

This is a reproduction of a book from the McGill University Library collection.

Title: [Dialogues. Selections. 1802] Platonis dialogi selecti ...
Author: Plato
Publisher, year: Berolini : e Libraria Nauckiana, 1802-1810

The pages were digitized as they were. The original book may have contained pages with poor print. Marks, notations, and other marginalia present in the original volume may also appear. For wider or heavier books, a slight curvature to the text on the inside of pages may be noticeable.

ISBN of reproduction: 978-1-926846-00-2

This reproduction is intended for personal use only, and may not be reproduced, re-published, or re-distributed commercially. For further information on permission regarding the use of this reproduction contact McGill University Library.

McGill University Library
www.mcgill.ca/library

PLATONIS
DIALOGI SELECTI

PHAEDO SOPHISTES
PROTAGORAS

CURA

LUD. FRID. HEINDORFII.

VOLUMEN IV.

B E R O L I N I

E L I B R A R I A H I T Z I G I I.

M D C C C X.

PLATONIS
DIALOGI TRES

PHAEDO SOPHISTES
PROTAGORAS

EMENDAVIT

ET

ANNOTATIONE INSTRUXIT

LUD. FRID. HEINDORFIUS.

BEROLINI

LIBRARIÁ HITZIGII

MDCCCX.

Π Λ Α Τ Ω Ν Ο Σ

Φ Α Ι Δ Ω Ν

ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ, ΦΑΙΔΩΝ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΕΒΗΣ, ΣΙΜΜΙΑΣ, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ,
ΚΡΙΤΩΝ, ΦΑΙΔΩΝ.

Αὐτός, ὃ Φαίδων, παρεγένου Σωκράτει ἐκείνη ^{Steph.}
τῇ ἡμέρᾳ ἣ τὸ φάρμακον ἔπιεν ἐν τῷ δεσμοτι- ^{p. 57.}
ρίῳ, ἢ ἄλλου του ἠκουσας; ΦΑΙΔ. Αὐτός, ὃ ^{a.}
Ἐχέκρατες. ΕΧ. Τί οὖν δὴ ἐστὶν ἅττα εἶπεν ὁ

ὃ Φαίδων — *Phaedo* hic Eleus, cuius nomine inscriptum dialogum hunc laudat praeter ceteros Aristot. *Metaph.* 1, 7, 11, 5. (a multis citatur ὁ περὶ ψυχῆς λόγος s. διάλογος), notus est ille scholae Eliacae auctor, de quo vid. *Diog. Laërt.* 11, 105. *Gell.* 11, 18. Quocum qui hoc in libro loquitur *Echecrates* Phliasius, est fortasse Pythagoreus ille, quem commemorant *Diog. Laërt.* VIII. 46. *Iamblich.* *Vit. Pythag.* 1, 35. — Τί οὖν δὴ ἐστὶν ἅττα ε. Τί pro τίνα, de quo dixi ad *Gorg.* §. 136. Reperitur tamen interdum et alterum, velut *Aeschin.* in *Timarch.* p. 156. ed. Reisk. ἐγὼ δὲ τί λέγω κατὰ Τιμάρχου; καὶ τίνα ποτ' ἐστὶν, ἃ ἀντιγέγραμμαι; Atque ut mox §. 4. Τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα, ita §. 116. τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα; In his τί οὖν δὴ omissum δὴ in *Cod. Augustano*, cuius, uti et *Cod. Tubingensis*, lectiones accurate in editione sua enotatas dedit I. F. Fischerus. Vo-

ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου; καὶ πῶς ἐτελεύτα; ἰδέωσ
 γὰρ ἂν ἀκούσαιμι. Καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν
 Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τανῦν Ἀθή-
 ναζε, οὔτε τις ξένος ἀφίεται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖ-
 νου. **b.** θεν, ἔστις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἷόςτ' ἦν περὶ
 τούτων, πλὴν γε δὴ ὅτι φάρμακον πιῶν ἀποθά-

culas οὖν δὴ sic in interrogatione iunctas singulae paginae ex-
 hibent.

ι. ἐπιχωριάζει Ἀθήναζε. „Significat ἐπιχωριάζειν h. l. com-
 morari: et Ἀθήναζε est Athenis. Nam Priscianus XVIII. p. 721.:
 Illi (Attici) ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθήναις. Et nos,
 habitat Romae et habitat Romam.“ FISCHERUS. Alia longe
 est ratio Latini *habitare*. Atque apud posteriores ἐκεῖσε et
 δεῦρο pro ἐκεῖ et ἐνταῦθα saepe poni constat (v. Markl. ad
 Max. Tyr. Diss. 41. 5.): apud Atticos quum dicitur, quod
 vulgo dicunt, παρεῖναι εἰς τινὰ χώραν, παρεῖναι δεῦρο, Soph.
 Oed. Col. 1253. Arist. Lysistr. 62. ἐπιδημεῖν δεῦρο Plat. Parm.
 §. 1., ἐπιδημεῖν εἰς τὰ Μέγαρα Demosth. in Neaer. p. 1357.
 et sexcenta id genus alia: verba haec παρεῖναι, ἐπιδημεῖν et
 similia *accessisse* magis significant, quam *commorari*. Hic
 autem, quum a ventitantibus Athenas Phliasiis et inde re-
 deuntibus rem comperire potuerit Echecrates, a commoranti-
 bus cummaxime Athenis non item, recte Stephanus Thes.
 IV p. 663. ἐπιχωριάζειν *ventitandi* significatu positum ac-
 cepit.

ι. ὅστις ἂν ἡμῖν — ἦν — Edd. et Cod. Aug. οἷόςτ' ἦ, cui
 hic non est locus. Praecedens illud ἀφίεται si ad praesens
 tempus referretur, ut idem fere sonaret quod πάρεσιν, *adest*,
 corrigerem εἶη. Soph. Oed. Col. 1167. ὄρα κατ' Ἄργος εἶ τις
 ἡμῖν ἐγγεγὸς ἐσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχερῆζοι τυχεῖν. Iliad.
 V. 192. ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαλῆν. H. l.
 quum praeteriti temporis significatu accipere illud propter ad-
 dita haec χρόνου συχνοῦ oporteat, recte Cod. Tub. ἦν, prae-
 sertim quum sequatur deinceps εἶχεν. Aristoph. Lysistr. 109.
 οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβιν οὐταδάκτυλον, ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυρῆνη πι-
 κουρῆα. — ὅτι φάρμακον π. Quoniam promiscue dicitur
 πεινὴν κώνειον (Lysias in Eratosth. p. 394. in Poliuch. p. 612.) et

νοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν. ΦΑΙΔ. 2.
 Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε. ὃν τρί- p. 58
 πον ἐγένετο; ΕΧ. Ναι, ταῦτα μὲν ἡμῖν ἠγγει- a.
 λέ τις, καὶ ἐθαυμάζομέν γε ὅτι, πάλαι γενομέ-
 νης αὐτῆς, πολλῶ ὑσερον φαίνεται ἀποθανών.
 Τί οὖν ἦν τοῦτο, ὧ Φαίδων; ΦΑΙΔ. Τύχη τις
 αὐτῷ, ὧ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχε γὰρ τῇ προ-
 τεραία τῆς δίκης ἢ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου

πειν τὸ κώνιον (Xenoph. Hellen. II, 3, 56.), hic quoque articu-
 lum, quo libri scripti editique carent, ab ipso omissum Pla-
 tone existimo, quamvis paullo ante idem Echecrates dixerit
 ἢ τὸ φάρμακον ἐπιεν.

§. 2. Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης — „Non scripsit Plato τὰ
 περὶ τὴν δίκην, ut §. 4. τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, sed τὰ πε-
 ρὶ τῆς δίκης, ob verbum ἐπύθεσθε, quod addi sic prae-
 positioni περὶ casum secundum iubet.“ FISCHERUS. Sane verbis
 sic collocatis οὐδὲ ἄρα ἐπύθεσθε, τίνα τρίπον ἐγένετο su-
 iici debebat τὰ περὶ τὴν δίκην, non τὰ περὶ τῆς δίκης. Nunc le-
 gitime genitivum posuit scriptor. Xenoph. Cyrop. V, 3, 26.
 ὡς — ἐπεὶ πύθοιτο τὰ περὶ τοῦ φρουρίου, χαλεπῶς ἐνέγκοι. Anab.
 II, 5, 37. ὅπως μάτη τὰ περὶ Προξένου. Hellen. I, 7, 39. Κό-
 νων — ἔφρασε τὰ περὶ τοῦ Ἐπειοῦ. VII, 4, 1. Καὶ τὰ μὲν περὶ
 Εὐφρονος εἴρηται. Quibus locis etsi suppleri potest λεγόμενα
 a. λέγεσθαι δυνατῶ, pertinere tamen et ipse haec ad eandem
 potius rationem existimo, de qua vide ad §. 57.

2. ταῦτα μὲν — ἠγγειλέ τις — Hic, ubi particulam μὲν
 non subsequitur δὲ, post ταῦτα μὲν reticetur, quod loquentis
 menti obversabatur, ἐκεῖνα δ' οὐ. Similisque in ceteris huiusmodi
 locis obtinet ellipsis, ut Sophist. §. 80. τοῦτο μὲν οἴεσθε κά-
 γῶ διαλύειν. de legg. I. p. 628. A. Τοῦτο μὲν ἀληθές. Dio
 Chrysost. Or. II. p. 76. Ταῦτα μὲν Ὀμηρος ποιεῖ ἡττάτο ὑπὸ
 Ἡσιόδου, ubi μίντοι malebat Reiskius. Eurip. Orest. 40).
 Μὴ θάνατον εἶπης· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν. Aristoph. Pace 13.
 εἰός μὲν, ὧ ἄνδρες, ἀπολελύσθαι μοι δοκῶ. — ἠγγελε recte e
 Codd. Aug. et Tub. Fischerus. Ald. et Bass. ἠγγελε. Steph.
 ἠγγελλε.

- ὁ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσι. EX. Τοῦτο δὲ δὴ τί ἐστὶ; ΦΑΙΔ. Τοῦτό ἐστι τὸ πλοῖον, ὡς φασιν Ἀθηναῖοι, ἐν ᾧ Θησεύς ποτε εἰς Κρήτην τοὺς δις ἑπτὰ ἐκείνους ᾗχετο ἄγων καὶ ἔσωσέ τε καὶ
- b. αὐτὸς ἔσωθη. Τῷ οὖν Ἀπόλλωνι εὕξαντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἐκάστου ἔτους Θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἦν δὴ αἰεὶ καὶ νῦν ἔτι ἐξ ἐκεί-

2. ὁ εἰς Δῆλον Ἀθην. πέμπουσι. His vulgo adiecta κατ' ἔτος neque ad sensum requiruntur h. l. et absunt ab optimis libris Codd. Aug. Tub. itemque a Pariss. aliquot (unde nonnulla benigne mecum communicavit vir ille cui omnia mea debeo, F. A. Wolfius), tum a Plutarchi libro de Fato p. 572. B. et a genuina Ficini versione. Itaque sine dubitatione omisi, praesertim quum quotannis missam Delum navem esse, bis in proximis memoretur. *πέμπουσι* h. l. est *πέμπειν εἰώθασι*.

2. ἐν ᾧ Θησεύς — „Nimirum Minos, rex Cretae, necis Androgei filii vindicandae causa, v. Plutarch. Thes. p. 6. Pausan. l. 27. (Diod. Sic. IV. 61.), Athenienses oppugnavit venerat: sed discessit tandem hac lege, ut ipsi, nono quoque anno, tributis loco Cretam mitterent septenas virgines totidemque pueros, qui devorarentur a Minotauro in Labyrinth. Hi sunt h. l. *οἱ δις ἑπτὰ ἐκείνοι*. Theseus quum tertia tributis periodo hoc in numero esset, occidit Minotaurum rediitque cum comitibus Athenas salvus, V. Plut. et Pausan. l. l. Meurs. Thes. 16.“ FISCHERUS.

2. Θεωρίαν ἀπάξειν. Schol. ad h. l. ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἀπεινεῖν. Θεωροὶ δὲ εἰσιν οἱ πεμπόμενοι θῦσαι καὶ θεραπεύσαι τὸν θεόν· ὅθεν καὶ αἱ ὁδοὶ δι' ὧν ἐπορεύοντο, Θεωρίδες κείμεναι ἐκαλοῦντο καὶ τὰ διδόμενα Θεωρικά, καὶ ἡ ναῦς ἢ εἰς Δῆλον πεμπομένη Θεωρίς, καὶ ὁ ἱερεὺς Θεωρός. Vid. Spanhem. ad Callim. h. in Del. v. 314. p. 584. De voc. Θεωρία v. Valcken. ad Ammon. p. 92. Conf. Wessel. ad Diod. IV. 53. — Καὶ νῦν ἔτι. Plutarch. Thes. p. 10. C. τὸ δὲ πλοῖον ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἠιθέων ἐπλευσε καὶ πάλιν ἔσωθη, τὴν τριακόντορον, ἄχρι τῆς Δημητρίου τοῦ Φαληρέως χρόνων διεφύλακτον οἱ Ἀθηναῖοι.

νου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. Ἐπειδὰν 3.
οὖν ἀρξῶνται τῆς θεωρίας, νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν
τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν τὴν πόλιν, καὶ δη-
μοσία μηδένα ἀποκτινύναι, πρὶν ἂν εἰς Δῆλόν τε
ἀφίκηται τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο. Τοῦτο δ' ἐνίο-
τε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίνεται, ὅταν τύχῳσιν ἀνε-
μοὶ ἀπολαβόντες αὐτούς. Ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῆς θεω- c.
ρίας, ἐπειδὰν ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος εἰσῆλθῆ τὴν
πρύμναν τοῦ πλοίου. Τοῦτο δ' ἔτυχεν, ὥσπερ
λέγω, τῇ προτεραία τῆς δίκης γεγονός. Διὰ ταῦ-

§. 3. νόμος ἐστὶν αὐτοῖς — καθαρεύειν — In Edd. vulgatum
καθαρεύειν si usquam usurpatum extaret, ad munditiam in
cultu victuque spectaret. V. Valcken. ad Xenoph. Mem. II,
1, 22. καθαρεύειν, purum esse nec supplicis pollui, quod iam
edidit Turneb. et legit Meurs. Thes. c. 16., praebent Codd.
Aug. et Tub. — ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ, quum essent τὰ Δῆλια
Xenoph. Mem. IV 8, 2. Conf. Plat. Criton. p. 43. C. —
Mox post Δῆλον e Cod. Tub. inserui τε.

3. ὅταν τύχῳσιν ἀνεμοὶ — Demosth. de Chers. p. 98. δέκα
μῆνας ἀπογενομένου τῶν θράκου καὶ νόσῳ καὶ χειμῶνι καὶ πολέ-
μοις ἀποληφθέντος, ὥσε μὴ ἂν δύνασθαι ἐπανελθεῖν οἰκάδε. Sci-
licet ἀπολαμβάνειν quoniam omnino significat *intercludere*,
intercipere, de vento quoque a proposito itinere excludente
proprium est vocabulum. Vid. Dorvill. ad Charit. III, 3, p.
363. ed. Lips. et conf. Wessel. ad Herodot. II, 115. Verbo
ἀνεμοὶ praefixum vulgo οἱ cum Codd. Aug. Tub. et Paris.
omisi. Herodot. l. I. ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἤδη ἀπολαμφθέντες ἤλ-
θον etc. Philostrat. Heroic. c. 19. laudatus ibi a Wessel. καὶ
ἀνεμοὶ ναῦν ἀπολάβωσι.

3. Διὰ ταῦτα καὶ ὁ πολὺς χρόνος — Quum Phaedo h. I.
respiciat superiora illa Echecratis, ἐθανμάζομεν ὅτι, πάλαι γε-
νομένης τῆς δίκης, πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανῶν, tempus igitur
iam designatum intelligat, retinui in his articulum, licet
in Codd. Aug. et Tub. omissum. ὁ πολὺς χρόνος. Xenoph. Mem.

σοφ: και
πολύς σπουδαίον
ο

- τα καὶ ὁ πολὺς χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτει ἐν
τῷ δεσμωτηρίῳ ὁ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ
4. θανάτου. EX. Τί δὲ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θά-^{2.}
νατον, ὦ Φαίδων; τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πρα-^{ed.}
χθέντα; καὶ τίνες οἱ παραγεγόμενοι τῶν ἐπιτη-^{Forst.}
δείων τῷ ἀνδρὶ; ἢ οὐκ εἶπον οἱ ἄρχοντες παρεῖναι,^{et}
d. ἀλλ' ἔρημος ἐτελεύτα φίλων; ΦΑΙΔ. Οὐδαμῶς,^{Fisch.}
ἀλλὰ παρησάν τινες, καὶ πολλοὶ γε. EX. Ταῦτα
δὴ πάντα προθυμήθητι ὡς σαφέστατα ἡμῖν ἀπαγ-
γεῖλαι, εἰ μὴ τίς σοι ἀσχολία τυγχάνει οὔσα.
ΦΑΙΔ. Ἀλλὰ σχολάζω τε καὶ πειράσομαι ὑμῖν
τὸ μεμ. *neque* διηγήσασθαι· καὶ γὰρ τὸ μεμνήσθαι Σωκράτους
nequit Ficinus καὶ αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε
5. αἰ πάντων ἴδιον. EX. Ἀλλὰ μὲν, ὦ Φαίδων,
καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιούτους ἐτέρους ἔχεις·

IV 8, 2. Ἀνάγκη ἐγένετο αὐτῷ, μετὰ τὴν κρίσιν τρεῖς ἡμέρας βιῶναι, διὰ τὸ Δέλια — εἶναι.

§. 4. οἱ ἄρχοντες — Int. οἱ ἑνδεκά, de quorum munere et potestate praeter alios nuper accurate eruditeque egit J. O. Sluiterus in Lectt. Androcid, p. 256 sqq. cf. infra §. 150. Apolog. Socr. p. 39. E. τοῖς δ' ἀποψηφισαμένοις ἡθίας ἀν διαλεχθείην — ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἀγοῦσι καὶ οὐπα ἔρχομαι οἱ ἐλθόντα με οὐα τεθνάναι. — Τινές, καὶ πολλοὶ γε. Gorg. §. 23. ὡς ἐγὼ τινος σχεδὸν καὶ συγγενὸς αἰσθάνομαι. V. Wyttenh. ad Plut. de S. N. V p. 125. Mox Cod. Aug. ἀγγεῖλαι pro ἀπαγγεῖλαι.

4. Ἀλλὰ σχολάζω τε καὶ πειρ. Cod. Tub. γε pro τε, idque recepit Fisch. Mihi, utrum rectius sit, non liquet. Nam Ficinini, qui veritit *oiosus equidem sum*, in his nulla putanda auctoritas.

§. 5. τοιούτους ἐτέρους ἔχεις. *At vero etiam qui te audi-*

ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διελθεῖν πάντα. ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν ἔγωγε θαυμάσια ἔπαθον παραγενόμενος· οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρῶντα με ἀνδρὸς ἐπιτιθείου ἔλεος εἰσῆει· εὐδαίμων γὰρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο, ὃ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα ὥστε μοι παρίσασθαι, ἐκεῖνον

iuri sunt, similiter affectos habes. Latine exprimi non potest hoc ἑτέρους, quod verbum sic solet verbo τοιοῦτος adiungi. de rep. VI. p. 498. G. ἀνδρα ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελείως, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ δυναστεύοντα ἐν πόλει ἐτέρῳ τοιαύτῃ, οὐ πάποτε ἐωράκασι. Lach. p. 209. A. αὐτὸς ἀρετῇ ἐφάνης ἀνδρείας πέρι οὐδὲν εἰδώς· ἀλλ' εἰ καὶ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος ζυγίσσομαι etc. Phaedr. §. 45. γεννάδας καὶ πρᾶος τὸ ἦθος, ἑτέρου δὲ τοιοῦτου ἐξῶν. Attuli haec, quoniam rem secus expedit Fischerus. Deinde pro διελθεῖν Cod. Tub. διεξελθεῖν, perpetua fere librorum in his vocibus diversitate.

5. εὐδαίμων γὰρ μοι ὁ ἀνὴρ — Cod. Tub. articulo omisso, μοι ἀνὴρ. Recte, modo ex Dawesii praecepto, quod magnae vir auctoritatis Porsonus in Euripide suo secutus est, rescripseris ἀνὴρ. Certe ἀνὴρ, αὐτὸς, ἀγῶν etc. Atticos pronuntiasse, non, ut Brunckius imprimis sine ullo Codice sexcenties edidit, ἀνῆρ, ὠντὸς etc., pluribus probari argumentis potest. Statim post Codd. Aug. et Tub. τοῦ λόγου. Ficinus: beatus — *videtur orationem consideranti.* Verminut mox sequitur καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες ἦσαν et §. 3. τίνες, φῆς, ἦσαν οἱ λόγοι; ita h. l. vulgatum unice aptum opinor. De sententia conf. Criton. p. 43. B. — γενναίως, fortiter.

5. ὥστε μοι παρίσασθαι, ἐκεῖνον — Cod. Tub. ὦ. μ. ἐκεῖνο παρίσασθαι μὴδ' ε. ἄ. Quod natum opinor e verbo ἐκεῖνον sic traiecto, ὥστε μοι ἐκεῖνον παρίσασθαι μ. ε. ἄ. Nam accusativo ἐκεῖνον male careret sermo. Verbo παρίσασθαι, quod de cogitationibus ex praesenti rerum statu oborientibus usurpari docuit Hemsterhus. ad Lucian. Contempl. §. 13. (conf. Taylor. ad Lysiam ed. Reisk. p. 83. Lennep. ad Phalar. p. 244. Morus ad Longin. IX, 1.) etsi plerumque vel δόξα adiungitur vel

μηδ' εἰς ἄδου ἰόντα ἀνευ θείας μοίρας ἰέναι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖσε ἀφικόμενον εὖ πράξειν, εἴπερ τις
 p. 59. πώποτε καὶ ἄλλος· διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν πάνυ
 a. μοι ἐλλεινὸν εἰσῆει, ὡς εἰκὸς ἀν δόξειεν εἶναι πα-
 ρόντι πένθει· οὔτε αὖ ἡδονή, ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ
 ἡμῶν ὄντως, ὡςπερ εἰώθειμεν· καὶ γὰρ οἱ λόγοι
 τοιοῦτοί τινες ἦσαν· ἀλλ' ἀτεχνῶς ἀτοπὸν τί μοι
 πάθος παρήν καὶ τις ἀήθης κρᾶσις ἀπό τε τῆς

certe τοῦτο, ut Lysias in Eratosth. p. 424. καὶ μηδενὶ τοῦτο παρασῆ, ὡς — Θηρεμίους κατηγορῶ: tamen ut h. l. quum alias, tum a Thucyd. positum est VI, 68. καὶ παρασῆτω παντὶ, τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δεικνυσθαι.

5. ὡς εἰκὸς ἀν δόξ. εἶν. παρόντι πένθει. — In his quis non, primo certe adspectu, haec παρόντι πένθει sic iuncta de praesente luctu intelligat? Quod si facias, aut ἐν praefigi his debet, coniectura parum sane probabili, aut haec pro dativis solutis agnosci, quorum certum et evidens exemplum equidem adhuc nullum vidi. Ergo παρόντι ad μοι referendum, et pendet ab eo πένθει hoc sensu: *ei qui aderat rei luctuosae*. Quam tamen ambiguitatem miror cur non vitaverit Plato sic potius scribendo: οὐδὲν πάνυ μοι ἐλλεινὸν εἰσῆει, ὡς εἰκὸς ἀν δόξειεν εἶναι παρόντα πένθει. Nam quae aliquando suspicatus sum παρόντι τῷ πένθει (*luctui illi, θανάτω ἀνδρὸς ἐπιτηδείου*), huius nullum in editis scriptisve libris vestigium comparet. Dativus autem παρόντι ad εἰκὸς pertinet. Eurip. Hippol. 1433. Ἀνθρώποισι δὲ — εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν. Lysias de Ol. def. p. 290. πότερον εἰκὸς μᾶλλον τούτῳ ἀκινδύνως ψευδεσθαι, ἢ μετὰ τοσούτου κινδύνου τοιοῦτον ἐμὲ ἔργον ἐργάσασθαι, ubi male τοῦτον cum Markl. Reiskius. — ἐν φιλοσοφίᾳ — ὄντων. Xenoph. Cyrop. III, 1, 1. ὁ μὲν δὴ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν. Id. V. 2, 17. ἐν σίτῳ εἶναι. IV. 3, 23. Οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν. Inde οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ. v. Markl. ad Tyr. Max. Diss. XXI, 2.

5. ἀπό τε τῆς ἡδονῆς — καὶ τῆς λύπης. Accuratius Cod. Tub. καὶ ἀπό τῆς λ., quum praecesserit ἀπό τε τῆς ἡδ., non ἀπό τῆς τε ἡδ. Tim. p. 18. C. κατὰ τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν

ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ τῆς λύπης ἐνθυ-
μουμένῳ ὅτι αὐτίκα ἐκεῖνος ἔμελλε τελευτᾶν· καὶ
πάντες οἱ παρόντες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα,
ποτὲ μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύνοντες· εἰς δὲ
ἡμῶν καὶ διαφερόντως, Ἀπολλόδωρος· οἶσθα γάρ
που τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ. EX. Πῶς b.
γὰρ οὐ; ΦΑΙΔ. Ἐκεῖνός τε τοίνυν παντάπασιν b.
οὕτως εἶχε, καὶ αὐτὸς ἔγωγε ἐτεταράγμην, καὶ
οἱ ἄλλοι. EX. Ἐτυχον δὲ, ὦ Φαίδων, τίνες πα-

ἄλλην δίαίταν. Ibid. p. 19. C. κατὰ τε τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πρά-
ξεις καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διαρμηνεύσεις. de rep. V. init.
περὶ τε πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατα-
σκευῆν. Negligitur tamen interdum praepositionis iteratio.
de rep. II. p. 365. E. ἕκ τε τῶν λόγων καὶ τῶν γενεαλογησάντων
ποιητῶν. Xenoph. Hellen. I, 1, 3. ἀπό τε τῶν νεῶν καὶ τῆς
γῆς. I, 4, 9. ὑπό τε τῶν πολέμων καὶ στάσεων καὶ λιμοῦ. Iso-
crat. Paneg. §. 1. περὶ τε τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς Βαρβάρους
καὶ τῆς ὁμοιοῦσας —.

5. Οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελ. Non ad praegressa hoc
οὕτω respicit, sed indicat, ut solet, seqq. ποτὲ μὲν γελ., ne-
que tamen sermo sic potest expleri: ποτὲ μὲν γελῶντες διεκεί-
μεθα. Nam quis usquam διακείσθαι participio iunctum repe-
rit? Mirabar igitur non ita potius iunctam orationem: οὕτω
διεκείμεθα· ποτὲ μὲν ἐγελῶμεν, ἐνίοτε δὲ ἐδακρύνομεν, (ut Lysias
p. 779. ὑμεῖς δὲ οὕτω διετέθητε· τοὺς μὲν φεύγοντας κατεδίξασθε
etc.) donec reperi similia, ut Soph. Oed. Tyr. 10. τίνι τρόπῳ
καθίστατε; δέισαντες ἢ σέβξαντες; Nemo usquam dixit καθί-
σηκα δέισας. Xenoph. Anab. IV, 1, 4. τὴν δὲ — ἐμβολὴν ἄθε
ποιοῦνται, ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι, ἅμα δὲ φθάσαι etc.
Lysias in Poliuch. p. 610. ταύτην ὑμῖν οἶονται διδοῖαι πίσιν τῆς
αὐτῶν εὐνοίας, ἐτίρους κακῶς ποιοῦντες, ἀλλ' οὐ σφῶς αὐτοὺς
χρηστοὺς παρέχοντες. Pro ποτὲ Cod. Aug. τοτὲ, Cod. Tub. ὁτὲ,
sollemni in his voculis permutatione. — Τὸν τρόπον αὐτοῦ.
Cognomen *μανικοῦ* eum habuisse, scimus ex Sympos. p. 173.
D. Conf. infra §. 154.

ραγενόμενοι; ΦΑΙΔ. Οὗτός τε δὴ ὁ Ἀπολλόδωρος τῶν ἐπιχωρίων παρῆν, καὶ Κριτόβουλος, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κρίτων, καὶ ἔτι Ἑρμογένης, καὶ Ἐπιγένης, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀντισθένης· ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος ὁ Παιανιεύς, καὶ Μενέξενος, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἐπιχωρίων· Πλάτων δὲ, οἶμαι, ἠσθένει. ΕΧ. Ξένοι δέ τινες παρῆσαν; ΦΑΙΔ. Ναί,

§. 6. καὶ Κριτόβουλος. Cod. Tub. καὶ ὁ Κριτίβ. Mox nomen Κρίτων abest ab eod. Cod. et Aug. Additum tamen legit Ficinus, et quidni id Echecrati Phliasio suggesterit Phaedo? *Hermogenes* Hipponici est filius, Calliae frater. V nostra ad Cratyl. §. 3. Conf. Apolog. Socr. quae Xenophontis fertur §. 2. *Epigenis* pater, Antiphon Cephisiensis, memoratur a Plat. in Apol. Socr. p. 33. E. Conf. Xenoph. Mem. S. III, 12, 2.

6. ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος — Vix cuiquam satisfaciat hoc ἦν, pro quo requiritur potius παρῆν (Ficin. *aderat*), nec velim huc advocari illa e Protag. §. 18. παρὲν αὐτῶ — Πανσανίας τε — καὶ μετὰ Πανσανίου νέον ἔτι μισθῶν — — τοῦτο τ' ἦν τὸ μισθῶν, καὶ τῶ Ἀδεϊμάντω — καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίνοντο, ubi vid. notata. Nihil hic tamen Codd. afferunt. *Cisirrus* Paeaniensis, qui δῆμος fuit τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, notus est etiam ex Euthydemo dial. §. 5. et ex Lysid. §. 19. — *Xenophontis* mentionem desiderans b. l. Athenaeus, ubi singula profert invidiae Platonem inter et Xenophontem argumenta, inter cetera ad confirmandam suspicionem hoc quoque abusus est loco l. XI. c. 15. p. 505. Κάν τῶ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρὰ τυχόντων οὐδὲ κατὰ μικρὸν τοῦ Ξενοφάντος μέμνηται. Nempe tanquam absentis; nam in Asiam tum profectum Xenophontem fuisse constat. Quo quum anno ante Socratis mortem profectus esset, (ἐν προτέρῳ ἔτι τῆς Σωκράτους τελευτῆς Laërt. II, 55.), huius excusare absentiam ne in mentem quidem, opinor, venire Platoni potuit. Omuinoque divini ingenii virum facile credimus Xenophontem longe infra se positum iudicasse; invidiae simulatistisque illius quae proferuntur argumenta, vana sunt omnia.

- Σιμμίας τέ γε ὁ Θηβαῖος καὶ Κέβρις καὶ Φαιδώνδης, καὶ Μεγαρόθεν Εὐκλείδης τε καὶ Τερψίων. ΕΧ. Τί δέ; Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος 7. παρεγένοντο; ΦΑΙΔ. Οὐ δῆτα· ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι. ΕΧ. Ἄλλος δέ τις παρῆν; ΦΑΙΔ.
3. Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι. ΕΧ. Τί οὖν δή; τίνες, φῆς, ἦσαν οἱ λόγοι; ΦΑΙΔ. Ἐγώ σοι ἐξ ἀρχῆς πάντα περᾶσομαι διηγήσασθαι. Ἄει γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας εἰώθειμεν δ. φοιτᾶν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι παρὰ τὸν Σωκράτη, συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν ᾧ καὶ ἡ δίκη ἐγένετο πλησίον γὰρ ἦν τοῦ δεσμοτηρίου. Περιεμένομεν οὖν ἐκάστοτε ἕως ἀνοιχθεῖν 8.

6. Σιμμίας τέ γε — τε hoc abest a Cod. Tub., ut mox post Εὐκλείδης a Cod. Aug. *Phaedonden* hunc Thebanum fuisse, non Cyrenaeum (v. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. I, 2, 48.) ex hoc intelligi loco opinor. — *Terpsioni* Euclides colloquium Socratis cum Theaeteto recitat in dial. Theaeteto.

§. 7. Τί δέ; Ἀρίστιππος κ. κλ. Non improbabilis veterum videtur suspicio, vituperari his Aristippum certe Socratis sui oblitum a Platone putantium. Diog. Laërt. II, 65. — ἐκάκισεν αὐτὸν (Ἀρίστιππον) Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. — *Demetr. de Elocut.* §. 306. ὁ Πλάτων Ἀρίστιππον καὶ Κλεόμβροτον λαιδορήσας ἐν Αἰγίνῃ ἀψοφαγοῦντας· δεδεμένου Σωκράτους Ἀθήνησιν ἐπὶ ποικίαις ἡμέραις, καὶ μὴ διαπλεύσαντας ὡς τὸν ἐταῖρον καὶ διδάσκαλον, καίτοι οὐχ ὅλους ἀπέχοντας διακοσίους σταδίους τῶν Ἀθηνῶν, ταῦτα πάντα διαξέηδην μὲν οὐκ εἶπε· λαιδορία γὰρ ἦν ἂν ὁ λόγος· εὐπρεπῶς δέ πως τόνδε τὸν τρόπον κ. τ. λ. — *Cleombrotus* autem. hic an fuerit Ambraciota ille, qui, lecto Phaedone, in mare praecipitasse se fertur (V. Fabric. ad Sext. Emp. p. 226.), mihi quidem non liquet.

§. 8. ἕως ἀνοιχθεῖν — Xenoph. Anab. II, I, 2. ἔδοξεν αὐταῖς — προῖναι εἰς τὸ πρόσθεν, ἕως Κύβη συμμίξειαν. Cyrop.

τὸ δεσμωτήριον, διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων· ἀνεώ-
γετο γὰρ οὐ πρῶ· ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθεῖν, ἤειμεν
παρὰ τὸν Σωκράτη, καὶ τὰ πολλὰ διημερεύομεν
μετ' αὐτοῦ. Καὶ δὴ καὶ τότε πρωϊαίτερον συνε-
λέγημεν. Τῇ γὰρ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, ἐπειδὴ ἐξήλ-
θομεν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἐσπέρας, ἐπυθόμεθα
ὅτι τὸ πλοῖον ἐκ Δήλου ἀφιγμένον εἴη· παρηγ-
γείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἠκεῖν ὡς πρωϊαίτατα εἰς
τὸ εἰωθὸς, καὶ ἠκμεν, καὶ ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ θυ-
ρωρὸς, ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν, εἶπε περιμένειν
καὶ μὴ πρότερον παριέναι ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ·

V, 3, 53. Τούτω — ὁ Κῦρος δαὺς τοὺς ἡγεμόνας τῆς οδοῦ πο-
ρεύεσθαι ἐκέλευεν ἡσύχως, ἕως ἄγγελος ἔλθοι. Atque h. l. opta-
tivum non modo praeteritum περιμένομεν requirebat, sed
etiā rei frequenter repetitae commemoratio. Velut paullo
post in verbis ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθεῖν, ubi modum hunc imperite
Zeunius tentavit, inscite defendit Fischerus. — διατρίβοντες,
colloquentes. In proximis ἀνεώγετο γὰρ οὐ πρῶ ex uno Schol.
ad Lucian. Soloec. T. 2. p. 54. Fischerus solito hic auda-
cior πᾶν inseruit ante πρῶ, Ficini nixus auctoritate verten-
tis, *aperiebatur enim haud admodum mane*. Sed in Protäg.
§. 6. Μῆπω, ᾧ γὰρ, ἐκέῖσε ἴωμεν· πρῶ γὰρ ἐστίν, idem ver-
tit, *nam adhuc sumptum mane est*. — Pro ἤειμεν Cod. Aug.
ἤμεν. Cod. Tub. εἰσῆειμεν, quod recepit Fischerus. Praefixa
praepositione scribi certe debebat εἰσῆμεν. Tum Cod. Aug.
Σωκράτην.

8. εἶπε περιμένειν. Sic loco vulgati ἐπιμένειν Cod. Tub.
Paullo ante περιμένομεν οὖν — ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμωτήριον. In-
fra § 149. ἡμῶς δ' ἐκέλευε περιμένειν. Περιμένομεν οὖν. Sym-
pos, init. οὐ περιμενεῖς; Καγὼ ἐπισὼς περιμενεῖα. de rep. I.
init. ἐκέλευτε — τὸν παῖδα περιμεῖναι ἢ κελεύεται. Ibid. II. p.
361. E. οἷς ἐκάτερον βίος ἐπιμένει, ubi Cod. Paris. recte περι-
μένει, ut ibid. p. 365. A. μὴ θύσαντας δεῖνὰ περιμένει. Aristoph.
Thesmophl. 70. περιμέν', ὡς (l. ἕως) ἐξερχεται. — ἕως ἂν αὐ-

λύουσι γὰρ, ἔφη, οἱ ἔνδεκα Σωκράτη καὶ παραγ-
 γέλλουσιν ὅπως ἂν τῆδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ.
 Οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχῶν ἦκε καὶ ἐκέλευ-
 σεν ἡμᾶς εἰσιέναι. Εἰσελθόντες οὖν κατελαμβά- 9.
 νομεν τὸν μὲν Σωκράτη ἄρτι λελυμένον, τὴν δὲ
 Ξανθίππην, γυγνώσκεις γὰρ, ἔχουσάν τε τὸ παι- ^{p. 60.}
 δίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην. Ὡς οὖν εἶδεν _{a.}
 ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄτ-
 τα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, Ὅτι, ὦ
 Σώκρατες, ὕσατον δὴ σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπι-
 τήδειοι καὶ σὺ τούτους. Καὶ ὁ Σωκράτης βλέ-
 ψας εἰς τὸν Κρίτωνα, ὦ Κρίτων, ἔφη, ἀπαγέτω
 τις ταύτην οἴκαδε. Καὶ ἐκείνην μὲν ἀπῆγόν τινες

τὸς κελύσῃ. Xenoph. Cyrop. V, 1, 3. ταύτην ἐκέλευσεν ὁ Κύ-
 ρος διαφυλάττειν τὸν Ἀράσπην, ἕως ἂν αὐτὸς λάβῃ.

8. ὅπως ἂν — τελευτήσῃ. Ita Codd. Tub. et Paris. pro
 vulgato τελευτᾷ. De re diuturniore et continua post ὅπως ἂν
 infertur coniunctivus praesentis temporis. Protag. §. 43. σω-
 φροσύνης τε ἐπιμελοῦνται καὶ ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακοεργῶσι.
 Aristoph. Acharn. 1058. ὡς γελοῖον — τὸ δέημα τῆς νύμφης ὃ
 δεῖται μου σφοδρᾶ, ὅπως ἂν οἴκουξῃ τὸ πῖος τοῦ νυμφίου. Con-
 tra de ea, quae uno quasi ictu peragitur, coniunctivus aori-
 sti. Aristoph. Ran. 1363. σὺ δ' — Ἐκάτα, παράφρονον ἐς Γλυκῆς,
 ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φεράσω. Lysistr. 539. ἀπαίρειτ', ὦ γυναῖ-
 κες, ἀπὸ τῶν καλπίδων, ὅπως ἂν — ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλ-
 λάβωμεν. Plat. Gorg. §. 167. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὴ εἴρηται
 τῷ Προμηθεῖ, ὅπως ἂν παύσῃ αὐτὸ αὐτῶν.

§. 9. εἰσελθόντες οὖν — Sic Codd. Tub. et Paris. Vulgo
 εἰσιόντες. Tum Cod. Aug. omissa vocula μὲν, τὸν Σώκρ. —
 ἀνευφήμησε i. e. ἀνώμαξε, ut ἀνευφημήσει explicat ἀνοικώξει in
 Soph. Trach. v. 783. Hesychius, ubi vid. intpp., imprimis
 Albert. Sic εὐφημος et ἐφήμιος pro δύσφημος usurpavit saepius
 Aeschylus. Vid. Stanl. ad Agam. 1227.

9. ἀπαγ. τις ταύτην. Cod. Tub. αὐτήν. Ficinus hanc ver-

- τῶν τοῦ Κρίτωνος βόῳσάν τε καὶ κοπτομένην· ὁ
 b. δὲ Σωκράτης ἀνακαθίζομενος ἐπὶ τὴν κλίνην συν-
 ἔκαμψέ τε τὸ σκέλος καὶ ἔτριψε τῇ χειρὶ, καὶ
 τρίβων ἅμα, Ὡς ἀτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἴοι-
 κέ τι εἶναι τοῦτο ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς
 θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι
 τὸ λυπηρόν, τῷ ἅμα μὲν αὐτῷ μὴ ἐθέλειν πα-
 ραγίγνεσθαι τῷ ἄνθρωπῳ, εἰάν τις διώκῃ τὸ
 ἕτερον καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι ἀναγκάζεσθαι
 αἰεὶ λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κο-
 10. ρυφῆς ἡμμένω δὴ ὄντε. Καί μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ
 c. ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὡς
 ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα,
 ἐπειδὴ

tit. — τῶν τοῦ Κρίτωνος, *de Critionis servis s. pedissequis*. —
 ἀνακαθίζομ. ἐπὶ τὴν κλίνην. Primo diluculo a vinculis solutus
 Socrates nondum e lecto surrexerat; nunc sedendo in lecto
 erigitur. mox §: 13. καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν
 γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. Iam quum
 ἰζεσθαι et καθίξιν εἰς τι accurate loquentibus significet *sessum
 ire aliquo* (V. Valcken. ad Herod. VIII, 71.), pro vulgato εἰς
 τὴν κλ. recepi scripturam Cod. Aug. et Bas. 2. ἐπὶ τὴν κλ. —
 ἔτριψε Cod. Tub. ἐξέτριψε. Vulgatum praestat haud dubie.

9. Τῷ ἅμα μὲν αὐτῷ — Codd. Aug. et Tub. τὸ pro τῷ, id-
 que fortasse defendat aliquis totum hoc τὸ ἅμα — δὴ ὄντε
 per exclamationem quandam accipiens. Longe tamen aptius
 τῷ, a Ficino quoque expressum: *quippe quum simul homini
 adesse nolint*. Nam τῷ est eo quod. Politic. p. 303. D. Τού-
 του δ' ἕτερον ἐτι χαλεπώτερον λείπεται τῷ ζυγγινέ τε ὁμοῦ τ' εἶ-
 ναι μᾶλλον τῷ βασιλικῷ γίνει etc. de rep. IV p. 429. C. διὰ παν-
 τὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τῷ ἐν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι
 αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοαῖῳ καὶ ἐν ἐπιθυμίαις καὶ ἐν φόβοις, καὶ μὴ
 ἐκβάλλ-

ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο, συνῆψεν εἰς ταυτὸν αὐτῶν
 πὰς κορυφάς, καὶ διὰ ταῦτα, ᾧ ἂν τὸ ἕτερον
 παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὑςερον καὶ τὸ ἕτερον.
 Ὡςπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ
 δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεινόν, ἤκειν δὴ
 φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἠδύ. Ὁ οὖν Κέβης
 ὑπολαβὼν, Νῆ τὸν Δία, ἔφη, ᾧ Σώκρατες, εὖ
 γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. Περὶ γάρ τοι τῶν ποιη- d.
 μάτων ὧν πεποίηκας, ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου
 λόγους καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προσίμιον, καὶ
 ἐκβάλλειν. Xenoph. Cyrop. IV, 5, 12. Ἀκούσας ταῦτα — πο-
 λὺ μᾶλλον ἔτι τῷ Κύρω ἀργίζετο τῷ μὴδ' εἰπεῖν αὐτῷ ταῦτα.
 Pro θέλειν cum Fisch. e Cod. Tub. posui ἐθέλειν. Id. lib. de-
 inde συνημμένω.

§. 10. ἐπειδὴ — τὸ ἀλγεινόν, ἤκειν δὴ φαίν. Repertam hanc
 in Codd. Aug. et Tub. lectionem Fischerus iam substituit in
 vulgatae locum τὸ ἀλγεῖν, ἐκείνῳ δὴ φαίν., in quibus ἐκείνῳ δὴ
 Steph. ex uno Ficino hausit, qui ita haec vertit: *si quidem*
modo crus propter vincula afficiebatur dolore, sed huic suc-
cedere voluptas iam videtur. Nam Ald. et Bass. τὸ ἀλγεῖν,
 εἰκειν δὴ φαίν.

10. εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας — Nota aoristo ἐποίησας pro
 ἀναμνησῶν adiectum ἀναμνήσας, *bene fecisti quod me ad-*
monuisti. Aristoph. Pac. 1198. ᾧ φίλτατ', ᾧ Τρωγαί', ὅσ' ἡμᾶς τά-
 γαθὰ διδρακας εἰρήνην ποιήσας. Eccles. 1045. κηχάρισάί γέ μοι,
 ᾧ γλυκύτετον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου. Xenoph. Mem.
 II, 2, 7. ἤδη πάποτε οὖν ἢ δακδῦσα κακόν τί σοι ἔδωκεν ἢ λα-
 κτίσασα; III, 6, 2. εἰς τὸ ἐθέλησαι ἀκούειν τοιαῦδε λέξας κατέ-
 σχεν (αὐτόν). — ἔφη, ᾧ Σώκρ. Codd. Aug. et Tub. ᾧ Σώκρ.,
 ἔφη. Illo ordine verborum Euthyd. §. 7. Ἀρετῆν, ἔφη, ᾧ
 Σώκρ., οἴομεθα οἴωτε εἶναι παραδοῦναι. §. 12. Καὶ μὴν, ἔφη, ᾧ
 Σώκρ., προλίγα ἔτι. Contra ibid. §. 8. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ᾧ Σώκρ.,
 ἔφατον, τοῦτο οὕτως ἔχον. §. 11. Ἀλλ' ἐνδὲν διαφέρει, ᾧ Σώκρ.,
 ἔφη, ἐάν μοιὸν ἐθέλῃ ἀποκρίνασθαι. In hoc igitur plurium Codd.
 valebit auctoritas. — ἐντείνας sc. εἰς ἔπος s. εἰς μέτρον. Plutarch.
 Solon. p. 80. A. ὑςερον καὶ γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους καὶ τῶν

ἄλλοι τινές με ἤρουντο ἤδη, ἀτὰρ καὶ Εὐνὸς πρῶν,
ὅτι ποτὲ διανοηθεὶς, ἐπειδὴ δεῦρο ἦλθες, ἐποίη-
11. σας αὐτὰ, πρότερον οὐδὲν πώποτε ποιήσας. Εἰ
οὖν τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ Εὐνῶ ἀποκρίνα-
σθαι, ὅταν με αὖθις ἐρωτᾷ, εὖ οἶδα γὰρ ὅτι

πολιτικῶν πολλὰ συγκατέπλεκε τοῖς ποιήμασιν, et mox ibid. ἔτιοι
δὲ φασιν, ὅτι καὶ τοὺς νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξε-
νεγκεῖν. Plat. Protag. §. 4³. οἱ κωμικαὶ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιή-
ματα διδάσκουσι μελοποιῶν εἰς τὰ κωμικὰ ἐντείνοντες. Phi-
leb. p. 38. E. τὰ πρὸς αὐτὸν ἐρῶντα ἐντείνας εἰς φωνὴν πρὸς τὸν
παρόντα τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἂν πάλιν φθίγγεται. De re ipsa conf.
Diog. Laërt. II, 42. ubi primos istiusmodi fabulae versiculos
profert, non certioris illos, opinor, auctoris, quam est, quod
ibidem laudat, initium hymni in Apollinem. Themist. Or.
XIV. p. 321. καὶ ἐστὶ Σακράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τῷ
ἐξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν.

10. ἤρουντο ἤδη — Codd. Aug. et Tub. ἤδη ἤρουντο. —
Καὶ Εὐνός. Eueni Parii, Sophistae, quinque minarum merce-
de virtutem humanam civilemque docentis mentionem facit in
Apolog. Socr. p. 20. B. Plato non sine aliqua hominis irrisio-
ne. Eundem poetam fuisse, ex Phaedro intelligitur §. 112.
Τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὐνὸν εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν, ὃς ὑποδή-
λασιν τε πρῶτος εὔρε καὶ παρρησίους; οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψό-
γους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ. Hic
mitem eundemque gravem roriturum Socratis sermonem quum ne
lenissima quidem deceret hominis cavillatio, Simmiae mox
verbis Sophista perstringitur §. 13. Οἷον παρακλεσθεῖ etc. De
Eueno Harpocratio: δύο ἀναγράφουσιν Εὐνῆους (sic, Εὐνός, et
in Apolog l. l. scriptum) ἑλεγείων ποιητὰς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις,
καθ' ἅπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῇ περὶ Χρονολογικῶν, ἀμφοτέρους λέ-
γων Παρίους εἶναι. γνωρίζεσθαι δὲ φησὶ τὸν νεώτερον μόνον. Μί-
μηται δὲ Σακράτου αὐτῶν καὶ Πλάτων.

§. 11. Εἰ οὖν — τοῦ ἔχειν ἐμὲ E. imo τοῦ ἔχειν με. Tum
pro ἀποκρίνασθαι e Cod. Tub. scripsi ἀποκρίνασθαι, quod fa-
ctum probabunt, qui utriusque infinitivi differentiam per-
spexerint. Porro Cod. Aug. αὖ ἐρωτᾷ. Bas. 2. αὖθις ἐρωτᾷ.

ἐρήσεται, εἰπὲ τί χρὴ λέγειν. Λέγε τοίνυν, ἔφη, αὐτῷ, ὡς Κέβης, τάλιθῃ, ὅτι οὐκ ἐκείνῳ βουλόμενος οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι ἐποίησα ταῦτα ἤδειν γὰρ ὡς οὐ βράδιον εἶη· ἀλλ' ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι, καὶ ἀφοσιούμενος, εἰ ἄρα πολλάκις ταύτην τὴν μουσικὴν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν. Ἦν γὰρ δὴ ἅττα τοιαῦδε· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ἄλλοτ' ἐν ἄλλῃ ὄψει φαινόμενον, τὰ αὐτὰ δὲ λέγον, Ὡς Σώκρατες, ἔφη, μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου. Καὶ ἐγὼ ἐν γε τῷ 12.

II. ἤδειν γὰρ — Vulgarem formam pro Attica ἤδη reliqui, quoniam hic nihil enotatum e Codd. — εἰ ἄρα πολλάκις. πολλάκις hic ut mox est forte, Phaedr. §. 32. εἰάν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένομαι. Lach. p. 179. B. εἰ δ' ἄρα πολλάκις μὴ προσεσχέκατε τὸν νοῦν τῷ τοιοῦτῳ. p. 194. A. εἰ ἄρα πολλάκις αὐτῇ ἢ κατεξεσχέκατε τὸν νοῦν τῷ τοιοῦτῳ. p. 283. B. Πρὸς δὴ τὸ νόσημα τὸ τοιοῦτον, ἀν' ἄρα πολλάκις ὑπερον ἐπίη — λόγον ἀκουσόν τινα προσήκοντα. Aristoph. Eccl. 791. σεισμός εἰ γένοιτο πολλάκις ἢ πῶς ἀπότροπον etc. Ibid. 1105. εἰάν τι πολλαῖς πολλάκις πάθῃ ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδων. Protag. §. 126. μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὁ Ἐπιμηθεύς — σφύλη ἐξαπατήσας. Alia e Platone dabit Heusd. Spec. Crit. p. 125. male tamen, opinor, idem huc trahens illa infra §. 49. ὡςπερ γε καὶ Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη. Neque enim hanc vim habere πολλάκις videtur nisi post εἰ v. εἰάν, μὴ, ἵνα μὴ. Ad Thucyd. II. 18. μὴ πολλάκις — τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπη καὶ μὴ δηώσῃ Abreschius Dilucid. p. 174. comparavit Virgil. Aen. I. 148. *Ac veluti magno in populo quum saepe coorta est seditio.*

II. ἄλλοτ' ἐν ἄλλῃ — τὰ αὐτὰ δὲ λέγον — Quod ex conjectura restitui debebat, δὲ hoc Codd. Aug. et Tub. exhibent, unde recepit iam Fisch. Ficinus: *insomnium idem licet alia atque alia forma sese mihi offerens eadem semper ita praecepit.*

πρόσθεν χρόνω, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμ-
 βανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικε-
 p. 61. λεύειν, ὡςπερ οἱ τοῖς θεούσι διακελεύόμενοι, καὶ
 a. ἔμοι οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο
 ἐπικελεύειν μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μὲν
 οὐσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ τοῦτο πρᾶττον-

§. 12. παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελ. Recte Fisch. παρα-
 κελύεσθαι explicat hortari aliquem, ut aliquid faciat; ἐπικε-
 λεύειν, incitare facientem. Xenoph. Cyrop. VI, 3, 27. σὺ δὲ —
 παραγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν τε ἑκάστῳ τοὺς καθ' ἑαυτὸν καὶ
 τοῖς μὲν τὸ δέον ποιῶσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακνομένοις ἀπει-
 λεῖν ἰσχυρῶς. — καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐν. Pari sermonis structura
 tum alibi, tum de rep. IV. p. 432. D. Πάλαι φαίνεται πρὸ πο-
 δῶν ἡμῶν ἐξ ἀρχῆς κυλινοῦσθαι καὶ οὐχ ἑαρωμένῳ ἀεὶ αὐτό, ἀλλ'
 ἡμεν καταγελασώταται, ὡςπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν
 ἐπίστω δ' ἔχουσι, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ μὲν οὐκ ἀπεβλέπομεν, πόρρω
 δὲ πη ἀπισκοποῦμεν. Ibid. III. p. 413. D. Οὐκοῦν καὶ τρίτου
 εἶδους τοῦ τῆς γοητείας ἀμιλλαν ποιητέον καὶ θεατέον, ὡςπερ
 τοὺς πάλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θερύβους ἄγοντες σκοποῦ-
 σιν εἰ φοβεροὶ, οὕτω νέους ὄντας εἰς δαίματά τε κομισίον etc. —
 Τοῦτο ἐπικελεύειν μουσικὴν ποιεῖν. Non inusitata in his sermo-
 nis est brevitatis hunc in modum intelligendi, quasi scriptum
 foret τοῦτο λέγειν ἐπικελεύειν μουσικὴν ποιεῖν. Conf. notata ad
 Theaetet. §. 123.

12. ὡς φιλοσοφίας μὲν — Strabo X. p. 717. B. Μουσικὴν
 ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων καὶ ἐτι πρότερον οἱ Πυθαγόρειοι τὴν φιλοσο-
 φίαν. de rep. VII¹ p. 548. B. λάτρεα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι
 ὡςπερ παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ πει-
 θαῶς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι, διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μού-
 σης (1. μουσικῆς) τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἡμεληκέ-
 ναι καὶ πρεσβυτέρως γυμνασικὴν μουσικῆς τιμηκέναι. Μουσικῆς
 appellatione interdum universam significari παιδείαν constat;
 hæc tamen Socratis quomodo sint intelligenda, declarat egre-
 gius philosophi locus in Lacher, p. 188. C. ὅταν — ἀκούω ἀν-
 δρὸς περὶ ἀρετῆς διαλεγόμενου ἢ περὶ τίνος σοφίας, ὡς ἀληθῶς
 ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἀξίου τῶν λόγων ἂν λέγει, χαίρειν ὑπερφυᾶς,

τος. Νῦν δ' ἐπειδὴ ἢ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἢ τοῦ
 Θεοῦ ἑορτὴ διεκώλυέ με ἀποθνήσκειν, ἔδοξε χρῆ-
 ναι, εἰ ἄρα πολλάκις μοι προστάττοι τὸ ἐνύπνιον
 ταύτην τὴν δημῶδη μουσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀπειθῆ-
 σαι αὐτῷ, ἀλλὰ ποιεῖν· ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι
 μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιή- b.
 ματα, πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ. Ὡς τῷ δὲ πρῶ-
 τον μὲν εἰς τὸν Θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παρούσα
 θυσία· μετὰ δὲ τὸν Θεὸν, ἐννοήσας ὅτι τὸν ποιη-
 τὴν δέοι, εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύ-
 θους, ἀλλ' οὐ λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦν μυθο-
 λογικὸς, διὰ ταῦτα, οὓς προχείρους εἶχον καὶ

θιόμενος ἅμα τὸν τε λέγοντα καὶ τὰ λεγόμενα ὅτι πρέποντα
 ἀλλήλοις καὶ ἀρμόττοντά ἐστι· καὶ κομιδῇ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ
 τοιοῦτος εἶναι, ἀρμονίαν καλλίστην ἡρμωσμένος· οὐ λῦραν οὐδὲ
 παιδιᾶς ἔργα, ἀλλὰ τῷ ὅντι ζῆν ἡρμωσμένος οὗ αὐτὸς αὐτοῦ
 τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα ἀτεχνῶς δαρσιῖ, ἀλλ'
 οὐκ ἰασί etc.

12. Ποιήσαντα παιήματα πειθόμε. Codd. Aug. et Tub. καὶ
 πειθόμε. Locum hoc καὶ haberet sic positum, πρὶν ἀφοσιώσ-
 πειθόμενοι τῷ ἐνυπνίῳ καὶ ποιήματα ποιοῦντα.

12. καὶ αὐτὸς οὐκ ἦν μυθολογ. — ἦν hoc si mutaveris in
 ὄν, concinnior paullo rotundiorque fiet verborum circuitus;
 nulla tamen emendatione est opus, nec post optativum δέοι
 offendere debet hoc imperf. Aristoph. Vesp. 282. ὅς ἡμᾶς διε-
 δύετ' ἐξαπατῶν καὶ λέγων, ὡς φιλαθήνμιος ἦν, καὶ τὰν Σάμῳ
 πρῶτος κατεῖποι. Recte autem per se habet hoc ἦν. Theag.
 p. 127. D. ὁπόθεν δὲ ἔδοξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν
 σὸν υἱὸν οἶστέ ἦν ἀφελῆσαι — τοῦτο πάνυ θαυμάζω. — Tum
 Cod. Tub. μύθους καὶ ἠπισάμην. — τοὺς Αἰσώπ. Protag. §.
 121. Ἀλλὰ τοῦτό γ', εἶφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις, ἀπειδεί-
 χθη ἄρτι ὅτι δυνατὸν. Sophist. §. 66. λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς
 τίθενται τῆς οὐσίας. Pro τούτων male Cod. Tub. τούτους.

- ἡπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, τούτων ἐποίη-
 13. σα οἷς πρώτοις ἐνέτυχον. Ταῦτα οὖν, ὧ Κέβης, 5.
 Εὐνῶ φράζει, καὶ ἐρῶσθαι, καὶ, ἂν σωφρονῆ,
 c. ἐμὲ διώκειν. Ἄπειμι δὲ, ὡς ἔοικε, τήμερον· κε-
 λεύουσί γὰρ Ἀθηναῖοι. Καὶ ὁ Σιμμίας, Οἶον πα-
 ρακελεύη, ἔφη, τοῦτο, ὧ Σώκρατες, Εὐνῶ. Πολ-
 λά γὰρ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρὶ· σχεδὸν οὖν,
 ἐξ ὧν ἐγὼ ἤσθημαι, οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἂν σοι ἐκὼν
 εἶναι πείσεται. Τί δαί, ἦ δ' ὅς, οὐ φιλόσοφος
 Εὐνῆς; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἐδελήσει
 τοῖσιν καὶ Εὐνῆς καὶ πᾶς ὅτῳ ἀξίως τούτου τοῦ
 πράγματος μέτεσιν· οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται

§. 13. ἐμὲ διώκειν. Post haec additum in Cod. Tub. ὡς τὰχιστα ineptum prorsus est h. l. ubi non de morte voluntaria sermo est, sed de illa, quae mox exponitur, philosophorum propria θανάτου μελετῆ.

13. πολλά ἤδη ἐντετυχ. Lach. p. 197. D. ὁ δὲ Δάμων τῷ Προδίκῳ πολλά πλησιάζει. Cratyl. §. 30. ἔωθεν πολλά αὐτῷ συν-
 ἦν καὶ παρεῖχον τὰ ἅτα. Aristoph. Ran. 697. οἱ μετ' ὑμῶν
 πολλά δὴ χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν. Conf. Bergl. ad Aristoph.
 Eqq. 409. — ἐξ ὧν ἐγὼ ἤσθημαι i. e. ὡςγε τεκμαίρεσθαι ἐκ
 τούτων ἃ ἐγὼ ἤσθημαι. Theaetet. §. 73. Ὁ δὲ γ' αὐὸμολογεῖ
 καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν, ἐξ ὧν γέγραφε. — ἂν σοι —
 πείσεται. Indicativo futuri iunctum hoc ἂν non tentem ego
 absque librorum auctoritate, quamquam, quae huius generis
 attulit ex Aristophane Brunckius ad Nub. 464., ea itidem ut
 Nu^h. v. 1160. facili correctione a particula hac liberari queunt.
 Isocrat. Paneg. ed. Mor. p. 103. Ἐξέσαι γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἀδεῶς
 τὰ σφέτερα αὐτῶν καρπούσθαι etc. Id. Trapezit. p. 366. D.
 Steph. καὶ ταῦτα ὡς οὐ δι' ἀπορίαν ἐγένετό μοι, ἀλλ' ἵνα πι-
 στευθῆιν ὑπ' ἐκείνων, ῥαδίως γνώσεσθε ἂν. — εἶναι hoc ad ἐκὼν
 pertinere, huic sic redundanter adiectum, nota est res.

13. οὐ μέντοι ἴσως. Quod pro vulgato οὐ μὲν ἴσ. coniec-
 rat Stephanus οὐ μέντοι, suppeditant Codd. Aug. Tub. et Olym-

αὐτόν· οὐ γὰρ φασὶ θεμιτὸν εἶναι. Καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος, οὕτως ἤδη τὰ d. λοιπὰ διελέγετο. Ἦρετο οὖν αὐτόν ὁ Κέβης, Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ μὴ θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι, ἐθέλειν δ' ἂν τῷ ἀποθνήσκοντι τὸν φιλόσοφον ἔπεσθαι; Τί δὲ, ὦ Κέβης, οὐκ 14. ἀνηκόατε σύ τε καὶ Σιμμίας περὶ τῶν τοιούτων Φιλολάῳ συγγεγονότες; Οὐδέν γε σαφές, ὦ Σώκρατες. Ἄλλὰ μὴν καὶ ἐγὼ ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω ἃ μέντοι τυγχάνω ἀνηκοῶς, φθόνος οὐδεὶς λέγειν. Καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλις αὖ πρέπει e.

pidod. — καθῆκε τὰ σκ. Schol. συντονώτερον ἀνέλαβε σχῆμα καὶ σεμνότερον ὡς περὶ προβλήματος σεμνοτέρου μέλλων διαλέγεσθαι. Verba ἀπὸ τῆς κλίνης desunt in Cod. Tub. — καθεζόμενος, οὕτως. de rep. IX. p. 576. E. καταδύντες εἰς ἅπασαν (τὴν πόλιν) καὶ ἰδόντες, οὕτω δόξαν ἀποφαινόμεθα. Lysias in Agorat. p. 469. ἵνα τὰ ὕστατα ἀσπασάμενοι τοὺς αὐτῶν, οὕτω τὸν βίον τελευτήσμεν.

§. 14. Φιλολάῳ — Pythagoreo Crotoniatae, Archytæ discipulo, (Cic. de Orat. III. 34. V. Diog. Laërt. VIII. 84. ibiq. Menag.) de quo Schol. δι' αἰνιγμάτων ἐδίδασκε, καθάπερ ἦν ἔθος τοῖς Πυθαγορείοις. ἦλθεν οὖν καὶ εἰς Θήβας τεθνεῶντι τῷ διδασκάλῳ Λύσιδι χοῶς ποιήσασθαι ἐκίσει τεθαρμένῳ. Reliqua Scholii a temporum ratione abhorrent.

14. ἃ μέντοι τυγχάνω — Codd. Aug. Tub. ἃ μὲν οὖν, ad stipulante Ficino: quae igitur forte ipse audivi. — καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλ. Etsi orationem saepe copulat καὶ γὰρ καὶ, hic tamen καὶ ad μάλις αὖ traxerim cum Wyttenb ad Plat. de S. N. V. p. 13. Nam ut καὶ μάλα ubivis, ita et καὶ μάλις αὖ reperitur interdum. Plat. de legg. VI. p. 773. C. ἐξ ὧν ἃ μὴ βουλόμεθα ξυμβαίνειν ἡμῖν, καὶ μάλις αὖ (vel maxime) ξυμβαίνει ταῖς πλείσταις πόλεσι. de rep. III. p. 404. B. Απλῆ που καὶ

μέλλοντα ἐκεῖσε ἀποδημεῖν διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ, ποίαν τινὰ αὐτὴν οἴομεθα εἶναι. Τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ ἄλλο ἐν τῷ μέχρῃ ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ; Κατὰ 6.
 τί δὴ οὖν ποτε οὐ φασὶ θεμιτὸν εἶναι αὐτὸν ἑαυτὸν ἀποκτινύναι, ὡς Σώκρατες; ἤδη γὰρ ἔγωγε, ὅπερ δὴ νῦν σὺ ἤρου, καὶ Φιλολάου ἤκουσα, ὅτε παρ' ἡμῖν διητᾶτο, ἤδη δὲ καὶ ἄλλων τινῶν, ὡς οὐ δέοι τοῦτο ποιεῖν· σαφές δὲ περὶ αὐτῶν οὐδε-
 15. νός πώποτε οὐδὲν ἀκήκοα. Ἀλλὰ προθυμεῖσθαι
 p. 62. α. χρεῖ, ἔφη· τάχα γὰρ ἂν καὶ ἀκούσαις. Ἴσως μέντοι θαυμασὸν σοὶ φανεῖται, εἰ τοῦτο μόνον

ἐπιεικῆς γυμνασικὴ καὶ μάλις ἢ περὶ τὸν πόλεμον. Xenoph. Cyrop. II, 1, 13. οἱ τῶν ἱκανωτάτων καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν λόγοι οὗτοι καὶ μάλις ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκούοντων. Plutarch. de S. N. V. p. 3. ἢ περὶ τὰς τιμωρίας τῶν πονηρῶν βραδυτῆς τοῦ δαιμονίου καὶ μέλλησις ἐμοὶ δοκεῖ καὶ μάλις δεῖνόν εἶναι. — μυθολογεῖν, *confabulari*. Apol. Socr. p. 39. E. ἀλλὰ μοι, ὦ ἄνδρες Ἄθ., παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον· οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους. cf. not. ad Phaedr. §. 140. — ποίαν τινὰ αὐτὴν οἴομεθα εἶναι. Hoc ordine Codd. Tub. et Aug. Vulgo οἴομε. αὐτὴν εἶν.

14. Τί γὰρ — μέχρῃ ἢ λ. δυσμ. Schol. ὡς ζήσεσθαι μέλλον μέχρῃς ἡλίου δυσμῶν. ἐν γὰρ ἡμέρᾳ φουεῖν ἀπίετο. μέχρῃ pro-vulg. μέχρῃς ex Grammaticorum praecepto cum Codd. Aug. et Tub. (adde Paris.) dederat iam Fischerus. Mox Cod. Tub. κατὰ τί οὖν δὴ ac deinde ὅπερ νῦν δὴ, pro ὃ δὴ νῦν ἐλ. V not. ad Gorg. §. 3.

§. 15. τάχα γὰρ ἂν καὶ ἀκούσαις. Quod editiones hucusque insedit, retentum atque adeo probatum a Fischerō ἀκούσαις e Cod. Paris. correxi. — καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνδρώπῳ. — Loci mirum in modum ab intpp. vexati sensum unus perspexerat Stephanus, in margine sic interpungens τᾶλ-

τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπλοῦν ἐσι, καὶ οὐδέποτε
 τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὡςπερ καὶ τᾶλλα, ἐσὶν
 ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν, οἷς δὲ βέλ-
 τιον τεθνάναι, θαυμασὸν ἴσως σοι φαίνεται εἰ
 τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὀσιόν ἐσιν αὐτοὺς ἐαυ-
 τοὺς εὖ ποιεῖν, ἀλλ' ἄλλον δεῖ περιμένειν εὐεργε-
 την. Καὶ ὁ Κέβης ἠρέμα ἐπιγελάσας, Ἰττω Ζεὺς, 16.
 ἔφη τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών. Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, b.

λα, ἐσὶν ὅτε καὶ οἷς β. Qua distinctione recepta, sententia hinc
 exit huiusmodi: *Fortasse tamen mirum tibi videbitur, si hoc
 unum de ceteris omnibus simpliciter verum sit et sine ulla
 exceptione* (sc. *mori melius esse quam vivere*), *neque unquam
 accadat, ut, quemadmodum in ceteris omnibus rebus, inter-
 dum et aliquibus hominum* (non semper neque omnibus)
*satius sit mori, quam vivere: quibus autem satius est mori,
 mirabere fortasse, si iisdem nefas sit sibi met ipsis bene face-
 re etc.* Pro τῷ ἀνθρώπῳ Cod. Aug. τῶν ἀνθρώπων, quod iun-
 ctum sequenti ἐσὶν οἷς praeferrem, ni intercederet ἐσὶν ὅτε. —
 καὶ τᾶλλα i. e. καὶ κατὰ τᾶλλα. Schol. οἷον πλοῦτος, δόξα
 ἕψος· ἐπαμφοτερίζει γὰρ καὶ τᾶλλα πάντα· θάνατος δὲ μόνως
 ἀγαθόν ἐστι. Simplic. in Epictet. 10. p. 63. ed. Salm. τὰ ἄλλα
 πάντα pro τᾶλλα, ἐσὶν, unde fecerim ὡςπερ καὶ τᾶλλα πάντα,
 ἐσὶν ὅτε. Post βέλτιον forsitan excidit ὄν. Conf. tamen not. ad
 Gorg. §. 124. Denique in his μὴ ὀσιόν ἐσιν αὐτοὺς etc. e Cod.
 Paris. ἐσὶ restitui.

§. 16. Ἰττω Ζεὺς — Schol. τὸ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν
 ἄντι τοῦ ἴσω, τῇ Βοιωτίᾳ διαλέκτῳ. Plat. Epist. VII. p. 34^c. A.
 γέγονε δ' οὖν ὅπας, Ἰττω Ζεὺς, φησὶν ὁ Θεβαῖος. Aristoph.
 Acharn. 910. Τὼ δ' ἐμὰ θεῖβαθεν, Ἰττω Ζεὺς. Qua formula
 quamvis liquidum sit Cebetem asseverare, mirari sibi videri
 Socratici sermonis repugnantiam, tamen exortus est nuper qui
 loci planissimi et in quo egregie omnia cohaerent, nescio
 quam obscuritatem deprehendens miserum in modum lacera-
 ri orationem voluerit, primum corrigendo καὶ γὰρ ἂν δόξειεν,
 ἔφη, ὃ Σώκρατες, οὕτως γ' εἶναι ἄλογον, ut haec quoque Ce-

ἔφη ὁ Σωκράτης, οὕτω γ' εἶναι ἄλογον· οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον. Ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος, ὡς ἐν τινι φρουρᾷ ἔσμεν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν οὐδ' ἀποδιδράσκειν, μέγας τέ τίς μοι φαίνεται καὶ οὐ ῥάδιος διιδεῖν· οὐ

betis essent; tum Socrati haec dando οὐ μέντοι — λόγον: deinde Cebeti illa ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις — οὐ ῥάδιος διιδεῖν: Socrati rursus haec οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε —. Apposuimus haec, ne viri docti in hunc librum coniecturas neglexisse putemur; reliqua silentio praetermittemus.

16. οὕτω γ' εἶναι — οὕτω γε est quod alias dicitur ὡς οὐ τωστὶ ἀκούσαι, sic primo aspectu, re nondum satis expensa.

— ἐν ἀπορρήτοις in mysteriorum arcanis recte vertit Forsterus secutus Proclum Comm. in lib. de rep. p. 372. et Olympiodorum MS, ex quo haec protulit: καὶ τοῦτο ἢ μὲν λέξις δεικνύσι διὰ δύο ἐπιχειρημάτων, ἐνὸς μὲν μυθικοῦ καὶ Ὀρφεικοῦ, ἑτέρου δὲ διαλεκτικοῦ καὶ φιλοσόφου. Eadem fere Schol. ad h. l. Pertinet huc imprimis locus Platonis e Cratylo §. 38. Δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θεῖσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα τοῦτο τὸ ὄνομα (τὸ σῶμα) ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς, ἃν δὴ ἕνεκα δίδωσι· τοῦτον δὲ περιβολὸν ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμοτηρίου εἰκόνα· εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τοῦτο, ὡς περὶ αὐτὸ ὀνομάζεται, ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα, τὸ σῶμα. — ὡς ἐν τινι φρουρᾷ ἔσμ. Cicero Somn. Scip. 3. *Nisi Deus is, cuius hoc templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodiis liberaverit, huc tibi aditus patere non potest. — Quare et tibi — et piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis, nec iniussu eius, a quo ille est vobis datus, ex hominum vita migrandum est, ne munus humanum assignatum a Deo defugisse videamini.* Cf. Gatak. ad Antonin. III. 1. p. 63. — ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν sc. τινὰ. Sic Codd. et Edd. atque ἑαυτὸν haud dubie Platonis est, neque quidquam tribuendum ei, quam protulit Victorius Var. Lectt. VI, II., scripturae, αὐτοῦς (imo αὐτοῦς) ἐκ ταύτης ἐξάγειν. Ἐξάγειν hoc sive Victorius sive alius finxit εὐλόγου illius Stoicorum ἐξαγωγῆς memor.

μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελομένους, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι ἢ σοι οὐ δοκεῖ οὕτως; Ἐμοιγ', ἔφη ὁ Κέβης. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, καὶ σὺ ἀν, τῶν σαυτοῦ κτημάτων εἴ τι αὐτὸ ἑαυτὸ ἀποκτινύοι, c. μὴ σημήναντός σου ὅτι βούλει αὐτὸ τεθνάναι, χαλεπαίνοις ἀν αὐτῶ, καὶ, εἴ τινα ἔχοις τιμαροῖαν, τιμαροῖο ἀν; Πάνυ γ', ἔφη. Ἴσως τοίνυν ταύτη οὐκ ἄλογον, μὴ πρότερον αὐτὸν ἀποκτινύναι δεῖν, πρὶν ἀν ἀνάγκην τινα ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ, ὥσπερ

16. Τοὺς ἐπιμελομένους. Sic pro ἐπιμελουμένους secundum Atticistarum praeceptum Codd. Tub. et Paris. — ἐν τῶν κτημάτων τ. Ὁ. Pythagoreorum dogma, opinor, ex quo et de legg. X. p. 906. A. ζύμματα δὲ ἡμῶν θεοὶ τε ἅμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὖ κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Inde deos δεσπότης, homines δούλους dicit in sententia coloris simillimi Phaedr. §. 131. ubi scribere debebam: εὖ γὰρ δὴ ἄρα — φασὶν οἱ σαφώτεροι ἡμῶν, μὴ ὁμοδούλους δεῖν χαρίζεσθαι μελετῶν τὸν νοῦν ἔχοντα, ὅτι μὴ πάρεργον, ἀλλὰ δεσπότης ἀγαθοῦ καὶ ἐξ ἀγαθῶν.

16. ὅτι βούλει αὐτὸ τεθνάναι — Accuratus foret βούλοι' inter haec ἀποκτινύοι, χαλεπαίνοις, ἔχοις, τιμαροῖο. Non tamen sine libris corrigam. Gorg. §. 45. ὥς' εἰ δέοι — διαγωνίζεσθαι — πότερος ἑπαίει περὶ τῶν χρησῶν — λιμῶν ἀν ἀποθανεῖν τον ἱατρῶν. Atque ita saepe apud Xenophontem imprimis optativum cum indicativo in huiusmodi structura permutatum memin.

16. Ἴσως τοίνυν ταύτη — Vulgo ταύτην. Quod reponendum iam Stephanus monuerat, dedit Cod. Aug. Ficin. hoc modo. — πρὶν ἀν ἀνάγκην τ. In his nihil cunctatus voculam ἀν inserui. Nam apud poëtas Atticos πρὶν subiunctivo saepius iungitur, ut Eurip. Orest. 1216. πρὶν τελευτησῆ φόνος. 1351. πρὶν ἐτύμως ἴδω, eademque est ratio particularum ὅπου, ἕως,

17. καὶ τὴν νῦν ἡμῖν παροῦσαν. Ἄλλ' εἰκὸς, ἔφη ὁ 7.
 Κέβης, τοῦτό γε φαίνεται ὁ μέντοι νῦν δὴ ἔλε-
 γες, τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥαδίως ἂν ἐθέλειν ἀπο-
 θνήσκειν, ἔοικε τοῦτο, ὧ̄ Σώκρατες, ἀτόπῳ, εἶ-
 d. περ, ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν, εὐλόγως ἔχει, τὸ θεόν τε
 εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον ἡμῶν, καὶ ἡμᾶς ἐκείνου
 κτήματα εἶναι. Τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρο-
 νιμωτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας,
 ἐν ἧ̄ ἐπισατοῦσιν αὐτῶν οἵπερ ἄριστοί εἰσι τῶν
 ὄντων ἐπιστάται, θεοὶ, οὐκ ἔχει λόγον. Οὐ γάρ
 που αὐτός γε αὐτοῦ ἄμεινον οἶεται ἐπιμελήσε-
 σθαι ἐλεύθερος γενόμενος· ἀλλ' ἀνόητος μὲν ἄν-
 θρωπος τάχ' ἂν οἰηθεῖν ταῦτα, φευκτέον εἶναι
 ἀπὸ τοῦ δεσπότη, καὶ οὐκ ἂν λογίζοιτο ὅτι οὐ

ἄφρα, ἐπὶ, itemque relativi ὅς (v. ad Protag. §. 87.); apud
 prosae scriptores corrigi huiusmodi omnia debent. Itaque et
 de legg. IX. p. 872. E. scr. πρὶν ἂν φόνον φόνῳ — ἢ δράσασα
 ψυχὴ τίσις et Lachet. p. 187. E. πρὶν ἂν ἐμπέση εἰς τὸ διδόναι
 λόγον. — Ante proximum θεὸς articulum omittit Cod. Tub.

§. 17. οἵπερ ἄριστοι — ἐπιστάται, θεοὶ — Quem h. l. ali-
 quis desiderabat articulum ante θεοὶ, nemo tamen absque
 Codd. intrudere voluerit mox §. 18. ἡμᾶς ἀπολείπων καὶ ἀρ-
 χοντας ἀγαθούς, θεούς. Ac saepe θεός, θεοὶ pro ὁ θεός, οἱ θεοὶ
 dici monuit primarius Graecae dictionis magister G. H. Schae-
 ferus in Meletem. Crit. p. 4.

17. Οὐ γάρ που. Sic pro πῶ Cod. Paris. Tum Cod. Tub.
 et Aug. αὐτοῦ οἶεται ἄμεινον. Sequens ἐπιμελήσεσθαι e Cod.
 Tub. et Olymp. recepi pro ἐπιμελεῖσθαι, in quo futurum At-
 ticum agnoscit Fischerus. Futurum ἐπιμελέσομαι contrahi pos-
 set in ἐπιμελοῦμαι; ἐπιμελήσομαι non item. De subito au-
 tem in his sermonis a multitudinis numero ad singularem
 transitu vid. not. ad Plat. Gorg. §. 75. et Protag. §. 28.

δεῖ ἀπό γε τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν, ἀλλ' ὅτι μάλι-
 σα παραμένειν διὸ ἀλογίως ἂν φεύγοι· ὁ δὲ
 νοῦν ἔχων ἐπιθυμοῖ που ἂν αἰεὶ εἶναι παρὰ τῷ
 αὐτοῦ βελτίονι. Καίτοι οὕτως, ὡς Σώκρατες, του-
 ναντίον εἶναι εἰκὸς ἢ ὁ δὴ νῦν ἐλέγετο· τοὺς μὲν
 γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέ-
 πει, τοὺς δ' ἄφρονας χαίρειν. Ἀκούσας οὖν ὁ 18.
 Σωκράτης ἠσθῆναί τε μοι ἔδοξε τῆ τοῦ Κέβητος p. 63.
 πραγματεία καὶ ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς, Ἄεϊ τοι, ^{a.}
 ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾶ καὶ οὐ πά-
 νυ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι ὅστι ἂν τις εἴπη.
 Καὶ ὁ Συμμίας, Ἄλλα μὴν, ἔφη, ὡς Σώκρατες,
 νῦν γε δοκεῖ τί μοι καὶ αὐτῷ λέγειν Κέβης. Τί
 γὰρ ἂν βουλόμενοι ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς δεσ-
 πότας ἀμείνους αὐτῶν φεύγοιεν, καὶ ῥαδίως ἀπαλ-

17. παρὰ τῷ αὐτοῦ βελτ. — αὐτοῦ Codd. et Edd. vett. quod non erat cur in αὐτοῦ mutaret Steph. Deinde Cod. Tub. ἢ ὁ νῦν δὴ ἐλ.

§. 18. τῆ τοῦ Κέβ. πραγματεία. Olympiod. τὴν πραγμα-
 τῶδη ἀπορίαν πραγματείαν ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων. — Ἄεϊ τοι —
 Hom. II. ε. 873. αἰεὶ τοι ῥίγιμα θεοὶ τετληότες εἰμίν. Plat. Gorg.
 §. 117. Πάλαι τοί σου ἀεροῶμαι, ὡς Σώκρ. Sic ibi e Codd. rescribere
 debebam. Ibid. §. 31. Πάλαι γὰρ τοι — ἐγὼ ἐπεδειξάμην. —
 Xenoph. Mem. 1, 2, 46. Μάλα τοι, φάναι τὸν Περιπλέα, ὡς Ἄλ-
 κιβιάδῃ, καὶ ἡμεῖς τηλικούτοι ἄντις δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἤμεν. —
 ὅτι ἂν τις εἴπη. Sic pro vulgato εἴποι Cod. Tub. Deinde id.
 lib. νῦν γέ μοι δοκεῖ τι καὶ α.

18. σοφοὶ ὡς ἀληθῶς — Haec iungenda, ut §. 68. εἰς ἄδου
 ὡς ἀληθῶς. Cic. pro Milon. 30. *Proposita invidia; morte, poe-
 na, qui nihil segnius rem publicam defendit, is vir vere pu-
 tandus est, ubi Ernestius malebat vere vir.*

- λάττοινο αὐτῶν; Καί μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὲ τέ-
 νειν τὸν λόγον, ὅτι οὕτω ῥαδίως φέρεις καὶ ἡμᾶς
 b. ἀπολείπων καὶ ἄρχοντας ἀγαθούς, ὡς αὐτὸς
 ὁμολογεῖς, Θεούς. Δίκαια, ἔφη, λέγετε· οἶμαι
 γὰρ ὑμᾶς λέγειν ὅτι χρεῖ με πρὸς ταῦτα ἀπο-
 λογήσασθαι ὡςπερ ἐν δικαστηρίῳ. Πάνυ μὲν οὖν,
 19. ἔφη ὁ Σιμμίας. Φέρε δὴ, ἢ δ' ὅς, πειραθῶ πρὸς 8.
 ὑμᾶς πιθανώτερον ἀπολογήσασθαι ἢ πρὸς τοὺς
 δικαστάς. Ἐγὼ γὰρ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέ-
 βης, εἰ μὲν μὴ ᾤμην ἕξειν πρῶτον μὲν παρὰ
 Θεοὺς ἄλλους σοφούς τε καὶ ἀγαθούς, ἔπειτα
 καὶ παρ' ἀνθρώπους τετελευτηκότες ἀμείνους τῶν
 ἐνθάδε, ἠδίκουν ἂν οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ·

18. ὅτι χρεῖ με πρὸς ταῦτα ἀπολ. Restitui in his ommissa in
 Edd. haec πρὸς ταῦτα e Codd. Tub. et Paris. Haec, vel ἐνταῦ-
 θα, vel πρὸς ὑμᾶς requiri propter subsequ. ὡςπερ ἐν δικαστηρίῳ,
 statim admonitus quisque sentiet.

§. 19. ἠδίκουν ἂν οὐκ ἀγανακτ. Olympiod. μὴ ἀγ. In alte-
 ro Codd. cum Edd. vet. conspirant. οὐκ ἀγανακτῶν est ego
 qui non indignor, seu quod non indignor; μὴ ἀγανακτῶν fo-
 ret si non indignarer. — ὅτι μέντοι παρὰ Θεοὺς δεσπ. Ut in
 proxime praegressis, καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διίσχυρισαί-
 μην, illud τοῦτο non ad praecedens ἐλπίζω refertur, sed ad
 verba παρ' ἀνδρας ἀρίεσθαι ἀγαθούς, id enim affirmare se
 nolle dicit Socrates, ad bonos se viros venturum: ita in his
 ὅτι μέντοι — ἕξειν vix commode suppleas cum Forstero ἐλπί-
 ζω. Planior utique loci foret constructio, si legeremus ὅτι
 μέντοι — ἕξω (non, quod Mudgius voluit, ἕξοιμι) aut, ut
 scriptum apud Stob. τὸ μέντοι ἕξειν, nec tamen tentanda
 haec tot firmata praesidiis scriptura, in qua ὅτι, uts ae-
 re, iungitur infinitivo ἕξειν. Alcib. I. p. 105. E. ὡςπερ γὰρ σὺ
 ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι ὅτι αὐτῇ παντὸς ἀξίος εἶ,
 ἐνδείξάμενος δὲ ὅτι οὐδὲν ὅτι οὐ παραντίκα δυνήσεσθαι· οὕτω
 καὶ γὰρ etc., ubi nulla opus correctione. Plat. de legg. X. p.

νῦν δὲ εὖ ἴζε δὲτι παρ' ἀνδρας τε ἐλπίζω ἀφί- c.
 ξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ
 διίσχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ Θεοὺς δεσπότης
 πάνυ ἀγαθούς ἤξειν, εὖ ἴζε ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο
 τῶν τοιούτων, διίσχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο· ὥσε
 διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ, ἀλλ' εὐελπίς
 εἰμι εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι, καὶ, ὥσπερ γε
 καὶ πάλαι λέγεται, πολὺ ἄμεινον τοῖς ἀγαθοῖς
 ἢ τοῖς κακοῖς. Τί οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώ- 20.
 κρατες; πότερον αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην
 ἐν νῶ ἔχεις ἀπίεναί, ἢ καὶ ἡμῖν μεταδοίης; κοι-
 νὸν γὰρ δὴ ἐμοίγε δοκεῖ καὶ ἡμῖν εἶναι ἀγαθὸν d.
 τοῦτο, καὶ ἅμα σοι ἢ ἀπολογία ἔσαι, ἐὰν, ἄπερ

892. D. εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι πειραθῆναι κατ' ἐμαυτόν.
 Charmid. §. 26. οὐκ ἂν αἰσχυρθεῖην ὅτι μὴ οὐχὶ ὀρθῶς φάναι
 εἰρηκῆναι μᾶλλον ἢ ποτε συγχαρῆσαιμ' ἂν etc. Xenoph. Cyrop.
 V, 4, 1. ἐνόμισεν, ὅτι, εἰ τι οὗτος πάθει, αὐτὸς ἂν λάβειν πάν-
 τα et mox ibid. κτενεῖ τὸν ἰόντα — λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι,
 εἰ βούλοιο ἐνδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν τὸν Γαδάταν. Conf. Anab. V,
 6. 19. VII, 4, 5. et quos laudat Valcken. in Annot. ad N. T.
 p. 390. — In his εἶπερ τι ἄλλο τ. τ. vellem εἶπερ τι καὶ ἄλλ.

19. οὐχ ὁμοίως, non perinde, sc. atque dolerem illa spe
 destitutus. — εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι. Infra §. 91. εἰ μηδὲν
 ἐσι τελευτήσαντι.

§. 20. Πότερον αὐτὸς ἔχων — Abest hoc πότερον a Codd.
 Aug. et Tub., fortasse et a ceteris. Sic initio dial. Αὐτὸς, ὦ Φαί-
 δων, etc. Sympos p. 172. B. πρῶτερον δέ μοι — εἶπέ, σὺ αὐ-
 τὸς παρεγένου τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ; Conf. not. ad Gorg. §. 95.
 extir. αὐτὸς h. l. est solus.

20. Καὶ ἅμα σοι ἢ ἀπολογία ἔσαι — Sic pro ἐστὶ Cod. Pa-
 ris. Qui omittitur in uno Cod. Tub., articulum ἢ tenendum
 puto propterea quod referuntur haec ad superiora Socratis

λέγεις, ἡμᾶς πείσης. Ἄλλα πειράσομαι, ἔφη.
 Πρῶτον δὲ Κρίτωνα τόνδε σκεψώμεθα, τί ἐστιν δ-
 βούλεσθαι μοι δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν. Τί δὲ, ὦ
 Σώκρατες, ἔφη ὁ Κρίτων, ἄλλο γε ἢ πάλαι μοι
 λέγει ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον, ὅτι χρεῖ

σοι

illa, οἶμαι γὰρ ὑμᾶς λέγειν, ὅτι χρεῖ με πρὸς ταῦτα ἀπολογη-
 σασθαι etc. ἡ ἀπολογία est igitur ea quam dixisti defensio.
 ἀπερὲ λέγεις. Ita Cod. Aug. Vitiose vulgo λέγεις.

20. Τί δὲ — ἄλλο γε ἢ — Plat. Hipp. Mai. §. 2. Σ. Τί
 ποτε τὸ αἰτίον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἰκίνοιο — φαίνονται ἀπεχέμενοι
 τῶν πολιτικῶν πράξεων; Ἰπ. Τί δ', οἶμι, ὦ Σώκρ., ἄλλο γε ἢ
 ἀδύνατοί ἦσαν etc. Euthyd. §. 40. Τί οὖν ἄρτι ἤρην ὅτι μοι
 νοοῖ τὸ ἔημα; Τί ἄλλο γε — ἢ ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακίαν.
 Aristoph. Eccles. 769. Α. β. φυλάξομαι, πρὶν ἂν γ' ἴδω τὸ πλῆ-
 θος ὅτι βουλεύεται. Α. α. Τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευα-
 σμένοι τὰ χρήματ' εἰσίν; Lysipp. apud Athen. III. p. 481. ed.
 Arg. Ἐρμῶν, τί ἐστὶ; πῶς ἔχομεν; Β. Τί δ' ἄλλο γ' ἢ ὁ πατήρ
 ἀνωθεν εἰς τὸ φρεῖα, μοι δοκεῖν — καθεῖπέν ἐ; Quibus locis
 omnibus sermonem ita explere possis τί ἄλλο γε (ἐστὶ, γίννε-
 ται, συμβαίνει) ἢ τοῦτο ὅτι. Nec dispar est ratio Xenoph.
 Mem. II, 1, 17. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶδ' ὅτι διαφέρει τὸ αὐτὸ δερ-
 μα κόντα ἢ ἄκοντα μαστιγοῦσθαι ἢ ὅλως τὸ αὐτὸ σῶμα πᾶσι
 τοῖς τοιοῦτοις ἰκόντα ἢ ἄκοντα πολιομεῖσθαι ἄλλο γε ἢ ἀφρο-
 σύνη πρόσει τῷ θέλοντι τὰ λυπηρὰ ὑπομένειν, ubi ipse haesit
 Ruhnkenius, corrigens οὐ πολλή γε ἀφρ. Salva est res, modo,
 quod fecit iam vir doctus, deleta distinctione post πολιομεῖ-
 σθαι, haec ἄλλο γε ἢ traxeris ad praegressum ὅτι, ut ante
 ἀφροσύνη intelligi possit ὅτι. Cognatumque his est tritum lo-
 quendi illud genus §. 55. οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναμνησκονται οὗτοι.
 Conf. not. ad Theaetet. §. 127. Nec seiungi ab his poterit
 formula illa ἄλλο τι ἢ, de qua praeter alios nupér egit
 Sluiterus Lectt. Andocid. p. 140. Male igitur Forsterus in
 Ind. sub v. Ellipsis h. l. post τί ἄλλο γε ἢ suppleri voluit ὁ.

20 ὁ μέλλων σοι δώσειν — Non ex misericordiae affectu
 hanc hominis admonitionem profectam, sed ex eo, quod moris
 fuerit, ut hic undecimvirorum minister sua pecunia cicu-

tam

σοι φράζειν ὡς ἐλάχισα διαλέγεσθαι; φησὶ γὰρ
 θερμαίνεσθαι μᾶλλον διαλεγόμενους, δεῖν δὲ οὐ-
 δὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ· εἰ δὲ μὴ, e.
 ἐνίοτε ἀναγκάζεσθαι καὶ δις καὶ τρίς πίνειν τοὺς
 τι τοιοῦτον ποιοῦντας. Καὶ ὁ Σωκράτης, Ἔα, ἔφη,
 χαίρειν αὐτόν ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρασκευα-
 ζέτω, ὡς καὶ δις δώσων, ἐὰν δὲ δέη, καὶ τρίς.
 Ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἤδη, ἔφη ὁ Κρίτων· ἀλλὰ 21.
 μοι πράγματα πάλαι παρέχει. Ἔα αὐτόν, ἔφη·
 ἀλλ' ὑμῖν ἤδη τοῖς δικασαῖς βούλομαι τὸν λόγον

tam emeret, et quidem duodecim drachmis, docuit P. Peti-
 tus Misc. Obs. I, c. 17. ex Plutarchi hoc loco in Phocione
 p. 758. E. πεπωκόταν δὲ ἤδη πάντων, τὸ φάρμακον ἐπέλιπε, καὶ
 ὁ δημόσιος οὐκ ἔφη τρίψειν ἕτερον, εἰ μὴ λάβοι δάδεκα δραχμὰς,
 ὅσων τὴν ὀκλὴν ἀνείται. Χρόνου δὲ γενομένου καὶ διατριβῆς, ὁ
 Φωκίων καλέσας τινὰ τῶν φίλων καὶ εἰπὼν ὅτι μὴδὲ ἀποθανεῖν
 Ἀθήνησι δαρεῖν ἐστὶ, ἐκέλευσε τῷ ἀνθρώπῳ δοῦναι τὸ κερματίον.

20. μᾶλλον διαλεγόμενους — Pro μᾶλλον Cod. Tub. πάλιν.
 μᾶλλον est id q. μᾶλλον τοῦ δέοντος. Ficini. *nimium*. Protag. §. 88.
 ὥστε ἐτι μᾶλλον (*magis quam opus fuerit*) ψέγειν τε αὐτοὺς καὶ
 ἐχθρὰς ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι. Sic μεῖ-
 ζον γέρας, *nimius honor*, Sophist. §. 35. Sed ante particip. δια-
 λεγόμενους fortasse requiritur art. τοὺς.

20. ὡς καὶ δις δώσων, ἐὰν δὲ — Cod. Aug. ἐὰν δέη. Vulga-
 ta scriptura, cui Ficini quoque patrociniatur haec versio, *tan-
 quam bis et, si oportuerit, ter praebiturus*, aptior, opinor,
 Socrati est intempestivὰ Critonis interpellatione paullulum
 offenso.

§. 21. Ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἤδη. τι pro τοι recepi e Cod. Paris.
 Sic, interiecta particula, *σχεδὸν γὰρ τι οἶδα* Lachet. p. 192. C.
 ἤδη hic cum Fischero reposui pro ἤθειν e Lex. Ms. ap. Pierson. ad
 Moer. p. 173. ἤδη, ἀντὶ τοῦ ἤθειν — τῷ περὶ ψυχῆς· Ἀλλὰ σχεδὸν
 μὲν τε ἤδη. Mox Cod. Aug. παρέσχεν. — In seqq. ἀλλ' ὑμῖν
 ἤδη τοῖς δικ. e Cod. Tub. et Olympiod, ἤδη dedi pro vulga-
 to δῆ.

ἀποδοῦναι, ὡς μοι φαίνεται εἰκότως ἀνὴρ τῷ ὄν-
 p. 64. τι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρέψας τὸν βίον θαρρῆεῖν μέλ-
 a. λων ἀποθανεῖσθαι καὶ εὐελπίς εἶναι ἐκεῖ μέγιστα
 οἴσεσθαι ἀγαθὰ, ἐπειδὴν τελευτήσῃ. Πῶς ἂν
 οὖν δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ὃ Σιμμία τε καὶ Κέ-
 βης, ἐγὼ πειράσομαι φράσαι. Κινδυνεύουσι γὰρ 9
 ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας,
 λεληθέναι τοὺς ἄλλους, ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ
 ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι. Εἰ
 οὖν τοῦτο ἀληθές, ἀτοπον δήπου ἂν εἴη, προ-
 θυμείσθαι μὲν ἐν παντὶ τῷ βίῳ μηδὲν ἄλλο ἢ
 τοῦτο, ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ἀγανακτεῖν ὃ πά-
 22. λαι προὔθυμοῦντό τε καὶ ἐπετηδέυον. Καὶ ὁ
 Σιμμίας γελάσας, Νῆ τὸν Δία, ἔφη, ὃ Σώκρα-

21. ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι. Olympiod. τὸ τεθνάναι
 τέλος ἐστί· διὸ καὶ διαφέρει τὸ ἀποθνήσκειν τοῦ τεθνάναι· ἀπο-
 θνήσκει μὲν γὰρ θάνατον μελετῶν ὁ καθαρτικὸς καθαίρων ἑαυ-
 τὸν τῶν παθῶν· τεθνήκε τε ἤδη ὁ θεωρητικὸς· κεχάριται γὰρ
 τῶν παθῶν· ἀποθνήσκειν h. l., ut semper, est moritulum s.
 morti vicinum esse, τεθνάναι mortem ipsam significat.

21. ἥκοντος δ. δ. αὐτοῦ, ἀγανακτεῖν, ὃ π. Sincera sunt haec,
 sive traiectum putetur verbum ἀγανακτεῖν, ut hic sit ordo
 verborum, ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ὃ πάλαι — ἐπετηδέυον, ἀγαν-
 ακτεῖν, (Lachet. p. 181. E. καὶ γὰρ τὸ μὴ ἀκοῆ διατρέβειν —
 ἀκῆ ἐν τούτῳ, εὐ ἔχει, ὅθεν καὶ τὸ σῶμα βέλτιον ἴσχειν ἀνάγκη,
 ubi ὄθεν pertinet ad τούτῳ), sive quarto illud casu iunctum,
 ut Demosth. de Chersones. p. 103. καίτοι ἐγὼγ' ἀγανακτῶ καὶ
 αὐτὸ ταῦτό, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τὰ μὲν χρήματα λυπεῖ τινὰς
 ἡμῶν etc. Id. adv. Conon. p. 1261. ἐγὰ δὲ — χαλεπῶς, ἐφ' οἷς
 πίποθα, ἐννοχῶς εὐχ ἤττον τοῦτ' ἀγανακτῆσαιμ' ἂν etc. Ly-
 sias p. 787. ὃ δὲ ἀγανῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ ταύτη τῇ ἐλπίδι εἰς
 ἡμῶν ἔχει πισεύων.

τες, οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασεῖόντα ἐποίησας β.
 γελάσαι. Οἶμαι γὰρ ἂν τοὺς πολλοὺς αὐτὸ τοῦ-
 το ἀκούσαντας δοκεῖν εὖ πάνυ εἰρησθαι εἰς τοὺς
 φιλοσοφοῦντας καὶ ξυμφάναι ἂν τοὺς μὲν παρ' ἡ-
 μῖν ἀνθρώπους καὶ πάνυ, ὅτι τῶ ὄντι οἱ φιλο-
 σοφοῦντες θανατῶσι, καὶ σφᾶς γε οὐ λελήθασιν
 ὅτι ἀξιοὶ εἰσι τοῦτο πάσχειν. Καὶ ἀληθῆ γ' ἂν
 λέγοιεν, ὅτι Συμμία, πλήν γε τοῦ σφᾶς μὴ λελη-
 θέναι. Λέληθε γὰρ αὐτοὺς ἢ τε θανατῶσι καὶ
 ἢ ἀξιοὶ εἰσι θανάτου καὶ οἴου θανάτου οἱ ὡς
 ἀληθῶς φιλόσοφοι. Εἶπωμεν γὰρ, ἔφη, πρὸς c.
 ἡμᾶς αὐτοὺς, χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις, ἠγοῦμεθά
 τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβὼν ὁ
 Συμμίας. Ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς 23.
 ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν, καὶ εἶναι τοῦτο
 τὸ τεθνᾶναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλ-
 λαγὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χω-
 ρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγῆ-

§. 22. γελασεῖόντα. Schol. γελασικῶς ἔχοντα, γελάσαι θεί-
 λοντα. V. Valcken. ad Eurip. Phoen. v. 1214. — τοὺς μὲν
 παρ' ἡμῖν ἀνθ. Thebanos, alienos a philosophia homines. De
 vocula μὲν vid. notata ad Plat. Theaetet. §. 130. — θανατῶσι.
 Schol. θανάτου ἐπιθυμοῦσι. Conf. Valcken. Adnott. Crit. in
 N. T. p. 344. seq. "Interficio", Art. lex "condemn to death", "to be dec.

22. Καὶ οἴου θανάτου — Haec, quae non video qui addi
 a glossatore potuerint, omitti contra facillime potuere a li-
 brario, non dubitavi e Codd. Tub. Paris. et Iamblich. in or-
 dinem recipere.

§. 23. καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνᾶναι — Art. τὸ vulgo omis-
 sum dedere Cod. Tub. et Iambl. — τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ

σαν αὐτὴν καὶ αὐτὴν εἶναι; ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ ὁ θάνατος ἢ τοῦτο; Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο, ἔφη. Σκέψαι δὴ, ὦ γὰρ, εἰ ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῆ ἄπερ καὶ ἐμοί· ἐκ γὰρ τούτων μᾶλλον οἶμαι ἢ-

σώμ. Etiam hoc ἀπό e Cod. Tub. restitui. — ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ ὁ θάν. (Cod. Tub. ἢ θάν.) Ut in praeced. post ἄρα μὴ ἄλλο τι suppleendum fuit ἠγούμεθα, ita h. l. post ἄρα μὴ ἄλλο τι aut εἶνιν expectabam, aut, omisso verbo, ἄρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάν. Nam ἄρα μὴ interrogandi vi praeditum cum indicativo constructur. §. 120. ἄρα μὴ που, ὦ Κίβης, καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν ἂν ὅδε εἶπεν; Parmen. §. 70. Τὸ δὲ μὴ εἶνιν ὅταν λέγωμεν, ἄρα μὴ ἄλλο τι σημαίνει ἢ οὐσίας ἀπουσίαν etc. de rep. III. p. 405. A. τῆς τε κακῆς — παιδείας — ἄρα μὴ τι μείζον ἔξεις λαβεῖν τεκμηρίον etc. Hic tamen si genuinum est hoc ἢ, ante μὴ intelligi potest δεδοίκατε. Velut Xenoph. Mem. IV, 2. 12. Μὴ οὖν. ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὐ δύναμαι ἐγὼ τὰ τῆς δικαιοσύνης ἔργα ἐξηγήσασθαι; Καὶ, νῆ Δία, ἔγωγε τὰ τῆς ἀδικίας, ante μὴ intelligendum vererisne. Unde Aristoph. Eccles. 794. A. Χαρίεντα γοῦν παῖδοιμ' ἂν, εἰ μὴ ἄλοιμ' ὅποι ταῦτα καταδείξω. B. Μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι. θάρξει, καταδείξεις, κἂν ἔννη ἔλθῃς, corrigendum Μὴ γὰρ οὐ λάβῃς ὅποι; Xenoph. Oecon. IV. 4. Ἡμῖν δὲ δὴ ποίαις (τέχναις) συμβουλευεῖς, ὦ Σάκρ, χρῆσθαι; Ἀρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ αἰσχυνθῶμεν τὸν Περσῶν βασιλεῖα μιμήσασθαι, Num verendum ne pudeat nos i. e. Num pudebit nos Persarum regem imitari?

23. ἄπερ καὶ ἐμοί — καὶ hoc debetur libro Paris. Idque constans prope Graecorum usus requirebat. Xenoph. Anab. II, 1, 22. Καὶ ἡμῖν ταῦτὰ δοκεῖ, ἄπερ καὶ βασιλεῖ. Cyrop. I, 4, 18. Ὁ δὲ Κῦρος ὁρῶν ἐκβοηθῶντας καὶ τοὺς ἄλλους πασσοῦδι, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτός. I, 6, 3. Μίμνημαι ἀκούσας — ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Andocid. de Myst. p. 2. ed. Reisk. εἰκότως ἂν καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα περὶ αὐτῶν γινώσκειτε, ὅσα καὶ αὐτοὶ περὶ σφῶν αὐτῶν ἔγνωσαν, et ibid. statim post δίκαιοί ἐστε καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων τοιαύτην ἔχειν τὴν γνώμην, οἵανπερ καὶ αὐτοὶ περὶ αὐτῶν ἔσχον. Lysias in Andocid. p. 234. αἱ συνθήκαι καὶ αὐτῶ εἰσι, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις. in Alcib. p. 535. ἐπει-

μᾶς εἶσεσθαι περὶ ὧν σκοποῦμεν. Φαίνεται σοι α. φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε, οἷον σιτίων τε καὶ ποτῶν; Ἦκιστὰ γε, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Σιμμίας. Τί δέ; τὰς τῶν ἀφροδισίων; Οὐδαμῶς. Τί 24. δέ; τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα Θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους ἠγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος; οἷον ἱματίων διαφερόντων κτήσεις καὶ ὑποδημάτων καὶ

δὴ γὰρ καὶ τῶν ἀπολογουμένων ἀποδέχασθε λεγόντων — εἰκὸς ὑμᾶς καὶ τῶν κατηγορῶν ἀκροᾶσθαι. Sophocl. Electr. v. 1301. ἀλλ' ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ ταῦτόν ἐστι τῆδε. Hom. Iliad. VI. 476. δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπεία Τρώεσσι. Conf. quae ex Platone attuli ad Parmen. §. 72. — Tum Cod. Tub. ἐκ γὰρ τούτου, quasi praecessisset ὅπερ.

23. σιτίων — Cod. Tub. et Iamblich. σίταν. Cod. Aug. cum Edd. σιτίων. Quorum utrum verum sit, in tanta scripturae varietate diiudicent alii. Sic σιτία ubi iungitur cum ποτοῖς, scriptum Sophist. §. 19. de rep. I. p. 332. C. II. p. 380. E. IV. 445. A. Protag. §. 13. §. 61. Gorg. §. 100. 129. Xenoph. Cyrop. II, 4, 32. Anab. I, 10, 18. Contra ὄντα Politic. p. 272. C. Hipp. Mai. §. 42. Xenoph. Cyrop. IV. 2, 34. et 37. conf. §. 41. VII, 5, 59. 78. VIII, 2, 2. 24. Oecon. XIII. 9. Anab. II, 3, 27. III, 2, 28. VII, 1, 35. et al. l.

23. Τί δέ; τὰς τῶν ἀφροδ. i. e. τί δέ; περὶ τὰς τῶν ἀφροδ. Itā non iterata praepositione de rep. IV. p. 428. C. Οὐκ ἄρα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίων σκευῶν ἐπισήμην βουλευομένην (l. βουλευομένην) ὡς ἂν ἔχη βέλτετα, σοφὴ κλητρία ἢ πόλις; Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ χαλκοῦ ἢ τινα ἄλλην τῶν τοιούτων; Οὐδ' ἠντινοῦν, ἔφη. Neque enim h. l., ut alias, ita per se positus est post τί δὲ accusativus, ut subaudiri commode queat λέγομεν.

§. 24. καὶ ὑποδημάτων — „Summus in calceis non mulierum solum, sed et delicatulorum hominum luxus fuit. Sic

- τούς ἄλλους καλλωπισμοὺς τοὺς περὶ τὸ σῶμα
 πότερον τιμᾶν δοκεῖ σοι, ἢ ἀτιμάζειν καθόσον
- e. μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν; Ἀτιμάζειν
 ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὅ γε ὡς ἀληθῶς φιλόσοφος.
 Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἢ τοῦ τοιοῦτου
 πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ κα-
 θόσον δύναται ἀφεςάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν
 ψυχὴν τετράφθαι; Ἐμοιγε. Ἄρ' οὖν πρῶτον μὲν
 ἐν τοῖς τοιοῦτοις δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων
 p. 65. ὅτι μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος
 a. κοινωνίας διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;
 25. Φαίνεται. Καὶ δοκεῖ γέ που, ὧ Σιμμία, τοῖς
 πολλοῖς ἀνθρώποις, ὧ μὴδὲν ἡδὺ τῶν τοιοῦτων

ab Athenaeo (vel potius a Satyro) XII. p. 534. C. Alcibiadis notantur calcei. Idemque in alio vituperat Aelian. V. H. IX, 3., ubi vide Perizon., qui etiam III, 19. περιέργον Aristotelia philosophi memorat ὑπέδισιν. Varias calceorum pretiosorum species enumerat Pollux VII, 22." FORSTERUS.

24. ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας — Perperam Cod. Aug. ἀπὸ τοῦ σώμ. κοιν. Nam ubi aliquo inter se modo iuncta duo nomina pariter aut definita sunt aut indefinita, articulum Graeci aut praefigunt utrique, aut in utroque omittunt. Plat. de rep. I, p. 332, C. ἢ σώμασι φάρμακα — ἀποδιδούσα τέχνη, et ibid. statim post ἢ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα. p. 354. A. Οὐδέποτε ἄρα λυσιτελέτερον ἀδικία δικαιοσύνης, ubi mox λυσιτελέτερον ἢ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης. Sophist. §. 49. καὶ μὴν οὔτε δικαίον γε οὔτε ὀρθόν φαμεν, ὃν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι πρόσαρμόττειν, ubi Steph. malebat τὸ ὄν. Contra ibid. §. 55. τῷ μὴ ὄντι τὸ ὄν προσάρπτειν ἡμᾶς πολλαῖς ἀναγκάζεσθαι (φίσει.)

§. 25. τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις — Sic pro vulgato ἀνθρώπων, quod natum ex praecedd. τῶν ἄλ. ἀνθρώπων, Codd. Tub. Aug. Parisienses omnes, Bas. 2. et Iambl. οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων.

μηδὲ μετέχει αὐτῶν, οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἔγγυς τι τείνειν τοῦ τεθνήσκει οὐκ ἀξιον εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἔγγυς τι τείνειν τοῦ τεθνήσκει οὐκ ἀξιον εἶναι ζῆν
 10. τῶν ἡδονῶν αἱ διὰ τοῦ σώματος εἰσι. Πάνυ μὲν οὖν ἀληθῆ λέγεις. Τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτήσιν; πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὐ, εἴαν τις αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσει κοινωνὸν συμπαραλαμβάνῃ; οἷον τὸ τοιόνδε λέγω· ἄρα ἔχει ἀληθειάν τινα ὄψις τε καὶ ἀκοὴ τοῖς ἀνθρώποις; ἢ b.

ne Graecum quidem est; contra ad οἱ πολλοὶ saepe additur ἀνθρώποι. §. 68. ὡς φασιν οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι. §. 94. ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις. Euthyphr. p. 4. E. οὐδέ τῳ ἂν διαφέρει εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. — Hic Cod. Aug. καὶ δοκεῖ σοὶ γέ που. Cod. Tub. καὶ δοκεῖ γε δήπου. — μηδὲ μετέχει αὐτῶν i. e. καὶ ὃς μὴ μετέχει αὐτῶν, quod tamen Graecum non foret. De constanti et legitima hac loquendi ratione, iam inde ab Homero frequentata (Iliad. α. 78. Odys. §. 86.), notavi aliqua ad Plat. Hipp. Mai. §. 22.

25. ἔγγυς τι τείνειν τοῦ τεθν. de rep. VIII. p. 548. D. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν ἀνὴρ; — Οἶμαι μὲν — ἔγγυς τι αὐτοῦ (i. αὐτὸν τοῦ) Γλαύκωνος τουτοῦ τείνειν ἕνεκά γε φιλοκεικίας. Ἴσως — τοῦτό γε· ἀλλὰ μοι δοκεῖ τὰδε οὐ κατὰ τοῦτον πεφυκέναι. Ergo ἔγγυς τι τείνειν ἀνθρώπου τινὸς est εἶναι κατὰ τινα, similem esse alicuius; ἔγγυς τι τείνειν τοῦ τεθνήσκει, est prope mortuum esse, similem esse mortuo. Gemina est dictio τείνειν πρὸς τινα Theaetet. §. 67. τι ad ἔγγυς pertinet, ut dicitur ὁμοῦ τι, πάνυ τι, μεταξύ τι etc. V. Tour. ad Longin. p. 395. Ad sententiam denique apposite huc attulit Forsterus Soph. Antig. 1179. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προσῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχὸν ἠγοῦμαι νεκρόν.

25. Τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρ. Omissum in Edd. vett. et Steph. articulum τὴν praebuerunt Codd. Aug. et Tub. Tertullian. de Anima c. 18. vertit haec: Quid tum erga ipsam prudentiae possessionem? Utrumne impedimentum erit corpus etc.? — ὄψις τε καὶ ἀκ. Cod. Aug. cum Olympiod. ἢ ὄψις. Articulo praefixo sic scribi debuit, ἢ τε ὄψις καὶ ἢ ἀκοή.

- τά γε τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ αἰεὶ ἡμῖν θρυλλοῦσιν, ὅτι οὐτ' ἀκούομεν ἀκριβῆς οὐδὲν οὔτε ὀρῶμεν; καίτοι εἰ αὐταὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσι μηδὲ σαφεῖς, σχολῇ γε αἱ ἄλλαι· πᾶσαι γάρ που τούτων φαυλότεραὶ εἰ-
26. σιν· ἢ σοὶ οὐ δοκοῦσι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Πότε οὖν, ἢ δ' ὅς, ἢ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἀπτεται; ὅταν μὲν γὰρ μετὰ τοῦ σώματος ἐπιχειρῇ τι σκοπεῖν, δῆλον ὅτι τότε ἐξαπατᾶται ὑπ' αὐτοῦ.
- c. Ἀληθῆ λέγεις. Ἄρ' οὖν οὐκ ἐν τῷ λογίζεσθαι, εἴπερ που ἄλλοθι, κατὰ δῆλον αὐτῇ γίγνεται τι τῶν ὄντων; Ναί. Λογίζεται δέ γε που τότε κάλις, ὅταν αὐτὴν τούτων μηδὲν παραλυπῇ, μήτε ἀκοὴ μήτε ὄψις μήτε ἀλγηδῶν μήτε τις ἥδονη, ἀλλ' ὅτι μάλις αὐτὴ καθ' αὐτὴν γίγνεται ἔῶσα χαίρειν τὸ σῶμα, καὶ καθόσον δύναται μὴ κοινωνοῦσα αὐτῷ μηδ' ἀπτομένη ὀρέγεται τοῦ ὄντος; Ἔσι ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἐνταῦθα ἢ τοῦ
- d. φιλοσόφου ψυχὴ μάλις ἀτιμάζει τὸ σῶμα καὶ φεύγει ἀπ' αὐτοῦ, ζητεῖ δὲ αὐτὴ καθ' αὐτὴν
27. γίγνεσθαι; Φαίνεται. Τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε, ὧ

25. οἱ ποιηταὶ αἰεὶ ἡμῖν — Cod. Tub. ἡμῖν αἰεὶ. Olympiod. Ποιητὰς λέγει Γαρμενίδην (v. Diog. Laërt. IX, 27. ibiq. Menag.) Ἐπιχάρμον. Οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβῆς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἰσθησιν, καὶ ἄπερ Ἐπιχάρμος φησι, Νοῦς ὀρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει· τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά (ἴμο νοῦς ὀρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει· τὰλλα κωφὰ καὶ τυφλά. Qui Epiccharmi versus aliunde satis est notus.) Tum Cod. Tub. et Iamb. σχολῇ αἱ γε ἄλ.

Σιμμία; φαμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτό, ἢ οὐδέν; Φαμέν μέντοι, νῆ Δία. Καὶ αὖ καλόν γέ τι καὶ ἀγαθόν; Πῶς δ' οὐ; Ἦδη οὖν πώποτέ τι τῶν τοιούτων τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Οὐδαμῶς, ἢ δ' ὅς. Ἄλλ' ἄλλη τινὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφήψω αὐτῶν; λέγω δὲ περὶ πάντων, οἷον μεγέθους πέρι, ὑγιείας, ἰσχύος, καὶ τῶν ἄλλων ἐνὶ λόγῳ ἀπάντων τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκασον ὄν· ἄρα διὰ τοῦ σώματος τάληθέςατον αὐτῶν e. θεωρεῖται; ἢ ᾧδ' ἔχει· ὅς ἂν μάλιστα ἡμῶν καὶ ἀκριβέστατα παρασκευάσῃται αὐτὸ ἕκασον διανοηθῆναι, περὶ οὗ σκοπεῖ, οὗτος ἂν ἐγγύτατα

§. 27. Φαμέν μέντοι, νῆ Δ. Sic non cunctanter mutavi quod in Edd. legitur, φαμέν τι, v. Δ., secutus Codd. Tub. et Paris. in quibus τοι scriptum pro τι. §. 35. Οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη —; Πολλὴ μέντοι, νῆ Δία. §. 49. Καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτα ἂν εἴη; Μυρία μέντοι, νῆ Δία. Quanquam exemplis in re ubivis obvia nihil est opus. In vulgata lectione offendit e prioribus iteratum τι. — In proximis καὶ αὖ καλόν γέ τι καὶ ἀγαθόν; quae ita exhibent Edd. καὶ οὐ καλόν καὶ ἀγαθόν; pro incommodo οὐ ex Ficini versione *Rursus ipsum pulchrum ipsumque bonum aliquid esse?* substitui αὖ, voculas γέ τι e Codd. Tub. et Paris. revocavi. — Ἦδη οὖν. Cod. Tub. τί δὴ οὖν.

27. Τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκ. ὄν. Addita, ut h. l., vocī οὐσία explicatione et Menon. p. 72. B μελίττης περὶ οὐσίας, ὅτι ποτ' ἐσί. de rep. II. p. 377. E. Ὅταν εἰκάζῃ τις κηκῶς οὐσίαν τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων, οἷοί εἰσιν. Unde conlicias, vocabulum, alias τὸ εἶναι significans, hac vi Platonis aetate nondum fuisse vulgatum. — Tum Cod. Aug. αὐτῶν τάληθέςατον Cod. Tub. αὐτῶν τὸ ἀληθέςατον. — αὐτὸ ἕκασον, unumquodque τῶν εἰδῶν νοητῶν si per se ipsum spectentur.

28. ἴοι τοῦ γινῶναι ἕκαστον; Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσῃε καθαρῶτατα, ὅστις ὅτι μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον, μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, μήτε ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειροῖη θηρεύειν τῶν ὄντων, ἀπαλλαγείς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὠτῶν καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ξύμπαντος τοῦ σώματος, ὡς ταραττοντος καὶ οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ· ἄρ' οὐχ οὗτός ἐστιν, ὃ Σιμμία, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος; Ὑπερφυῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὡς
- 29.

§. 28. μήτε ἄλλην αἴσθησιν — Cod. Tub. et Paris. μήτε τινα ἄλλην α. quod non statim reiecerim. Lysias pro Polystr. p. 679. οὐδείς τοίνυν ἂν εἴποι τις ὅπως τῶν ὑμετέρων ἔχει. Atque sic saepe reperitur οὐδέν τι, nihil quidquam. — Pro ἐπιχειροῖη Edd. ἐπιχειρεῖ, quod ferri post ἴοι non potest. Ut Turneb. ediderat, ἐπιχειροῖ habent Codd. Aug. et Tub., Atticam formam ἐπιχειροῖη Iamblichus praebet.

28. εἴπερ τις καὶ ἄλλος — καὶ, quo carent Edd., accessit e Cod. Tub. Sic supra εἴπερ τις πάποτε καὶ ἄλλος, de legg. II. p. 663. D. εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν — ψευδῆσθαι —, ἐστὶν ἕτι τούτου ψεύδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατο etc. Demosth. in Timocrat. p. 701. Ἐγὼ δὲ, εἴπερ τι τούτο καὶ ἄλλω προσηκόντως εἴρηται, νομίζω κάμοι νῦν ἀρμόττειν εἰπεῖν. Xenoph. Cyrop. V. 1, 6. εἰ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κύρος αξίος ἐστὶ θαυμάζεσθαι. Anab. I 3, 15. ἵνα εἰδῆτε, ὅτι καὶ ἀρχισθαι ἐπίσταμαι ὡς τις καὶ ἄλλος μάλιστα ἀνθρώπων. Aristoph. Nub. 355. χαίρετέ τοι νῦν, ἃ δόσποιναι, καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κάλλω, οὐρανομήκη ἐξήξατε κάμοι φωνήν.

II. ἀληθῆ λέγεις, ᾧ Σώκρατες. Οὐκοῦν ἀνάγκη, b.
ἔφη, ἐκ πάντων τούτων παρίσασθαι δόξαν τοῖ-
ἀνδρε τινα τοῖς γνησίως φιλοσόφοις, ὥστε καὶ πρὸς
ἀλλήλους τοιαῦτα ἅττα λέγειν, ὅτι κινδυνεύει τις
ὥσπερ ἀτραπὸς ἐκφέρειν ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν

§. 29. τοῖς γνησίως φιλοσόφοις. Pro γνησίως γνησίως Iambl.
et Olympiod. — ὅτι κινδυνεύει τις ὥσπερ ἀτ. Vulgo τοι, pro
quo τις posui e Codd. Paris. et Tub. ac Iambl. MS. Pro ὅτι
κινδ. Codd. Paris. duo καὶ κινδ. Vellem, utroque omissis, — λέ-
γειν· κινδυνεύει —. Nam quum hoc ὅτι pendeat a praecedente
λέγειν, continuo autem illatum in his ὅτι ἕως ἀν τ. σ. ε. significet
propterea quod, offendit paullum sic statim diversum in mo-
dum repetita vocula. Obscuriori huic loco lucis aliquid af-
fert Olympiodori Scholion: φησὶν ὅτι ταύτην τὴν ἀτραπὸν
ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον· τοῦτ' ἔστι, καθαρτικῶς ζητέον· ἀτραπὸς
γὰρ ἡ ὁδὸς, τοῦτ' ἔστιν ἡ κάθαρσις ἢ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ἄγουσα·
οὐ τὴν λεωφόρον δὲ δεῖ ἵεναι, τοῦτ' ἔστι, τὴν τῶν πολλῶν. Καὶ
Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παράγγελμα, φεύγειν τὰς λεωφόρους. (V.
Ruhnken. ad Callim. Fragm. p. 54r. et Perizon. ad Aelian. V.
H. 4, 17.) Hoc igitur dicere philosophus videtur: *in investi-
ganda veritate non regia via s. ea, quam vulgus ingrediatur,
sed semita quadam esse incedendum, h. e. veritatem indaga-
turis non, ut vulgus faciat, corpus adhibendum esse eiusque
sensus, sed solam sequendam rationem ab omni corporis
contagione seiunctam; propterea quod, quamdiu corpo is vin-
culis teneamur, ne possimus quidem pro eo atque velimus
satis rerum percipere naturam, sed plena perfectaue veri
cognitio post mortem demum contingere queat.* Quo magis
enitendum esse sapienti, ut sit a corporis societate quam ma-
xime remotus ἐγγυτάτω τοῦ εἰδέναι. Sic ἀτραπὸν quo sensu
dixerit, satis apparet. ἐκφέρειν autem h. l. eadem potestate
usurpatum qua ap. Sophocl. Ai. v, 7. εὐδὲ σ' ἐκφέρει κυνὸς
Λακκαίνης ὡς τις εὐρεῖος βάσις. Id. Oedip. Col. 1424. ὄρῳς τὰ
τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὄρθον ἐκφέρει (sic Codd.) μαντεύματα etc.
Μετὰ τοῦ λόγου est praeeunte et ducente ratione, si sequimur
rationem, λογισμὸν, ut ante appellavit hanc mentis agita-
tionem. Demosth. Leptin. §. 90. παρὰ τῶν πολιτῶν λόγῳ μετὰ

τῆ σκέψει, ὅτι, ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ
 ζυμπεφυρμένη ἢ ἡμῶν ἢ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιοῦ-
 του κακοῦ, οὐ μήποτε κτησώμεθα ἰκανῶς οὐ
 ἐπιθυμοῦμεν· φαμέν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές·
 μυρίας μὲν γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα
 c. διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ, ἂν τινες νό-
 σοι προσπέσωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ
 ὄντος θῆραν· ἐρώτων δὲ καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φό-
 βων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμ-

τῶν νόμων τὰ δίκαια λαμβάνοντες, ubi Wolfius μετὰ τῶν νόμων
 expl. ducentibus praeceptibus legibus. Atque haec μετὰ τοῦ
 λόγου omitti sane poterant; addita me quidem non offendunt
 hoc sensu, qui ratione duce rerum naturam contemplari ve-
 lint, eos declinantem a vulgi via semitam eo quo velint du-
 cere, sc. κάθαρσιν illam, quantam humana fert facultas §. 31.
 Ita verba haec pertinent ad seqq. ἐν τῇ σκέψει, atque μετὰ
 τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει est idem fere quod ἐν τῇ μετὰ τοῦ
 λόγου σκέψει. — οὐ μήπ. κτησώμεθα. Librorum edd. et mss.
 fide firmatum hoc κτησώμεθα non sum ausus ex Dawesii praecepto
 mutare in κτησόμεθα. de rep. X. p. 609. A. τὸ ζυμφοτὸν ἄρα
 κακὸν ἐκάστου καὶ ἡ πονηρία ἕκαστον ἀπόλλυσιν· ἢ, εἰ μὴ τοῦτο
 ἀπολεῖ, οὐκ ἂν ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι διαφθεῖρσιν. Οὐ γὰρ τό γε
 ἀγαθὸν μήποτε τι ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθόν.
 Xenoph. Anab. IV. 8, 13. ἢν τέ πη εἰς δυνηθῆ τῶν λόγων ἐπὶ τὸ
 ἄκρον ἀναβῆναι, οὐδεὶς μὴκέτι μείνη τῶν πολεμίων. Quibus lo-
 cis quis temere pro ἀπολέσῃ substituat ἀπολεῖ, pro μείνη
 μείνῃ?

29. μυρίας μὲν γὰρ — Omissum μὲν a Plutarcho haec pro-
 ferente Consol. ad Apoll. p. 108. A. Mox id. ἐμποδίζ. ἡμῖν pro
 ἡμῶν. Non male. Pro altero tamen stant Codd. Aug. et Tub.
 cum Edd. vett. — ἐρώτων δὲ καὶ ἐπ. Vulgo τε pro δὲ,
 quod praebent Codd. Tub. Paris. Iambl. MS. et Plutarch. —
 καὶ φλυαρίας. Olympiod. φλυαρίαν καλεῖ ὁ Πλάτων πᾶν τὸ πε-
 ριττόν, οὐ μόνον τὸ ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργοις. Quasi
 hoc proprium esset Platonis. Ariastroph. Lysistr. 159. φλυαρία

πίπλυσιν ἡμᾶς πολλῆς· ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς 30.
 ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν
 ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν· καὶ γὰρ πολέμους
 καὶ σάσεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ
 σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι· διὰ γὰρ τὴν
 τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίνον-
 ται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτᾶσθαι διὰ d.
 τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ, καὶ
 ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἀγομεν φιλοσοφίας πέρα διὰ
 πάντα ταῦτα τὸ δ' ἔσχατον πάντων, ὅτι, ἐάν
 τις ἡμῖν καὶ σχολὴ γένηται ἀπ' αὐτοῦ καὶ τρα-
 πώμαθα πρὸς τὸ σκοπεῖν τι, ἐν ταῖς ζητήσεσιν
 αὐτῷ πανταχοῦ παραπίπτον θόρυβον παρέχει καὶ
 ταραχὴν καὶ ἐκπλήττει, ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ'

ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα. Xenoph. Cyrop. I, 4, 11. ὃ παῖδες,
 ὡς ἄρα ἐφλυαροῦμεν ὅτε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἐθηρώ-
 μεν. — Statim post πολλῆς deest ap. Plutarch. et Iambl.

§. 30. ὥστε τὸ λεγόμενον — Hic, ubi non vulgaris quae-
 dam, sed propria vere philosophorum sententia profertur, in-
 terpositum hoc τὸ λεγόμενον, quo proverbia, certe vulgo fre-
 quentata loquendi genera indicantur, non ad ipsam refertur sen-
 tentiam, sed ad locutionem hanc οὐδὲ φρονῆσαι ἐγγίγνεται. —
 ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι — Haec ἐκ παραλλήλου posita. Similiter
 de rep. I. p. 347. D. ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων οὐ πέφυκε τὸ αὐτῷ
 συμφέρον σκοπεῖσθαι. I achet. p. 183. D. τοῦτον — ἐγὼ κάλλιον
 ἰδεοσάμεν ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον.

30. φιλοσοφίας πέρα, quod ad philosophiam attinet. Fru-
 stra corrigi Salvinus Obs. Misc. II. p. 273. voluit φιλοσοφίαν
 πέρα. Sic, quod apte huc attulit Fisch., Euthyphr. p. 3. B.
 καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα, contra p. 5. A. καινοτομοῦντα
 περὶ τῶν θεῶν. — διὰ πάντα ταῦτα. Ita pro ταῦτα πάντα
 Codd. Aug. Tub. Iambl.

αὐτοῦ καθορᾶν τάλιθες, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν
 δέδεικται, ὅτι, εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἶ-
 σασθαι, ἀπαλλακτέον αὐτοῦ καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ
 θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ τότε, ὡς εἴ-
 κεν, ἡμῖν ἔσαι οὐ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φάμεν ἐρα-
 ζαὶ εἶναι, φρονήσεως, ἐπειδὴν τελευτήσωμεν, ὡς
 31. ὁ λόγος σημαίνει· ζῶσι δὲ οὐ. Εἰ γὰρ μὴ οἶόντε

30. ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται — δέδεικται h. l. est mani-
 festum est et exploratum, ut Isocr. Paneg. ed. Mor. p. 95.
 δέδεικται γὰρ, ὅταν τις πολεμῇ πρὸς ἀνθρώπους ἐκ πολλῶν συλ-
 λεγομένους τόπων, ὅτι δεῖ μὴ περιμένειν, ἕως ἂν ἀθροισθῶσιν,
 ἀλλ' ἔτι διεσπαρμένοις αὐτοῖς ἐπιχειρῆν. Id. Orat. ad Nicocl.
 Steph. p. 16. E. Καὶ μὴν ἐκεῖνό γε φανερόν, ὅτι δεῖ τοὺς ταῦτα
 δυναμένους — μὴ ἔαδυμῆν, ἀλλὰ σκοπεῖν, ὅπως φρονιμώτερον
 διακείσονται τῶν ἄλλων. Δέδεικται γὰρ, ὅτι τοιαύτας ἔχουσι τὰς
 βασιλείας οἷάσπερ ἂν τὰς αὐτῶν γνώμας παρασκευάσωσι. Ita si
 h. l. capias verbum δέδεικται, non ut ipsi, qui loquentes hic
 inducuntur, philosophi, quid sibi demonstratum sit, narrent,
 non opus erit cum Heusdio emendare δέδοκται. — ἀπαλ-
 λακτέον h. l. ut ap. Lysiam in Andoc. p. 202. ἢ τοὺς νόμους
 ἐξαλειπτέον ἐστίν, ἢ ἀπαλλακτέον τοῦ ἀνδρός, ductum ἀπὸ τοῦ
 ἀπαλλάττεσθαι, non ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττειν. §. 28. ἀπαλλαγὴς
 ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε — καὶ ζύμπαντος τοῦ σώματος. Ita
 ἀνδριστέον usurpatum §. 90. συνεθιστέον de rep. VII. p. 520. C.
 ἀποδυτέον ibid. V. p. 457. A. παρασκευαστέον Gorg. §. 135. ubi
 frustra desiderabam ἑαυτόν. περικαλυπτεῖα Aristoph. Nub. 724
 ἡττητέα Lysistr. 450. φυλακτέον Xenoph. Oecon. VII, 36. Ita
 πιστέον, obediendum, ubivis.

30. οὐ ἐπιθυμοῦμεν — φρονήσεως. Iambl. φρονήσις, quod pro-
 bavit Fischerus, notatus propterea a F. A. Wolfio ad Demoth.
 Leptin. §. 15. de rep. VII. p. 533. B. αἱ δὲ λοιπαὶ (τέχναι),
 αἷς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεωμετρίαν τε καὶ τὰς
 ταύτη ἐπομένιας, ὁρῶμεν ὡς ὀνειρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὄν etc. Eu-
 rip. Hippol. 101. πῶς οὖν σὺ — οὐ προσενέπεις — Τῆνδ', ἢ πύ-
 λαισι σαῖς ἐφῆτηκεν Κύπρις. Conf. Plat. Hipp. Mai. §. 2.

μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς γινῶναι, δυοῖν
 θάτερον, ἢ οὐδαμοῦ ἐσι κτήσασθαι τὸ εἶδέναι,
 ἢ τελευτήσασι τότε γὰρ αὐτὴ καθ' αὐτήν ἢ
 ψυχὴ ἔσαι χωρὶς τοῦ σώματος, πρότερον δ' οὐ,
 καὶ ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν, οὕτως, ὡς ἔοικεν, ἐγγυτάτω ^{p. 67}
 ἐσόμεθα τοῦ εἶδέναι, ἔαν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὀμι-
 λῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν, ὅτι μὴ πᾶ-
 σα ἀνάγκη, μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου
 φύσεως, ἀλλὰ καθαρῶμεν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν
 ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς· καὶ οὕτω μὲν κα-
 θαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφρο-
 σύνης, ὡς τὸ εἶδος, μετὰ τοιούτων τε ἐσόμεθα
 καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρι-
 νές· τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως τὸ ἀληθές· μὴ καθαρῶ ^{b.}
 γὰρ καθαρῶ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ. Τοι-

§. 31. ἔτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Sic Edd. vett. pro ὅτι, quod cum Steph. posteriores dederunt. Schol. τὸ ὅτι ἴσον τῷ καθόσον (ut supra καθόσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχει αὐτῶν, infra §. 73. ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι) λείπει δὲ τὸ κοινωνεῖν αὐτοῦ, ὅπερ δὴ νεῖται καὶ συνυπακούεται. Quae apposit h. l. Fischerus e Critone p. 52. B. οὐτ' ἐπὶ θεωρίαν πάποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἴσθμόν, οὔτε ἄλλοτε οὐδαμῶσε εἰ μὴ ποι στρατευσόμενος, in his ὅτι μὴ fere idem est quod subsequens εἰ μὴ, nisi, praeterquam. — ἀναπιμπλώμεθα, i. e. μολυνώμεθα, inquinemur. V. Tim. Lex. p. 30. ibiq. Ruhnk. — ὁ θεὸς αὐτός. Omittit αὐτὸς Cod. Tub. τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως. Olympiod. ἐπάγει δὲ τὸ ἴσως τὸ ἀληθές δι' εὐλαβείαν. Atticae loquendi modestiae proprium hoc ἴσως in re certa apertaue esse constat.

31. μὴ καθαρῶ γὰρ καθ. Pro καθαρῶ Cod. Tub. καθαρόν. Vulgatum praetero. Apolog. Socr. p. 30. C. οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι. In

αὐτα οἶμαι, ὦ Σιμμία, ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν τε καὶ δοξάζειν πάντας τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς· ἢ οὐ δοκεῖ σοι οὕτως; Πάν-
 32. τος γε μᾶλλον, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σω-^{12.}
 κράτης, εἰ ταῦτ' ἀληθῆ, ὦ ἑταῖρε, πολλὴ ἐλπίς ἀφικόμενῳ οἱ ἐγὼ πορεύομαι, ἐκεῖ ἱκανῶς, εἴπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο οὐ ἔνεκα ἢ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ γέ-
 γονεν.

sequ. λέγειν τε καὶ δοξ. hoc τε dedit Cod. Tub. — οὕτως. Sic libri omnes, non οὕτω, quod posuit Fisch., ego hic in fine sententiae, ubi inhibenda paullulum vox legentis, invitis Codd. reponere nolui.

§. 32. ἐκεῖ ἱκανῶς. Sic Cod. Tub. pro ἱκανῶς ἐκεῖ. — κτήσασθαι. Pro vulgari consuetudine post ἐλπίς ἐστὶ legitimum fuerit κτήσεσθαι aut κτήσασθαι ἄν: non tamen post verba sperandi et similia infrequens est simplex aoristus apud vinctae solutaeque orationis scriptores. §. 33. ἐλπίς ἐστὶν οὐ διὰ βίου ἤραν τυχεῖν. Sympos. p. 193. D. ὅς — εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἰσάμενος μακρῆς καὶ εὐδαίμονος ποιῆσαι. Xenoph. Anab. VI, 3, 17. καὶ τούτους οἶδ' ὅτι, ἐπιόντων μὲν ἡμῶν, οὐδ' ἡμεῖς ἐλπίζετε δέξασθαι ἡμᾶς. Pindar. Pyth. I, 82 ἀνδρα δ' ἐγὼ κείνον αἰνῆσαι μενοιῶν ἔλπομαι μὴ χαλκοπέραρον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶνος βαλεῖν ἐξω παλάμα δούλων. IV, 432. Ἠλπετο δ' οὐκέτι οἱ κείνον γε πράξασθαι πόνον. Aristoph. Ran. 558. sq. οὐμενοῦν με προεδόκας, ὅτι καθόρουσ' εἴρες ἀναγῶναί σ' ἐτί; Plat. Protag. §. 19. ταῦτο δὲ οἰεταί οἱ μάλιστα γενέσθαι, ubi vid. not. Similiter Thucyd. V 22. οἱ δὲ τῇ αὐτῇ προζῶσει, ἥπερ καὶ τοπρῶτον ἀπέωσαντο, οὐκ ἔφασαν δέξασθαι (τάς σπονδάς. Lysias adv. Agorat. p. 454. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι ταῦτα γενέσθαι, ubi Marclandus ἄν inseri voluit. Atque ita cum infinitivo aoristi sine vocula ἄν iungitur ὑπισχνέσθαι Xenoph. Anab. I 2, 2. II, 3, 20. Oecon. VII, 8. et alibi. Conf. Hemsterh. Misc. Obs. V. T. IV. p. 286. — ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ. Hoc iam

Fische-

γόνει. Ὡς ἤγε ἀποδημία ἢ νῦν ἐμοὶ προστα-
 ταγμένη μετὰ ἀγαθῆς ἐλπίδος γίγνεται καὶ ἄλ-
 λω ἀνδρὶ, ὃς ἠγεῖται οἱ παρεσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὡς περ κεκαθαρμένην. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας. Καθαρσις δὲ εἶναι ἄρα οὐ τοῦτο συμβαίνει ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται, τὸ χωρίζειν ὅτι μάλισα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν καὶ ἐΐσαι αὐτὴν καθ' αὐτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι τε καὶ ἀθροίζεσθαι καὶ οἰκεῖν κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ ἔπειτα μόνην καθ' αὐτὴν ἐκλυο-

Fischerus e Codd. Tub., Aug. et Bas. itemque Ficino, qui vertit *in superiori vita*, dederat pro eo, quod ceterae Edd. habent. ἐν τῷ παρόντι β. Cui subiunxisset Plato non γέγονε sed γίγνεται.

32. Ὡς ἤγε ἀπὸδ. Ficinus: *Hanc ergo migrationem, in praesentia mihi iniunctam, bona cum spe suscipio: similiterque quis alius qui etc.* Quasi legerit καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλω. Sed de se ipso id supra asseveraverat Socrates § 19. ὡς εὐελπίς εἶμι εἶναι τι τοῖς τετελευτηκόσι καὶ — πολὺ ἄμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. Nunc postquam omnium omnino vere philosophorum proprium hoc esse docuit, ut a corporis vinculis solvi se cupiant, id ipsum ex hac colligit argumentatione, alium quoque, qui a corporis contagione liberare se studuerit, libenter bonaque cum spe ex hac vita discessurum.

32. Καθαρσις δὲ εἶναι — Iamblich. ἢ καθ'. δὲ τούτῳ συμβαίνει — τῷ χωρίζειν. Καθαρσις εἶναι συμβαίνει τούτῳ dictum pro συμβαίνει καθαρσιν εἶναι τούτῳ, ut dixit §. 50. Ἄρ' οὖν συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων etc. Illo modo Parm. §. 16. ἐκάστη ἢ παρ' ἡμῖν ἐπισήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἐκάστου ἂν ἐπισήμη συμβαίνει εἶναι. de rep. IV. p. 438. E. ἐπισήμη — ποιά δ' ἢ τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι.

- b. μένην ὡς περ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος; Πάνυ
 33. μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν τοῦτό γε θάνατος ὀνομά-
 ζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώμα-
 τος; Παντάπασι γ', ἢ δ' ὄς. Λύειν δέ γε αὐτήν,
 ὡς φαμέν, προθυμοῦνται αἰεὶ μάλιστα καὶ μόνοι
 οἱ φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς, καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ
 τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς
 ψυχῆς ἀπὸ σώματος· ἢ οὐ; Φαίνεται. Οὐκοῦν,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγον, γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα πα-

32. ὡς περ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος. §. 72. ἀναγκαζομένην ὡς περ δι' εἰργμῶν διὰ τούτου σκαπεῖσθαι τὰ ὄντα. §. 147. ὡς περ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν εἰρημένα — ζῆν. Male Codd. Tub. et Paris. prius ἐκ omittunt.

§. 33. ψυχῆς ἀπὸ σώματος. Vox ψυχῆς abest a Cod. Tub. et h. l. et in iisdem mox verbis, ubi cum eod. libro et Cod. Aug. et Jambl. inculcatum vulgo art. τοῦ ante σώματος expunxit iam Fisch. V. not. ad §. 24.

33. Οὐκοῦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ — οὕτω ζῆν. οὕτω respicit ad praecedd. ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τέθν. v. not. ad Gorg. §. 135. Seqq. καὶ περ' ἡντοσ — οὐ γελοῖον; Ficino duce, qui ita haec reddidit: Quamobrem — ridiculum foret si vir qui se in vita sic comparavit, ut quam proxime ad mortem accederet, ea deinde adveniente perturbaretur. Nonne ridiculum? sic distinctit Fischerus: — ἀγανακτεῖν. Οὐ γελοῖον; Heusdius coniecit — ἀγανακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον; Elegans sane, imo vera coniecturā; quod si legeretur παρὰ σκευάζειν, eadem in his foret orationis conformatio quae in Xenoph. Oecon. VII. 17. ἔλεγον τῇ γυναικί, ὅτι πάνυ ἂν ἡμῶν εἴη βλακικόν, εἰ οἱ μὲν ἐν ταῖς πλοίοις καὶ μικροῖς οὔσι χάρας εὐρίσκουσι — ἡμεῖς δὲ καὶ διηρημέναν ἰκάσας θηκῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλων — εἰ μὴ εὐρήσομεν καλὴν — χάραν ἰκασοῖς αὐτοῖς, ἵπῳσ οὐκ ἂν πολλὴ ἡμῶν ἀσυνεσία εἴη; Mem. II, I, 8. Καὶ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ἄφρονος ἀνθρώπου εἶναι τὸ, μεγάλου ὄντος τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρὰ σκευάζειν, μὴ ἀρεσκῖν τούτο — καὶ ἑαυτῷ μὲν πολλὰ — ἐλλείπειν, τῆς δὲ πό-

ρασκενάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω
 ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν, κάπειθ', ἦλλοντος e
 αὐτῷ τούτου, ἀγανακτεῖν οὐ γελοῖον; Πῶς δ' οὐ;
 Τῷ ὄντι ἄρα, ἔφη, ᾧ Σιμόνι, οἱ ὀρθῶς φιλοσο-
 φοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι
 ἥκισ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερὸν. Ἐκ τῶνδε δὲ
 σκόπει εἰ γὰρ διαβεβλήνται μὲν πανταχῆ τῷ
 σώματι, αὐτὴν δὲ καθ' αὐτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν
 ψυχὴν ἔχειν, τούτου δὲ γιγνομένου εἰ φοβοῖντο

λεως προσῶπα, ἐὰν μὴ πάντα — καταπραΰτης τούτου δίκην ὑπέ-
 χειν, τοῦτο πᾶς οὐ πολλὴ ἀρεσσύνη ἐστὶ; Plat. Alcibi. I. p. 108. E.
 Ἄλλὰ μίντοι αἰσχρὸν γε, εἰ μὲν τίς σε λέγοντα — περὶ σιτίων —
 ἐρωτήσῃ, τί τὸ ἀμεινον λέγεις — περὶ μὲν τούτων ἔχειν εἴ-
 πεν — — περὶ δὲ οὐ προσποιῆ ἐπὶ ἡμῶν εἶναι — τούτου δὲ —
 περὶ ἐρωτηθεῖς ἐὰν μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχρῆς; ἢ οὐκ αἰσχρὸν
 φανείσῃ; Nec dissimili modo in interrogationem exit sermo
 de Legg. XI. p. 931. C. μὴ δὲ τίς ἀτιμαζομένα μὲν διασερόν-
 τις πατρὶ πρὸς παῖδων — θεῶν ἐπήκουσεν ἐν εὐχαῖς ἠγεσθαι γί-
 γνεσθαι κατὰ φύσιν τιμαρμένον δὲ ἀγαθὰ καὶ περιχερεῖ σφόδρα
 γενομένη καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἐν εὐχαῖς λιπαρῶς εἰς ἀγαθὰ τοῖς
 παισὶ παρακάλουτος θεοὺς οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ἐξ ἰσού
 καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς ἠγασόμεθα;

33. εἰ γὰρ διαβεβλήνται — Schol. ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως
 ἔχουσι πρὸς τὸ σῶμα. διαβεβλήσθαι h. l. significatum habet
 τοῦ εἰς ἐχθρὰν ἰλθεῖν, *infensum esse* (v. Wessel. ad Diod. I.
 93.) ex eo quod διαβάλλειν interdum est *disiungere amicos,*
invisum, inimicum reddere. V. Steph. Thes. T. I. p. 675.

33. τούτου δὲ γιγνομένου εἰ φοβ. In his εἰ, quo carent
 Edd., recepi e Cod. Tub. Quod, quanquam repeti e supe-
 riori membro potest, tamen, quum in optativos transeat ora-
 tio priusque εἰ sonet h. l. magis *quandoquidem*, alterum *si*,
 vix videtur a librario adiectum Totag. § 41. εἰ οὕτω μὲν ἔχει,
 οὕτω δ' αὐτοῦ περιφροτὸς οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα δι-
 δάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μὴ, σκέψαι ὡς θαυμασίως γί-

καὶ ἀγανακτοῖεν, οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ μὴ
 ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν οἱ ἀφικομένοις ἐλπίς ἐστιν, οἱ
 , διὰ βίου ἥρων, τυχεῖν· ἥρων δὲ φρονήσεως· ὧς τε
 διεβέβληντο, τούτου ἀπιλλάχθαι συνόντος αὐ-
 34. τοῖς; Ἡ, ἀνθρώπων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν
 p. 63 καὶ υἰέων ἀποθανόντων, πολλοὶ δὴ ἐκόντες ἠθέ-
 a. λησαν εἰς ἄδου ἐλθεῖν ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς
 ἐλπίδος τῆς τοῦ ὄψεσθαι τε ἐκεῖ ὧν ἐπεθύμουν,

γινονται οἱ ἀγαθοί. Post protasin autem hanc εἰ φοβοῖντο καὶ
 ἀγανακτοῖεν denuo inferuntur haec εἰ μὴ ἄσμενοι etc. eodem
 modo quo Apolog. Socr. p. 20. c. Οὐ δὴπου, σοῦ γὰρ οὐδὲν τῶν
 ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε
 καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μὴ τι ἔπραττες ἄλλοῖον ἢ οἱ πολλοί.
 Conf. Charmid. §. 52. ibiq. not. — Mox pro διεβέβληντο
 Cod. Aug. διαβίβληντο.

§. 34. Ἡ ἀνθρώπων μὲν παιδικῶν — ἀνθρώπων, quod
 non expressit Ficinus, olim in ἀνθρώπων mutandum putabam,
 ut homunciones hi deinde declararentur epexegesi hac, παι-
 δικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἰέων. Nunc praeclare dictum video
 ἀνθρώπων παιδικά, quatenus his opponuntur τὰ θεῖα παιδι-
 κά, i. e. ἡ φρόνησις, ἡ φιλοσοφία. Gorg. §. 82. τὴν φιλοσοφίαν,
 τὰ ἱμά παιδικά, παῦσον ταῦτα λέγουσαν. Atque παιδικά in-
 terdum usurpari omnino de re cara et amata, auimadvertit
 ad Tyr. Max. Diss. XXXV, 1. Marcl. ubi praeter alios Synesium
 laudat p. 22. ed. Turneb. philosophiam et eruditionem παι-
 δικὰ sua vocantem.

34. τῆς τοῦ ὄψεσθαι τε ἐκ. τε pro τι editum iam a Fisch.
 e Cod Tub., ut vel sine Codice corrigi debebat. — φρονήσεως
 δὲ ἄρα τ. Cod. Aug. ἄρα. Alterum legitimum est h. 1. Me-
 non. p. 91. D. — τέρας λέγεις, εἰ οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργα-
 ζουνοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι οὐκ ἂν δύναιντο
 λαθεῖν τριάκονθ' ἡμέρας μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον
 — ἀλλὰ — ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν· Πρωταγόρας δὲ ἄρα
 ὄλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάττανε διαφθεῖρων τοὺς συγγιγνομένους —

καὶ ξυνέσεσθαι, φρονήσεως δὲ ἄρα τις τῷ ὄντι
 ἐρῶν καὶ λαβῶν σφόδρα τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπί-
 δα, μηδαμοῦ ἄλλοθι ἐντεύξεσθαι αὐτῇ ἀξίως
 λόγου ἢ ἐν ἄδου, ἀγανακτήσει τε ἀποθνήσκων ^{b.}
 καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε; οἴεσθαι γε χρεή,
 εἰάν τῷ ὄντι γε ἦ, ὦ ἑταῖρε, φιλόσοφος· σφόδρα
 γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξειν, μηδαμοῦ ἄλλοθι κα-
 θαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. Εἰ δὲ
 τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, οὐ πολλὴ
 αὖ ἀλογία εἶη εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος;

πλέον ἢ τετραράκοντα ἔτη. Phileb. p. 30. B. Οὐ γὰρ που θα-
 καυμέν γε, ὦ Πρώταρχε, τὰ τέτταρα ἐκεῖνα — πᾶσαν καὶ παν-
 τοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων ἐν ὅλῳ
 τὸ οὐρανῷ — ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμηχανῆσθαι τὴν τῶν
 καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν. Conf. de legg. XI. p. 931. C.
 Protag. p. 325. C. et al. I. — τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα, *cap-
 dem hanc spem*, sc. quam habuere, qui mortua uxore aut
 filio in Orcum descendere voluerunt. Negligentius Ficinus;
in hanc ipsam spem adductus.

34. εἰάν τῷ ὄντι γε ἦ. Voculam γε servavit Cod. Tub. —
 σφόδρα γὰρ αὐτ. τ. δόξειν. Vulgo δόξει e Stephani, opinor,
 correptione. Nam δόξειν habent Codd. Aug. et Paris. (de
 Cod. Tub. tacet Fisch.) itemque Edd. Ald. et Bass., atque
 ita legit Ficinus quum vertit: *Arbitrari quidem — oportet, si
 vere philosophus sit, magnopere apud ipsum hanc opinionem
 valere etc.* Recte autem haec pendent a praecedd. οἴεσθαι
 γε χρεή.

34. ὅπερ ἄρτι ἔλεγον. Pertinent haec ad seqq. οὐ πολλὴ αὖ
 ἀλογ. Pro ἄρτι Cod. Aug. ἀρτίως, quod nescio cur probave-
 rit Fischerus. Nam etsi hoc interdum apud Platonem quoque
 legitur, ut Politic. p. 252. C. p. 291. A. de rep. IV p. 440.
 E. Phileb. p. 15. A. Alcib. I. p. 129. D., longe tamen frequen-
 tius huic est alterum.

35. Πολλή μέντοι νῆ Δία, ἥ δ' ὄς. Οὐκοῦν ἱκανόν σοι ἰσ. τεκμήριον, ἔφη, τοῦτο ἀνδρὸς ὃν ἂν ἴδης ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ τις φιλοσώματος· ὁ αὐτὸς

§. 35. Οὐκοῦν ἱκανόν σ. τεκμ. — τοῦτο ἀνδρὸς — In his τοῦτο explicatur verbis subsequē. ἂν ἂν ἴδης ἀγαν. Xenoph. Oecon. IV. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἠγοῦμαι μίγα τεκμήριον ἀρετῆς ἀρετῆς εἶναι, ἢ ἂν ἰκόντες ἐπώνται καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν θέλωσι. — ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος — Non ad praeteritam huiusmodi hominis vitam refertur imperfect. ἦν, sed hoc iunctum cum vocula ἄρα ibi poni solet, ubi pro Latini sermonis usu praesens potius ἐστὶν expectēs. Atque hoc loco οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος explicari possit, non erat philosophus tum quum esse videbatur, similisque adhiberi explicatio iis fere locis, ubi adest negatio οὐ, ut Aristoph. Av. 280. τί τὸ τίρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἴππυ, Eurip. Hippol. 360. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός, ἀλλ' εἴ τι μῦθον ἄλλο γίνεταί θεοῦ, ἢ τήνδε κάρη καὶ δόμους ἀπάλεσον. Theogn. 519. sq. Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεταί ἡδὲ, πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος. Adde Hesiod. ε. κ. ἡ. 11. At non itidem Aristoph. Vesp. 451. οὐκ ἀφῆσιν οὐδὲ νυνὶ μ' ὦ κάκιστον Θηρίον — οὐδ' ἀναμνησθεῖς, ὅθ' εὐρῶν — κλέπταντά σε — ἐξέδειξ' εὐ —, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα. Ni velis haec exponere: quum gratum te putarem, eras qualem te nunc geris, ingratus, 821. ὦ δέσποθ' ἦρας, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἴδειν, ubi sermo de re praesente. Eqq. 382. ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμοτέρα· καὶ λόγαν ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι· καὶ τὸ πρᾶγμα οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὡδε. Pace 22. οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον, ἢ κενθῆρα μάττοντα παρῆχειν ἐσθίειν. 566. νῆ Δί', ἢ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' (sic recte pro ἂν Cod. Rav.) ἐξαπλισμένη, αἰ τε θείνακες διασίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον, 819. Ὡς χαλεπὸν ἦν ἰλθεῖν ἄρ' εὐθύ τῶν θεῶν. Soph. Oed. Col. 150. εἰ, εἰ, ἀλαῶν ἐμμάτων ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλλμιος, δυσαίων, μακρῶν θ', ὡς ἐπεινάσαι. 1697. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. Philoclet. 978. οἱ μοι, πέπραμαι, καπολαλ'. ὅθ' ἦν ἄρα ὁ ἐυλλαβῶν με καπονοσφίσις οπλαν. Eurip. Iphig. Aul. 944. Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργεῖαν ἀνήρ, Ἐγὼ τὸ μηδὲν — εἶπερ φονεῦναι τοῦμόν ὄνομα σὺ πόσει, ubi temere Marcl. coniecit ἦν ἂν et deinde φονεῦοι. Xenoph. Oecon. I,

δέ που οὗτος τυγχάνει ὢν καὶ φιλοχρήματος καὶ c.
 φιλότιμος, ἦτοι τὰ ἕτερα τούτων, ἢ καὶ ἀμφο-
 τερά; Πάνυ γε, ἔφη, ἔχει οὕτως ὡς λέγεις. Ἄρ'
 οὖν, ἔφη, ὦ Συμμία, οὐ καὶ ἡ ὀνομαζομένη ἀν-
 δρεία τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλισα προσήκει;
 Πάντως δήπου, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἡ σωφροσύνη,
 ἦν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ πε-
 ρὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως
 ἔχειν καὶ κοσμίως, ἄρ' οὐ τούτοις μόνοις προσ-

20. — ἀνοφελῆς ἀνθρώπων ὁμιλίαι, αἱ προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ
 αὐτοῖς τοῖς ἑξαπατηθεῖσι καταφανεῖς γίνονται ὅτι λύπαι ἄρα
 ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμέναι, αἱ διακωλύουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν
 ὠφελίμων ἔργων κρατοῦσαι. Plat. de rep. II, p. 362. A. γνώσε-
 ται, ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον, ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν, τὸ δὲ τοῦ
 Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου κ. τ.
 κ. Plura conguessi, ut in re nondum, quod sciam, a quoquam
 animadversa; de singulis quidquid statuatur, illud certum pu-
 to, his locis omnibus praesens quoque poni potuisse; usur-
 pari autem ἦν ἄρα pro εἶνι ibi fere ubi contra quam expe-
 ctaverit aliquis, rem habere se reperit.

35. ἢ καὶ ἀμφοτέρα; Πάνυ γ' ἔφη — In his καὶ. et γε de-
 bentur libro Paris. — ἦν καὶ οἱ πολ. ὀν. σωφροσύνην, de
 legg. IV. p. 710. A. σωφροσύνην μοι δοκεῖ φράζειν, ὦ Μέγилλε,
 δεῖν εἶναι τὴν ξυνεπομένην ὁ ξένος· ἢ γὰρ; Αἴθ. Τὴν δημῶδη γε
 ὦ Κλειμία, καὶ οὐχ ἦν τις σεμνόνων ἂν λέγοι φρονησιν, προσω-
 ναγκάζων εἶναι τὸ σωφροεῖν. Ne vulgarem quidem, quam vul-
 gus intelligat, σωφροσύνην (cf. §. 71.) in alio quoquam quam in
 philosophis reperiri ait. Vulgi nullam esse. Εἰ γὰρ ἐθέλεις etc.
 Qui in his nuper verbum σωφροσύνην a librario profectum suspi-
 cabatur, non reputavit, hoc omisso, verborum ἦν καὶ οἱ πολλοὶ
 ὀνομάζουσι sensum hunc fore; quam (i. e. quod vocabulum)
 vulgus quoque usurpat. V. notat. ad Cratyl. §. 1.

35. ἐπτοῆσθαι — „Verbo πτοῆσθαι significatur summa
 cupiditas, maximum desiderium, cuius signum fere est tre-
 pidatio, quia fere coniunctum est cum timore, ut assequaris,
 ut satis cito assequaris, rem peritam. Suid. ἐπτοημένος θαυ-

καὶ τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγοροῦσί τε καὶ
 36. ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν; Ἀνάγκη, ἔφη. Εἰ γὰρ ἐθέ-
 λεις, ἢ δ' ὅς, ἐννοῆσαι τήν γε τῶν ἄλλων ἀν-
 δρείαν τε καὶ σωφροσύνην, δόξει σοι εἶναι ἀτο-
 πος. Πῶς δὴ, ὦ Σώκρατες; Οἶσθα, ἢ δ' ὅς, ὅτι
 τὸν θάνατον ἠγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν με-
 γάλων κακῶν εἶναι; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν φό-

μάζων. Sic infra (§. 131.) περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημίην, et Sympos. §. 25. πτοήσις περὶ τὸ καλόν, ut recte correxit pro πτοήσις Abresch. Diluc. Thuc. p. 420. Legi de hoc usu verbi πτοεῖσθαι possunt Gataker. ad Antonin. 4, 19. p. 104. Urpton. ad Dionys. Halic. περὶ συνθ. c. 1. p. 7. Ernestius ad Cal- lim. h. in Dian. 191. FISCHERUS.

§. 36. Εἰ γὰρ ἐθέλεις, ἢ δ' ὅς — Sic Codd. Aug. et Tub., Stob. Gesn. et Jambl. pro vulgato ἐθελήσεις. Stob. Trinav. ἐθέ- λης, unde natum, quod vulgo legitur, Cratyl. §. 110. ἐπεὶ — εἰ ἐθέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἰλθεῖν, πόθεν οἶε ἐξείν ὀνόματα ὅμοια ἐν ἑκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενεγκεῖν etc.; Protag. §. 39. εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐν- νοῆσαι τὸ κολλάζειν, ὦ Σώκρ., τοὺς ἀδικοῦντας, τί ποτε δύναται, αὐτὰ σε διδάξει —. Ibid. §. 81. εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδαιμο- νίων τῷ φαυλοτάτῳ συγγενέσθαι, τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὐρήσει αὐτὸν φασίλον τινα φαινόμενον, ubi Steph. malebat ἐθέ- λαι. Menon. p. 71. A. εἰ γοῦν τινα ἐθέλεις οὕτως ἐρεσθαι τῶν ἐκθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται καὶ ἐρεῖ —. Alcib. I. p. 122. B. εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι καὶ τρυφῆς καὶ ἐσθῆ- τας — αἰσχυνθείης ἀπὲρ ἐπὶ σουτῶ — ubi quae sequuntur, εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην ἀποβλέψαι etc., in his vereor ne ἐθελήσεις ortum sit ex vitioso ἐθέλης εἰς. Atque Lysid. §. 31. scribendum nunc puto εἰ γοῦν ἐθέλομεν ἐννοῆσαι τὸ ὑγιαίνειν σῶμα, οὐδὲν ἰατρικῆς δεῖται, ubi legitur in Edd. θέλομεν.

36. τῶν μεγάλων κακῶν εἶναι — Recepi hanc scripturam e Codd. Tub. et Paris., Stob. et Jambl. Edd. τῶν μεγίστων, idemque, omisso articulo, Cod. Aug., cui non convenit quod sequitur, οὐκοῦν φόβῳ μειζόνων κακῶν etc. εἶναι abest a Cod. Tub.

βω μειζόνων κακῶν ὑπομένουσιν αὐτῶν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομένωσιν; Ἔξι ταῦτα. Τῷ δεδιέναι ἄρα καὶ δέει ἀνδρεῖοί εἰσι πάντες πλὴν οἱ φιλόσοφοι; καίτοι ἄτοπόν γε δέει τινὰ καὶ δειλίᾳ ἀνδρεῖον εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δὲ οἱ κόσμιοι αὐτῶν; οὐ ταυτὸν τοῦτο πεπόνθασιν· ἀκολασίᾳ τινὶ σώφρονές εἰσι; καίτοι φάμεν γέ που ἀδύνατον εἶναι ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ ὅμοιον τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην· φοβούμενοι γὰρ ἑτέρων ἡδονῶν σερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ὑπ' ἄλλων κρατούμενοι· καίτοι καλοῦσί γε ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀρχεσθαι· ἀλλ' ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατου-

36. καίτοι ἄτοπόν γε — Scob. et Iambl. ἀλογόν γε. Ex iisdem et Cod. Aug. in proximis δέει τινὰ καὶ δειλίᾳ substituit καὶ pro ἡ, quod praeter Fischerum nemo tueri velit.

36. οἱ κόσμιοι — πεπόνθασιν· ἀκολασίᾳ — Vix dignum memoratu, quod a Turnebo editum in margine adscriptit Steph. καὶ ἀκολασίᾳ. §. 49. οἱ ἔρασαι — πάσχουσι τοῦτο· ἔγκασάν τε τὴν λύραν etc. Politic. p. 291. B. καὶ γὰρ δὴ καὶ νῦν αὐτὰς τοῦτο ἔπαθον ἐξαίφνης· ἡμεριγύνησα κατιδὼν τὸν — χορὸν. Aristoph. Vesp. 1459. καίτοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον· ξυνάντες γνώμαις ἐτίεον μετεβάλλοιτο τοὺς τρέπουσι. Conf. ad §. 50. Proximo por carent Cod. Tub. et Stob.

36. ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβ. — h. e. ἀλλ' ὅμως, ὅ αὐτοῖς συμβαίνει, τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην — σωφροσύνην τούτῳ ὅμοιον ἐ. i. Quam sententiam mox ita repetit: ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατούμενοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. Τοῦτο δ' ὅμοιον ἐ. i. etc. Scripturam in his dedi e Cod. Tub. Iambl. MS. et Edd. Stob.; vulgo post ὅμοιον insertum legitur εἶναι, tali sensu: sed tamen accidit iis, ut huic similis sit ineptae huius

μένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν· τοῦτο δ' ὁμοίον ἐσιν ᾧ νῦν δὴ ἐλέγετο, τῷ τρόπον τινα δὲ ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονίσθαι. Ἔοικε γάρ.

37. Ὡ μακάριε Σιμμία, μὴ γὰρ οὐχ αὕτη ἢ ἡ ὄρθῃ πρὸς ἀρετὴν, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς καὶ λύπας πρὸς λύπας καὶ φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι, καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω, ὥσπερ νομίσματα, ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο μόνον. τὸ νόμισμα ὄρθρον,

temperantiæ affectus. Quod qui praeferunt, omissum verbum sibi restituant.

§. 37. μὴ γὰρ οὐχ αὕτη ἢ — Revocavi voculam γὰρ h. l. aptissimam e Codd. Tub., Paris. et Stob. ἢ ὄρθῃ sc. ὁδός, ut ἡ συντομωτάτη Xenoph. Cyp. VIII, 5, 13. ἢ εὐθεία Lucian. Hermot. §. 4. et centies alias. — καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω, omninoque maiora permutare minoribus velut numismata, quid maius sit, quid minus, quaerere, quae quaestio in virtutes non cadit. Sic meo quidem iudicio optime habet hoc καὶ, quod omissum in Edd. Stob. et Jambl. probabat Fisch. — ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο μόν. Ita pro ἀλλ' ἢ, quod ex coniectura corrigi debebat, legendum viderat Forsterus, scriptum exhibet Stob. Gesn. unde recepit iam Fisch. In ipsa hac loci sententia, vide ne haec sit non recta via ad virtutem, voluptates permutare voluptatibus —, velut numismata, sed ne sit unum hoc rectum verumque numisma, quo haec omnia permutari debeant, sapientia, egregie cohaerent omnia, nec displicebit cuiquam, quod a recta via ad verum numisma transit oratio, quum interposita sint haec καταλλάττεσθαι — ὥσπερ νομίσματα. Sed dubitationis tamen aliquid iniicit librorum diversitas. Quippe apud Jambl. post verba πρὸς ἀρετὴν insertum legitur ἀλλαγῆ, idemque in duobus Codd. Paris. comparet, atque inde natum videtur in Cod. Tub. ἀλλά ἡδονὰς, in Stob. Trinc. ἀλλ' ἀντὶ ἡδονὰς, Glossatoris fortasse interpretamentum, nec tamen sic statim spernendum, donec scripturam loci plurium librorum firmet consensus. Unum in hoc ἢ ὄρθῃ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγῆ, recta ad virtutem adipiscendam permutatio, offendit paululum, quod πρὸς statim post

ἀντὶ οὗ δεῖ πάντα ταῦτα καταλλάττεσθαι, φρό-
νησις, καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου ^{b.}
ἀνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα τῷ ὄντι ἤ, καὶ
ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη, καὶ ξυλ-
λήβδην ἀληθῆς ἀρετῆ ἢ μετὰ φρονήσεως, καὶ
πιρογιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδονῶν
καὶ φόβων καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν τοιού-
των· χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλαττόμενα
ἀντὶ ἀλλήλων, μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη
ἀρετῆ καὶ τῷ ὄντι ἀνδραποδώδης τε καὶ οὐδὲν

in idem verbo καταλλάττεσθαι iunctum alia tamen vi ponitur.
Vulgatae lectioni suffragatur Ficinus: *ne haec haudquaquam
recta sit ad virtutem via.* — ἀντὶ οὗ δεῖ. Cod. Aug. οὗ δεῖ.
certe scribendum ἀπὸ οὗ. Tum Cod. Tub. ἅπαντα ταῦτα.

37. καὶ τούτου μὲν πάντα — *vereorque ne quae hoc nu-
mismate emuntur vendunturque, ea omnia sint re vera, tum
fortitudo, tum temperantia, tum iustitia, omninoque vera
virtus sit cum sapientia coniuncta etc.* Verbum ἀνέισθαι pas-
sivo significatu ita est insolens vel potius inauditum, ut ob
hoc ipsum de scripturae integritate magnopere dubitem. Iam
quum Cod. Aug. sic scripta haec praebet ἀνούμενά τε καὶ
πιπρασκόμενα, a Platone profectum suspicor καὶ μετὰ τούτου
ἀ ἀνούμενά τε καὶ πιπράσκομεν, τῷ ὄντι ἤ. In quibus μετὰ
τούτου ἀ ἀνούμενα positum pro ἀ μετὰ τούτου ἀνούμενα. Vid.
not. ad §. 84. — καὶ ξυλλήβδην ἀληθῆς ἀρετῆ ἢ μετὰ φρ.
Necessarium ad iustam sermonis structuram ἢ interposui e Cod.
Tub. ubi ἢ scriptum. Utrumque forsan dederat Plato: ἀρε-
τῆ ἢ ἢ μετὰ φρ.

37. χωριζόμενα δὲ φρον, καὶ ἀλαττάρι. In Cod. Tub de-
est καὶ, neque expressit Ficinus: *sin autem a sapientia se-
gregata invicem commutantur.* Mox Cod. Tub. καὶ οὐδὲν ὑγιῆς
εἶναι οὐδ' ἀληθῆς ἔχει. Schol. γράφεται καὶ, οὐδ' ἀλ.θῆς ἔχει-
σα. Et praestat sane hoc ἔχουσα propter praecedens τε, ni
aliud hic vitium delituisse ex scriptura Cod. Tub. suspicere.

ὑγιές οὐδ' ἀληθές ἔχη· τὸ δ' ἀληθές τῶ ὄντι ἢ
 ε. καθαρσίς τις τῶν τοιούτων πάντων, καὶ ἡ σω-
 φροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ αὐ-
 38. τή· ἢ φρόνησις μὴ καθαρμός τις ἤ. Καὶ κινδυνεύ-
 οῦσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαν-
 τες οὐ φαῦλοί τινες εἶναι, ἀλλὰ τῶ ὄντι πάλαι
 αἰνίττεσθαι ὅτι, ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλετος εἰς
 ἄδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεκα-

37. καὶ αὐτὴ ἢ φρόν. — Sic Iamblich. Stob. et Ficini. ver-
 tens ipsa prudentia Vulgo αὐτή. — καθαρμός τις. „καθα-
 ρμός erat prima pars μύσεως, initiationis, fiebatque ad Ilis-
 sum flumen, ita ut initiandus, in pelle victimae Iovi immo-
 latae a daducho collocatus, aqua adspargeretur. V. Theo
 Smyrn. Μαθ.μ. Πλατ. c. 1, p. 18. et Meurs. Eleusin. c. 7.
 p. 18. — Ceterum pertinēt ad hunc locum Scholion Olym-
 piodori a Casaubono Exercitatu. Antibar. p. 392. editum: ἐν
 τοῖς ἱεροῖς ἠγοῦντο μὲν αἱ πάνδημοι καθαρσίς· εἶτα ἐπὶ ταύ-
 ταις αἱ ἀπορρητότεραι· μετὰ ταύτας συστάσεις· καὶ ἐπὶ ταύ-
 ταις μύσεις· ἐν τέλει δ' ἐποπτεῖται κ. τ. λ.“ FISCHERUS.

§. 38. Καὶ κινδυνεύουσι — Sic Cod. Paris. et Stob. (a quo
 scriptum ὡς κινδυνεύουσι.) Vulgo κινδυνεύουσι, quod quamvis
 recte pendeat a praeced. μὴ, vereor tamen ut recte dicatur
 μὴ κινδυνεύῃ τοῦτο ἀληθές εἶναι, vide ne fortasse hoc verum
 sit. — οὗτοι καταστήσ. οὗτοι h. l. est notū illi. V. Boeckh.
 in Plat. Min. p. 55. Aristoph. Ran. 429. καὶ Καλλιᾶν γέ φασι
 τοῦτον τὸν Ἰπποβίου κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον, ubi
 glossa in Cod. τοῦτον expl. ὅν πάντες ἴσασι διηλονότι. Conf. Wolf.
 ad Demosth. Leptin. §. 63. p. 295. et de eodem usu pronomi-
 nis hic Benti. ad Terent. Adelph. V, 8, 23. — καταστή-
 σαντες, Eurip. Bacch. 21. καὶ κεῖ χερύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς
 τελετὰς — ἐς τῆδε — ἦλθον — πόλιν. Similiter οἱ τοὺς γυμνι-
 κούς ἀγῶνας καταστήσαντες Isocrat. Paneg. init. — Statim
 post τινὲς abest a Cod. Tub. et Edd. Stob.

38. ἐν βορβόρῳ κείσεται. Hymn. in Cerer. 485. Ὀλβιος, ὅς
 τὰδ' ὄπασπεν ἐπιχθονίαν ἀνθρώπων· Ὅς δ' ἀτελής, ἱερῶν ὅς τ'

Φαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκείσε ἀφικόμενος
μετὰ Θεῶν οἰκήσει. Εἰσὶ γὰρ δὴ, φασὶν οἱ περὶ
τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοὶ, βάρκχοι
δὲ γε παῦροι· οὗτοι δ' εἰσὶ κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν

ἄμμορος, οὐπαδ' ὁμοίων Αἴσαν ἔχει, φθίμενός περ, ὑπὸ ζόφῳ
εὐρώεντι, ubi Platonis hunc locum proferens Ruhnkentius lau-
davit Meurs. Eleusin. c. 18. et Casaub. Exerc. XVI. adv. Ba-
ron. p. 546. Ab Orpheo, id est, ex Orphicorum disciplina,
sumpta haec esse, auctor est Olympiod., cuius Scholion legitur in
Fragm. Orph. p. 509. *Ἡρμ. διόπερ καὶ παρ' ὧν ἔπος Ὀρφικὸν τὸ
λέγουσι, ὅτι ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλετος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείτεται ἐν ἄδου.*
Plato de rep. II. p. 363. D. Μουσαῖος — καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ — τοὺς
ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλὸν τινα κατορύττουσιν ἐν ἄδου et
ibid. deinde pag. seq. E. Βίβλαν ὁμαδὸν παρέχονται (οἱ μάν-
ταις) Μουσαίου καὶ Ὀρφείως — καθ' ἃς θυηπολοῦσι πείθον-
τες — ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ κατὰ μὲν ἀδικημάτων διὰ θυ-
σιῶν καὶ παιδιᾶς ἠδονῶν εἰσὶ μὲν ἐπι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τε-
λευτήσασιν, ὡς δὴ τελετάς καλεῦσιν, αἱ τῶν ἐκεῖ κοικῶν ἀπο-
λύουσιν ἡμᾶς· μὴ θύσαντας δὲ δεῖνὰ περιμένει. Inde Diog.
Cynicus ap. Laërt. VI, 39. γελοῖον εἰ Ἀγχιλάος μὲν καὶ
Ἐπαμινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάουσιν, εὐτελεῖς δὲ τινες μερμη-
μένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται. Conf. Wyttenb. ad Plut.
Fragm. post librum de S. N. V. p. 137. Brodaeus ad Crinag.
Epiqr. Anthol. p. 56. — οἰκήσει Stob. οἰκήσεται.

38. Εἰσὶ γὰρ δὴ, φασὶν — Cod. Tub. Stob. et Iambl. ὡς
φασιν. — ναρθηκοφόροι μὲν π. Olympiod. Παρὰ δὲ πανταχοῦ τὸ
τοῦ Ὀρφείως, διὸ καὶ εἶχον αὐτοῦ φησιν — πολλοὶ μὲν ναρθηκο-
φόροι, παῦροι δὲ τε βάρκχοι. Versiculus legitur etiam ap. Synes.
Dion. p. 31. Turn. Clem. Alex. Strom. I. p. 315. C. V. p. 554.
A. Theodoret. Θ. Π. XII. p. 170. Zenob. Parioemioqr. V. 77.,
quos laudavit Fisch. In ipso versu recte scriptum δὲ τε; h. l.
ubi versum dissolvit Plato, unice verum puto, quod est in
Cod. Tub. et Ald. atque inde in Edd. vulgatis, δὲ γε, quum
δὲ τε exhibeant Cod. Aug. Bas. 2. aliique, qui haec laudant,
scriptores. — βάρκχοι. Schol. Aristoph. Equitt. 406. βάρκχον
οὐ τὸν Λιόνυσον ἐκάλουν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας
τὰ ἔργια βάρκχους ἐκάλουν. Casaub. de Satyr. Poes. I. p. 57.

- d. οὐκ ἄλλοι ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς. Ὡν δὴ καὶ ἔγωγε κατὰ γε τὸ δυνατόν οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ προϋθυμήθην γενέσθαι. Εἰ δὲ ὀρθῶς προϋθυμήθην καὶ τι ἠνυσάμην, ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς εἰσόμεθα, εἰάν θεὸς ἐθέλη, ὀλίγον ὑσεραν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Ταῦτ'

„Proprie βάκχοι sunt orgiastae et ministri. Clem. Alex. Διόνυσον Μαινόλην ὀργιάζουσι βάκχοι. Orpheus in hymno Silei Ναῖσι καὶ βάκχοις ἠγούμενε κίττοφόροισι. Sic accipiendum in proverbio πολλοὶ μὲν κερθηκοφόροι, παῦροι δὲ τε βάκχοι. In Dionysiasticis solennibus, puta in phallagogiis, sacris trietericis, Iacchi ἐχάγογε, similibusve pompis multi arrepto thyrsō aut ferula *προσκαιρούς* se praebebant Liberi patris orgiastas: nec solum viri, sed etiā honestae matronae ac virgines. Haeze Diodorum Sic. libro III. 73. sed hi θυρσοφόροι aut κερθηκοφόροι solum appellabantur: at qui orgia iugiter et legitime curabant neque a suscepto ministerio recedebant, hi non solum narthecophori dicebantur, sed κερθηκοφόροι βάκχοι etc.“

38. Ὡν δὴ καὶ ἔγωγε κατὰ γε τὸ δ. — Ita Cod. Tub. et Clem. Alex. Ceteri libri γε non habent. Aristoph. Eccl. v. 70. Νῆ τὴν ἑκάτην, καλὸν γ' ἔγωγε τουτοῖ, ut vere ibi lib. Rav. Forsteri autem in his suspicionem, coniectantis ἀπελιπόμην recte elevavit Fischerus, verba οὐδὲν ἀπέλιπον respondere moneans verbis παντὶ τρόπῳ προϋθυμήθην, genit. ὧν cohaerere cum infinit. γούσθαι. Sensus est: quorum unus ut fierem, nihil, quantum in me fuit, in vita intentatum reliqui, sed omnibus modis studui. οὐδὲν ἀπολείπειν est nihil reliqui facere, omnia experiri. Sic προθυμίας οὐδὲν ἀπολείπειν Menon. p. 77. A. — προϋθυμήθην pro vulgato προϋθυμούμην e Codd. Aug. Tub. et Clem. Alex. in ordinem cum Fischerō recepi.

38. καὶ τι ἠνυσάμην. Absōne Edd. post προϋθυμήθην exhibent multitudinis numero ἠνυσάμεν. Verum ἠνυσάμην unus praestat Cod. Aug. Aristoph. Plut. 196. καὶ ταῦτ' ἀνύσεται τετταράκοντα βούλεται. Aeschyl. Prom. 706. τὴν πρῆν γε χρεῖαν ἠύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως. Soph. Trach. 996. οἶαν ἀνθ' οἶαν θυσιῶν ἐπὶ μοι μελέω χάριν ἠύσω, ubi invitis libris Brunckius

οὖν ἐγὼ, ἔφη, ὃ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἀπολο-
 γοῦμαι, ὡς εἰκότως ὑμᾶς τε ἀπολείπων καὶ
 τοὺς ἐνθάδε δεσπότας οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδ'
 ἀγανακτῶ, ἠγούμενος κακεῖ οὐδὲν ἥττον ἢ ἐνθάδε
 δεσπότηαις τε ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι καὶ ἑταίροις·
 τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει. Εἴ τι οὖν ὑμῖν
 πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθη-
 14. ναίων δικασαῖς, εὖ ἂν ἔχοι. Εἰπόντος δὲ τοῦ
 Σωκράτους ταῦτα, ὑπολαβὼν ὁ Κέβης ἔφη, ὦ
 Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα ἔμοιγε δοκεῖ καλῶς λέ-
 γεσθαι, τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀπιστίαν p. 70.
 παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, μὴ, ἐπειδὴν ἀπαλλα-
 γῇ τοῦ σώματος, οὐδαμοῦ ἔτι ἦ, ἀλλ' ἐκείνη τῇ^{a.}
 ἡμέρᾳ διαφθείρεται τε καὶ ἀπολλύηται, ἦ ἂν ὁ
 ἄνθρωπος ἀποθάνῃ, εὐθύς ἀπαλλαττομένη τοῦ
 σώματος, καὶ ἐκβαίνουσα ὡς περ πνεῦμα ἢ κα-

edidit ἔνυσας, eorum immemor, quae ipse scripserat ad Eu-
 rip. Bacch. 131. Theocrit. XVIII. 16. ἀγαθός τις ἐπέπτασεν
 ἐρχομένῳ τῷ — ὡς ἀνύσαιο, ubi vid. Valckenar.

§. 39. ὡς εἰκότως ὑμᾶς τε ἀπολείπων — Operarum vitio,
 opinor. una Steph. Ed. ἀπολείπω. Participium habent cum
 Codd. Aug. et Tub. veteres Edd., idque ipsa sermonis structura
 requirit. Sensus est: *Hanc igitur ego defensionem affero,*
quam recte et convenienter, dum et vos et qui hic sunt do-
minos relinquo, id non aegre feram neque indignor etc. —
 κακεῖ. Sic pro καὶ ἐκεῖ Cod. Tub. — τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπ.
 παρ. quod tamen vulgo incredibile est. παρέχει sc. αὐτὸ s. τὸ
 πρῶτον. Vid. not. ad Gorg. §. 72.

39. Τὰ μὲν ἄλλα ἔμοιγε δοκεῖ — Itā Codd. Tub. Paris. et
 Stob. Vulgo δοκεῖ ἔμοιγε. — Μοχ Cod. Tub. ἀποθνήσκῃ pro

πνός διασκεδασθεῖσα οἴχηται διαπτομένη, καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἦ. Ἐπεὶ εἶπερ εἴη που αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ξυνηθροισμένη καὶ ἀπηλλαγμένη τούτων τῶν κακῶν ὧν σὺ νῦν διῆλθες, πολλὴ ἂν ἐλπίς εἴη καὶ καλὴ, ὧ Σώκρατες, ὡς ἀληθῆ ἔστιν

40. ^a σὺ λέγεις. Ἀλλὰ τοῦτο δὴ ἴσως οὐκ ὀλίγησ

^b παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ἔστι τε ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τινα δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Σωκράτης, ὧ Κέβης, ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή; Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη ὁ Κέβης, ἥδεως ἂν ἀκούσασαι ἤντινα δόξαν ἔχεις περὶ αὐτῶν. Οὐκ οὖν γ' ἂν οἶμαι, ἦ δ' ὅς ὁ Σωκράτης,

ἀποθάνη. εὐθύς ἀπαλλαττ. statim ut discedit a corpore. Haec iungenda praecedentibus, illa καὶ ἐκβαίνουσα etc. aliud incipiunt periodi membrum. — διαπτομένη. In Cod. Aug reperitum hoc ut ἀττικώτερον praetuli vulgato διαπταμένη. — ὧν σὺ νῦν διῆλθες. Malim ὧν σ. νῦν δὴ διῆλ.

παραμυθίας. παραμυθία, h. l. est persuasio, ut Plutarch. de Anim. Procr. init. οἰεσθε δεῖν — τυχεῖν ἰδίας ἀναγραφῆς τὸν λόγον τοῦτον, οὔτε ἄλλως ἐμμεταχείριστον ὄντα, καὶ διὰ τὸ τοῖς πλείστοις τῶν ἀπὸ Πλάτωνος ὑπεναντιοῦσθαι δέοντων παραμυθίας. Ibid. p. 1014. A. πρῶτον ἢ ἔχω περὶ τούτων διανοίαν ἐκδήσομαι πιστούμενος τῇ εἰκότι καὶ παραμυθούμενος ὡς ἔστι τὸ ἀληθές τοῦ λόγου καὶ παραδόξον. — ὡς ἔστι τε ἡ ψυχὴ — Articulum in his e Cod. Tub. et Stob. inserui cum Fischero. — τί δὴ ποιῶμεν; Cod. Tub. ποιῶμεν; ut de rep. V. p. 461. E. ἢ πῶς ποιῶμεν; Ibid. VII. p. 530. D. ὡς — ἡμεῖς συγχαροῦμεν ἢ πῶς ποιῶμεν;

κράτης, εἰπεῖν τινα νῦν ἀκούσαντα, αὐδ' εἰ κω-
μωδοποιὸς εἴη, ὡς ἀδολεσχῶ καὶ οὐ περὶ προς-
κόντων τοὺς λόγους ποιούμαι. Εἰ οὖν δοκεῖ
χρῆ διασκοπεῖσθαι. Σκεψώμεθα δὲ αὐτὸ τῆδέ
15. πη, εἴτε ἄρα ἐν ἄδου εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευτη-
σάντων τῶν ἀνθρώπων, εἴτε καὶ οὐ παλαιὸς

40. κωμωδοποιός. Olympiod. ὁ Εὐπολὶς φησι περὶ τοῦ Σω-
κράτους τί δῆτα ἐκείνον τὸν ἀδολεσχὴν καὶ πτωχὸν, ὅς τᾶλλα
μὲν πεφρόντικεν· ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου δὲ κατημέλη-
κε. (Buttm conl. τί δῆτ' ἐκείνον — πτωχὸν, ὅς τᾶλλα μὲν πεφρόν-
τικεν, ἴδ' ὅθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκεν, ut pri-
mus versus sit scazon, duo seqq. iambici dimetri, extremus
dimeter catalecticus.) Commune hoc in omnes omnino phi-
losophos convicium τῆς ἀδολεσχίας περὶ τῶν μετεώρων a vulgo
sumebant Comici. Vid. not. ad Cratyl. §. 39. Conf. Rubnk. ad
Xenoph. Mem. I, 2, 31.

40. Εἰ οὖν δοκεῖ, χρῆ διασκ. Σκ. δὲ — Ita Codd. Aug. Tub.
Paris. De rep. II p 528. B. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, οὕτω χρῆ ποιεῖν. Vulgo
Εἰ — δοκεῖ καὶ χρῆ διασκ., σκεψώμεθα αὐτὸ τ. π. In his,
σκεψ. δὲ αὐτὸ τῆδέ πη αὐτὸ explicatur verbis εἴτε ἄρα ἐν ἄδ.,
atque τῆδέ πη refertur ad seqq. παλαιὸς μὲν οὖν etc. Olympiod.
Ἵστι τὸ ζῶον καὶ τὸ τεθνεὸς ἐξ ἀλλήλων κατασκευάζει ἡ λέξις
ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, τῶν ἀπὸ Ἐρφέως, Φη-
μὶ. λέγοντος, Ἴδ' αὐτοὶ πατέρες τε καὶ υἱεῖς ἐν μεγάροις, Ἡδ'
ἄλοχοι σεμναί, κεδναί τε θυγατέρες. Πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλά-
των παραδίδει τὰ τοῦ Ἐρφέως — ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς
ἔφη, Ἐδὴ γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμενι κοῦρός τε κόρη τε Θάμνος τ'
οἰανός τε καὶ ἐξ ἀλὸς ἄμφορος (Vid. Athen. VIII. extr. ibiq.
Casaub. et Schweigh.) Ἰχθύς. Id. in Fragm. Orph. p. 510.
Herim. παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ
πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώμα-
τος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Plato Menon. p. 81.
B. καὶ Εὐστάθιος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεοὶ εἰσιν
— φασὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τότε
μὲν τελευτᾶν, ὁ δὲ ἀπεθνήσκει καλοῦσι, τότε δὲ πάλιν γίγνε-

μὲν οὖν ἐσί τις ὁ λόγος οὗτος οὗ μεμνήμεθα, ὡς εἰσὶν ἐνθένδε ἀφικόμεναι ἐκεῖ καὶ πάλιν γε δευρο
 41. ἀφικνούονται καὶ γίγνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων. Καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πάλιν γίνεσθαι ἐκ τῶν ἀποθανόντων τοὺς ζῶντας, ἄλλο τι ἢ εἶεν ἂν
 d. ἡμῶν αἱ ψυχαὶ ἐκεῖ; οὐ γὰρ ἂν που πάλιν ἐγίγνοντο μὴ οὔσαι, καὶ τοῦτο ἰκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι, εἰ τῶ ὄντι φανερόν γίγνοιτο ὅτι οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν γίγνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων. Εἰ δὲ μὴ ἐσι τοῦτο, ἄλλου ἂν του δέοι λόγου. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων, ἢ δ' ὅς, σκόπει μόνον τοῦτο, εἰ βούλει ῥᾶον μαθεῖν, ἀλλὰ καὶ κατὰ

σθαι, ἀπόλλυσθαι δὲ οὐδέποτε κ. τ. λ. — ὁ λόγος οὗτος. οὗτος deest in Cod. Tub.

§. 41. Καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πάλιν — Expectabam πάλιν γίγνονται — οἱ ζῶντες, vel certe ὡς aut ὅτε πάλ. γίνεσθαι, ut de rep. V. p. 477. A. εἰ δὲ δὴ τι οὕτως ἔχει, ὡς εἶναι τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κείτο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος etc. Eurip. Med. 308. οὐχ ᾗδ' ἔχει μοι — ὡς εἰς τυράννους ἀνδρας ἐξαμαρτάνειν. Nunc structura sermonis sic procedit, quasi scripsisset εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐσι. Tum Cod. Tub. αἱ ψυχαὶ ἡμῶν.

41. Τοῦ ταῦτ' εἶναι, i. e. τοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκεῖ εἶναι. Ex Aristippi cuiusdam latina versione MS. in biblioth. Oxon. pro ταῦτα Forsterus profert αὐτάς, quam scripturam, suffragantibus Codd., ego quoque praeferrem.

41. σκόπει μόνον τοῦτο. Cod. Tub. τοῦτο μόνον. — εἰ βούλει ῥᾶον μ. Vulgo ῥᾶδιον. Alterum e Cod. Tub. et Stob. receperat iam Fisch. Eodem vitio liberandus locus de rep. II. p. 370. A. Ἀλλ' ἴσως, ᾧ Σώκρατες, οὕτω ῥᾶδιον ἢ κείως. et, ut monet Buttmannus, Menon. p. 94. E. ὡς ἴσως μὲν καὶ ἰν

ζώων πάντων καὶ φυτῶν, καὶ ξυλλήβδην ὅσα-
 περ ἔχει γένεσιν, περὶ πάντων ἴδωμεν, ἅρ' οὕτω-
 σὶ γίγνεται ἅπαντα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐν- e.
 ἀντίων τὰ ἐναντία, ὅσοις τυγχάνει ὄν τοιοῦτόν
 τι οἷον τὸ καλὸν τῷ αἰσχυρῷ ἐναντίον που καὶ
 δίκαιον ἀδίκῳ, καὶ ἄλλα δὴ μυρία οὕτως ἔχει.
 Τοῦτ' οὖν σκεψόμεθα, ἄρα ἀναγκαῖον, ὅσοις ἐσὶ 42.
 τι ἐναντίον, μηδαμόθεν ἄλλοθεν αὐτὸ γίνεσθαι
 ἢ ἐκ τοῦ αὐτῷ ἐναντίου. Οἷον ὅταν μείζον τι
 γίγνηται, ἀνάγκη που ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότε-
 ρον ἔπειτα μείζον γίνεσθαι; Ναί. Οὐκοῦν καὶ

ἄλλη πόλει ῥαδίον ἐστὶ κακῶς ποιῆν ἀνθρώπους ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ
 καὶ πάνυ. Contra de legg. III. p. 676. B. δοκεῖς ἂν ποτε κα-
 τανόησαι χρόνου πλήθος ὅσον γέγονε. Κλ. Οὐκοῦν ῥαδὶν γε οὐδα-
 μῶς, vide ne scribi debeat ῥαδίον. — ἴδωμεν, videamus.
 Sic pro vulgato εἰδόμεν Stob. et Olympiod. — οἷον τὸ κα-
 λὸν τῷ αἰσχ. Cod. Aug. τῷ καλῷ τὸ αἰσχρόν. Bene, si seque-
 retur καὶ δικάϊω ἀδικόν.

§. 42. — Τοῦτ' οὖν σκεψόμεθα, ἄρα ἀν. Fischerum secutus
 dedi scripturam Codd. Tub. Paris. et Stob. pro vulgata Σκε-
 ψόμεθα, ἄρα ἀναγκαῖον etc., in qua male desideratur parti-
 cula copulans. Lach. p. 190. D. Τοῦτο ταῖνον πρῶτον ἐπιχειρή-
 σωμεν — εἰπεῖν, ἀνδρεία τί ποτ' ἐστίν, atque ita Plato sexcen-
 ties alibi. Hoc igitur τοῦτ' οὖν si a scriptoris manu profectum
 est, (a librario additum mihi quidem non videtur): correcto-
 ris est lectio in Cod. Aug. σκεψόμεθα οὖν εἰ. Absque codici-
 bus illis amplecterer Mudgii coniecturam σκεψόμεθα ἄρα, εἰ
 ἀν. — μηδαμ. ἄλλοθεν αὐτὸ γίγν. Accuratus scripsisset μηδ.
 ἄλλοθεν αὐτῶν ἕκαστον γίνεσθαι. Par est ratio de legg. II. p.
 667. B. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δεῖ τὸδε γε ὑπάρχειν ἅπασιν ὅσοις
 συμπαρέπεται τις χάρις, ἢ τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπου-
 δαιότατον εἶναι, ἢ τινα ὀφειλόμενα, ἢ τὸ τρίτον ὠφέλειαν, ubi αὐ-
 τοῦ pro αὐτῶν ἕκαστου.

- p. 71 ἔλαττον γίγνηται, ἐκ μείζονος ὄντος πρότερον
 a. ὕστερον ἔλαττον γενήσεται; Ἔστιν, ἔφη, οὕτω. Καὶ
 μὴν ἐξ ἰσχυροτέρου γε τὸ ἀσθενέστερον καὶ ἐκ
 βραδυτέρου τὸ θᾶπτον; Πάνυ γε. Τί δέ; ἂν τι
 χεῖρον γίγνηται, οὐκ ἐξ ἀμείνονος, καὶ ἂν δι-
 καιότερον, ἐξ ἀδικωτέρου; Πῶς γὰρ οὐ; Ἰκανῶς
 οὖν, ἔφη, ἔχομεν τοῦτο, ὅτι πάντα οὕτω γίννε-
 ται, ἐξ ἐναντίων τὰ ἐναντία πράγματα; Πάνυ γε.
 Τί δ' αὖ; ἔστι τι καὶ τοιόνδε ἐν αὐτοῖς οἷον με-
 ταξὺ ἀμφοτέρων πάντων τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄν-
 τοιν δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τὸ ἕτε-
 ρον, ἀπὸ δ' αὖ τοῦ ἑτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον;
 b. μείζονος μὲν πράγματος καὶ ἐλάττονος μεταξὺ
 αὐξήσεις καὶ φθίσεις, καὶ καλοῦμεν οὕτω, τὸ μὲν
 43. αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν; Ναὶ, ἔφη. Οὐκοῦν
 καὶ διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι, καὶ ψύχεσθαι
 καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ πάντα οὕτω, κὰν εἰ μὴ
 χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν

42. Ἔστιν, ἔφη, οὕτω. Cod. Tub. οὕτω, ἔφη. Ab eodem abest proximum γε. — ἐξ ἀδικωτέρου. Praefixum his vulgo οὐκ cum Codd. Aug. Tub. Paris. et Ficino expunxi. — Ἰκανῶς οὖν — ἔχομεν τ. *Satisne hoc scimus persuasumque nobis habemus?* §. 113. Τοῦτο δὲ ἀπλῶς — ἔχω παρ' ἑμαυτῶ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκείνου τοῦ καλοῦ — παρουσία. de rep. V. p. 477. A. Ἰκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν κὰν εἰ πλεοναχῆ σκοποῦμεν, ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν. — δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις. Perperam vulgo distinguunt δυοῖν ὄντοιν· δύο γεν.

43. μείζονος μὲν πράγματος — Loco vulgati γὰρ recepi μὲν e Codd. Tub. et Paris. Ficinus; sanè inter manus atque minus etc.

πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον, γίνεσθαι τε αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων γένεσίν τε εἶναι ἑκατέρου εἰς
 16. ἄλληλα; Πάνυ γ', ἢ δ' ὅς. Τί οὖν; ἔφη, τῷ e.
 ζῆν ἐσί τι ἐναντίον, ὡςπερ τῷ ἐρηγορέναι τὸ καθεύδειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί; Τὸ τεθνά-
 ναι, ἔφη. Οὐκοῦν ἐξ ἀλλήλων τε γίνεταί ταῦ-
 τα, εἴπερ ἐναντία ἐσί, καὶ αἱ γενέσεις εἰσὶν αὐ-
 τοῖν μεταξύ δύο δυοῖν ὄντων; Πῶς γὰρ οὐ; Τὴν
 μὲν τοίνυν ἑτέραν συζυγίαν ὧν νῦν δὴ ἔλεγον,
 ἐγὼ σοι, ἔφη, ἐρῶ, ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὴν καὶ
 τὰς γενέσεις σὺ δέ μοι τὴν ἑτέραν. Λέγω δὲ τὸ
 μὲν καθεύδειν, τὸ δὲ ἐρηγορέναι, καὶ ἐκ τοῦ κα-
 θεύδειν τὸ ἐρηγορέναι γίνεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ
 ἐρηγορέναι τὸ καθεύδειν, καὶ τὰς γενέσεις αὐ- d.
 τοῖν τὴν μὲν καταδαρθάνειν εἶναι, τὴν δὲ ἀνεγεί-
 ρεσθαι. Ἰκανῶς σοι, ἔφη, ἢ οὐ; Πάνυ μὲν οὖν. 44.

§. 43. γένεσίν τε εἶναι ἑκατ. Male Cod. Tub. ἐξ ἑκατέρου. Nam §. 44. ἐκ τῶν τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὐ-την, alia est ratio. Hic post ἐξ ἀλλήλων in altero membro ἐξ ἑκατέρου inferri non debuit. Statim post Cod. Tub. Πάνυ μὲν οὖν pro Πάνυ γε.

43. αἱ γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν — Ita pro αὐτῶν scripsi e Cod. Tub. et Stob. — σὺ δέ μοι τὴν ἑτέραν sc. ἐρεῖς, de legg. VII, p. 821. D. ταῦτ' οὖν ἄς ἔχοντα ἔσθ' οὕτω, πειρῶ σὺ μὲν ἐξη-γεῖσθαι πάντως· ἡμεῖς δὲ ξυνέπεσθαι σοι μακιδάνοντες (sc. πει-ρασόμεθα).

43. λέγω δὲ τὸ μὲν — Cod. Aug. λέγω δὴ. Mox in eodem libro post καταδαρθάνειν omissum εἶναι.

§. 44. ἰκανῶς σοι, ἔφη. Menon. p. 75. B. ἔγω — ἡμῶν τοῦ-το τὸ σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρωμάτι ἀεὶ ἐπόμε-

- Λέγε δὴ καὶ σύ μοι, ἔφη; οὕτω περὶ ζωῆς καὶ θανάτου οὐκ ἐναντίον μὲν φῆς τῷ ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι; Ἐγώ γε. Γίγνεσθαι δὲ ἐξ ἀλλήλων; Ναί. Ἐξ οὖν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνόμενον; Τὸ τεθνηκός, ἔφη. Τί δὲ, ἢ δ' ὅς, ἐκ τοῦ τεθνεώτος; Αναγκαῖον, ἔφη, ὁμολογεῖν ὅτι τὸ ζῶν. Ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα, ὧς Κέβρις, τὰ ζῶντά τε καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται; Φαίνεται, ἔφη.
- e. Εἰσὶν ἄρα, ἔφη, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐν ἄδου. Ἔοικεν. Οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσέοις τοῖν περὶ ταῦτα ἢ γ' ἑτέρα σαφῆς οὕτα τυγχάνει; τὸ γὰρ ἀποθνήσκειν σαφὲς δήπου· ἢ οὐ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Πῶς οὖν, ἢ δ' ὅς, ποιήσομεν; οὐκ ἀνταποδώσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ ταύτη χωλὴ ἔσαι ἢ φύσις; ἢ ἀνάγκη ἀποδοῦναι τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τινὰ γένεσιν; Πάντως που, ἔφη. Τίνα ταύτην; Τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, εἴτερ ἐστὶ τὸ ἀναβιώσκεσθαι, ἐκ τῶν τεθνεώτων ἀν εἶη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὕτη, τὸ ἀναβιώσκεσθαι;
- P.⁷²
a. Πάνυ γε. Ὁμολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταύτη, τοὺς

νον. Ἰκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; Unde h. l. ἔφη scripsit cum Cod. Aug. Völgö Ἰκανῶς σοι ἔφην, ἢ οὐ; — καὶ σύ μοι. Cod. Tub. μοι καὶ σύ.

44. Οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσέοις τοῖν — Sic e Cod. Tub. pro ταῖν γεν. ταῖν rescripsit iam Fisch. Pro γενεσέοις, quod h. l. libri scripti editique exhibent, Grammaticorum norma requirit γενέσεων; sed itidem de legg. X. p. 898. A. Τούτοις δὴ τοῖν κινήσει τοῖν ἐν ἐλ. φερομένοις.

ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γεγονέναι οὐδὲν ἦπτον
 ἢ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν ζῶντων. Τούτου δὲ
 ὄντος, ἱκανόν που ἐδόκει τεκμήριον εἶναι ὅτι ἀνα-
 γκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι που,
 ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι. Δοκεῖ μοι, ἔφη, ᾧ 45.
 Σώκρατες, ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἀναγκαῖον οὐ-
 17. τως ἔχειν. Ἴδὲ τοίνυν, ἔφη, ᾧ Κέβης, ὅτι οὐδ'
 ἀδίκως ὁμολογήκαμεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ εἰ γὰρ μὴ
 αἰεὶ ἀνταποδιδόη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα
 ὡς περὶ κύκλω περιϊόντα, ἀλλ' εὐθεῖά τις εἴη ἢ b.
 γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρὺ καὶ
 μὴ ἀνακάμπτου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον μηδὲ καμ-
 πὴν ποιοῖτο, οἷσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ
 αὐτὸ σχῆμα ἀν' σχοίη καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἀν'
 πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα. Πῶς λέγεις;
 ἔφη. Οὐδὲν χαλεπὸν, ἢ δ' ὅς, ἐννοῆσαι ὃ λέ-

44. Τούτου δὲ ὄντος, ἱκανόν που ἐδόκει τεκμ. Verbum ἐδό-
 κει, quo carent Edd., praebuit Cod. Tub. cum Stob. — ὅθεν
 δὴ πάλιν γίγνεσθαι. An ὅθεν δεῖ π. γ.? Alioquin expectabam
 ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεται.

§. 45. Ἴδὲ τοίνυν, ἔφη, ᾧ Κέβ. Cod. Tub. ἰδὲ τοίνυν οὕτως,
 ἔφ. quod placeret, praefixo καὶ, ἰδὲ τοίνυν καὶ οὕτως, ut infra
 §. 66. ὅρα δὴ καὶ τῆδε, ὅτι etc. Nam novum inferitur argu-
 mentum. — ἀνταποδιδόη. ἀνταποδοῦναι hic ut paullo post
 positum οὐδετέρως significavi respondendi. — ἀνακάμπτου.
 Sic pro vitioso ἀνακάμπτη Codd. Aug. Tub. et Bas. 2. ἀνα-
 κάμπτει, qui circa metam currum fleclit; καμπὴν ποιεῖται,
 qui retro deinde stadium recurrit. — οἷσθ' ὅτι. Budaeum
 hic et paullo post legentem ἴσθ' ὅτι (Comm. Gr. L. p. 516.)
 fefellerat formulæ usus, de quo dixi ad Gorg. §. 91.

γω ἀλλ' οἶον, εἰ τὸ καταδαρθάνειν μὲν εἴη, τὸ δ' ἀνεγείρεσθαι μὴ ἀνταποδιδόην γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντός, οἷσθ' ὅτι τελευτῶντα πάντα λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε, καὶ οὐδαμοῦ ἀν φαίνοιτο, διὰ τὸ καὶ τὰ ἄλλα πάντα ταυτὸν ἐκείνω πεπονθέναι, καθεύδειν· κὰν εἰ συγκρί-
 c. νοίτο μὲν πάντα, διακρίνοιτο δὲ μὴ, ταχὺ ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονός εἴη, ὁμοῦ πάντα
 46. χρήματα ὡσαύτως δὲ, ὧ φίλε Κέβρις, καὶ εἰ

45. οἷσθ' ὅτι τελευτῶντα — ἀποδείξειε. Cod. Tub. ἀποδείξειεν. Scribendum ἀποδείξειεν ἂν, quae vocula in priore hoc propositionis membro potius requiritur, quam deinde post οὐδαμοῦ. Velut paullo ante καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα. Sensus verborum recte expressit in marg. Stephanus: *omnia tandem facerent, ut, quae de Endymione dicuntur, pugae esse viderentur.* Quippe tum non unus Endymion per longam annorum seriem dormivisset (in monte Cariae Latmo a Luna consopitus, v. Cic. Tusc. I, 38. ibiq. Davis. et Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 57.), sed omnes homines animaliaque omnia aeterno premerentur sopore. Ita vix digna est memoratu Cornarii correctio λῆρον τὸν Ἐνδυμίονος. — καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο sc. ὁ Ἐνδυμίον. Sic subito mutatur subiectum et Euthyd. §. 10. φοβούμεθα περὶ αὐτοῦ — μή τις φθῆ ἡμᾶς ἐπ' ἄλλο τι ἐπιτηδεύμα τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ διαφθαρεῖ (sc. αὐτός.) et saepius alias. — οὐδαμοῦ φανῆναι est *nullo loco numerari, nihili putari.* Vid. adscripta ad Gorg. §. 25.

45. ὁμοῦ πάντα χρήματα — Notissimum est Anaxagorei libri initium Ὅμοῦ πάντα χρήματα ἦν, νοῦς δὲ αὐτὰ διήξει καὶ διεκόσμησε. Laert. II, 6. ibiq. Menag. Conf. Valken. Diatrib. in Eurip. Perd. Dram. Rell. p. 40.

§. 46. ὡσαύτως δὲ, ὧ φίλε Κ. — ὡσαύτως δὲ refertur ad praegressum οἶον, velut οὕτως δὲ, (non δὴ) inferri solet post ὡσαύτως. Sophist. §. 94. — διῖ — λέγειν, ὅτι τὸ μὴ ἂν βεβαίως ἐστὶ

ἀποθνήσκοι μὲν πάντα ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκειτο· ἄρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν; Εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων α. τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα θνήσκοι, τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; Οὐδὲ μία μοι δοκεῖ, ἔφη ὁ Κέβης, ᾧ Σώκρατες, ἀλλὰ μοι δοκεῖς παντάπασιν ἀληθῆ λέγειν. Ἐσι γὰρ, ἔφη, ᾧ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

τὴν αὐτοῦ φύσιν ἔχον, ὡςπερ τὸ μέγα ἦν μέγα — οὕτω δὲ καὶ τὸ μὴ ὄν κατὰ ταυτὰ ἦν τε καὶ ἐσι μὴ ὄν. Cratyl. §. 24. ὡςπερ ἡμῖν τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα χρώμασι καὶ ὁσμαῖς πεποικιμένα ἄλλα φαίνεται τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ δὲ γε ἰατρῷ — τὰ αὐτὰ φαίνεται — οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ etc. ubi male edidi δή. Ibid. §. 89. — προειπόντες, ὡςπερ ὀλίγον πρότερον τοῖς θεοῖς, ὅτι — περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν, οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ εἰπόντες — ἴωμεν — Soph. Antig. 423 ἡ παῖς ὀρεῖται κἀνακακῶει πικρᾶς ὄρνιθος ὄξυν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· οὕτω δὲ χ' αὕτη — γόοισιν ἐξάρωξεν. Id. Electr. 25. ὡςπερ γὰρ ἵππος εὐγενῆς — ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν εὐκ ἀπάλεσειν, ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴσῃσιν· ὡσαύτως δὲ σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις etc. Similliterque οὕτω δὲ, non praegresso ὡςπερ s. οἶον, positum Ion. p. 533. E. de rep. I. p. 345. D. Protag. §. 92. §. 100. Xenoph. Sympos. II, 26. et al. l. — Καὶ εἰ ἀποθν. καὶ non legitur in Cod. Tub.

46. Εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων — ex ceteris, non ex iis, quae postquam vixere aliquamdiu, deinde mortua sunt. Ex illis igitur si viventia nascerentur, haec autem perirent, fieri non posset, quin ad extremum omnia in interitum abirent; quippe quae viventia ex se gignendo tandem consumerentur. Explicui propter Daeerii suspicionem coniectantis εἰ γὰρ ἐκ μ. τ. ἄλ. τὰ ζῶντα μὴ γίγνοιτο.

παντός μᾶλλον οὕτω, καὶ ἡμεῖς αὐτὰ ταῦτα οὐκ ἐξαπατώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔσι τῶ ἄντι· καὶ τὸ ἀναβιώσκεισθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς ζῶντας γίγνεσθαι, καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι, καὶ ταῖς μὲν ἀγαθαῖς ἀμεινον
 47. εἶναι, ταῖς δὲ κακαῖς κάκιον. Καὶ μὴν, ἔφη ὁ 18.
 e. Κέβης ὑπολαβὼν, καὶ κατ' ἐκείνόν γε τὸν λόγον, ὃ Σώκρατες, εἰ ἀληθής ἐστίν, ὃν σὺ εἶωθας θαμὰ λέγειν, ὅτι ἡμῖν ἢ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὔσα, καὶ κατὰ τοῦτον ἀνάγκη που ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι ἂ νῦν ἀναμνησκομέθα· τοῦτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἦν που ἡμῶν ἢ ψυχῆ πρὶν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρωπίνῳ εἶδει γενέσθαι· ὥσε καὶ ταύτη
 p. 73. ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἢ ψυχῆ εἶναι. Ἄλλ', ὃ Κέ-
 a. βης, ἔφη ὁ Σιμμίας ὑπολαβὼν, ποῖαι τούτων αἰ

46. καὶ ἡμεῖς αὐτὰ ταῦτα οὐκ ἐξαπ. Vulgatae scripturae τὰ αὐτὰ ταῦτα, eadem haec, aptiorem hanc praetuli e Codd. Tub. Paris. et Ficino, qui dedit haec ipsa. Aptius etiam meo iudicio legeretur αὐ ταῦτα, haec rursus, quemadmodum de priore rei argumento ante consenserant §. 44. — ἀλλ' ἔσι τῶ ἄντι. Vulgo καὶ τῶ ἄντι. Voculam, quae huc irrepsit ex seqq., omisi cum Codd. Aug. Tub. Paris. Proximus art. τὸ pertinet etiam ad seqq. γίγνεσθαι et εἶναι. — ταῖς μὲν ἀγαθ. Cod. Tub. τ. μὲν γε ἀγ. de rep. III. p. 406. E. Καὶ τῶ τοιούτῳ μὲν γε — δοκεῖ πρέπειν etc. V. p. 461. C. Καὶ ταῦτα μὲν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται. p. 475. E. Καὶ τοῦτο μὲν γ', ἔφη, ὀρθῶς.

§. 47. καὶ κατὰ τοῦτον ἀνάγκη — Sic optime post illa κατ' ἐκείνόν γε τὸν λόγον Cod. Tub. Vulgo τοῦτο. Tum Cod. Aug. ἐν προτέρῳ πού τινι. Ac deinde Cod. Tub. ἡμῖν ἢ ψυχῆ.

47. ποῖαι τούτων αἰ ἀποδείξεις, ὑπόμν. Ald. ποιῆσαι. Bass. ποῖαί σοι τ. Quod inde a Steph. vulgatum est ποῖαί εἰσι τ.

ἀποδείξεις, ὑπόμνησόν με. Οὐ γὰρ σφόδρα ἐν
 τῶ παρόντι μέμνημαι. Ἐνὶ μὲν λόγῳ, ἔφη ὁ 48.
 Κέβης, καλλίσῳ, ὅτι ἐρωτώμενοι οἱ ἄνθρωποι,
 εἴαν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσι πάντα ἢ
 ἔχει καίτοι εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη
 ἐνοῦσα καὶ ὀρθὸς λόγος, οὐκ ἂν οἶοίτ' ἦσαν τοῦ- b.
 το ποιεῖν ἔπειτα εἴαν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα
 ἀγῆ ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σαφέστα-
 τα κατηγορεῖ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει. Εἰ δὲ μὴ

ex Cornarii correctione fluxit, cui cum Fischero anteposui
 lectionem librorum Aug. Tub. Paris. consensu firmatam. Ab
 hac nescio cur discedendum iudicavit Heusdius corrigens ποῖαι
 ἦσαν σοι τ. α. ἀ, in quibus σοι aptum esset tum, si Socra-
 tem, huius argumenti auctorem, interrogaret h. l. Siminias,
 non Cebetem. Sophist. §. 74. Σ. σκόπει δὴ — εἰ ταῦτα νῦν ξυ-
 νομολογοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθεῖμεν ἅπερ αὐτοὶ τότε ἤρω-
 τᾶμεν — Θ. Ποῖα, ὑπόμνησόν με. Deinde post σφόδρα Olym-
 pioid, addit γε; vellem et Codd. adderent.

§. 45. Ἐνὶ μὲν λόγῳ, ut uno rem complectar argumento,
 eoque pulcherrimo. ἐνὶ λόγῳ tritissima est formula *summa-
 tum loquentium*. — οὐκ ἂν οἶοίτε ἦσαν τ. π. Cod. Tub.
 οἶοίτε τοῦτο ποιήσειν. Cod. Aug. ἠδύνατο τοῦτο ποιεῖν. —
 ἔπειτα εἴαν τις ἐπ. τ. δ. Haereo in verbo ἔπειτα (*porro*), quo
 quum novum, aliud certe, argumentum indicari videatur,
 exemplo potius aliquo res declaratur. Significat enim Plato
 haud dubie illud, quod in Menone exhibuerat, exemplum,
 ubi Socrates puerum, descripto in pulvere quadrato, de qua-
 drati dimensione interrogat aptisque interrogationibus eo per-
 ducit gradatim, ut idem respondeat puer, quod si geome-
 trica didicisset. Aptius igitur mihi quidem videretur ἐπεὶ τοι,
 quanquam ne minima quidem affertur scripturae e libris va-
 rietas. — κατηγορεῖ, arguit, declarat, ἐλέγχει, sc. ὁ ἄγων
 ἐπὶ τὰ διαγράμματα, is qui aliquem ducit ad figuras geome-
 tricas; nisi forte κατηγορεῖ h. l. impersonaliter positum est,
 velut passim occurrunt ἐδήλωσε, προσημαίνει, δείξει, et id ge-
 nus alia.

ταύτη γε, ἔφη, πείθῃ, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι ἐὰν τῆδ' ἐπὶ σοι σκοπούμενῳ συνδόξη: ἀπίστεῖς γὰρ δὴ πῶς ἢ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησις ἐστίν; Ἀπισῶ μὲν ἔγωγ', ἦ δ' ὅς ὁ Σιμμίας, οὐ· αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἔφη, δέομαι παθεῖν, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι· καὶ σχεδόν γε ἐξ ὧν Κέβης ἐπεχείρησε λέγειν, ἤδη μέμνημαι καὶ πείθομαι οὐδὲν μὲντ' ἂν ἦττον ἀκούοιμι νῦν πῆ

48. Τῆδ' ἐπὶ σοι σκοποῦ. Cod. Tub. σοι ἂν σκοπ. An ἀνασκοπούμενῳ? Tum id. lib. ἀπισῶ μὲν σοι ἔγ. — αὐτὸ δὲ τοῦτο δέομαι παθεῖν. Libri scripti editique μαθεῖν, quod alienum esse ab hoc loco, primus vidit homo non alias perspicacissimus, Serranus. Nam in Stephani interpretatione hac, *velim scire, nimirum quid sit reminisci*, male deest art. τὸ ante ἀναμνησθῆναι, neque hoc sensu ieiunius quidquam inferri potuit. Sed idem Serranus quum verbum expungi voluit tanquam a sciolo profectum, vide quam futilem fecerit ignavamque sententiam: *cupio reminisci id ipsum, de quo sermo est*. Nam αὐτὸ τοῦτο non potest tanquam pro αὐτοῦ τούτου positum trahi ad δέομαι, sed necessario penderet a seq. ἀναμνησθῆναι. Videlicet tum illud αὐτὸ τοῦτο, tum seqq. verba καὶ σχεδόν γε — ἤδη μέμνημαι declarant, Simmiam ad praegressum ἀνάμνησιν respicere, hoc dicentem: *non equidem dubito, sed id ipsum cupio, de quo sermo est: reminisci cupio* (quae fuerint rei huius argumenta): *quamquam vel ex iis, quae Cebes dixit, reminiscor iam*. Quod assecutus Forsterus μαθεῖν in μᾶλλον mutandum coniecit, αὐτὸ δὲ τοῦτο in αὐτοῦ δὲ τούτου: nostrae scripturae veritas satis per se evidens magis etiam apparebit, si compares illa mox §. seq. ubi itidem agitur de recordatione, Οὐκοῦν — τὸ τοιοῦτον ἀνάμνησις τίς ἐστι, μάλιστα μὲντοι, ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκείνα, ἃ ὑπὸ χρόνου — ἤδη ἐπελέλησα; Eademque prorsus sermonis structura §. 50. ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προπάσχειν, ἐννοεῖν etc. ubi vid. not.

48. Οὐδὲν μὲντ' ἂν ἦττον — Vulgo μὲν ἂν. Cod. Aug. μὴν pro μὲν. μὲντ' ἂν Cod. dedit Paris. Post ἦττον autem vereor

σὺ ἐπεχειρήσας λέγειν. Τῆδε ἔγωγε, ἢ δ' ὅς·
 ὁμολογοῦμεν γὰρ δήπου, εἴ τίς τι ἀναμνησθήσε-
 ται, δεῖν αὐτὸν τοῦτο πρότερόν ποτε ἐπίσασθαι.
 Πάνυ γε, ἔφη. Ἄρ' οὖν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, 49.
 ὅταν ἐπισήμη παραγίγνηται τρόπῳ τοιούτῳ, ἀνά-
 μνησιν εἶναι; λέγω δέ τινα τρόπον τοῦτον· εἴαν
 τίς τι ἕτερον ἢ ἰδὼν ἢ ἀκούσας ἢ τινα ἄλλην αἰ-
 σθησιν λαβὼν μὴ μόνον ἐκεῖνο γινῶ, ἀλλὰ καὶ
 ἕτερον ἐννοήσῃ, οὐ μὴ ἢ αὐτὴ ἐπισήμη, ἀλλ'
 ἄλλη, ἅρ' οὐχὶ τοῦτο δικαίως λέγομεν ὅτι ἀνε-
 μνήσθη οὐ τὴν ἐννοίαν ἔλαβεν; Πῶς λέγεις; Οἶον d.
 τὰ τοιάδε ἄλλη που ἐπισήμη ἀνθρώπου καὶ
 λύρας. Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι οἱ ἔρα-
 σαί, ὅταν ἰδῶσι λύραν ἢ ἱμάτιον ἢ τι ἄλλο οἷς

ne exciderit ἠδέως, expressum a Ficino: *Nihilominus tamen et a te — perlibenter audirem.*

§. 49. τινὰ τρόπον τοῦτον — Cod. Aug. et Bass. τίνα. Quae interrogatio h. l. asperum aliquid habet et molestum. Cod. Tub. τόνδε pro τοῦτον. An τοιόνδε? — εἴαν τίς τι ἕτερον. Cod. Tub. τι πρότερον. Recte habet vulgatum. §. 36. φοβούμενοι ἑτέρων ἠδονῶν σπρηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλαν ἀπέχονται. §. 51. ἕως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδῶν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς. Protag. §. 3. ἐδόξατέ μοι φάναι τῆς ἀρετῆς μέρη εἶναι οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα, ὡς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἷον τὸ ἕτερον. — ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν λαβὼν. Ficini. si — vel alio perciperit sensu. Nec spernerem a Codice oblata haec ἢ τινα ἄλλη αἰσθήσει λαβὼν. Sic tamen et §. 55. αἰσθόμενον τι, ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν λαβόντα. — ἅρ' οὐχί. Ita pro ἅρα οὐχί Cod. Aug. ac pro seq. λέγομεν Cod. Tub. ἐλέγομεν. Sed loco interiecti τοῦτο vide an praestet τοῦτον.

49. ἢ τι ἄλλο. Cod. Tub. ἢ ἄλλο τι. τὰ παιδικὰ h. l., ut

- τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἶωθε χρῆσθαι, πάσχουσι τοῦτο ἔγνωσαν τε τὴν λύραν καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος τοῦ παιδός, οὗ ἦν ἡ λύρα; τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνάμνησις· ὥσπερ γε καὶ Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη, καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι νῆ Δί, ἔφη ὁ Σιμμίας. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον
- a. ἀνάμνησις τίς ἐστι; μάλιστα μέντοι ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκεῖνα ἂ ὑπὸ χρόνου καὶ τοῦ μη ἐπισκοπεῖν ἤδη ἐπετέλεῃτο; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.
50. Τί δ', ἦ δ' ὅς, ἐστὶν ἵππον γεγραμμένον ἰδόντα

semper, de uno puero intelligere debebat Fischerus. — ἔγνωσαν τὴν λύραν. de rep. V. p. 462. C. ὅταν ποὺ ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ — πᾶσα ἡ κοινανία ἢ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη — ἥσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε. VI. p. 495. B. Οὗτοι μὲν δὲ — αὐτοὶ τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ (φιλοσοφίαν) ὥσπερ ὄρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ἥσχυονάν τε καὶ οὐκ εἶδη περιῆψαν. Ibid. p. 508. D. ὅταν μὲν, οὗ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσθηται (ἡ ψυχὴ), ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται. IX. p. 586. A. οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἀπειροὶ — κάτω — φέρονται τε καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου· υπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθές ἀνω οὔτε ἀνέβλεψαν πάποτε οὔτε ἠνέχθησαν — ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες — βάσκονται etc. Phaedr. §. 75. πορεύεσθον ἀγομένω εἰξάντε καὶ ὁμολογήσαντε ποιήσῃν τὸ κελευόμενον, καὶ πρὸς αὐτὰ τ' ἐγένοντο καὶ εἶδον τὴν ὄψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀστράπτουσαν.

49. ὥσπερ γε καὶ Σιμ. Deest γε in Cod. Tub. Male. Lach. p. 183. A. πλείτ' ἂν ἐργάζοιτο χρήματα, ὥσπερ γε καὶ τραγοδίας ποιητῆς κατ' ἡμῶν τιμηθεῖς. Aristoph. Nub. 669. ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον. Xenoph. Cyrop. II, 3, 9. ὥσπερ γε καὶ τὰλλα ζῶα ἐπίσταται τινα μάχην ἕκαστα, ubi nescio cur particula displiuerit Schneidero. Conf. ibid. VI, 2, 21.

καὶ λύραν γεγραμμένην ἀνθρώπου ἀναμνησθῆ-
 ναι, καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον Κέβητος
 ἀναμνησθῆναι; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ Σιμμίαν
 ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ Σιμμίου ἀναμνησθῆ-
 19. ναι; Ἐσι μέντοι, ἔφη. Ἐρ' οὖν οὐ κατὰ πάντα p. 74
 ταῦτα συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ'
 ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων; Ξυμβαίνει.
 Ἄλλ' ὅταν γε ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἀναμιμνήσκηταιί
 τίς τι, ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προσπᾶσχειν, ἐν-

§. 50. Κέβητος ἀναμνησθῆναι. His qui καὶ praefigi voluit nuper Ficini abusus auctoritate, nescio cur non idem ex eodem deinde ante αὐτοῦ Σιμμίου intrudi iusserit, loco multo opportuniore. Adiecta vocula placeret h. l., si praecessissent, non sequerentur illa Οὐκοῦν καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ Σιμμίου ἀναμνησθῆναι. Nunc ne potuit quidem adici. — αὐτοῦ Σιμμίου. Cod. Aug. αὖ τοῦ. Sed Simmiae pictae imagini opponitur h. l. ipse Simmias. Art. τοῦ post αὐτοῦ inserere sine libris non ausim. Xenoph. Anab. I, 2, 21. αὐτοῦ Κέβου. I, 5, 13. αὐτὸν Μένανα, ubi nulla codicum varietas. Conf. not. ad Plat. Parm. §. 47. Atque ut dicitur et Σιμμίας et ὁ Σιμμίας, ita utrumque rectum videtur, et αὐτὸς Σιμμίας et αὐτὸς ὁ Σιμμίας.

50. Ἐρ' οὖν οὐ κατὰ πάντα τ. — Cod. Aug. ταῦτα πάντα. — εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων. Codicum Aug. Tub. Paris. auctoritate haec anteposui vulgatis εἶναι τὴν μὲν ἀφ' ὁμοίων, τὴν δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων, in quibus certe τὴν μὲν suo more Plato omisisset. V. not. ad Theaetet. §. 96.

50. τόδε προσπᾶσχειν, ἐνοεῖν — §. 62. Ἐρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι — προσήκει τοῦτο πᾶσχειν, διαίρεσθαι ταύτη ἢ περ συνετέθη; Charmid. §. 30. Καὶ νῦν δὴ οὖν ἔγωγε φημί τοῦτο ποιεῖν, τὸν λόγον σκοπεῖν. Aristoph. Lysistrat. 1219. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δεῖν, ἡμῶν χαρίζεσθαι, ταλαιπαρήσομεν. Conf. allata. ad §. 36. Aliena sunt quae huc attulit Forsterus ad refutandam Stephani opinionem art. τὸ ante ἐνοεῖν requirentis. Iam, opinor,

νοεῖν, εἴτε τι ἐλλείπει τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα,
 εἴτε μὴ, ἐκείνου οὐ ἀνεμνήσθη; Ἀνάγκη, ἔφη.
 Σκόπει δὴ, ἦ δ' ὅς, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει· φα-
 μέν πού τι εἶναι ἴσον, οὐ ξύλον ξύλω λέγω οὐ-
 δὲ λίθον λίθῳ οὐδ' ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν·
 ἀλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερόν τι, αὐτὸ τὸ
 51. ἴσον, φῶμέν τι εἶναι, ἢ μηδέν; Φῶμεν μέντοι νῆ
 b. Δί, ἔφη ὁ Σιμμίας, θαυμασῶς γε. Ἡ καὶ ἐπι-
 σάμεθα αὐτὸ ὅ ἐστιν; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. Πόθεν
 λαβούτες αὐτοῦ τὴν ἐπισήμην; ἄρ' οὐκ ἐξ ὧν νῦν
 δὴ

sententiam mutabit, qui nuper iudicavit ἐνοεῖν librario deberi,
 et pro τῷδε linguae usum postulare τῷδε. — εἴτε τι ἐλλείπει
 τοῦτο κ. „Verba τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα pertinent ad pro-
 nomen τι, eiusque vim magis definiunt, idque ad similitudi-
 nem pertinens: sed ab iis etiam verba ἐκείνου, οὐ ἀνεμνήσθη,
 pendunt.“ FISCHERUS. Mira sane grammatici ratio. τοῦτο ἐλλεί-
 πει τι ἐκείνου est hoc nonnihil ab illo distat, illo inferius est.
 Alcib. I. p. 122. B. εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι —
 τὴν τε ἄλλην ἀβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σαυτῷ
 αἰσθόμενος ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις. et mox ibid. D. εἰ ἐθέλεις τοὺς
 Λακεδαιμονίων πλούτους ἰδεῖν, γνώσῃ ὅτι πολὺ τὰνθάδε τῶν ἐκεῖ
 ἐλλείπει.

50. οὐ ξύλον ξύλω λέγω — Codd. Aug. et Tub. λέγω ξύ-
 λω. Tum Cod. Tub. παρὰ ταῦτα πάντα. — ἀλλὰ παρὰ
 πάντα — μηδέν; Ita haec distinguenda videbantur. — φῶ-
 μεν μέντοι, νῆ Δία. Sollemne in affirmatione respondentis
 μέντοι praebuit Cod. Tub. loco vulgati τοίνυν.

§. 51. αὐτὸ ὅ ἐστιν. Vulgo his additum ἴσον, quod irrepsit
 huc ex illis §. 52. ὥσπερ αὐτὸ ὅ ἐστιν ἴσον, omisi cum optimis
 libris, Codd. Aug. et Tub. Quum praecesserit αὐτὸ τὸ ἴσον,
 quid huiusmodi opus erat repetitione? Nec magis dubitavi
 mox in his ἢ ἄλλ' ἄττα ἰδόντες ἴσα cum Cod. Tub. expunge-
 re articulum τὰ ante ἴσα in Edd. positum.

δὴ ἐλέγομεν, ἢ ξύλα ἢ λίθους ἢ ἄλλ' ἅπτα
 ἰδόντες ἴσα ἐκ τούτων ἐκείνο ἐνενοήσαμεν, ἕτερον
 ὄν τούτων; ἢ οὐχ ἕτερόν σοι φαίνεται; Σκόπει δὲ
 καὶ τῆδε ἄρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίο-
 τε τὰ αὐτὰ ὄντα τότε μὲν ἴσα φαίνεται, τότε
 δ' οὐ; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; αὐτὰ τὰ ἴσα ἔσιν
 ὅτε ἀνισά σοι ἐφάνη ἢ ἡ ἰσότης ἀνισότης; Οὐ-
 δεπώποτε γε, ὦ Σώκρατες. Οὐ ταυτὸν ἄρ' ἔσιν, c.

51. ἄρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι — Haec ut scripta sunt, a So-
 crate illud quaeritur, *annon interdum lapides, qui sint inter
 se aequales lignaque (inter se aequalia), quanquam
 sint eadem, tamen aliquando aequalia esse videantur, ali-
 quando inaequalia (ut qui hodie putet aequalia esse, eidem
 eadem alio tempore videantur inaequalia.)* Verum non hic
 agitur, opinor, de hominum iudicio, quod si falsum fuerit,
 metiendo facile corrigi queat; de rebus ipsis agitur, neque
 convenit huic sensui vocabulum φαίνεται, quod aliud longe
 est quam δοκεῖ. Sensum potius ego huiusmodi requiri arbi-
 trior: *eosdem lapides eademque ligna alii lapidi lignove aequalia
 apparere, alii inaequalia; contra aequale ipsum, αὐτὸ τὸ
 ἴσον, semper esse aequale, nunquam inaequale.* Qui sensus
 ut hinc prodeat, pro ἴσοι (Cod. Aug. *ισοί*) reponendum σοι
 coniiicio; tum pro τότε μὲν — τότε δέ, quae post ἐνίοτε parum
 sunt apta, e Codd. Tub. et Paris. recipiendum τῶ μὲν — τῶ
 δέ, quam scripturam Scholiastes quoque annotavit: *γράφεται
 καὶ, τῶ μὲν — τῶ δέ.* In his igitur, ἄρ' οὐ λίθοι μὲν σοι καὶ
 ξύλα ἐνίοτε, τὰ αὐτὰ ὄντα, τῶ μὲν ἴσα φαίνεται, τῶ δ' οὐ;
 pertinebit σοι ad φαίνεται, illa τῶ μὲν — τῶ δέ ad ἴσα.

51. Τί δέ; αὐτὰ τὰ ἴσα — Pro αὐτὸ τὸ ἴσον, ut Parme-
 nid. §. 7. Εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ ὁμοιά τις ἀπέφαιεν ἀνόμοια
 γιγνόμενα ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἂν, οἶμαι, ἦν· εἰ δὲ τὰ
 τούτων μετέχοντα ἀμφοτέρων ἀμφοτέρω ἀποφαίνει πεποιθότα,
 οὐδὲν ἔμοιγε — ἄτοπον δοκεῖ. Multitudinis numerus adhiberi
 in his potuit, quoniam aequalitatis vel similitudinis notio non
 unum continet, sed ad duo certe refertur.

ἢ δ' ὅς, ταῦτά τε τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον. Οὐδαμῶς μοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν ἐκ τούτων γ', ἔφη, τῶν ἴσων ἐτέρων ὄντων ἐκείνου τοῦ ἴσου ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην ἐννεονόησας τε καὶ εἴληφας; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος τούτοις ἢ ἀνομοίου; Πάνυ γε. Διαφέρει δέ γ', ἢ δ' ὅς, οὐδέν· ἕως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδῶν ἀπὸ ταύτης τῆς ὀψέως ἄλλο ἐννοήσης εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὁμοιον, ἀναγκαῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνά-
 52. μνησιν γεγονέναι. Πάνυ μὲν οὔν. Τί δαὶ τόδ';
 d. ἢ δ' ὅς, ἢ πάσχομέν τι τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν τοῖς ξύλοις τε καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἐν τοῖς ἴσοις, ἄρα φαίνεται ἡμῖν οὕτως ἴσα εἶναι ὡςπερ αὐτὸ ὁ ἔστιν ἴσον; ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῶ μὴ τοιοῦτον εἶναι

51. ἕως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδῶν — Non ἕως ἂν, *quandiu*, sed potius ὅταν, *quando*, *sententia* requirit. A Cod. Tub. abest γὰρ, unde coniciat aliquis, ὡς· ἐὰν ἄ. *nam, quando aliud conspicatus* etc. Quanquam ne ἐὰν quidem satisfacit, aptissimumque foret ὅταν γὰρ vel ὅταν γοῦν. — εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὁμοιον. Cod. Tub. εἴτε ὁμ. εἴτε ἀνόμ. Infra §. 55. ᾧ τοῦτο ἐπλησίαζεν ἀνόμοιον ὄν ἢ ὦ ὁμοιον. — αὐτὸ ἀνάμν. γεγονέναι. αὐτὸ sc. τὸ ἄλλο ἰδόντα — ἄλλο ἐννοῆσαι. Ab Heuscio commendatum αὐτοῦ vel propterea displicet, quod quum ad posterius ἄλλο hoc pertineat, accurata stili ratio τούτου h. l. flagitaret.

§ 52. Τί δαὶ τόδε; Cod. Aug. τί δὲ τόδε; Cod. Tub. τί δέ; — καὶ οἷς — ἐλέγομεν, ἐν τοῖς ἴσοις. Delendum haud dubie hoc ἐν. — ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῶ μ. τ. ε. Haec accuratius expendens eodem redire sermonem intelliges, ac si scriptum legeremus ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου (τοῦ ἴσου) τῶ ἐνδεῖν τι αὐτοῦ. Nam qui, quaeso, aliter ἐνδεῖ τι τοῦ ἴσου, quam eo

οἷον τὸ ἴσον, ἢ οὐδέν; Καὶ πολὺ γε, ἔφη, ἐνδεῖ.
 Οὐκοῦν ὁμολογοῦμεν, ὅταν τίς τι ἰδὼν ἐννοήσῃ,
 ὅτι βούλεται μὲν τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὀρώ, εἶναι
 οἷον ἄλλο τι τῶν ὄντων, ἐνδεῖ δὲ καὶ οὐ δύναται
 τοιοῦτον εἶναι οἷον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔστι φαυλότερον,
 ἀναγκαῖόν που τὸν τοῦτο ἐννοοῦντα τυχεῖν προ- e.
 εἰδότα ἐκεῖνο ᾧ φησιν αὐτὸ προσεοικέναι μὲν, ἐν-
 δεεσέως δὲ ἔχειν; Ἀνάγκη. Τί οὖν; τὸ τοιοῦτον
 πεπόνθαμεν καὶ ἡμεῖς ἢ οὐ περὶ τε τὰ ἴσα καὶ
 αὐτὸ τὸ ἴσον; Παντάπασί γε. Ἀναγκαῖον ἄρα

quod non est τοιοῦτον οἷον τὸ ἴσον? Tum ἐνδεῖν τιος, egere
 aliqua re, satis est tritum; quem in modum h. l. positum
 est vocabulum, vix alias usquam usurpatum reperias. Deni-
 que incerta haec est a libris Mss. lectio, quum Codd. Aug.
 et Tub. μὴ omittant. Quo omisso, Platonis manum videor
 mihi restituisse corrigendo: ἢ ἐνδεῖ τι ἐκεῖνα τοῦ τοιοῦτον εἶναι
 οἷον τὸ ἴσον. de rep. I. p. 34^b. D. ἐπεὶ τὰ γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι
 βελτίστη, ἰκανῶς δὴπου ἐκπεπόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδεῖ τοῦ
 πειμενικῆ εἶναι. Quamquam istud μὴ si alii Codd. praestarent,
 non ego temere tentarem perinde adhibitam h. l. voculam
 atque de rep. I. extr. οὐκ ἀπεσχόμεν τοῦ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο
 ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου, et centenis aliis locis.

52. Καὶ πολὺ γε, ἔφη, ἐνδ. Recepta iam a Fischero e
 Codd. Aug. et Tub. particula καὶ in Edd. excidit. — τοιοῦ-
 τον εἶναι οἷον ἐκ. Post εἶναι interiectum in libris scriptis edi-
 tisque ἴσον hic ubi in universum Socrates, non singulatim de
 aequali loquitur, adeo manifestum est fraudis, ut id ne Fi-
 scherus quidem ferre in textu potuerit. Eadem de re §. 53.
 προθυμεῖται μὲν πάντα τοιαῦτα εἶναι οἷον ἐκεῖνο, ἔστι δὲ αὐτοῦ
 φαυλότερα. Et quis usquam dixit τοιοῦτον ἴσον pro οὕτως
 ἴσον? Expungendum verbum primus monuit Mudgius in notis
 Forsteri. — Post ἀναγκαῖόν που si suppleas εἶναι, nulla hic
 erit sermonis ἀνακολουθία.

52. Τί οὖν; τὸ τοιοῦτον πεπ. Cod. Tub. Τί οὖν; τοιοῦτ.

- p. 75^a ἡμᾶς προειδέναι τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε τὸ πρῶτον ἰδόντες τὰ ἴσα ἐνενοήσαμεν, ὅτι ὀρέγεται μὲν πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ ἴσον· ἔχει
53. δὲ ἐνδέεσθαι. Ἔστι ταῦτα. Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ ἐννεοηκέναι μηδὲ δυνατόν εἶναι ἐννοῆσαι ἄλλ' ἢ ἐκ τοῦ ἰδεῖν ἢ ἀψασθαι ἢ ἐκ τινος ἄλλης τῶν αἰσθήσεων· ταυτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω. Ταυτὸν γάρ ἐστιν, ὃ Σώκρατες, πρὸς γε ὃ βούλεται δηλῶσαι ὁ λόγος. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἐκ γε τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι, ὅτι πάντα τὰ
- b. ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐκείνου τε ὀρέγεται τοῦ ὃ ἐστιν ἴσον, καὶ αὐτοῦ ἐνδέεσθαι ἐστιν· ἢ πῶς λέγωμεν;

π. — In his πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ ἴσον Stephanus coniecit πάντα τοιαῦτ' εἶναι: alius coniecit πάντα ταῦτα τοιαῦτ' εἶναι e Ficini versione, agnosimus conari quidem haec omnia talia evadere, quale est ipsum etc.: mihi vulgata integra prorsus videntur.

§. 53. ταυτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω. Quod inter haec singula, τὸ ἰδεῖν, τὸ ἀψασθαι, τὰς ἄλλας αἰσθήσεις, discriminis est, id se nihil h. l. curare dicit, sed cuncta sibi eodem redire. Menon. p. 75. D. τελευταίην καλεῖς τι τοιόνδε λέγων οἷον πέρως καὶ ἔσχατον; πάντα ταῦτα ταυτὸν τι λέγω. ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Προδίκος διαφέρειοτο etc.

53. Ἀλλὰ μὲν δὴ — Sexcenties sic iunctis particulis hisce nescio cur offensus Fischerus hic et ubique in Platone alias reposuerit Ἀλλὰ μὴν δὴ. Nusquam sic δὴ positum post μὴν reperias. — τοῦ ὃ ἐστιν ἴσον i. e. τοῦ ὄντως ἴσου. Ut § 54. οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἐστι, i. e. τὸ ὄντως ὄν. Ita ὃ ἐστιν ἐν Parmenid. §. 7. opponitur τοῖς τοῦ ἐνὸς μετέχουσιν. Ibid. §. 15. αὐτοῦ δούλου, ὃ ἐστὶ δεῦλος. et §. 16. Ἐκώστη τῶν ἐπιστημῶν, ἢ ἐστιν, ἐκάστου τῶν ὄντων, ὃ ἐστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη. Ἡ δὲ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη etc. In verbis his τοῦ ὃ ἐστιν ἴσον vitiosam in Edd.

Οὕτω. Πρὸ τοῦ ἄρα ἀρξασθαι ἡμᾶς ὄραν καὶ ἀκούειν καὶ τᾶλλα αἰσθάνεσθαι τυχεῖν ἔδει που εἰληφότας ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου ὅ,τι ἐστίν, εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται μὲν πάντα τοιαῦτα εἶναι οἷον ἐκεῖνο, ἐστὶ δὲ αὐτοῦ φαυλότερα. Ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, ὡς Σώκράτες. Οὐκοῦν γενομένοι εὐθύς ἐρωτῶμεν τε καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν; Πάνυ γε. Ἐδει δὲ γε, *e.* φάμεν, πρὸ τούτων τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην εἰληφέναι; Ναί. Πρὶν γενέσθαι ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἀνά-

scripturam τοῦθ' ὁ ἐ. ἴ. emendaverat iam e Cod. Aug. Fischerus. Tum Cod. Paris. ἢ πῶς λέγομεν; Recte, opinor. V. not. ad Theaetet. §. 78.

53. Πρὸ τοῦ ἄρα ἀρξασθαι — ὄρ. καὶ ἀκούειν — Hanc e Codd. Tub. et Paris. lectionem loco vulgatae πρὸ γὰρ τοῦ ἄρ. flagitat argumentationis tenor, si quidem haec conclusionem faciunt e praegressis. Cod. Aug. πρὸ ἄρα τοῦ ἀρξ., unde nata editionum scriptura. Ex eodemque Cod. Tub. pro ἢ ἀκούειν reposui καὶ ἀκ. Sic paullo post ἐρωτῶμεν τε καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν. Cod. Aug. ἢ καὶ τὰ ἄλλ. αἰσθ. — Tum Cod. Tub. εἰληφέναι pro εἰληφότας.

53. ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται — ἀνοίσειν h. l. βραχυλόγως positum pro ἀναφέροντες ἐνθυμεῖσθαι, Similiter de legg. III. p. 686. E. ἐννοῶ γε μὴν, ὡς πᾶς ὅς ἀν' ἴδη τι μέγα καὶ δύναμιν ἔχον πολλὴν καὶ ἐάμεν, εὐθύς ἔπαθε τοῦτο, ὡς εἴπερ ἐπίσταντο ὁ κερτημένος αὐτῷ χεῖσθαι — θαυμάστ' ἀν καὶ πολλὰ κατεργασάμενος εὐδαιμονοῦ. Xenoph. Anab. II, 6, 8. ἱκανὸς δὲ καὶ (ἦν) ἐμποῖῃσαι τοῖς παροῦσιν, ὡς πεισῖον εἶη Κλεάρχῳ. Conf. notata ad Lysid. §. 41. — πάντα τοιαῦτα εἶναι, πάντα sc. τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα. Inculcatum in his τὰ ante τοιαῦτα, quod manifesto ad οἷον refertur, omisi cum Cod. Tub.

54. γῆμι ἡμῖν αὐτὴν εἰληφέναι. Ἔοικεν. Οὐκοῦν εἰ ^{20.}
 μὲν λαβόντες αὐτὴν πρὸ τοῦ γενέσθαι ἔχοντες
 ἐγενόμεθα, ἠπισάμεθα καὶ πρὶν γενέσθαι καὶ
 εὐθύς γενόμενοι οὐ μόνον τὸ ἴσον καὶ τὸ μείζον
 καὶ τὸ ἔλαττον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαντα τὰ τοιαῦ-
 τα· οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἴσου νῦν ὁ λόγος ἡμῖν μάλ-
 λόν τι ἢ καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ καλοῦ καὶ αὐτοῦ
 τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ ὀσίου, καὶ, ὅπερ
 δ. λέγω, περὶ ἀπάντων οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο
 ὃ ἔστι, καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες καὶ ἐν
 ταῖς ἀποκρίσεσιν ἀποκρινόμενοι. Ὡσε ἀναγκαῖον
 ἡμῖν εἶναι, τούτων ἀπάντων τὰς ἐπισήμας πρὸ
 τοῦ γενέσθαι εἰληφέναι. Ἔστι ταῦτα. Καὶ εἰ μὲν
 γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε ἐπιλελήσμεθα, εἰδότες

§. 54. οἷς ἐπισφραγ. τοῦτο ὃ ἔστι. Ita cum Edd. Cod. Tub.
 Sed Cod. Aug. τοῦ ὃ ἔστι. Iamblich. τὸ ὃ ἔστι, i. e. τὸ ὄντως
 ὄν. Quod verum puto, nisi Plato scripserat τοῦτο τὸ ὃ ἔστι.
 Sensus est: quibus quasi notam quandam signumque imprī-
 mitimus nomen τοῦ ὄντως εἶναι. — καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσ. Infra
 §. 6. αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες
 καὶ ἀποκρινόμενοι. Intelligitur τὸ διαλέγεσθαι, philosophica
 disputandi ratio, qualis Socratis fuit.

54. Καὶ εἰ μὲν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε — *Ac si, postquam
 perceptimus, non semper oblitii sumus, necesse est nasci nos
 scientes semper et per totam vitam scire.* Id hercule credo,
 si non oblitii illa sumus, scire nos ea perpetuo. Talem sen-
 tentiam quis imputet Platoni? Atque hoc ἑκάστοτε quonam
 pertinet, ad prioremne vitam an ad hanc, quam nati degimus?
 Neque ante ortum (τὸ γίγνεσθαι) neque post eum, sed in
 ipso ortu, dum nascimur, illam a nobis amitti scientiam, de-
 inde sensuum ope revocari atque ita recordatione quadam

αἰεὶ γίνεσθαι καὶ αἰεὶ διὰ βίου εἰδέναι. Τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστὶ, λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλέκεναι ἢ οὐ τοῦτο λήθην λέγομεν, ὡς Σιμμία, ἐπιστήμης ἀποβολήν; Πάντως ε. δῆπου, ἔφη, ὡς Σώκρατες. Εἰ δέ γε, οἶμαι, λα- 55.

recuperari, subsequens demonstrabit Socratis disputatio. Quem argumentationis nexum qui penitus perspexerit, tum sequentia illa expenderit his manifesto opposita, εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὸν γενέσθαι, γιγνώμενοι ἀπαλέσμεν, ὑπερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτὰ ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν ἐπιστήμας, ὡς ποτε καὶ πρὸν εἴχομεν, ἀρ' οὐχ, ὃ καλοῦμεν μαιψάειν, οἰκείαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη, quae ipsam Platonis hac de re sententiam continent: huic, opinor, eadem, quae nobis, oborietur suspicio, ut in textu aliquid intercidisse existimet. Fallor aut scripserat philosophus: Καὶ εἰ μὲν γε λαβόντες μὴ ἐκάστοτε γιγνώμενοι ἐπιλελήσμεθα, εἰδότες αἰεὶ γίνεσθαι etc. Iam ἐκάστοτε ad γιγνώμενοι pertinens suam habet vim, recteque ex his εἰ μὴ ἐκάστοτε γιγνώμενοι ἐπιλελήσμεθα colligitur τὸ εἰδότες αἰεὶ γίνεσθαι, iustaque his redditur deinde oppositio, εἰ δέ γε, οἶμαι etc. — Pro μὴ ἐκάστοτε Cod. Tub. ἐκασ. μὴ. Tum pro ἐπιλελήσμεθα Cod. Aug. ἐπελελήσμεθα, quod receptum a Fischero et ipse praefero, modo deinceps scribatur εἰδότες ἂν γίνεσθαι. Certius est, quod loco vulgati εἰδότες e Cod. Tub. reposui, εἰδότες. Sed male in eod. libro αἰεὶ deest ante διὰ βίου. Phileb. p. 21. B. αἰεὶ μὲν διὰ βίου — χαίροις ἂν. ibid. p. 22. B. αὐτὰς αἰεὶ διὰ βίου ζῆν. de legg. II. p. 664. A. ταῦτόν — φθίγγαιτ' αἰεὶ διὰ βίου πάντος. Politic. p. 295. B. αἰεὶ διὰ βίου παρακαθήμενος. Demosth. Leptin. §. 121. διὰ πάντος αἰεὶ τοῦ χρόνου. Statim post Suid. v. εἴδησις. τοῦτ' ἐστὶ, τὸ λαβόντα — Quo articulo nihil est opus. Supra §. 23. εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χαρὲς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ καδ' αὐτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, et conf. not. ad Cratyl. §. 5. Totumque ibi parum accurate sic profert Lexicographus: τὸ λαβόντα τὴν ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀποβεβλήσθαι. — ἢ οὐ. Sic pro ἢ οὐ et Cod. Aug. Quod post λέγομεν sequitur, ὡς Σιμμία, in ordinem e Cod. Tub. receptus.

βόντες πρὶν γενέσθαι, γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὑστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπισήμας ἅς ποτε καὶ πρὶν εἶχομεν, ἄρ' οὐχ, ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν ἐπισήμην ἀναλαμβάνειν εἴη; τοῦτο δὲ που ἀναμιμνήσκεσθαι λέγοντες ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν; Πάνυ γε. Δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτό γ' ἐφάνη, αἰσθόμενόν τι, ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν λαβόντα ἕτερόν τι ἀπὸ τούτου ἐννοῆσαι ὃ ἐπελέλιξο, ᾧ τοῦτο ἐπλησίαζεν

§. 55. Ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα — Ficinus: *deinde vero freti sensibus circa ipsas scientias, illas, quas ante habueramus, recipimus, quasi autāz legerit, quod ut absonum est, ita ne illud quidem, quod vulgo legitur, autā locum hic habet. Neque enim referri hoc potest nisi, quo voluit Fischerus, ad praeced. illa oīs ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ εἶσι, ad ea autem adhiberi sensus (αἱ αἰσθήσεις) non possunt, quoniam τῶν κατὰ ταυτὰ ἔχόντων οὐκ εἶνι ὅτι ποτ' ἂν ἄλλω ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἐστὶν αἰετὴ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὀραῖται §. 63; potius, dum sensibus utimur in percipiendis iis, quae illorum simulacra quaedam sunt, in mentem revocantur illae τῶν ὄντως ὄντων notiones. Itaque, quod conieceram, ταῦτα i. e. τὰ ἐνταῦθα, ea quae in hac vita sensibus nostris subilciuntur, a Cod. Paris. firmatum suo loco reposui. Prorsus ita idem positum Phileb. p. 58. E. Ἄρ' οὖν ἐννοήσας τὸ τοιοῦδε εἶρηκας, ὃ λέγεις νῦν, ἅς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηται, πρῶτον μὲν δόξαις χρωῖνται — οὐκοῦν οὐ περὶ τὰ ὄντα αἰεὶ — ὁ τοιοῦτος ἀνήρηται τὸν πόνον, ubi ταῦτα in praegressis nihil habet quo spectet. Itemque τὰδε Phaedr. §. 63. ἀναμιμνήσκεσθαι ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα (τὰ ἔντα) οὐ ζῴδιον ἀπάσῃ (ψυχῇ), ubi frustra nuper vir praeclarus requirebat ἐκ τῶν τῆδε.*

55. οἰκείαν ἂν ἐπισ. ἀναλ. εἴη. Cod. Tub. ἐπισ. ἀναλαμβ. ἂν εἴη. Mox id. lib. αἰσθανόμενον male pro αἰσθόμενον. —

ἀνόμοιον ὄν, ἢ ᾧ ὅμοιον· ὡς, ὅπερ λέγω, δυοῖν
 θάτερον, ἦτοι ἐπιστάμενοί τε αὐτὰ γεγονάμεν καὶ
 ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὐς φα-
 μεν μανθάνειν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται
 οὗτοι, καὶ ἢ μάθησις ἀνάμνησις ἀν εἴη. Καὶ μά-
 21. λα δὴ οὕτως, ᾧ Σώκρατες, ἔχει. Πότερον οὖν 56.
 αἰρή, ᾧ Σιμμία; ἐπισταμένους ἡμᾶς γεγονέναι, ἢ
 ἀναμιμνήσκεισθαι ὕστερον ὧν πρότεροι ἐπιστήμην.

ἢ ᾧ ὅμοιον sc. ὄν τοῦτο ἐπλησίαζειν. Praetermitti hoc ᾧ a
 librario facile potuit, non item intrudi; itaque nolui unius
 Cod. Aug. auctoritate cum Fischerō abiicere. Atque, omisso
 hoc, Plato sine dubio scripsisset ἢ ἀνόμοιον ὄν ἢ ὅμοιον, ut
 §. 51. οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ἄντος τούτοις ἢ ἀνομοίου, vel, quod ex-
 pressit h. l. Ficinus quum vertit *sive simile id sit sive dis-*
simile, εἴτε ἀνόμοιον ὄν εἴτε ὅμοιον. Velut ibid. εἰς ἀν — ἄλ-
 λο ἐνοήσης εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον. — Pro θάτερον Cod.
 Tub. τὰ ἕτερα. — ἐπιστάμενοί τε. Vulgo γε, quod in Cod.
 Tub. omissum permutavi cum γε. — διὰ βίου πάντες. Ni-
 hili est allatum a Forstero ex Aristippi sui versione παντός;
 non quo per se offenderet hoc διὰ βίου πάντος pro διὰ παν-
 τὸς τοῦ βίου, positum et de legg. II. p. 664. A. ταυτόν —
 φθίγγοι' αἰεὶ διὰ βίου παντός, quo uno exemplo tota concidit
 Fischeri ad h. l. animadversio; sed quod manifestam haec
 inter se oppositionem habent, ἦτοι — πάντες, et ἢ — οὐς
 φάμεν μανθάνειν — οὗτοι —. Et cur h. l. adiecerit πάντες,
 statim post declaratur seqq. ἢ καὶ δοκοῦσί σοι πάντες ἔχειν
 δοῦναι λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν; Ficinus: *scimus-*
que per omnem vitam omnes.

55. οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναμ. „Intell. ποιούσι· quod verbum sic
 fere semper omitti solet: ut ap. Xenoph. Cyrop. I, 4, 24.
 μόνος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο ἢ τοὺς πεπτακότας περιελκύνων θιάτο.
 Memor. II, 3, 17. Τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις;“ FISCHERUS.
 Prorsus sic Latini *nihil aliud quam*. Vid. Duk. ad Flor. III,
 23, 3. — οὕτως, ᾧ Σώκρ., ἔχει. Sic Cod. Tub. Vulgo. οὕτως
 ἔχ., ᾧ Σώκρ.

εὐληφότες ἤμεν; Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ἐλέσθαι. Τί δὲ ἔχεις ἐλέσθαι, καὶ πῆ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; ἀνὴρ ἐπιστάμενος, περὶ ὧν ἐπιστάται, ἔχει ἀν δούναί λόγον, ἢ οὐ; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Ἡ καὶ δοκοῦσί σοι πάντες ἔχειν διδόναι λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν; Βουλοίμην μέντ' ἀν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον φοβοῦμαι μὴ αὐρίον τινηκάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδείς ἀξίως οἴσσετε τοῦτο c. ποιῆσαι. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι ἐπίσασθαι γε, ἔφη, ὦ Σιμμία, πάντες αὐτά; Οὐδαμῶς. Ἀναμιμνήσκονται ἄρα ἅ ποτε ἔμαθον; Ἀνάγκη. Πότε λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην αὐ-

§. 56. Τί δὲ ἔχεις ἐλέσθαι — Cod. Aug., in quo desunt haec τί δὲ ἔχ. ἐλέσθαι, deinde habet καὶ τί σοι δοκ. Ficinus: *Quid vero? potesne eligere, quid de hoc videatur tibi?* quasi legerit τί δὲ; ἔχεις ἐλέσθαι, τί σοι δοκεῖ περὶ τούτου; Sed inauditum hoc est genus loquendi. Integra haec ego existimarem, si pro αὐτοῦ legeremus τούτου vel τοῦδε (nam αὐτὸ pro τοῦτο non alias ponitur, nisi ubi subsequitur pronom. ὅ); nunc Platonis manum fuisse suspicor: Τί δὲ; τοῦδε ἔχεις ἐλέσθαι καὶ πῆ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; Idque reddidisse videtur Aristippus, e cuius versione lectionem hanc attulit Forsterus τί δὲ; τοῦτο ἔχεις ἐλ., a Fischero in textum receptam. τοῦδε hoc apparet quam facile exciderit. — Tūm Cod. Aug. ἔχει pro ἔχει. An ἔχειν, quod pendeat a δοκεῖ?

56. Οὐκ ἄρα — πάντες αὐτά. sc. περὶ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλόν etc. Stephani commentum τὰ αὐτὰ coniectantis peperit egregii viri in recognoscendo Platonis textu festinatio. — ἅ ποτε ἔμαθον. Sic recte Cod. Tub. Vulgo ποτὲ ἅ ἔμαθον, in quo ποτὲ necessario pertinet ad ἀναμιμνήσκονται. Ex eod. libro post ἐπιστήμην inserui αὐτῶν.

τῶν; οὐ γὰρ δὴ ἀφ' οὗ γε ἄνθρωποι γεγονόταμεν. Οὐ δῆτα. Πρώτερον ἄρα. Ναί. Ἦσαν ἄρα, ὧς Σιμμία, αἱ ψυχαὶ καὶ πρότερον, πρὶν εἶναι ἐν ἀνθρώπου εἶδει, χωρὶς σωμάτων, καὶ φρόνησιν εἶχον. Εἰ μὴ ἄρα ἅμα γιγνόμενοι λαμβάνομεν, 57. ὧς Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπισήμας. Οὗτος γὰρ λείπεται ἔτι ὁ χρόνος. Εἶεν, ὧς ἑταῖρε ἀπόλλυ- d. μεν δὲ αὐτὰς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ; οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτὰς γιγνόμεθα, ὡς ἄρτι ὠμολογήσαμεν· ἢ ἐν τούτῳ ἀπόλλυμεν ὥπερ καὶ λαμβάνομεν; ἢ ἔχεις ἄλλον τινὰ εἰπεῖν χρόνον; Οὐδαμῶς, ὧς Σώκρατες, ἀλλ' ἔλαθον ἑμαυτὸν οὐ- 22. δὲν εἰπών. Ἔρ' οὖν οὕτως ἔχει, ἔφη, ἡμῖν, ὧς

§. 57. Εἰ μὴ ἄρα ἅμα γιγνόμενοι — Praebuit nobis hoc ἄμα lib. Paris — ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρ. sc. ἢ ἐν τῷ τοῦ γίγνεσθαι. A Cod. Aug. abest ἄλλῳ. — οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτ., quoniam οὐ πάντες αὐτὰ ἐπίστανται §. 56. — ὥπερ καὶ λαμβάνομεν. Cod. Tub. ἐν ὥπερ. Vulgatum praefero. Xenoph. Sympos. 4. 1. ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ ὑμῶν ἀκούω ἀπορροῦντων, τί τὸ δίκαιον, ἐν τούτῳ δικαιότερος τοὺς ἀνθρώπους ποιῶ. Hellen. I, 6, 11. ὑπισχνούμαι δὲ ὑμῖν ἀντὶ τῶν ξυμβάντων ἡμῖν ἀγαθῶν ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ ἂν ἐκεῖνα προσδεχόμεθα, χάριν ἀξίαν ἀποδώσειν. Notatis hac de re ad Plat. Gorg. §. 153. exemplis adde de rep. III. p. 402. A. de legg. II. p. 659. A. Ion. p. 531. C. Xenoph. Hieron. I, 11. Mem. III, 7, 3. de rep. Laced. 12, 2. ubi nugatur Zeun. Soph. Oed. Col. 749. Lysias in Andoc. p. 255. in Poliuch. p. 611. Cic. de nat. deor. I, 12. extr. Pro Rosc. Amer. c. 44. init. ad Q. Fr. I, 4.

57. ἔλαθον — αὐδὲν εἰπών. Ut in illo λάθῃ βιάσας, ita ubique aoristo λαθεῖν non praesentis, sed aoristi participium adiungitur. Protag. §. 31. ἔλαθον αὐτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις. Demosth. Leptia. §. 104. ἵνα μὴ λάθῃτε ἐξαπατηθέντες.

- Σιμμία· εἰ μὲν ἔστιν ἃ θρύλλοῦμεν αἰεὶ, καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν
 • ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν, καὶ ταῦτα ἐκείνη ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον,

Aristoph. Thesmoph. 667. ἢν γὰρ μὴ λάθῃ δρασάσ ἀνόσια. Pac. 647. ἡ δ' Ἑλλάς ἂν ἐξερημαθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. Xenoph. Anab. III, 1, 17. βουλοίμην δ' ἂν — λαθεῖν αὐτὸν ἀπελθάν. Atque par est ratio in verbo φθάνειν.

57. καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν — Ita Codd. Tub. Aug. Vulgo καλὸν τί τι κ. ἂ. Sed non, quaeritur h. l., sitne omnino pulchrum aliquid s. pulchra quaedam res, sed an sit καλὸν καὶ ἀγαθὸν i. e. αὐτὸ τὸ καλόν, ut mox §. seq. τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἶόντε μάλιστα, καλὸν τε καὶ ἀγαθόν. Att. τὸ ante καλὸν καὶ ἀγαθόν omissus h. l. perinde atque Hipp. Mai. §. 31. τὸ τοιόνδε σκόπει εἴ σοι δοκεῖ καλόν (pulchritudo) εἶναι, ubi vid. adscripta. — ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσ. π. ἂν. „H. e. et ad harum essentialium notiones ea, quae sensibus percipiuntur, omnia referimus. Scilicet in formulis ex articulo et nominibus, quibus praepositio aliqua praemissa est, compositis ea ponitur praepositio, quam poni iubet ingenium et natura verborum, quae formulis illis addita sunt, ut Apolog. p. 32. B. τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας. Phaedon. 53. (§. 134.) οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες. Xenoph. Cyrop. II, 1, 2. τοὺς δὲ ἀπὸ Φρυγίας — συμβαλεῖν Φασι Γαβαῖον. VII, 2, 2. ἀρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν. VII, 5, 9. φεύγειν ταχὺ τοὺς ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Aristoph. Pluf. 858. ἀπολαλεῖκὸς ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς οἰκίας. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 703. et ad c. 57., 19.“ FISCHERUS. Constans et perpetua est haec ratio in praepositionibus motum alicunde significationibus, ἀπὸ, ἐκ, παρὰ; nec tamen aliena ab aliis. Plat. Tim. init. Οὐκοῦν σὸν τῶνδὲ τε ἔργον καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀκύντος ἀναπληροῦν μέρος. Eodemque pertinere videtur loquendi illud genus τὰ περὶ τινος πυθέσθαι, de quo dixi supra ad §. 2. — ἡμετέραν οὖσαν. Bas. 2. οὐσίαν, quod inventus est qui verissimum iudicaret.

οὕτως ὡςπερ καὶ ταῦτα ἔσιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς εἰ δὲ μὴ ἔσι ταῦτα, ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη; ἄρ' οὕτως ἔχει καὶ ἴση ἀνάγκη ταῦτά τε εἶναι καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς, πρὶν καὶ ἡμᾶς γεγονέναι, καὶ εἰ μὴ ταῦτα, οὐδὲ τὰδε; Ὑπερφυῶς, ὃ Σώκρατες, ἔφη ὁ Σιμμίας, δοκεῖ 58. μοι ἢ αὐτὴ ἀνάγκη εἶναι, καὶ εἰς καλὸν γε καταφεύγει ὁ λόγος εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι τὴν τε ψυ- p. 77
 χὴν ἡμῶν, πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς, καὶ τὴν οὐσίαν ἦν σὺ νῦν λέγεις. Οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε οὐδὲν οὐτῶ μοι ἐναργῆς ὂν ὡς τοῦτο τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἰόντε μάλισα, καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ τᾶλλα πάντα ἂ σὺ νῦν δὴ ἔλεγες, καὶ ἔμοιγε ἱκανῶς ἀποδείκνυται. Τί δὲ δὴ Κέβητι; ἔφη ὁ Σωκράτης· δεῖ γὰρ καὶ Κέβητα πείθειν. Ἰκανῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὡς ἔγωγε οἶμαι καίτοι καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις, ἀλλ' οἶμαι οὐκ ἐνδεῶς τοῦτο πεπεισθαι αὐτόν, ὅτι, πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς, ἦν ἡμῶν

57. οὕτως ὡςπερ — οὕτω — An ὡσαύτως ὡςπερ — οὕτω? Sed nihil dubito quin sincera sint haec atque ita bis positum οὕτω aliis quoque locis extet. — ἄλλως, frustra.

§. 58. εἰς καλὸν γε — *opportune, recte*, ut dicitur εἰς καλὸν εἴπας. In his ἦν σὺ νῦν λέγ. vocula νῦν caret Cod. Aug. Neque rectius deinde sine art. Cod. Tub. πάντα τοιαῦτά — καὶ ἔμοιγε ἱκ. ἀποδέδ. Cod. Tub. ἐμοὶ δοκεῖ ἱκ. Quod fluxit ex ea, quam habet unus de Codd. Pariss, lectione καὶ ἔμοιγε δοκεῖ ἱκανῶς ἀποδείκνυται.

- b. ἡ ψυχὴ· εἰ μὲντοι καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, ἔτι 23.
 ἔσαι, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ, ὧ Σώκρατες, ἔφη,
 ἀποδεδείχθαι, ἀλλ' ἔτι ἐνέσηκεν, ὃ νῦν δὴ Κέ-
 βης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ἅμα ἀπο-
 θνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται, ἢ ψυ-
 59. χὴ καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ἦ. Τί γὰρ
 κωλύει γίγνεσθαι μὲν αὐτὴν καὶ ξυνίσασθαι ἄλ-
 λοθὲν ποθεν καὶ εἶναι πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπειον
 σῶμα ἀφικέσθαι, ἐπειδὴν δὲ ἀφίκηται καὶ ἀπαλ-
 λάττηται τούτου, τότε καὶ αὐτὴν τελευτᾶν καὶ
 c. διαφθείρεσθαι; Εὖ λέγεις, ἔφη, ὧ Συμμία, ὃ Κέ-
 βης· φαίνεται γὰρ ὡςπερ ἡμισυ ἀποδεδείχθαι
 οὗ δεῖ, ὅτι, πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς, ἦν ἡμῶν ἡ ψυ-
 χὴ δεῖν δὲ προσαποδείξαι ἔτι, εἰ καὶ ἐπειδὴν

58. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ, ὧ Σωκρ., ἔφ. Cod. Tub. ἔφη, ὧ Σώκρ. — ἔτι ἐνέσηκεν, *adhuc obstat*. Demosth. adv. Callicl. p. 1274. εἰσπίπτον (τὸ ὕδωρ) ἐπίστε εἰς τὴν ὁδόν, ἢ μὲν ἂν εὐ-
 οδῆ. φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ἢ δ' ἂν ἐνσῆ τι, τηλικαῦτα
 τοῦτ' εἰς τὰ χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον ἦδη. — ὅπως μὴ —
 διασκεδάννυται. Notanda haec subiunctivi forma pro διασκε-
 δανύηται; notabilior etiam, quae mox §. 60. occurret, δια-
 σκεδάννυσι pro διασκεδανύη, mire quam illa a legitima ratione
 abhorrens. Atque eiusdem generis est, quod legitur §. 77.
 διάκειμαι in verbis φοβεῖσθε, μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι,
 et quod §. 95. vere forsan pro συγκιῆται Bas. 2. habet, συγ-
 κίεται, itemque ἀποκτίγγμεν Gorg. §. 53. si recte ibi eadem
 Bas. 2. Κύκοῦν καὶ ἀποκτίγγμεν, ὅταν ἀποκτίγγμεν. Nam vul-
 go εἴ τινα ἀποκτ.

§. 59. δεῖν δὲ προσαποδείξαι ἔτι, εἰ — Cod. Tub. δεῖ. Cum
 reliquis tamen libris Ficinus: oportere. Porro id lib. ὅτι pro
 ἔτι εἰ, unde coniicio προσαποδ. ἔτι, ὅτι καὶ ἐπ. Nam εἰ post
 ἀποδεικνύμαι pro ὅτι positum alias reperire me non memi-
 ni. — Tutā id. Cod. ἔχειν pro ἔξειν.

ἀποθάνωμεν, οὐδὲν ἦττον ἔσαι ἢ πρὶν γενέσθαι,
 εἰ μέλλει τέλος ἢ ἀπόδειξις ἔξειν. Ἀποδέδεικται
 μὲν, ἔφη, ὧ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ὁ Σωκράτης,
 καὶ νῦν, εἰ θέλετε συνθεῖναι τοῦτόν τε τὸν λόγον
 εἰς ταυτόν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὠμολογήσαμεν, τὸ
 γίνεσθαι πᾶν τὸ ζῶν ἐκ τοῦ τεθνεῶτος. Εἰ
 γὰρ ἐστὶ μὲν ἡ ψυχὴ καὶ πρότερον, ἀνάγκη δ' αὐ- d.
 τῇ εἰς τὸ ζῆν ἰούση τε καὶ γιγνομένη μηδαμό-
 θεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνήαι
 γίνεσθαι πᾶς οὐκ ἀνάγκη, αὐτὴν καὶ ἐπειδὴν
 ἀποθάνη εἶναι, ἐπειδὴ γε δεῖ αὐτὴς αὐτὴν γί-
 24. γνεσθαι; Ἀποδέδεικται μὲν οὖν, ὅπερ λέγεται, 60.
 καὶ νῦν ὅμως δέ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμμίας
 ἠδέως ἀν καὶ τοῦτον διαπραγματεύεσθαι τὸν
 λόγον ἔτι μᾶλλον, καὶ δεδιέναι, τὸ τῶν παίδων,
 μὴ ὡς ἀληθῶς ὁ ἀνεμος αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ
 τοῦ σώματος διαφυσᾶ καὶ διασκεδάννουσιν, ἄλ-
 λως τε καὶ ὅταν τύχη τις μὴ ἐν νηνεμία, ἀλλ' e.

59. Εἰ γὰρ ἐστὶ μὲν ἡ ψυχὴ — Particula μὲν sermonem
 auxi e Cod. Tub. Indidemque deinde rescripsi ἐκ θανάτου
 καὶ τοῦ τεθνήαι. Vulgo ἐκ θανάτου τε καὶ ἐκ τοῦ τεθ. In
 proximis malim πᾶς οὐκ ἀνάγκη αὐτῇ. — ἐπειδὴ γε δεῖ. Sic
 Cod. Tub. quum γε absit ab Edd.

§. 60. διαπραγματεύεσθαι τὸν λόγον, retractare quae-
 stionem. §. 102. ὅλως γὰρ δεῖ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰ-
 τίαν διαπραγματεύεσθαι. — τὸ τῶν παίδων, id quod pueri
 dixerint, ut τὸ τοῦ λόγου, τὸ τοῦ Ὁμήρου. — διασκεδάν-
 νουσι. cf. ad §. 58. — ἄλλως τε καὶ ὅταν. Cod. Aug. μάλιστα
 καὶ ὅταν. Quod natum e glossemate (Hesych. ἄλλως τε· μάλ-
 ιστα) recte iudicat Fischerus.

ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι ἀποθνήσκων. Καὶ ὁ Κέβης ἐπιγελάσας, ὧς δεδιότων, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πειρῶ ἀναπείθειν· μᾶλλον δὲ μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' ἴσως ἐνί τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται, τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον ὡς περ τὰ μορμολύκεια. Ἄλλὰ χρεὶ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπάδειν αὐτῷ ἐκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξιάσῃται.

p.78. Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπαρδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς
 a.
 61. ἀπολείπεις; Πολλὴ μὲν ἢ Ἑλλάς, ἔφη, ὦ Κέβης,

60. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν. Legerim πειρῶ μεταπίθειν. — ἐξιάσῃται. Aoristum hunc Mediae formae vim Aor. Passivi habere, non temere quisquam credit Fischero, nec aliter defendi verbum hoc potest nisi ut subaudiatur τις, quae non rara est pronominis ellipsis. Exempla simillima dedi ad Gorg. §. 26. Corruptelae tamen vestigia exhibet scripturae varietas. Nam Cod. Aug. ἐξαπατήτε, cui superscriptum γρ. ἐξιάσῃτε; in Scholiis profertur ἐξεπάσῃται. Hinc sponte suum Platoni redit, ἕως ἂν ἐξεπάσῃτε. Soph. Oed. Col. 1193. εἰσὶ χατέροις γοναὶ κακαὶ καὶ θυμὸς ὄξυς, ἀλλὰ νοθευόμενοι φίλων ἐπαρδᾶς ἐξεπαρδονται φύσιν.

60. πόθεν οὖν, ἔφη — ἐπειδὴ σὺ, ἔφη — Repetiti hoc modo ἔφη obvia passim sunt exempla. Xenoph. Oecon. VIII, 15. Ὁ δ' εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὃ ξένη, εἴ τι συμβαίνει γίνεσθαι πῶς κίτται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νῆϊ, εἴ τι ἀποσαυτεῖ etc. Sueton. Caesar. 32. Tunc Caesar, Eatur, inquit, quo deorum ostenta et inimicorum iniquitas vocat. Iacta alea esto, inquit. Ubi haec e Platone attulit Wolfius.

§. 61. Πολλὴ μὲν ἢ Ἑλλάς — Theocrit. Id. XXII. 154. Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήσσει ἵοικε Μναστῆειν ἀλόχους, αἷς νομφίοι ἤδη ἐτοιμοί. Πολλὰ τοὶ Σπάρτα, πολλὰ δ' ἐππύλατας

βης, ἐν ἧ ἔνεσί που ἀγαθοὶ ἄνδρες, πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη, οὓς πάντας χρεὶ διερευνᾶσθαι ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπαθόν, μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων ὡς οὐκ ἔστιν εἰς ὅτι ἂν εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτε χρήματα. Ζητεῖν δὲ χρεὶ καὶ αὐτοὺς μετ' ἀλλήλων ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥαδίως εὔροιτε μᾶλλον ὑμῶν δυναμένους τοῦτο ποιεῖν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ, ἔφη, ὑπάρξει, ὁ Κέβης· ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλ-

λατος Ἄλλος — ἔνθα κόραι τοκέσσι ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρίαί etc.

61. εὐκαιρότερον — Cod. Tub. cum Bas. 2. ἀναγκαιότερον. Quod a glossatore profectum cum Fischero arbitrator. Alterum praeter Cod. Aug. et Edd. vet. firmat Ficinus vertens *commodius*. — Ζητεῖν δὲ χρεὶ καὶ αὐτοὺς — Post illa ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπαθόν quis non h. l. ad ζητεῖν apud animum statim repetat τοιοῦτον ἐπαθόν? Quo tamen intellecto, verba hunc habent sensum, *quaerere autem et ipsos una vobiscum* (iunctis studiis) oportet; non eum, quem et ratio flagitat et interpretes reddidere, *quaerere (talem) et inter vosmet ipsos oportet*. Nam μετ' ἀλλήλων non sane est idem quod ἐν ἀλλήλοις, ἐν ἑαυτοῖς. Sed quamvis hoc ita accipi posset, incommodum tamen foret hoc καὶ αὐτοὺς, *et ipsos* (non alios tantum), omninoque ne hic quidem sensus diligenti sat staceret lectori. Quid enim? Num uni alicui de discipulis suis munus hoc ἐπαθοῦ proprium esse vult Socrates? Omnibus hanc illi facultatem statim promittit: ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥαδίως εὔροιτε μᾶλλον ὑμῶν δυναμένους τοῦτο ποιεῖν. Ergo, quod miſor in scriptore omnium verissimum, denuo positum hoc ζητεῖν non ad proxime praegressum ζητοῦντας spectat nec supplendum est τοιοῦτου ἐπαθόν, sed τὸ πρῶγμα, τὴν τοιαύτην ἐπαθὴν, vel potius ζητεῖν h. l. in universum significat *operam dare rei indagandae, τὴν ζήτησιν τοῦ πρῶγματος ποιεῖσθαι*.

61. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ, ἔφη, ὑπάρξει, ὁ Κέβ. Elegantiore hoc ordine Cod. Tub. Vulgo ὑπάρξει, ἔφ. ὁ Κέβ. §. 59.

αὐτοὺς = ὑμ
αὐτοὺς ἡμε
92, 15. Vide 7.
Adversaria
33.

θωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐσίν. Ἄλλὰ μὴν ἡδομέ-
 νῳ γε πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Καλῶς, ἔφη, λέ-
 γεις. Οὐκοῦν τοιόνδε τι, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, 25.
 δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτοὺς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα
 προσήκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν τὸ διασκεδάν-
 νυσθαι; καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι, μὴ
 πάθῃ αὐτὸ, καὶ τῷ ποίῳ τινὶ, καὶ μετὰ τοῦτο
 αὐτὸ ἐπισκέψασθαι πότερον ψυχὴ ἐσι, καὶ ἐκ τού-
 των θαρρῆν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυ-
 62. χῆς; Ἀληθεῖ, ἔφη, λέγεις. Ἄρ' οὖν τῷ μὲν συν-
 c. τεθέντι τε καὶ συνθέντῳ ὄντι φύσει προσήκει τοῦ-

Εἰ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Κέβης. §. 62. δοκεῖ μοι, ἔφη, αὐ-
 τας ἔχειν, ὁ Κέβης. Protag. §. 109. ἀλήθῃ, ἔφη, λέγεις, ὁ Γρω-
 ταγόρας. Euthyd. §. 31. τί δέ, ἔφη, ὦ Κτήσιππε, ὁ Εὐθύδη-
 μος. Xenoph. Oecon. I, 16. καὶ τίνες δὲ, ἔφη, εἰσὶν οὗτοι, ὁ
 Κριτόβουλος; ubi nollem mutatam nuper e libris aliquot ver-
 borum seriem. Verba ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει Fischero idem
 valere videbantur quod alibi formula καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦ-
 τα et vox εἶεν (*aber das mag sein*.) Mira sane interpretatio,
 quum in promptu sit sensus hic: *sed haec non decrui* (quaere-
 re conabimur). Quo sensu in familiari sermone et simplex
 ταῦτα usurpari solebat, Aristoph. Acharn. 816. Δ. ἀνίσταί
 σοι· περίμεν' αὐτοῦ. Μ. Ταῦτα δὴ. Pac. 374. Π. Οὐκοῦν ἕτερόν
 γ' ἐτ' ἐκ Λακεδαιμόνος μέτε ἀνύσας τί; Κ. Ταῦτ' ὦ δίσποθ'.
 Π. Ἦκε νῦν ταχύ. Vesp. 142. σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο. Σ. Ταῦτ',
 ὦ δίσποτα. 1003. ἀλλ' εἰσάγωμεν. Φ. Ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.

61. καὶ τῷ ποίῳ τινὶ — Haec tanquam e praegressis huc
 intrusa deleri voluit Cornarius, neque sane, ut sunt scripta,
 teneri sine insulsissima ταυτολογία possunt. Sed praestant
 tamen ea tum Edd. vett. tum Codd. Tub. Aug., legitque
 Olympiodorus, in explicando additamento misere laborans.
 His igitur testimoniis stabilitam scripturam quis absque melio-
 ribus libris eicere tentet, praesertim quum ne eiectis qui-
 dem verbis salva sit res? Nimirum proxime sequens πότερον

το πάσχειν, διαιρεθῆναι ταύτη ἥπερ συνετέθη
 εἰ δέ τι τυγχάνει ὃν ἀξύνθετον, τούτῳ μόνῳ
 προσήκει μὴ πάσχειν ταῦτα, εἴπερ τῷ ἄλλῳ;
 Δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὁ Κέβης. Οὐκοῦν
 ἄπερ αἰὲν κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα
 μάλιστα εἶδος εἶναι τὰ ἀξύνθετα· τὰ δὲ ἄλλοτ'
 ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταυτὰ, ταῦτα δὲ εἶ-
 ναι τὰ ξύνθετα; Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτως. Ἴωμεν
 δὴ, ἔφη, ἐπὶ ταυτὰ ἐφ' ἄπερ ἐν τῷ ἔμπροσθεν
 λόγῳ. Αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι d.

quum nusquam non ad duo referatur, de uno dictum nusquam occurrat, non hoc poni, sed scribi a Platone oportebat εἰ τοιοῦτον ψυχὴ ἐστίν. Hoc igitur ut habeat quo spectet, gerone καὶ τῷ ποίῳ τινὲ οὐ, neque ulla iam supererit βασιτολογία. — In his πρότερον ψυχὴ ἐστίν articulum ἢ ex uno Cod. Tub. inseruit Fisch. Eum nec leges linguae nec usum Platonis requirere, centenis facile locis monstrare possemus.

§. 62. τούτῳ μόνῳ προσήκ. μ. π. ταῦτα — ταῦτα pro τὰ αὐτὰ dedit cum Stob. Cod. Tub. Post τούτῳ μόνῳ quum expectetur εἴπερ τῷ, non sane εἴπερ τῷ ἄλλῳ, (neque enim, si soli huic convenit, alii cuiquam convenire potest), e. vulgari dicendi consuetudine; qua plerumque formulae εἴπερ τις adiiicitur ἄλλος, h. l. ἄλλῳ additum, quo plenior fieret clausulae sonus.

62. τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως — sc. ἔχοντα, quod petendum e praeced. ἔχει. Haec tamen adeo dura est ellipsis, ut scribendum arbitrer αὐτὰ δὲ ἄλλ. — ταῦτα δέ. v. not. ad ἰ. rotag. §. 11. — ἐπὶ ταυτὰ, ἐφ' ἄπερ. Correxī vulgatum ἐπὶ ταῦτα.

62. ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι. Librorum nullus habet, quem ante haec τοῦ εἶναι inseri voluit vir doctus, articulum τόν. Huic locus esset, opinor, si praecederet τὸν λόγον, ut §. 94., ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἰκανομίαν τὴν τοῦ ὁ εἶναι. λόγος h. l. est, ut saepe, ὀρισμὸς, definitio. — αὐτὸ ἕκασον ὁ

καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι, πρότερον ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει κατὰ ταυτὰ, ἢ ἄλλοτ' ἄλλως; αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλόν, αὐτὸ ἕκασον ὃ ἔστι, τὸ ὄν, μή ποτε μεταβολὴν καὶ ἠντινοῦν ἐνδέχεται; ἢ αἰεὶ αὐτῶν ἕκασον, ὃ ἔστι, μονοειδὲς ὃν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ὡσαύτως κατὰ ταυτὰ ἔχει, καὶ οὐδέποτε οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται; Ὡσαύτως, ἔφη, ἀνάγκη, ὃ Κέβης, καὶ κατὰ τὰ 63. αὐτὰ ἔχειν, ὧ Σώκράτες. Τί δὲ τῶν πολλῶν καλῶν,

ἔστι, τὸ ὄν. Sic interpuncti, ut addito τὸ ὄν explicetur praecedens ὃ ἔστι. Parmen. §. 16. ubi de his εἰδέσιν agitur, αὐτὴ ὃ ἔστιν ἐπισήμη, ac deinde ἕκαση τῶν ἐπισημῶν ἢ ἔστιν, ἕκασου τῶν ὄντων, ὃ ἔστιν, εἴη ἂν ἐπισήμη. Atque sic supra §. 54. περὶ ἀπάντων οἷς ἐπισημαζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι (i. e. τὸ ὄντως ὄν.) — μονοειδὲς ὄν, quatenus simplex est, i. e. non ex diversis concretum elementis, sed sincerum nihilque habens alieni admixtum, velut aurum μονοειδὲς γένος appellatur in Tim. p. 59. B. Aliud est τὸ ἀσύνθετον. — ὡσαύτως κατὰ ταυτὰ. Cod. Aug. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ, ut ante ἅπασιν κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει. §. 66. αἰεὶ ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ ἔχοντι ἑαυτῶν. Politic. p. 279. D. τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν αἰεὶ καὶ ταυτὸν εἶναι. Phileb. p. 61. E. τὰ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ὄντα αἰεὶ. Contra quemadmodum h. l. atque paullo ante ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει κατὰ ταυτὰ, ita Sophist. §. 70. τῆν ὄντως οὐσίαν, ἣν αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχειν φατέ. §. 79. τὰ ὄντα κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχοντα. de rep. V. p. 479. A. ἰδέαν — αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχουσαν. Ibid. E. αὐτὰ ἕκαστα — αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ὄντα. Atque statim post in his Ὡσαύτως — καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχειν etc. Codd. Tub. et Aug. καὶ omittunt. Hoc igitur a Platone ipso in hoc loquendi genere modo additum, videtur, modo omissum.

§. 63. Τί δὲ τῶν πολλῶν — Praep. περὶ in his interponendam putabat Stephandus, atque sic ea ponitur quum alias,

οἶον ἀνθρώπων ἢ ἵππων ἢ ἱματίων ἢ ἄλλων ὄν-^{e.}
 τινωνοῦν τοιούτων, ἢ ἴσων ἢ καλῶν ἢ πάντων τῶν
 ἐκείνοις ὁμωνύμων; ἄρα κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχει, ἢ,
 πᾶν τούναντίον ἐκείνοις, οὔτε αὐτὰ αὐτοῖς οὔτε
 ἀλλήλοις οὐδέποτε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδαμῶς
 κατὰ ταυτὰ ἐσιν; Οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα, ὁ
 Κέβης, οὐδέποτε ὡσαύτως ἔχει. Οὐκοῦν τούτων ^{p. 79}
 μὲν κἂν ἄψαιο κἂν ἴδοις κἂν ταῖς ἄλλαις αἰ-^{a.}
 σθησεσιν αἰσθητοῖο τῶν δὲ κατὰ ταυτὰ ἐχόντων
 οὐκ ἐσὶν ὅτῳ ποτ' ἀν' ἄλλῳ ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς
 διανοίας λογισμῶ, ἀλλ' ἐσὶν αἰδιῆ τὰ τοιαῦτα
 καὶ οὐχ ὀραταί; Παντάπασιν, ἔφη, ἀληθῆ λέ-

tum Parmenid. §. 54. Ἐστὶ μὲν δὴ οὕτως ἔχον τε καὶ γεγονός·
 ἀλλὰ τί αὖ περὶ τοῦ γίνεσθαι αὐτὸ πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτε-
 ρον τῶν ἄλλων καὶ τᾶλλα τοῦ ἑνός, καὶ μήτε νεώτερον μήτε
 πρεσβύτερον γίνεσθαι; ἄρα οὕτως etc. Sed genitivi huius par
 est ratió Gorg. §. 130. Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον ἐὰν μὴ
 βούληται ἀδικεῖν, ἰκανὸν τοῦτ' ἐσὶν etc. ubi vide quae notavimus.

— ἢ ἴσων ἢ καλῶν. Prius ἢ recepi e Cod. Tub. et Ficino:
 quae vel pulchra dicuntur vel aequalia. Mox in his οὐδαμῶς
 κατὰ ταυτὰ ἐσιν Cod. Tub. omittit ἐσίν.

63. Οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα — Utrumque et αὖ et ταῦτα
 abest e Cod. Tub. Verba οὕτως αὖ quum vix iungi queant
 cum seqq. οὐδέπ. ὡς. ἔχει, sed hic, ut alias, per se intelli-
 genda sint, suppleto ἔχει vel οἶμαι: vellei seqq. sic posita
 ἔφη ὁ Κέβης· ταῦτα οὐδέπ. ὡς. ἔχει. de rep. V p. 472. C. ἢ
 ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ἢ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων
 ἐκείνης μετέχη; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν. Hipp. Mai. §. 33. ἢ,
 πᾶν τουναντίον, (ὁμολογήσομεν) ἀγνοεῖσθαι, καὶ πάντων μάλι-
 σα ἔριν καὶ μάχην περὶ αὐτῶν εἶναι —; ἵπ. Οὔτω μᾶλλον, ὦ
 Σακρ., ἀγνοεῖσθαι. Plinius de rep. VII. p. 516. D. Οὕτως, ἔφη,
 ἔγωγε οἶμαι πᾶν μᾶλλον πεπονθῆναι ἀν' δέξασθαι ἢ ζῆν ἐκεί-
 νως.

64. γεις. Θῶμεν οὖν εἰ βούλει, ἔφη, δύο εἶδη τῶν 26.
 ὄντων, τὸ μὲν ὄρατόν, τὸ δὲ ἀειδές. Θῶμεν, ἔφη.
 Καὶ τὸ μὲν ἀειδές αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχον, τὸ δὲ
 ὄρατόν μηδέποτε κατὰ ταυτὰ. Καὶ τοῦτο, ἔφη,
 θῶμεν. Φέρε δὴ, ἢ δ' ὅς, ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν
 b. ἢ τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχῆς; Οὐδὲν ἄλλο,
 ἔφη. Ποτέρῳ οὖν ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαῖμεν εἶναι
 εἶναι καὶ ξυγγενέστερον τὸ σῶμα; Παντί, ἔφη.
 τοῦτό γε δῆλον ὅτι τῷ ὄρατῷ. Τί δὲ ἢ ψυχῆς;
 ὄρατόν ἢ ἀειδές; Οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε, ὦ Σώ-
 κρατες, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ἡμεῖς γε τὰ ὄρατὰ καὶ
 τὰ μὴ τῆ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγομεν; ἢ ἄλ-

§. 64. Θῶμεν οὖν, εἰ βούλει — ἀειδές. Ita Cod. Aug. Vulgo Θῶμεν οὖν βούλει — ἀειδές; In qua scriptura aut abesse debebat hoc βούλει, aut scribi Βούλει οὖν θῶμεν. Nam ist modo collocatum verbum nusquam reperies. — αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχον. Cod. Tub. ταυτὰ, unde ταυτὰ pro vulgato τὰ αὐτὰ ob subsequens ταυτὰ scripsi.

64. ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ — Genitivus hic ἡμῶν αὐτῶν quum non ab ἄλλο τι pendeat, sed a seq. τὸ μὲν, interpositum ἢ post αὐτῶν aut cum Euseb. et Codd. Theodoret. expungendum videatur, aut transponendum post ἄλλο τι. Sed vid. not. ad §. 126. — Ποτέρῳ οὖν — φαῖμεν εἶναι. Sic pro φάμεν rescripserat iam e Cod. Tub. Euseb. et Olympiod. Fischerus.

64. Ἀλλὰ μὴν — ἐλέγομεν; Cod. Tub. λέγομεν. Alterum ferri poterit sic explicatum: dicebamus modo, quum duo rerum genera distinguebamus. Itaque retinui; in proximis vero vulgo editum ἐλέγομεν in λέγομεν cum eod. Cod. ac Theodoret. et Stob. mutare iussit ratio. Nec magis dubitavi §. seq. init. rescribere πάλαι λέγομεν pro π. ἐλέγομεν. — ὄρατόν εἶναι ἢ οὐχ ὅς. Cod. Tub. cum Euseb. et Theodoret. ὄρατόν ἢ ἀόρατόν εἶναι; A quibus discrepat sequens Cebeis responsio. A

λη τινὶ οἴει; Τῇ τῶν ἀνθρώπων. Τί οὖν περὶ
 ψυχῆς λέγομεν; ὁρατὸν εἶναι ἢ οὐχ ὁρατὸν; Οὐχ
 ὁρατὸν. Ἀειδὲς ἄρα; Ναί. Ὁμοιότερον ἄρα ψυ-
 χῆ σώματος ἐστὶ τῷ αἰδεῖ, τὸ δὲ τῷ ὁρατῷ; Πᾶ-
 27. σα ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν καὶ τότε πάλαι 65.
 λέγομεν, ὅτι ἡ ψυχὴ ὅταν μὲν τῷ σώματι προς-
 χῆται εἰς τὸ σκοπεῖν τι ἢ διὰ τοῦ ὁραῖν ἢ διὰ
 τοῦ ἀκούειν ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως, τοῦτο
 γάρ ἐστι τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ δι' αἰσθήσεως
 σκοπεῖν τι, τότε μὲν ἔλκεται ὑπὸ τοῦ σώματος
 εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ ταυτὰ ἔχοντα, καὶ αὐτὴ
 πλανᾶται καὶ ταράττεται καὶ ἰλιγγιᾶ ὡς περ
 μεθύουσα, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη; Πάνυ γε.
 Ὅταν δέ γε αὐτὴ καθ' αὐτὴν σκοπῆ, ἐκεῖσε οἴ- b.

Cod. Aug. et Stob. absunt verba ἢ οὐχ ὁρατὸν, neque ea red-
 didit Ficinus: *Quid ergo de anima dicebamus? Numquid vi-
 sibilem esse? Non visibilem.* Vulgata tamen scriptura Plato-
 nicæ consuetudini omnium optime respondet. Mox οὐχ ὁρα-
 τὸν est quod cerni nequit; αἰδὲς, quod speciem formamve non
 habet (gestaltlos).

§. 65. εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ ταυτὰ ἔχ. Euseb. μηδέποτε
 pro οὐδέποτε. Quod praeferat aliquis, quoniam haec pendent
 a praeced. τότε πάλαι λέγομεν, ὅτι —. Sic tamen infra §.
 9. ὅταν φῆς — εἶναι αὐτὴν συγκατεμένην ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων.
 Scilicet si Latine dixeris, *quando dicis animum compositum
 esse ex iis, quae nondum sunt*, Graece ponetur ἐκ τῶν οὐδέ-
 πα ὄντων; sin ex iis, quae nondum sint, ut τὸ οὐδέπω εἶναι ex
 alterius quasi mente et sententia proferatur, ponendum erit
 ἐκ τῶν μηδέπω ὄντων. Rem pluribus locis primus aperuit
 Grammaticorum in patria φιλοσοφώτατος, G. Hermannus. —
 ἅτε τοιούτων ἀπτομένη. τοιούτων sc. πλανωμένων καὶ ἐν ταραχῇ
 ὄντων.

χεται εἰς τὸ καθαρὸν τε καὶ αἰὲ ὄν καὶ ἀθάνατον καὶ ὡσαύτως ἔχον, καὶ ὡς συγγενῆς οὕσα αὐτοῦ αἰὲ μετ' ἐκείνου τε γίννεται, ὅταν περ αὐτῇ καθ' αὐτὴν γέννηται καὶ ἐξῆ αὐτῇ, καὶ πέπαυταί τε τοῦ πλάνου καὶ περὶ ἐκεῖνα αἰὲ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη, καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέλνεται; Παντάπασιν, ἔφη, καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες. Ποτέρω οὖν αὖ σοι δοκεῖ τῶ εἶδει καὶ

e. ἐκ τῶν πρόσθεν καὶ ἐκ τῶν νῦν λεγομένων ψυχῇ

66. ὁμοιότερον εἶναι καὶ ξυγγενέστερον; Πᾶς ἂν ἔμοιγε δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, συγχωρῆσαι, ὦ Σώκρατες, ἐκ ταύτης τῆς μεθόδου, καὶ ὁ δυσμαθέστατος, ὅτι ὄλω καὶ παντὶ ὁμοιότερόν ἐστι ψυχῇ τῶ αἰὲ ὡσαύτως ἔχοντι μᾶλλον ἢ τῶ μή. Τί δὲ τὸ σῶμα; Τῶ ἑτέρω. Ὅρα δὴ καὶ τῆδε, ὅτι, ἐπειδὴν ἐν τῶ αὐτῶ ὥσι ψυχῇ καὶ σῶμα, τῶ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἢ φύσις προστάττει, τῇ δὲ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν καὶ κατὰ ταῦτα αὖ πότερόν σοι δοκεῖ ὅμοιον τῶ θείω εἶναι, καὶ πότε-

p. 80
a.

28.

65. καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις. Cod. Paris. ἀληθῶς. Protag. §. 104. Καλῶς γε, ἔφην ἐγώ, σὺ λέγων καὶ ἀληθῆ. Ion. p. 538. E. σκέψαι ὡς ἐαδίας τε καὶ ἀληθῆ ἐγώ σοι ἀποκοινοῦμαι. Terent. Adelph. IV, 3, 18. *It recte et verum dicis.* — Mox Cod. Tub. ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. Euseb. ἐκ τῶν πρόσθεν εἰρημέναν. Atque statim post unum Euseb. ἢ ψυχῇ, idem tamen articulum in proximis ὁμ. ἐστὶ ψυχῇ cum reliquis libris omittens.

§. 66. Πᾶς ἂν ἔμοιγε δοκεῖ — συγχωρῆσαι. Ita Cod. Aug. Vulgo πᾶς ἂν, ἰ. μ. δ., — συγχωρήσαι. — Ὅρα δὴ καὶ τῆδε — Stob. Ὅρα δέ. Fischerus coni. ὄρα δὲ δὴ κ. τ. — τὸ μὲν

ρον τῷ θνητῷ; ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ μὲν θείον οἶον
 ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι, τὸ δὲ θνη-
 τὸν ἄρχεσθαι τε καὶ δουλεύειν; Ἐμοιγε. Ποτέρω
 οὖν ἡ ψυχὴ ἔοικε; Δῆλα δὴ, ὡς Σώκρατες, ὅτι ἡ
 μὲν ψυχὴ τῷ θείῳ, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ.
 Σκόπει δὴ, ἔφη, ὡς Κέβης, εἰ ἐκ πάντων τῶν εἰ-
 ρημένων τάδε ἡμῖν συμβαίνει τῷ μὲν θείῳ καὶ b.
 ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ καὶ μονοειδεῖ καὶ ἀδιαλύτῳ
 καὶ αἰεὶ ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ ἔχοντι ἑαυτῷ
 ὁμοιότατον εἶναι ψυχὴν τῷ δ' ἀνθρωπίνῳ καὶ
 θνητῷ καὶ ἀνοήτῳ καὶ πολυειδεῖ καὶ διαλυτῷ
 καὶ μηδέποτε κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοι-
 ὄτατον αὐτῷ εἶναι σῶμα. Ἐχομέν τι παρὰ ταῦτα
 ἄλλο λέγειν, ὡς φίλε Κέβης, ὡς οὐχ οὕτως ἔχει;
 29. Οὐκ ἔχομεν. Τί οὖν; τούτων οὕτως ἐχόντων, ἄρ' 67.
 οὐχὶ σώματι μὲν ταχὺ διαλύεσθαι προσήκει,
 ψυχῇ δὲ αὐτοπαράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι, ἢ ἐγ-

θείον οἶον ἄρχειν. Ut οἶον hic male abest a Cod. Aug. et Euseb., ita idem in libris nostris excidisse deinde post θνητὸν suspicor, ubi id accurata certe stili ratio requirit. Mox in his Σκόπει δὴ e Cod. Paris. et Stob. δὴ posui pro δέ. Ficinus: *Animadvertete iam.*

66. ὁμοιότατον αὐτῷ εἶναι σῶμα — Cod. Aug. cum Euseb. praefixo art. τὸ σῶμα, quo arrepto Fischerus in praecedd. ante ψυχὴν sponte inseruit τὴν, idem mox articulum abesse passus in verbis seqq. ἄρ' οὐχὶ σώματι — ψυχῇ δὲ —. ὡς οὐχ οὕτως ἔχει. Cod. Tub. ἢ pro ὡς, cui repugnat additum οὐ. οὕτως pro vulgato οὕτω Codd. et Euseb.

§. 67. ψυχῇ δὲ αὐτοπαράπ. ἀδιαλ. εἶν. Theodoret. τοπαρ. ἢ ἀδιαλ. εἶν.; Scribendum ἢ τοπαρ. ἀδιαλ. ε. —

- c. γύς τί τούτου; Πῶς γὰρ οὐ; Ἐννοεῖς οὖν, ἔφη, ὅτι, ἐπειδὴν ἀποθανῆ ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὄρα-
 τὸν αὐτοῦ, τὸ σῶμα, καὶ ἐν ὄρατῷ κείμενον, ὃ
 δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ
 διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι, οὐκ εὐθύς τούτων
 οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει
 χρόνον, ἔαν μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχον τὸ σῶ-
 μα τελευτήσῃ, καὶ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ πάνυ μα-

Ἐννοεῖς — ὅτι, ἐπειδὴν — ὅτι omissum in Cod. Tub. In seqq. τὸ μὲν ὄρ. αὐτοῦ, τὸ σῶμα necessarium ante σῶμα articulum e Codd. Tub. et Paris. recepi. c — πέπονθεν sc. postquam mortua est. Sic paullo post ἡ δὲ ψυχὴ — ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος εὐθύς διαπεφύσεται καὶ ἀπόλωλε; — ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπ. satis diu permanet, etiamsi quis formoso corpore mortuus sit, etiam in huiusmodi venustate prorsus utique. Ita haec inter se cohaerent, male in Edd. disiuncta. Quod per aliquot dies integrum servatur corpus mortui, recte hic dici potuit *satis diu* permanere, ἐπιεικῶς συχνὸν χρόνον, quae male explicuit Fisch. *perquam diu*. Nam medicatorum corporum in seqq. demum mentio fit. Neque rectius idem pro ἐν τοιαύτῃ ex Euseb. reposuit ἐν τῇ αὐτῇ, quod quum per se ineptum est, quoniam mortui corpus non sane in *eadem* prorsus pulchritudine permanet, tum in ista scriptura molestissimum foret praefixum καί. Pro ὥρᾳ Cod. Tub. ἡμέρα, ex verbi interpretatione eiusmodi, qualis est Dacerii, qui ὥραν de anni tempore accipiens Socratem hieme, non aestate obiisse hinc collegit. Quod Galli commentum animi causa protulimus. ὥρα, ut h. l., de *eximia iuvenilis aetatis specie* Aristoph. Av. 1723. Φεῦ, Φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους. Xenoph. Mem. II, 1, 22. — ἐσθῆτα ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμπῃ. IV 1, 2. οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. — καὶ πάνυ μάλα asseverantis sunt particulae, quarum positus h. l. idem est qui Cratyl. §. 37. Πολλαχῆ μοι δοκεῖ τοῦτό γε, ἂν μὲν καὶ μικρὸν τις παρακλίνῃ καὶ πάνυ. Xenoph. Cyrop. VI, 1,

λα συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὡς περ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον ἕνια δὲ μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐὰν σαπῆ, ὅσα τε καὶ νεῦρα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ὁμως, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀθά- d. νατά ἐσιν ἢ οὐ; Ναί. Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ 68. αἰδὲς, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρόν καὶ αἰδῆ, εἰς ἄδου ὡς ἀληθῶς παρὰ τὸν ἀγαθὸν καὶ φρόνιμον θεόν, οἱ, ἂν θεὸς ἐθέλη, αὐτίκα καὶ τῆ ἑμῆ ψυχῆ ἰτέον, αὕτη δὲ δὴ ἡμῖν ἢ τοιαύτη καὶ οὕτω πεφυκυῖα ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος εὐθύς διαπεφύσεται καὶ ἀπόλωλεν, ὡς φασιν οἱ πολλοὶ

4. Νῦν δὲ, ὡς σε σύμμαχον ἔλαβε, κρατεῖ ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ πάνυ πολὺ.

67. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα — „Respexit ad h. l. Lactant. VI, 12, 6. *Non enim simul interit, sed, anima discedente, integrum per dies multos manet, et plerumque medicatum diutissime durat; nam σῶμα ταριχευθὲν est corpus medicatum, conditum sale, nitro, aromatis et odoribus, etiam gummi et cera, unde conditores ipsi et pollinctores dicti sunt ταριχευταί.* V. Gataker. ad Antonin. IV 48. p. 132. s. Et quia ante quam cadaver conditur, intestina eximuntur facile apparet, σῶμα συμπεσὸν esse corpus exenteratum. Condire autem mortuos coeperunt Aegyptii et eos domi servare. Herodot. II, 86. Diod. Sic. I, 91. Cic. Tusc. I, 45.“ FISCHERUS.

§. 68. εἰς ἄδου ὡς ἀληθῶς — *in eum, qui vere est ἀδης.* Verum ἀδην locum hunc dicit, quatenus ille in fabulis ἀδης poetarum vel vulgi commentum est; huic loco, ubi sunt τὰ αἰδῆ, τὰ ὄντας ἔντα, consensitaneum est nomen ἀδου i. e. τοῦ αἰδοῦς, tribuere.

- e. ἀνθρώποι; πολλοῦ γε δεῖ, ὃ φίλε Κέβης τε καὶ Σιμμία ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ὧδε ἔχει ἐὰν μὲν καθαρά ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα, ἄτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἐκοῦσα εἶναι, ἀλλὰ φεύγουσα αὐτὸ καὶ συνήθροισμένη αὐτῇ εἰς αὐτήν, ἄτε μελετώσα αἰ τοῦτο - τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετώσα ῥα-
 P. 81. δίως ἢ οὐ τοῦτ' ἀν εἴη μελέτη θανάτου; Παν-
 a. τάπασί γε - Οὐκοῦν οὕτω μὲν ἔχουσα εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ αἰεδὲς ἀπέρχεται, τὸ θεῖόν τε καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον, οἷ ἀφικομένη ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι, πλάνης καὶ ἀνοίας καὶ

68. πολλοῦ γε δεῖ. — Euseb. γε καὶ δεῖ. Conf. not. ad Gorg. §. 66. — ὃ φίλε Κέβ. Receptum iam a Forstero φίλε cum Bas. 2. et Stob. praebet Codd. Aug. Ita §. 71. ὃ ἑταῖρε Σιμμία τε καὶ Κέβης. — πολλῶ μᾶλλον. Alias πολὺ μᾶλλον, nec tamen illud insolitum. V Aristoph. Plut. 101. 187. Nub. 1156. Xenoph. Cyrop. V, 5, 45.

68. εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ, τὸ αἰεδὲς — Ita Codd. Tub. Aug. Paris. cum Euseb. et Stob. Vulgo τὸ θεῖον pro τὸ αἰεδὲς, quod reposuit iam Fisch. — ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι. Xenoph. Cyrop. II, 1. 23. ἰπῆρχε δὲ πᾶσι τούτοις τοῖς ἀρχουσι πρῶτον μὲν θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. de rep. Ath. II, 14. εἰ γὰρ νῆσον οἰκοῦντες θαλαττοκράτορες ἦσαν Ἀθηναῖοι, ἰπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς εἰ' ἠβούλοντο, πάτχειν δὲ μηδὲν etc. Quam in his scripturam profert Stob. οἷ ἀφικομένη (sic et Edd. Ald. et Bass.) ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι, in ea admodum offendit additum αὐτῇ, ipsa. Alioquin defendi ea posset atque etiam, si deinde scribatur casu recto ἀπηλλαγμένη, propter sequens διάγουσα praeferri.

68. πλάνης καὶ ἀνοίας — ἀνοίας, meo quidem sensu aptius h. l. vulgato ἀγνοίας, dedi e Codd. Tub. et Paris. Euseb. Stob.

φόβων καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν
 τῶν ἀνδρωπέων ἀπηλλαγμένη, ὥσπερ δὲ λέγε-
 ται κατὰ τῶν μεμυημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοι-
 πὸν χρόνον μετὰ θεῶν: διάγουσα; οὕτω φῶμεν, ^{διαγούσα}
 ὡ Κέβης, ἢ ἄλλως; Οὕτω νῆ Δί, ἔφη ὁ Κέβης. ^{Hirschig}

30. Ἐὰν δέ γε, οἶμαι, μεμιασμένη καὶ ἀνάθαρτος 69.
 τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται, ἅτε τῷ σώματι b.
 αἰ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα καὶ ἐρῶσα,
 καὶ γεγοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ ὑπό τε τῶν ἐπιθυ-
 μιῶν καὶ ἠδονῶν, ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι
 ἀληθές ἀλλ' ἢ τὸ σωματοειδές, οὐ τις ἂν ἀψαι-
 το καὶ ἴδοι καὶ πίοι καὶ φάγοι καὶ πρὸς τὰ
 ἀφροδίσια χρήσαιτο τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι σκοτῶ-
 δες καὶ αἰείδες, νοητὸν δὲ καὶ φιλοσοφία αἰρετὸν,
 τοῦτο δὲ εἰθισμένη μισεῖν τε καὶ τρέμειν καὶ φεύ-

et Ficino, qui per *dementiam* expressit. ἀγρίους etsi proprie
 dixere τοὺς παιδεραστές (Vid. Schol. ad Aristoph. Nub. 348.
 ibiq. Kuster.), hic tamen ἀγρίους ἐρωτας in universum potius
 de *effrenatis indomitisque cupiditatibus* acceperim. Sic opti-
 me ἀνοία per duo haec perturbationum genera, metus cupidi-
 nesque, declaratur. — ἀνδρωπέων. Cod. Tub. ἀνδρωπέων.

63. διάγουσα — Durissime. hoc sic statim post dativum
 ἀπηλλαγμένη illatum quum non possit anacoluthi nomine ex-
 cusari, vel invitis libris reponendum iudico διαγούση. —
 Tub: Cod. μετὰ τῶν θεῶν. Vide ad §. 17.

§. 69. Καὶ ἐρῶσα sc. αὐτοῦ. Pro γεγοητευμένη, quod prae-
 ter Edd. Cod. Aug. habet, Cod. Tub. et Euseb. γοητευομένη.
 (Stob. γεγοητευομένη.) Vulgatum praefero. *Capta et delinita* cor-
 poris illecebris σύνεσι τῷ σώματι καὶ τοῦτο θεραπεύει.

69. τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι — τοῦτο δὲ — Recte habet repeti-
 tum δέ. §. 68. ἢ δὲ ψυχὴ ἄρα — αὕτη δὲ δὴ — οὕτω πεφυ-

- γειν ὄτῳ δὴ ἔχουσαν οἶει ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἰλικρινῆ ἀπαλλάξουσθαι; Οὐδ' ὅπωςτιοῦν, ἔφη. Ἀλλὰ διειλημμένην γε οἶμαι ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς ὃ αὐτῇ ἢ ὁμιλία τε καὶ ξυνουσία τοῦ σώματος διὰ τὸ αἰεὶ ξυνεῖναι καὶ διὰ τὴν πολλὴν μελέτην ἐνεποίησε ζύμφυτον. Πάνυ γε. Ἐμβριθεὺς δέ γε, ὦ φίλε, τοῦτο οἶεσθαι χρὴ εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὄρατόν ὃ δὴ καὶ ἔχουσα ἢ τοιαύτη ψυχὴ βαρύνεται τε καὶ ἔλκεται πάλιν εἰς τὸν ὄρατόν τόπον, φόβῳ τοῦ αἰδοῦς τε καὶ ἄδου, ὡς περ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς
- d. τάφους κυλινδουμένη· περὶ ἃ δὴ καὶ ὠφθη ἅπτα

κῦα — εὐθὺς διαπεφύσεται — Phaedr. §. 143. Ὁ δὲ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἑκάστου παιδιᾶν ἠγοούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι — οὗτος δὲ ὁ τοιαύτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ὦ Φ., εἶναι etc. Sec hoc quavis fere pagina occurrit.

69. Ἀλλὰ (καὶ Cod. Tub.) διειλημμένην — *ita occupatam a corpore, ut id per eam dispersum quasi et dissipatum sit. Velut dicuntur λειμῶνες φυτοῖς διειλημμένοι, τείχη διειλημμένα πύργοις.* — ὃ αὐτῇ ἢ ὁμιλ. Sic dandi casu ediderat recte Turnebus pro vulgato αὐτῇ, quod miror ab insequentibus editoribus retentum. Quod Forsterus coniecit ὡς αὐτῇ, equidem non intelligo.

69. κυλινδουμένη — Repertam in optimis libris, Codd. Aug. et Tub. ac Bas. 2., verbi formam cum Fischero praeiuli vulgatae *καλινδουμένη*. De vocabuli potestate et usu vid. Bergl. ad Alciphr. 1, 23. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. §. 30. — *σκιοειδῆ φαντάσματα*. Appulei. Apol. p. 315. Elm. *At tibi duat deus iste semp'r obvias species mortuorum; quicquid umbrarum est usquam, quicquid Lemurum, quicquid Manium, quicquid Larcarum, oculis tuis oggerat: omnia noctium excursacula, omnia bustorum formidamina, omnia sepulcrorum terriculamenta.* Pro φαντάσματα Stob. φάσματα.

ψυχῶν σκιοειδῆ φαντάσματα, οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἰδῶλα αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι, ἀλλὰ τοῦ ὄρατοῦ μετέχουσαι, διὸ καὶ ὄρῶνται. Εἰκὸς γε, ὧ Σώκρατες. Εἰκὸς μέν- 70. τοι, ὧ Κέβης, καὶ οὐτι γε τὰς τῶν ἀγαθῶν ταύ- τας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων, αἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι δίκην τίνου- σαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὔσης, καὶ μέ- χρι γε τούτου πλανῶνται ἕως ἀν τῆ τοῦ ξυνε- πακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμία πά- λιν ἐνδεθῶσιν εἰς σῶμα. Ἐνδύονται δὲ, ὡς περ' 31. εἰκὸς, εἰς τοιαῦτα ἦθη ὅποι' ἄττ' ἀν καὶ μεμε-

§. 70. καὶ οὐτι γε — Quod est in Edd. οὐτέ, e Cod. Aug. et Stob. in οὐτι recte mutavit Fischerus. Phaedr. §. 44. Φ. λέγεται γε δή. Σ. ὅτι ὑπό γε Λυσίου ubi male conieci οὔτοι. Protag. §. 21. ἠγούμαι αὐτοῖς οὐτι διαπραξασθαι ὃ ἐβου- λήθησαν. Alcib. I. extr. ὀξιδῶ, οὐτι τῆ σῆ φύσει ἀπίστων, ἀλ- λά τὴν τῆς πόλεως ὄρων ζώμεν. Aristoph. Pac 316. Οὐτι καὶ νῦν εἰς αὐτὴν ὄσις ἐξαίρησεται. Xenoph. Anab. VII, 6. 11. ἀπει- τραπέμεν — οὐτι πυνθανόμενος ὑμᾶς εὔ πράττειν. — τοῦ ξυνεπακολ. τοῦ σωματοειδ. Posteriorius τοῦ deest in Cod. Aug.

70. ἐνδύονται — Adscriptum a Meibomio in marg. Bas. 2. ἐνδύονται, vix dignum memoratu, tamen post proximum ἐνδε- θῶσι nuper aliquis praeferre potuit, scilicet quod in seqq. infertur ἐνδέσθαι. — εἰς τοιαῦτα ἦθη ὅποι' ἄττ' ἀν καὶ μεμ. Vulgo εἰς τὰ τοιαῦτα, in quibus articulum cum Cod. Paris. et Stob. eieci. Indidemque recepi voculam καί. Pro ὅποι' ἄττα vulgo male ὅπ. ἄττα. Theodoret. οἷα ἄττα. Schol. Synesii ὅποι' ἄττ' ἀν. — De sedibus et domiciliis, quo si- gnificatu ἦθη h. l. accipi voluit Fischerus, vocabulum usurpari constat a scriptoribus Ionicis (v. Gregor. ad Dial. ibiq. Koen. p. 236.), unde usum hunc mutuati sunt poetae et posteriores interdum prosaici; apud Atticos vix usquam sic ponitur, mi-

λετηκῦναι τύχῳσιν ἐν τῷ βίῳ. Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Οἶον τοὺς μὲν γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας μεμελετηκότας καὶ μὴ διευλαβημένους εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη καὶ τῶν τοιούτων θηρίων εἰκὸς ἐνδύεσθαι.
 P. 82.
 a. ἢ οὐκ οἶεις; Πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς λέγεις. Τοὺς δὲ γε ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς προτετιμηκότας εἰς τὰ τῶν λύκων τε καὶ ἱεράκων καὶ

nime certe in his, ubi vel sequens μεμελετηκῦναι motum significationem requirit. Igitur ἤδη τοιαῦτα sunt h. l. ζῶα τοιούτοις ἤθεσι χρώμενα.

70. Φιλοποσίας. Edd. φιλοτησίας, propinationes, quibus non est hic locus. Illud e Codd. Aug. Tub. Athen. Euseb. Theodoret. Stob. et Schol. Synec. substituimus. ὕβρεις hic, ut saepe, de stupris et flagitiis intelligendum. — καὶ μὴ διευλαβημένους. Codd. Aug. et Tub. cum Athen. et Stob. διευλαβουμένους, quod vel in omnibus libris repertum mutare ipsa cogeret ratio. Sed hoc ipsum καὶ μὴ διευλαβημένους dubito nonnihil an satis sincerum sit. Nam si accusativi γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας, uti pendent a verbo μεμελετηκότας, ita ad διευλαβημένους quoque trahantur, ut, quod censebat Fischerus, οἱ μὴ διευλαβημένοι nihil fere differant ab iis quos dixit μεμελετηκότας: additamentum hoc dici non potest quam frigidum sit et ieiunum. Rectius haud dubie intellexit Ficinus, quum verba sic reddidit: qui ventri dedit per inertiam atque lasciviam vitam egerunt, neque quidquam pensi pudorisque habuerunt. Hunc autem sensum planius certe praebet, quod apud Theodoretum legitur, καὶ μηδὲν εὐλαβουμένους, quod sic mutatum, καὶ μηδὲν διευλαβημένους, si ullus praestaret liber, vulgato ego anteponebam, διευλαβεῖσθαι legitur et Phileb. p. 23. C. τὴν — ἀρχὴν — διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι, ac de rep. VII. p. 536. A. ἡμῖν — πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον.

καὶ ἰκτίνων γένῃ; ἢ ποῖ ἂν ἄλλοσε φαμέν τὰς
 τοιαύτας ἰέναι; Ἀμέλει, ἔφη ὁ Κέβης, εἰς τὰ τοι-
 αῦτα. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, δῆλα δὴ καὶ τᾶλλα,
 οἳ ἂν ἐκάσῃ ἴοι κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιότητας τῆς
 μελέτης. Δῆλον δὴ, ἔφη· πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν 71.
 εὐδαιμονέσαστοι, ἔφη, καὶ τούτων εἰσὶ καὶ εἰς βέλ-
 τισον τόπον ἰόντες οἱ τὴν δημοτικὴν τε καὶ πο-
 λιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετέηευκότες, ἣν δὴ καλοῦσι b.
 σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην, ἐξ ἔθους τε καὶ
 μελέτης γεγонуῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ;
 Πῆ δὴ οὗτοι εὐδαιμονέσαστοι; Ὅτι τούτους εἰκός
 ἔσιν εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικόν
 τε καὶ ἡμερον γένος, ἢ που μελιττῶν, ἢ σφικῶν,
 ἢ μυρμηκῶν, ἢ καὶ εἰς ταυτὸν γε πάλιν τὸ ἀν-
 θρώπινον γένος, καὶ γίγνεσθαι ἐξ αὐτῶν ἀνδρας

70. ἢ ποῖ — φαμέν τ. τ. ἰ. φαμέν Codd. Tub. Aug. cum
 libris editis, quod, quum ἂν h. l. commode trahi queat ad
 ἰέναι, ego non muto in φαῖμεν, quamvis id praebeat Euseb.
 et Theodoret. — Mox in his οἳ ἂν ἐκάσῃ etc. οἳ pro ἢ e
 Cod. Aug. dedit Fischerus.

§. 71. Οὐκοῦν εὐδαιμον. — καὶ τούτων, vel horum, per se
 non felicitium. Tum post δημοτικὴν particulam τε cum Cod.
 Tub. omittit Euseb.

71. εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφ. Declaratur τοιοῦτον hoc verbis
 seqq. πολιτικόν τε (Sic Cod. Tub. Vulgo deest τε) καὶ ἡμε-
 ρον. Sic infra §. 90. παραγίγνεσθαι τοιοῦτοις λόγοις τοῖς αὐ-
 τοῖς τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι, τοτὲ δὲ μή. de legg. I.
 p. 625. A. ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἡθροῖς τέτραφθη νομικαῖς. De-
 mosth. in Leptin. §. 12. τὸ μὲν τῶν τῆς πόλεως ἡθροῖς ἴδοι
 τις ἂν τοιοῦτον ἀψευδὲς καὶ χρυσόν. Et conf. not. ad Gorg.
 §. 105.

μετρίους. Εἰδός. Εἰς δέ γε θεῶν γένος μὴ φιλο- 32.
σοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρθῶ ἀπιόντι οὐ θέ-
μις ἀφικνεῖσθαι ἄλλω ἢ τῷ φιλομαθεῖ· ἀλλὰ

71. Εἰς δέ γε θεῶν γένος — Quidnam, quaeso, haec sibi volent, ἄλλω ἢ τῷ φιλομαθεῖ? In quibus ἄλλω iam arte cohaerent cum praegresso dativo μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ — ἀπιόντι, ut non possint haec nisi sic intelligi: non alii, qui non sit philosophatus nec purus prorsus discendat, fas esse abire ad deos, nisi discendi cupido. Quasi alius sit ὁ φιλοσοφήσας, alius ὁ φιλομαθής. Ἀλλὰ μύητοι, ut dicit de rep. II, p. 376. B., τότε φιλομαθῆς καὶ φιλόσοφον ταυτὸν, atque mon. §. 73. ubi haec leguntur. γινώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι οὐτὰ παρ᾽ ἀλαβοῦσα ἢ φιλοσοφία ἔχουσιν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡρέμα παραμυθεῖται καὶ λυεῖν ἐπιχειρεῖ. — Ταύτη οὖν τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἢ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχῆ κ. τ. λ., ibi luce clarius est, quos dixit φιλομαθεῖς, eosdem deinde dici ὀρθῶς φιλοσόφους. Recte igitur, qui hunc locum excerpserit, Schol. Synesii ad lib. περὶ ἐνύπν. p. 107. ed. Turneb. φιλομαθῆ δὲ τὸν φιλόσοφον λέγει ὡς φιλοπράγματα καὶ ἐρευνητικὸν περὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων. Ac vitii manifestam lectionem librorum quoque labefactat diversitas. Nam Cod. Aug. et MS. Iambl. ἀλλὰ ἢ τῷ φιλομαθεῖ. Cod. Tub. ἀλλ' ἢ τῷ φιλομ. Unde nihil proficias. Melius paullo Cod. Paris. οὐδ' ἄλλω ἢ τῷ φιλομ., quod tamen recipere dubitavi, ne ulcus emplastro obtegerem potius quam sanarem. Nam quum non unius tantum generis sint ὁ φιλοσοφήσας atque ὁ φιλομαθής, sed idem prorsus uterque, cur totum hoc addiderit scriptor tersissimus? An quod minus sit φιλομαθῆ εἶναι quam φιλοσοφῆσαι καὶ παντελῶς καθαρθῶ ἀπιέναι? Hoc et per se improbabile est et accuratius Plato significasset haud dubie. Ergo quum nihil opis libri suppeditent, ipsius sententiae ratio eo ducit, ut germanam scripturam fuisse hanc suspicemur: ἀλλὰ μόνω τῷ φιλομαθεῖ. Τούτων ἕνεκα etc. Nam Ficinus quidem, si quid hinc momenti coniecturae accedit, posterius ἀλλὰ non expressit, hunc in modum verba transferens: *In deorum vero genus nulli fas est pervenire, praeter eos qui discendi cupiditate flagrantes et philosophati sunt et puri penitus discesserunt. Horum quidem gratia etc.*

τούτων ἕνεκα, ᾧ ἑταῖρε Σιμμία τε καὶ Κέβρις, οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν ἀπασῶν καὶ καρτεροῦσι καὶ οὐ παραδιδόασιν αὐταῖς αὐτούς, οὔτι οἰκοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι, ὥσπερ οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι· οὐδὲ αὖ ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες, ὥσπερ οἱ φιλαρχοὶ τε καὶ

71. οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι — Cod. Tub. οἱ ὀρθ. φιλοσοφοῦντες. Ut in Phaedro §. 61. ἡ τοῦ φιλοσοφῆσαντος ἀδόλος ψυχὴ, in Sophist. §. 83. τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Nec tamen dubito quin ὀρθῶς φιλοσόφους h. l. itidem dixerit, ut infra §. 75. οἱ δικαίως φιλομαθεῖς. — οὔτι οἰκοφθορ. Vulgo οὔτε. Iambl. οὐχ, Cod. Aug. ὅτι. In quibus quod deliuerat, οὔτι dedit Cod. Paris. (conf. ad §. 70.), ut, quam in vulgata scriptura parum vineta esset oratio, nunc optime praecedentibus annectantur haec οὔτι οἰκοφθορίαν — φιλοχρήματοι, sequentia autem οὐδὲ αὖ ἀτιμ. per se integram sententiam efficiant. Deinde post participium δεδιότες illatum ἔπειτα hic non, ut alias plerumque, tamen significat, sed refundat propemodum in hac sententia: *neque rursus ignominiam et inertiae ignobilitatem metuentes, velut qui magistratum honorumque cupidi sunt, ab iis abstinere.* Scilicet in hac structura verbum non per se usquam ponitur pro ὁμως, sed ubi concessivam sententiam participium continet; qui etsi frequentissimus particulae usus est, tamen et ita, ut h. l., non raro usurpatam eam reperias. Lachet. p. 192. B. Εὐρεῶ δὴ καὶ σὺ, ᾧ Λάχης, τὴν ἀνδρίαν οὕτως εἶπεν, τίς οὕσα δύναμις ἢ αὐτῇ ἐν ἡδονῇ καὶ ἐν λύπῃ καὶ ἐν ἀπασιν οἷς νῦν ἐλέγομεν αὐτὴν εἶναι, ἔπειτα ἀνδρία κέκληται. Xenoph. Cyrop. I, 3, 11. στὰς ἂν, ὥσπερ οὕτως, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, ἔπειτα ὅποτε βούλοιο εἰσῆναι ἐπ' ἄριστον λόγῳ μ' ἂν etc. Hieron. VII, 9. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἄνδρα ἠγασάμενοι εὐεργετῆν ἰκανὸν εἶναι καὶ ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες ἔπειτα τούτον ἀνὰ σῶμα ἔχασιν ἐκαινοῦντες — οἱ αὐτοὶ ἔμοιγε δοκοῦσι τιμᾶν τούτον ἀληθῶς. In his autem ἔπειτα non est *postea*, sed *tum*. V, not. ad Cratyl. §. 60.

φιλότιμοι, ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν. Οὐ γάρ
 72. ἀν' ἄλλοι, ἔφη, ὧ Σώκρατες, ὁ Κέβης. Οὐ μὲν-
 α. τοι μὰ Δί', ἢ δ' ὅς. Τοιγάρτοι τούτοις μὲν ἀπα-
 σιν, ἔφη, ὧ Κέβης, ἐκεῖνοι οἷς τι μέλει τῆς αὐ-
 τῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώματα πλάττοντες ζῶ-
 σι, χαίρειν εἰπόντες οὐ κατὰ ταυτὰ πορεύονται
 αὐτοῖς, ὡς οὐκ εἰδῶσιν ὅπῃ ἔρχονται, αὐτοὶ δὲ
 ἠγούμενοι οὐ δεῖν ἐναντία τῇ φιλοσοφίᾳ πράττειν
 καὶ τῇ ἐκείνης λύσει τε καὶ καθαρμῶ ταύτῃ τρέ-
 πονται, ἐκείνη ἐπόμενοι ἢ ἐκείνη ὑψηγείται. Πῶς,
 ὧ Σώκρατες; Ἐγὼ ἐρῶ, ἔφη γιγνώσκουσι γάρ, 33.
 ἢ δ' ὅς, οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι παραλαβοῦσα αὐ-
 6. τῶν τὴν ψυχὴν ἢ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμέ-
 νην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγ-

§. 72. Τοιγάρτοι τούτοις — ἔφη, ὧ Κεβ. ἔφη non habet
 Cod. Tub. — σώματα πλάττοντες. Codd. Tub. ex Paris.
 σώματι. Me quidem quum pluralis σώματα, tum magis etiam
 offendit verbum πλάττειν, *artificiose fingere et formare*, quum
 h. l. vocabulum potius requiratur *colendi et fovendi* vi prae-
 ditum. Tjm. p. 42. D. τὸ δὲ μετὰ τὸν σπέρρον τοῖς νέοις παρ-
 ἴδακε θεοῖς σώματα πλάττειν θνητά. de rep. II. p. 377. τοὺς
 ἐγκριθέντας (μύθους.) πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέ-
 γειν τοῖς παισὶ καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πο-
 λὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα τῶν χερσίν. Plutarch, Coriol. p. 229.
 D. τίς ἀν' ἄλλοι εἶη τρόπος ᾧ βοηθοῦσιν ἀνθρώποις καὶ συνε-
 γοῦσιν οἱ θεοί; οὐ τὸ σῶμα δῆπου πλάττοντες ἡμῶν οὐδὲ τὰς
 χεῖρας ὡς δεῖ μετατιθέντες αὐτοὶ καὶ τοὺς πόδας, ἀλλὰ τῆς
 ψυχῆς τὸ πρακτικόν — ἰγίζροντες. Ergo quum Codd. aliquot
 dativum σώματι habeant, in πλάττοντες latere suspicor ver-
 bum significatu *serviendi blandiendique* praeditum. An λατρεύ-
 οντες? Certe si πλάττειν h. l. alio significatu positum existi-
 metur τὸ σῶμα scribi pro σώματα debbit.

καζομένην δὲ ὡςπερ δι' εἰργμοῦ διὰ τούτου σκο-
πεῖσθαι τὰ ὄντα, ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὐτῆς,
καὶ ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην, καὶ τοῦ
εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι δι' ἐπιθυ-
μίας ἐστίν, ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεμένος ξυλ-
λήπτωρ εἴη τῷ δεδέσθαι ὅπερ οὖν λόγῳ, γτ-
73.
p. 83.
a.

72. δι' εἰργμοῦ. Sic cum Edd. Cod. Tub. Contra Cod.
Aug. hic et deinde εἰργμοῦ, velut ap. Hesych. εἰργμός. κώλυ-
σις. δεσμός. συνέχεσις. Sed bene Eustath. ad Odys. A. p. 14.
ed. Bas. τὸ εἰργμὸν ἐπὶ μὲν τοῦ κώλυω ἐψίλουσι οἱ Ἀττικοὶ, καὶ
δῆλον ἐκ τοῦ ἀπεῖρξαν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἰδάσονται, ὡς δηλαῶν
τὸ καθεῖρξαν, ὅθεν καὶ δασύνεται καὶ ἡ εἰργτία. — ἐν πάσῃ
ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην — Sic iterum pro vulgato καλινδουμένην
libri optimi, Codd. Aug. Tub. Bas. 2. cum Iambl. — ὅτι
δι' ἐπιθυμίας ἐστίν, ὡς ἂν μ. Tritum loquendi genus est εἶναι ε-
γίνεσθαι διὰ τινος, modo activo, modo passivo sensu. H. I.
quum εἰργμός ipse vix dici queat ἐπιθυμεῖν, passive capien-
dum τὸ δι' ἐπιθυμίας εἶναι, ut διὰ χαρίτων, διὰ σπουδῆς· διὰ
μνήμης, δι' εὐχῆς τι εἶναι dicitur et id genus alia. Igitur in
hoc ipso claustrum huius vis cernitur, quod appetitur ab eo,
qui his constrictus vinculis tenetur. Iam in seqq. ὡς ἂν μ.
pertinet hoc ἂν non ad ὡς, sed ad εἴη, positumque ὡς pro
ᾧτε, velut Aristoph. Thesmoph. 396. πῶς δ' οὐχὶ διαβέβληχ'
ὅπουπερ ἔμβραχου εἰσὶν θεαταὶ — ὡς εὐθύς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν
ἐκρίαν ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς etc: multisque aliis locis; ut idem
ita exprimi poterit, ὡς ἂν μάλιστα τὸν δεδεμένον ξυλλήπτωρα
εἶναι τῷ δεδέσθαι. Sed dativus hic τῷ δεδέσθαι magnopere
dubito an recte habeat. Quemadmodum enim verbum ξυλ-
λαμβάνειν cum genitivo rei constructum, Phaedr. §. 29. ζύμ μοι
λαβέσθε τοῦ μύθου, Aristoph. Vesp. 733. κῦν δ' αὖ παρῶν τις
— τῶν θεῶν ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Pace 437. χῶςτις προ-
θύμως ξυλλάβη τῶν σχολίων, et ubique alias: ita et ξυλλή-
πτωρ. Xenoph. Mem. II, 2, 12. ἴνα — ἀγαθοῦ σοὶ γίνγηται
συλλήπτωρ. II, 2, 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων.
Nam Demosth. de Cor. Reisk. p. 231. οὔτε χρέμασι οὔτε
σώμασι οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανεν ἡμῶν dativi
sunt instrumenti. Hic igitur corrigendum τοῦ δεδέσθαι.

- γνώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς ὅτι οὕτω παραλαβούσα ἢ φιλοσοφία ἔχουσιν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡρέμα παραμυθεῖται καὶ λύειν ἐπιχειρεῖ· ἐνδεικνυμένη, ὅτι ἀπάτης μὲν μεσῆ ἢ διὰ τῶν ὁμμάτων σκέψεις, ἀπάτης δὲ ἢ διὰ τῶν ὠτων καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων· πείθουσα δὲ ἐκ τούτων μὲν ἀναχωρεῖν ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι, αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν ξυλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι παρακελευομένη, πιστεύειν δὲ μηδενὶ ἄλλῳ ἄλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῆς, ὅτι· ἂν νοήσῃ αὐτὴ καθ' αὐτὴν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τῶν ὄντων, ὅτι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῆ ἐν ἄλλοις ὄν ἄλλο, μηδὲν ἠγεῖσθαι ἀληθές· εἶναι δὲ τὸ μὲν τοιοῦτον αἰσθητόν τε καὶ ὁρατόν, ὃ δὲ αὐτὴ ὄρα, νοητόν τε καὶ αἰδέες. Ταύτη οὖν τῆ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἢ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχὴ οὕτως ἀπέχεται τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ λυπῶν καὶ φόβων καθ' ὅσον δύναται, λογιζομένη ὅτι, ἐπειδὴν τις σφόδρα ἠσθῆ ἢ φοβηθῆ ἢ λυπηθῆ ἢ ἐπιθυμήσῃ, οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν ὅσον ἂν τις οἰηθείη, οἷον ἢ νο-

§. 73. ἢ φοβηθῆ ἢ λυπηθῆ. Iambl. ἢ λυπηθῆ ἢ φοβηθῆ. Cod. Tub. omittit haec ἢ λυπηθῆ. — κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν — sc. τῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν etc. In his etsi scribitur ut supra — ut Apolog. Socr. init. ὅτι — πεπάνθητε ὑπὸ τῶν ἡμῶν κατηγορέων, infra in hoc dial. §. 86. ὃ πεπόνθημεν ὑπὸ τῶν λόγων. Cyrop. VI, 1 36. οἷα πεπόνθησιν ὑπ' ἔρωτος, et sexcenties alias: probum tamen illud puto, ad quod suppleri potest γενόμενον. — ὅσον ἄ. τ. Ald. ὅσαν ἂν. Bas. 2.

σήσας ἢ τι ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὁ πάντων μέγιστόν τε κακῶν καὶ ἔσχατόν ἐστι, τοῦτο πάσχει καὶ οὐ λογίζεται αὐτό. Τί τοῦτο, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Κέβρις. Ὅτι ψυχὴ παντός 74. ἀνθρώπου ἀναγκάζεται ἅμα τε ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι σφόδρα ἐπὶ τῷ, καὶ ἡγεῖσθαι, περὶ ὃ ἂν μάλιστα τοῦτο πάσχει, τοῦτο ἐναργέστατόν τε καὶ ἀληθέστατον εἶναι, οὐχ οὕτως ἔχον· ταῦτα δὲ μάλιστα τὰ ὄρατά, ἢ οὐ; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ d. ὑπὸ σώματος; Πῶς δὴ; Ὅτι ἐκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥσπερ ἦλον ἔχουσα προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσηρονᾷ καὶ ποιεῖ σωματοειδῆ,

ὅσον ἄν. Iambl. ὡς ἄν. Codd. Tub. Aug. ἄν ἄν, quod ex scripturae compendio natum. ὅσον ἄν recte Bas. i. atque inde Steph. — Tum Codd. Aug. Tub. et Iambl. κακῶν pro κακῶν.

§. 74. Ὅτι ψυχὴ παντός ἀνθρ. Vulgo ἡ ψυχὴ. Sed articulum scripti libri, Aug. Tub. Paris. non agnoscunt. Iambl. ὅτι δὴ ψυχὴ. Infra §. 75. οὕτω λογίζονται ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου, ubi inculcatus a Fischero articulus ne in uno quidem libro compareret. — σφόδρα ἐπὶ τῷ, καὶ ἡγ. Ita Cod. Tub. et Edd. vet. Vitiose Ed. Steph. ἐπὶ τῷ κ. ἡγ. Nam sensus est, *animum cogi simul et gaudere vel dolere magnopere de re quariam et putare* etc. Tum Cod. Tub. τοῦτο ἐναργ. τε εἶναι καὶ ἀληθ. Cod. Aug. εἶναι omittit.

74. ταῦτα δὲ μάλιστα τὰ ὄρατά — *haec autem potissimum ea sunt, quae cerni possunt.* Sensu postulante art. τὰ a praecedente syllaba absorptum interieci. Sed eundem statim post cum Cod. Tub. expuxi, ubi vulgo legitur καταδεῖται ἡ ψυχὴ ὑπὸ σώμ. Conf. not. ad §. 24. — ὥσπερ ἦλον ἔχ. Certatim hoc dictum a posterioribus, Plutarcho imprimis, vel tau-

δοξάζουσιν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι ἄπερ ἂν καὶ τὸ σῶμα φῆ. Ἐκ γὰρ τοῦ ὁμοδοξεῖν τῷ σώματι καὶ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν ἀναγκάζεται, οἶμαι, ὁμότροπός τε καὶ ὁμότροφος γίνεσθαι καὶ οἷα μηδέποτε εἰς ἄδου καθαρῶς ἀφικέσθαι, ἀλλ' αἰετὸ τοῦ σώματος ἀναπλῆα ἐξιέναι, ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν εἰς ἄλλο σῶμα καὶ ὥσπερ σπειρομένη ἐμφύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων ἄμοιρος εἶναι τῆς τοῦ θεοῦ τε καὶ καθαροῦ καὶ μονοειδοῦς συνουσίας. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις, ὁ Κέβης, ὦ Σώκρατες.

75. Τούτων τοίνυν ἕνεκα, ὦ Κέβης, οἱ δικαίως φιλο- 34.
μαθεῖς κόσμοί εἰσι καὶ ἀνδρεῖοι, οὐχ ὧν οἱ πολ-
p. 84 λοὶ ἕνεκά φασιν ἢ σὺ οἶεις; Οὐ δῆτα ἔγωγε. Οὐ
a. γὰρ, ἀλλ' οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλο-

datum vel imitatione expressum docuit Wytenb. ad Plut. de S. N. V. p. 125. sq. — ταῦτα ἀλ. εἰν. Cod. Tub. ἀληθῆ εἶναι ταῦτα.

74. ὁμότροπός τε καὶ ὁμότροφος — Simili paronomasia Lachet. p. 188. B. ἐμοὶ μὲν οὐδὲν ἀηδέες οὐδ' αὖ ἀηδῆς. ὁμότροφος, quatenus non τρίφεται ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἀδοξάστου §. 75. — καθαρῶς ἀφικέσθαι. Imo καθαρῶς, ut §. 31. οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης. §. 68. εἰάν μιν καθαρὰ ἀπαλλάττηται. §. 71. μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῶς ἐπιόντι. — τοῦ σώματος ἀναπλῆα, a corpore inquinata, Vulgo ἀναπλῆα τοῦ σώματος ἀνάπλευς. Recte haud dubie, nec tamen illud movere placuit, quum in Xenoph. Cyrop. I, 3, 5. legatur ὅτι καταπλῆα (ἢ χεῖρ) σοι ἀπ' αὐτῶν ἐγίνετο. Sed et ibi Cod. Guelf. πλῆα habet. Scilicet simplex est πλέως, πλέα, πλέων; in compositis, ut solet, utriusque generis sunt ἐκπλέως, κατόπλευς, ἀνάπλευς etc. Nam Aeliano, cuius haec in v. ἐκπλευ Suidas profert, φιλοφροσύνης ἐκπλέως ἀπολαύσαντες, nihil in his tribuendum.

σόφου, καὶ οὐκ ἂν οἴηθείη, τὴν μὲν φιλοσοφίαν
 χρῆναι ἑαυτὴν λύειν, λυούσης δὲ ἐκείνης, αὐτὴν
 παραδιδόναί ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις ἑαυτὴν
 πάλιν αὖ ἐγκαταδεῖν καὶ ἀνήνυτον ἔργον πράτ-
 τειν Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἰσὸν μεταχειριζο-
 μένῃν ἀλλὰ γαλήνῃν τούτων παρασκευάζουσα,
 ἐπομένη τῷ λογισμῷ, καὶ αἰεὶ ἐν τούτῳ οὔσα, τὸ
 ἀληθές καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξασον θεωμένη
 καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη ζῆν τε οἶεται οὕτω δεῖν,
 ἕως ἂν ζῆ, καὶ ἐπειδὴν τελευτήσῃ, εἰς τὸ ξυγ- b.
 γενές καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικομένη ἀπιλλά-
 χθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. Ἐκ δὴ τῆς τοιαύ-
 τῆς τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῆ, ταῦτ' ἐπι-

§. 75. ἀνήνυτον ἔργον — *irritum opus facere, quod nunquam ad exitum perducī queat.* De v. ἀνήνυτον vid. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 379. Huiusmodi opus mens facit, dum philosophiae ope a corporis vinculis liberatur, mox, ubi liberata est, denuo corporis sensibus voluptatibusque et doloribus constringendam se iradit. Pro μεταχειριζομένην male Codd. Aug. Tub. et Iambl. μεταχειριζομένης. Ut Penelope quam interdum pertexuerat telam noctu retexebat, sic contra (ἐναντίως) soluta a corporis vinculis mens denuo corpori se illigat. — γαλήνῃν τούτων. Cod. Tub. τούτου. Certe τούτων non, quo putabat Fisch., ad verba ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις, sed pro τούτου positum refertur ad totum hoc quod praecessit τὸ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν etc. — αἰεὶ ἐν τούτῳ οὔσα, sed semper in hoc occupata, ut verum — contempletur. Sic Graece dixeris αἰεὶ ἐν τούτῳ εἶμι, τὸ ἀληθές θεωμαι, nec τούτῳ ad λογισμὸν pertinet. — οὕτω δεῖν. Sic Cod. Tub. cum Iambl. Edd. δεῖν οὕτως.

75. Ἐκ δὴ τῆς τοι. Cod. Tub. et Iambl. δὲ pro δὴ. Sed aptius hoc δὴ in argumentationis conclusione. οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῆ, non est periculum ne metuat. Apolog. Socr. p. 28.

τηδεύσασα, ᾧ Συμμία τε καὶ Κέβης, ὅπως μὴ
 διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος
 ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφουσηθεῖσα καὶ διαπτομένη
 76. οἴχηται καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἦ. Σιγῇ οὖν ἐγέ- 35.
 c. νετο ταῦτα εἰπόντος τοῦ Σωκράτους ἐπὶ πολὺν
 χρόνον, καὶ αὐτός τε πρὸς τῶ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν
 ὁ Σωκράτης, ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο, καὶ ἡμῶν οἱ πλεί-
 στοι. Κέβης δὲ καὶ Συμμίας σμικρὸν πρὸς ἀλλή-
 λω διελεγέσθην, καὶ ὁ Σωκράτης ἰδὼν αὐτῶ

B. οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ εἴη. Unde natum videtur illud *ou μή*. In proximis Edd. exhibent ταῦτα δ' ἐπιτηδεύουσα, itemque Cod. Tub. nisi quod ἐπιτηδεύσασα habet, uti et Codd. Aug. Paris. adversativam particulam δὲ quum structuræ ratio non admittat, Fischerus de Stephani et Forsteri sententia reposuit ταῦτά γ' ἐπιτηδεύουσα. Nos e Cod. Aug. ταῦτ' ἐπιτηδεύουσα. Quæ tamen verba ne post illa *ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς* moleste redundant, sequentibus illis ὅπως μὴ διασπ. ad quæ pertineant, cum vi aliqua præmissa puto: *ex huiusmodi vita non est periculum ne meluat, Simmia et Cebes, ne his usa institutis a ventis dissipetur, ὑπὸ τῶν ἀνέμων*. Sic Codd. Aug. Tub. Paris. pro ὑπὸ τινῶν ἀν. Ex iisdemque deinde reposui ἀττικώτερον διαπτομένη in locum vulgati διαπταμένη.

§. 76. αὐτός τε πρὸς τῶ εἰρ. λόγῳ ἦν — *ipse defixus erat in eorum quæ disputata erant, contemplatione*. De loquendi hoc genere εἶναι πρὸς τινι vel πρὸς τι vid. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. et nostra ad Phædr. §. 62. — ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο. Perperam ἰδεῖν h. l. Fischerus interpretatur βλέπειν, *vultum habere, vultum induere*. Passive positum hic ἰδεῖν, ut in καλὸς ἰδεῖν, *pulcher adspectu*, et similibus. Xenoph. Cyrop. V. 4, 11. Ἐγὼ δὲ γε, ναὶ μὰ τοὺς θεοὺς, σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦϊα, ὁποῖός τις ποτε φαίνη ἰδεῖν ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων. Aristot. h. Av. 1710. οἷος οὔτε παμφαῆς ἀσῆρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ.

ἤρετο, Τί, ἔφη, ὑμῖν τὰ λεχθέντα, μῶν μὴ δο-
κεῖ ἐνδεῶς λέγεσθαι; πολλὰς γὰρ δὴ ἔτι ἔχει
ὑποψίας καὶ ἀντιλαβὰς, εἴγε δὴ τις αὐτὰ μέλ-
λει ἰκανῶς διεξιέναι. Εἰ μὲν οὖν τι ἄλλο σκο-
πεῖσθον, οὐδὲν λέγω· εἰ δ' ἔτι περὶ τούτων ἀπο-
ρεῖτον, μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν καὶ d.
διεξελεῖν, εἴ πη ὑμῖν φαίνεται βέλτιον λεχθῆ-
ναι, καὶ αὖ καὶ ἐμὲ συμπαραλαβεῖν εἴ τι μᾶλ-
λον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν. Καὶ ὁ Σιμμίας
ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Σώκρατες, τάλιθῃ σοι ἐρῶ.
Πάλαι γὰρ ἡμῶν ἐκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον
προωθεῖ καὶ κελεύει ἔρεσθαι διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν
μὲν ἀκοῦσαι, ὀκνεῖν δὲ ὄχλον παρέχειν, μὴ σοι
ἀηδὲς ἢ διὰ τὴν παροῦσαν ξυμφωρᾶν. Καὶ ὃς 77.
ἀκούσας ἐγέλασέ τε ἠρέμα καὶ φησι, Βαβαί, ὦ

76. Τί, ἔφη, ὑμῖν — Haec ita interpunxit Steph. Τί; ἔφη·
ὑμῖν τὰ λεχθέντα μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδ. λέγεσθαι; in qua distinc-
tione neque ὑμῖν suo loco positum est, neque voculae μῶν
μὴ. Post haec τί ὑμῖν τὰ λεχθέντα quod statim expectabatur,
δοκεῖ, id in reperita demum interrogatione infertur. Similiter
Soph. Electr. 766. ὦ γέῃ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω; i.
e. τί ταῦτα λέγω, πότερον εἶπ. Pro δοκεῖ Cod. Tub. δοκαῖν.
Mihi scribendum aut εἶδοκει, aut λελέχθαι videtur.

76. εἰ δ' ἔτι περὶ τ. ἀπ. Sic bene Cod. Tub. Vulgo εἰ δὲ
περὶ τούτ. ἀπ. A Platone vero scriptum haud dubie εἰ δ' ἔτι
τι — ἀπορεῖτον. Tum Codd. Aug. et Tub. διελεῖν pro διεξελε-
σεῖν. — εἴ πη ὑμῖν φαίν. βέλτ. λεχθῆναι. Recte Ficinus:
si qua in parte putatis melius dici posse; in quo tamen sen-
su an post βέλτιον desideres. — ὄχλον παρέχειν, molestiam
creare.

§. 77 ἐγέλασέ τε — καὶ φησι. Xenoph. Anab. IV, 6, 22.
Ἐπεὶ δὲ εἰδείπησαν καὶ νύξ ἐγένετο, οἱ μὲν ταχθέντες ὄχοντο

- e. Σιμμία ἢ που χαλεπῶς ἀν' τοὺς ἄλλους ἀνδρώπους πείσαιμι ὡς οὐ ξυμφορὰν ἠγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτε γε μὴδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ καὶ, ὡς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν, οἱ ἐπειδὴν αἰσθωνται, ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, ἄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δὴ πλείεσσα καὶ μάλισα ἄδουσι γεγηθότες
- p. 85. ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι, οὐπὲρ εἰσι
 a. θεράποντες οἱ δὲ ἀνδρωποὶ διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται καὶ φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδειν, καὶ οὐ λογίζονται, ὅτι οὐδὲν ὄργεον

καὶ καταλαμβάνουσι τὸ ὄρος. V 8, 6. Ἐνταῦθα δὲ ἀναγιγνώσκεις τε αὐτὸν καὶ ἤρατο. Hellen. II, 1 15. προσβαλὼν πόλει — τῇ ὑστέρῳα προσβοῶν κατὰ κράτος αἰρεῖ καὶ ἐξηνδραπέδισε. Eurip. Iphig. Taur. 16. Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε καὶ λέγει Κάλχας τάδε. Soph. Electr. 807. ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ. Trach. 767. ἰδρῶς ἀνήμι χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται. Sic recte Erfurdus.

77. ὅτε γε μὴδ' ὑμᾶς — Vitiose vulgo ὅτι γε. Alterum ex Codd. Aug. Tub. et Stob. restituit iam Fischerus. ὅτε h. l. est quandoquidem. — μὴ διάκειμαι. Conf. not. ad §. 58.

77. οὐπὲρ εἰσι θεράποντες — Vid Petav. ad Themist. Oratt. VI. p. 5-5. Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. 5. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, 30. Rubnk Epist. Crit. II. p. 160. De Cygnorum cantu eximia est poetarum eruditissimi, I. H. Vossii disputatio, Mythol. Br. T. II. p. 96. sqq. — ἐξάδειν. Respexit huc Plutar. h. Sympos. p. 16. C. ἔλεγεν Ἀρίων ὅτι ἔρημος ἀνβοηθείας καὶ ἀπορῶν ἐρημῇ τινι χεῖσαιτο δαιμονίῳ τὸ μὲν σῶμα κοσμηῆσαι καὶ λαβεῖν ἐντάφιαν αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἐτι ζῶν κό-

ἄδει ὅταν πεινῆ ἢ ῥιγοῖ ἢ τινα ἄλλην λύπην λυ-
πῆται, οὐδὲ αὐτὴ ἢ τε ἀηδῶν καὶ χελιδῶν καὶ ὁ
ἔπος, ἃ δὴ φασὶ διὰ λύπην θρηνοῦντα ἄδειν·
ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ἄδειν
οὔτε οἱ κύκνοι· ἀλλ' ἄτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπόλλω- b.
νος ὄντες μαντικοὶ τέ εἰσι καὶ προειδότες τὰ ἐν
ἄδου ἀγαθὰ ἄδουσί τε καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν
ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ.

σμον, ἐξᾶσαι δὲ καὶ τὸν βίον τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ
τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος. Vocabulum ἐξᾶδειν, quod Steph.
in marg. explicat *extremum canere*, q. d. *cantandi arte de-*
fungi, nescio an potius significet *cantando vocem emittere*.
Eurip. Troad. 472. Πρῶτον μὲν οὖν μοι τὰ γὰρ ἐξᾶσαι φίλον,
ubi est *exponere, enarrare*.

77. ἢ ῥιγοῖ — Atticum fuisse ῥιγοῖ, ostendit in Auctario
ad Plat. Gorg. et Theaet. Buttannus p. 527. sq. Conf eiusd.
Gramm. Gr. p. 241. — ἃ δὴ φασὶ. Ald. et Steph. ὃν δὴ φ.
Illud e Bas. 2. et Stob. MS. restitutum a Forstero etiam Codd.
Aug. et Tub. exhibent Notum e fabulis, Terea, Thraciae
regem, in upuram, uxorem Procnen in Iusciniam huiusque
sororem Philomelam in hirundinem esse conversam; quan-
quam in narratione variant veteres. V. Meurs. de Regn. Att.
II, 4, 5.

77. ἄδουσί τε καὶ τέρπ. Omisit τε cum Cod. Tub. Stob.
— Μοκ iid. ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρ. Aelian. V. H. I, 14. Περὶ-
στευται, ὅτι ἄδει (ὁ κύκνος) καὶ λέγουσί γε, αὐτὸν μάλιστα ἐκεί-
νον εἶναι τὸν χρόνον ἐμφανότατον τε καὶ ἀδικάτατον, ὅταν ἢ περὶ
τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. — διαφερόντως ἢ, *magis quam*,
ut de rep. VII p. 538. B. — πείθεσθαι αὐτοῖς διαφερόντως ἢ
πρότερον, καὶ ζῆν κατ' ἐκείνους. Alias genitivo verbum iungi-
tur, velut de legg. III. p. 685. D. ἢ τοῦ στρατοπέδου — κα-
τασκευῆ — καλῶς ἐδόκει ἀνευρημένη καὶ κατακεκοσμένη καὶ δια-
φερόντως τῆς ἐπὶ Τροίαν ἀφικομένης. Perinde atque verbum
διαφέρειν, quod vulgo genitivum adsciscit, interdum et parti-

78. Ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἠγοῦμαι ὁμόδουλός τε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, καὶ οὐ χεῖρον ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότητος οὐδὲ δυσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι. Ἀλλὰ τούτου γε ἕνεκα λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅτι ἂν βούλησθε, ἕως ἂν οἱ Ἀθηναίων ἐῷσιν ἕνδεκα. Καλῶς, ἔφη, λέγεις, ὁ Σιμίας, καὶ ἐγὼ τέ σοι ἐρῶ ὃ ἀπορῶ, καὶ αὐτὸ ὅδε, ἢ οὐκ ἀποδέχεται τὰ εἰρημένα. Ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, περὶ τῶν τοιούτων ἴσως ὥσπερ καὶ σοὶ τὸ μὲν σαφὲς εἰδέναι ἐν τῷ νῦν βίῳ ἢ ἀδύνατον εἶναι ἢ παγχάλεπόν τι τὸ μέντοι αὐτὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν μὴ οὐχὶ παντὶ τρόπῳ ἐλέγ-

culam ἢ comitem habet. Xenoph. Hellen. III, 4, 14. ἐνόμισαν οὐδὲν διαίσειν τὸν πόλεμον ἢ εἰ γυναῖξί δέοι μάχεσθαι. Anab. III, 4, 33. πολὺ διέφερον ἐκ τῆς χώρας ὀρμαμένους ἀλέξασθαι ἢ πορευομένους ἐπιούσι τοῖς πολέμοις μάχεσθαι.

§. 78. αὐτὸς ἠγοῦμαι — Cod. Tub. αὐτός που οἶμαι. Deinde post ὁμόδουλος pro γε e Cod. Aug. et Bas. 2. τε iam dederat Fisch. ὁμόδουλον Atticum esse volunt Grammatici pro σύνδουλον. Vid. Moer. Thom. Mag. et Pollux III, 81.

78. ὅτι ἂν βούλησθε. Sic pro βούλοισθε Codd. Aug. et Tub. — ἕως ἂν οἱ Ἀθην. ἐῷσ. ἐνδ. Haec quum vulgo sic legerentur ἕως Ἀθηναίων ἐῷσιν ἄνδρες ἕνδεκα, in quibus male deest art. οἱ et praeter morem additur istud ἄνδρες, persanata dedit e Cod. Aug. Fischerus.

78. ἐμοὶ γὰρ δοκ. Cod. Tub. ἔμοιγε δ. — τὸ μέντοι αὐτὰ λεγ. Edd. vet. αὐτὰ λεγόμε. quod Cornarii monitu in αὐτὰ recte mutavit Steph. αὐτὸ h. l. est ex altera parte. A Cod. Aug. vocula haec abest. — καὶ μὴ προφίσεσθαι. In his librorum fere omnium, Codd. Aug. Tub. Paris. Edd. Ald. et Bass. suffragio munitum μὴ auctore Cornario eiecit Stepha-

κείν καὶ μὴ προαφίσσασθαι πρὶν ἂν πανταχῆ σκοπῶν ἀπέιπη τις, πάνυ μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός δεινὸν γὰρ περὶ αὐτὰ ἐν γέ τι τούτων διαπράξασθαι, ἢ μαθεῖν ὅπῃ ἔχει ἢ εὐρεῖν, ἢ, εἰ ταῦτα ἀδύνατον, τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγων λαβόντα καὶ δυσεξελεγκτότατον ἐπὶ α. τούτου ὀχούμενον ὡςπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλευσαι τὸν βίον, εἰ μὴ τις δύναιτο ἀσφαλέςερον καὶ ἀκινδυνότερον ἐπὶ βεβαιότερου ὀχήματος ἢ λόγου θείου τινὸς διαπορευθῆναι. Καὶ 79.

nur, recte postliminio revocavit Fischerus. Explicantur his καὶ μὴ προαφ. πρὶν etc. praecedd. παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν, quibus sic quoque addi poterant, παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν μὴ προαφίκαμίους πρὶν ἂν π.

78. εἰ ταῦτα ἀδύνατον — Cod. Tub. ἢ ταῦτα ἀδύνατον. Cod. Aug. ἢ εἰ ταῦτα ἀδύνατα. Parmenid. §. 64. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ubi vid. not.

78. ἢ λόγου θείου τινος — *Firmius hoc vehiculum* quum post illa τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγ. nihil esse possit nisi λόγος θεϊός τις, in vitio certe est istud ἢ, nusquam apud Platonem similisve scriptores explicandi vi positum. Atque totum hoc ἢ λόγου θείου τινὸς fuit quum suspectum nobis de fraude videretur istiusmodi, qualis tanquam Orphei confinxit illa apud Clem. Alex. Admon. ad Gen. p. 48. Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τούτῳ προσεδρεύε, Ἰθύνων κρηάδης νοερόν κύτος etc. Eam tamen suspicionem ipsum hoc τινὸς elevat, non sane a glossatore profectum, neque haec explicatio, si expraxeris hoc ἢ, a Platonicis stili perspicuitate abhorret. θεῖον λόγον autem h. l. a Simmia dici opinor θεῖα μοῖρα προσγεγόμενον, cuius ille Socratem suum comptem arbitrabatur, non, ut visum Forstero, e mysteriorum doctrinā ductum. — διαπορευθῆναι. Sic cum Edd. Codd. Aug. Tub., pro quo sine idonea causa Fischerus e margine Bas. 2. a Meibomio adscriptum διαπορρευθῆναι invexit.

δὴ καὶ νῦν ἔγωγε οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι ἔρεσθαι, ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις, οὐδὲ ἑμαυτὸν αἰτιάσομαι ἐν ὑστέρω χρόνῳ, ὅτι νῦν οὐκ εἶπον ἄ μοι δοκεῖ. Ἐμοὶ μὲν γάρ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ καὶ πρὸς ἑμαυτὸν καὶ πρὸς τόνδε σκοπῶ τὰ εἰρημένα, οὐ πάνυ φαίνεται ἰκανῶς εἰρησθαι. Καὶ ὁ

• Σωκράτης, Ἴσως γάρ, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, ἀληθῆ σοι 36. φαίνεται ἀλλὰ λέγε ὅπῃ δὴ οὐχ ἰκανῶς. Ταύτη ἔμοιγε, ἦ δ' ὅς, ἦ δὴ καὶ περὶ ἀρμονίας ἀντις καὶ λύρας τε καὶ χορδῶν τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον εἶποι, ὡς ἡ μὲν ἀρμονία ἀόρατόν τι καὶ ἀσώματον καὶ πάγκαλόν τι καὶ θεῖόν ἐστιν ἐν τῇ

P. 86
a. ἡρμωσμένη λύρα, αὐτὴ δ' ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ σώματά τε καὶ σωματοειδῆ καὶ σύνθετά τε καὶ γεώδη ἐστὶ καὶ τοῦ θνητοῦ ξυγγενῆ· ἐπειδὴν οὖν

ἦ

§. 79. ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις — Bene ad sensum Ficinus: praesertim quum ad hoc ipse nos adhorteris. — Ἐμοὶ μὲν γάρ etc. Particula μὲν accessit e Cod. Aug. — πρὸς τόνδε σκοπῶ. Nam supra Κέβης δὲ καὶ Σιμμίης σμικρὸν πρὸς ἀλλήλω διαλέγεσθαι dicti.

79. ἦ δὴ καὶ περὶ ἀρμον. Edd. et Codd. ἦδη. Illud ex certa Forsteni correctione Fischerus quoque recepit. — ἀόρατόν τι καὶ ἀσ. Omittit τι Cod. Aug. — σώματά τε καὶ σωμα. Pluralem σώματα pro σῶμα e Bass. et Ficijn. restituerat iam Fisch. Sic et Codd. Tub. Paris. Deinde sine τι Cod. Aug. σύνθετα καὶ γεώδη. — ἐστὶ καὶ τοῦ θν. Ita cum Forstero Fisch. e Codd. Aug. Tub. et Bas. 2. Ex Ald. et Bas. 1. Steph. ediderat καὶ ἔστι.

ἢ κατάξῃ τις τὴν λῦραν ἢ διατέμῃ ἢ διαρρήξῃ
 τὰς χορδὰς, εἴ τις διίσχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ λό-
 γῳ ὡςπερ σύ, ὡς ἀνάγκη ἔτι εἶναι τὴν ἁρμονίαν
 ἐκείνην καὶ μὴ ἀπολωλέναι οὐδεμίαν γὰρ μηχανή-
 νη ἂν εἴη τὴν μὲν λῦραν ἔτι εἶναι, διαρρῶγχιῶν

79. κατάξῃ — Cod. Paris. κατεάξῃ. Ut Gorg. §. 56. κα-
 τεαγῆναι. Lysias Apol. contr. Sim. p. 159. ed. Reisk. κατεά-
 ξαντες. ibid. p. 156. κατεαγεις, ubi vid. Tayl. Ex uno tamen
 Codice recipere dubitavi. — ἢ διαρρῆξῃ. Vulgo καὶ διαρρῆ-
 quasi non satis sit alterutrum, τὸ διαρρῆγγύναι aut τὸ διατέμνειν.
 In Codd. Aug. et Paris. r. pertum ἢ expressit etiam Ficinus:
vel fides incidere sive diruperit.

79. εἴ τις διίσχυρίζοιτο — Haec usque ad verba πρὶν τι
 ἐκείνην παθεῖν protasin continent, cui per parenthesin quasi quan-
 dam adliiciuntur deinde haec καὶ γὰρ οὖν, ᾧ Σάκκ. — ἢ κα-
 τασαπῆ: tum demum apodosis infertur §. seq. verbis ἔρα οὖν
 πρὸς τοῦτον τὸν λόγ., in quibus οὖν, ut solet, interruptum
 sermonem contexit. Sic optime, ut in sermone familiari, co-
 haeret oratio. — Τῷ αὐτῷ λόγῳ ὡςπερ σύ. Hic more suo au-
 dacier Fischerus de Forsteri coniectura rescripsit ᾧπερ; ego,
 quum in ἄσπερ libri scripti editique conspirant, similiterque Ly-
 sid. §. 15. legatur τῷ γείτονι ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὄρος, ὡςπερ τῷ
 πατρί; Sophocl. Electr. 532. οὐκ ἴσον καμῶν ἐμοὶ λύπης, ὅτ'
 ἴσπειρ, ὡςπερ ἢ τίκτουσ' ἐγά. Lysias pro Aristoph. bon. p. 637.
 ἠγοῦντο καὶ τὰ ἐκεῖ ὅμως σφίσιν εἶναι ἴσα ὡςπερ καὶ τὰ ἐνθά-
 δε, ubi male Reiskius ὡςπερ uncis inclusit, satius esse duxi
 vulgatum retinere. — οὐδεμίαν γὰρ μηχανὴν εἶη. Stephanus si
 scriptum legisset οὐδεμίαν γὰρ μηχανὴν εἶναι, non haesisset in
 vocula γὰρ, quam in γε mutandam coniecit similitium imme-
 mor locorum, ut Phileb. p. 58. A. Ἐκαυον — Γοργίου πολλὰ-
 κισ, ὡς ἢ τοῦ πείθειν (δύναμις) πολὺ διαφέρει πασῶν τεχνῶν,
 πάντα γὰρ ὑφ' αὐτῇ δοῦλα δι' ἐκόνταν, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποι-
 οῦτο. Xenoph. Anab. VII, 3, 13. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταῦτα,
 ὅτι παντὸς ἄξια λέγοι Σεύθης· χειμῶν γὰρ εἶη, καὶ οὔτε οἴκα-
 δε ἀποπλεῖν τῷ βουλομένῳ δυνατόν εἶη etc. Hellen. III, 2, 23.
 ἀποκρισάμενον δὲ τῶν Ἠλείων, ὅτι οὐ ποιήσειαν ταῦτα· ἐπιλητί-

- τῶν χορδῶν, καὶ τὰς χορδὰς θνητοειδεῖς οὐσας, τὴν δὲ ἀρμονίαν ἀπολωλέναι, τὴν τοῦ θεοῦ τε καὶ ἀθανάτου ὁμοφυῆ τε καὶ ξυγγενῆ, προτέραν
- b. τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην· ἀλλὰ φαίη, ὡς ἀνάγκη ἔτι που εἶναι αὐτὴν τὴν ἀρμονίαν καὶ πρότερον τὰ ξύλα καὶ τὰς χορδὰς κατασαπήσεσθαι πρὶν
80. τι ἐκείνην παθεῖν - καὶ γὰρ οὖν, ὧ̄ Σώκρατες, οἶμαι ἔγωγε καὶ αὐτὸν σε τοῦτο ἐντεθυμῆσθαι, ὅτι τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυ-

δας γὰρ ἔχουσιν τὰς πόλεις· φρουρὰν ἔφηναν οἱ ἔφοροι. Lysias Epitaph. p. 83. ed. Reisk. — τοιαύτη δόξα παρειστήκει, ὡς, εἰ μὲν πρότερον ἐπ' ἄλλην πόλιν ἴωσιν (l. ἴασιν), ἐκείνοις καὶ Ἀθηναίοις πολεμήσουσι· προθύμως γὰρ τοῖς ἀδικουμένοις ἤξουσι βοηθήσοντες etc.

79. ἀλλὰ φαίη, ὡς ἀνάγκη ἔτι — In incerta loci scriptura, quod optimum videbatur, dedimus e Cod. Paris. Vulgo ἀλλὰ φαίη, Ἀνάγκη ἔτι π. ε. in quibus durissime sermo in directam, quam dicunt, orationem abit. Cod. Aug. ἀλλὰ φαίη ἂν τις, ἔτι που εἶναι, quod a Ficino quoque expressum, qui ita haec vertit, *ille vero diceret, adhuc esse alicubi harmoniam, nimium tamen ab incepta periodi structura abhorret. Nisi quis hinc suspicetur a Platone sic scriptum fuisse: ἀλλὰ, φαίη ἂν τις, ἀνάγκη ἔτι π. ε., ut hinc deflectere ab initio scripturae incipiat sermo liberiusque evagari, donec verbis illis infra ὅρα οὖν πρὸς τοῦτ. τὸν λόγον in ordinem quasi revocetur.*

§. 80. Καὶ γὰρ οὖν, ὧ̄ Σώκρ. Caret particula οὖν Cod. Tub. — ἐντεθυμῆσθαι. Vitiose Cod. Aug. cum Edd. vet. ἐντεθυμῆσθαι, unde Fischerus coniecit ἐνθυμῆσθαι. Cratyl. §. 45. οὐ φιλόσοφόν σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένου, ὅτι οὕτω μὲν ἂν κατέχοι αὐτούς. Xenoph. Anab. III, 1, 43. ἐντεθύμημαι. — καὶ τοῦτο, ὅτι, ὁπόσοι μὲν μασεύουσι ζῆν ἐκ παιτὸς τρόπου ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οὗτοι κακῶς — ἀπαθνήσκουσι. — τοιοῦτόν τι. Sic pro τοιοῦτό τι Codd. Aug. et Tub.

χὴν εἶναι, ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ ξυνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ, καὶ τοιούτων τινῶν, κρᾶσιν εἶναι καὶ ἀρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν, c. ἐπειδὴν ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κρᾶθῆι πρὸς ἄλληλα εἰ οὖν τυγχάνει ἡ ψυχὴ οὔσα ἀρμονία τις, δῆλον ὅτι, ὅταν χαλασθῆι τὸ σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως ἢ ἐπιταθῆι ὑπὸ νόσων καὶ ἄλλων κακῶν, τὴν μὲν ψυχὴν ἀνάγκη εὐθύς ὑπάρχει ἀπολωλέναι, καίπερ οὔσαν θειοτάτην, ὥσπερ καὶ αἱ

80. ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος — Aristot. de Anim. I, 4. Καὶ ἄλλη δὲ τις δόξα παραδίδεται περὶ ψυχῆς, πιθανὴ μὲν πολλοῖς καὶ οὐδενὸς ἦταν τῶν λεγομένων, λόγους δὲ ὥσπερ εὐθύνας δεδάκνυα καὶ ἐν τοῖς ἐν κοινῷ γινομένοις λόγοις· ἀρμονίαν γὰρ τινα αὐτὴν τινες λέγουσι· καὶ γὰρ τὴν ἀρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσιν τινα ἐναντίων εἶναι, καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων κ. τ. α. Non certae philosophorum scholae propriam, sed vulgo potius communem tum hanc fuisse de animorum natura opinionem, quam deinde propriam sibi fecere Aristotelis auditores, Dicaearchus et Aristoxenus (v. Cic. Tusc. Disp. I, 10. Acad. II, 39. ibiq. Davis), intelligitur etiam ex eo, quod Simmias h. l. ὑπολαμβάνομεν dicit, non ὑπολαμβάνουσί τινες: clarius infra apparet, ubi idem Simmias hanc sibi natam dicit opinionem ἀνευ ἀποδείξεως μετὰ εἰκότος τινός καὶ εὐπρεπείας, ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις §. 94. — καὶ τοιούτων τινῶν κρᾶσιν εἶναι. A participiis ad infinitivum transit sermo, ut de rep. II, p. 283. A. Συγχωρῆς ἄρα, τοῦτον τύπον δεύτερον εἶναι, ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὡς μῆτε αὐτοὺς γόητας ὄντας (sic vere Cod. Paris.) τῶ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς, μῆτε ἡμᾶς ψεύδει παραγαγεῖν.

80. εἰ οὖν τυγχάνει — Sic pro τυγχάνη Cod. Aug. Tum ἡμῶν post σῶμα ab eod. abest libro. — ὑπάρχει. Codd. Tub. Paris. ὑπάρχειν. — ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλ. ἀρμ. sc. ἀπόλλυν-

- ἄλλαι ἀρμονίαι αἱ τ' ἐν τοῖς φθόγγοις καὶ ἐν τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι τὰ δὲ λείψανα τοῦ σώματος ἐκάστου πολὺν χρόνον παραμένειν, ἕως ἂν ἢ κατακαυθῆ ἢ κατασαπῆ — ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον τί φήσομεν, ἐάν τις ἀξιοῖ κρᾶσιν οὖσαν τὴν ψυχὴν τῶν ἐν τῷ σώματι ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ πρώτην ἀπόλλυσθαι.
- βγ. Διαβλέψας οὖν ὁ Σωκράτης, ὥσπερ ταπολλὰ εἰ- 37. ὤθει, καὶ μειδιάσας, Δίκαια μέντοι, ἔφη, λέγει Σιμμίας. Εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἀπτομένῳ τοῦ λόγου. Δοκεῖ μέντοι μοι χρῆναι πρὸ τῆς ἀποκρίσεως ἔτι πρότερον Κέβητος ἀκοῦσαι,
- ε. τί αὖ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ, ἵνα χρόνου ἐγγενο-

ται. — Καὶ ἐν τοῖς τῶν δημ. Ἰσο καὶ αἱ ἐν τοῖς τ. δ., quoniam praecessit αἱ τ' ἐν τ. φθ., non αἱ ἐν τε τ. φθ. Quamquam τε sic negligentius locatum sexcenties invenitur.

§. 81. Διαβλέψας οὖν ὁ Σωκρ. Sic pro διαβλεψόμενος Codd. Aug. Tub. Paris. Vulgatum non stabiliunt certe, quae ex Novij Testam. scriptoribus attulit Fischerus, περιβλεψόμενος et πρωςβλεψόμενος. — λέγ. Σιμμίας. Cod. Tub. λέγ. ὁ Σιμ.

— τί οὐκ ἀπεκρίνατο, quidni respondet? — ἀπτομένῳ τοῦ λόγου. ἀπτεσθαι τοῦ λόγου alibi est disputationem ingredi, ut Xenoph. gympos. III, 2. — οὐκ αἰσχρὸν οὖν, εἰ μὴδ' ἐπιχειρήσομεν συνόντες ἀφελεῖν τι ἢ εὐφραίνειν ἀλλήλους; Ἐντεῦθεν εἶπον πολλοὶ, σὺ τοίνυν ἡμῖν ἐξηγοῦ, ποίων λόγων ἀπτόμενοι μάλιστα ἂν ταῦτα ποιοῖμεν. Eurip. Ion. 544. φέρε, λόγων ἀψάμεθ' ἄλλων. Androm. 663. Καίτοι φέρε, ἀψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου. Hic tamen vel propter subsequencia τί αὖ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ accipiendum potius vocabulum reprehendendi et impugnandi potestate. Herodot. V, 92, 3. ἐτεῶτες ἐπὶ τῶν θουρέων ἀλλήλων ἀπτοντο κατατιώμενοι.

"Ἄγγελος,
ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
λε.

μένου βουλευσώμεθα τί ἐροῦμεν, ἔπειτα ἀκούσαντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, εἰάν τι δοκῶσι προσάδειν· εἰάν δὲ μὴ, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου. Ἄλλ' ἄγε, ἢ δ' ὅς, ὦ Κέβης, λέγε τί ἦν

81. ἔπειτα ἀκούσαντας — Vulgo ἔπειτα δὲ ἀκ. Voculam cum Cod. Aug. abiecti constantem prope secutus sermonis usum. §. 88. — ἠγήσασθαι παντάπασί γε ἀληθῆ' εἶναι καὶ ὑγιᾶ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὑστέρων εἰς τὸν πονηρὸν. Protag. §. 74. Καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον — ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίωσα — ἔπειτα — τρέπομαι πρὸς τὸν Περδίκον, atque ita post πρῶτον μὲν vobis reperias ἔπειτα, rarius longe ἔπειτα δέ. Eodemque modo εἴτα ponitur Leonth. Mem. IV, 5, 3. ἴσως γὰρ ἐλευθέρον φαίνεται σοι τὸ πρῶτον τὰ βέλτεστα, εἴτα τὸ ἔχειν τοὺς καλύσσοντας τὰ τοιαῦτα πρὸς εἶν ἀνελεύθερον νομίζεις. Plat. Theaetet. §. 22. εἰάν ἕρα σκοπούμενός τι ἂν ἂν λέγης ἠγήσωμαι εἶδωλον καὶ μὴ ἀληθές, εἴτα ὑπεξάιρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Quibus facile centena addi possent.

81. εἰάν τι δοκῶσι προσάδειν, si quid concinere videntur, h. e. si quid attulerint, quod nostris concinat rationibus. ^{ἡαρμονίσε} ^{χίμαρ in, w's} ^{ἀπὸ ἀβελειῶν} ^{ἰτισπεν "Βουτ} ^{μετν νίδε.} Contrarium est ἀπάδειν, aliena dicere quaeque alter probare non possit. Hesych. ἀπάδοντα, ἀλλότρια. — ὑπερδικεῖν. Schol. ἠγοῦν συνηγορεῖν. καὶ ὑπερδικεῖ, οἱ συνήγοροι,

81. Ἄλλ' ἄγε, ἢ δ' ὅς —. Ita Cod. Aug. Ceteri libri ἀλλά γε. Quae particulae apud prosae scriptores non aliter, nisi interposito aliquo verbo, usurpatae reperiuntur, nec aliud significantes quam *at certe, at saltem*. — λέγε τί ἦν δ' ὅς αὖθρ. Sic cum Turnebo rescribere malui, quam quod vitiose in Edd. et Cod. Tub. legitur, τί ἦν τὸ σὲ αὖθρᾶττον ἀπισίαν παρέχει, in textu relinquere. Quamquam aliis probabilius videbitur τί ἦν ὅτι σὲ αὖθρ. ἀπ. παρέχει. In ea, quam e Cod. Aug. Fischerus recepit, lectione, τί ἦν τὸ σὲ αὖθρᾶττον, ἀπισίαν παρέχειν, infinitivus hic cum reliqua sermonis structura plane non cohaeret.

ὁ σὲ αὖ θραύττον ἀπισίαν παρέχει. Λέγω δὴ,
 ἢ δ' ὅς, ὁ Κέβης. Ἐμοὶ γὰρ φαίνεται ἔτι ἐν τῷ
 αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι, καὶ, ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν
 P. 87. ἀλέγομεν, ταυτὸν ἔγκλημα ἔχειν. Ὅτι μὲν γὰρ
 a. ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε τὸ εἶδος ἐλ-
 θεῖν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐχὶ πάνυ χαριέντως
 καὶ, εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς
 ἀποδεδείχθαι ὡς δὲ καὶ ἀποθανόντων ἡμῶν
 ἔτι πού ἐστιν, οὐ μοι δοκεῖ τῆδε. Ὡς μὲν οὐκ
 ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώματος,
 οὐ συγχωρῶ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει δοκεῖ γὰρ
 82. μοι πᾶσι τούτοις πάνυ πολὺ διαφέρειν. Τί οὖν,
 ἂν φαίη ὁ λόγος, ἔτι ἀπιστεῖς, ἐπειδὴ γε ὄρας

81. Λέγω δὴ — Sic Codd. Aug. Tub. Vulgo δὲ pro δὴ.
 ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι, quod alias dicitur οὐ προεχωρημέναι.

81. οὐκ ἀνατίθεμαι — Vulgo ἀντιτίθεμαι. Cod. Aug. ἀν-
 τίθεμαι. Nostrum a Turnebo iam editum suasit etiam Steph.
 et confirmat teste Forstero Olympiodorus. Menon. p. 81. D.
 τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπισήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατί-
 θεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι. De altero illo Phavorinus, Ἀν-
 τιτίθεμαι οὐκ ἐστίν, οὐδὲ γε μὴν εὔρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς,
 ὡς περ οὐδὲ τὸ παρατίθεμαι. Mox ἐπαχθές proprium est de
 nimia et molestà laude vocabulum. Vid. not. ad Plat. Lysid.
 §. 13.

81. ἔτι πού ἐστιν — Cod. Tub. ἔσαι pro ἐστίν. Sed mox §.
 84. — θαρξέν, ὡς, ἐπειδὴ ἀποθάνωμεν, ἔτι πού ἡμῶν ἡ ψυχὴ
 84. ἐστίν, ubi nulla librorum varietas. — δοκεῖ τῆδε. Supple ἱκα-
 νῶς ἀποδεδείχθαι.

81. ὡς μὲν οὐκ ἰσχυρ. Qui nusquam fere tolerare potuit
 asyndeton Stephanus h. l. coniecit ὡς μέντοι ο. l., idque in
 textum recepit Fischerus. Sed μὲν praeter Edd. etiam Codd.
 Aug. Tub. habent, neque ego vinculi hic quidquam requiro.

§. 82. Τί οὖν, ἂν φαίη ὁ λόγος — Ne existeret hyperba-

ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου τό γε ἀσθενέστερον
 ἔτι ὄν; τὸ δὲ πολυχρονιώτερον οὐ δοκεῖ σοι ἀνα-
 γκαῖον εἶναι ἔτι σώζεσθαι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ; b.
 Πρὸς δὴ τοῦτο τόδε ἐπίσκειψαι εἰ τι λέγω· εἰκό-
 νος γάρ τινος, ὡς ἔοικε, καὶ γὰρ ὡς περὶ ὁ Σιμ-
 μίας δέομαι. Ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι
 ταῦτα, ὡς περὶ ἂν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου
 πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον,

τον, ἂν φαίη ὁ λόγος pro φαίη ἂν ὁ λόγος, Fischerus cum ce-
 teris editoribus ita haec interpunxit, τί οὖν ἂν, φαίη ὁ λόγ.,
 post ἂν indicativum ἀπισεῖς recte inferri ratus, quia illud
 cum verbis τί οὖν cohaereret. Quasi dictum legisset usquam
 τί οὖν ἂν pro τί οὖν; Hyperbaton hoc, si quod est, ne quem
 posthac offendat, de innumeris haec apponimus: infra §. 116.
 σὺ δ' εἴπερ εἰ τῶν φιλοσόφων, αἶμαι, ἂν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοῖς.
 Hipp. Mai. §. 43. Μανθάνω, ἂν ἴσως φαίη, καὶ ἐγώ. Andocid.
 de red. p. 77. ed. Reisk. ἂν ἔνεκα, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἀν-
 θρωπίνως περὶ ἐμοῦ γιγνώσκειτε, ἂν εἴητε ἄνδρες εὐδαιμονέστεροι.
 Soph. Oed. Tyr. 937. τάχ' ἂν ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ; ἂν
 ἀσχάλλοις δ' ἴσως. Sic ibi distinguendum.

82. ὡς περὶ ὁ Σιμμίας — Articulus abest a Cod. Tub. In seqq.
 ὡς περὶ ἂν τις περὶ ἀνθ., ubi miro errore Fischerus ἂν pro εἰ
 positum accepit, vellem in Cod. repertum ὡς περὶ ἂν εἰ, ut in-
 fra §. 108. post ὡς περὶ ἂν omissum εἰ Codd. praebent; nec
 tamen ea non potest h. l. oratio carere. *Mihi enim haec si-
 militer dici videntur, velut de sene textore mortuo haec ali-
 quis dicere queat etc.* — ἀνθρώπου ὑφάντου. Ut apud Ly-
 siam in Nicom. p. 864. ἄνθρωποι ὑπογραμματεῖς, Dio Chry-
 sost. Or. III. p. 103. ἄνθρωπος κόλαξ, quaeque huius generis
 quamplurima reperiuntur, in quibus, ubi certe singularis est nu-
 merus, v. ἄνθρωπος vix aliter quam cum contemptu aliquo po-
 nitur. Vid. Valcken. Annotr. Crit. in Nov. Test. p. 336. seq.
 Alius est generis apud Xenoph. Cyrop. VIII, 7, 14. πολῖται
 ἄνθρωποι.

που σῶς *hic*.^d Ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἀνθρώπος, ἀλλ' ἐσί που ἴσως· τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοιμάτιον ὃ ἡμπίσχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἐσὶ σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλε, καὶ εἴ τις ἀπιστοῖν αὐτῷ, ἀνερωτήη,
 c. πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι, τὸ γένος ἀνθρώπου ἢ ἱματίου ἐν χρεία τε ὄντος καὶ φορούμενου· ἀποκριναμένου δὲ τινος ὅτι πολὺ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἶοιτο ἀποδεδείχθαι ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὃ

82. ἀλλ' ἐσί που ἴσως — Sic libri scripti editique, adstipulante Ficino, *sed forte alicubi superesse*. Arriissimumque est h. l. modeste loquenti tritum Atticis verbum ἴσως, neque quod mox in eadem sententia legitur, ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὃ γε ἀνθρώπος σῶς ἐσιν, ἐπειδὴ τὸ γε ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλεν, inde idem hic quoque positum a Platone colligas. Tamen sui hic dissimilis Fischerus de Forsteri coniectura edidit ἀλλ' ἐ. π. σῶς. Potius coniecero ἀλλ' ἐσὶν ἔτι που ἴσως, ut §. 75., ὅπως μὴ — οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἦ et §. 84. ἄς, ἐπειδὴ ἀποδιδόμενοι, ἔτι που ἡμῶν ἢ ψυχῆ ἐσιν. Quamquam ne hoc quidem indigemus.

82. παρέχοιτο θοιμάτιον. Cod. Aug. παρέχοι τὸ θοιμάτιον. Unde memini qui suspicaretur παρέχοι θοιμάτιον. Sed Graecum est παρέχεσθαι τεκμήριον. Sympos. p. 195. B. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται φεύγων φυγῆ τὸ γῆρας. Parmen. §. 4. τεκμήρια καὶ αὐτὸς πάμπαν καὶ παμμεγέθη παρέχεται.

82. καὶ εἴ τις ἀπιστοῖν αὐτῷ, ἀνερωτήη — Certa haec persanavimus medela, quae vulgo sic leguntur: καὶ εἴ τις ἀπιστῶν αὐτῷ ἀνερωτῶ — ἀποκριναμένου (Cod. Aug. ἀποκρινομένου) δὴ τινος etc. Non profecto incredulus ille interrogat, utrum sit magis diuturnum, sed hoc illum is interrogat, qui suam de vita post mortem futura sententiam hoc ipso probare conatur argumento, quod sit τὸ γένος ἀνθρώπου πολυχρονιώτερον ἢ τὸ τοῦ ἱματίου. — ἀνερωτῶ pro ἀνερωτῶ e Bas. 2. dederat iam Forsterus, atque ita scriptum in Codd. Aug. et Tub.

γε ἀνθρωπος σῶς ἐσιν, ἐπειδὴ τό γε ὀλιγοχρο-
 νιώτερον οὐκ ἀπόλωλε. Τὸ δ' οἶμαι, ὧ Σιμμιά, 83.
 οὐχ οὕτως ἔχει. Σκόπει γὰρ καὶ σὺ ἄ λέγω.
 Πᾶς γὰρ ἂν ὑπολάβοι ὅτι εὐηθεὶς λέγει ὁ τοῦτο
 λέγων· ὁ γὰρ ὑφάντης οὗτος πολλὰ κατατρήψας
 τοιαῦτα ἱματῖα καὶ ὑφηνάμενος ἐκείνων μὲν ὑπε-
 ρος ἀπόλωλε πολλῶν ὄντων, τοῦ δὲ τελευταίου,
 οἶμαι, πρότερος καὶ οὐδὲν τι μᾶλλον τούτου d.
 ἕνεκα ἀνθρωπός ἐσιν ἱματίου φαυλότερον οὐδ'
 ἀσθενέστερον. Τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην, οἶμαι, εἰκό-
 να δέξαιτ' ἂν καὶ ψυχὴ πρὸς σῶμα, καὶ τις λέ-
 γων ταῦτα ταῦτα περὶ αὐτῶν μέτρι' ἂν μοι φαί-
 νοιτο λέγειν, ὡς ἢ μὲν ψυχὴ πολυχρονιώτερόν
 ἐσιν, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρο-
 νιώτε-

82. ἐπειδὴ τό γε ὀλιγοχε. In Edd. omissum γε addidi e
 Cod. Tub. Cod. Aug. τό τε ὀλ.

§. 83. Πᾶς γὰρ ἂν ὑπολ. Cod. Aug. πᾶς ἂν. Cod. Tub.
 πᾶς ἂν. Neque Ficinus hoc γὰρ expressit, quod tamen aptis-
 simum h. l. — καὶ οὐδὲν τι μᾶλλον. Male Cod. Tub. ται προ-
 τι. Protag. §. 27. κἂν πάνυ καλὸς ἦ καὶ πλούσιος — οὐδὲν τι
 μᾶλλον ἀποδέχονται. de rep. VI. p. 437. C. ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς
 οὐδὲν τι μᾶλλον ταύτῃ ἔχει. Xenophl. Cyrop. VII, 1, 6. Κῦρος
 δὲ ὄργῳ ταῦτα οὐδὲν τι μᾶλλον ἀφίστατο. Atque ita innumerais
 locis.

83. Τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην — In locum suum hoc δὲ e Cod. l.
 Aug. Tub. Paris. rediit. — καὶ ψυχὴ πρὸς σῶμα. Vulgo ἢ
 ψυχῇ. In Cod. Tub. abest art. ἢ. Cod. Aug. ἂν καὶ ἢ ψυχῇ.
 Unde καὶ pro ἢ rescripsi. Nec magis dubitanter statim post
 ταῦτα ταῦτα, eadem haec, dedi pro αὐτὰ ταῦτα, haec ipsa.
 — μέτρι' ἂν μοι. Sic pro μέτριά μοι Cod. Aug. — ὡς ἢ
 μὲν ψυχὴ πολυχρονιώτερον. Vulgo ἢ ψυχῇ μὲν. Nostro ordine
 Cod. Tub. Pro vulgato autem πολυχρονίον quod vel ex con-
 jectura reponi debebat, πολυχρονιώτερον dedit Cod. Paris.

Codd: άλλως
τε καὶ —
βίῳ

ρον· ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίη ἐκάστην τῶν ψυχῶν πολ-
 λὰ σώματα κατατρίβειν, ἄλλως τε: $\chi\acute{\alpha}\lambda\upsilon\sigma\tau\acute{\iota}\nu$: πολλά
 ἔτη: $\beta\iota\acute{\omega}\nu$: εἰ γὰρ ῥέει τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύοιτο
 ἔτι ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ ψυχὴ αἰεὶ τὸ
 κατατριβόμενον ἀνυφαίνοι, ἀναγκαῖον μὲντ' ἂν
 e. εἶη, ὅποτε ἀπολλύοιτο ἡ ψυχὴ, τὸ τελευταῖον
 ὕφασμα τυχεῖν αὐτὴν ἔχουσαν, καὶ τούτου μό-
 νου προτέραν ἀπόλλυσθαι· ἀπολομένης δὲ τῆς
 ψυχῆς, τότε ἤδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπι-
 δεκνύοι τὸ σῶμα, καὶ ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο.

83. ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίη — Edd. φαίην, cui e Codd. Tub.
 et Paris. substituiti, quod etiam Ficinus expressit, φαίη sc. ὁ
 λέγων ταῦτα ταῦτα περὶ αὐτῶν (ψυχῆς καὶ σώματος). Qui
 si hoc tantum diceret, animum diuturniorem esse firmioremque
 quam corpus, non sene eadem, (ταῦτα ταῦτα) de corpore
 animoque diceret, quae modo dicia sunt de textiore pallioque.
 Hunc ipsum haec quoque addere* oportet, ἐκάστην τῶν ψυχῶν
 πολλά σώματα κατατρίβειν etc. Poterat hunc etiam in mo-
 dum procedere oratio: ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονιάτερόν ἐστι,
 τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγόχρονιάτερον· ἀλλ' ἐκάστη τῶν
 ψυχῶν πολλά σώματα κατατρίβει κ. τ. ἄ. — Mox pro βίῳ
 Codd. Aug. et Tub. βιῶν, quod iussu legum Grammatices resti-
 tuisse se ait Fischerus. Fischeri quae fuerit grammaticae, igno-
 ramus; nostra post καὶ i. e. καὶ ἔάν non optativum βιῶν, sed
 subiunctivum βιῶν postulat. Non tamen spernendum illud
 βιῶν, quod et Cod. Paris. praebet, neque dubito quin Plato-
 nis manum servarit Cod. Tub. ἄλλως τε εἰ καὶ πολλά ἔτη
 βιῶν. Καὶ in formula hac plane, ut h. l., positum Xenoph.
 Mem. I, 2, 59. ἄλλως τε ἔάν πρὸς τούτῳ καὶ θρασείῳ ᾧσι.

83. ἀπολομένης τε τῆς ψυχῆς — Sic recte Cod. Tub. Vul-
 go ἀπολλυμένης. Non dum exstinguitur animus, sed, extincto
 demum illo, corpus putrescere potest. — ἐπιδεκνύοι τὸ σῶ-
 μα. Ita Codd. Aug. et Paris. Vulgo ἐπιδεκνύοιτο σῶμα, male
 omisso articulo, quum praecesserit τῆς ψυχῆς: neque apta

Ὡςτε τούτω τῷ λόγῳ οὕτω ἄξιον πισεύσαντα 84.
 θαρξείν, ὡς, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡ
 ψυχὴ ἡμῶν ἐστίν. Εἰ γὰρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ p. 88
 λέγοντι ἢ ἂ σὺ λέγεις συγχωρήσεις, δούς αὐτῶ, ^{a.}
 μὴ μόνον ἐν τῷ πρὶν καὶ γενέσθαι ἡμᾶς χρόνον
 εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν, καὶ
 ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, ἐνίῳν ἔτι εἶναι καὶ ἕσεσθαι
 καὶ πολλάκις γενήσεσθαι καὶ ἀποθανεῖσθαι αὐ-
 θις οὕτω γὰρ αὐτὸ φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, ὡςτε

est h. l. media verbi forma. Sed post φύσει excidisse vide-
 tur ἂν.

§. 84. ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχὴ ἐστίν. Verba hoc ordine posui
 e Cod. Tub. Vulgo ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐ. — Εἰ γὰρ τις καὶ πλέον
 ἔτι τῷ λέγ. Haec, uti proxime praegrassa, Cebes dicit con-
 versus ad Simmiam, qui supra §. 79. quum animos humanos
 ante hanc vitam fuisse concessisset, deinde animum cum har-
 monia comparando illud negaverat, firmiorem eum diuturnio-
 remque quam corpus esse. Verba πλέον ἔτι pertinent ad seq.
 λέγοντι, perinde ac si ita posita essent, εἰ γὰρ τις τῷ καὶ
 πλέον ἔτι λέγοντι ἢ ἂ σὺ λέγεις συγχωρήσεις. Isocrat. Paneg. §.
 38. Ἐγὼ δὲ ἠγοῦμαι μὲν ταῦτα τοὺς λέγοντας οὐκ ἀποτρέπειν
 ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατείαν. Xenoph. Mem. I, 6, 7. ἐμὲ δὲ
 ἄρα οὐκ οἶει τῷ σώματι ἀεὶ τὰ συντυγχάνοντα μελετῶντα καρ-
 τερεῖν πάντα ἔξω φέρειν σοῦ μὴ μελετῶντος; ubi perperam ali-
 quis verba sic voluit transponi, τὰ σώματι ἀεὶ συντυγχάνοντα.
 Ibid. §. 13. τὴν σοφίαν τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πω-
 λοῦντας σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι. Lysias p. 170. ed. Reisk. ἡμεῖς
 ἡμεῖς αὐτὸν οἱ κριτὴν ἐμβαλόντες.

84. ἡμῶν τὴν ψυχὴν. Cod. Tub. τὰς ψυχὰς. Sed et paul-
 lo ante ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχὴ ἐστίν, et supra §. 81. ὅτι μὲν γὰρ
 ἢ ἡμῶν ἡ ψυχὴ. — §. 80. κρᾶσιν εἶναι καὶ ἀεμονίαν αὐτῶν
 τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν. §. 100. ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι ἡμῶν τὴν
 ψυχὴν ἀνάλεθρον — οὐσαν.

84. οὕτω γὰρ αὐτὸ φύσει ἰσχυρὸν εἶν. αὐτὸ πρὸ αὐτῆν, ut
 Menon. p. 87. D. Οὐκοῦν εἰ μὴ τί ἐστιν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωρι-

πολλάκις γιγνομένην τὴν ψυχὴν ἀντέχειν· δοῦς δὲ ταῦτα μηκέτι ἐκείνο συγχωροῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλάις γενέσεσι καὶ τελευτῶσάν

ζόμενον ἐπισήμης, τάχ' ἂν εἴη ἡ ἀρετὴ οὐκ ἐπισήμη τις· εἰ δὲ μηδὲν εἶναι ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπισήμη περιέχει, ἐπισήμην ἂν τινὲς ὑποπτεύοντες αὐτὸ εἶναι ὀρθῶς ὑποπτεύοιμεν. Gorg. 45. κολακείαν μὲν οὖν αὐτὸ (τὴν ὀψοποιητικὴν) καλῶ — τέχνην δὲ αὐτὴν οὐ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν. Et frequentissimum hoc est apud utriusque linguae scriptores: neque durum quod statim post αὐτὸ inferitur γιγνομένην τὴν ψυχὴν. Durior certe orationis mutatio Xenoph. Oecon. I. 22. δοῦλοι γὰρ εἰσι — οἱ μὲν λιχνειῶν, οἱ δὲ λαγνείων, οἱ δὲ οἰνοφλυγίων, οἱ δὲ φιλοτιμιῶν τινων μαρῶν καὶ δαπανηρῶν, ἃ οὕτω χαλεπῶς ἀρχει τῶν ἀνδραπῶν, ἃν ἂν ἐπικρατήσωσιν, ὡςθ' ἕως μὲν ἂν ὀρθῶσιν ἠβῶντας αὐτοὺς etc. Articulum ante ψυχὴν e Cod. Paris. restitui.

84. δοῦς δὲ ταῦτα μηκέτι ἐκείνο συγχωροῖ. Quod non οὐκέτι, sed μηκέτι scripsit Plato, certo hoc est argumento, haec quoque ad institutam a verbis εἰ γὰρ τις καὶ πλῆον etc. protasis pertinere, idque etiam sic posita particula δὲ et omissum in his ἂν declarat, in apodosi optativo nusquam non adiunctum. Iam ne apodosi sua sermo mutilatus relinquatur, ea incipere putanda a verbis εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδὲν προσήκει etc. ubi qui προσήκειν coniecit Stephanus, parum sermonis tenorem perspexerat. Neque duri quidquam habet haec ratio; sed paullo durius est ἀνακόλουθον, quod in seqq. ibi εἰ δὲ μὴ, ἀνάγκη εἶναι αἰεὶ τὸν μέλλ. ἀπ. δεδ. suspensio denuo sermone utitur Cebes, perinde ac si ante dixisset εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, φάει ἂν, μηδὲν προσήκειν —. Pro συγχωροῖ perperam Cod. Aug. et Bas. 2. συγχωρεῖ.

84. μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν — Quam in marg. Stephanus annotavit lectionem μηδὲν τι ἐκ. συγχ. μὴ οὐ πονεῖν μόνον αὐτὴν ἐν τ. π. γ. ἀλλὰ καὶ τελευτῶσαν — ex una haustam Serrani versione, ea inductum miror Forsterum, virum alias consideratissimum, ut sinceram orationem sic in ipso textu interpolaret, μὴ οὐ πονεῖν μόνον — ἀλλὰ καὶ τελ. Ne Graeca quidem sunt ista, quum post illa μηκέτι συγχωροῖ legitime inferatur μὴ οὐ, neque οὐ tibi ad μόνον possit. Pertinet autem μὴ οὐ etiam ad seqq. καὶ τελευτῶσαν — ἀπόλλυσθαι.

γε ἔν τινι τῶν θανάτων παντάπασιν ἀπόλλυ-
 σθαι τοῦτον δὲ τιν θάνατον καὶ ταύτην τὴν
 διάλυσιν τοῦ σώματος, ἢ τῇ ψυχῇ φέρει ὄλε- b.
 θρον, μηδένα φαίη εἰδέναι ἀδύνατον γὰρ εἶναι
 ὁπωροῦν αἰσθάνεσθαι ἡμῶν εἰ δὲ τοῦτο οὕτως
 ἔχει, οὐδενὶ προσήκει θάνατον θαρρόσῃντι μὴ οὐκ
 ἀνοήτως θαρρῆν, ὅς ἂν μὴ ἔχη ἀποδείξει ὅτι
 ἐστὶ ψυχὴ παντάπασιν ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλε-
 θρον εἰ δὲ μὴ, ἀνάγκη εἶναι αἰετὸν τὸν μέλλοντα
 ἀποθανεῖσθαι δεδιέναι ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ψυχῆς,
 μὴ ἐν τῇ νῦν τοῦ σώματος διαζεύξει παντάπασιν
 38. ἀπόληται. Πάντες οὖν ἀκούσαντες ἐπόντων αὐτῶν 85.
 ἀηδῶς διετέθημεν, ὡς ὑστερον ἐλέγομεν πρὸς ἀλλή- c.
 λους, ὅτι ὑπὸ τοῦ ἔμπροσθεν λόγου σφόδρα πε-
 πεισμένους ἡμᾶς πάλιν ἐδόκουν ἀναταράξαι καὶ

84. αἰσθάνεσθαι — Unus Cod. Aug. αἰσθίσθαι. — οὐ-
 δὲν προσήκει θάν. in neminem fidente obfirmatoque animo
 mortem expectantem cedit, ut non stolide hanc habeat fidu-
 ciam, qui non possit etc. Prorsus ita προσήκειν positum Xe-
 noph. Cyrop. VII, 5, 84. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς
 ἔχει οὐδὲν προσήκει. Plat. Lach. p. 194. D. καὶ τοῦτον αἶετι σὺ ἐνδεῶ
 εἶναι σωφροσύνης ἢ δικαιοσύνης τε καὶ ὁσιότητος, ᾧ γε μόνῳ
 προσήκει καὶ περὶ θεοῦ καὶ περὶ ἀνθρώπων ἐξευλαβεῖσθαι τε
 τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ — ἐπισταμένῳ ὀρθῶς ὁμιλεῖν. Gorg. §. 78.
 ἐγὼ δὲ — οἰόμενος, εἴτ' Ἀρχέλαος εἴτ' ἄλλος ἀνθρώπων ὅστισοῦν
 μὴ δίδωσι δίκην ἀδικῶν, τούτῳ προσήκειν ἀθλίῳ εἶναι διαφερόν-
 τως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ubi vid. not. — ὅς ἂν μὴ ἔχη.
 Sic pro vitios, ἔχει Codd. Aug. et Tub. — δεδιέναι ὑπὲρ
 τῆς αὐτοῦ ψυχῆς. §. 61. θαρρῆν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας
 ψυχῆς. de rep. p. 587. C. ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φηλάκων φοβού-
 μεθα, μὴ — θερμοτέροι — γίνονται. Usitatus tamen est δε-
 διέναι περὶ τινος vel περὶ τινι.

εἰς ἀπισίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς προειρημέ-
 νοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὑσπερον μέλλοντα
 ῥηθῆσεσθαι, μὴ οὐδενὸς ἀξιοὶ εἶημεν κριταὶ ἢ
 καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἀπίσα εἶη. EX. Νῆ
 τοὺς θεοὺς, ὧ Φαίδων, συγγνώμην γε ἔχω ὑμῖν·
 καὶ γὰρ αὐτόν με νῦν ἀκούσαντά σου τοιοῦτόν
 τι λέγειν πρὸς ἑμαυτὸν ἐπέρχεται, τίνι οὖν ἔτι
 πισεύσομεν λόγῳ; ὁ γὰρ σφόδρα πιθανὸς ὢν,
 ὃν ὁ Σωκράτης ἔλεγε λόγον, νῦν εἰς ἀπισίαν κα-
 ταπέπτωκε. Θαυμασῶς γὰρ μου ὁ λόγος οὗτος
 ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ αἰεὶ, τὸ ἀρμονίαν

*hab blundersing
 idios. Stallb.
 καὶ ὡς γὰρ*

d.

§. 85. εἰς ἀπισίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς πρ. λ. Male
 Bas. 2. μεταβαλεῖν. Ut h. l. εἰς ἀπισίαν καταβαλεῖν, sic paul-
 lo post εἰς ἀπισίαν καταπέπτωκε. Philob. p. 15. E εἰς ἀπι-
 ρίαν αὐτόν — καταβάλλαν. Dativum autem hunc τοῖς προειρη-
 μένοις λόγοις pendere a verbo ἀπισίαν, velut saepe verba
 verborum suorum casum adsciscunt, recte monuit Fischerus.
 Vid. Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 941. et Porson. ibid. ad v.
 948. Wessel. ad Herodot. p. 517. et de Platone nostra ad
 Gorg. §. 146. — τὰ ὑσπερον μέλλοντα. Sic pro ὑσπερα Codd.
 Tub. et Paris. — μὴ οὐδενὸς — ἀπίσα εἶη. Editum hucus-
 que ἢ cur in εἶη mutaverim, causae sunt apertae. Nam pro
 εἶημεν quod Cod. Tub. habet ἤμεν, id ne in ὤμεν quidem mu-
 tatum recte haberet post praeterita διετίθημεν — ὅτι — ἰδέ-
 κουν. αὐτὰ post πράγματα deest in Codd. Aug. et Tub.

85. Τίνι — πισεύσομεν λόγῳ; Ald. πισεύσομε, unde Bass.
 πισεύσομαι, Stéph. πισεύσομεν. Hoc an ex Cod. Tub. répo-
 natur πισεύωμεν, nihil prorsus intererit. Statim post Cod.
 Tub. et Bas. ὡς γὰρ σφόδ. In his ὃν ὁ Σωκρ. ἔλεγε λόγον,
 quum proxime praecesserit λόγῳ et statim post sequatur ὁ λό-
 γος, meo quidem sensu elegantius abesset hoc λόγον.

85. Θαυμασῶς γὰρ — ἀντιλαμβάνεται — Mirifice me ca-
 pit et delectat haec ratio. Parmen. §. 10. Νέος — εἴ ἔτι —

τινὰ ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν, καὶ ὡς περὶ ὑπέμνη-
 σέ με ῥηθεῖς, ὅτι καὶ αὐτῷ μοι ταῦτα προὔδε-
 δοκτο· καὶ πάνυ δέομαι πάλιν ὡς περὶ ἐξ ἀρχῆς
 ἄλλου τινὸς λόγου, ὃς με πείσει ὡς τοῦ ἀπο-
 θανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχὴ. Λέγε οὖν
 πρὸς Διός, πῆ ὁ Σωκράτης μετήλθε τὸν λόγον,
 καὶ πότερον κάκεινος, ὡς περὶ ὑμᾶς φῆς, ἔνδηλός
 τι ἐγένετο ἀχθόμενος ἢ οὐ, ἀλλὰ πρῶτος ἐβοή-
 θει τῷ λόγῳ, καὶ ἰκανῶς ἐβοήθησεν ἢ ἐνδεῶς, ^{ἢ ἰκανῶς} ^{ἢ ἐνδεῶς}
 πάντα ἡμῖν δέελθε ὡς δύνασαι ἀκριβέστατα.

καὶ οὐκ ἔστι σου ἀντίληπται φιλοσοφία, ὡς ἔτι ἀντιλήψεται κατ'
 ἐμὴν δόξαν εἰς. Similiterque ἀπτεσθαι positum Ion, p. 535.
 A. ἢ οὐ δοκῶ σοι ἀληθῆ λέγειν, ἃ ἴαν; I. Ναὶ μὰ τὸν Δία
 ἔμοιγε· ἄπτη γὰρ πᾶς μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς, ἃ Σώκρ.
 καὶ μοι δοκοῦσι θεῖα μοῖρα ἡμῖν· ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ
 ἐρμηνεύειν. — ὡς περὶ ὑπέμνησέ με. Aristoph. Pace 2'4 φέρ',
 αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὡς περὶ ἠσθόμενον καὶ αὐτὸς θεῖας φθίγμα
 πολεμιστηρίας. Thesmoph. 869. ἀλλ' ὡς περὶ αἰκάλλει τι καρ-
 δίαν ἐμὴν. Xenoph. Cyrop. IV 3, 3. Ὁ δὲ Κῆρος θεωρῶν
 τὰ τῶν Μήδων ἔργα καὶ Ἰερκανίων ὡς περὶ (sic recte Cod. Guelf.)
 κατεμύμφετο καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Adde allata ad
 Plat. Cratyl. §. 3.

85. ὅτι καὶ αὐτῷ μοι — In Ed. Steph. omissum καὶ e
 Bas. 2. revocaverat iam Forsterus. Idem præbent Codd. Aug.
 Tub. Paris.

85. πῆ ὁ Σώκρ. μετήλθε τὸν λόγον — quomodo sermonem
 persecutus sit; reliqua explicuerit. Menon. p. 74. D. Εἰ οὖν
 ὡς περὶ ἐγὼ μετήει τὸν λόγον καὶ ἔλεγεν, ὅτι αἰεὶ εἰς πολλὰ ἀφι-
 κνούμεθα et Sophist. §. 80. Ἔτι τοίνυν ἀν' αὐτοὶ πάντων κα-
 ταγελαστότατα μετίσιν τὸν λόγον οἱ μηδὲν ἐῶντες — θάτερον
 προσαγορεύειν. Eodemque modo dicitur διώκειν τὸν λόγον. —
 Cod. Aug. πῆ δὲ ὁ Σώκρ. Imo πῆ δὴ. — ἔνδηλός τι. τι quod
 a Cod. cod. abest, pertinet ad ἀχθόμενος. Sophist. §. 6. ἀν —
 τι τῷ μήκει ποιῶν ἀχθῆ. Xenoph. Cyrop. I, 4, 25. μὴ ὁ πα-
 τῆρ τι ἀχθοίτο. — καὶ ἰκανῶς ἐβοήθησεν. Edd. et Codd. Aug.

86. ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν, ὦ Ἐχέκρατες, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη οὐ πώποτε μᾶλλον ἠγάσθην ἢ
 p. 89. τότε παραγενόμενος. Τὸ μὲν οὖν ἔχειν ὅ,τι λέγοι

¹ Codd:
 ἐκεῖνον

^{a.}
 all the Mss. in
 the world could
 not have written
 to be good gram-
 mar where it is
 bad grammar,
 as it here.

^{a.} ἐκεῖνός; ἴσως οὐδὲν ἄτοπον ἀλλ' ἔγωγε μάλιστα
 ἰθαύμασα αὐτοῦ, πρῶτον μὲν τοῦτο, ὡς ἠδέως
 καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λό-
 γον ἀπεδέξατο ἔπειτα, ἡμῶν ὡς ὀξέως ἠσθαιτο

ὁ

Tub. ἢ καὶ ἱκανῶς ἰβ., in quibus quoniam ἢ ferri non potest, Stephanus scribi voluit καὶ εἰ ἱκανῶς ἰβ. Nos cum uno de Codd. Paris. litteram male inculcatam abieciimus.

ξ. 86. Τὸ μὲν οὖν ἔχειν, ὅ,τι λέγοι ἐκεῖνος — Scribi sic quoque potuit τὸ μὲν οὖν ἐκεῖνον ἔχειν ὅ,τι λέγοι: non item, opinor, τὸ μὲν οὖν ἔχειν ὅ,τι λέγοι ἐκεῖνον, sed sic positum pronomen accommodari proximè praegresso verbo debuit. — πρῶτον μὲν τοῦτο — ἔπειτα — ἔπειτα. Menon, p. 90. αὐτὸς ὁδε πρῶτον μὲν ἐστὶ πατὴρ πλουσίου τε καὶ σοφοῦ — ὃς ἐγένετο πλούσιος — τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ, ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα οὐχ ὑπερέφανος δοκῶν εἶναι πολίτης — ἔπειτα τοῦτον εὖ ἔθρεψε etc. de Legg. II. p. 659. A. τὸν μέλλοντα ἐμφρονα κριτὴν εἶσθαι δεῖ ταῦτα τρία ἔχειν. ὅ,τι ἐστὶ πρῶτον γιγνώσκειν, ἔπειτα ὡς ὀρθῶς, ἔπειτ' ὡς εὖ, τὸ τρίτον, εἰργασθαι τῶν εἰκόνων ἠτισοῦν — Xenoph. Cyrop. VII, 2, 24. σοὶ ἀντιπολεμῆν ἱκανὸς ἤμην εἶναι πρῶτον μὲν ἐκ θειῶν γεγονότι, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλείαν πεφυκότι, ἔπειτα δ' ἐκ παιδῶς ἀρετὴν ἀσκούντι. Lysias contr. Agor. extr. Ἐὰν οὖν τὰ ἐναντία τοῖς τριάκοντα ψηφίζησθε, πρῶτον μὲν οὐχ ἀμόψηφοι γίγνεσθε. ἔπειτα τοῖς ἡμέτεροις αὐτῶν φίλοις τιτιμαρηνότατες εἶσεσθε. ἔπειτα τοῖς πᾶσι ἀνθρώποις δόξετε δίκαια καὶ ὅσα ψηφίσασθαι. Alias dicitur πρῶτον μὲν — ἔπειτα — ἔτι δὲ καί. — Verba deinde ἀγαμένως — ἀπεδέξατο Rulink. ad Tim. p. 9. explicuit orationem mirifice prohanit, comparans illa e Timaeo p. 23. D. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίας ἀπεδέξαμεθά σου. Sed hic si quis post ἠδέως καὶ εὐμενῶς positum intelligat καὶ θαυμασίας, sentiet non ieiunius inferri h. l. potuisse vocabulum. Itaque quamvis

ὃ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων ἔπειτα, ὡς εὖ
 ἡμᾶς ἰάσατο καὶ ὡς περ πεφευγότας καὶ ἠττημέ-
 νους ἀνεκαλέσατο καὶ προὔτρεψε πρὸς τὸ πάρε-
 πισθαί τε καὶ ξυσκοπεῖν τὸν λόγον. ΕΧ. Πῶς
 δὴ; ΦΑΙΔ. Ἐγὼ ἐρῶ. Ἐτυχον γὰρ καθήμενος
 ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιζή-
 λου τινός· ὁ δὲ ἐπὶ πολλῶ ὑψηλοτέρου ἢ ἐγὼ
 καταψήσας οὐχ μου τὴν κεφαλὴν καὶ ξυμπιέσας
 τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας, εἰώθει γὰρ, ὅποτε
 τύχοι, παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας, Αὔριον δὴ,
 ἔφη, ἴσως, ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς ταύτας κό-
 μας ἀποκερεῖ. Ἔοικεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Σώκρατες.
 Οὐκ, ἂν γε ἐμοὶ πείθῃ. Ἄλλὰ τί; ἦν δ' ἐγὼ. 87.

quamvis Hesychius ἀγαμένως ἐκρονάτ θουμασῶς, hic tamen
 verterim ego cum admiratione (*beifüllig*), qua potestate in
 Synes. Ep. C. p. 239. ταύτην ἀνέγνων ἠδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως
 accipiendum verbum ibid. docuit Ruhnkenius.

86. καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ — Cod. Tub. ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ
 καθ. Bas. 2. ἐν δεξιᾷ καθήμε. αὐτοῦ. — ἐπὶ χαμαιζήλου.
 Tim. Lex. χαμαιζήλος, διφρεῖον μικρὸν ἢ ταπεινὸν σκιμπάδιον.
 Ad χαμαιζήλου intelligendū esse δίφρου, declarat sequens
 ὑψηλοτέρου itidem sine substantivo positum. Atque ita ἐπὶ χα-
 μαιζήλου θρονίδος Themist. Or. XXXI. p. 353. laudante ibi
 Ruhnken. — ἐπὶ πολλῶ ὑψ. Cod. Tub. πολὺ pro πολλῶ.

86. ἀποκερεῖ — Cod. Tub. et Edd. ἀποκερεῖ. Illud ex scri-
 ptura Cod. Aug. ἀποκερεῖς recte reposuit Fisch.

§. 87. Ἄλλὰ τί; Suppleri h. l. potest βούλει παιῶν. Ari-
 stoph. Ran 489. οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' ἐργάσατ' ἀνήξ. Σ. Ἄλλὰ
 τί; Δ. Κατέκειτ' ἂν ὄσφραϊνόμενος, εἶπερ δειλὸς ἦν, ubi supplē-
 dum ἂν ἐργάσατο. Eqq. 955. Α. οὐ τοῦτό γ' ἐστίν. Δ. Οὐ τὸ
 θρεῖον, ἀλλὰ τί; Α. Λάρος κεκνηνὸς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Da-
 moxenus apud Athen. III. p. 102. F. Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦπτάσιον

Τήμερον, ἔφη, κάγω τὰς ἐμὰς καὶ σὺ ταύτας, ἐάνπερ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ καὶ μὴ δυνώ-
 α. μεθα αὐτὸν ἀναβιώσασθαι. Καὶ ἔγωγ' ἂν εἰ
 σὺ εἶην καὶ με διαφύγοι ὁ λόγος, ἐνορκὸν ἂν ποιη-
 σαίμην, ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν
 πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν Σιμμίου τε
 καὶ Κέβητος λόγον. Ἄλλ', ἦν δ' ἔγω, πρὸς δύο
 οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς λέγεται οἴσῃτε εἶναι. Ἄλλὰ καὶ

οὐκ εἰσέρομαι. B. Ἄλλὰ τί; A. Θεωρῶ πλησίον καθήμενος. Sic recte ibi verba distinguenda censuit Schweigh. Plat. Emphrhr. p. 14. D. Ἄρ' οὐ τό γε ἄρθῶς αἰτεῖν ἂν εἶη, ἂν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; E. Ἄλλὰ τί (Ita pro ἄλλοτι Cod. Tub. Ald. et Bass.) sc. εἶη ἂν, εἰ μὴ τοῦτό ἐστιν. Ubi quod Heusdius suasit ἄλλ' ἐσί, nobis in affirmatione ne Graecum quidem videtur.

87. Τήμερον — κάγω — Cod. Aug. καὶ ἐγώ. Statim post ἡμῖν pro ἡμῶν cum Fischero posui e Cod. Aug. et Bas. 2. — ἀναβιώσασθαι, in vitam revocare. Hom. Od. 9, 468. σὺ γὰρ μ' ἐβίωσας, κούρη. Conf. Criton. p. 48. C. — εἰ σὺ εἶην, non ἦν, ut in illo Terentii, tu si hic sis, aliter sentias.

87. ὥσπερ Ἀργεῖοι — Herodot. I, 82. Ἀργεῖοι μὲν νυν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου (a proelio illo, quo cum Spartanis ob urbem Thyreas pugnaverant infeliciter) κατακειράμενοι τὰς κειφαλάς, πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, ἐποίησαντο νόμον τε καὶ κατάρην, μὴ πρότερον θρέψειν κόμην Ἀργεῖαν μηδένα μηδὲ τὰς γυναῖκάς σφι χρυσοφορήσειν, πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασάσονται. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομῶν.

87. οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς — Sic Codd. Tub. et Paris. Vulgo art. ὁ abest. De proverbii origine variae veterum narrationes exponuntur in Scholiis ad h. l., quae longiora quam ut huc adscribantur. Quarum quae hausta est ex Herodoro et Hellanico, ὡς ὅτι τὴν ὕδραν Ἡρακλῆς ἀνήρει, τὴν Ἡραν αὐτῷ κερκίον ἐφορμήσαι πρὸς δύο δὲ οὐ δυνάμενον μάχεσθαι σύμμαχον ἐπικαλίσασθαι

ἐμὲ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἔτι φῶς
 ἐστὶ. Παρακαλῶ τοίνυν, ἔφην, οὐχ ὡς Ἡρακλῆς,
 39. ἀλλ' ὡς Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ. Οὐδὲν διοίσει,
 ἔφη, ἀλλὰ πρῶτον εὐλαβηθῶμέν τι πάθος μὴ
 πάθωμεν. Τὸ ποῖον; ἦν δ' ἐγώ. Μὴ γενώμεθα, d.
 ἢ δ' ὅς, μισολόγοι, ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι γι-
 γνόμενοι ὡς οὐκ ἔσιν, ἔφη, ὅτι ἂν τις μεῖζον
 τούτου κακὸν πάθος ἢ λόγους μισήσας. Γίννε- 88.
 ται δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μυθολογία τε καὶ
 μισανθρωπία. Ἡ τε γὰρ μισανθρωπία ἐνδύεται
 ἐκ τοῦ σφόδρα τινὶ πισεῦσαι ἄνευ τέχνης καὶ
 ἠγήσασθαι παντάπασί τε ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιᾶ

τὸν Ἰόλεων, καὶ ἐντεῦθεν ἐκθῆναι τὴν παροιμίαν, eandem ipse
 sequitur Plato in Euthydemo §. 60. ubi vid. not. — ἕως ἔτι
 φῶς ἐστὶ, priusquam sol occiderit. Nam statim post solis oc-
 casum venenum bibebant damnati. Cf. §. 151. — Παρακαλῶ
 τοίνυν — Ficin. *Advoco equidem sed non tanquam Hercules
 Iolaum, imo tanquam Iolaus Herculem, in quo verba sed et
 Iolaum de suo addidit interpres.*

§. 77. ἀλλὰ πρῶτον εὐλαβ. Stob. πρῶτον μὲν. Sed πρῶτον h.
 l. est ante omniā. — ἢ λόγους μισήσας. Dispar est ratio
 Eurip. Med. 553. τί τοῦδ' ἂν εὐρημ' εὖρον εὐτυχέστερον, ἢ
 πᾶσα γῆμαι βασιλείας, φυγὰς γενῆς; Hunc in modum de
 rep. IV. p. 420. A. ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαί-
 νονται κεκτῆσθαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες. Atque supra §. 73:
 οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν ὅσον ἂν τις οἰηθεῖν, αἶον
 ἢ νοσήσας ἢ τι ἀνάλωσας —. De loquendi hac forma, ubi
 post genitivum οὗ vel τούτου comparativo iunctum ἢ infertur,
 dixi ad Gorg. §. 120.

§. 88. παντάπασί τε ἀληθῆ — Vnigo παντ. γε, quod pa-
 rum aptum h. l. Quod e Cód. Tub. et Stob. recepti, τε quum
 positum post ἀληθῆ expectares, h. l. ut centies, traiecit scrip-
 tor. Similiter mox §. 93. in verbis ὅταν φῆς μὲν εἶναι etc.
 traiectum hoc μὲν. — ὑγιᾶ Attico more dedi pro ὑγιᾶ.

καὶ πιστὸν τὸν ἀνθρώπον, ἔπειτα ὀλίγον ὑπερον
 εὐρεῖν τοῦτον πονηρὸν τε καὶ ἀπίστον, καὶ αὐτίς
 ἕτερον· καὶ ὅταν τοῦτο πολλάκις πάθῃ τις καὶ
 ὑπὸ τούτων μάλιστα, οὓς ἀνὴγήσαιτο οἰκιστά-
 e. τους τε καὶ ἑταιροτάτους, τελευτῶν δὴ θαμὰ
 προσκρούων μισεῖ τε πάντα καὶ ἠγεῖται οὐδενός
 οὐδὲν ὑγιές εἶναι τοπαράπαν· ἢ οὐκ ἦσθησαι σὺ
 οὕτω πως τοῦτο γιγνόμενον; Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ.
 Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, αἰσχροῦν, καὶ δῆλον ὅτι ἀνευ
 τέχνης τῆς περὶ τὰνθρώπεια ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι
 ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις; Εἰ γὰρ πού μετα τέ-
 χνης ἐχρήσθητο, ὥσπερ ἔχει, οὕτως ἀνὴγήσαιτο
 P. 90° τοὺς μὲν χρησοὺς καὶ πονηροὺς σφόδρα ὀλίγους
 a.

68. ἢ οὐκ ἦσθησαι σὺ οὕτω πως τοῦτο γιγνόμεν. Vulgo ἢ οὐκ
 ἦσθησαι οὕτω τοῦτο γιγ. Utrumque, οὕτω et αὐτω, abest a
 Cod. Aug. In Cod. Tub. et Stob. legitur ἦσθησαι σὺ τοῦτο
 γιγνόμεν., in ora Stob. Turic. οὕτω pro τοῦτο, quod expressit
 Ficinus: an te latuit, id ita accidere consuevisse? Cod. Pa-
 ris. οὕτω πως γιγνόμενον τοῦτο; Hanc recepi scripturam, τοῦ-
 το tamen ex ceteris libris verbo γιγνόμενον praemittens. Nam
 οὕτω ad sensum necessario requiritur, neque οὕτω, alias post
 οὐ recte illatum (Aristoph. Thesmoph. 768. ὁ μὲν γὰρ αἴτιος
 — οὐ φαίνεται οὕτω), h. l. post interrogativum ἢ οὐ tolerari
 potuit.

88. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, αἰσχροῦν — sc. τοῦτό ἐστι αἰσχροῦν cur
 in αἰσθάνῃ mutari voluerit Cornarius, causam non video. —
 περὶ τὰνθρώπεια. Sic pro περὶ τὰ ἀνθρ. Cod. Tub. — οὕτως
 ἀνὴγήσαιτο. Sic Cod. Tub. et Stob. Vulgo ἠγήσαιτο, quod
 rectum foret, si χρήσθητο praecessisset. — τοὺς μ. χρ. καὶ πo-
 νηροὺς σφόδρα ὀλίγους εἶν. In his ita positum est verbum σφό-
 δρα, ut ambiguum sit, utro pertineat, ad πονηροὺς an ad ὀλί-
 γους; neque, si, quo cogit sensus, ad praeced. χρησοὺς καὶ

εἶναι ἑκατέρους, τοὺς δὲ μεταξὺ πλείους. Πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ. Ὡςπερ, ἦ δ' ὅς, περὶ τῶν 89. σφόδρα μικρῶν καὶ μεγάλων οἶει τι σπανιώτερον εἶναι ἢ σφόδρα μέγαν ἢ σφόδρα μικρὸν ἐξευρεῖν ἄνθρωπον ἢ κύναν ἢ ἄλλο ὄτιοῦν; ἢ αὖ ταχύν ἢ βραδύν, ἢ καλὸν ἢ αἰσχροῦν, ἢ λευκὸν ἢ μέλανα; ἢ οὐκ ἤσθησαι ὅτι πάντων τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἄκρα τῶν ἐσχάτων ὀπάνια καὶ ὀλίγα, τὰ δὲ μεταξὺ ἀφθονά καὶ πολλὰ; Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν οἶει, ἔφη, εἰ πονηρίας b. ἀγῶνὶ πρᾶτεθεῖν, πάνυ ἂν ὀλίγους καὶ ἐνταῦθα τοὺς πρῶτους φανῆναι; Εἰκὸς γε, ἦν δ' ἐγώ. Εἰκὸς γὰρ, ἔφη· ἀλλὰ ταύτη μὲν οὐχ ὅμοιοι οἱ λόγοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶν, ἀλλὰ, σοῦ νῦν δὴ

πανηροῦς traxeris, satis hoc ὀλίγους respondebit sequenti πλείους. Itaque Ficino duce, qui haec sic verit, *homines vehementer bonos aut malos perpaucos esse, legerim τοὺς μὲν χρ. καὶ πανηροῦς σφόδρα σφόδρα ὀλίγους εἶναι.* Stob. πανηροῦς ὀλίγους εἶναι σφόδρα ἑκατέρους. *Vulgarium satis defendit Halll.*

§. 89. σφόδρα μικρῶν — Ex uno Cod. Tub. a Fischero receptum σμικρῶν post σφόδρα respuunt aures. Ideoque in subseqq. μικρῶν e Codd. Tub. et Aug. scripsimus pro σμικρῶν. Illud non minus quam hoc ab Atticis usurpatum fuisse, declarant plura Aristophanis loca, ubi pro μικρὸς reponere σμικρὸς metri vetat ratio. — ἢ οὐκ ἤσθησάωι. Cod. Aug. ἢ οὐχ ἤσθ.

89. Εἰκὸς γὰρ, ἔφη. Omisit haec librarius in Cod. Aug. §. 70. Εἰκὸς γε, ὃ Σάκρ. Εἰκὸς μέντοι, ὃ Κέβης, καὶ οὗτι γε τὰς σῶν ἀγαθῶν ταύτας εἶναι. Atque ita sexcenties alias. — ἀλλὰ, σοῦ νῦν δὴ προάγ. ἐγὼ ἰφροπέμην. *At non in eo similes sunt sermones hominibus (quod perpauci sint verissimi, perpauci falsissimi) sed te ducente (tua illa interrogazione, quum*

προάγοντος, ἐγὼ ἐφροσπόμεν, ἀλλ' ἐκείνη ἦ, ἐπει-
δάν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι ἀνευ τῆς
περὶ τοὺς λόγους τέχνης, κάπειτα ὀλίγον ὑπερον
αὐτῶ δόξει ψευδῆς εἶναι, ἐνίοτε μὲν ὦν, ἐνίοτε δ'
οὐκ ὦν, καὶ αὖθις ἕτερος καὶ ἕτερος· καὶ μάλιστα
e. δὴ οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικούς λόγους διατρέψαν-

diceres πῶς λέγεις) *ultra hanc similitudinem duci me passus sum*: absque tua interrogatione non ad haec deflexissem. Cod. Aug. ἐφροσπόμεν. Cod. Tub. ἐφροσποίμην. Unde vulgatum ἐφροσποίμην, cui locus hic nullus, flagitante sententia in aor. ἐφροσπόμεν mutavi. Sic ἐπίσπου Theaetet. §. 67. ἔσπετο Lysid. §. 10. ἔσπου Politic. p. 280. B. Ficinus: *sed te nunc ducentem persecutus sum*.

89. ἀλλ' ἐκείνη, ἦ — In his editum hucusque δόξῃ quum perinde atque πιστεύσῃ penderet a praecedente ἐπειδάν, post ἐκείνη ἦ manca relinquebatur oratio. Reposui igitur e Cod. Tub. δόξει, neque offendere debet sic positum κάπειτα pro ἔπειτα. Certe prorsus eundem in modum Xenoph. Cyrop., IV, 3, 14. Ὁ γε μὴν μάλισ' ἂν τις φοβηθεῖν, μὴ εἰ δεήσει ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν πρότερον ἡμᾶς, πρὶν ἀκριβοῦν τὸ ἔργον τοῦτο, κάπειτα μῆτε πεζοὶ ἔτι ὦμεν μῆτε πῶ ἵππεῖς ἱκανοί, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἀμύχανον. Nec multum recedit infra §. 108. in verbis ὥσπερ ἂν εἰ τις λέγων, ὅτι Σακράτης πάντα ὅσα πράττει, νῶν πράττει, κάπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν τὰς αἰτίας ἰκάνων ὦν πράττω, λέγοι etc. positum κάπειτα pro ἔπειτα, aut κατὰ illud pro εἴτα adhibitum Aristoph. Av. 6-4. ἀπολέψαντα χερὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κατ' οὐτῶ φιλεῖν. ibid. 1454. ὡς ἂν τοὺς ξένους καλεσάμενος κατ' ἐγκληκτικῶς ἐνθάδ' κατ' αὐτὸ πέταμαι πάλιν ἐκῆσει, quaeque id genus alia protuli ad Plat. Gorg. §. 28. — ἀληθεῖ εἶναι, Xenoph. Cyrop. III, 3, 55. οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίσπου ἐμμόνοις ἔσσοθαι. Non igitur praetulerim e Cod. Paris. ἀληθῆ.

89. οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικούς λόγους — Sunt οἱ τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντες καὶ τὸ αἰεὶ δοκοῦν ἐκῆσα τοῦτο καὶ εἶναι τοῦτῃ ᾧ δοκεῖ Theaet. §. 87., Protagorei, et quos deinde de-

τες οἷσθ' ὅτι τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοί γε-
 γονέναι τε καὶ κατανενοηκέναι μόνοι, ὅτι οὔτε τῶν
 πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιᾶς οὐδὲ βέβαιον,
 οὔτε τῶν λόγων, ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς
 ὡςπερ ἐν Εὐρίπῳ ἄνω καὶ κάτω σρέφεται καὶ
 χρόνον οὐδένα ἐν οὐδενὶ μένει. Πάνυ μὲν οὖν,
 ἔφην ἐγὼ, ἀληθῆ λέγεις. Οὐκοῦν, ᾧ Φαίδων, 90.
 ἔφη, οἴκτρον ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ, ὄντος δὴ τινος
 ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου καὶ δυνατοῦ κατα-
 νοῆσαι, ἔπειτα διὰ τὸ παραγίγνεσθαι τοιουτοῖσι d.
 λόγοις τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν

scribit ibid. §. 92. *Heraclitel.* — σοφώτατοι γεγονέναι τε. τε
 abest a Cod. Aug. Firmant autem haec locum male a nobis
 tentiatum Cratyl. §. 121. ubi istiusmodi hominem dicit Socr.
 διῶσχυρίζεσθαι ὡς τι εἰδόμενα, καὶ αὐτὰ τε καὶ τῶν ὄντων
 καταγιγνώσκειν, ὡς οὐδὲν ὑγιᾶς οὐδενὸς, ἀλλὰ πάντα ὡςπερ κει-
 ράμια ἔει, καὶ ἀτεχνῶς, ὡςπερ οἱ κατὰ ῥῆμα νοσοῦντες ἄνθρωποι,
 οὕτως οἴεσθαι καὶ τὰ πράγματα διακεῖσθαι, ὑπὸ ῥεύματός τε
 καὶ κατὰ ῥῆμα πάντα χεῖματα ἔχεσθαι. — ὡςπερ ἐν Εὐρίπῳ,
 cuius undae septies die et nocte reciprocare dicebantur.

§. 90. εἰ ὄντος δὴ τινος — Cod. Aug. ὄντος γέ τιν. — δυνα-
 τοῦ κατανοῆσαι pro κατανοεῖσθαι, ut §. 94. ὑπόθεσις ἀξία
 ἀποδείξασθαι. Vid. Brunck. ad Sophocl. Philoctet. 1167, —
 ἔπειτα διὰ τὸ παραγίγνεσθαι τοι. λογ. In his quae Stephanus
 eumque secuti Editores post ἔπειτα inseruerunt verba τούτου
 ἐκπεσὼν ἀπορῆ, unius ea Serrani fide nituntur, qui ex manu-
 scripto supplevisse ea se ait, ut plana nunc esset sententia,
 Non ex Codice manuscripto ista sumpsit homo vanissimus,
 sed ex hac consarcinavit Ficini versione: *Nonne, inquit, ae-*
gritudo haec, Phaedo, miserabilis esset, si cum ratio aliqua
vera firmaque sit comprehendique valeat, postea tamen, au-
ditis huiuscemodi rationibus, quae modo afferre vera, modo
falsa videntur, aliquis hinc in ambiguitatem deductus non

εἶναι, τοτὲ δὲ μὴ, μὴ ἑαυτὸν τις αἰτιῶτο μηδὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀτεχνίαν, ἀλλὰ τελευτῶν διὰ τὸ ἀλγεῖν ἄσμενος ἐπὶ τοὺς λόγους ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσαιοτο, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τε καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους διατελοῖ, τῶν δὲ ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης σερηθεΐη. Νὴ τὸν Δία, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς οἰκτρὸν δῆτα. Πρῶ-

se ipsum neque suam inertiam ob id accuset? Atque verba seronius nexum ita interrumpunt, ut vel hoc ipso nomine expungi debeant. Absunt autem a Codd. Aug. et Tub., atque, ut certo comperimus, a Codd. Pariss. omnibus, ut nec spatium ibi relictum sit nec in margine quidquam adscriptum, itemque ab Edd. Ald. et Bass., neque ea, teste Forstero, expressit *Aristippus*. Haec igitur, unde pedem intulerant, abire iussimus. — ἀληθείην εἶναι. Cod. Aug. ἀληθῆ λέγειν, ad stipulante Ficino: *auditis huiusmodi rationibus, quae modo afferre vera, modo falsa videantur*. Idque a pluribus aliquarum libris firmatum recipi debet. Pro *τοτὲ* - *τοτὲ* Cod. Tub. et Edd. Ald. Bass. *ποτὲ* - *ποτὲ*, ut ubiq; in his voculis variant Codd. — μὴ ἑαυτὸν τις αἰτιῶτο, non in se aliquis culpam conferat sc, ταῦ οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι δοκεῖν τῶν λόγων. Tale, opinor, additamentum desiderans h. l. Ficinus in versione loci, quam supra attulimus, inseruit illa *hinc in ambiguitatem deductus*, quasi post *τοτὲ δὲ μὴ* interpositum legisset *ἐκ τούτου ἀπορῶν*, quo facilius ad αἰτιῶτο suppleretur ταύτης τῆς ἀπορίας.

§. 90. τῶν λόγους διατελοῖ — Vitiose Cod. Tub. *διατελοῶν*, omissis his *τοὺς λόγους*. — τῶν δὲ ὄντων τ. α. Sic, quod in Edd. Ald. et Bass. itemque in Codd. Aug. et Tub. legitur *τῶν δεόντων*, corrigendum monuit Stephanus, in textu tamen Cornarium secutus τῶν τε ὄντων dedit, Proximum τε post ἀληθείας abest a Cod. Aug.

90. ὡς οἰκτρὸν δῆτα. ὡς etsi non comparat in Codd. Aug. Tub., exhibitum tamen ab Edd. vet. loco movere dubitavi. Certe, ut h. l., pro μάλα positum est Cratyl. §. 27. "Ο τε

40. τον μὲν τοίνυν, ἔφη, τοῦτο εὐλαβηθῶμεν καὶ μὴ
 παριῶμεν εἰς τὴν ψυχὴν, ὡς τῶν λόγων κινδυ-
 νεύει οὐδὲν ὑγιᾶς εἶναι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ὅτι
 ἡμεῖς οὐπω ὑγιᾶς ἔχομεν, ἀλλ' ἀνδρισεῖον καὶ
 προθυμητέον ὑγιᾶς ἔχειν σοὶ μὲν οὖν καὶ τοῖς
 ἄλλοις καὶ τοῦ ἔπειτα βίου παντὸς ἕνεκα, ἐμοὶ
 δὲ αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ θανάτου· ὡς κινδυνεύω ἔγω- p.91.
 γε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ τούτου οὐ φιλοσό-
 φως ἔχειν, ἀλλ' ὡςπερ οἱ πάνυ ἀπαίδευτοι φι-
 λονέμως. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν περὶ τοῦ ἀμφι- 91.
 βητῶσιν, ὅπη μὲν ἔχει περὶ ὧν ἂν ὁ λόγος ᾖ, ἢ
 οὐ φροντίζουσιν, ὅπως δὲ ἂν αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦ-
 τα δόξει τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦνται
 καὶ ἐγὼ μοι δοκῶ ἐν τῷ παρόντι τοσοῦτον μόνον
 ἐκείνων διοίσειν. οὐ γὰρ, ὅπως τοῖς παροῦσι ἂν
 ἐγὼ λέγω δόξει ἀληθῆ εἶναι, προθυμησομαι, εἰ μὴ
 εἴη πάρεργον, ἀλλ' ὅπως αὐτῷ ἐμοὶ ὅτι μάλισα

γὰρ τοῦ Χρυσώπου αὐτῷ φόρος καὶ ἂν πρὸς τὸν Θυέστην ὡς αἰμὰ
 διεπραττετο, πάντα ταῦτα ζημιῶδη καὶ ἀτηρὰ πρὸς ἀρετὴν,
 itemque a Soph. Electr. 1437. δι' αὐτὸς ἂν παῦρὰ γ' ὡς ἠπίως
 ἐνέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφύροισι, ubi Schol. ὡς ἠπίως expr.
 λίαν πρέως. Usu certe ab his distat, quod adhibuit Fisch., ὡς
 ἀληθῶς. — αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ θανάτου; solius mortis causa.

§. 91. ὅταν περὶ τοῦ ἀμφιβητῶσιν — Cod. Aug. ἀμφίβη-
 τήσωσι, rectius forsitan. Apolog. Socr. p. 29. E. εἰάν τις ὑμῶν
 ἀμφιβητήσῃ καὶ φῆ ἐπιμελεῖσθαι, οὐκ εὐθὺς ἀφῆσα αὐτόν.
 Gorg. §. 29. εἰάν περὶ τοῦ ἀμφιβητήσῃ καὶ μὴ φῆ ὁ ἕτερος
 τὸν ἕτερον ὀρθῶς λέγειν — χαλεπαίνουσι. — ταῦτα δόξει. Sic
 e Stob. vulgatum δόξη correxit Fischerus. καῦτα non erat cur
 mutatum aliquis in ταυτά vellet.

91. προθυμησομαι. Cod. Tub. προθυμηθήσομαι, probante
 Fischero. Infra certe §. 147, legimus ταῦτα μὲν τοίνυν προθυ-

- b. δόξει οὕτως ἔχειν. Λογίζομαι γὰρ, ὡς φίλε ἑταῖρε· καὶ θεάσαι ὡς πλεονετικῶς· εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα ἃ λέγω, καλῶς δὴ ἔχει τὸ πεισθῆναι εἰ δὲ μηδέν ἐσι τελευτήσαντι, ἀλλ' οὖν τοῦτόν γε τὸν χρόνον αὐτὸν τὸν πρὸ τοῦ θανάτου ἦπτον τοῖς παροῦσιν ἀηδῆς ἔσομαι ὀδυρόμενος ἢ δὲ ἀγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ, κακὸν γὰρ

μψόμεθα, ubi nihil discrepant libri hucusque collati. Politic. p. 262. προθυμήσομαι. Alcib. I. p. 131. D. ἀλλὰ προθυμήσομαι. Cyrop. VI, 1, 19. συμπροθυμήσομαι ταῦτ' ἔφασαν. Ibid. II, 3, 3. ubi vulgo προθυμηθήσεται, Cod. Guelf. προθυμήσεται. — αὐτῶ ἔμοι. Imo αὐτῶ μοι. §. 10. ὡςπερ οὖν καὶ αὐτῶ μοι ἔοικε. §. 18. δοκεῖ τί μοι καὶ αὐτῶ λέγειν. §. 58. οὐδ' αὐτῶ μοι δοκεῖ. §. 85. ὅτι καὶ αὐτῶ μοι ταῦτα προὔδειδοκτο. Lach. p. 150. C. καὶ γὰρ αὐτῶ μοι ἑναγχος ἄνδρα προὔξενεσι. de rep. II. p. 378. B. οὐδ' αὐτῶ μοι δοκεῖ — λέγειν.

? H. 51, 2, 8.
Stallb. h. l.

91. Λογίζομαι γὰρ — καὶ θεάσαι ὡς πλ. Omittunt καὶ Codd. Aug. et Tub. Certe h. l. particula non copulat, sed vim excitandi habet, ut Demosth. in Mid. p. 54c. ὡς δὲ ἑδυσχέρανιν αὐτοὶ τὸ πρᾶγμα — ἀπειθῶν τί ποιεῖ; καὶ θεάσασθε τὴν κακοήθειαν. His vero λογίζομαι γὰρ si additum esset ἄδεις, quod de suo addidit Ficinus ita vertens, sic enim cogito, dulcis amice, aut si, quae Heusdii est coniectura, post πλεονετικῶς insertum legeremus ὡς, artius sane sermo cohaereret. Sed nulla tamen hic est librorum diversitas, neque auribus admodum placet hoc ὡς πλεονετικῶς ὡς, atque geminum est asyndeton illud de rep. VI. p. 492. E. Εὐ γὰρ κρηεῖναι, ὅτιπερ ἂν σωθῆ — θεοῦ μείραν αὐτὰ σᾶσαι λέγων οὐ κακῶς ἔρεῖς. Lysias p. 175. ed. Reisk. ἢ δεινόν γε, εἰ εἰς μὲν λύσιν τοῦ σώματος ἔδωκα τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν πολεμίων, ἐξῆν ἂν μοι κρηῖσθαι αὐτῇ (τῇ ἐλευθερίᾳ) ὅτι βουλόμην κινδυνεύοντι δὲ μοι περὶ τῆς πατρίδος οὐδὲ πυθέσθαι παρ' αὐτῆς τάληθῆ ἐκγενησεται etc. ubi vid. Reisk. Conf. Demosth. in Leptin. §. 65. Eurip. Phoen. 1013. Plat. Phaedr. §. 144. — ἃ λέγω. Vulgo ἃ ἐγὼ λέγω. Mediam vocem libri scripti, Aug. Tub. Paris. non agnoscunt.

ἀν ἦν, ἀλλ' ὀλίγον ὑσπερον ἀπολεῖται. Παρεσκευασμένος μὲν δὴ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, οὕτως ἐρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον ὑμεῖς μέντοι, ἀν ἐμοὶ πείθησθε, μικρὸν φροντίσαντες. Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον, εἰάν μὲν τι ὑμῖν δοκῶ λέγειν ἀληθές, ξυνομολογήσατε· εἰ δὲ μὴ, παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε εὐλαβούμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἑαυτόν τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχήσομαι. Ἄλλ' ἴτεον, ἔφη. 92. Πρῶτόν με ὑπομνήσατε ἃ ἐλέγετε, εἰάν μὴ φαίνωμαι μεμνημένος. Σιμμίας μὲν γάρ, ὡς ἐγῶμαι, ἀπισεῖ τε καὶ φοβεῖται μὴ ἡ ψυχὴ ὅμως

91. *παρεσκευασμένος μὲν δὴ* — Abest μὲν a Cod. Tub. Mox id. liber *σμηκρὸν pro μικρὸν*, ac deinde *εἰάν μέντοι et ἀληθές λίγων*.

91. *ἅμα ἑαυτόν τε* — Sexcenties Atticis de altera persona usurpatum pronomen hoc etsi interdum de prima quoque reperitur (Soph. Oed. Tyr. 138. *ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκιδῶ μύσος*), hic tamen, ubi subiicitur oppositum *ὑμᾶς*, praefero, quod Codd. Aug. Tub. Paris. habent, *ἑμαυτόν*. Vulgatum reliqui, ne cui τὸ ἀττικώτερον oblitterasse viderer. — *ὥσπερ μέλιττα τὸ κ.* Noti sunt Eupolidis de Pericle oratore versus, *οὕτως ἐκῆλει καὶ μένος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε ταῖς ἀκρωμένιοις* Diod. Sic. XII, 40. Schol. ad Aristoph. Acharn. 529. Quod dictum quomodo post Platonem alii adhibuerint, docuit Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 8. sq.

§. 92. *πρῶτόν με ὑπομνήσατε* — Codd. Tub. et Paris. *μὲν pro με*. Legerim *πρῶτον μὲν με ὑπ.* Mox absque γὰρ Cod. Aug. *Σιμμίας μὲν*, neque id reddidit Ficinus: *Simmias quidem, ut arbitrator*, in talibus tamen interdum negligentior interpretres. — *ὅμως καὶ θειότερον* — ὄν. Sic saepe participio suo

- d. καὶ θεϊότερον καὶ κάλλιον δὲ τοῦ σώματος προ-
 απολλύηται ἐν ἀρμονίας εἶδει οὔσα. Κέβης δέ μοι
 ἔδοξε τοῦτο. μὲν ἐμοὶ ξυγχωρεῖν, πολυχρονιώτε-
 ρόν γε εἶναι ψυχὴν σώματος, ἀλλὰ τόδε ἄδηλον
 παντὶ, μὴ πολλά δὴ σώματα καὶ πολλάκις
 κατατρήψασα ἢ ψυχὴ τὸ τελευταῖον σῶμα κα-
 ταλιποῦσα νῦν αὐτὴ ἀπολλύηται, καὶ ἢ αὐτὰ
 τοῦτο θάνατος, ψυχῆς ὄλεθρος ἐπεὶ σῶμα γ'
 αἰεὶ ἀπολλύμενον οὐδὲν παύεται. Ἔρα ἄλλ' ἢ
 ταῦτ' ἐστὶν, ὃ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἀ δειῖ ἡμᾶς
- e. ἐπισκοπεῖσθαι; Ἐνωμολογείτην δὴ ταῦτ' εἶναι
 ἀμφω. Πότερον οὖν, ἔφη, πάντας τοὺς ἔμπρο-
 σθεν λόγους οὐκ ἀποδέχεσθε, ἢ τοὺς μὲν, τοὺς
 δ' οὐ; Τοὺς μὲν, ἐφάτην, τοὺς δ' οὐ. Τί οὖν, ἢ

praemissum ὅμως exemplis illustravi ad Plat. Lysid. §. 22. et
 Theaetet. §. 9. Eodem modo ponitur ἔμπας Pindar. Pyth. V,
 74. Soph. Ai. 1338., et saepius ἔϊτα. V. Hermann. ad Aristoph.
 Nub. 857. Terent. Eun. I, 2, 90. *Tamen contemptus abs te
 haec habui in memoria.* — ἐν ἀρμονίας εἶδει οὔσα. Sic ἐν πατρὸς
 σχήματι κατασῶσα ἢ πόλις Menex. p. 249. A. v. Heusd. Spec.
 Crit. p. 44.

92. ἀλλὰ τόδε ἄδηλον παντὶ — sc. φάναι, quod petendum
 e praecedente ξυγχωρεῖν. de rep. II, p. 374. B. Ἄλλ' ἔρα τὸν
 μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μῆτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἄρα
 μῆτε ὑφάντην μῆτε οἰκοδόμον, ἀλλὰ σκυτοτόμον, ubi durius
 etiam ex διεκωλύομεν intelligendum εἰῶμεν, vel ἐκελεύομεν.
 Μοχ νῦν (μυχο, ubi postremum corpus reliquit), quod in
 Bas. 2. positum ante τὸ τελευτ., non habet Cod. Aug. — Ἔρα
 ἄλλ' ἢ ταῦτ' ἐστὶν — de rep. V. p. 455. C. ἔρα ἄλλα ἄττα ἐστὶν
 ἢ ταῦτα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὀρίζου, ubi
 itidem scribi potuit ἔρα ταῦτ' ἐστὶν ἢ ἄλλα ἄττα, οἷς etc.

δ' ὅς, περὶ ἐκείνου τοῦ λόγου λέγετε, ἐν ᾧ ἔφα-
 μὲν τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι, καὶ, τούτου
 οὕτως ἔχοντος, ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλοθί που
 πρότερον ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν, πρὶν ἐν τῷ σώ-
 ματι ἐνδεθῆναι; Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁ Κέβης, καὶ τό- 93.
 τε θαυμασῶς ὡς ἐπέισθην ὑπ' αὐτοῦ, καὶ νῦν p.92.
 ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Καὶ μὴν, ἔφη, ὁ Σιμ-
 μίας, καὶ αὐτὸς οὕτως ἔχω, καὶ πάντῳ ἀν' θαυ-
 μάζοιμι εἴ μοι περὶ γε τούτου ἄλλο ποτὲ ἐτι
 δόξειε. Καὶ ὁ Σωκράτης, Ἄλλ' ἀνάγκη σοι, ἔφη,
 ᾧ ξένε Θηβαίε, ἄλλα δόξαι, ἀνπερ μείνη ἡδε ἢ
 οἴησις, τὸ ἀρμονίαν μὲν εἶναι σύνθετον πρᾶγμα,
 ψυχὴν δὲ ἀρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα
 ἐντεταμένων ξυγκεῖσθαι. Οὐ γάρ που ἀποδέξῃ
 γε σαυτοῦ λέγοντος ὡς πρότερον ἢν ἀρμονία συγ- b.
 κειμένη, πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυν-
 τεθῆναι· ἢ ἀποδέξῃ; Οὐδαμῶς, ἔφη, ᾧ Σώκρα-
 τες. Αἰσθάνη οὖν, ἢ δ' ὅς, ὅτι ταῦτά σοι ξυμ-

§. 93. Εἴ μοι ἄλλο ποτὲ ἐτι δόξ. ἐτι abest a Cod. Tub. Scripserim εἴ μοι — ἄλλο ποτὲ τι δόξ., ni potius e Cod. Paris, reponendum ἄλλα, uti statim sequitur Ἄλλ' ἀνάγκη σοι — ἄλλα δόξαι. In his ἄλλα δόξαι Cod. Aug. cum Bas. 2. δοξάσαι habet pro δόξαι, natum fortasse ex δόξαι σοι, pronomine huc retracto. Alienum certe est ab h. l. vocabulum. — τὸ ἀρμον. μὲν εἶναι. Sic, praefixo articulo τὸ, et infra §. 97. εἰ ἐβθῆ ἢ ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν ἀρμονίαν εἶναι.

93. Οὐ γάρ που ἀποδέξῃ γε σαυτοῦ λέγ. Cod. Tub. αὐτοῦ. Imo αὐτοῦ. Loquendi idem est genus §. seq. ἀνάγκη οὖν μοι — μήτε ἑμαυτοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος etc. §. 104. ὅςγε οὐκ ἀποδέχομαι ἑμαυτοῦ οὐδὲ ἄς — δύο ἐγένετο. — Αἰσθάνη οὖν ἐτι ταῦτά σοι ξυμβ. λι sc. ὡς πρότερον ἢν ἀρμο-

βαίνει λέγειν, ὅταν φῆς μὲν εἶναι τὴν ψυχὴν πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπου εἶδος τε καὶ σῶμα ἀφικέσθαι, εἶναι δ' αὐτὴν ζυγαιμένην ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων; Οὐ γὰρ δὴ ἀρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ ἀπεικάζεις, ἀλλὰ πρότερον καὶ ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ καὶ οἱ φθόγγοι ἐπιἀνάρμοσοι ὄντες γίγνονται, τελευταῖον δὲ πάντων ζυνίσσεται ἡ ἀρμονία
 c. καὶ πρῶτον ἀπόλλυται. Οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ζυνάσεται; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας.
 94. μίας. Καὶ μὴν, ἦ δ' ὅς, πρέπει γε, εἴπερ τῷ ἄλλῳ λόγῳ, ζυνωδῶ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἀρμονίας. Πρέπει γὰρ, ἔφη ὁ Σιμμίας. Οὗτος τότε νυν, ἔφη, σοὶ οὐ ζυνωδός ἀλλ' ὄρα πρότερον αἰρετῶν λόγων, τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι, ἢ ψυχὴν ἀρμονίαν. Πολὺ μᾶλλον ἐκείνον, ἔφη, ᾧ

νία συγκαιμένη, πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν εἶδει αὐτὴν ζυντεθῆναι. Ex Ed. Ald. in ceteras propagatum οὐ ante ταῦτα non extat in libris Mss. Aug. Tub. Paris., neque in suo exemplari id reperit Ficinus ita haec vertens: *animadvertis igitur cogi te id confiteri, quando dicis etc.*, sensum autem ita illud pervertit, ut vel omnium librorum suffragiis comprobatum expungendum foret. Qui, retento οὐ, ταυτὰ Forsteri iussu editit Fischerus, pro σύμφωνα hoc poni potuisse putabat.

93. Οὐ γὰρ δὴ ἀρμονία — *Neque enim harmonia tale tibi est, quale est illud cui eam comparas.* τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ ἀπ. i. e. τοιοῦτόν ἐστιν οἷον ᾧ ἀπ. de rep. I. p. 349. D. τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἑκάτερος αὐτῶν οἷσπερ ἔοικεν. Nisi quis ᾧ pro ἡ positum putet, ad ἀπεικάζεις subaudiens αὐτὴν (τὴν ψυχὴν). V not. ad Gōrg. Male pro ᾧ Cod. Tub. ὁ. — Οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος sc. quum dixit Simmias, animum harmoniam quandam esse, ἐκείνῳ sc. τῷ τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι §. 92.

Σώκρατες. Ὅδε μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως μετὰ εἰκότος τινός καὶ εὐπρεπείας, ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις ἐγὼ δὲ τοῖς d. διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύνοῖδα οὖσιν ἀλαζόσι καὶ, ἂν τις αὐτοὺς μὴ φυλάττηται, εὖ μάλα ἐξαπατῶσι, ἵτι ἐν γεωμετρῖᾳ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ὁ δὲ περιτῆς ἀναμνήσεως καὶ μαθήσεως λόγος δι' ὑποθέσεως ἀξίας ἀποδέξασθαι εἴρηται. Ἐβρῆθη γάρ που οὕτως ἡμῶν εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι, ὥσπερ αὐτῆς ἐσιν ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὁ ἐσιν ἐγὼ δὲ ταύ-

§. 94. ὥσπερ αὐτῆς ἐσιν ἡ οὐσ. „Nos, suadente loco, ad quem. hic respicit Simmias (§. 57.), αὐτὴ potius reponendum censuimus.“ Muncius in notis Forsteri. Parum vir alias perspicax superiora illa expenderat. Neque enim ibi illud simpliciter dixit aut potuit dicere Socrates, uti illa extet οὐσία, ita animos nostros ante hanc vitam fuisse; hoc ille dixit, ut extent illa τὰ ὄντως ὄντα, eorumque notionēs nos quasdam animis nostris, antequam nati simus, impressas reperiamus: ita hos quoque ante hanc vitam extitisse: εἰ μὲν ἐσιν ἡ θρυλλοῦμεν αἰὲν, καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέροντες, ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν, καὶ ταῦτα ἐκείνη ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον οὕτως ὥσπερ καὶ ταῦτ' ἐσιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς. Ibi igitur quemadmodum οὐσία illa a Socrate ὑπάρχουσα πρότερον ἡμετέρα, ita eadem a Simmia dicitur h. l. αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) εἶναι, ad mentem nostram pertinere. Atque αὐτῆς, quod primus edidit Turneb. (nam Ald. et Bass. αὐτοῖς habent) a Cornario in MS. suo repertum etiam Codd. Aug. et Tub. praestant expressitque Ficinus atque, teste Forstero, Aristippus. — Mox in verbis ὥς ἡ ψυχὴ ἐσιν ἀρμ. art. ἡ e Cod. Paris. adieci.

την, ὡς ἑμαυτὸν πείθω, ἰκανῶς τε καὶ ὀρθῶς ἀποδέδεγμαι ἀνάγκη οὖν μοι, ὡς ἔοικε, διὰ ταῦτα μήτε ἑμαυτοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι 95. λέγοντος ὡς ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἀρμονία. Τί δέ, ἦ δ' 42. ὅς, ὦ Σιμμία, τῆδε δοκεῖ σοι ἀρμονία ἢ ἄλλητινὶ συνθέσει προσήκειν ἄλλως πως ἔχειν ἢ ὡς P. 93^a ἂν ἐκεῖνα ἔχη ἐξ ὧν ἂν συγκέπται; Οὐδαμῶς. Οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι, ὡς ἐγῶμαι, οὐδέ τι πάσχειν ἄλλο παρ' αὐτῶν ἐκεῖνα ἢ ποιῆ ἢ πάσχη. Ξυνέφη. Οὐκ ἄρα ἠγεῖσθαι γε προσήκει ἀρμονίαν τούτων ἐξ ὧν ἂν συντεθῆ, ἀλλ' ἔπρεσθαι. Ξυνεδόκει. Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἐναντία γε ἀρμονίαν κινηθῆναι ἢ φθέγγασθαι ἢ τι ἄλλο ἐναντιωθῆναι τοῖς αὐτῆς μέρεσι. Πολλοῦ μέντοι, ἔφη. Τί δέ; οὐχ οὕτως

§. 95. Τί δέ, ἦ δ' ὅς — τῆδε δοκ. Num hoc Graecum est, τῆδε δοκεῖ σοι ἀρμονία, videturne tibi huic, quam dixisti, harmoniae etc. pro ταύτη δοκ. σοι τῆ ἀρμ.; Nisi forte, quod tamen dubito, interpungi potest τῆδε (pro ὧδε) δοκεῖ σοι; ἀρμονία etc.: alterutrum expungi debet; aut τῆδε aut ἀρμονία; atque ἀρμονία a glossatore ad τῆδε — συνθέσει adscriptum olim in textum deinde irrepsisse suspicarer, ni τῆδε hoc ab uno librorum Paris. abesset. Cui quum accedat Ficini auctoritas vertentis, videturne tibi vel consonantiae vel alteri cuiquam compositioni congruere, iam vix dubito quin germana scriptura haec fuerit: Τί δέ, ἦ δ' ὅς, ὦ Σιμ., τῶδε; δοκεῖ σοι ἀρμονία ἢ ἄ. τ. σ. — ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα ἔχη. Sic Cod. Paris. Vulgo ἢ ὡς ἐκ. ἂν ἔχη, in quo vovulae positu ἔχοι scribi debebat, quod habet Cod. Aug. Sed potius est ὡς ἂν, quomodocunque, velut statim sequitur ἐξ ὧν ἂν. Tum Bas. 2, συγκέπται. V. not. ad §. 58. — παρ' αὐτῶν ἐκ. Cod. Tub. παρ' αὐτῶν.

οὕτως ἀρμονία πέφυκεν εἶναι ἐκάσῃ ἀρμονία, ὡς
 ἀν ἀρμωσθῆ; Οὐ μανθανῶ, ἔφη. Οὐχὶς ἢ δ' ὅς, b.
 εἰάν μὲν μᾶλλον ἀρμωσθῆ καὶ ἐπὶ πλείον, εἴπερ
 ἐνδέχεται τοῦτο γίνεσθαι, μᾶλλον τε ἀν ἀρμο-
 νία εἶη καὶ πλείων· εἰ δ' ἥττον τε καὶ ἐπ' ἔλατ-
 τον, ἥττων τε καὶ ἐλάττων; Πάνυ γε. Ἦ οὖν
 ἐσι τοῦτο καὶ περὶ ψυχὴν, ὥςτε καὶ κατὰ τὸ

95. Οὐχὶς ἢ δ' ὅς, εἰάν — Praefixum his in Edd. ἦ, quod
 ante οὐ in ἦ mutari non potuit, tanquam e praecedente ἔφη
 natum expruxi. Mox pro πλείων Bas. 2. πλείον ac deinde
 Cod. Aug. ἥττον δὲ καὶ ἐλάττον. Mibi sincera videntur vulga-
 ta. ἐπὶ πλείον autem et ἐπ' ἐλάττον quo minus h. l. accipian-
 tur de temporis spatio, quod voluit Fischerus, obstant re-
 spondentia his verba πλείων et ἐλάττων, quae sic simpliciter
 posita non possunt *longiorem breviorisque* significare har-
 moniam. Itaque ἐπὶ πλείον h. l. est *plus*, ut quum dicitur
 ἐπὶ πλείον δύνασθαι, λίγειν etc. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. v. 1255.

95. Ἦ οὖν ἐσι τοῦτο καὶ π. ψ. Restitui hoc καὶ e Cod.
 Paris. In proximis μᾶλλον illud, quod post σμικροτάτων legi-
 tur, tolerari non posse, in re aperta editorum tamen nemo
 viderat ante Heusdium, qui ex seqq. natum id iudicavit.
 Mibi tamen, qui inde nasci potuerit, non apparet, quumque
 vocem libri scripti editique teneant, aliud in ea delituisse
 ratus loco eam suo movere nolui. Non minus aegre abstinui
 quin de eiusdem praeclari viri coniectura statim post in his
 ἰτέραν ἰτέρας ψυχῆς ante ψυχῆς insererem ψυχὴν, quemad-
 modum §. seq. legitur ἀλλὰ προωμολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλ-
 λον μηδ' ἥττον ἰτέραν ἰτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι, ac deinde μη-
 δὲν μᾶλλον — ἰτέραν ἰτέρας ἀρμονίαν ἀρμονίας εἶναι. Atque
 apud Stob. legitur h. l. ψυχὴν pro ψυχῆς, et mox apud eund.
 pari modo ante ἀρμονίας abest ἀρμονίαν. Nimirum si quis
 forte consultio a scriptore praetermissum dicat ψυχὴν propter-
 ea quod idem hoc praecesserit in his ἦ οὖν ἐσι τοῦτο καὶ πε-
 ρὶ ψυχὴν, ego contra quaeram, cur non et hoc ψυχῆς absit,
 ad sensum neutiquam necessarium.

σμικρότατον μᾶλλον ἑτέραν ἑτέρας ψυχῆς ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον, ἢ ἐπ' ἑλάττον καὶ ἥττον, αὐτὸ τοῦτο εἶναι, ψυχὴν; Οὐδ' ὅπωςτιοῦν, ἔφη.

96. Φέρε δὴ, ἔφη, πρὸς Διὸς λέγεται ψυχὴ ἢ μὲν νοῦν τε ἔχειν καὶ ἀρετὴν καὶ εἶναι ἀγαθὴ, ἢ δὲ
- c. ἀνοιάν τε καὶ μοχθηρίαν καὶ εἶναι κακὴ καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέντοι. Τῶν οὖν τιθεμένων τὴν ψυχὴν ἀρμονίαν εἶναι τί τις φήσει ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς, τὴν τε ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; πότερον ἀρμονίαν τινα αὖ ἄλλην καὶ ἀναρμοσίαν, καὶ τὴν μὲν ἡρμόσθαι, τὴν ἀγαθὴν, καὶ ἔχειν ἐν αὐτῇ ἀρμονίᾳ οὐσῆ ἄλλην ἀρμονίαν τὴν δὲ ἀναρμοσον αὐτὴν τε εἶναι καὶ οὐκ ἔχειν ἐν αὐτῇ ἄλλην; Οὐκ ἔχω ἔγωγε, ἔφη ὁ Σιμμίας, εἰπεῖν δῆλον δὲ ὅτι τοιαῦτ'
- d. ἄττ' ἂν λέγοι ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος. Ἀλλὰ προωμολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἥττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι τοῦτο δ' ἔστι τὸ ὁμολόγημα, μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἐπὶ πλέον μηδ' ἥττον μηδ' ἐπ' ἑλάττον ἑτέραν ἑτέρας ἀρμονίαν

§. 96. Φέρε δὴ, ἔφη — Non legitur hoc ἔφη in Cod. Aug. et Stob. Tum pro τιθεμένων Cod. Tub. θεμένων, cui illud antepono. Nam quod deinde sequitur ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος, ibi alia est ratio. — τὴν ψυχὴν ἀρμ. εἶν. Articulum τὴν omitunt Codd. Aug. et Tub. Proximum deinde ὄντα, quod pertinet ad seqq. ἐν ταῖς ψυχαῖς, non comparat in Cod. Tub. neque id a ceteris quoque libris praetermissum quisquam requireret. Pro ἀρμον. τινα αὖ ἄλ. Cod. Paris. cum Stob. ἀρμ. αὖ τινα ἄλ.

ἀρμονίας εἶναι· ἢ γάρ; Πάνυ γε. Τὴν δὲ γε
 μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἥττον ἀρμονίαν οὔσαν μηδὲ
 μᾶλλον μηδ' ἥττον ἡρμόσθαι· ἔστιν οὕτως; Ἔστιν.
 Ἡ δὲ μήτε μᾶλλον μήθ' ἥττον ἡρμωμένη ἔστιν
 ὅ,τι πλέον ἢ ἕλαττον ἀρμονίας μετέχει, ἢ τὸ
 ἴσον; Τὸ ἴσον. Οὐκοῦν ψυχὴ, ἐπειδὴ οὐδὲν μᾶλλον 97.
 οὐδὲ ἥττον ἄλλη ἄλλης αὐτὸ τοῦτο, ψυχὴ, e.
 ἔστιν, οὐδὲ δὴ μᾶλλον οὐδὲ ἥττον ἡρμωσαι; Οὐ-
 τω. Τοῦτο δὲ γε πεπονθυῖα οὐδὲν πλέον ἀναρ-
 μοσίας οὐδὲ ἀρμονίας μετέχει ἄν; Οὐ γὰρ οὖν.
 Τοῦτο δ' αὖ πεπονθυῖα ἄρ' ἄν τι πλέον κακίας
 ἢ ἀρετῆς μετέχει ἑτέρα ἑτέρας, εἴτερ ἢ μὲν κα-
 κία ἀναρμωσία, ἢ δὲ ἀρετὴ ἀρμονία εἴη; Οὐδὲν
 πλέον. Μᾶλλον δὲ γέ που, ὧ Σιμμία, κατὰ
 τὸν ὀρθὸν λόγον κακίας οὐδεμία ψυχὴ μετέξει,
 εἴτερ ἀρμονία ἔστιν ἀρμονία γὰρ δήπου παντε- p. 94
 λῶς αὐτὸ τοῦτο οὔσα, ἀρμονία, ἀναρμωσίας οὐ-
 ποτ' ἄν μετάτχει. Οὐ μέντοι. Οὐδὲ γε δήπου
 ψυχὴ οὔσα παντελῶς ψυχὴ κακίας. Πῶς γὰρ
 ἔκ γε τῶν προειρημένων; Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λό-
 γου ἡμῖν πᾶσαι ψυχαὶ πάντων ζώων ὁμοίως
 ἀγαθὰ ἔσονται, εἴτερ ὁμοίως ψυχαὶ πεφύκα-

96. Τὴν δὲ γε μηδὲν μᾶλλον — Sic Codd. Aug. Tub. Pa-
 ris. Vulgo μὴ μᾶλλον. Tum μηδ' ἥττον e Cod. Tub. scripsi
 pro μήτε ἥττον. — Mox recte Bas. 2. et Ed. Turneb. ἔστιν ὅ,τι
 pro ἔστιν ὅ,τι, quod pro ἔστιν ὡς ne Graecum quidem duco. Illud
 tamen tueretur Fischerus.

§. 97. εἴτερ ὁμοίως ψυχαὶ — Interiectum in membranis

- σιν αὐτὸ τοῦτο, ψυχαί, εἶναι. Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Ἡ καὶ καλῶς δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, οὕτω
 b. λέγεσθαι, καὶ πάσχειν ἂν ταῦτα ὁ λόγος, εἰ ὀρθὴ ἢ ὑπόθεσις ἦν τὸ ψυχὴν ἀρμονίαν εἶναι;
 98. Οὐδ' ὀπωσιτιοῦν, ἔφη. Τί δέ; ἢ δ' ὅς, τῶν ἐν ἀν- 43.
 θρώπῳ πάντων ἔσθ' ὅτι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ ψυχὴν, ἄλλως τε καὶ φρόνιμον; Οὐκ ἔγωγε. Πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθή-

quoque post αὐτὸ τοῦτο articulum τὸ cum Stobaeo Aldoque omisit recte Fischerus. Nunc verba ita cohaerent, εἴπερ ψυχὰ ὁμοίως πεφύκασιν εἶναι αὐτὸ τοῦτο, ψυχαί. Sed prius etiam ψυχὰ vereor ne insititium sit; adeo moleste istud post illa πᾶσαι ψυχὰ infertur.

97. καὶ πάσχειν ἂν τ. ὁ. λ. Sic unus Stob. Reliqui libri carent particula ἂν, quam in hac sermonis structura ne potestas quidem omittere animadvertimus. Indidemque et e Cod. Aug. cum Fischerō suum addidi verbo ὑπόθεσις articulum.

§. 98. Πότερον συγχωροῦσαν — ἐναντιοῦμ. Hic quoque germanam lectionem unus supplevit Stobaeus, eamque et Ficinus expressit sic vertens: *utrum corporis perturbationibus indulgentem an potius repugnantem?* Vulgo πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεισιν ἢ καὶ ἐναντιομένην τοῖς παθήμασι, in quibus cur quaeso, post πάθεισιν sic continuo aliud eadem de re vocabulum, παθήμασι, posuerit scriptor? Porro si utrobique alterutrum reposueris, ne sic quidem ferri poterit iteratum sine ulla causa vocabulum. Duplicem hic olim scripturam fuisse, et πάθεισιν et παθήμασι, ex eaque διττογραφία vulgatam fluxisse lectionem, illud declarat, quod in Codd. Aug. Tub. et Paris., ubi eadem haec, quae in Edd. vett., leguntur, articulus tamen ante παθήμασιν abest. Hoc igitur ad πάθεισιν adscriptum, in textum deinde migravit. Atque pari modo §. seq. inter παθημάτων et παθῶν libri fluctuant. Ceterum etsi perinde est, παθήμασι legatur an πάθεισιν, illud tamen tanquam minus pervulgatum e Stob. recipiendum existimavi.

μασιν, ἢ καὶ ἐναντιουμένην; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, οἶον, καύματος ἐνότος καὶ δῆψους, ἐπὶ τούναντιον ἔλκειν, τὸ μὴ πίνειν, καὶ, πείνης ἐνούσης, ἐπὶ τὸ μὴ ἐσθίειν· καὶ ἄλλα μυρία που ὁρῶμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα ἢ οὐ; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν αὖ ὠμολογήσαμεν ἐν τοῖς c. πρόσθεν, μήποτ' ἂν αὐτῇ, ἀρμονίαν ἤ οὔσαν, ἐναντία ἄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο καὶ χαλῶτο καὶ πάλλοιτο καὶ ἄλλο ὅτιοῦν πάθος πάσχοι ἐκεῖνα ἐξ ὧν τυγχάνει οὔσα, ἀλλ' ἐπεσθαι ἐκείνοις καὶ οὐποτ' ἂν ἡγεμονεύειν; Ὁμολογήσαμεν, ἔφη.

98. οἶον καύματος ἐνότος — Vulgo οἷς εἰ κ. (ὡσεύ), opinor, volebat librarius ex sacris sibi scriptoribus cognitum). Bas. 2. οἶον εἰ. Veram scripturam e Cod. Aug. et Stob. revocavit Fischerus.

98. Οὐκοῦν αὖ ὠμολ. ἐν τοῖς πρόσθεν — Supra §. 95., ubi Socr. dixit, τί δὲ — τῆδε δοκεῖ σοι ἀρμονία ἢ ἄλλη τι συνδέσει προσήκειν ἄλλως πῶς ἔχειν ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα ἔχη ἐξ ὧν ἂν συγκρίηται; κ. τ. λ. A nemine adhuc interpretum intellecta haec ἐναντία ἄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο etc. sic expedienda vidit Spaldingius meus: ἐναντία ἄδειν τούτοις ἂ (καθ' ἂ) ἐπιτείνοιτο καὶ χαλῶτο — ἐκεῖνα ἐξ ὧν τυγχ. οὔσα i. e. ἐναντία ἄδειν ταῖς ἐπιτάξεσι καὶ χαλάξεσι καὶ παλμοῖς καὶ ἄλλῃ ὄψεσιν πάθει ἐκείνων, ἐξ ὧν τυγχ. οὔσα. Iam nemo h. l. ne litteram quidem movere voluerit. Fischerus οἷς pro τούτοις δι' ὧν positum accipiens, ut ἐπιτείνοιτο, χαλῶτο, et πάλλοιτο ad ipsam referantur harmoniam, quae ratio et constructionem loci et sensum prorsus dissolvit, e Cod. Aug. haec ita refinxit καὶ ἄλλο ὅτιοῦν πάσχειν ἢ ἐκεῖνα. In quo non animadvertit, post μήποτε sermonis lege requiri μηδ' ἄλλο ὅτιοῦν π. π. vel certe ἢ ἄλλο ὅτ.; tum, etiamsi legeretur μηδ' ἄλλο — πάσχειν, absonam hinc exire sententiam. Nam hoc quidem loco quod aliud harmoniae πάθος intelligi potest praeter τὸ ἐναντία ἄδειν?

- πῶς γὰρ οὐ; Τί οὖν; νῦν οὐ πᾶν τούναντίον
 ἡμῖν φαίνεται ἐργαζομένη ἡγεμονεύουσα τε ἐκεί-
 νῶν πάντων ἐξ ὧν φησὶ τις αὐτὴν εἶναι, καὶ ἐναν-
 τιουμένη ὀλίγου πάντα διὰ παντός τοῦ βίου καὶ
 d. δεσπόζουσα πάντας τρόπους, τὰ μὲν χαλεπώ-
 τερον κολάζουσα καὶ μετ' ἀλγηδόνων, τὰ τε κα-
 τὰ τὴν γυμνασικὴν καὶ τὴν ἰατρικὴν, τὰ δὲ πρᾶ-
 ότερον, καὶ τὰ μὲν ἀπειλοῦσα, τὰ δὲ νοθετοῦ-
 σα ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὄργαῖς· καὶ φόβοις, ὡς
 99. ἄλλη οὔσα ἄλλῳ πράγματι διαλεγομένη; οἷόν
 που καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσεΐα πεποίηκεν, οὗ λέ-
 γει τὸν Ὀδυσσεΐα,

Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·

Τέτλαθι δὴ, κραδίη καὶ κύντερον ἄλλο ποτ'
 ἔτλης.

98. τὰ τε κατὰ τὴν γυμν. Tentari haec non debebant.
 τε, quod positum post κατὰ vel post prius τὴν expectabas,
 hic, ut saepe alias, primae statim vocolae adhaesit.

98. τὰ δὲ νοθετοῦσα ταῖς ἐπιθ. Verbo νοθετεῖν etsi sim-
 pliciter posito nusquam tertius, sed ubique quartus casus ad-
 iungitur, hic tamen, quum praecesserit ἀπειλοῦσα, datus
 ἐπιθυμίαις non abhorret a Graeci sermonis consuetudine.
 Prorsus eodem modo Isocrat. Areopag. p. 149. C. Steph. ἐν
 τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἔμενον, ἐν οἷς ἐτάχθησαν, θαυμάζοντες καὶ
 ὀμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας. Iysias in Andocid. p.
 230. Reisk. εἰς τοιοῦτον δὲ ἀναισχυντίας ἀφ᾽ ἑκαί, ὥστε καὶ πα-
 ρασκευάζεται τῇ πόλει καὶ πρᾶττει καὶ ἤδη δημηγορεῖ, καὶ ἐπι-
 τιμᾷ καὶ ἀποδοκιμάζει τῶν ἀρχόντων τισί. Conf. Lobeck, ad
 Soph. Ai. 475. p. 295.

§. 99. ἐν Ὀδυσσεΐα. XX. v. 17. Post haec οὗ λέγει τὸν Ὀδυσ-
 σεΐα si versus Homericus per particulam ὅτι adiungerentur, vul-
 garis esset nec digna notatu loci constructio. Nunc gemina

* Ἄρ' οἶε αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης καὶ οἷας ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος παθημάτων, ἀλλ' οὐχ οἷας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν, καὶ οὔσης αὐτῆς πολὺ θειοτέρου τινὸς πράγματος ἢ καθ' ἁρμονίαν; Νῆ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔμοι γε δοκεῖ. Οὐκ ἄρα, ὦ ἄριστε, ἡμῖν οὐδαμῆ καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι· οὔτε γὰρ ἂν, ὡς ἔοικεν, Ὀμή- p. 95.
 ρῳ, θείῳ ποιητῇ, ὁμολογοῖμεν, οὔτε αὐτοὶ ἡμῖν^a
 44 αὐτοῖς. Ἐχειν οὕτως ἔφη. Εἶεν δὴ, ἦ δ' ὅς ὁ Σω-
 κράτης, τὰ μὲν ἁρμονίας ἡμῖν τῆς Θηβαϊκῆς Ἰλιά

est prorsus Homericæ Iliad. VI. 479. Καί ποτέ τις εἴησι πατρός δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων, ἐκ πολέμου ἀνιόντα. Quod sequitur, loquendi hoc genus διαγοούμενον ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης pro διαγοούμενον ἁρμονίαν αὐτὴν εἶναι Platoni imprimis frequens exemplis illustravit Wyttenb. in Bibl. Crit. V. III. P. I. p. 29. — In subsequ. pro παθῶν e Cod. Aug. Bas. 2. et Stob. substitui παθημάτων. V. §. 98. ibiq. adscripta. Paulo post in his θειοτέρου τινὸς πράγματος Cod. Aug. cum Stob. omittit πράγματος. — ἢ καθ' ἁρμονίαν, quare ut comparari cum harmonia queat.

99. Νῆ Δία, ἔμοιγε δοκεῖ sc. ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενος ὡς αὐτῆς οὔσης οἷας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν etc. Italic, ut multis apud Platonem Xenophontemque locis, ad posteriorem tantum prægressæ quaestionis partem refertur responsio. Edd., inserta negatione οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Sed eam nec liber Tub. habet neque agnoscit Ficinus ita vertens: *Divinius per Iovem mihi videtur significavisse; omninoque post μὰ Δία recte illa inferretur, post affirmandi formulam Νῆ Δία non item.*

99. τὰ μὲν ἁρμονίας — Ut τὰ ὑμέτερα et τὰ ἐμὰ pro ὑμῖς et ἐγὼ posita e vulgari sunt usu (de legg. I. p. 64^r. A. τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἔτοιμ' ἂν εἴη· τὰ δ'

πως, ὡς ἔοικε, μετρίως γέγονε· τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου, ἔφη, ὧ Κέβης, πῶς ἰλασόμεθα καὶ τίνι
 100. λόγῳ; Σύ μοι δοκεῖς, ἔφη ὁ Κέβης, ἐξευρήσειν·
 τουτονὶ γοῦν τὸν λόγον τὸν πρὸς τὴν ἀρμονίαν
 θαυμασῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. Σιμμίου
 γὰρ λέγοντος ὅτι ἠπόρει, πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι
 β. ἔξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ. Πάνυ οὖν
 μοι ἀτόπως ἔδοξεν εὐθύς τὴν πρώτην ἐφοδὸν οὐ
 δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. Ταυτὰ δὲ οὐκ ἂν
 θαυμάσαιμι καὶ τὸν τοῦ Κάδμου λόγον εἰ πά-

ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἔτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ (ἀδία), ita h.
 l. τὰ ἁρμονίας idem fere est quod ἁρμονία, quapropter sequitur ἴλα, proprium de propitio deorum numine vocabulum. Nam quae h. l. intelligitur, nota est illa Cadmi uxor. Veneris Martisque filia Apollod. Bibl. III, 4, 2. Harmoniam autem hanc Thebanam satis placasse ee dicit Socrates, quoniam eleuavit illam, quam Thebanus iniecerat Simmias dum animum cum harmonia comparat, de animorum immortalitate dubitationem. Hinc ad alteram illam Cebetis inidem Thebani transituro sponte se Cadmi offerebat mentio. in qua inepte argutatus est cum Dacero Gallo, quod miror, subacti Anglus iudicii, Forsterus.

§. 100. ὅτι ἠπόρει — Sic legendum uiderat Forsterus pro vulgato ὅτι. — Πάνυ οὖν μοι ἀτόπ. Ita Codd. Aug. et Paris. Vulgo Πάνυ μοι οὖν ἀτ. Cod. Tub. Πάνυ μὲν οὖν μοι. Bas. 2. Πάνυ μέντοι οὖν. — εἴ τι ἔξει (ἢ ἔξει) τις χρῆσθ. si quis habet quod eius faceret argumentatione, i. e. si quis inde se extricare et expedire posset. Prorsus ut Theaetet. §. 58. Τί γὰρ χρῆσι ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον ἐν Φεῖατι συσχόμενος, ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνὴρ etc. Miror autem non legi εἴ τί τις (vel εἴ τις τι) ἔξει. Mox ubi sequuntur illa ταυτὰ δὲ οὐκ ἂν θαυμ., eadem non mirabor si Cadmi (i. e. meae) quoque argumentationi accident, ut primo statim ictu tuo concidat, ταυτὰ pro ταῦτα e Cod. Aug. et Ficini versione reposuerat iam Fischerus.

σοι. ᾧ ἔφαθ' ὁ Σωκράτης, μὴ μέγα λέγεις, μή τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα λέγεσθαι. Ἄλλὰ δὴ ταῦτα μὲν τῷ Θεῷ μελήσει ἡμεῖς δὲ Ὀμηρικῶς ἐγγυὺς ἰόντες πειρώμεθα εἰ ἄρα τι λέγεις. Ἔσι δὲ δὴ τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς· ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρον τε καὶ ἀθάνατον οὔσαν, εἰ φι- c.

100. μὴ τις ἡμῶν βασκανία — Malim ἡμῶν. Deinde Cold. Aug. et Tub. τὸν λόγον τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι, cui vulgatum nemo non praeferet. — Ὀμηρικῶς ἐγγυὺς ἰόντες. Ὀμηρικῶς hoc intpp. explicant, ut *Homeri verbis utar*, τὸ τοῦ Ὀμήρου. Quo sensu ὡς Ὀμ. εἰπεῖν, scribi debebat. Est potius eum in modum quo Homerus usurpare solet hoc ἐγγυὺς ἰόντες, de hostili illud impetu usurpans. V. Iliad. IV 496. V 611. et al. l.

100. ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι — *Postulas immunem ab interitu et immortalem animi naturam demonstrari, si philosophus instante morte fidens speransque, post mortem beatiorum se ibi fore quam si in alio vitae genere (non eo quo philosophi vivunt) transacta aetate moreretur, non temere stulteque hanc sit fiduciam habiturus.* Addit haec ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοῦς ἐτελεύτα Socrates summam quasi superioris repetens disputationis, qua solos philosophos post mortem ad deos abire beateque vivere docuit. Liquidum autem hunc et unice aptum sensum scriptura praebet librorum Tub. et Paris.; ceteri libri in his ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ particulam ei omittunt. Qua omissa, quoniam ἄλλος hic βίος iam non potest nisi de hac vita intelligi, τῷ ἐκεῖ βίῳ opposita, quam inepte positum foret hoc ἐν ἄλλῳ βίῳ pro ἐν τῷδε τῷ βίῳ? Porro ἐτελεύτα mutandum in τελευτῶ. Denique cur tot dixerit verbis Plato quod sic dici potuit: ἐκεῖ εὖ πράξειν διαφερόντως ἢ ἐν τῷδε τῷ βίῳ? Sed oculis ipsa se ingerit receptae a nobis lectionis veritas; unum hoc ἐν ἄλλῳ βίῳ mutatum vellem in ἄλλον βίον. — Pro θάρσος Cod. Tub. et Bas. c. θάρσος, quod ut alias apud Platonem probandum (v. Valcken. ad Eur. Phoen. p. 22.), ita h. l. ob additum θάρσῃσι recipere dubitavi. Nam θάρσος θάρσῃσι auribus non blanditur.

λόσοφος ἀνὴρ μέλλων ἀποθανεῖσθαι θάρρῶν τε
καὶ ἠγούμενος, ἀποθανῶν ἐκεῖ εὖ πράξειν δια-
φερόντως ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιούς ἐτελεύτα, μὴ
101. ἀνόητόν τε καὶ ἠλίθιον θάρρῶς θάρρήσει. Τὸ δὲ
ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρόν τί ἐσιν ἢ ψυχὴ καὶ θεο-
ειδὲς καὶ ὅτι ἦν ἔτι πρότερον πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώ-
πους γενέσθαι, οὐδὲν κωλύειν φῆς, πάντα ταῦ-
τα μνηύειν ἀθανασίαν μὲν μὴ, ὅτι δὲ πολυχρό-
νιον τέ ἐσιν ἢ ψυχὴ καὶ ἦν πρὸ πρότερον ἀμή-
χανον ὅσον χρόνον καὶ ἦδει τε καὶ ἔπραττε πολ-
d. λὰ ἅττα, ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν τι μᾶλλον ἦν ἀθά-

ξ. 101. τὸ δὲ ἀποφαίνειν — *Quod autem ostendat aliquis, mentem validum aliquid esse et divinum ac fuisse prius quam nos in humanam abiremus naturam, nihil impedire aīs, quo minus haec omnia non immortalitatem declarent, sed illud dec'arent, mentem et diuturnam esse et innumera saecula ante fuisse multaque et cognovisse et fecisse, sed nihilo magis tamen immortalem fuisse etc.* Haec, meo quidem iudicio, planius accuratiusque ita procederent: Τὸ δὲ ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρὸν τί ἐσιν ἢ ψυχὴ καὶ θεοειδὲς — οὐδὲν κωλύειν φῆς, πάντα ταῦτα μνηύειν οὐ τὴν ἀθανασίαν, ἀλλὰ μόνον ὅτι πολυχρόνιον τέ ἐσιν ἢ ψυχὴ καὶ ἦν πρὸ πρότερον ἀμήχανον ὅσον χρόνον καὶ ἦδει τε καὶ ἔπραττε πολλά ἅττα· ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τι μᾶλλον αὐτὴν ἀποδεῖχθαι οὕσαν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν ἀρχὴν ἴσως αὐτῇ εἶναι ὀλέθρου — καὶ ταλαιπωρουμένην τε δὴ τοῦτον ἀν τὸν βίον ζῆν κ. τ. λ. Postrema saltem ἀλλὰ καὶ αὐτὸ — ἀπολλύοιτο eum, quem dixi, in modum adiuncta vellem. — ὅτι illud in verbis καὶ ὅτι ἦν ἔτι πρ. abest a Cod. Tub. — πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώπους γενέσθαι i. e. πρὶν ἡμᾶς (τὴν ψυχὴν ἡμῶν) εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν. Necessarium ad sensum ἀνθρώπους exhibent Codd. Aug. et Tub. Tum Cod. Aug., omisso articulo, ὅτι δὲ πολυχρ. ἐστὶ ψυχῆ. — οὐδ. τι μᾶλ. ἦν ἀθάνατον sc. antequam in hoc corpus descenderet. ἀθάνατον h. l. est immortalī praeditum natura. Statim post

νατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς ἀνθρώπου σῶμα
 ἐλθεῖν ἀρχὴ ἦν αὐτῇ ὀλέθρου ὡς περ νόσος, καὶ
 ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῶν καὶ
 τελευτῶσα γὰρ ἐν τῷ καλούμένῳ θανάτῳ ἀπολ-
 λύοιτο· διαφέρει δὲ δὴ, φῆς, οὐδὲν, εἴτε ἀπαξ εἰς
 σῶμα ἔρχεται εἴτε πολλάκις, πρὸς γὰρ τὸ ἕκαστον
 ἡμῶν φοβεῖσθαι· προσήκει γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ
 ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἰδότει μηδ' ἔχοντι λόγον δι-
 δόναι ὡς ἀθάνατόν ἐστι. Τοιαῦτ' ἅπαντα ἐστίν, οἶ-
 μαι, ὦ Κέβης, ἀ λέγεις· καὶ ἐξεπίτηδες πολλά-
 κίς ἀναλαμβάνω, ἵνα μὴ τι διαφύγῃ ἡμᾶς, εἴ
 τί τι βούλει πρὸς θῆς ἢ ἀφελῆς. Καὶ ὁ Κέβης,
 Ἄλλ' οὐδὲν ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι, ἔφη, οὔτ' ἀφε-
 λεῖν οὔτε προσθεῖναι δέομαι· ἐστὶ δὲ ταῦτα ἀ-
 λέγω. Ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχῶν 102.
 καὶ πρὸς ἑαυτὸν τι σκεψάμενος, οὐ φαῦλον πρᾶ-
 γμα, ἔφη, ὦ Κέβης, ζητεῖς· ὅπως γὰρ δεῖ περὶ
 γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύ-
 σασθαι. Ἐγὼ οὖν σοι δίδμι περὶ αὐτῶν, εἰάν P. 96.
 a.

Cod. Tub. praefixo articulo ἢ ἀρχή. Bene, si sequeretur τοῦ
 ὀλέθρου. — τοῦτον τὸν βίον ζῶν. Cod. Tub. τοῦτ. τὸν τρέ-
 πον ζ.

101. διαφέρει δὲ — Sic pro διαφέρειν Cod. Paris., quod re-
 ceperit, ne deinceps προσήκει in προσήκειν sine ullius libri aucto-
 ritate mutetur. — ἵνα μὴ τι διαφύγῃ. Ex Cod. Aug. vulgatum
 διαφύγοι correxerat iam Fischerus.

§. 102. ὅπως γὰρ δεῖ — Cod. Aug. et Stob. δὴ pro δεῖ.
 Neque displiceret ὅπως γὰρ δὴ — τὴν αἰτ. δεῖ διαπραγματεύ-
 σασθαι. — περὶ γενέσεως τὴν αἰτίαν dictum ut §. 106. εἰ οὖν τις

βούλη, τά γε ἐμὰ πάθη ἔπειτα, ἂν τί σοι
 χρησίμον φαίνεται ὧν ἂν λέγω πρὸς τὴν πειθῶ
 περὶ ὧν λέγεις, χρήση. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Κέ-
 βης, βούλομαί γε. Ἄκουε τῆνυν ὡς ἔροῦντος.
 Ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, νέος ὦν θαυμαστῶς ὡς
 ἐπέθυμυσα ταύτης τῆς σοφίας ἢν δὴ καλοῦσι
 περὶ φύσεως ἰσορίαν. Ὑπερήφανος γάρ μοι ἐδό-
 κει εἶναι, εἰδέναι τὰς αἰτίας ἐκάστου, διὰ τί γί-
 γνεται ἕκαστον καὶ διὰ τί ἀπόλλυται καὶ διὰ
 τί ἔσι· καὶ πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω με-

βούλοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἕκαστου, et mox ibid. εὐρηκέναι
 ἄμην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. §. 108. καὶ αὖ πε-
 ρὶ τοῦ διαλέγεσθαι ἡμῖν τίνας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. de legg.
 IV. p. 720. E. ἄρ' οὐ κατὰ φύσιν τὴν περὶ γενέσεως ἀρχὴν πρῶ-
 τὴν πόλεων πέρι κατακοσμήσει τὰς τάξεις; Conf. Boeckh. in
 Plat. Min. p. 155.

102. Ἐγὼ γάρ, ἔφη — Omitunt hoc ἔφη Theodoret. Θ.
 Π. II. p. 23. et Cyrillus contra Julian, V p. 181. Mox id.
 Theodoret. ὑπερφυῶς pro θαυμαστῶς, et eiusd. Codd. alii ταυ-
 τησὶ τῆς σοφ., alii ταυτησὶ τῆς φιλοσοφίας.

102. Ὑπερήφανος γάρ μοι ἐδόκ. Schol. ὑπερήφανος, ὑπέ-
 ρφραν. Praeter Scholiasten ὑπερηφανός, non quod vulgo legitur
 ὑπερήφανον, Codd. habent Tub. et Aug. itemque Edd. Ald. et
 Bass., quumque hoc commode referatur ad eam, quam dixit,
 sapientiam, addita autem haec εἰδέναι τὰς αἰτίας aptam effi-
 ciant epexegesin; hoc tali munitum auctoritate praetuli alteri
 ὑπερήφανον, quamvis hoc et Ficinus expresserit et Euseb. Theo-
 doret. Cyrill. et Thom. Mag. exhibeant. Gorg. §. 40. Οὐκοῦν
 καλὸν σοι δοκεῖ ἢ ἠπορικὴ εἶναι, χαρίζεσθαι οἷόντ' εἶναι ἀνθρώ-
 ποις; Vocabulum ipsum ita, ut h. l., usurpatum ibid. §. 147.
 οὐ σεμνύεται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη.

102. πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μετ. Inconstantiae
 et perpetuae mutationis, non, ut Fischerus explicuit, diſigen-

τέβαλλον σκοπῶν πρῶτον τὰ τοιαύδε, ἄρ' ἐπειδὴν b.
τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σιπηδόνα τινὰ λάβη,
ὡς τινες ἔλεγον, τότε δὴ τὰ ζῶα συντρέφεται
καὶ πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ αἷρ

ter et multis modis tractatae rei significationem habet haec formula ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν. Gorg. §. 82. αἰσθάνομαι σοῦ — ὅπως ἂν ἀντιφῆ σοῦ τὰ παιδικὰ καὶ ὅπως ἂν φῆ ἔχειν, οὐ δυναμένου ἀντιλέγειν, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενου. Ἐν τε γὰρ ἐκκλησίᾳ ἐὼν τι σοῦ λόγοντος ὁ δῆμος — μὴ φῆ οὕτως ἔχειν, μεταβαλλόμενος λέγεις ἂ ἐκείνος βούλεται etc. ubi vid. not. Diuarch. in Demosth. p. 3. Risk. διαμείνας ἐπὶ τῆς πολιτείας καὶ οἷα ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, ὡς περ σοῦ. Dicitur itur hoc, modo in hanc, modo in illam ivisse se sententiam. — Codd. Tub. et Aug. ἄνω κάτω μετ. Vid. notata ad Gorg. §. 104.

102. ὡς τινες ἔλεγον — Ionicae scholae philosophi, Anaxagoras, qui teste Laëntio II, n dixerat, τὰ ζῶα γενέσθαι ἐξ ὑγροῦ τε καὶ θερμοῦ καὶ γυαδου, ὕστερον δὲ ἐξ ἀλλήλων, itemque illius auditor Anubians, de quo id. Laënt. II, 16. ἔλεγε δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς ἰλῦος γενεσθῆναι. — γενεσθῆναι δὲ — τὰ ζῶα ἐκ θερμῆς τῆς γῆς καὶ ἐκ παραπρόσειον γάλακτι οἶον τροφὴν ἀνείσσης. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι. Conf. Hermiae Iris. Gentil. p. 177. Justin. Mart. Exhort ad Gr. p. 4. Diod. Sic. I, 7. — συντρέφεται i. e. συνίσταται, πήγνυται (coagulatur), ut exponitur in hoc ipso loco verbum Etym. M. Said. Hesych. v. τρέφεται.

103. τὸ αἷμα — Empedoclis haec fuit sententia, cuius notus est versus αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περιμάθειόν ἐστι νοῦμα. V. Menag. ad Diog. Laënt. VII. 159. p. 120. — ἢ ὁ αἷρ. Auct. de Placit. Phil. I, 5. Ἀναξίμανης ὁ Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὄντων αἷρα ἀπεφάνετο. ἐκ γὰρ τούτου τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς αὐτὸν πάλιν ἀναλύεσθαι, οἷον ἡ ψυχὴ, φησὶν, ἢ ἡμετέρα αἷρ οὔσα συγκρατῆ ἡμᾶς, καὶ ὅλον τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ αἷρ περιέχει. Conf. Simplic. in Aristot. Phys. p. 6. Idemque de Diogene

ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ ἐγκέφαλός
 ἐστὶν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ
 ὁρᾶν καὶ ὁσφραίνεσθαι ἐκ τούτων δὲ γίγνεται
 μνήμη καὶ δόξα ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λα-
 βούσης τὸ ἡρεμεῖν κατὰ ταῦτα γίνεσθαι ἐπιστή-
 103. μνη· καὶ αὖ τούτων τὰς φθορὰς σκοπῶν καὶ τὰ

Apolloniate tradit Aristot. de Anim. I, 2. Διογένης δὲ, ὡς περ
 καὶ ἕτεροὶ τινες, ἄρα τούτων οὐκ εἰς πάντων λεπτομερέστατον
 εἶναι καὶ ἀρχὴν· καὶ διὰ τοῦτο γινώσκειν τε καὶ κινεῖν τὴν ψυ-
 χὴν etc. — ἢ τὸ πῦρ. Ad Heraclitum hoc pertinet, cui mens
 humana ξηρὰ videbatur ἀνάθυμίασις. Vid. Schleierm. de He-
 raclitio. Mus. der Alterth. Wiss. V 1. p. 45. sqq. — ὁ δὲ ἐγ-
 κέφαλος. Laërt. VIII, 30. ubi Pythagorae doctrinam exponit:
 εἶναι τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ καρδίας μέχρι ἐγκεφάλου, καὶ
 τὸ μὲν ἐν τῇ καρδίᾳ μέρος αὐτῆς ὑπέχειν θυμὸν· φρένας δὲ
 καὶ νοῦν τὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Conf. Script. de Placit. Philos.
 IV 5. Inde Athen. II, p. 66 ἐγκέφαλοι χεῖρες εἰσι. τούτων ἡμᾶς
 ἐσθίειν οὐκ εἶναι οἱ φιλόσοφοι φάσκοντες τοὺς αὐτῶν μεταλαμ-
 βάνοντας ἴσον καὶ κυάμων τρώγειν — οὐδὲνα γοῦν τῶν ἀρχαίων
 βεβρωκέναι διὰ τὸ τὰς αἰσθήσεις ἀπάσας σχεδὸν ἐν αὐτῷ εἶναι.
 Hippocrat. de Morb. Sacr. c. 17. Κατὰ ταῦτα νομίζω τὸν ἐγ-
 κέφαλον δύναμιν πλείστην ἔχειν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Οὗτος γὰρ ἡμῶν
 ἐστὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἥερος γενομένων ἐρμηνεύς, ἢ ὑγιαίνων τυχεράνη.
 Τὴν δὲ φρονῆσιν αὐτῷ ὁ αἶψα παρέχεται. (ὁ δὲ ὀφθαλμοὶ καὶ
 τὰ οὐατα καὶ ἡ γλῶσσα καὶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, οἷα ἂν ὁ
 ἐγκέφαλος γινώσκῃ, τοιαῦτα ὑπηρετοῦσι. Γίνονται δὲ παντὶ τῷ
 σώματι τῆς φρονήσιος, ὡς ἂν μετέχη τοῦ ἥερος. Ἐς δὲ τὴν σύ-
 νεσιν ὁ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ διαγγέλλων.

102. ἐκ τούτων δὲ γίγνεται — Mutatur structurae tenor,
 quasi processissent haec ἢ τούτων μὲν οὐδὲν, ἀλλ' ὅπερ ἔλεγον
 τινες, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἶη — κατὰ ταῦτα γίνεσθαι ἐπιστ. Scri-
 bendum arbitror κατὰ ταῦτα, eodem modo, sc. quo memo-
 ria et opinio e sensibus existunt. Vulgatum κατὰ ταῦτα quid
 sibi velit h. l., non exputo: pro κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ε.
 οὕτως· neque apud Platonem neque usquam alias reperiri
 opinor.

περὶ τὸν οὐρανὸν τε καὶ τὴν γῆν πάθη τελευτῶν c.
 οὕτως ἑμαυτῶ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν
 ἀφυῆς εἶναι, ὡς οὐδὲν χρῆμα. Τεκμήριον δὲ σοὶ
 ἐρῶ ἰκανόν· ἐγὼ γὰρ ἂ καὶ πρότερον σαφῶς ἠπι-
 σάμην, ὡς δὴ ἑμαυτῶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδόκουν,
 τότε ὑπὸ ταύτης τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυ-
 φλώθη, ὥς ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἂ προτοῦ
 ᾧμην εἰδέναι περὶ ἄλλων τε πολλῶν καὶ διὰ τί
 ἄνθρωπος αὐξάνεται· τοῦτο γὰρ ᾧμην προτοῦ
 παντὶ δῆλον εἶναι, ὅτι διὰ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν·
 ἐπειδὴν γὰρ ἐκ τῶν σιτίων ταῖς μὲν σαρκὶ σάρ- d.
 κες προσγένωνται, τοῖς δὲ ὀστέοις ὄσα, καὶ οὕτω
 κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ αὐ-
 τῶν οἰκεία ἐκάσοις προσγένηται, τότε δὴ τὸν ῥλί-

§. 103. περὶ τὸν οὐρανὸν τε καὶ — Cod. Tub. et Cyrill.
 voculam τε non habent. — οὕτως ἑμαυτῶ etc. ita mihi ipsi
 videbar ad hanc quaestionem inhabilis esse, ut nihil quid-
 quam, i. e. inhabilior quam quisquam alius. Ut de legg. I.
 p. 640. C. A. D. Ὑκοῦν πρῶτον μὲν καὶ ταῦτοις ἄρχοντος δεῖ;
 Κλ. τί μὴν; ὡς οὐδενὶ γε πράγματι. Perperam haec explicui
 ad Theaetet §. 70. praepositionem πρὸς post ὡς intelligendo.
 In proximis ἂ καὶ πρότερον σαφ. ex ἂ supplendum ταῦτα ad
 ἐτυφλώθη, quae ante certo sciebam — in iis adeo sum oc-
 caecatus. Omisso in his καὶ, Cod. Theodoret. ἂ πρότερον.
 Vellem καὶ ἂ πρ.; certe καὶ ita est accipiendum. — Tum ὡς
 γε pro ὡς δὴ Cod. Aug. Euseb. Theodoret. Cyrill. Scr. ὡς γε
 δὴ. Pro ἐτυφλώθη Theodoret. διετυφλώθη. Mox ταῦτα abest
 a Cod. Tub. et a libris Theodoreti.

103. διὰ τὸ ἐσθίειν. Cod. Aug. διὰ τοῦ ἐσθ. Vulgato opus
 est propter praeced. διὰ τί, et saepe διὰ accusativo iunctum
 significat per, non propter. Mox e Cod. eod. ὀστέοις dedi pro
 ὀστέοις, Grammaticorum praeceptis convenienter.

γον ὄγκον ὄντα ὑπερον πολὺν γεγονέναι, καὶ οὕτω γίνεσθαι τὸν μικρὸν ἄνθρωπον μέγαν. Οὕτω τότε ᾤμην οὐ δοκῶ σοι μετρίως; Ἐμοιγε,
 104. ἔφη ὁ Κέβης. Σκέψαι δὴ καὶ τάδε ἔτι: ᾤμην γὰρ, ἔγωγε ἰκανῶς μοι δοκεῖν, ὅποτε τις φαίνοιτο ἄνθρωπος παραστὰς μέγας μικρῶ, μείζων εἶναι
 e. αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος ἵππου καὶ ἔτι γε τούτων ἑναργέστερα τὰ δέκα μοι ἐδόκει τῶν ὀκτῶ πλείονα εἶναι διὰ τὸ δύο αὐτοῖς προσεῖναι, καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μείζων εἶναι διὰ τὸ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν. Νῦν δὲ δὴ, ἔφη ὁ Κέβης, τί σοι δοκεῖ περὶ αὐτῶν; Πόρρω που, ἔφη, νῆ Δία ἐμὲ εἶναι τοῦ οἴεσθαι περὶ τούτων του τὴν αἰτίαν εἰδέναι, ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἑμαυτοῦ οὐδὲ

§. 104. ᾤμην γὰρ ἐγ. ἰκανῶς. Vulgo ἰκανόν. Illud e Codd. Aug. et Tub. substitui. Ficinus: *arbitrabar enim satis recte mihi videri*. A Cod. Tub. abest ἔγωγε. Cod. Aug. ἐγώ. — καὶ ἵππος ἵππου. Sic pro ἵππῳ Codd. Aug. Tub. Paris.

104. διὰ τὸ δύο αὐτοῖς προσεῖναι. Ita Cod. Aug. et Ald. Ceteri libri προσεῖναι. — διὰ τὸ ἡμίσει α. ὦ. §. 59. φαίνεται γὰρ ὡςπερ ἡμῖσι ἀποδεῖχθαι οὐ δεῖ. §. 114. τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μείζων εἶναι. de legg VI. p. 753. E. ἀρχὴ λέγεται ἡμῖσι πάντος ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου. Xenoph. Anab. V, 10, 10. καὶ ἦν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπερῆμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀργαῖες καὶ Ἀχαιοί, ubi articulum τὸ vocabulo ὑπερῆμισυ praeifixum iam non requireret vir eruditissimus.

104. περὶ τούτων του τὴν αἰτίαν εἶδ. — Additum hoc του a nobis e Codd. Aug. et Paris., ubi scriptum τοῦ, itemque e Cod. Tub., in quo vitiose legitur τούτων ταύτῃν αἰτίαν. Accedit Ficini versio: *Procul — abesse mihi videor, ut alicuius horum causam intelligere putem.*

οὐδὲ ὡς, ἐπειδὴν ἐνί τις προσθεῖ ἔν, ἢ τὸ ἐν, ὧ
 προσετέθη, δύο γέγονεν, ἢ τὸ προστεθὲν καὶ ὧ
 προσετέθη, διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἐτέ-
 ρῳ δύο ἐγένετο. Θαυμάζω γὰρ, εἰ, ὅτε μὲν ἐκά-
 τερον αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν, ἐν ἄρ' ἐκείτερον
 ἦν καὶ οὐκ ἦσιν τότε δύο ἐπεὶ δ' ἐπλησίασαν
 ἀλλήλοισι, αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν
 γενέσθαι ἢ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τε-
 θεῖναι. Οὐδέ γε ὡς, εἴαν τις ἐν διασχίσει, δύνα- 105.
 μαι ἔτι πείθεσθαι ὡς αὕτη αὖ αἰτία γέγονεν ἢ
 σχίσει τοῦ δύο γεγονέναι ἐναντία γὰρ γίγνεται
 ἢ τότε ἢ αἰτία τοῦ δύο γίγνεσθαι· τότε μὲν b.

104. αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία — Verba sic sunt construenda: αὕτη ἄρα ἢ ξύνοδος αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν γενέσθαι. δυοῖν pro δύο e Cod. Aug. Ald. et Sext. En pir. recte reposuit Fischerus. In his autem αἰτία δυοῖν γενέσθαι pervulgato sermonis usu vocabulum αἰτίας infinitivo iungitur, non prae-misso art. τοῦ. Notatis ad Cratyl. §. 71. adde eruditam Schaeferi animadversionem in Meletem. Crit. p. 23. Denique ἢ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλ. τεθεῖναι eodem modo dictum videtur quo de legg. II, p. 657. B. ἢ — ζήτησις τοῦ καινῆ ζητεῖν ἀεὶ μουσικῆ χρησθῆναι, neque iam opinor requiri ἢ ξύνοδος, τὸ πλησ. α. τεθ.

§. 105. ἐναντία γὰρ γίγνεται ἢ τότε ἢ αἰτ. Vulgo ἐναντία γὰρ γίγνεται ἢ τότε αἰτία τ. δ. γ. in quibus quum τότε referri non possit nisi ad posterius, τὸ διασχίσει, statim tamen in proximis τότε μὲν γὰρ etc. verbum hoc τότε ad prius, τὸ συνάγειν, refertur. Igitur aut ἐγένετο pro γίγνεται rescribendum foret aut γῦν pro τότε, nisi certioremedelam afferret Ficini haec versio: *contraria enim tunc atque superius causa fit, qua duo fiant*. Quibuscum comparanti lectionem in Bas. 2. hanc γίγνεται τότε ἢ τότε αἰτία sponte hinc nostra nascetur correctio. ἐναντίας ἢ tritum est loquendi genus. §. 148. ἐγγυή-

γὰρ, ὅτι συνήγετο πλησίον ἀλλήλων καὶ προσ-
 ἐτίθετο ἕτερον ἐτέρῳ· νῦν δ', ὅτι ἀπάγεται καὶ
 χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἑτέρου. Οὐδέ γε διότι ἐν
 γίγνεται, ὡς ἐπίσταμαι, ἐτι πείθω ἑμαυτὸν, οὐδ'
 ἄλλο οὐδ' ἐν λόγῳ, διότι γίγνεται ἢ ἀπόλλυ-
 ται ἢ ἔσι, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῆς μεθόδου·
 ἀλλὰ τιν' ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῆ φέρω, τοῦ-
 τον δὲ οὐδαμῆ προσίεμαι. Ἄλλ' ἀκούσας μὲν 46.
 ποτε ἐκ βιβλίου τινός, ὡς ἔφη, Ἀναξαγόρου ἀνα-
 γιγνώσκοντος καὶ λέγοντος, ὡς ἄρα νοῦς ἐστὶν ὁ
 διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἴτιος, ταύτη ἤδη τῆ
 αἰτία ἦσθην τε καὶ ἔδοξέ μοι τρόπον τινὰ εἶ
 ἔχειν τὸ τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἴτιον καὶ ἠγη-

σασθε — με — τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος — ἠγγυᾶτα. de
 rep. VII. p. 523. D. οὐδαμοῦ γὰρ ἢ ὄψις αὐτῆ ἅμα ἐσθμάνει
 τὸν δάκτυλον τουναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι.

105. ἐν λόγῳ. Hoc e certa Cornarii emendatione, quam
 adfirmat Cod. Tub., pro eo, quod in Edd. vet. et Cod. Aug.
 legitur, ἐν ὀλίγῳ, reposuerat iam Stephanus. — αὐτὸς εἰκῆ φέ-
 ρω, *aliam quandam rationem commisceo quasi*, commisissor,
 metaphora, ut bene animadvertit Fischerus, ducta ab iis qui
 farinam aqua subigunt, aut terram aqua subigentes lutum
 concinnant. Aristoph. Av. 462. *προπεφύραται λόγος εἰς μοι,*
ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. Aeschyl. Prometh. 450. *τὸν μακρὸν*
χρόνον Ἐφουρον εἰκῆ πάντα, temere omnia et fortuitu faciebant.

105. βιβλίου τινός — Verba sic iunge: Ἄλλ' ἀκούσας μὲν
 ποτε ἀναγιγνώσκοντός τινος ἐκ βιβλίου, ὡ. ἔ., Ἀναξαγ. Laudat
 Anaxagorae *Φυσικά* Athen. II. 16. Libri initium profert Laërt.
 II. 6. — ὁ διακοσμῶν. Proprium hoc Anaxagorae vocabulum. V.
 not. ad Cratyl. §. 37. — ταύτη ἤδη τῆ αἰτία. Sic Codd. Aug. et
 Paris. Vulgo δὴ pro ἤδη. — εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει. Ita pro τοῦ-
 το Cod. Tub. ἔχει mutandum puto in ἔχει.

σάμην, εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γε νοῦν κοσμοῦν-
 τα πάντα κοσμεῖν καὶ ἕκαστον τίθεσθαι ταύτη ὅπῃ
 ἂν βέλτισα ἔχη· εἰ οὖν τις βούλοιτο τὴν αἰτίαν 106.
 εὔρεῖν περὶ ἑκάστου, ὅπῃ γίγνεται ἢ ἀπόλλυται
 ἢ ἔστι, τοῦτο δεῖν περὶ αὐτοῦ εὔρεῖν, ὅπῃ βέλτι-
 ζον αὐτῷ ἔσιν ἢ εἶναι ἢ ἄλλο ὅτιοῦν πάσχειν ἢ
 ποιεῖν· ἐκ δὲ δὴ τοῦ λόγου τούτου οὐδὲν ἄλλο d.
 σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ
 περὶ τῶν ἄλλων ἀλλ' ἢ τὸ ἀριζον καὶ τὸ βέλ-
 τισον· ἀναγκαῖον δὲ εἶναι τὸν αὐτὸν τοῦτον καὶ
 τὸ χεῖρον εἰδέναι τὴν αὐτὴν γὰρ εἶναι ἐπιστήμην
 περὶ αὐτῶν. Ταῦτα δὴ λογιζόμενος ἄσμενος εὔ-
 ρηκέναι ὦμην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν
 ὄντων κατὰ νοῦν ἑμαυτῷ τὸν Ἀναξαγόραν, καὶ
 μοι φράσειν πρῶτον μὲν, πότερον ἢ γῆ πλατεῖά

§. 106. καὶ περὶ αὐτοῦ — Cod. Aug. Edd. vet. et Euseb.
 αὐτοῦ. Cod. Tub. αὐτοῦ ἐκείνου.

106. κατὰ νοῦν ἑμαυτῷ. Aristoph. Eqq. 499. ἀλλ' ἴθι χαί-
 ρων καὶ πράξιαι κατὰ νοῦν τὸν ἑμὸν. — πότερον ἢ γῆ πλατεῖά
 ἐστὶ. „Hac in re duo isti qui Anaxagoram in schola Ionica
 proxime antecesserant, Anaximander et Anaximenes, dissentie-
 bant, hic terram πλατεῖαν sive τεραπεσοειδῆ esse statuens, ille
 κύβου sive cylindro, quam figuram vox τρογγύλη potest deno-
 tare, eam assimilans. Vidē Plutarch. de Plac. Philos. III. 10.
 Euseb. Praep. Ev. I, 8. et Hist. Philos. Galeno falso adscri-
 ptam. Laëntius tamen Thaletis opinionem, terram scilicet
 σφαιροειδῆ esse, quae et hoc sensu τρογγύλη recte dicatur,
 Anaximandro tribuit. Anaximenes notionem sequēbatur Anaxa-
 goras,“ FORTSCHEUS. Aristot. de Coelo II, 13. εἰ δὲ ἐφ' ὕδατος
 κείσθαι (φασὶ τὴν γῆν)· τοῦτον γὰρ ἀρχαιότατον παρελήφα-
 μεν τὸν λόγον ἐν φασὶν εἰπεῖν τὸν Θαλῆν τὸν Μιλήσιον, ὡς διὰ

- e. ἔστιν ἢ στρογγύλη· ἐπεὶ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγῆσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην, λέγοντα τὸ ἄμεινον καὶ ὅτι αὐτὴν ἄμεινον ἦν τοιαύτην εἶναι· καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι αὐτὴν, ἐπεκδιηγῆσθαι ὡς ἄμεινον ἦν αὐτὴν ἐν μέσῳ εἶναι· καὶ εἰ
- P.⁹⁸_a. μοι ταῦτα ἀποφάνοιτο, παρεσκευάσμεν ὡς οὐ-
107. κέτι ποθεσόμενος αἰτίας ἄλλο εἶδος. Καὶ δὴ καὶ

τὸ πλατὸν εἶναι μένουσαν ὡς περὶ ξύλον ἦται τοιαῦτον ἔτερον — Ἀναξίμανος δὲ καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἰτίον εἶναι φασὶ τοῦ μένειν αὐτὴν· οὐ γὰρ τέμνειν, ἀλλ' ἐπιπωματίζειν τὸν αἶρα τὸν κάτωθεν, ὅπερ φαίνεται τὸ πλάτος ἔχοντα τῶν σωμάτων ποιῆν κ. τ. ἀ. Ex quo Aristotelis loco illud liquido intelligi arbitror, a Thalete globosam terrae figuram nondum fuisse excogitatam, quamvis hoc tradat Auctor de Placit. Philos. III. 10. Cf. Vofs. ad Virg. Georg. IV. 357. sq. p. 849. sqq. Neque ab Anaximene multum discessit Anaximandri sententia, de quo e Plutarchi Stromatis Euseb. I, 8. Ἀναξίμανδρος ὑπάρχειν φησὶ τῷ μὲν σχήματι τὴν γῆν κυλινδραεῖδῃ, ἔχειν δὲ τοσοῦτον βάθος, ὅσον ἂν εἴη τρίτον πρὸς τὸ πλάτος. Disertum hoc Plutarchi testimonium quis non potius existimet Laërtii auctoritate globosam (σφαιροειδῆ) figuram tributam terrae ab Anaximandro referentis II, 1? Igitur h. l. verbo πλατεῖα Ionicam scholam a Platone significatam suspicor, illud στρογγύλη, quod quum τῇ πλατεῖα ὀρρονatur, σφαιρείας vel certe σφαιροειδοῦς significatum habet, ad Pythagoreos imprimis spectare. — Pro ἐπεκδιηγῆσθαι hic et paullo post Codd. Aug. et Tub. ἐπεκδιηγῆσασθαι. Male propter praeced. φράσειν.

106. παρεσκευάσμεν ὡς οὐκέτι ποθεσόμενος — Vulgo ὡς οὐκέτι ὑποθησόμενος, quod neque in Socratem convenit ex aliis rerum causas h. l. quaerentem, neque librorum comprobatur suffragiis. Cod. Aug. οὐκ ἔτι ποτεσόμενος. Cod. Tub. οὐκέτι ὑποθησόμενος. Ald. οὐκέτι ὑποθησόμενος. Bas. 2. οὐκ ἔτι ὑποθέμενος. Euseb. οὐκέτι ὑποθησόμενος, quod et Ficinus expressit, quasi nullam amplius causarum speciem positurus. Deni-

περὶ ἡλίου οὕτω παρεσκευάσμεν ὡσαύτως πει-
 σόμενος καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρον, τά-
 χους τε πῆρι πρὸς ἄλληλα καὶ τροπῶν καὶ τῶν
 ἄλλων παθημάτων, πῆ ποτε ταῦτ' ἀμεινόν ἐσιν
 ἕκαστον καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἢ πάσχει. Οὐ
 γὰρ ἂν ποτε αὐτὸν ὦμην φάσκοντά γε, ὑπὸ νοῦ
 αὐτὰ κεκοσμηῆσθαι, ἄλλην τινὰ αὐτοῖς αἰτίαν
 ἐπενεγκεῖν ἢ ὅτι βέλτισον αὐτὰ οὕτως ἔχειν ἐσιν

que Eustath. ad Od. β. 375. ed. Bas. p. 102. τὸ δὲ ποθεῖσαι
 ἀντὶ τοῦ ποθεῖσαι δοκεῖ μὲν ποιητικόν, ἐστὶ δὲ ἀληθῶς ἀττικόν,
 εἴ γε καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι, παρεσκευασάμενην
 ὡς οὐκ ἔτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας· λέγεται τοίνυν
 ἰκατέρως, καὶ ποθεῖσαι καὶ ποθέσαι. Ex hac lectionum varie-
 tate quod erui, ποθεσόμενος et ipsa loci ratio requirit, et
 confirmat scriptor Ἀττικώτατος, Lysias p. 314. ed. Reisk. πό-
 τισον γὰρ, ὅταν ἦ τί μοι πρᾶγμα, τότε ποθέσομαι τὸν ἐροῦντα
 καὶ τοὺς μαρτυρήσοντας; Similiter non modo τίξασθαι, in usu
 est apud Atticos, sed etiam τίξειν Aristoph. Thesmoph. 18.
 Eurip. Troad. 742. Aeschyl. Prometh. 850. 868. Itemque θιγ-
 γάνειν duplex habet futurum, et θίξομαι et θίξω Eurip. Hip-
 pol. 1086. Heracl. 652., atque a πνέω tum πνεύσειν usurpatur,
 tum πνευσῆσθαι.

§. 107. οὕτω παρεσκευάσμεν ὡσαύτως. Omissum ab Euseb.
 οὕτω rectius poni ante praegressum illud παρεσκευάσμεν puta-
 bat Fischerus. Ego, cur ibi addatur, causam non video, quum
 tritum loquendi sit genus παρασκευάζομαι ὡς μαχοῦμενος. H.
 l. οὕτω pertinet ad ὡσαύτως. Protag. §. 101. καὶ αὐθις αὐτὰ
 ἀναρὰ ὡσαύτως οὕτως οὐ, καθόσον ἀναρὰ, κακὰ; Xenoph.
 Cyrop. VIII, 5, 5. ὡσαύτως δὲ οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς.
 — καὶ πάσχειν ἢ πάσχει, Ficinus: vel facere vel pati quod-
 cunque agant vel patiantur. Quasi legisset ἢ ποιεῖ καὶ πά-
 σχει, quae miror aliquem elegantissimo scriptori obrudere
 voluisse.

- ὡςπερ ἔχει ἐκάσῳ οὖν αὐτῶν ἀποδιδόντα τὴν
 b. αἰτίαν καὶ κοινῇ πᾶσι τὸ ἐκάσῳ βέλτισον ᾧμην
 καὶ τὸ κοινὸν πᾶσιν ἐπεκδιηγῆσθαι ἀγαθόν,
 καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, ἀλ-
 λά πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους, ὡς τά-
 χιστα αἴοσ' ἦν, ἀνεγίνωσκον, ἴν' ὡς τάχις
 108. εἰδέειν τὸ βέλτισον καὶ τὸ χεῖρον. Ἄπο δὴ Θαυ- 47.
 μασιῆς, ᾧ ἔταίριε, ἐλπίδος ᾧχόμεν φερόμενος,
 ἐπειδὴ προῖόν καὶ ἀναγινώσκων ὄρω ἄνδρα τῷ

107. ἐκάσῳ οὖν αὐτῶν — Ita Cod. Tub. et Euseb. Vulgo αὐτόν. Tum deñno Codd. Aug. et Tub. ἐπεκδιηγῆσασθαι, nec male h. l. Vid. not. ad Protag. §. 19. Mox de Attica locutione a Thucyclide imprimis frequentata πάνυ σπουδῇ vid. Valcken. ad Phalar. Epp. p. XVII.

§. 108. Ἄπο δὴ Θαυμασιῆς — Ficinus: *Hac igitur mirabili spe ductus, cum legere pergo, video etc.* Quam secutus, opinor, versionem Stephanus rectius legi iudicavit ἐπ' pro ἀπό, hoc, ut voluit, sensu: *Mirifica illa spe ducor. quum ecce ulterius — progressus etc.* Indignum viro tanto iudicium. Nempe ut ille prodiret sensus, scribi oportuit ἐπὶ δὴ Θαυμασιῆς — ἐλπίδος ᾧχόμεν, ὅτε προῖόν etc.; αἴχισθαι φερόμενον non est duci, sed abripi, a cursu instituto auferri. Ergo ut, quem spes aliqua tenet, Graece dicitur ἐπ' ἐλπίδος ᾧχεσθαι (v. Porson. ad Eurip. Orest. 68.), sic contra, indidem petita metaphora, Socrates, quum spe illa exciderit (ἀπ' ἐλπίδος κατέπεσε), ἀπὸ Θαυμασιῆς, inquit, ἐλπίδος ᾧχόμεν φερόμενος, a praecleara spe depulsus ferebar quum in lectione progressus viderem virum mente nihil usum etc. — ὄρω ἄνδρα. Hic quis non maluerit, adiecto articulo, ὄρω τὸν ἄνδρα? Sed pari modo Aristoph. Plut. 653. sq. ὡς γὰρ τάχις' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεόν, Ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον etc. ubi sermo est de certo notoque homine. Id. Charn. 428. sq. — κάκεινός μιν ἦν Χαλός, προσαϊτῶν, σταμύλος, δεινός λέγειν. E. Cιδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον. Quocirca in soluto certe sermone promiscue ab Atticis dictum opinor ἄνηρ et ὁ ἄνηρ (s. ἄνηρ,) velut θεοὶ et

μὲν νῶ οὐδὲν χρώμενον οὐδέ τινας αἰτίας ἔπαι-
 τιώμενον· εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα, ἀέρας
 δὲ καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον καὶ ἄλ- c.
 λα πολλὰ καὶ ἄτοπα· καὶ μοι ἔδοξεν ὁμοιό-
 τατον πεπονθέναι ὡςπερ ἂν εἴ τις λέγων ὅτι
 Σωκράτης πάντα, ὅσα πράττει, νῶ πράττει,
 κάπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν τὰς αἰτίας ἐκάσων
 ὧν πράττω, λέγοι πρῶτον μὲν, ὅτι διὰ ταῦ-
 τα νῦν ἐνθάδε κάθημαι, ὅτι ξύγκειταί μου
 τὸ σῶμα ἐξ ὀσῶν καὶ νεύρων, καὶ τὰ μὲν ὀσᾶ

οἱ θεοὶ, βασιλεὺς et ὁ βασιλεὺς, quaeque id genus sunt alia. —
 Τῶ μὲν νῶ οὐδὲν χρώμ. Aristot. Metaph. I. 4. Ἀναξαγόρας μη-
 χανῆ χρηταὶ τῶ νῶ πρὸς τὴν κοσμοποιίαν, καὶ ὅταν ἀπορήσῃ,
 διὰ τίν αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ, τότε ἔλκει αὐτόν· ἐν δὲ τοῖς ἄλ-
 λοις πάντα μᾶλλον αἰτιᾶται τῶν γινομένων ἢ νοῦν. Eundem
 tangens Anaxagoram Plato de legg. XII. p. 967. B. καὶ τινες
 ἐτόλμων τοῦτό γε αὐτὸ παρακινῶνταί, καὶ τότε λέγοντες, ὡς
 νοῦς εἶη ὁ διακοσμητικὸς πάνθ' ὅσα κατ' οὐρανόν, οἱ δὲ αὐτοὶ
 πάλιν ἀμαρτάνοντες ψυχῆς φύσεως, ἅτι πρεσβύτερον εἶη σωμά-
 των, διανοηθέντες δὲ ὡς νεώτερον, ἄπανθ' ὡς εἶπε ἔπος, ἀνίτρε-
 ψαν πάλιν, ἑαυτοὺς δὲ πολὺ μᾶλλον. Τὰ γὰρ δὴ πρὸ τῶν ἀμ-
 μάτων — πάντα αὐτοῖς ἐφάνη τὰ κατ' οὐρανὸν φερόμενα μεσᾶ
 εἶναι λίθων καὶ γῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ἀψίχων σωμάτων διανέ-
 μονταν τὰς αἰτίας παντὸς τοῦ κόσμου. Ταῦτ' ἦν τὰ τότε ἐξειρ-
 γασμένα πολλὰς ἀθεότητος καὶ δυσχερείας τῶν τοιούτων ἀπτε-
 σθαι.

108. ὡςπερ ἂν εἴ τις λέγων — Ita Codd. Aug. Tub. Paris.
 et Euseb. Ab. Edd. male abest εἰ. — κάπειτα ἐπιχειρ. κάπει-
 τα h. l. positum esse pro ἔπειτα, monui supra ad §. 89. —
 Mox ὀσῶν hic et paullo post pro ὀσίων e Codd. Aug. Tub. et
 Euseb. rescripsi. — Pro σερεᾶ Bas. 2. σερέᾶ. Uti legitur apud
 Aristoph. Acharn. 219. σερέᾶν ἀντικνήμιον. Nub. 419. ψυχῆς
 σερέᾶς. Eurip. Suppl. 711. σερέᾶν δόρυ. In Platonis tamen li-
 bris illud ubivis est obvium (Theaetet. §. 14. Protag. §. 31.

- ἔστι σφραγὰ καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ νεῦρα οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίσσθαι
- d. περιαμπέχοντα τὰ ὅσα μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ συνέχει αὐτὰ· αἰωρουμένων οὖν τῶν ὀσῶν ἐν ταῖς αὐτῶν ξύμβολαῖς χαλῶντα καὶ συντείνοντα τὰ νεῦρα κάμπτεσθαι που ποιεῖ οἷόντ' εἶναι ἐμὲ νῦν τὰ μέλη, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰ-
109. τίαν συγκαμφθεὶς ἐνθάδε κάθηναι καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι, φωνὰς τε καὶ ἀέρας καὶ ἀκοὰς καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος, ἀμελήσας τὰς ὡς

de rep. I. p. 348. E. VII. p. 528. A. Tim. p. 31. B. p. 32. B. p. 43. C. p. 55. A. B. p. 56. B. et saepe alias); σφραγὰς alibi nondum reperimus. Tum διαφυὰς, quo verbo in plantis genicula denotantur, hic sunt ossium quasi incisurae, articulorum commissurae.

108. μετὰ τῶν σαρκ. καὶ δέρμ. Euseb. σαρκῶν τε καὶ δέρμ. — κάμπτεσθαι που ποιεῖ — Natum hoc που ex seq. ποιεῖ suspicor.

§. 109. ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. Euseb. τοιάδης pro τοιαύτας, et deinde ἄλλα ἄττα μυρία. Cod. Tub. μυρία ταῦτα, idemque paullo post ἐνταῦθα καθῆσθαι. — ἀμελήσας τὰς ὡς ἀλ. Alcib. I. p. 113. C. Μανικὸν γὰρ ἐν νῶ ἔχεις ἐπιχείρημα ἐπιχειρεῖν — διδάσκειν ἃ οὐκ οἶσθα ἀμελήσας μανθάνειν. Xenoph. Cyrop. VII, 2, 17 Ὅτι πρῶτον μὲν, ἔφη, ἀμελήσας ἑρωτᾶν τὸν θεόν, εἴ τι ἐδεόμην, ἀπεπειρώμην αὐτοῦ εἰ δύναιτο ἀληθεύειν. Adscripsi, ne quis corrigendum putet pro vulgari verbi constructione, ἀμελήσας τοῦ τὰς ὡς ἀλ. αἰτ. λέγειν. Tum Cod. Aug. ἢν ἂν κελεύωσιν, idque reposuit Fisch. Vulgatum accurata temporum ratio exigit. Dispar est ratio deinde in verbis ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην ἦντιν ἂν τάττη, ubi τάττη, non τάξῃ, dicit in universum loquens Socr.

ἀληθῶς αἰτίας λέγειν, ὅτι, ἐπειδὴ Ἀθηναίοις e.
 ἔδοξε βέλτιον εἶναι ἐμοῦ καταψηφίσασθαι, διὰ
 ταῦτα δὴ καὶ ἐμοὶ βέλτιον αὐτῷ δέδοκται ἐνθάδε
 καθῆσθαι, καὶ δικαιοτέρον παραμένοντα ὑπέχειν
 τὴν δίκην ἢν ἂν κελεύσωσιν. Ἐπεὶ νῆ τὸν κύνα, p. 99.
 ὡς ἐγῶμαι, πάλαι ἂν ταῦτα τὰ νεῦρά τε καὶ a.
 τὰ ὄσα ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτοὺς ἢν ὑπὸ δό-
 ξης φερόμενα τοῦ βελτίστου, εἰ μὴ δικαιοτέρον
 ᾤμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ τοῦ φεύγειν τε καὶ
 ἀποδιδράσκειν ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην ἢντιν' ἂν
 τάττη. Ἄλλ' αἰτία μὲν τὰ τοιαῦτα καλεῖν λίαν
 ἄτοπον εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι ἀνεῦ τοῦ τὰ τοιαῦ-

109. τὰ νεῦρά τε καὶ τὰ ὄσα — Cod. Aug. cum Euseb. omittit particulam τε. Expunxissem et ipse, ni saepius ita τε alieno loco poneretur. — ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτ. Ut proximae urbes, quo confugere posset Socrates, Thebae et Megara memorantur et in Criton. p. 53. B. αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν εἰάν εἰς τῶν ἐγγύτατά τινα πόλεων ἔλθῃς, ἢ Θήβαζε ἢ Μεγάραδε, εὐνομοῦνται γὰρ ἀμφοτέροι, πολέμιος ἤξεις, ᾧ Σόκράτης, τῇ τούτων πολιτείᾳ. — Euseb. ἢ περὶ Βοιωτοῦς. Bene, ni malis omisso priore ἢ, περὶ Μέγαρα ἢ περὶ Βοιωτ. — κάλλιον εἶν. πρὸ τοῦ φεύγειν. Criton. p. 54. B. μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιῶ μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. — τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν. Xenoph. Anab. VII, 3, 11. Καὶ τὰ μὲν φεύγοντα καὶ ἀποδιδράσκοντα ἡμεῖς ἱκανοὶ ἐσόμεθα δώκειν καὶ μαστεύειν. Ammon. Αποδράναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει. Αποδράναι μὲν γὰρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὐδῆλον (scr. ἀδῆλον) εἶναι ὅπου εἰσίν· ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἰναβάσει (I, 4. 8) οὔτε ἀποδεδράκασιν· οἶδα γὰρ ὅπου οἴχονται· οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τειρήρεις ὥστε εἰλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον. Inde ἀποδράναι proprium de servis, captivis, desertoribus aufugientibus verbum.

τα ἔχειν καὶ ὅσα καὶ νεῦρα καὶ ὅσα ἄλλα ἔχω,
οὐκ ἂν οἶόςτ' ἦν ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθεῖ
ἂν λέγοι· ὡς μέντοι διὰ ταῦτα ποιῶ ἢ ποιῶ καὶ
b ταῦτα νῶ πρᾶττω, ἀλλ' οὐ τῆ τοῦ βελτίστου
αἰρέσει, πολλῆ ἂν καὶ μακρὰ ῥαθυμία ἂν εἴη
110. τοῦ λόγου· τὸ γὰρ μὴ διελεῖσθαι οἶόντ' εἶναι,

109. καὶ ταῦτα νῶ πρᾶττω — Sic Codd. Aug. Tub. Paris. atque Euseb., quum vulgo legatur ταύτη, necdum tamen persanata haec ego arbitror. Quam enim incommode cohaerent haec: *at propter haec (διὰ τὸ ὅσα καὶ νεῦρα ἔχειν) πῆ facere quae faciam, atque haec mente agere, non vero eius, quod optimum est, optione, id magna fuerit sermonis inertia?* Nimirum quum haec διὰ ταῦτα liquido sibi in seqq. requirant oppositum aliquid, nihil infertur eiusmodi, sed verba ἀλλ' οὐ τῆ τοῦ βελτίστου αἰρέσει opposita sunt his καὶ ταῦτα νῶ πρᾶττω. Ut mittam, neque post ποιῶ placere sic continuo subiectum aliud verbum πρᾶττω, omninoque si quis dixerit, Σωκράτης νῶ πρᾶττει, ἀλλ' οὐ τῆ τοῦ βελτίστου αἰρέσει, in his non ῥαθυμίαν τοῦ λόγου esse, sed contraria plane et ἀσύστατα; ῥαθυμίως eum loqui, qui proferat unde facile repugnancia inter se et contraria elicere queat adversarij, non qui aperte contraria et absurda. Iam si rescripseris καὶ ταῦτα νῶ πρᾶττων, praesertim mente agens, verbis διὰ ταῦτα sua redditur oppositio ἀλλ' οὐ τῆ τοῦ βελτίστου αἰρέσει (similiter §. 114. τὰ δέκα — διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φοβοῖο ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει —.); adiunctis autem his καὶ ταῦτα νῶ πρᾶττων aptissime iterantur superiora illa, ὡςπερ ἂν εἴ τις λέγων, ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πρᾶττει, νῶ πρᾶττει, κάπειτα etc. §. 108. Atque πρᾶττων ni legit, expressit certe Ficinus ita reddens: *Attamen asserere, propter haec me facere, quaecunque facio, dum ipsa mente ago, non autem eius quod optimum est, optione, multa magnaque sermonis negligentia esset.* In his πολλῆ ἂν — ἂν εἴη τοῦ λόγου posterius ἂν Codd. Aug. et Tub. cum Euseb. omittunt.

§. 110. τὸ γὰρ μὴ διελεῖσθαι οἶόντ' εἶναι — Vix dignum mentione est viri docti commentum ita legenda haec opinan-

ὅτι ἄλλο μὲν τί ἐστὶ τὸ αἴτιον τῷ ὄντι, ἄλλο δ' ἐκεῖνο ἄνευ οὗ τὸ αἴτιον οὐκ ἂν ποτ' εἴη αἴτιον· ὃ δὴ μοι φαίνονται ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὡς περὶ ἐν σκότει ἀλλοτρίῳ ὀνόματι προσχρώμενοι ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν. Διὸ δὴ καὶ ὁ μὲν

tis, τὸ γὰρ ἂν εἴη μὴ διελ. Articuli τὰ sic simpliciter pro τοῦτο positi ne unum quidem usquam in Atticorum prosa repertum exemplum contendimus, nec adhiberi huc a magno quodam viro debebat tritum illud τὸ δὲ, cuius usum demonstravimus ad Plat. Theaet. §. 37. Nobis haec aliquando artissime adiuncta proxime praecedentibus videbantur et hunc in modum resolvenda: εἴη γὰρ ἂν (ταῦτο) τὸ μὴ διελ. οἶόντ' εἶν. fuerit enim (hoc) non discernere posse etc.; nunc, durissima enim illa est ratio, in qua ne locum quidem haberet articulus, simplicior multo et nescio an unice vera occurrit, ut per exclamationem quandam haec posita intelligantur, post quae suppleri apud animum queat hoc quidem loco οὐ γελοῖόν ἐστι, οὐ πάνυ φαυλοῦ ἀνδρός ἐστι; alias aliud structurae explementum imitantis oratio reticet. Xenoph. Mem. S. IV, 3, 5. Τὸ δ', ἐπεὶ τροφῆς δεόμεθα, ταύτην ἡμῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι καὶ ἄρας ἀρμοττοῦσας πρὸς τοῦτο παρῆχειν, αἱ ἡμῶν οὐ μόνον ὦν δεόμεθα — παρασκευάζουσιν, ἀλλὰ καὶ οἷς εὐφραίνόμεθα; Πάνυ, ἔφη, καὶ ταῦτα φιλόθυρα. Ubi deinceps quinquies structurae hoc genus repetitur. Conf. Wytenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 46. Herm. ad Viger. p. 734. — Apposite ad rem huc illa e Platonis Timaeo p. 46. D. attulit Forsterus: ταῦτ' οὖν πάντ' ἐστὶ τῶν ξυναιτίων οἷς θεὸς ὑπηρετοῦσι χρῆται τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατόν ἰδέαν ἀποτελῶν· δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείων οὐ ξυναιτία ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύοντα τε καὶ διαχέοντα, καὶ, ὅσα τοιαῦτα, ἀπεργαζόμενα.

ΠΙΟ. ὃ δὴ μοι φαίνονται — Accus. ὃ ab utroque pendet, a ψηλαφῶντες et a προσαγορεύειν. — ἐν σκότει. Cod. Aug. σκότφ. σκότου legitur de rep. V p. 461. A. VII. p. 518. A. ubi proxime praecessit εἰς σκότες. Contra σκότους ibid. p. 516. E. In Xenoph. Cyrop. σκότου scriptum est IV, 6, 4. σκότφ. \ III, 7,

τις δίνην περιτιθεῖς τῇ γῆ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ μέ-
νειν δὴ ποιεῖ τὴν γῆν, ὃ δὲ ὡς περ καρδὸς πλά-
τεία βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερείδει τὴν δὲ τοῦ ὡς
οἶόντε βέλτισα αὐτὰ τεθῆναι δύναμιν οὕτω νῦν

21. sed scōtei I, 6, 40. II, 1, 25., neque quidquam ibi va-
riant libri hucusque collati Conf. Valcken. ad Eurip. Phoe-
niss. v. 380. σκότου, ut magis Atticum (sic certe volunt Gram-
matici veteres) in Eurip. Hecub. 827 praetulit Porsonus. —
Quod vulgo absurde in his legitur ὄμματι, vel inivitis libris
omnibus mutandum in ὀνόματι, ex Stob. et Ficini versione
correxerat iam Fischerus. In Cod. Tub vitiosae lectioni ve-
ram in margine alia manus adscripsit. Cod. Aug. ἀδόμματι.
Neque incommodum h. l. fuerit ἀδ, rursus, ut alias fere fa-
cere vulgus solet. — ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγ. αἴτιον αὐτὸ est
idem quod αὐτὸ τὸ αἴτιον, causa ipsa. προσαγορεύειν ὡς αἴ-
τιον, ita illud appellare quasi sit causa ipsa, similiter dixit
atque de legg. IX. p. 563. C. πάντας ἔσω ὡς αὐτέχειρ. Lysias
in Eratosth. p. 441. δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὀργιζόμενοι τοῖς πεπραγ-
μένοις.

110. δίνην περιτιθεῖς τ. γ. Verba ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ad δίνην
pertinent. δίνη ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ est vortex qui a coelo fit, ut
recte expl. Fisch. Gemino modo Politic. p. 291. D. καὶ μετὰ
μοναρχίαν εἴποι τις ἂν, οἶμαι, τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυνατείαν.
de rep. III. p. 390. C. Ἀρεῶς τε καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου
δεσμός. De simili Latinorum usu conf. Wēsterhov. ad Te-
rent. Andr. I, 1, 129. Cortius ad Sallust. Jugurth. c. 31. init.
Empedoclem autem imprimis h. l. describi declarat locus Ari-
stotelis de Coelo II, 13. Οἱ δὲ, ὡς περ Ἐμπεδοκλῆς, τὴν τοῦ
οὐρανοῦ Φορᾶν κύκλῳ περιθέουσιν καὶ θῶντων φερομένην τὴν τῆς
γῆς Φορᾶν κωλύειν, καθάπερ τὸ ἐν τοῖς κυάθου ὕδαρ. Καὶ γὰρ
τοῦτο, κύκλῳ τοῦ κυάθου φερόμενου, πολλάκις κάτω τοῦ χαλ-
κοῦ γιγνόμενον ἕμῳς οὐ φέρεται, κάτω πεφυκὸς φέρεσθαι, διὰ
τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Pro περιτιθεῖς, circumdando. male Euseb.
περιθεῖς. In his Διὸ δὴ καὶ voculam καὶ non habet Cod. Aug.
— ὡς περ καρδὸς Schol. τῇ μάκτρα τοῦ ἀλεύρου. De re ipsa
vid. quae adscripsimus ad §. 106.

110. τὴν δὲ τοῦ ὡς οἶόντε — Verborum hic est ordo: τὴν

κεῖσθαι ταύτην οὔτε ζητοῦσιν οὔτε τινὰ οἴονται
 δαιμονίαν ἰσχύν ἔχειν, ἀλλὰ ἠγοῦνται τούτου
 ἂν ποτε Ἄτλαντα ἰσχυρότερον καὶ ἀθανατώτε-
 ρον καὶ μᾶλλον ἅπαντα ξυνέχοντα ἐξευρεῖν, καὶ ὡς
 ἀληθῶς τὸ ἀγαθὸν καὶ δέον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν
 οὐδὲν οἴονται. Ἐγὼ μὲν οὖν τῆς τοιαύτης αἰτίας

δὲ δύναμιν τοῦ οὗτω γῦν αὐτὰ κεῖσθαι, ὡς οἶόντε βέλτιστα τεθῆ-
 ναι etc. In eius, quod vulgo legitur, αὐτοῦ λόγῳ e Bas. 2. et
 Euseb. αὐτὰ substituerat iam Forsterus. Accedunt Codd Aug.
 et Paris. Nam Cod. Tub. βέλτιστον αὐτοῦ. αὐτὰ hoc ad ter-
 riam coelumque et aërem refertur. — ἀλλὰ ἠγοῦνται τούτ. sed
 putant hoc Atlantē robustiorem se et magis immo talem mā-
 gisque omnia continentem inventuros. Ἄτλαντα τοῦτον dicit
 causam eam, quae ita ut optimam est, terram rerumque uni-
 versitatem compositam tueatur; quae causa non acquiescentes
 illos aliam quaerere ait firmiorem etiam, ac, si diis placet,
 magis immobilē. Monui propter Fischerum, qui τούτου ex-
 plicuit hoc *Alite* qui in fabulis coelum sustinere feratur.
 Cod. Tub. συνέχοντα et deinde id. et Cod. Aug. συνέχειν.

110. καὶ ὡς ἀληθῶς τὸ ἀγαθὸν — Ficinus: *ipsum autem
 bonum atque decens continere atque continere re vera nihil
 existimant*. Ac sane haec ita potius annexa praecedentibus
 voluerit quisque, τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸν etc. Quamquam
 ne sic quidem sati facit sententia; certe οὐδὲν istud sic posi-
 tum nemo non mutatum in οὐ maluerit. Igitur quum haec
 in Cod. Paris. sic scripta reperianur, τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον
 ταῦτα καὶ ξυνέχειν ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται: Platonis
 manum haec ego fuisse suspicor: τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα
 καὶ ξυνέχον, τὸ ἀγαθὸν καὶ δέον, ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴον-
 ται. In quibus Platonem agnoscent periti.

110. Ἐγὼ μὲν οὖν τῆς τοιαύτης — Omissum a Stephano reli-
 quisque Editoribus articulum τῆς praestant Cod. Tub. et Bas. 2.
 In Codd. Aug. et Paris. scriptum τῆς αὐτῆς. Tum a Step-
 hano editum ἔχη e Codd. et Edd. vet. correxit Fischerus. In

ὅπῃ ποτὲ ἔχει μαθητὴς ὅπου οὖν ἡδὺς ἂν γενόμην ἐπειδὴ δὲ ταύτης ἐξερέθη καὶ οὐτ' αὐτὸς εὐρεῖν οὔτε παρ' ἄλλου μαθεῖν οἶδός τε ἐγενόμην,

b. τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ἢ πέπραγματευμαί, βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδασιν

III. ποιήσωμαι, ὧ Κέβης; Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη, 48.

ὡς βούλομαι. Ἐδῶξε τοίνυν μοι, ἢ δ' ὅς, μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἀπέβηκα τὰ ὄντα σκοπῶν, δεῖν εὐλαβηθῆναι μὴ πάθοιμι ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι πάσχουσι διαφθεύρονται γάρ που ἐνίοι τὰ ὄμματα, εἰάν μὴ ἐν ὕδατι ἢ ἐν τινι τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν εἰκόνα

proximis καὶ οὐτ' αὐτὸς εὐρεῖν etc. insertum vulgo ἂν post οὐτε cum Codd. Aug. et Tub. omisi. — τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τ. α. ζ. Schol. Παροιμία, δεύτερος πλοῦς ἐπὶ τῶν ἀσφαλιῶς τι πρακτόντων, καθόσον οἱ διαμαρτυροῦντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον. Ἐμνήσθη δὲ ταύτης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἠθικῶν (c. 9.), καὶ Μένανδρος Κικρυφάλλῳ καὶ Ἰλοκίῳ καὶ Θεοφορομένῳ. (Aique praeter hunc locum Plato Phileb. p. 19. C. Gollie. p. 306. B.) Rectius Eustath. in Odys. β. extr. p. 106. Bas. δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτι ἀποτύχων τις οὐρίου κάπαις πλήη κατὰ Γαυσιάν. Cf. Paroemiogr. et Gatak. ad Antonin. IX, 2, p. 263. Dorvill. ad Charit. III, c. 3; ed. Lips. p. 370. — ἢ πέπραγμ. Vulgo ἢν πέπραγμ., in qua scriptura accus. ille τὸν δεύτερον πλοῦν unde pendeat, nihil quidquam adest. Legerem igitur cum Heusdio τοῦ δευτέρου πλοῦ, nisi, quod Forsterus coniecerat suffragante Aristippi versione, ἢ scriptum unus librorum Parriss. exhiberet. — Pro ποιήσωμαι Codd. et Edd. vett. ποιήσωμαι, quod sermonis lege correxit Steph.

§. III. ὅπερ οἱ τὸν ἥλ. — πάσχουσι. πάσχουσι abest a Cod. Tub. Non male. Mox id. ἢ τινι τοιούτῳ, omissa praep. ἐν.

αὐτοῦ· τοιοῦτόν τι καὶ ἐγὼ διανοήθην καὶ ἔδρεια ^{e.}
 μὴ παντάπασι τὴν ψυχὴν τυφλωθεῖν βλέπων
 πρὸς τὰ πράγματα τοῖς ὄμμασι, καὶ ἐκάστη τῶν
 αἰσθήσεων ἐπιχειρῶν ἀπτεσθαι αὐτῶν. Ἐδοξε
 δὴ μοι χρῆναι εἰς τοὺς λόγους καταφυγόντα ἐν
 ἐκείνοις σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. Ἰσῶς
 μὲν οὖν, ὡς εἰπάξω, τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν· οὐ ^{p. 100}
 γὰρ πάνυ συγχωρῶ, τὸν ἐν τοῖς λόγοις σκοπού- ^{a.}
 μενον τὰ ὄντα ἐν εἰκόσι μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὸν
 ἐν τοῖς ἔργοις ἀλλ' οὖν δὴ ταύτη γε ὄρμησα,
 καὶ ὑποθέμενος ἐκάστοτε λόγον ὃν ἂν κρίνω ἔρρω-
 μεύεσθαι εἶναι, ἃ μὲν ἂν μοι δοκῆ τούτῳ συμ-
 φωνεῖν, τίθειμι ὡς ἀληθῆ ὄντα καὶ περὶ αἰτίας
 καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων· ἃ δ' ἂν μὴ, ὡς
 οὐκ ἀληθῆ. Βούλομαι δέ σοι σαφέστερον εἰπεῖν ^{II 12.}
 ἃ λέγω· οἶμαι γὰρ σε νῦν οὐ μανθάνειν. Οὐ
 49. μὰ τὸν Δία, ἔφη ὁ Κέβης, οὐ σφόδρα. Ἀλλ, ἦ ^{b.}
 δ' ὅς, ὡς λέγω, οὐδὲν καινόν, ἀλλ' ἄπερ αἰεὶ ^{αἰεὶ καὶ}
 τε ἄλλοτε καὶ ἐν τῷ παρεληλυθότι λόγῳ οὐδὲν ^{ὅσα. Hirschig}
 πέπαυμαι λέγων. Ἐρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν ^{of Stall.}

III. τὸν ἐν τοῖς λόγ. σκοπούμενον. Articulum τοῖς hic et deinceps ante ἔργοις omittit Cod. Aug. Paullō post verbis τῶν ἄλλων ἀπάντων additum in Codd. Tub. et Paris. ὄντων. Leg. ἀπάντων τῶν ὄντων.

§. II 2 ἀλλ' ἄπερ αἰεὶ τε ἄλλ. Cod. Tub. αἰεὶ καὶ ἄλλ. Quod praefero. Mox ad illa Ἐρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχ. σ. ἐπιδείξασθαι Fischerus: ἐπιχειρῶν est forma futuri contracta, nam verbum ἔρχομαι iungi sibi sic futura iubet. ἐπιχειρῶσιν Attice contraheretur in ἐπιχειρῶν; non, quae legitima futuri huius est

σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάτευμαι, καὶ εἶμι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνα τὰ πολυθρύλλητα καὶ ἀρχομαι ἀπ' ἐκείνων, ὑποθέμενος εἶναι τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τᾶλλα πάντα ἃ εἰ μοι δίδως τε καὶ συγχωρεῖς εἶναι ταῦτα, ἐλπίζω σοι ἐκ τούτων τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν καὶ ἀνευρήσειν ὡς ἀθάνατον ἢ ψυχὴν. Ἄλλα μὲν, ἔφη ὁ Κέβης, ὡς δίδόντος σοι, οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων. Σκόπει δὴ, ἔφη, τὰ ἐξῆς ἐκείνοις, ἐάν' σοι ξυνοδικῆ ὡς περ ἐμοί. Φαίνεται γὰρ μοι, εἴ τί ἐστιν ἄλλο καλὸν πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν, οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο καλὸν εἶναι ἢ διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ, καὶ πάντα δὴ οὕτω λέγω. Τῇ τοιαύτῃ αἰτία συγχωρεῖς;

113. Συγχωρῶ, ἔφη. Οὐ τόνυν, ἢ δ' ὅς, ἐτι μανθάνω οὐδὲ δύναμαι τὰς ἄλλας αἰτίας τὰς σοφὰς ταύτας γινώσκειν, ἀλλ' ἐάν τις μοι λέγη, διότι

d. καλόν ἐστιν ὅτι οὖν, ἢ ὅτι χρωμα εὐανθὲς ἔχον ἢ σχῆμα

forma ἐπιχειρήσαν. Ac sane ἔρχομαι participium futuri solet adsciscere; sed ipsum hoc ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι est instar futuri ἐπιδειξόμενος. Eodem in genere Fischerum errantem supra vidimus §. 17.

112. Τῇ τοιαύτῃ αἰτία συγχωρεῖς; Politic. p. 258. A. συγχωρεῖς οὖν οἷς λέγει (Σωκράτης); Lysias Or. I. p. 31. ἐγὼ δὲ τῷ μὲν ἐκείνου τιμῆματι οὐ συνεχώρουν. Hac structura et ὁμολογεῖν positum de rep. VI. p. 490. D. πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγαμεν.

§. 113. τὰς σοφὰς ταύτας, has, quas nostis, subtiliter et argute excogitatas. ἢ ἐτι χρωμα — ὅτι male omittit Cod. Tub.

σχῆμα ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων, τὰ μὲν ἄλλὰ χαίρειν ἐῷ, ταραττομαι γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι, τοῦτο δὲ ἀπλῶς καὶ ἀτέχνως καὶ ἴσως εὐ-
 ήθως ἔχω παρ' ἐμαυτῶ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ
 αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία
 εἴτε κοινωνία[εἴτε] ὅπη δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη ^{προσγίγνεται}
 οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διίσχυρίζομαι, ἀλλ' ὅτι τῶ ^{αι Hirschig.}
^{sed dele eite}
^{cum edit. Engl}
^{quam vide h. l.}

Tub. Ad ἔχον supplendum ἐστὶ, quod ubi praecessit, sic so-
 let verbi ἔχειν participium pro indicativo ἔχει inferri. Sophist.
 §. 32. εἰ ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν ἢ ἄρα τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν
 ἐπανυμίας. Politic. p. 306. C. πότερον οὕτως ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο ἢ
 παντὸς μᾶλλον αὐτῶν ἔχον διαφορὰν τοῖς συγγενέσιν ἐστὶ Aristoph.
 Ran. 1160. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὃ κατεσωμυλμνε ἀνθρώπων,
 ταύτ' ἐστ', ἀλλ' ἀριστ' ἐπῶν ἔχον, ubi vid. Brunck. Omninoque
 ἔχον ἐστὶ pro ἔχει sermonis usus adamavit. Politic. p. 297. E.
 τῶτ' ἐστὶν ὀρθότατα καὶ κάλλιστ' ἔχον. p. 306. B. ὡς ἐσὸν —
 πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν καὶ εἰσὶν ἐναντίαν ἔχοντε ἐν πολλοῖς τῶν
 ὄντων. Plura addere piget in re obvia. Μοχ ἀτέχνως quoniam
 h. l. significat ἀνευ τέχνης, scripsi παραξυτόνως. Vulgo ἀτε-
 χνώς. Cf. not. ad Gorg. §. 121.

113. εἴτε ὅπη δὴ — προσγενομένη. Postremum hoc προσγε-
 νομένη quominus ad praecedens κοινωνία vel παρουσία trahatur,
 prohibet tertio repetitum illud εἴτε; quod etiamsi expungas,
 ne sic quidem sua loco redibit integritas. Nam pulchrum
 illud recte παρουσία vel κοινωνία προσγενέσθαι diceretur; πα-
 ρουσία vel κοινωνία qui, quaeso, dici ipsa queat προσγενέσθαι?
 Quod autem primo quidem obtutu vocabulum aliquod post
 προσγενομένη excidisse videtur, a quo et ipso pependit geni-
 tivus hic ἐκείνου τοῦ καλοῦ: aptum h. l. huiusmodi vocabu-
 lum excogitent alii; ego, quale inferri poterit, non exputo,
 omninoque sine melioribus libris certi in his quidquam posse
 reperiri despero. Ald. παρουσία — κοινωνία — προσγενομέ-
 νη, in quibus tamen adiumenti est nihil, nisi quis forte to-
 tum hoc audacter sic velit refingi: ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ
 καλὸν ἢ ἐκεῖνο τὸ καλὸν εἴτε παρουσία εἴτε κοινωνία εἴτε ὅπη δὴ
 καὶ ὅπως προσγενομένον. Amico nihil nisi προσγενομένον repo-
 nendum videtur.

- καλῶ πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλὰ τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέςατον εἶναι καὶ ἑμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλῳ, καὶ τούτου ἐχόμενος
- e. ἠγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλές εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὄπωοῦν ἄλλῳ ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται καλὰ ἢ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Δοκεῖ. Καὶ μεγέθει ἄρα τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ τὰ μείζω μείζω, καὶ σμικρότητι τὰ
114. ἐλάττω ἐλάττω; Ναί. Οὐδὲ σὺ ἄρα ἂν ἀποδέχοιο, εἴ τις τινα φαίη ἕτερον ἕτερου τῆ κεφαλῆ μείζω εἶναι, καὶ τὸν ἐλάττω τῷ αὐτῷ τούτῳ ἐλάττω,
- p. 101
a. ἀλλὰ διαμαρτύροιο ἂν ὅτι σὺ μὲν οὐδὲν ἄλλο λέγεις ἢ ὅτι τὸ μείζον πᾶν ἕτερον ἕτερου οὐδενὶ ἄλλῳ μείζον ἐσιν ἢ μεγέθει, καὶ διὰ τοῦτο μείζον· διὰ τὸ μέγεθος, τὸ δὲ ἐλάττον οὐδενὶ ἄλλῳ ἐλάττον ἢ σμικρότητι, καὶ διὰ τοῦτο ἐλάττον, διὰ τὴν σμικρότητα, φοβούμενος, οἶμαι, μή τις σοι ἐναντίος λόγος ἀπαντήσῃ, εἰάν τῆ κεφαλῆ μείζονά τινα φῆς εἶναι καὶ ἐλάττω· πρῶτον μὲν τῷ αὐτῷ τὸ μείζον μείζον εἶναι καὶ τὸ ἐλάττον ἐλάττον, ἔπειτα τῆ κεφαλῆ σμικρᾷ οὔσῃ τὸν μεί-
- b. ζω μείζω εἶναι, καὶ τοῦτο δὴ τέρας εἶναι τὸ

§. 114. Οὐδὲ σὺ ἄρα ἂν ἀποδ. Sic cum Cod. Aug. Bas. 2. In Cod. Tub. ἂν deest. Ald. σὺ ἂν ἄρα ἂν ἀποδ. Vulgo σὺ ἂν ἄρα.

114. μή τις — ἀπαντήσῃ. Ita Codd. Aug. Tub. et Pariss. omnes, Vulgo ἀπαντήσῃ. In re ambigua optimum duxi Codicum sequi auctoritatem. Tum Cod. Tub. φῆς μείζονά τινα.

σμικρῶ τινι μέγαν τινὰ εἶναι ἢ οὐκ ἂν φοβοῖο ταῦτα; Καὶ ὁ Κέβης γελάσας, Ἐγωγε, ἔφη. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, τὰ δέκα τῶν ὀκτῶ δυοῖν πλείω εἶναι καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φοβοῖο ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει καὶ διὰ τὸ πλῆθος, καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μείζον εἶναι, ἀλλ' οὐ μεγέθει· ὁ αὐτὸς γὰρ που φόβος. Πάνυ γε, ἔφη. Τί δὲ; ἐνὶ ἐνὸς προστε- 115. θέντος, τὴν πρόσθεσιν αἰτίαν εἶναι τοῦ δύο γενέσθαι, ἢ διασχισθέντος, τὴν σχίσιν, οὐκ εὐλα- c. βοῖο ἂν λέγειν, καὶ μέγα ἂν βοῶνς, ὅτι οὐκ οἶσθα ἄλλως πῶς ἕκαστον γιγνόμενον ἢ μετασχόν τῆς ἰδίας οὐσίας ἐκείνου, οὗ ἂν μετάσχη, καὶ ἐν τούτοις οὐκ ἔχεις ἄλλην τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι ἀλλ' ἢ τὴν τῆς δυάδος μετάσχεσιν καὶ δεῖν τούτου μετασχεῖν τὰ μέλλοντα δύο ἔσεσθαι, καὶ μονάδος, ὃ' ἂν μέλλῃ ἐν ἔσεσθαι; τὰς δὲ σχίσεις ταύτας καὶ πρόσθεσεις καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐφ' ἧς ἂν χαίρειν παρὲς ἀποκρίνασθαι τοῖς σαυτοῦ σοφωτέροις· σὺ δὲ δε- d. διῶς ἂν τὸ λεγόμενον τὴν σαυτοῦ σκιάν καὶ τὴν

§. 115. ἢ διασχισθέντος — Ita Codd. Aug. Tub. Paris. et Bas. 2. ut supra §. 105. Οὐδέ γε ὡς εἰάν τις ἐν διασχίσει, δύναμαι ἔτι πείθεσθαι, ὡς αὐτὴ αὐτὴ αἰτία γέγονεν ἢ σχίσις τοῦ δύο γεγονέναι. Vulgo σχισθέντος, quod fluxit ex Ald. — Mox Cod. Tub. μεγάλα pro μέγα. — οὗ ἂν μετάσχη. Sic recte pro μετάσχοι Codd. Aug. et Paris. Nam ἂν ad οὗ pertinet, non ad subsequens verbum.

115. σὺ δὲ δεδιῶς ἂν τὸ λεγ. Schol. τὴν αὐτοῦ σκιάν δέ-

ἀπειρίαν, ἔχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως, οὕτως ἀποκρίναιο ἄν; εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐφῆς ἄν καὶ οὐκ ἀποκρίναιο ἕως ἄν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὀρμηθέντα σκέψαιο, εἴ σοι ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ; ἐπειδὴ δὲ ἐκείνης αὐτῆς δεῖο σε διδόναι λόγον, ὡσαύτως ἄν διδοίης ἀλλήν αὖ ὑπόθεσιν ὑποθέμενος, ἥτις τῶν ἀνωθεν βελτίστη φαίνοιτο, ἕως ἐπὶ τι ἱκανὸν ἔλθοις, ἅμα δὲ οὐκ ἄν φύροιο ὡς-

e. περ οἱ ἀντιλογικοὶ περὶ τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ὀρμημένων, εἶπερ βούλοιο

116. τι τῶν ὄντων εὐρεῖν; Ἐκείνοις μὲν γὰρ ἴσως οὐδεὶς περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φροντίς· ἱκανοὶ γὰρ ὑπό

δοικεν, ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων. Μένεται ταύτης Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους. Cod. Tub. τὴν ἑαυτοῦ σκιάν. — τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως. ὑπόθεσις ipsa haec fuit, εἶναι τι καλὸν αὐτὸ κατ' αὐτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τᾶλλα πάντα. §. 112. Huius τὸ ἀσφαλὲς hoc dicit, ὅτι τῶν καλῶν (αὐτῶν) πάντα τὰ καλὰ γίνεται καλὰ καὶ μεγέθει τὰ μεγάλα μεγάλα etc. §. 113. — ἕως ἐπὶ τι ἱκανὸν ἔλθοις. Expectabam ἕως ἄν ε. ut paullo ante ἕως ἄν — σκέψαιο. de rep. VI. p. 501. C. καὶ τὸ μὲν — ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως ἄν ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦδη — θεοφιλῆ ποιήσειαν.

115. οὐκ ἄν φύροιο — Male Fischerus ἅμα traxit ad φύρεσθαι, ἅμα φύρεσθαι idem significare putans quod paullo post ὁμοῦ πάντα κυκᾶν. φύρεσθαι est idem fere quod ταράττεσθαι et, quod alias dicit, ἄνω καὶ κάτω ἑαυτὸν μεταβάλλειν. Antonin. VI, 16. p. 179. ἀνάγκη φθονεῖν, ζηλοτυπεῖν, ὑφορᾶσθαι τοὺς ἀφελίσθαι ἐκεῖνα διωκόμενος ἐπιβουλεύειν τοῖς ἔχουσι τὸ τιμώμενον ὑπὸ σοῦ ὅλως πεφύρεθαι ἀνάγκη τὸν ἐκείνων τινὸς ἐνδεῆ. — οἱ ἀντιλογικοί. cf. not. ad §. 89.

σοφίας ὁμοῦ πάντα κυκῶντες ὁμως δύνασθαι
αὐτοὶ αὐτοῖς ἀρέσκειν· σὺ δ' εἴπερ εἶ τῶν φιλο-
σόφων, οἶμαι, ἂν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοῖς. Ἄλη- p. 102
θέςατα, ἔφη, λέγεις, ὃ τε Σιμμίας ἄμα καὶ ὁ
Κέβης. EX. Νῆ Δία, ᾧ Φαίδων, εἰκότως γε
θαυμασῶς γὰρ μοι δοκεῖ ὡς ἑναργῶς τῷ καὶ
σμικρὸν νοῦν ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα. ΦΑΙΔ.
Πάνυ μὲν οὖν, ᾧ Ἐχέκρατες, καὶ πᾶσι τοῖς πα-
ρουσῖν ἔδοξε. EX. Καὶ γὰρ ἡμῖν τοῖς ἀποῦσι,
νῦν δὲ ἀκούουσιν ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ
50. ταῦτα λεχθέντα; ΦΑΙΔ. Ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι,
ἐπεὶ αὐτῷ ταῦτα ξυνεχωρήθη καὶ ὁμολογεῖτο
εἶναί τι ἕκασον τῶν εἰδῶν καὶ τούτων τᾶλλα με-
ταλαμβάνοντα αὐτῶν τούτων τὴν ἐπωνυμίαν b.
ἴσχειν τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἠρώτα, Εἰ δὴ, ἦ δ'
ὅς, ταῦτα οὕτω λέγεις, ἄρ' οὐχ, ὅταν Σιμμίαν
Σωκράτους φῆς μείζω εἶναι, Φαίδωνος δὲ ἐλάτ-
τω, λέγεις τότε εἶναι ἐν τῷ Σιμμία ἀμφοτέρα,
καὶ μέγεθος καὶ σμικρότητα; Ἐγωγε. Ἄλλα II 7.
γὰρ, ἦ δ' ὅς, ὁμολογεῖς τὸ τὸν Σιμμίαν ὑπερέ-
χειν Σωκράτους οὐχ ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται,

§. 116. ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν — Conf. notata ad §. I. — Ὡς
μὲν ἐγὼ οἶμαι. Ni scribendum, pronunciandum certe ἐγῶμαι.
οἶμαι h. l. fere idem quod μέμνημαι. Ut Protag. §. 67. Μετὰ
δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡς ἐγῶμαι, Κριτίας ἦν ὁ εἰπών. Atque pa-
rem in modum verbum δοκεῖν de rebus factis, quarum quis
meminit, usurpari animadvertimus ad Theaetet. §. 2.

- οὕτω καὶ τὸ ἀληθές ἔχειν; οὐ γὰρ που πεφυκέ-
 ναι Σιμμίαν ὑπερέχειν τούτῳ τῷ Σιμμίαν εἶναι,
 c. ἀλλὰ τῷ μεγέθει ὃ τυγχάνει ἔχων· οὐδ' αὖ Σω-
 κράτους ὑπερέχειν, ὅτι Σωκράτης ὁ Σωκράτης
 ἐστίν, ἀλλ' ὅτι σμικρότητα ἔχει ὁ Σωκράτης πρὸς
 τὸ ἐκείνου μέγεθος; Ἀληθῆ. Οὐδέ γε αὖ ὑπὸ
 Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι τῷ ὅτι Φαίδων ὁ Φαίδων
 ἐστίν, ἀλλ' ὅτι μέγεθος ἔχει ὁ Φαίδων πρὸς τὴν
 Σιμμίου σμικρότητα; Ἔσι ταῦτα. Οὕτως ἄρα ὁ
 Σιμμίας ἐπωνυμίαν ἔχει σμικρὸς τε καὶ μέγας
 d. εἶναι, ἐν μέσῳ ὧν ἀμφοτέρων,† τοῦ μὲν τῷ μεγέ-

§. 117. οὕτω καὶ τὸ ἀληθές ἔχειν; sic etiam re vera se
 rem habere. V. Viger. de Gr. Dict. Id. p. 22. ed. Herm.

117. Οὕτως ἄρα ὁ Σιμμίας — ἐπωνυμίαν ἔχει — εἶναι i.
 e. ὀνομάζεται εἶναι, de qua structura vid. not. ad Theaetet.
 §. 46. Herodot. II. 44. ἰσὸν Ἡρακλῆος· ἐπωνυμίαν ἔχοντος Θα-
 σίου εἶναι. In proximis τοῦ μὲν τῷ μεγέθει — ὑπερέχων
 priori horum membro τοῦ μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν τὴν σμι-
 κρότητα παρέχων per se quidam optimus est sensus, *alterius
 magnitudini superandam parvitatem suam praebens*; in po-
 steriore autem τῷ δὲ τὸ μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπε-
 ἔχων, ubi magnitudo superat, non superatur, nemo non sen-
 tit quam inepte iteratum sit vocabulum *παρέχων* hoc sensu:
*alteri vero magnitudinem praebens, quae (illius) parvitatem
 exsuperet*. Ita neque potuit scribere Plato, neque scripsisse
 eum librorum testatur varietas. Quippe pro priore *παρέχων*
 Codd. Aug. Tub. Paris. Edd. Ald. et Bass. dant *ὑπερέχων*, quod
 primus mutavit sponte Stephanus; deinde in Cod. Aug. haec
 leguntur: τῷ δὲ μεγέθει τῆς σμικρότητος *παρέχων ὑπερέχων*
 quae quis putet a librarii manu profecta? Denique a vulga-
 ta scriptura vide quantum discedat Ficini haec translatio, *si
 quidem in amborum medio positus alterius quidem parvita-
 tem magnitudine superat, alterius vero magnitudini parvitate
 cedit*. Haec ego secutus vestigia Platonis manum sic instau-

θει ὑπερέχειν τὴν σμικρότητα παρέχων, τῷ δὲ τὸ μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπερέχου. Καὶ ἅμα μειδιάσας, Ἔοικα, ἔφη, καὶ ξυγγραφικῶς ἐρεῖν, ἀλλ' οὖν ἔχει γέ που ὡς λέγω. Ξυνέφη. Λέγω δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος δόξαι σοι ἰΙΙ8. ὅπερ ἐμοί. Ἐμοὶ γὰρ φαίνεται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ μέγεθος οὐδέποτε ἐθέλειν ἅμα μέγα καὶ σμικρὸν

randam conicio: τοῦ μὲν τὴν σμικρότητα τῷ μεγέθει ὑπερέχων, τοῦ δὲ (sic in marg. Bas. 2. teste Fischero adscripserat Meibom:) τῷ μεγέθει τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπεροχὴν, alterius parvitatē magnitudine (suā) superans, alterius vero magnitudini parvitatē (suam) superandam praebens. Si vere conieci, ὑπερέχειν, quod alias cum genitivo iungitur, h. l. cum accusativo construitur ut Eurip. Hippol. 1365. "Ὁ δ' ὁ σωφροσύνη πάντας ὑπερέχων, ubi vid. Valcken. Conf. Steph. Thes. T. I. p. 1359. Eodemque modo προέχειν Xenoph. Anab. III, 2, 19. Ἐν μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς οἱ ἵπποις. Contra Cyrop. II, 1, 16. οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέχομεν.

117. Ἔοικα καὶ ξυγγραφικῶς — Videor mihi vel eorum dicturus in modum, qui chirographo (ξυγγραφή) cavent; ea nunc diligentia et accuratatione dicere coepi. Lipsiensis Editor ξυγγραφικῶς interpretatur historicorum more, id esse, nimis diligenter, putide; historicos enim saepe nimis diligentes esse, ita ut etiam ea persequantur, quae e reliquis intelligi ab ipsis lectoribus possint. — ἔχει γέ που ὡς λ. Sic Codd. Aug. Tub. Vulgo πως pro που.

§. 118. Λέγω δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος — i. e. ὅτι βούλομαι. Protag. §. 94. ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἕνεκα τούτου σοι ἠδέως διαλέγομαι μάλλον ἢ ἄλλῳ τινὶ, ἠγούμενός σε βέλτισ' ἂν ἐπισκέψασθαι etc. Theaetet. §. 22. Ταῦτα δὲ σοι, ὦ ἄριστε, ἕνεκα τοῦδε ἐμήκυνα, ὑποπτεῖν σε — ἀδίνειν τι κυοῦντα ἔνδον, ubi vid. not. Pro δὲ Cod. Aug. δὴ. — οὐδέποτε ἐθέλειν. Ita hic pro οὐδέποτε θέλειν Cod. Paris., indidemque mox pro οὐδὲ θέλειν scripsi οὐδ' ἐθέλειν, velut deinde in libris omnibus legitur οὐκ ἐθέλειν et οὐκ ἐθέλει.

δυοῖν δάτε-
ρον *Heuseh.*

ε.

εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἡμῖν μέγεθος οὐδέποτε
 προσδέχασθαι τὸ σμικρὸν οὐδ' ἐφέλειν ὑπερέχε-
 σθαι, ἀλλὰ δυοῖν τὸ ἕτερον, ἢ φεύγειν καὶ ὑπεκ-
 χωρεῖν ὅταν αὐτῷ προσή τὸ ἐναντίον τὸ σμικρὸν,
 ἢ προσελθόντος ἐκείνου ἀπολωλέναι ὑπομένον
 δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμικρότητα οὐκ ἐφέλειν εἶ-
 ναι ἕτερον ἢ ὅπερ ἦν ὡςπερ ἐγὼ δεξάμενος καὶ
 ὑπομείνας τὴν σμικρότητα καὶ ἔτι ὦν ὡςπερ εἰμι
 οὗτος ὁ αὐτός, σμικρός εἰμι, ἐκεῖνο δὲ οὐ τετόλ-
 μκε μέγα ὄν σμικρὸν εἶναι· ὡς δ' αὐτως καὶ τὸ
 σμικρὸν τὸ ἐν ἡμῖν οὐκ ἐφέλει ποτὲ μέγα γίγνε-
 σθαι οὐδὲ εἶναι, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἐναντίων
 ἔτι ὄν ὅπερ ἦν ἅμα τούναντίον γίγνεσθαι τε καὶ

118. ὡςπερ ἐγὼ δεξάμενος — *quemadmodum ego, quum parvitate suscepim sustinuerimque et adhuc, qui sum, idem hic sim, parvus sum, illud autem non sustinuit, quum magnum sit, parvum esse: eodem modo etiam parvum illud quod nobis inest, non vult unquam magnum fieri etc.* Scilicet aliud est Socrates ο ἔχων τὰ ἐναντία, τὸ μέγεθος καὶ τὴν σμικρότητα καὶ ἐπονομαζόμενος τῇ ἐκείνων ἐπωνυμία (cf. §. seq.), aliud τὸ μέγεθος et ἡ σμικρότης, sive ἐν Σωκράτει ἐνοῦσα sive ἐν τῇ φύσει (§. 119.) Socrates si comparetur Simmiae, parvitate in se recipit parvusque fit, nihil tamen ipse mutatus, sed ἔτι ὦν ὡςπερ ἐστὶ, οὗτος ὁ αὐτός sc. Socrates. Nauci non est, quam habet Cod. Aug., scriptura haec — τὴν σμικρότητα οὐκέτι εἰμι, ὡςπερ ε. Quod sequitur ὡς δ' αὐτως, refertur ad praecedens ὡςπερ; ὡςπερ autem sic ἀσυνδέτως adiunctum pluribus e Platone exemplis adfirmavi ad Theaetet. §. 76. Pro ὡς δ' αὐτως male Cod. Aug. ὡσαύτως. Politic. p. 310. D. ὡς δ' αὐτως τὸ περὶ τὴν ἀνδρίαν γένος δεῖξ. Xenoph. Anab. V 6, 9. ὡς δ' αὐτως καὶ ὁ Παρθένιος ἄβατος. Denique de vocula δὲ in his ὡς δ' αὐτως post ὡςπερ illata vid. quae notavi ad §. 46.

εἶναι, ἀλλ' ἤτοι ἀπέρχεται ἢ ἀπόλλυται ἐν τού- p. 103
 51. τῷ τῷ παθήματι. Παντάπασιν, ἔφη ὁ Κέβης, 119.
 οὕτω φαίνεται μοι. Καί τις εἶπε τῶν παρόντων
 ἀκούσας, ὅστις δ' ἦν, οὐ σαφῶς μέμνημαι, Πρὸς
 θεῶν, οὐκ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἡμῖν λόγοις αὐτὸ
 τὸ ἐναντίον τῶν νῦν λεγομένων ὠμολογεῖτο, ἐκ
 τοῦ ἐλάττωρος τὸ μείζον γίνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ
 μείζονος τὸ ἐλάττον, καὶ ἀτεχνῶς αὕτη εἶναι ἢ
 γέनेσις τοῖς ἐναντίοις, ἐκ τῶν ἐναντίων; νῦν δέ
 μοι δοκεῖ λέγεσθαι, ὅτι τοῦτο οὐκ ἂν ποτε γέ-
 νοιτο. Καὶ ὁ Σωκράτης παραβαλὼν τὴν κεφα-
 λὴν καὶ ἀκούσας, Ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευ-
 κας· οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διαφέρειν τοῦ τε νῦν λε- b.
 γομένου καὶ τοῦ τότε. Τότε μὲν γὰρ ἐλέγετο ἐκ
 τοῦ ἐναντίου πράγματος τὸ ἐναντίον πρᾶγμα γίνε-
 σθαι· νῦν δέ, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ ἐναντίον
 οὐκ ἂν ποτε γένοιτο οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ ἐν τῇ

§. 119. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἡμῖν λόγοις — ἡμῖν pro ὑμῖν e
 Cod. Aug. et Ficin. dederat iam Fisch. Pro ἔμπροσθεν Codd.
 Aug. et Tub. πρόσθεν, perpetua librorum in his verbis varie-
 tate. De re ipsa vid. §. 41. 42. — ἐκ τῶν ἐναντίων. Seionxi
 νειβ^α ὑπεσιγμῇ a praecedd., quoniam his explicatur prae-
 gressum αὕτη. — παραβαλὼν τὴν κεφαλὴν, admoto capite.
 Summissus alter ille locutus erat, dum Socratem parum si-
 bi in argumentatione constare arguit. Mox pro τὸ διαφέρειν
 Cod. Aug. τὸ διάφορον.

119. οὐκ ἂν ποτε γένοιτο. Cod. Aug. ἂν γένοιτό ποτε. —
 οὐκ ἂν ποτέ φαμεν εἶθ. Ita pro eo, quod in Edd. legitur,
 φαῖμεν Codd. Aug. Tub. Paris. Particula ἂν ad ἐθελήται per-
 tinet.

φύσει τότε μὲν γὰρ, ὦ φίλε, περὶ τῶν ἐχόντων
 τὰ ἐναντία ἐλέγομεν, ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκεί-
 νων ἐπωνυμία, νῦν δὲ περὶ ἐκείνων αὐτῶν, ὧν
 ἐνότων ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν τὰ ὀνομαζόμενα αὐ-
 τὰ δ' ἐκείνα οὐκ ἂν ποτέ φάμεν ἐφελῆσαι γένε-
 120. σιν ἀλλήλων δέξασθαι. Καὶ ἅμα βλέψας εἰς
 τὸν Κέβητα εἶπεν, Ἔρα μή που, ὦ Κέβης, καὶ
 σέ τι τούτων ἐτάραξεν ὧν ὁδε εἶπεν; Οὐδ' αὖ,
 ἔφη ὁ Κέβης, οὕτως ἔχω, καὶ τοιοῦτό τι λέγω,
 ὡς οὐ πολλά με ταράττει. Συνωμολογήκαμεν

§. 120. Οὐδ' αὖ, ἔφη ὁ Κ. Cum Aldo Stephanus omi-
 sit particulam αὖ, quam e Bas. 2. et Cod. Aug. (adde Cod.
 Paris.) itemque e Cod. Tub. ubi scriptum Ὀδ' αὖ, restituit
 iam Fischerus. Libri Tubingensis scriptura in Scholiis quo-
 que memoratur. Scribendum Οὐκ αὖ, ut qui supra §. 58. di-
 cebatur κατεργάτατος ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἀπίσειν τοῖς λόγοις, Ce-
 bes non rursus ita se dicat affectum, non denuo iniectum
 sibi serupulum. Nam οὐκ αὖ οὕτως ἔχω est οὐκ αὖ τετρα-
 γμῖνος εἰμί. §. 93. καὶ τότε θαυμασῶς ὡς ἐπέσθην — καὶ νῦν
 ἐμῖν ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Καὶ μὲν, ἔφη ὁ Σιμ., καὶ αὐτὸς οὕ-
 τως ἔχω. Lysid. §. 24. — διὰ τὸ σφόδρα προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς
 λεγομένοις· δῆλος δ' ἦν καὶ ὅτε ἠκροῶτο, οὕτως ἔχων (i. e. σφό-
 δρα προσέχων τὸν νοῦν τοῖς λεγ.). Iam restituta haec vocula
 ad certam, nisi fallor, emendationem ducit verborum subse-
 quentium καὶ τοιοῦτό τι λέγω, ὡς οὐ πολλά με ταράττει. Le-
 gendum opinor, καίτοι οὐ τοῦτο λέγω, ὡς οὐ πολλά με τα-
 ράττει, quanquam non nego, multa me turbare, alias me in-
 credulum esse et δύσπειρον hominem. Atque huic ego correc-
 tionem locum in ipso textu dedissem, ni aliquid tamen adhuc
 ad lectoris animum explendum requireretur. In his enim Οὐκ
 αὖ — οὕτως ἔχω erunt qui νῦν ante οὕτως desiderent; certe in
 seqq. ὡς οὐ πολλά με ταράττει post μέ addito vel αὖ vel πο-
 tius ἰκασότε aegre ego cauteo. Mox Cod. Tub. ἐαυτῷ τὸ ἐναντ.
 ἴσσοθαι.

ἄρα, ἢ δ' ὅς, ἀπλῶς τοῦτο, μηδέποτε ἑναντίον
 52. ἔσεσθαι ἑαυτῷ τὸ ἑναντίον. Παντάπασιν, ἔφη.
 Ἐπι δὴ μοι καὶ τόδε σκέψαι, ἔφη, εἰ ἄρα ξυνο-
 μολογήσεις· Θερμὸν τι καλεῖς καὶ ψυχρὸν; Ἐγώ-
 γε. Ἄρ' ὅπερ χιόνα καὶ πῦρ; Μὰ Δί' οὐκ ἔγω-
 γε. Ἄλλ' ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμὸν καὶ ἕτερόν
 τι χιόνος τὸ ψυχρὸν; Ναί. Ἀλλὰ τόδε γ', οἶμαι,
 δοκεῖ σοι, οὐδέποτε χιόνα οὔσαν δεξαμένην τὸ
 θερμὸν, ὡςπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ἔτι
 ἔσεσθαι ὅπερ ἦν, χιόνα καὶ θερμὸν, ἀλλὰ προς-
 ἰόντος τοῦ θερμοῦ ἢ ὑπεκχωρήσειν αὐτῷ ἢ ἀπο-
 λείσθαι. Πάνυ γε. Καὶ τὸ πῦρ γε αὖ, προς-
 ἰόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ, ἢ ὑπεξίεναι ἢ ἀπολεί-
 σθαι οὐ μέντοι ποτὲ τολμήσειν δεξάμενον τὴν
 ψυχρότητα ἔτι εἶναι ὅπερ ἦν, πῦρ καὶ ψυχρὸν. e.
 Ἀληθεῖ, ἔφη, λέγεις. Ἔστιν ἄρ', ἢ δ' ὅς, περὶ ἕνια 121.
 τῶν τοιούτων, ὥσε μὴ μόνον αὐτὸ τὸ εἶδος ἀξιοῦ-

120. εἰ ἄρα ξυνομολογήσεις· θερμὸν — καλεῖς; Sic libri scripti editique. Unus Stephanus sinceram lectionem ita pervertit, εἰ ἄρα ξυνομολογήσεις θερμὸν τι καλεῖν.

120. Ἄρ' ὅπερ χιόνα καὶ πῦρ; Ita Cod. Tub. cum Ficino, Num tanquam nivem atque ignem? Cod. Aug. Ἄρ' ὅπερ χιών καὶ πῦρ; Vulgo Ἄρ' οὐχ ὅπερ χιών καὶ πῦρ; in quibus etsi nominativus grammaticis legibus repugnat, vulgatam tamen suo more defendit Fischerus. — οὐδέποτε χιόνα οὔσ. nunquam nivem, quamdiu nix sit, receptio calorq, ut ante diximus, adhuc, quod erat, nivem et calidum simul futuram. Verba ὡςπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (§. 118.) ἐλέγομεν ad loquendi hoc genus δεξαμένην τὸ θερμὸν referuntur.

§. 121. Ἔστιν ἄρα — ὥσε — Soph. Philoct. 656. ἄρ' ἐστὶν ὥσε καγγύθεν θίαν λαβεῖν —; Similiterque Isocrat. Archidam.

σθαι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὸν αἰὲ χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι, ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκεῖνου μορφήν αἰεὶ, ὅτανπερ ἦ. Ἐπι δ' ἐν τῶδε ἴσως ἔσαι σαφέστερον ὃ λέγω τὸ γὰρ περιττὸν αἰεὶ που δεῖ τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνειν, ὅπερ νῦν λέγομεν ἢ οὐ; Πάνυ γε. Ἄρα μόνον τῶν ὄντων, τοῦτο γὰρ ἐρωτῶ, ἢ καὶ ἄλλο

p. 104
a. τι ὃ ἔστι μὲν οὐχ ὅπερ τὸ περιττὸν, ὅμως δὲ δεῖ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν αἰεὶ, διὰ τὸ οὕτω πεφυκέναι ὥστε τοῦ περιττοῦ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι; λέγω δὲ αὐτὸ εἶναι ὄσον καὶ ἢ τριάς πέπονθε καὶ ἄλλα πολλά. Σκόπει δὴ περὶ τῆς τριάδος, ἄρα οὐ δοκεῖ σοι τῶ

p. 124. A. Steph. Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενέστερον κρατηθῆναι, — τί θαυμαστὸν εἰ καὶ τὰ νῦν καθεστῶτα λήψεται τινα μετέσασιν; — τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Cod. Aug. τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος, probante Fischero. Absurda profecto sententia, si hoc diceretur, non modo genus ipsum suum nomen semper obtinere, sed etiam aliud aliquid. Hoc dicit scriptor, non modo genus ipsum semper, sed etiam aliud quid eodem impertiri nomine (sc. quo genus illud,); non modo τὸ περιττὸν nomen habere τοῦ περιττοῦ, sed idem etiam tenui nem habere. Igitur unice h. l. verum τοῦ αὐτοῦ, atque mox est ratio in his ὅμως δὲ δεῖ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν αἰεὶ.

121. Ἐπι δὲ ἐν τῶδε — Sic cum Codd. Aug. et Paris. Bas. G. atque Ficinus in hoc vertens. De nive et igne locutus Socr. his unum addit exemplum τοῦ περιττοῦ. Vulgo ἐν τοῖςδε. — ὅπερ νῦν λέγομεν sc. τὸ περιττὸν. — οἷον καὶ ἢ τριάς πέπονθε. Subaudi εἶναι. Tum Cod. Aug. σκόπει δέ. In seqq. deinde τῶ τε αὐτῆς ὀνόματι pro αὐτῆς dedi αὐτῆς, ut scribendum iam Steph. monuerat.

τε αὐτῆς ὀνόματι αἰὲν προσαγορευτέα εἶναι καὶ τῷ
 τοῦ περιττοῦ ὄντος οὐχ οὐπὲρ τῆς τριάδος; ἀλλ'
 ὁμῶς οὕτω πῶς πέφυκε καὶ ἡ τριάς καὶ ἡ πεμ-
 πτάς καὶ ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας, ὥστε οὐκ
 ὦν ὅπερ τὸ περιττόν, αἰὲν ἕκαστος αὐτῶν ἐσι πε-
 ριττός· καὶ αὖ τὰ δύο καὶ τὰ τέσσαρα καὶ ἅπας ^{b.}
 ὁ ἕτερος αὖ εἰσὶ τοῦ ἀριθμοῦ οὐκ ὦν ὅπερ τὸ
 ἀρτιον ὁμῶς ἕκαστος αὐτῶν ἀρτιός ἐστιν αἰεὶ. Ξυγ-
 χωρεῖς, ἢ οὐ; Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη. Ὁ τοίνυν, 122:
 ἔφη, βούλομαι δηλώσαι, ἀθρεῖ· ἐσι δὲ τόδε, ὅτι
 φαίνεται οὐ μόνον ἐκεῖνα τὰ ἐναντία ἀλλήλα οὐ
 δεχόμενα, ἀλλὰ καὶ, ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλήλοις
 ἐναντία αἰὲν ἔχει τὰ ἐναντία, οὐδὲ ταῦτα ἔοικε

121. ὄντος οὐχ οὐπὲρ τῆς τριάδος; Vulgo οὐχ ὅπερ τῆς τε.
 Aut scribi debuit ὄντος οὐχ ὅπερ ἡ τριάς (εἶναι), aut, ut edidi-
 mus, ὄντος οὐχ οὐπὲρ τῆς τριάδος, eadem fere structura, quae
 imprimis frequens est in verbo οἶος, velut Thucyd. VII, 21.
 πρὸς ἀνδρᾶς τολημηροῦς ὄντας οἴους καὶ Ἀθηναίους. Pro ἡ πεμ-
 πτάς Cod. Tub. ἡ πεντάς. V Iungermann. ad Polluc. I, 127.
 — ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθμοῦ πᾶς. ὁ ἀριθμὸς h. l. est tota nu-
 merorum series, ut Theaetet. §. 14. τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα
 διελάζομεν etc. Ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθμοῦ pro τὸ ἡμισυ τοῦ ἀρι-
 θμοῦ vulgare dicendi est genus. Vid. Wolf. ad Demosth. Le-
 ptiin. §. 7. — καὶ τὰ τέσσαρα. Cod. Aug. καὶ τέτταρα, idem-
 que liber deinde cum Bas. 2. omittit particulam αἰεὶ.

§. 122. ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλ. Cod. Tub. ὄντ' ἀλλήλοις ἐναντία
 ἔχει αἰεὶ τ' ἐναντία (imo τὰναντία). Ita ἐναντία sunt τὸ θερι-
 μόν et τὸ ψυχρὸν, τὸ ἀρτιον et τὸ περιττόν; τὸ πῦρ ipsum
 non est ἐναντίον τι αὐτῷ, neque ἡ τριάς, sed tamen neque τὸ
 πῦρ admittit τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχροῦ, neque ἡ τριάς τὴν τοῦ ἀρ-
 τιού, quoniam hoc in se continet τὸ ἐναντίον, τὴν τοῦ περιτ-
 τοῦ ἰδέαν, illud τὴν τοῦ θερμοῦ. — τῇ ἐν αὐτοῖς οὔσῃ. Libri

δεχομένοις ἐκείνην τὴν ἰδέαν, ἢ ἂν τῇ ἐν αὐτοῖς οὐσῃ ἐναντία ἢ, ἀλλ', ἐπιούσης αὐτῆς, ἤτοι
 c. ἀπαλλύμενα ἢ ὑπεκχωροῦντα ἢ οὐ φήσομεν τὰ τρία καὶ ἀπολεῖσθαι πρότερον καὶ ἄλλο ὅτιοῦν πείσεσθαι, πρὶν ἢ ὑπομεῖναι ἔτι τρία ὄντα ἀρτια γενέσθαι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Οὐδὲ μὴν, ἢ δ' ὅς, ἐναντίον γέ ἐσι δυὰς τριάδι; Οὐ γὰρ οὖν. Οὐκ ἄρα μόνον τὰ εἶδη τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα ἄλληλα, ἀλλὰ καὶ ἄλλ' ἅττα τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα.

scripti editique ἐν αὐτῇ. Correctionem et ipsa ratio flagitat et Ficini confirmat versio, *quae ipsi specie, quam in se habent, contrariā sit.* — ἤτοι ἀπολλύμενα ἢ ὑπεκχωρ. sc. φαίνονται, quod tamen post interiecta illa οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις etc. paullo duntius omissum. Nam praecedens ἔοικεν etsi per se sermonis ratio subaudiri patitur (Cratyl. §. 77. Ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν. Xenoph. Hellen. VI, 3, 5. Ἐοίκατε τυρανίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἠδόμενοι. Memor. Socr. IV, 3, 8. Νῆ τὸν Δία, ἔφη, καὶ ταῦτα πάντα πασιν ἔοικεν ἀνθρώπων ἕνεκα γιγνώμενα, ut recte ibi Codd. et Ald. Long. Pastor. p. 49. ἔφεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν): hic tamen post dativum δεχομένοις molestissime ad nominativum transiret oratio, ac ne haec quidem ἀλλ' — ἤτοι ἀπολλυμένοις ἢ ὑπεκχωροῦσιν (ἔοικε) satis placerent in re certa apertaue. Deinde, omissis ἢ, Cod. Aug. πρὶν ὑπομεῖναι, et paullo post Cod. Tub. Οὐ μὴν pro οὐδὲ μ.

122. Οὐδὲ μὴν — ἐναντίον γέ ἐσι δυὰς τριάδι; Declaratur his verbis, τὴν τριάδα non posse inter ipsa τὰ εἶδη τὰ ἐναντία referri. Τριάς enim si quid foret per se ἐναντίον, huic non posset non contrarium esse ἢ δυὰς, quod secus est. — ἀλλὰ καὶ ἄλλ' ἅττα τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα, sed etiam alia quaedam non sustinent accessum eorum, quae vere sunt contraria. Male Cod. Aug. ἅττα ἐναντία.

53. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Βούλει οὖν, ἢ δ' ὄς, ἔάν οἰοίτε ὦμεν, ὀρισώμεθα ὅποια ταῦτ' ἐσί; Πάνυ γε. Ἐρ' οὖν, ἔφη, ὦ Κέβης, τάδε εἴη ἄν, d. ἄ, ὅτι ἄν κατάσχη, μὴ μόνον ἀναγκάζει τὴν αὐτοῦ ιδέαν αὐτὸ ἴσχειν, ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτοῦ αἰεί τινος; Πῶς λέγεις; Ὡσπερ ἄρτι ἐλέ- 123. γομεν· οἶσθα γὰρ δήπου, ὅτι, ἄ ἄν ἢ τῶν τριῶν ιδέα κατάσχη, ἀνάγκη αὐτοῖς οὐ μόνον τρισὶν

122. Ἐρ' οὖν, ἔφη, ὦ Κέβης — Haec vulgo ex Cornarii correctione ita leguntur: Ἐρ' οὖν, ἔφη, ὦ Κέβης, τάδε εἴη ἄν ἄ ὅτι ἄν κατάσχη, μὴ μόνον ἀναγκάζει τὴν αὐτοῦ ιδέαν αὐτὸ ἴσχειν, ἀλλὰ καὶ μὴδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι; In quibus ille ἄ ante ὅτι omissum in Ald. et Bass. itaque in Codd. Aug. et Tub. recte restituit, idque Ficinus quoque expressit: *quae quodcumque occupant, tale reddunt, ut non solum sui ipsius ideam retinere cogatur, sed etiam contrario illi sit opus.* Postremam autem horum partem ἀλλὰ καὶ — δέχεσθαι non poterat infelicibus Platoniorum ille librorum emendator tractare. Nam quae haec est definitio, in qua ponitur id ipsum, quod definiti debet? Nempe eo ista redit lectio, ut Socrates dicat, quae contrarium non admittant, ea esse, quae quidquid occupaverint, id cogant contrariam sibi ιδέαν non admittere. Bonum factum, quod perversae scripturae nullius libri accedit consensus. Nam Ald. et Bas. 1. habent μὴδ' ἐναντίου, αὐτῷ δῆνος, ex quo Turnebus fecit μὴδ' ἐναντίου αὐτῷ δῆνος. Bas. 2. μὴδ' ἐναντίου αὐτῷ αἰεί τινος. Cod. Aug. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου δῆ: αὐτῷ τινος, quae Ficini translatio reddit. Quarum lectionum propius quaeque ad veram accedit, servatam in libro Tub. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτῷ αἰεί τινος, in quibus, αὐτῷ mutato in αὐτοῦ, ea inest sententia quam et argumentatio flagitat et confirmant paullo post seqq. Socratis verba ἀλλ' ὅρα δὴ εἰ οὕτως ὀρίξῃ, μὴ μόνον etc. Iam enim hoc dicit philosophus: *praeter ea, quae ipsa inter se contraria sunt, ut τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, τὸ ἄρτιον et τὸ περιττόν, alia quaedam non suscipiunt quidquam ex his contrariis; v. c.*

εἶναι, ἀλλὰ καὶ περιττοῖς; Πάνυ γε. Ἐπὶ τὸ
 τοιοῦτον δὴ, φάμεν, ἢ ἐναντία ἰδέα ἐκείνη τῇ
 μορφῇ ἢ ἂν τοῦτο ἀπεργάζεται, οὐδέποτε ἂν
 ἔλθοι. Οὐ γάρ. Εἰργάζεται δέ γε ἢ περιττῆ;
 • Ναί. Ἐναντία δὲ ταύτῃ ἢ τοῦ ἀρτίου; Ναί. Ἐπὶ
 τὰ τρία ἄρα ἢ τοῦ ἀρτίου ἰδέα οὐδέποτε ἦξει;
 Οὐ δῆτα. Ἄμοιρα δὴ τοῦ ἀρτίου τὰ τρία; Ἄμοι-
 ρα. Ἀνάγκη ἄρα ἢ τριάς; Ναί. Ὅ τοίνυν ἔλε-
 γον ὀρίσασθαι, ποῖα οὐκ ἐναντία τινὶ ὄντα ὁμοῦ
 οὐ

ἢ τριάς non suscipit τὸ ἀρτίον ipsum. Haec ea sunt, quae,
 quidquid amplectuntur tenentque, id cogunt non modo suam
 tenere formam (ιδέα), sed etiam semper alienius, quod ipsum
 est contrarium. Velut ἢ τριάς quidquid amplecti tenet, id
 cogit non modo tria esse, sed etiam notionem in se habere
 eius, quod per se ipsum contrarium est, τοῦ περιττοῦ. —
 ἴσχειν hoc e Codd. Aug. et Paris. pro σχεῖν recepi.

§. 123. ἢ ἂν τοῦτο ἀπεργάζεται. ταῦτο sc. τὸ περιττὸν
 εἶναι. ἢ, quod pro ἢ restituerat Cornarius, habent Codd.
 Tub. et Aug. Vocabulum μορφῆν eodem, quo h. l., modo
 posuerat §. 121. ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορ-
 φὴν αἰεί. — ἢ περιττῆ sc. μορφῆ est i. q. ἢ τοῦ περιττοῦ ἰδέα
 s. μορφῆ.

123. Ὅ τοίνυν ἔλεγον ὀρίσασθαι — Denuo hic, ut centies
 alibi, Cornarii auctoritate deceptus Stephanus genuinam cor-
 ruptam scripturam, illius iussu ἄρτῃαι rescribens pro eo, quod
 Edd. vett. et Codd. Aug. Tub. Paris. praestant, atque versio
 Ficini (quod ergo definiendum assumpseram) et, teste For-
 stero, Aristippi expressit, ὀρίσασθαι. ἔλεγον in his, ut saepe,
 idem fere est quod ἐκέλευον; haec autem, οἷον γὼν ἢ τριάς
 — ἀλλὰ πάμπολλα, per parenthesis quaedam interponuntur,
 ut vocula ἀλλὰ interruptionem redordiatu sermonem Isocrat.
 de Big. p. 364. B. πρὸς δὲ τὴν πολιτείαν, οὐδὲ γὰρ τοῦτο πα-
 ραλειπτίον, ὡσπερ οὐδὲ ἐκεῖνος αὐτῆς ἠμίλησεν, ἀλλὰ τοσοῦτα
 τῶν

οὐ δέχεται αὐτὸ τὸ ἐναντίον, οἷον νῦν ἡ τριάς τῶ ἀρτίῳ οὐκ οὔσα ἐναντία οὐδέν τι μᾶλλον αὐτὸ δέχεται, τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ ἀεὶ ἐπιφέρει, καὶ ἡ δυάς τῷ περιττῷ καὶ τὸ πῦρ τῷ ψυχρῷ καὶ ἄλλα πάμπολλα, ἀλλ' ὅρα δὴ εἰ οὕτως ὀρίζη, ^{p.105}
 μὴ μόνον τὸ ἐναντίον τὸ ἐναντίον, μὴ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ὃ ἂν ἐπιφέρει τι ἐναντίον ἐκείνῳ ἐφ' ὅτι ἂν αὐτὸ ἴη, αὐτὸ τὸ ἐπιφέρειον τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα μηδέποτε δέξασθαι. Πα- 124.

τῶν μάλιστα εὐδοκιμησάντων ἀμείνων περὶ τὸν δῆμον ἐγεγόνει etc. Et huiusmodi elegantiarum auceps Aelianus V. H. VI, 10. Οἱ γὰρ δύο παῖδες, οἵπερ οὖν ἦσθην αὐτῷ, Πάραλος τε καὶ Ξάνδιππος, ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον. — ὅμως οὐ δέχεται αὐτ. τ. ἐ. Cod. Aug. ὅμως οὐδέποτε αὐτὸ τ. ἐ. Scr. ὅμως οὐδέποτε δέχεται α. τ. ἐ. — τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ ἀεὶ ἐπιφέρει. αὐτ. sc. τῷ ἀρτίῳ. Huic contrarium, τὸ περιττὸν, semper affert ἡ τριάς, quamcunque rem amplectitur. — καὶ ἡ δυάς τῷ περιττῷ. sc. τὸ ἐναντίον (τὸ ἀρτίον) ἐπιφέρει (τοῖς πράγμασι).

123. ὃ ἂν ἐπιφέρει τι ἐν. In his datus ἐκείνῳ non ab ἐναντίον pender, sed ab ἐπιφέρει. Sed illud quoque, quodcunque contrarium aliquid affert ei ad quod accedit, id ipsum nunquam recepturum esse contrarium eius quod affert. Ut ἡ τριάς, quae rebus, ad quas accedit, τὸ περιττὸν (quod est per se ἐναντίον τι) affert, ea ipsa huius τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦ περιττοῦ, contrarium (τὸ ἀρτίον) non recipit. Bene Olympiod. τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦτ' ἔστι, τοῦ συμπεφυκτός αὐτῷ εἶδους. Pro vulgata ἐφ' ὅτι ἂν αὐτὸ ἴη, quam Cod. Aug. et Ficini versio stabiliunt itemque praegressae saepius locutiones ἐπιούσης τῆς ἰδέας et οὐχ ὑπομένει τὰ ἐναντία ἐπιόχτω et id genus aliae, a Cornario in Eclogg. positam scripturam ἐφ' ὅτι ἂν αὐτὸ ἴη, exhibet etiam unus de Codd. Paris. Cod. Tub. ἐφ' ὅτι — ἦ, unde natam illam opinor.

λιν δὲ ἀναμιμνήσκου, οὐ γὰρ χεῖρον πολλάκις ἀκούειν τὰ πέντε τὴν τοῦ ἀρτίου οὐ δέξεται, οὐδὲ τὰ δέκα τὴν τοῦ περιττοῦ, τὸ διπλάσιον.

*malletm δε
abesse, ita ut
ὄν subintelligi
eretur cum
ἐναντίον b.*

Τοῦτο μὲν οὖν καὶ αὐτὸ ἄλλω ἐναντίον ὅμως[δὲ] τὴν τοῦ περιττοῦ οὐ δέξεται, οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἡμισυ, τὴν τοῦ ὅλου, καὶ τριτημόριον αὖ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, εἴπερ ἔπη τε καὶ συνδοκεῖ σοι οὕτω. Πάνυ σφόδρα καὶ ξυνδοκεῖ, ἔφη, καὶ ἔπομαι. Πάλιν δὴ 5

§. 124. οὐ γὰρ χεῖρον — Aristoph. Eq̄. 36. Δ. Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσι φράσω; N. Οὐ χεῖρον. Xenoph. Oecon. VII. 25. πρὸς τὸ φυλάσσειν οὐ κακίον ἐστὶ φανερὰν εἶναι τὴν ψυχὴν. — τὴν τοῦ ἀρτίου sc. ἰδέαν, quod h. l. adiectum vellem, praesertim quum proxime praecesserit ἐναντιότητα. Libri tamen omnes omittunt.

124. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ αὐτὸ ἄλλω ἐναντίον — Vix abstinui quin reponerem καὶ αὐτὸ ἄλλω ἢ ἐναντίον. ὅμ. δ'. Nam quod Forsterus ad ἄλλω adscripsit nempe τῶ ἡμίσει, non reputavit, proferenda h. l. fuisse non ipsa contraria, αὐτὰ τὰ ἐναντία, sed ea tantum, quae rei cuique et suam naturam et contrarii alicuius formam impertiant. Ex quo genere τὸ διπλάσιον est, quod et duplicitatem rebus tribuit, et contrarii, τοῦ ἀρτίου, forma eas induit. — οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδ. τ. Verba ita inter se nexa: οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἡμισυ καὶ τριτημόριον αὖ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, (δέχεται) τὴν τοῦ ὅλου. Nimirum contraria sunt pars et totum. Sed certa aliqua pars, ut dimidia, tertia cett., et contrarium aliquid habet (τὸ ἐναντίον τοῦ ὅλου), ut non possit totum fieri, et praeterea aliquid, quo certa aliqua pars fiat. — Vocula δὴ in his οὐδὲ δὴ abest a Cod. Tub. Tum ἔπει ἔπη Cod. Aug., ut id. lib. ante ὀρίξει pro ὀρίξη. Deinde ibid. altero loco scriptum συνδοκεῖ. Sane utrobique h. l. aut ξυνδοκεῖ scribendum aut συνδοκεῖ.

μοι, ἔφη, ἐξ ἀρχῆς λέγε, καὶ μὴ μοι ᾧ ἂν ἐρω-
τῶ ἀποκρίνου, ἀλλὰ ἄλλω, μιμούμενος ἐμέ· λέ-
γω δὲ, παρ' ἣν τοπρῶτον ἔλεγον ἀπόκρισιν τὴν
ἀσφαλῆ ἐκείνην, ἐκ τῶν νῦν λεγομένων ἄλλην
ὀρῶν ἀσφάλειαν. Εἰ γὰρ ἔροίό με, ὅταν τί ἐν τῷ
σώματι ἐγγένηται, θερμὸν ἔσαι, οὐ τὴν ἀσφαλῆ
σοι ἐρῶ ἀπόκρισιν ἐκείνην τὴν ἀμαθῆ, ὅτι ὅταν θερ-
μότης, ἀλλὰ κομψότεραν ἐκ τῶν νῦν, ὅτι ὅταν πῦρ·
οὐδὲ ἂν ἔρη, ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται, νοσήσει,
οὐκ ἐρῶ ὅτι ᾧ ἂν νόσος, ἀλλ' ᾧ ἂν πυρετός· οὐδ'

124. καὶ μὴ μοι — Ita pro καὶ μοί μὴ Cod. Tub. Schol.
καὶ μὴ μοι ἦν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλην, μι-
μούμενος ἐμέ. In quibus secutus videtur Scholiastes receptam
a Stephano scripturam, ὃ ἂν ἐρωτῶ — ἀλλὰ ἄλλο, quae mo-
lestam habet sententiae ambiguitatem. Nam possunt verba sic
intelligi, *ne mihi ad id, quod quaero, responde, sed ad
aliud*, (cf. not. ad Hipp. Mai. §. 16.) sensu perverso. Li-
quet ex seqq., Socratem hoc dicere: quando ipse quaerat,
quam re corpus *calidum* fiat, ab altero sibi non per idem
responderi se velle vocabulum, ut dicatur *calore*, sed ut *igne*.
Hoc autem clare exprimit ea, quam e libris eruimus, scriptu-
ra. Nam Cod. Aug. ᾧ ἂν ἐρ., idem tamen deinde ἄλλο; con-
tra Ald. et Bass. ἀλλὰ ἄλλω μιμ. Cod. Tub., ut in Eclogg.
Cornarius, ἀλλὰ μιμούμενος. Ficinus denique: *Nec tamen
per id quod nunc interrogo, sed per aliud quiddam mihi
respondeas, me imitatus.*

124. τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην — §. 113. — διῶχυρίζομαι —
ὅτι τῷ καλῷ πάντα τὰ καλὰ γίνονται καλὰ· τοῦτο γὰρ μοι δε-
κεῖ ἀσφαλέςατο εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλω, καὶ
τούτου ἐχόμενος ἠγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πείσειν, ἀλλ' ἀσφαλές εἶ-
ναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁπωσὺν ἄλλω ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ
καλὰ γίνονται καλὰ. — Pro ὀρῶν Cod. Tub. ἐρῶ.

124. Εἰ γὰρ ἔροίό με, ὅταν τί ἐν τῷ σώμ. Cod. Tub. Ald.
et Bass. ὃ ἂν τί ἐν τῷ σώματι, ac deinde ὅτι ὃ ἂν θερμότης,

ὡς ἂν ἀριθμῶ τί ἐγγένηται, περιττὸς ἔσαι, οὐκ ἐξῶ, ὡς ἂν περιττότης, ἀλλ' ὡς ἂν μονάς, καὶ τᾶλλα οὕτως· ἀλλ' ὅρα εἰ ἤδη ἱκανῶς οἶσθ' ὅτι
 125. βούλομαι. Ἄλλα πάνυ ἱκανῶς, ἔφη. Ἀποκρίνου
 δὴ, ἦ δ' ὅς, ὡς ἂν τί ἐγγένηται σώματι, ζῶν
 ἔσαι. Ὡς ἂν ψυχῇ, ἔφη. Οὐκοῦν αἰεὶ τοῦτο οὐ-
 d. πως ἔχει; Πῶς γὰρ οὐχί, ἦ δ' ὅς. Ἡ ψυχὴ
 ἄρα ὅτι ἂν αὐτὴ κατὰσχη, αἰεὶ ἦκει ἐπ' ἐκεῖνο
 φέρουσα ζῶν; Ἦκει μέντοι, ἔφη. Πότερον δ' ἐστὶ
 τι ζωῆ ἑναντίον ἢ οὐδέν; Ἔσιν, ἔφη. Τί; Θάνα-
 τος. Οὐκοῦν ἢ ψυχὴ τὸ ἑναντίον ὡς αὐτὴ ἐπι-
 φέρει αἰεὶ, οὐ μήποτε δέξεται, ὡς ἐκ τῶν πρό-
 σθεν ὁμολόγηται; Καὶ μάλα σφόδρα, ἔφη ὁ
 Κέβης. Τί οὖν; τὸ μὴ δεχόμενον τὴν τοῦ ἀστίου 55.
 ἰδέαν τί νῦν δὴ ὠνομάζομεν; Ἀνάρτιον, ἔφη. Τὸ

et ὅτι ὁ ἂν πῦρ. Cod. Aug., ut scribi voluit Cornar., ὡς ἂν
 τι ἐν τῷ σώμ. Stephanus edidit ὡς ἂν τί ἐν τ. σ., legendum
 tamen existimans ὡς ἂν τί σώματι, vel ὡς ἂν σώματί τι, vel
 ὁ ἂν τι (pro ὅτι ἂν) ἐν τ. σ. De quibus coniecturis primam,
 probatam a Forstero, in textum recepit Fischerus. Alii locum
 aliter tentarunt; nos uno ὁ ἂν in ὅταν mutato snam scripto-
 ri manum resutuisse nobis videmur. — περιττὸς ἔσαι. Sic e
 Cod. Tub. (add. Paris.) pro vulgato περιττὸν recte scripsit
 Fischerus.

§. 125. Ἡ ψυχὴ ἄρα — Articulum hic et mox in verbis
 Οὐκοῦν ἢ ψυχὴ omittit Cod. Tub. — τὸ ἑναντίον ὡς αὐτὴ ἐπι-
 φέρει i. e. τὸ ἑναντίον τούτου ὁ α. ἐπ. Tum δέξεται libri scri-
 pti editique. Conf. not. ad §. 29. — τί νῦν δὴ ὠνομάζομεν;
 Sic Cod. Tub., uti iam Steph. edidit. Bas. 2. et Stob. ὠνο-
 μάζομεν. Cod. Aug. cum Ald. et Bas. 1. ὁμολογήσαμεν. Post
 νῦν δὴ Codd. Tub. Paris. ταῦτα habent insertum, quod sal-

δὲ δίκαιον, μὴ δεχόμενον καὶ ὃ ἀν μουσικὸν μὴ
 δέχεται; Ἄμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἀδίκον. Εἶεν· ὃ^ο
 δ' ἀν θάνατον μὴ δέχεται, τί καλοῦμεν; Ἄθά-
 νατον, ἔφη. Οὐκοῦν ἢ ψυχὴ οὐ δέχεται θάνα-
 τον; Οὐ. Ἄθάνατον ἄρα ἢ ψυχὴ; Ἄθάνατον.
 Εἶεν, ἔφη· τοῦτο μὲν δὴ ἀποδεδείχθαι φῶμεν; ἢ 126.
 πῶς δοκεῖ; Καὶ μάλα γε ἱκανῶς, ὧ Σώκρατες.
 Τί οὖν, ἢ δ' ὅς, ὧ Κέβης; εἰ τῷ ἀναξίτῳ ἀναγ-
 καῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ἄλλο τι τὰ τρία ἢ
 ἀνώλεθρα ἀν ἦν; Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν εἰ καὶ p. 106
 a.

tem mutandum in τοῦτο. — Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμε. quod
 autem iustum non recipit. — Ἄμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἀδίκον. i.
 e. τὸ μὲν ἄμουσον, τὸ δὲ ἀδίκον. Velut Protag. §. 54. Οὐκ ἄρα
 ἐστὶν ὀσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρῶγμα, οὐδὲ δικαιοσύνη οἷον
 ὀσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὀσιον· ἢ δ' ὀσιότης οἷον μὴ δίκαιον. Δίκαιον
 ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον. Conf. not. ad Theaetet. §. 96. — Οὐκοῦν
 ἢ ψυχὴ οὐ δέχ. Cod. Aug. Οὐκοῦν ψυχὴ μὴ δέχεται, in qui-
 bus μὴ ex proximis iterauit librarius. Olympiod. ad h. l. Ἡ
 ἀπόδειξις πρόεισι ἐκ τῶν ὑποθέσεων τοιῶδε συλλογισμῶ· ἢ ψυ-
 χὴ, ἢ ἀν παρῆ, ζῶν τούτῳ ἐπιφέρει· πᾶν δὲ ἃ ἐπιφέρει τι,
 ἀδικοῦν ἐστὶ τοῦ ἐναντίου αὐτῶ· ἢ ψυχὴ ἄρα ἀδικοῦς ἐστὶ τοῦ
 ἐναντίου ἢ ἐπιφέρει· τὸ ἐναντίον ἐστὶν ἢ ἐπιφέρει, θάνατος· ἢ ψυ-
 χὴ ἄρα ἀδικοῦς θανάτου.

§. 126. ἄλλο τι τὰ τρία ἢ ἀνώλ. Stob. ἄλλο τι ἢ τὰ τρία
 ἀν. Cod. Aug. ἄλλο τι τὰ τρία ἀνώλ. ἀν ἦν; Sane tritum est
 ἄλλο τι vel ἄλλο τι ἢ interrogandi significatu; perinde tamen
 atque h. l. ἢ, interiecto verbo, post hanc formulam positum
 mox §. 128. ἄλλο τι ψυχὴ ἢ εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὖσα, καὶ
 ἀνώλεθρος ἀν εἶν; et ante §. 61. φέρε δὴ — ἄλλο τι ἡμῶν αὐ-
 τῶν ἢ τὸ μὲν σώμ' ἐστὶ, τὸ δὲ ψυχὴ; Quanquam et illis lo-
 cis libri variant. In re nondum explorata satius duxi nihil
 mutare.

τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ὅπο-
 τε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι, ὑπέξῃει ἂν ἢ
 χιών οὔσα σῶς καὶ ἄτηκτος; οὐ γὰρ ἂν ἀπώ-
 λετό γε, οὐδ' αὖ ὑπομένουσα ἐδέξατο ἂν τὴν
 θερμότητα. Ἀληθεῖ, ἔφη, λέγεις. Ὡς δ' αὐτως,
 οἶμαι, καὶ εἰ τὸ ἀψυκτον ἀνώλεθρον ἦν, ὅποτε
 ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρὸν τι ἐπῆει, οὐποτ' ἂν ἀπαισβέν-
 νυτο οὐδ' ἀπώλλυτο, ἀλλὰ σῶν ἂν ἀπελθὼν
 b. ᾤχετο. Ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ᾧδε, ἔφη,
 ἀνάγκη περὶ τοῦ ἀθανάτου εἰπεῖν· εἰ μὲν τὸ
 ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον ἐσιν, ἀδύνατον ψυχῇ,
 ὅταν θάνατος ἐπ' αὐτὴν ἴη, ἀπόλλυσθαι θά-
 νατον μὲν γὰρ δὴ ἐκ τῶν προειρημένων οὐ δεξε-

126. τὸ ἄθερμον. Vitiose Codd. Aug. et Tub. cum Stob. τὸ
 θερμὸν. Vocabulum ἄθερμον, quod in Lexico suo Stephanus
 recte, opinor, praetermisit, unus fortasse et hoc uno loco Plato
 usurpavit. Nec magis alibi reperiri puto praecedens ἀνάγκη
 pro περιττόν. — ὅποτε τις ἐ. χ. θ. ἐπαγάγοι. De correctio-
 ne incertus quamlibet vitiosum ἐπαγάγοι retinui. Hoc enim
 inter illa ἦν et ὑπέξῃει interpositum quis toleret, praesertim
 quum deinceps, ubi eadem denuo infertur sententia, legatur
 ὅποτε ἐπὶ τὸ ψυχρὸν τι ἐπῆει? Ald. ἐπαγάγοι. Cod. Tub. et
 Bas. 2. ἐπάγοι. Stob. μετάγει. Cod. Aug. ἐποίει, unde ali-
 quando exsculpendum duxi ἐποίει, uti semper in praecedd. hac
 in re usurpavit Plato vocabulum ἐπιφέρειν. Nunc nisi quis
 velit, vix tamen commodo positum voculae τι, ὅποτε τι ἐπὶ
 χιόνα θερμὸν ἐπῆει, suaserim ὅποτε τις — θερμὸν ἐπῆγει, quod
 facile depravatam in ἐπῆει deinde in ἐποίει abierit. Mox pro
 ἄτηκτος Stob. ἀτεγκτος, quod absonum h. l. — ἐδέξατο ἂν.
 Cod. Aug. ἐδέκατ' ἂν. In Bas. 2. posterius hoc ἂν desidera-
 tur. Deinde Cod. Tub. Ὡσαύτως pro Ὡς δ' αὐτως. Neque
 ita multo post εἰπεῖν omittit Cod. Aug.

ται οὐδ' ἔσαι τεθνηκυῖα, ὡςπερ τὰ τρία οὐκ ἔσαι, ἔφαμεν, ἄρτιον οὐδέ γ' αὖ τὸ περιττόν, οὐδέ δὴ τὸ πῦρ ψυχρὸν οὐδέ γε ἢ ἐν τῷ πυρὶ θερμότης. Ἄλλὰ τί κωλύει, φαίη ἂν τις, ἄρτιον μὲν τὸ 127. περιττόν μὴ γίγνεσθαι, ἐπιόντος τοῦ ἀρτίου, ὡςπερ ὠμολόγηται· ἀπολλυμένου δὲ αὐτοῦ, ἀντ' ἐκείνου ἄρτιον γεγόνεναι; Τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ c. ἂν ἔχοιμεν διαμάχεσθαι, ὅτι οὐκ ἀπόλλυται· τὸ γὰρ ἀνάρτιον οὐκ ἀνώλεθρόν ἐστιν· ἐπεὶ εἰ τοῦτο ὠμολόγητο ἡμῖν, ῥαδίως ἂν διεμαχόμεθα, ὅτι, ἐπελθόντος τοῦ ἀρτίου, τὸ περιττόν καὶ τὰ τρία οἴχεται ἀπιόντα καὶ περὶ πυρὸς καὶ θερμῶ καὶ τῶν ἄλλων οὕτως ἂν διεμαχόμεθα· ἢ οὐ; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ νῦν περὶ τοῦ ἀθανάτου, εἰ μὲν ἡμῖν ὁμολογεῖται καὶ ἀνώλεθρον εἶναι, ψυχὴν ἂν εἴη πρὸς τῷ ἀθάνατος εἶναι καὶ ἀνώλεθρος· εἰ δὲ μὴ, ἄλλου ἂν δέοι λόγου. Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ, ἔφη, τούτου γε ἕνεκα· σχολῆ d. γὰρ ἂν τι ἄλλο φθορὰν μὴ δέχοιτο, εἰ τό γε 56. ἀθάνατον καὶ αἰδίου φθορὰν δέξεται. Ὁ δὲ γε 128.

§. 127. διαμάχεσθαι. Cod. Aug. διαμαχέσασθαι. Mox id. lib. ὠμολογεῖτο. — οἴχεται ἀπιόντα h. e. οὐκ ἀπόλλυται, ἀλλ' ὑπεξέρχεται σῶα §. 126. — εἰ τό γε ἀθάνατον καὶ αἰδίου φθορὰν δέξ. Sic Cod. Aug. Bas. 2. et Ficinus: *si immortale ipsum et sempiternum dissolveretur*. Ald. Cod. Tub. et Stob. εἰ τό γε ἀθάνατον αἰδίου ὄν φθ. δ. ex quo Steph. fecit εἰ τό γε ἀθάνατ. καὶ αἰδίου ὄν φθορ. δέξαιτο. Nostram praeferent scripturam, qui argumentationis progressum subtilius exigent. Pro vulgato δέξαιτο, quod post δέχοιτο vix ferri posset, egre-

θεός, οἶμαι, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος καὶ εἴ τι ἄλλο ἀθάνατόν ἐστι, παρὰ πάντων ἀνὸμολογηθεῖν μηδέποτε ἀπόλλυσθαι.

*That is to say
istot shall remain
καὶ ἔτι ἀνθρώπων
τέ γε γινώσκω
Paus. Meo. 863.
e.*

Παρὰ πάντων μέντοι νῆ Δία, ἔφη, ἀνθρώπων τε καὶ ἔτι μᾶλλον, ὡς ἐγὼ οἶμαι, παρὰ θεῶν. Ὅπό-
 τε δὴ τὸ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθορόν ἐστιν, ἄλλο
 τι ψυχὴ ἢ, εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὕσα, καὶ
 ἀνώλεθρος ἀν εἶη; Πολλὴ ἀνάγκη. Ἐπιόντος
 ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἀνθρώπον, τὸ μὲν θνη-
 τὸν, ὡς ἴοικεν, αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τὸ δ' ἀθά-
 νατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιόν, ὑπεκ-
 χωρήσαν πῶ θανάτῳ. Φαίνεται. Παντός μᾶλ-
 λον ἄρα, ἔφη, ὦ Κέβρις, ψυχὴ ἀθάνατον καὶ
 ἀνώλεθρον, καὶ τῶ ὄντι ἔσονται ἡμῶν αἱ ψυχαὶ
 ἐν ἄδου. Οὐκ οὖν ἐγώ γε, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω
 παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν οὐδέ πη ἀπιστεῖν
 τοῖς λόγοις ἀλλ' εἰ δὴ τι Σιμμίας ὄδε ἢ τις

gie Cod. Tub. διέξεται, quod statim recepi. Conf. not. ad §. 129. Pro εἰ τό γε id. lib. εἴ γε τό.

§. 128. Παρὰ πάντων — ἀνθρώπων τε καὶ ἔτι. Sic Cod. Aug. Vulgo ἀνθρώπων γε. Edd. vett. cum Cod. Tub. et Stob. ἀνθρ. τέ γε. — ἄλλο τι ψυχὴ ἢ εἰ ἀθ. Abstet ei a Cod. Aug. in Cod. Paris, ἢ omittitur. Conf. not. ad §. 126.

128. Οὐκ οὖν — ἔχω παρὰ ταῦτα — Male Cod. Tub. περὶ ταῦτα. Supra §. 66. ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν —; de rep. VI. p. 506. B. πρότερον ἐπισήμην τὸ ἀγαθὸν φῆς εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Lach. p. 181. D. εἰάν ἔχω τι ἄλλο παρὰ τὰ ὑπὸ τούτων λεγόμενα. de legg. III. p. 693. A. ἵνα — ἀνευρίσκωμεν, τί παρὰ ταῦτα ἴδει πράττειν ἄλλο. Aristoph. Nub. 694. Οὐκ ἐστὶ παρὰ ταῦτ' ἄλλα. Mox post Σιμ-

ἄλλος ἔχει λέγειν, εὖ ἔχει μὴ κατασιγηῆσαι· ὡς οὐκ οἶδα εἰς ὄντινά τις ἄλλον καιρὸν ἀναβάλλοιτο ἢ τὸν νῦν παρόντα περὶ τῶν τοιούτων βουλόμενος ἢ τι εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι. Ἀλλὰ μὴν, ἢ δ' 129. ὅς ὁ Σιμμίας, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅπη ἀπιστῶ ἐν γε τῶν λεγομένων· ὑπὸ μέντοι τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσὶ, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμάζων, ἀναγκάζομαι ἀπιστῆσαι ἔτι ἔχειν παρ' ἐμαυτῶ περὶ τῶν εἰρημένων. Οὐ μόνον γ', b. ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λέγεις καὶ τὰς ὑποθέσεις τὰς πρώτας, καὶ

μίας abest ὅδε a Cod. Tub. — ἢ τὸν νῦν παρόντα. Non potest sermo ita expleri, ἢ εἰς τὸν νῦν παρόντα, sed, praegresso accusativo εἰς ὄντινα — ἄλλον καιρὸν, post ἢ rursus accusativus τὸν νῦν παρόντα ponitur, quum post ἄλλον sic quoque scribi potuerit, τοῦ νῦν παρόντος vel ἢ ὅς νῦν πάρεστι. ἀναβάλλοιτο. Schol. ἀνακρούοιτο.

§. 129. Οὐ μόνον γ', ἔφη — ἀλλὰ ταῦτά τε — Non id tantum, sed ut haec vera dicis (dubitare te adhuc cogi de iis, quae dicta sunt,) ita primae quoque sumptiones (unde haec fluxere) etiamsi vobis certae videantur, tamen sunt accuratius considerandae. Post οὐ μόνον γε supplendum ἀναγκάζῃ ἔτι ἀπιστῆσαι ἔχειν περὶ τῶν εἰρημ. de legg. VI. p. 752. A. Κλ. Ἄριστ' εἰρηκας, ὦ ξένη. Aθ. Οὐ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ δεῦρα κατὰ δύναμιν οὕτω. Hanc autem, quam restitui, scripturam librorum firmat consensus. Nam Ald. ἀλλὰ ταῦτά σε εὖ λέγεις καὶ τὰς γε ὑποθ. Bas. 2. ἀλλὰ ταῦτά γε εὖ λ. καὶ τὰς γε ὑποθ. Cod. Aug. ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λέγ. καὶ τὰς γε ὑποθ. Codd. Tub. et Par. ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λ. καὶ τὰς ὑποθ. Stephanus autem Cornarium secutus transposito verbo ἀλλὰ haec dedit: Οὐ μόνον γε, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σώκρ., ταῦτά τε εὖ λέγεις, ἀλλὰ καὶ τὰς γε ὑποθέσεις etc., eamque scripturam insecuti tenuere Editores, nihil vocula τε post ταῦτα offensi. — καὶ εἰ πιστὰ ὑμῖν εἰσι. Ita Codd. Aug. et Tub. Vulgo ἡμῖν.

εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσιν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέσε-
ρον· καὶ ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλπτε, ὡς ἐγῶμαι,
ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατὸν μάλι-
σα ἀνθρώπων ἐπακολουθήσαι· κὰν τοῦτο αὐτὸ
σαφές γένηται, οὐδὲν ζητήσετε περαιτέρω. Ἄλη-
θῆ, ἔφη, λέγεις. Ἄλλὰ τόδε γ', ἔφη, ὃ ἄνδρες, 57.
δίκαιον διανοηθῆναι, ὅτι, εἴπερ ἡ ψυχὴ ἀθάνα-
τος, ἐπιμελείας δὴ δεῖται οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου
τούτου μόνον, ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ
τοῦ παντός· καὶ ὁ κίνδυνος νῦν δὴ καὶ δόξειεν ἂν
130. δεινὸς εἶναι, εἴ τις αὐτῆς ἀμελήσει. Εἰ μὲν γὰρ
ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντός ἀπαλλαγῆ, ἔρμαιον

Sed in proximis ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφ. aut ἐπισκεπτέον ex-
pectabas aut ἐπισκεπτέα (v. not. ad Cratyl. §. 68. Kuster. et
Brunck. ad Aristoph. Nub. 1086.); neque enim, quod visum
Fischerō, accusativum τὰς ὑποθέσεις ad λέγεις referre potuit
Plato. Hic igitur post haec καὶ εἰ πισταὶ ὑμ. εἰσιν durius in
nominativum transit oratio.

129. Ἄλλὰ τόδε γ'; ἔφη — Sic e Codd. Aug. et Tub. re-
scripsit Fischerus pro vulgato ἀλλὰ τόδ', ἔφη. Stob. ἀλλὰ τὸ,
ἔφη. Iambl. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε διανοηθῆναι ἄξιον. — In proxi-
me seqq. vulgo post ἀθάνατος additum ἐστὶ cum Codd. Aug.
et Tub. Iambl.MS. et Stobaeo omisi. — ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ
ζῆν, h. e. ἐν ᾧ λέγομεν εἶναι τὸ ζῆν. — καὶ ὁ κίνδυνος
νῦν δὴ κ. δ. Post δόξειεν ἂν adiectum in Edd. μάλισα non
agnoscunt Codd. Aug. Tub. Iambl.MS. Stob. nec Ficini haec
versio: nam grave periculum fore putandum est. Tum e Cod.
Tub. Iambl.MS. et Stob. reposui ἀμελήσει pro ἀμελήσειεν.
Alcib. I. p. 113. E. καὶ οὐκέτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπίσχοιο, εἰ μὴ
τίς σοι τεκμήριον καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει. Lysias Eratosth.
p. 435. ἀλλὰ γὰρ εἰ τὰ χρήματα τὰ φανερά δημεύσετε, καλῶς
ἂν ἔχοι, ubi male Reisk. correxit δημεύσατε.

§. 130. Εἰ μὲν γὰρ — τοῦ παντός ἀπαλλαγῆ — ab omni

ἀν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος
 ἄμα ἀπὸ ἀλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ
 τῆς ψυχῆς νῦν δὲ ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται
 οὕσα, οὐδεμία ἀν εἴη αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ κα-
 κῶν οὐδὲ σωτηρία πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε καὶ
 φρονιμωτάτην γενέσθαι. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχου- d.
 σα εἰς ἄδου ἢ ψυχὴ ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας
 τε καὶ τροφῆς, ἃ δὴ καὶ λέγεται μέγιστα ὠφε-
 λεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα εὐθύς ἐν ἀρ-
 χῇ τῆς ἐκεῖσε πορείας. Λέγεται δὲ οὕτως, ὡς
 ἄρα τελευτήσαντα ἕκασον ὁ ἕκαστου δαίμων, ὅς-

τε, non modo a corpore, discessio, ita ut nihil prorsus post mortem superesset, μηδὲν ἦν τοῖς τετελευτηκόσι §. 91. Fische-
 rus τὸ πᾶν h. l. de universitate rerum positum accepit. ἀπαλλα-
 γή non ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττειν, remove, ductum, sed ἀπὸ τοῦ
 ἀπαλλάττεσθαι. §. 75. οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῆ — ὅπως μὴ διασκα-
 σθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος — οἰχῆται. Xenoph. Cy-
 rop. V, 1, 13. εὐχονται μὲν ἀεὶ ὡς ἄθλιοι ὄντες ἀποθανεῖν,
 μυρίαν δ' οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου, οὐκ ἀπαλλάτ-
 τονται. Sic igitur et capiendum vocabulum Soph. Antig. 1338.
 πεπρωμένης — ξυμφορᾶς ἀπαλλαγῆ. Eurip. Hippol. 1256. μοί-
 ρας τοῦ χρεῶν τ' ἀπαλλαγῆ. Aeschyl. Agam. 1. τῶνδ' ἀπαλλαγῆ
 πόνων. — ἔρμαιον. Schol. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν
 ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι.
 Ταύτας δὲ τῶ Ἑρμῇ ἀφιερῶσιν ὡς ὄντι καὶ τούτῳ ἐν τῶν ἐνο-
 δίων θεῶν. Conf. Tim. Lex. p. 121. ibiq. Ruhnk. — In seqq.
 ὡς βελτ. τε καὶ φρον. particulam τε non habet Cod. Tub.
 βελτίστην h. l. dicit τὴν σάφρονα καὶ κοσμίαν. Conf. §. 131.
 init. — μέγιστα ὠφελεῖν. Plurimum utilitatis afferre. Male Stob.
 μάλιστα ὠφ. Conf. Hipp. Mai. §. 2.

130. ὁ ἕκαστου δαίμων — Menand. ap. Clem. Alex. Strom.
 V. p. 727. ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαράστυεῖ Εὐθύς γενομέ-
 νῳ μυσταγωγὸς τοῦ βίου. Lysias Epitaph. p. 130. νῦν δὲ ἢ τε

περ ζῶντα εἰλήχει, οὗτος ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δὴ
 τινα τόπον, οἱ δὲ τοὺς συλλεγέντας διαδικασα-
 μένους εἰς ἄδου πορεύεσθαι μετὰ ἡγεμόνος ἐκεί-
 νου, ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκείσε πο-
 ρεῦσαι. Τυχόντας δ' ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν καὶ μεί-
 ναντας ὃν χρὴ χρόνον ἄλλος· δεῦρο πάλιν ἡγε-
 μῶν κομίζει ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακραῖς πε-
 ριόδοις. Ἔστι, δὲ ἄρα ἡ πορεία οὐχ ὡς ὁ Αἰσχύ-
 λου Τήλεφος λέγει· ἐκείνος μὲν γὰρ ἀπλήν οἶμόν

φύσις καὶ νόσων ἦτταν καὶ γήρας, ὃ τε δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν
 μοῖραν εἰληχῶς ἀπαραίτητος. Theocr. Id. IV. 40. αἶ, αἶ, τῷ
 σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λέλογχε. Hinc de rep. X. p.
 617. E., ubi loquens Ἀνάγκη inducitur, ψυχὰ καὶ ἐφήμεροι, ἀρ-
 χὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου· οὐχ ὑμᾶς δαί-
 μων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε. — εἰς δὴ τινα τόπ.
 §. 90. οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ, ὄντος δὴ τινος ἀληθοῦς —
 λόγου εἴη, ubi male lib. Aug. ὄντος γέ τι. §. 131. ἕως ἂν δὴ
 τινες χρόνοι γένωνται. §. 148. οἰχήσομαι ἀπὸν εἰς μακάρων δὴ
 τινὰς εὐδαιμονίας. de leg. IV. p. 706. C. — ὅπλα τε ἀπολλῦσι
 καὶ φεύγουσι δὴ τινὰς οὐκ αἰσχεράς, ὡς φασι, φυγὰς. de rep.
 VII. p. 521. C. ὡς περὶ ἐξ ἄδου λέγονται δὴ τινες εἰς θεοὺς ἀνελ-
 θεῖν. Politic. p. 299. C. — εἰσάγειν τὸν βουλόμενον, οἷς ἔξῃσι,
 εἰς δὴ τι δικαστήριον. Soph. Antig. 158. χῶρεῖ τινα δὴ μῆτιν
 ἐρέσσαν. — οἱ δὲ τοὺς συλλ. quo qui congregati sunt, iudi-
 cium subire oportet, deinde in oicum descendere. διαδικάζει-
 σθαι est committere causam suam iudicio disceptandam, ut
 bene expl. in Ind. Demosth. Reiskius. De iudice ponitur in
 eodem mortuorum iudicio διαδικάζειν de rep. X. p. 614. C.
 δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὐς, ἐπειδὴ διαδικάζουσαν,
 τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἀνα-
 διά τοῦ οὐρανοῦ etc. — τοὺς ἐνθένδε. Cod. Aug. et Stob. ἐνθά-
 δε. Vid. not. ad Gorg. §. 61. et ad Cratyl. §. 58. — Mox Cod.
 Tub. et Bas. 2. τυχόντας δὲ ἐκείνων ἂν, mero librarii errore,

130. ὁ Αἰσχύλου Τήλεφος. Quo nomine inscriptam fuisse
 deperditam Aeschyli fabulam constat. „Dion. Halic. Art. rhet.

φησιν εἰς ἄδου φέρειν, ἢ δ' οὔτε ἀπλή οὔτε μία φαίνεται μοι εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ἡγεμόνων ἔδει, οὐ γὰρ πού τις ἂν διαμάρτοι οὐδαμόσε, μιᾶς ὁδοῦ οὔσης· νῦν δὲ ἔοικε σχίσεις τε καὶ περιόδους πολλὰς ἔχειν. Ἀπὸ τῶν ὁσίων τε καὶ νομίμων

c. 6. p. 40. T, 2. Lips. κὰν ἐν ἀποδημίᾳ (θάνη τις), ὅτι οὐδὲν διενήνοχε· μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος κατὰ τὸν Αἰσχύλου εἰς ἄδου φέρουσα. Clem. Alex. Strom. IV. p. 492. B. Οὐκ ἔστιν οὖν κατὰ τὸν Αἰσχύλου Τηλέφον νοεῖν ἀπλῆν οἶμον εἰς Αἴδου φέρειν. FISCHERUS. Versum hunc fuisse suspicor ἀπλή γὰρ οἶμος πάντας εἰς Αἴδου φέρει vel ἀπλή γὰρ ἡμᾶς οἶμος εἰς Αἴδου φέρει. — ἂν ἡγεμόνων ἔδει. Cod. Aug. ἡγ. ἔδει ἂν. In Cod. Tub. deest ἂν. Statim οὐ γὰρ που pro οὐδὲ γ. π. posui e Codd. Aug. Tub. et Stob.

130. Ἀπὸ τῶν ὁσίων — Pro ὁσίων vulgo Φυσιῶν, quod Cod. Aug. cum Ald. habet et expressit Ficinus (*e sacrificiis ei ritibus*) itemque Olympiodorus legit, irahens haec ad sacra Hecates in triviis apposita: Ὁ Σωκράτης διχῆ δειννοσι, φιλοσόφως μὲν ἀπὸ τοῦ δεῖσθαι τὰς ψυχὰς τῶν ἡγεμόνων· μιᾶς γὰρ οὔσης ὁδοῦ, μὴ ἂν δεηθῆναι τῶν ἀγόντων ἱερατικῶς δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τριόδοις τιμῶν τῆς Ἑκάτης. Nihilominus ego Forsteri exemplo, qui appositum a Stephano ὁσίων in contextum recepit, idem feci accedentibus duobus libris optimis, Tub. et Paris., itemque Schol. ubi legitur γράφεται καὶ ὁσίων. Nam in Bas. 2. utrumque sic iungitur ἀπὸ τῶν Φυσιῶν τε καὶ ὁσίων τῶν ἐνθάδε τεκμ. λ. Obscūris autem his verbis non ego Hecates sacra, sed mysteria tangi conicio, in quibus anfractus illi in orcum ducentes spectatorum oculis subiicerentur. — τεκμαιρόμενος, *coniecturam faciens*. Ita ut h. l. sine accusativo τοῦτο usurpatur verbum et Lachet. p. 192. C. τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε φαίνεται, ὅτι οὐ πᾶσά γε — καρτερία ἀνδρεία σοι φαίνεται. Τεκμαιρόμαι δὲ ἐνθὲνδε. Criton. p. 44. A. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἤξειν, ἀλλὰ τῆς ἐτέρας. Τεκμαιρόμαι δὲ ἐκ τίνος ἐνυπνίου etc. de rep. III. p. 405. D. Οἶα, ἦν δ' ἐγὼ ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐπ' Ἀσκληπιοῦ. Τεκμαιρόμαι δὲ, ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς — οὐκ ἐμέμψαντο etc. Xenoph. Cyrop. VII. 5, 62. Ὁ δ'

131. τῶν ἐνθάδε τεκμαιρόμενος λέγω. Ἡ μὲν οὖν κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ ἔπεται τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα· ἢ δὲ ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, ὅπερ ἐν τῷ πρόσθεν εἶπον, περὶ
- b. ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη καὶ περὶ τὸν ὄρατὸν τόπον πολλὰ ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ παθοῦσα βία καὶ μόλις ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος οἴχεται ἀγομένη. Ἀφικομένην δὲ ὄθιπερ αἱ ἄλλαι τὴν μὲν ἀκάθαρτον καὶ τι πεποινηκυῖαν τοιοῦτον, ἢ φόνων ἀδίκων ἡμμένην ἢ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα εἰργασμένην ἅ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει ὄντα, ταύτην μὲν ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται

ἀν μάλιστα τις οἴηθει, ἀνάγκηδ' αὐτὸς εὐνούχους γίνεσθαι, οὐδὲ τοῦτο ἐφαίνεται αὐτῷ. Ἐτεκμαίρετο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ζώων etc.

§. 131. ἔπεται τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ — *Stabilitam hanc concordiam librorum omnium suffragio scripturam Heusdius tentavit coniectando καὶ οὐκ ἀγνακτεῖ τὰ παρόντα* (Spec. Crit. p. 23.), quum tamen eodem prorsus illa redeat. Nempe quae anima praesentem hunc rerum statum bene norit quam sit sibi salutaris, ei non sane molesta, sed periucunda potius haec accidet e vita migratio. Sed rectius tamen abfuerit istud τε, in quo addendo omittendoque miris modis peccarunt librarii. — ὅπερ ἐν τῷ πρόσθεν εἶπ. V. §. 68.

131. Ἀφικομένην δὲ ὄθιπερ — §. 141. οὗ αἱ τῶν τελευταίων ψυχῶν τῶν πολλῶν ἀφικνοῦνται. Xenoph. Cyrop. VI, 1, 14. τὰ δ' ἐπιτηδεια, ὅπου μὲν ἡμεῖς ἐληλύθαμεν, ὑφ' ἡμῶν ἀνάλαται· ὅπου δὲ οὐκ ἀφίγμεθα — ἀνακεκομισμένοι εἶσιν εἰς ἐξυματά, ubi alterum certe ὅπου tentari non debuit. — καὶ τι πεπ. τοιοῦτον. Explicatur statim hoc τοιοῦτον verbis seqq. ἢ φόνων ἀδ. etc. — ἅπας φεύγει. Sic, de quo vir doctus dubitabat, ἅπας,

καὶ οὔτε ξυνέμπορος οὔτε ἡγεμῶν ἐθέλει γίγνεσθαι, αὐτὴ δὲ πλανᾶται ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορία, ἕως ἂν δὴ τινες χρόνοι γένωνται, ὧν ἐξελε- c.
 θόντων, ὑπ' ἀνάγκης φέρεται εἰς τὴν αὐτῇ πρέπουσαν οἴκησιν· ἢ δὲ καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελεθούσα καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα ᾤκησε τὸν αὐτῇ ἐκάσῃ τόπον

unusquisque, pro p̄as positum et Politic. p. 259. C. βασιλεύς ἅπας, de legg. I. p. 628. B. ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιο μὴδὲ γενέσθαι ποτε etc. Eurip. Bacch. 70. στόμα τ' εὐφρονα ἅπας ὀσιούσθω. — οὔτε ξυνέμπορος. Tim. Lex. συνέμπορος, συνοδοιπóρος, ubi vid. Ruhnken. — ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορία. Lysias in Agorat. p. 452. εἰδῶς τὸ ὑμέτερον πλήθος ἐν ἀπορίᾳ ἐχόμενον, ubi propriam hanc Lysiae locutionem atque adeo dubiam putabat Reiskius. Plato Gorg. §, 164. Οὔκοῦν οἶμι ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὅτι χρη εἰπεῖν; — χρόνοι γένωνται. Sic Diod. Sic. XX, 109. ἔπειτὰ χρόνου γενομένου καὶ τῶν ἔργων ἤδη συντέλειαν λαμβανόντων etc. Alias de tempore plerumque ἐγγίγνεσθαι usurpatur et διαγίγνεσθαι. Tum male Codd. Aug. et Tub. cum Stob. ὧν ἐλθόντων. — ὑπ' ἀνάγκης idem est quod ἐξ ἀνάγκης, ἀνάγκη. Politic. p. 274. A. καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς κηρύσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς μίμημα συνεῖπετο τοῖς πᾶσι ὑπ' ἀνάγκης. Phaedr. §. 40. Φυγὰς δὴ γίγνεται — καὶ ἀπεσερηκῶς ὑπ' ἀνάγκης ὁ πρὶν ἐρασῆς — ἔται Φυγῆ μεταβαλῶν. Xenoph. Hellen. V 2, 9. ἀξιοῦν δ' ἔφασαν μὴ ὑπ' ἀνάγκης, ἀλλὰ παρ' ἐόντων διαπράξασθαι κατελθεῖν αὐτούς. Eurip. Suppl. 63. οὐχ ὑπ' ἀνάγκης δὲ προπίπτουσα προσαιτιοῦσ' ἔμολον etc. Aristoph. Nub. 405. — ἀνεμος ξηρὸς — ἐνδαθεν αὐτῶς (νεφέλας) ὡς περ κύσιν φυτῶν, κάπειδ' ὑπ' ἀνάγκης ῥήξας αὐτῶς ἔξω φέρεται, ubi philosophorum genus perstringere Comicus videtur hoc ὑπ' ἀνάγκης ubique ingentium. Deam Ἀνάγκην, quam huc e decimo de rep. p. 616. advocans Fischerus ὑπ' Ἀνάγκης scripsit, verbo certe significasset Plato, nec φέρεσθαι, sed ᾄγεσθαι ὑπ' Ἀνάγκης dici anima debuit. — ἡγεμόνων θεῶν Cod. Tub. ἡγ. ὄσαν.

132. προσήκοντα. Εἰσὶ δὲ πολλοὶ καὶ θαυμασοὶ τῆς 58.
 γῆς τόποι, καὶ αὐτὴ οὔτε οἶα οὔτε ὄση δοξάζε-
 ται ὑπὸ τῶν περὶ γῆς εἰωθότων λέγειν, ὡς ἐγὼ
 d. ὑπὸ τίνος πέπεισμαι. Καὶ ὁ Σιμμίας, Πῶς ταῦ-
 τα, ἔφη, λέγεις, ὦ Σώκρατες; περὶ γάρ τοι τῆς
 γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ δὴ ἀκήκοα, οὐ μέντοι ταῦ-
 τα ἂ σέ πείθει ἠδέως ἂν οὖν ἀκούσαιμι. Ἄλ-
 λα μέντοι, ὦ Σιμμία, οὐχ ἢ Γλαύκου τέχνη γέ
 μοι δοκεῖ εἶναι διηγήσασθαι ἂ γ' ἐστίν ὡς μέν-
 τοι

§. 132. Εἰσὶ δὲ πολλοὶ — Sic Codd. Aug. Tub. Paris. Bas. 2. et Stob. Vulgo Πολλοὶ δὲ εἰσι. — ὡς ἐγὼ ὑπὸ τ. πέπεισμαι. Ita e Codd. Aug. Tub. Stob. et Euseb. pro πέπεισμαι hic et deinde in verbis οἶαν πέπεισμαι εἶναι rescripsit iam Fischerus. Neque πυθάνεσθαι ὑπὸ τίνος τι dicitur, nec vulgatum tolerari potest ob seqq. ταῦτα ἂ σέ πείθει. — περὶ γάρ τοι τῆς γῆς. Articulo in his caret unus Cod. Tub., idemque deinde habet πολλὰ διακήκοα. Sed nihil frequentius particula δὴ verbo πολὺς adiuncta. §. 34. πολλοὶ δὴ ἐκόντες ἠθέλησαν εἰς ἄδου ἐλθεῖν. Xenoph. Oecon. I, 23. πολέμιοι μὲν οὖν ἤδη ὅταν καλοὶ καγαθοὶ ὄντες καταδουλώσωνταί τινες, πολλοὺς δὴ βελτίους ἠνάγκασαν εἶναι. Aristoph. Vesp. 980. καίτοι τὸ κατὰβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ ἐξηπάτηκεν. Eqq. 411. οὐς πολλὰ δὴ πρὸ πολλοῖς ἠνεσχόμεν. In quo genere erravi ego ad Theaet. §. 22. — Ἄλλα μέντοι, ὦ Σιμμ. Cod. Aug. Ἄλλα μέντοι γε, ὦ Σιμμ. Neque sane interposito tantum verbo, cuius generis exempla dedit Hoogevenius, sed statim post μέντοι saepe subiicitur γε. Ut Xenoph. Anab. I, 9, 14. τοὺς μέντοι γε ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον ἀμολογήτο διαφερόντως τιμᾶν. II, 4, 14. οὐ μέντοι γε καταφανεῖς ἦσαν. Cyrop. V, 4, 19. Ἄξιοι μέντοι γέ ἐσμεν τοῦ γεγενημένου πράγματος τούτου ἀπολαῦσαι τι ἀγαθόν.

132. οὐχ ἢ Γλαύκου τέχνη γε — Euseb. Οὐχὶ ἢ Γλ. τ. unde rescripserim Οὐχὶ Γλ. τ., ut Iulian. Orat. II. Spanh. p. 670.

τοι ἀληθῆ, χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην, καὶ ἅμα μὲν ἐγὼ ἴσως οὐδ'

p. 67. C. σχεδὸν γὰρ μοι τοῦτο φαίνεται τὸ γενναϊότατον τῶν ἔργων Ἐπταρος, καὶ οὐχὶ Γλαύκου τέχνη (l. τέχνη sc. ἐπὶ) συνεῖναι οὐδὲ σεφατέρως ἐπινοίας δεῖται, Ὀμήρου σαφῶς διδάσκοντος, ὡς Ἀχιλλεύς μὲν φανέντος ἐδύσατο οὐλαμὸν ἄνδραν. Aique ita Suidas Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη, ἐπὶ τῶν εὖ εἰργασμένων καὶ δυσκατανόητων, in qua tamen explicatione male confusa sunt Γλαύκου τέχνη et Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη. Proverbium Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη (nam quod Hesych. Suid. et Paroemiographi laudant Γλαύκου τέχνη tanquam de rebus difficilibus usurpatum adagium, id nullum fuisse ego arbitror,) illud igitur locum habuisse apparet in rebus non multum ingenii artificiique requirentibus: de origine praeter ceteros Marcellus de Proverb. Gr. ap. Euseb. c. Marc. p. 15. D. Γλαύκου τέχνη. Ταύτης οἱ ἔξωθεν σοφοὶ τῆς παροιμίας μνημονεύοντες διάφορος αὐτὴν ἐξηγήσαντο· ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν τις ἔφη Γλαῦκόν τινα ἐπιστήμονα τέχνης τινὸς γεγονότα (l. ἦν) πολλῶν οὖσαν θαυμασιωτάτην ἀπολείσθαι ἅμα ἐκεῖνα κατὰ θάλατταν, μηδενὸς πω διαδεδικότος αὐτήν· ἕτερος δὲ τὴν ἐπ' ἄκρων Μουσικῆς ἐμπειρίαν μαρτυρήσας τῷ Γλαύκῳ τοὺς κατασκευασθέντας ὑπ' αὐτοῦ δίσκους χαλκοῦ φησι τέσσαρας πρὸς τὸ ἐμμελῆ τινα τῆς κρούσεως τὴν συμφωνίαν τῶν φθόγγων ἀποτελεῖν· ἔνθεν τε εἰρησθαι τὴν παροιμίαν (Conf. Schol. Plat. ad h. l. et Zenob. Cent. II, 91). ἄλλος δὲ τις Ἀλυαττικῶν ἀναθημάτων φησὶν ἀνακεῖσθαι κρατῆρα καὶ ὑποκρατήριον θαυμάσιον Γλαύκου Χίου ποίημα (A Glaucio hoc Chio Samiove, propterea quod, ut ait Hierodot. I, 25., μῦθος πάντων ἀνθρώπων σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε, proverbii origo repetitur apud Hesych. Suid. Diog. Cent. IV. 8. et in Schol. Plat. Conf. Pausan. Phoc. c. 16.)· ἕτερος δὲ Γλαῦκον αὐτὸν ἀναθεῖναι εἰς Δελφούς τρέπεδα χαλκοῦν οὕτω δημιουργήσαντα τοῖς πάχειας τε (l. δημιουργ. θαυμαστῶς ὡσε) κρουομένου τοὺς τε πόδας, ἐφ' ἧν βέβηκε, καὶ τὸ ἄνω περικείμενον καὶ τὴν σεφάνην τὴν ἐπὶ τοῦ λέβητος καὶ τὰς ἐξάβδους διὰ μέσου τεταγμένης φθέγγεσθαι λύρας φωνῆ. Καὶ αὐτίς ἕτερος ἀπὸ Γλαύκου τινὸς δόξαντός τι πλέον πεποιηκέναι, εἰρησθαι τὴν παροιμίαν. De Glaucio igitur marino, piscatore illo Anthedonio, qui herbae cuiusdam ope deum se fecerat, veterum certe in proverbio cogitavit nemo.

ἂν οἴσθε εἶναι, ἀμα δὲ, εἰ καὶ ἠπιστάμην, ὁ βίος
 μοι δοκεῖ ὁ ἐμὸς, ὡς Σιμμία, τῷ μήκει τοῦ λό-
 γου οὐκ ἐξαρκεῖν. Τὴν μέντοι ἰδέαν τῆς γῆς, οἶαν
 e. πέπεισμαι εἶναι, καὶ τοὺς τόπους αὐτῆς οὐδὲν
 με κωλύει λέγειν. Ἄλλ', ἔφη, ὁ Σιμμίας, καὶ
 ταῦτα ἀρκεῖ. Πέπεισμαι τοίνυν, ἢ δ' ὅς, ἐγώ,
 ὡς πρῶτον μὲν, εἰ ἔσιν ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ πε-
 ριφερῆς οὔσα, μηδὲν αὐτῇ δεῖν μήτε ἀέρος πρὸς
 τὸ μὴ πεσεῖν μήτε ἄλλης ἀνάγκης μηδεμιᾶς τοι-
 P. 109
 a. αὐτῆς, ἀλλ' ἱκανὴν τε εἶναι αὐτὴν ἴσχειν τὴν
 ὁμοιότητα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ ἑαυτῷ πάντη, καὶ τῆς
 γῆς αὐτῆς τὴν ἰσορροπίαν· ἰσορροπὸν γὰρ πρᾶγμα
 ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθεὶν οὐχ ἔξει μᾶλλον οὐδ'
 ἦττον οὐδαμῶσε κλιθεῖναι, ὁμοίως δ' ἔχον ἀκλι-

132. εἰ καὶ ἠπιστάμην. Euseb. καὶ εἰ ἠπ., quod praefero.
 — οἶαν πέπεισμαι. Sic Codd. Aug. Tub. Euseb. Stob. Vulgo,
 ut ante, πέπυσμαι, quum tamen in proximis Edd. quoque
 habeant πέπεισμαι.

132. ὡς — μηδὲν αὐτῇ δεῖν — Omissum ab uno Eusebio
 ὡς et librorum firmat consensus et sermonis usus, quo post
 ὡς, itidem ut post ὅτι (v. not. ad §. 19.), infinitivus infertur
 interdum. Xenoph. Hellen. VI, 5, 42. ἐλπίζειν δὲ χρῆ, ὡς ἄν-
 δρας ἀγαθούς μᾶλλον ἢ κακούς αὐτοὺς γενήσεσθαι. Soph. Oed.
 Col. 385. ἦδη γὰρ ἔσχεις ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοῦ ἄραν τιν' ἔξιν,
 ὥστε σωθῆναι ποτε; Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 6. —
 ἀλλ' ἱκανὴν τε εἶναι. Vulgo α. ἱκανὴν γε εἶναι. Omissam in Codd.
 Aug. et Tub. voculam non dubitavi mutare in τε. Haec pro-
 pe necessaria est h. l., illa prorsus inutilis. De positu hoc
 particulae vid. not. ad §. 88. Sensum autem verborum recte
 sic declaravit Stephanus: *verum ad eam retinendam satis es-*
se, quod coelum sibi quaquaversus simile sit, et quod ipsa

νὲς μενεῖ. Πρῶτον μὲν, ἢ δ' ὅς, τοῦτο γέπει- 133.
 σμαι. Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἐτι τοί-
 νυν, ἔφη, πάμμεγά τι εἶναι αὐτὸ, καὶ ἡμᾶς οἰ-
 κεῖν τοὺς μέχρι Ἑρακλείων σπηλῶν ἀπὸ Φάσιδος b.
 ἐν σμικρῷ τινι μορίῳ, ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμη-
 κας ἢ βατράχους περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας,

sit aequilibris. — μενεῖ. Sic pro μένει Codd. Aug. et Tub.,
 ut iam Steph. corrigendum monuerat. Vulgatum nihilominus
 amplectitur Fischerus. Aristot. de Coelo II, 13. Εἰσὶ δὲ τινὲς
 οἱ διὰ τὴν ὁμοιότητά φασι αὐτὴν μένειν, ὥσπερ τῶν ἀρχαίων
 Ἀναξίμανδρος· μᾶλλον γὰρ οὐδὲν ἄνω ἢ κάτω ἢ εἰς τὰ πλάγια
 φέρεσθαι προσήκει τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου ἰδρυμένον καὶ ὁμοίως πρὸς
 τὰ ἴσχατα ἔχον· ἅμα δὲ ἀδύνατον εἰς τὰναντία ποιεῖσθαι τὴν
 κίνησιν· ὥστε ἐξ ἀνάγκης μένειν. Eandemque sententiam Par-
 menidi ac Democritiq. tribui in libro de Plac. Philos. III. 15.,
 annotavit Forsterus, Simplicium laudans ad hunc Aristotelis
 locum fol. 129. Manil. Astron. I, 167. seqq. *Idcircoque ma-
 net stabilis (orbis), quia totus ab illo Tantundem refugit
 mundus, fecitque cadendo Undique ne caderet: medium lo-
 tius et imum est.* — ὁμοίου τινὸς h. e. ut saepe alias, ὁμοίου
 τινὸς ἑαυτῶ.

§. 133. Πρῶτον μὲν — Cod. Aug. Τοῦτο μὲν τοίνυν τοῦτο
 πέπεισμαι, ἢ δ' ὅς. Euseb. Πρῶτον μὲν δὴ, ἢ δ' ὅς. Sane aut
 hoc περ. μὲν δὴ, aut πρῶτον μὲν τοίνυν Platonici sermonis con-
 suetudo postulat. — τοὺς μέχρι Ἑρακλ. Sic pro μέχρις Codd.
 Aug. Tub. et Orig. Perperam haec vertit Ficinus: *nosque a
 Phaside ad columnas Herculeas habitare in parva quadam
 eius particula, ceu formicas atque ranas circa paludes atque
 mare.* Scilicet verba περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας pertinent
 ad praegressum ἡμᾶς, non, ut vulgo distinguunt, ad βατρά-
 χούς, apteque ad totius, quantam h. l. fingit, terrae magni-
 tudinem homines cum minutissimis animantibus, formicis ranis-
 que, mare autem mediterraneum cum palude, τέλματι,
 comparatur. Verba igitur sic inter se pendent: καὶ ἡμᾶς οἰ-
 κεῖν τοὺς μέχρι Ἑρ. σπηλ. ἀπὸ Φάσ. ἐν σμ. τινι μορίῳ περὶ τὴν
 θάλατταν οἰκοῦντας, ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμη. ἢ βατράχους sc.
 οἰκοῦντας. Iam nihil opus refellere Fischerum τέλμα h. l. de

καὶ ἄλλους ἄλλοθι πολλούς ἐν πολλοῖς τοιοῦ-
τοις τόποις οἰκεῖν. εἶναι γὰρ πανταχῆ περὶ τὴν
γῆν πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπά καὶ τὰς ἰδέας
καὶ τὰ μεγέθη, εἰς ἃ ξυνεῖρξυκέναι τό τε ὕδωρ
καὶ τὴν ὀμίχλην καὶ τὸν ἀέρα αὐτὴν δὲ τὴν
γῆν καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ, ἐν
ὧπέρ ἐσι τὰ ἄστρα, ὃν δὴ αἰθέρα ὀνομάζειν τοὺς
πολλούς τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰωθότων λέγειν·

- c. οὗ δὴ ὑποσάθμην ταῦτα εἶναι καὶ ξυρῖεῖν αἰεὶ
134. εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς. Ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας ἐν
τοῖς κώλοις αὐτῆς λεληθέναι καὶ ὀέσθαι ἄνω
ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν μέσῳ τῷ
πυθμένῳ τοῦ πελάγους οἰκῶν οἴοιτό τε ἐπὶ τῆς
θαλάττης οἰκεῖν καὶ διὰ τοῦ ὕδατος ὄρων τὸν
ἥλιον καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα τὴν θαλάτταν ἠγοῖτο
οὐρανὸν εἶναι, διὰ δὲ βραδυτῆτά τε καὶ ἀσθένει-
αν μηδεπώποτε ἐπὶ τὰ ἄστρα τῆς θαλάττης ἀφι-
d. γμένους μηδὲ ἑωρακῶς εἶη ἐκδύς καὶ ἀνακύψας ἐκ

agro seu agro capientem. — Quod sequitur πολλούς, deest
in Cod. Aug. Deinde Euseb. πανταχοῦ pro πανταχῆ, neque
multo post, omissio περὶ, id. τῶν τὰ τοιαῦτα εἰωθ. λέγειν.

133. οὗ δὴ ὑποσάθμην — ὑποσάθμη est quod subsedit,
sedimentum. Hesych. ὑποσάθμη· τρυγία, τρυξ. V. Gatak.
ad Antonin. IX, 36. p. 281. Wessel. ad Diod. T. I. p. 211.
Tum Euseb. εἶναι ταῦτα.

§. 134. Ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας — λεληθέναι i. e. λεληθέναι
ἡμᾶς αὐτούς. *si nobis igitur ignorari, habitare nos in cavernis
eius.* Sophist. §. 1. Ἄρ' οὖν — τινὰ θεὸν ἄγων — λέληθας; Xe-
noph. Mem. I, 2, 34. ὅπως μὴ δι' ἀγνοίαν λάθω τι παρανόμη-
σας. — ἐπὶ τῆς γῆς. Stob. ἐπὶ γῆς. — τῆς θαλάττης ἀφιγμί-

τῆς θαλάττης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον, ὅσα καθαρώτερος καὶ καλλίων τυγχάνει ὢν τοῦ παρὰ σφίσι, μηδὲ ἄλλου ἀκηκοῶς εἶη τοῦ ἑωρακότος. Ταυτὸν δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι· οἰκοῦντας γὰρ ἐν τινι κοίλῳ τῆς γῆς οἴεσθαι ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν, καὶ τὸν αἶρα οὐρανὸν καλεῖν, ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄστρα χωροῦντα· τὸ δὲ εἶναι ταυτὸν, ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτή- e.τος οὐχ οἴους τε εἶναι ἡμᾶς διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχα-

τος. Euseb. τῆς θαλάτ. εἶη ἀφιγμένος. Bene. — τοῦ παρὰ σφίσι. Ad pluralem transit a praegresso εἴ τις, iam genus aliquod hominum ibi viventium intelligens.

134. ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἀ. χ. h. e. αἰόμενοι διὰ τούτου (τοῦ αἵρος), οὐρανοῦ ὄντος, τὰ ἄστρα χωρεῖν. Aërem a nobis coelum appellari dicit, quod putemus, per hunc utpote per coelum astra meari. Nam quum per coelum astra ferantur, si per aërem ea ferri putamus, hunc appellare coelum oportet. Potuerant omitti haec οὐρανοῦ ὄντος; addita vel propterea non displicent, quod, his omissis, τούτου trahi ad οὐρανοῦ posset. Certe quod nuper legendum proposuit vir eruditione pariter ac sollertia inter nostrates clarissimus, Fr. Jacobsius in Additam. Animadv. ad Athen. p. 35., ὡς διὰ τούτου ὄρῶντας τὰ ἄστρα χωροῦντα, in eo ἅτε — ὄρῶντας Graeci sermonis usus requireret. — τὸ δὲ εἶναι ταυτὸν. Sic scriptum fuisse a Platone post proxima illa ταυτὸν δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι, nunquam mihi quisquam persuadebit neque haec reddidit Ficinus quum vertit, idque nobis accidere propterea, quod propter imbecillitatem tarditatemque ad supremum usque aërem transcendere nequeamus. Euseb. τούτου pro ταυτὸν. Unde corrigendum arbitror τὸ δὲ εἶναι τοιοῦτον· ὑπ' ἀσθ. quum tamen res ita se habeat, ut propter imbecillitatem — ad extremum aërem emergere nequeamus. Iam in his ὑπ' ἀσθεν. recte γὰρ omissum; in vulgata scriptura male deficit. — οὐχ οἴουστε. Vulgo οἴους. Vitium vel sine libris tollen-

τον τὸν ἀέρα ἐπεὶ εἴ τις αὐτοῦ ἐπ' ἀκρα ἔλθοι
 ἢ πτινὸς γενόμενος ἀνάπτοιτο, κατιδεῖν ἂν ἀνα-
 κύψαντα, ὡς περ ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχ-
 θύες ἀνακύπτοντες ὁρῶσι τὰ ἐνθάδε, οὕτως ἂν
 τινα καὶ τὰ ἐκεῖ κατιδεῖν, καὶ εἰ ἢ φύσις ἰκανὴ
 εἴη ἀνασχέσθαι θεωροῦσα, γινῶναι ἂν ὅτι ἐκεῖ-
 νός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς οὐρανὸς καὶ τὸ ἀληθινὸν
 φῶς καὶ ἢ ὡς ἀληθῶς γῆ. Ἦδε μὲν γὰρ ἢ γῆ
 135. καὶ οἱ λίθοι καὶ ἅπας ὁ τόπος ὁ ἐνθάδε διε-
 p. 110 φθαρμένα ἐστὶ καὶ καταβεβρωμένα, ὡς περ τὰ ἐν
 ἂ τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῆς ἄλμης καὶ οὔτε φύεται
 ἀξίον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον,
 ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν ἐστὶ, σήραγγες δὲ καὶ ἄμ-
 μος καὶ πηλὸς ἀμήχανος καὶ βόρβοροι εἰσιν,
 ὅπου ἂν καὶ ἢ γῆ ἦ, καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν
 κάλλη κρῖνεσθαι οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἀξία· ἐκεῖνα δὲ
 αὖ τῶν παρ' ἡμῖν πολὺ ἂν ἔτι πλεον φανεῖν

dum e Codd. Aug. Tub. Orig. Euseb. et Stob. sustulit Fischerus. — κατιδεῖν ἂν ἀνακύψ. Omissam in libris particulam ἂν necessario h. l. requiri monuerat iam Steph. Euseb. κατιδεῖν δὴ ἀνακ. — ἀνασχίσθαι. Cod. Tub. et Euseb. ἀνέχεσθαι. — ὁ ἀληθινὸς οὐρανός, Codd. Aug. Tub. Euseb. MS. Stob. Orig. ὁ ἀληθῶς οὐρ. (nam Euseb. Edd. ἀληθῆς) ac deinde Cod. Tub. τὸ ἀληθῶς φῶς.

§. 135. ὡς περ τὰ ἐν τῇ θαλ. ὑπὸ τ. ἂ. sc. διεφθαρμένα ἐστὶ καὶ καταβεβρωμένα. — σήραγγας Hesych. et Suid. ὑφαλον πέτρων ἐγγύματα ἔχουσαν explicant. Tum pro βόρβοροι Bas. 2. βόρβορος. — ὅπου ἂν καὶ ἢ γῆ ἦ, ubicunque terram mare al- luit obtegitque; nam in ipso mari, ubi terrae nihil, ne saxa quidem arenave aut coenum reperitur. — Pro κάλλη Euseb. καλά.

διαφέρειν. Εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθον λέγειν καλόν,
 ἄξιον ἀκούσαι, ὃ Σιμμία, οἷα τυγχάνει τὰ ἐπὶ b.
 τῆς γῆς ὑπὸ τῶ οὐρανῶ ὄντα. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη
 ὁ Σιμμίας, ὃ Σώκρατες, ἡμεῖς γε τούτου τοῦ
 59. μύθου ἰδέως ἂν ἀκούσαιμεν. Λέγεται τοίνυν, 136.
 ἔφη, ὃ ἑταῖρε, πρῶτον μὲν εἶναι τοιαύτη ἡ γῆ
 αὐτὴ ἰδεῖν, εἴ τις ἀναθῆν θεῶτο, ὡς πῆρ αἱ δω-
 δεκάσκυτοι σφαῖραι, ποικίλοις χρώμασι διει-
 λημμένη, ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα
 ὡς πῆρ δείγματα, οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶν-
 ται· ἐκεῖ δὲ πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ τοιούτων εἶναι, c.

135. Εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθ, Ald. et Bass, εἰ γὰρ — καλόν,
 καὶ ἄξιον ἀκ., in quibus καὶ Cornarii monitu Steph. omisit,
 suffragante Ficino: *Proinde si fabulam quoque narrare oportet
 perpulchram, operae pretium, Simmia, est audire, atque
 ita scriptum in Cod. Aug. reperit Fischerus. Euseb. εἰ
 γὰρ δὴ καὶ μυθολογεῖν καλόν, ἄξιον ἀκ.* In Cod. Tub. omis-
 sum est καλόν, quod praeter Ficinum et Olympiodorus legit,
 cuius explicationem e Mss. protulit Wyttenb. ad Plutarch, de
 S. N. V. p. 83. Καλόν ἔφη τὸν μῦθον, ὡς καὶ τὸ φαινόμενον
 κατὰ φύσιν ἔχοντα κ. τ. λ. Similiter Gorg. §. 166. Ἄκουε δὴ,
 φασί, μάλα καλοῦ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἀγῆσθαι μῦθον, ὡς ἐγῶμαι,
 ἐγὼ δὲ λόγον. — ὑπὸ τῶ οὐρανῶ, Cod. Aug. ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

§. 136. ἡ γῆ αὐτὴ ἰδεῖν. Sic pro αὐτῇ Euseb., ut ipsa
 postulat ratio. In proximis, ubi Edd. εἴ τις ἀναθῆν αὐτὴν θεῶ-
 το, hoc αὐτὴν quum Codd. Aug. et Tub. cum Stob. non agnos-
 cant, diutius ferri non debuit. — ποικίλοις χρώμασι διειλ.
 Vulgo ποικίλη, χρώμ. διειλ. in quibus δις ταυτὸν. Nostrum
 dedit Stob. et Ficinus vertens *variis distinctam coloribus.* —
 ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶν. quorum colorum hos quibus pictores
 utuntur, quasi quaedam specimina esse. καταχρῶνται hic ut
 saepe, apud Platonem imprimis, nihil est nisi χρῶνται.

καὶ πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων καὶ καθαρωτέρων ἢ τούτων· τὴν μὲν γὰρ ἀλουργῆ εἶναι καὶ θαυμασὴν τὸ κάλλος, τὴν δὲ χρυσοειδῆ, τὴν δὲ ὅση λευκὴ γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν· καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων συγκειμένην ὡσαύτως καὶ ἔτι πλειόνων καὶ καλλίωνων ἢ ὅσα ἡμεῖς ἐωράκαμεν· καὶ γὰρ αὐτὰ ταῦτα τὰ κοῖλα αὐτῆς ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἔμπλεα ὄντα χρώματός τι εἶδος παρέχεσθαι, σίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλίᾳ ὥστε ἐν τι αὐτῆς εἶδος, ξυνεχὲς ποικίλον, φαντάζεσθαι. Ἐν δὲ ταύτῃ οὕσῃ τοιαύτη ἀνά λόγον τὰ φύομενα φύεσθαι, δένδρα

136. καὶ πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων — Isocrat. Euag. p. 201. B. οὐδὲ περὶ Κύπρου μόνον δεδιώς, ἀλλὰ πολὺ περὶ μειζόνων. Xenoph. Anab. III, 1, 22. ὥστε ἐξεῖναί μοι δοκεῖ εἶναι ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πολὺ σὺν φρονήματι μείζονι ἢ τούτοις. Cyrop. VII, 1, 21. πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε ἔξω γενόμενοι. Plato de rep. IX. p. 589. E. πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλίθῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ. Tamen vitiosam librorum scripturam ἐκλαμπροτέρων, cui alteram ex Euseb. substituerat Stephanus, Fischerus revocavit. — Τὴν μὲν γὰρ sc. γῆν, hanc enim eius partem etc. — γύψου ἢ χιόν. Euseb. γ. καὶ χ. — καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμ. συγκ. sc. τὴν ἄλλην γῆν εἶναι. — χρ. τι εἶδος παρέχεσθαι. Cod. Tub. παρέχεται. — ἐν τῇ τῶν ἄλλ. χρωμ. ποικιλίᾳ, sc. τοῦ ἀλουργούσ, τοῦ χρυσοειδοῦς, τοῦ λευκοῦ χρώματος etc. Vix memoratu dignum est Mudgii commentum legendis ἐν τῇ τῶν ἀνω χρωμ. — ὥστε ἐν τι αὐτ. εἶδ. ut una quaedam terrae species continua varietate appareat. ξυνεχὲς ποικίλον, continenter varietum, quatenus variegata species nullum habet interstitium colore vacuum. — ἀνά λόγον. Vulgo iunctim ἀνάλογον, ut et de rep. VI. p. 508. C. p. 511. extr. et alibi perperam scriptum. Euseb. ἀνάλογον τὰ τοιαῦτα φύεσθαι. An ἀνά λόγον τὰ φύομενα τοιαῦτα φύεσθαι? Certe τοιαῦτα expressit Ficinus: in huiusmodi vero terra convenienti ratione similes na-

τε καὶ ἀνθη καὶ τοὺς καρπούς, καὶ αὖ τὰ ὄρη
ὡσαύτως καὶ τοὺς λίθους ἔχειν ἀνά τὸν αὐτὸν
λόγον τὴν τε λειότητα καὶ τὴν διαφάνειαν καὶ τὰ
χρώματα καλλίω· ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια
εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα μόρια, σάρδιά τε
καὶ ἰάσπιδας καὶ σμαράγδους καὶ πάντα τα
τοιαῦτα ἐκεῖ δὲ οὐδὲν ὅστι οὐ τοιοῦτον εἶναι, καὶ

sci arbores. — καὶ τοὺς λίθους. Euseb. κ. τοὺς βουνούς. βου-
νός vocabulum de quovis colle vel tumulo, sed recentioribus
demum, usitatum. V. Valcken. ad Herod. IV, 158. p. 351.

136. τὴν τε λειότητα — Libri hic omnes *τελειότητα*: sed
librorum hic nulla prorsus auctoritas. Dedit quod suasit Ste-
phanus, τὴν τε λειότη., aptissimum h. l. non lapidibus modo,
sed montibus etiam, si quidem his et ἡ διαφάνεια conveniat
et τὰ χρώματα. Contra ad τὴν *τελειότητα* parum quadrat
quod sequitur καλλίω, aegreque in vulgata scriptura de Plato-
nis quidem more desideratur vocula τε: omnem denique du-
bitationem tollit statim illata sardiorum lapidum iaspidiumque
et smaragdorum mentio, nec obstat supra §. 135. init. illud
οὔτε τέλειον, ubi sermo fuit de rebus in mari nascentibus.
Imo si h. l. *τελειότητα* posuisset, qui posset, deinde §. seq.
init. tanquam *causam* illud afferre, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθα-
ροί εἰσι, καὶ οὐ κατεδησεμένοι οὐδὲ διεφθαρημένοι? Quid enim
aliud in his lapidibus ἢ *τελειότης* nisi τὸ μὴ εἶναι κατε-
δησεμένα μηδὲ διεφθαρημένα? Plura nos dicere in re satis per
se aperta Fischeri coëgit annotatio, qui quod dicit, Platoni
scribendum fuisse τὴν λειότητά τε, non τὴν τε λειότητα, aliud
discere ex quavis librorum, quos edidit, pagina potuerat. —
ἐκεῖ δὲ οὐδὲν ὅστι οὐ. Sic pro ὅστι μὴ Codd. Aug. Tub. item-
que Euseb. ubi scriptum ὅτιοῦν. Menon. p. 74. D. καὶ φησὶ
οὐδὲν αὐτῶν ὅστι οὐ σχῆμα εἶναι. Protag. §. 37. ὡς ἀναγκαῖον
οὐδένα ὄντιν οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς. Theaetet. §. 70.
φαρὲν οὐδένα ὄντιν οὐ τὰ μὲν αὐτὸν ἠγεῖσθαι τῶν ἄλλων σο-
φώτερον. Cyrop. I, 4, 25. οὐδένα ἔφασαν ὄντιν οὐ δακρυόουτ
ἀποστρέφουσθαι. Quippe locutio haec οὐδὲν ὅστι οὐ in unum

137. ἔτι τούτων καλλίω. Τὸ δ' αἴτιον τούτου εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι καὶ οὐ κατεδεδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι ὥσπερ οἱ ἐνθάδε ὑπὸ σπηπεδόνοσ καὶ ἀλμης καὶ ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνεῖ-
 ῤυηκότων, ἀ καὶ λίθοις καὶ γῆ καὶ τοῖς ἄλλοις, ζώοις τε καὶ φυτοῖς, αἴσχη τε καὶ νόσους παρέχει. Τὴν δὲ γῆν αὐτὴν κεκοσμηῖσθαι τούτοις τε ἅπασι καὶ ἔτι χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ καὶ τοῖς

quasi vocabulum coit: contra μὴ sic posuisset Plato, ἐκεῖ δὲ οὐδὲν εἶναι ὅτι μὴ τοιοῦτον εἴη. — καὶ ἔτι τούτων καλλίω sc. ἐκεῖ εἶναι πάντα. Sic tolerari potest hoc καλλίω; praestat tamen κάλλιον, a Ficino redditum: *illic nihil esse quod non tale sit aut etiam pulchrius.*

§. 137. καὶ ὑπὰ τῶν δεῦρο ξυνεῖῤ. Ita Euseb. A ceteris libris abest καὶ, quod tamen ad sensum requiritur quum intelligantur *aqua nebulaque et aer.* §. 133. εἶναι περὶ τὴν γῆν πολλά κρῖλα — εἰς ἀ ξυνεῖῤυηκέναι τό τε ὕδωρ καὶ τὴν ὀμίχλην καὶ τὸν αἴρα. Platonis fortasse fuerat ὑπὸ τε τῶν δ. — τοῖς ἄλλοις ζώοις τε κ. φ. Sic cum Fischero interpunxi. Sublata tamen post ἄλλοις distinctione, positum hoc ἄλλοις putet aliquis eodem modo quo Aristoph. Pac. 7. 9. ὑπὲρ ὕμων (τῶν Ἀθηναίων) πολεμίζων ἀντεῖχον ἀεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσαν. Herodot. II. 80. Συμφέρονται δὲ καὶ τὰδε ἄλλο Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων μόνουσι Λακεδαιμονίοισι — τὰδε μέντοι ἄλλοισι Ἑλλήνων οὐδαμοῖσι συμφέρονται. Xenoph. Anab. I, 5, 5. οὐ γὰρ ἦν χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδὲν. Cyrop. VII, 3, 7. καὶ βοῦς καὶ ἵππους εἶπε τούτῳ καὶ ἄλλα πρόβατα πολλά ἐλαύνειν. Nisi ibi πρόβατα veteri significato cuiusvis generis pecora designet. Lysias p. 630. πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων εὐπορήσειν, ubi Reiskium haec ratio fefellit. Gorg. §. 64. εὐδαιμονίζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, ubi vid. adscripta, et conf. Boeckhius in Plat. Min. p. 146.

137. τούτοις τε ἅπασι — Cod. Aug. πᾶσι. Mox pro πανταχοῦ Cod. Tub. Euseb. Stob. πολλαχοῦ. Illud quoque Ficinus ex-

ἄλλοις αὖ τοῖς τοιοῦτοις. Ἐκφανῆ γὰρ αὐτὰ ^{ρ. ιιι}
 πεφυκέναι ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ μεγάλα καὶ ^{a.}
 πανταχοῦ τῆς γῆς, ὥστε αὐτὴν ἰδεῖν εἶναι θεά-
 μα εὐδαιμόνων θεατῶν. Ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς εἶναι
 ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν ἐν
 μεσογείᾳ οἰκοῦντας, τοὺς δὲ περὶ τὸν αἴρα, ὥς-
 περ ἡμεῖς περὶ τὴν θάλατταν, τοὺς δὲ ἐν νήσοις,
 ὡς περιβρέειν τὸν αἴρα πρὸς τῇ ἠπείρῳ οὐσας·
 καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅπερ ἡμῖν τὸ ὕδωρ καὶ ἡ θάλατ-
 τὰ ἐσι πρὸς τὴν ἡμετέραν χρεῖαν, τοῦτο ἐκείνοις
 τὸν αἴρα, ὃ δὲ ἡμῖν ἀῆρ, τοῦτο ἐκεῖ τὸν αἰθέρα.

pressit, perque omnem terram. — Ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς. Cod. Aug. ἐπ' αὐτὴν. Cod. Tub. Ζῶα τ' ἐπ' αὐτῆς. §. 134. ἡμᾶς οὖν — οἰεσθαι ἀνα ἐπὶ τῆς γῆς οἰεῖν. §. 135. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ οὐρανῷ ὄντα. — μεσογεία. Cod. Aug. et Stob. μεσογαία, ut Thucyd. I. 120. pro τὴν μεσόγειαν in Cod. scriptum fuit τὴν μεσόγαιαν. Atque sic Xenoph. Hellen. VII, 1, 8. ἐν μεσογαίᾳ, contra IV 7, 1. ἐν μεσογείᾳ. Anab. V 10, 19. est διὰ μεσογαίας, item VI, 2, 5. εἰς μεσόγαιαν. Praetuli vulgatum propter similia βαθύγειος, λεπτόγειος, μελάγγειος. — ὥσπερ ἡμεῖς sc. οἰκοῦμεν, quod facile subauditur. nec corrigendum ἡμᾶς. Aristoph. Ran. 303. Ἐξεσι δ' ὥσπερ Ἠγέλοχος, ἡμῶν λέγειν. Gorg. §. 30. Οὐδὲν οἶμαι τοσοῦτον κακὸν εἶναι ἀνθρώπων, ὅσον δοῦσα ψευδῆς (sc. ἐστὶ), περὶ ἧν τυγχάνει νῦν ἡμῶν ὁ λόγος ὦν, ubi nominativum male a me tentatum vindicavit Schaeff. Melet. p. 126. Demosth. in Mid. p. 37. Spald. ἐχρῆν αὐτὸν — τὰ ὄντα ἀναλίσκοντα, ὥσπερ ἐγὼ, αὐτὰ μὲν ἀφαιρεῖσθαι τὴν νήκην, ubi scribi potuit καμῆ, (ut Soph. Oed. Col. 868. ταίγαρ σέ — Ἥλιος δοίη· βίον τοιοῦτον οἶον καμῆ γηραῖαί ποτε) — τὸ ὕδωρ καὶ ἡ θάλα, In Edd. post ὕδωρ interpositum τε non agnoscunt Codd. Aug. et Tub., neque expressit Ficinus. Itaque eieci. — τοῦτο ἐκείνοις τὸν αἰ. Ita Codd. Aug. Tub. Bas. 2. Stob. Vulgo ἐκεῖ. Post hoc ἐκείνοις intercidisse suspicor εἶναι, quod duriter certe omissum.

138. Τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην, ὥστε
 b. ἐκείνους ἀνόσους εἶναι, καὶ χρόνον τε ζῆν πολὺ
 πλείω τῶν ἐνθάδε καὶ ὄψει καὶ ἀκοῇ καὶ ὄσφρη-
 σει καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἡμῶν ἀφεσάναί τῃ
 αὐτῇ ἀποσάσει ἢ περ ἀήρ τε ὕδατος ἀφέςηκε καὶ
 αἰθήρ ἀέρος πρὸς καθαρότητα. Καὶ δὴ καὶ θεῶν
 ἔδη τε καὶ ἱερά αὐτοῖς εἶναι, ἐν οἷς τῶ ὄντι οἰ-
 κητὰς θεοῦς εἶναι, καὶ φήμας τε καὶ μαντείας
 καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν καὶ τοιαύτας συνουσίας

§. 138. Τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς — Cod. Tub. αὐτῆς (sc. τῆς γῆς) ut ante ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς εἶν. Illud tamen et Ficinus legit vertens *apud eos*; neque offendere debet statim post αὐτοῖς illatum deinde ἐκείνους. Protag. § 5. ἂν αὐτῶ διδάξ ἀργυρίον καὶ πείθῃς ἐκείνον, ποιήσει καὶ σὲ σοφόν. (Lutitiplir. p. 14. D. ἀλλά μοι λέξον, τίς αὐτῆ ἡ ὑπερσία ἐστὶ τῶν θεῶν. Αἰτεῖν τε φῆς αὐτοῦς καὶ δίδόναι ἐκείνους; Xenoph. Mem. IV, I, 1. καὶ τὸ ἐκείνου μεμῆσθαι μὴ παρόντος οὐ μιν καὶ ἀφελῆ τοὺς εἰωθότας τε αὐτῶ συνέειναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκείνον. — καὶ ὄσφρησει. Hoc in uno repertum Cod. Aug. anteposui tamen vulgato καὶ φρονήσει, quum ingenii praestantiam non sane tam obiter uno verbo memorasset Plato, nec post φρονήσεως mentionem addidisset haec καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Nunc additis his significantur *gustus taciusque*.

138. Καὶ δὴ καὶ θεῶν ἔδη τε — Ita pro vulgato ἄλση Codd. Aug. et Paris. Illud quum per se aptius est h. l., tum tanquam Platonis vocabulum affertur a Timaeo, in nostris autem Platonis exemplaribus non alias reperitur. V. Rubnk. ad Tim. p. 93. Huic igitur sedem suam restituimus. ἔδη autem h. l. sunt *templa cum statuis*, ἱερά *loca quaevis sacra*, ut *τεμῖν* et ἄλση. — καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν. αἰσθήσεις recte Fischerus ad *visa* et *somnia* traxit, quum dii hominibus vigilantibus dormientibusve appareant. Sed perperam idem αὐτοῖς de diis cepit, πρὸς αὐτοῦς de hominibus. Scilicet vulgo post θεῶν colon ponunt, quum tamen accusativi hi

γίγνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτούς· καὶ τὸν γε ἥλιον c.
καὶ σελήνην καὶ ἄστρα ὀρᾶσθαι ὑπ' αὐτῶν οἷα
τυγχάνει ὄντα, καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τού-
των ἀκόλουθον εἶναι. Καὶ ὅλην μὲν δὴ τὴν γῆν
60. οὕτω πεφυκέναι καὶ τὰ περὶ τὴν γῆν· τόπους δ'
ἐν αὐτῇ εἶναι κατὰ τὰ ἔγκοιλα αὐτῆς κύκλω
περὶ ὅλην πολλούς· τοὺς μὲν βαθυτέρους καὶ
ἀναπεπταμένους μᾶλλον ἢ ἐν ᾧ ἡμεῖς οἰκοῦμεν,
τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας τὸ χάσμα αὐτῶν ἔλατ-
^{σση: αὐτῶν.}
^{ἠαῖνοντι καθὼς}
^{ἰσολοκίστη}
τον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου, ἔσι δ' οὐς καὶ d.
βραχυτέρους τῷ βάθει τοῦ ἐνθάδε εἶναι καὶ πλα-
τυτέρους. Τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλ- 139.

καὶ Φήμας — καὶ τοιαύτας συνουσίας manifesto ad seq. γίγνε-
σθαι pertineant. αὐτὸς igitur de hominibus accipiendum,
αὐτοὺς de diis. — καὶ τὴν ἄλ. εὐδ. τούτων ἀκολ. εἶν. τούτων
hoc accessit e Cod. Tub. et Ficino: ceteris in rebus beatitu-
dinem eos his rebus congruam possidere.

135. τὸ χάσμα αὐτῶν ἔλατ. ἔχειν. Sic Cod. Tub. nisi
quod ibi scriptum αὐτῶν. Vulgo αὐτοὺς, quod ita propin-
quum praegresso τοὺς δὲ molestie redundat, quocirca Stepha-
nus coniecitabat ὄντας, καὶ τὸ χάσμα.

§. 139. Τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν — Haec omnia loca
sub terra ita perforata esse, ut ab altero in alterum meatus
pateant, et angustioribus et latioribus foraminibus. Explicui
proprie perverſam Fischeri interpretationem. In his καὶ κα-
τὰ σενότερα elegantius, opinor, καὶ abesset; σενότερα autem
nolthi in suis libris omnibus mutare cum Fischerio in σενώτερα,
quamvis e. c. in Tim. p. 66. D. editum legatur σενώτεροι.
Forsan potius Ionica forma (Herodot. II. 8.) scribendum σει-
νότερα. Schol. ad Xenoph. Anab. III, 4, 19. in marg. Cod,
Guelf. σενώτερον κοινῶς. σενότερον κατὰ τὸν κανόνα τὸν καθό-
λου χρηπτόν· ἀναλόγως καὶ τὸ ξεινότερον καὶ ξεινώτερον. Etym.

λήλους συντετρῆσθαι τε πολλαχῆ καὶ κατὰ σενό-
 νότερα καὶ εὐρύτερα καὶ διεξόδους ἔχειν, ἢ πολὺ
 μὲν ὕδωρ ρεῖν ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους ὥσπερ
 εἰς κρατῆρας καὶ ἀενάων ποταμίων ἀμήχανα με-
 γέθη ὑπὸ τὴν γῆν καὶ θερμῶν ὑδάτων καὶ ψυ-
 χρῶν, πολὺ δὲ πῦρ καὶ πυρὸς μεγάλους ποτα-
 μούς, πολλούς δὲ ὑγροῦ πηλοῦ καὶ καθαρωτέ-
 ρου καὶ βορβορωδεσέρου, ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ
 τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ

M. p. 275. τὰ διὰ τοῦ στέρος καὶ οτατος — εἰ μὲν ἔχει τὴν
 πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν μακράν, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται — εἰ
 δὲ βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μέγαλον, οἷον νεώτερος, σοφώτερος·
 πλὴν τοῦ σενότατος καὶ κενότατος, ἅπερ φησὶν ἀπὸ τοῦ σένος
 καὶ κένος γεγονέναι. In aliis scriptoribus libri ubique fere in-
 ter σενότερος et σενώτερος fluctuant. — Mox pro ἀενάων scripsi
 ἀενάων. ἀενάος apud Pindarum, Euripidem, Aristophanem ubi-
 vis fere vel scriptum in libris, vel metro postulante scri-
 bendum.

139. ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος. — Cod. Aug. ὥσ-
 περ οἱ ἐν Σικ. Eodem modo adiuncta quo §. 67. συμπε-
 σὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταρι-
 χευθέντες, ὀλίγου ὄλου μῖνει — χρέον. §. 87. Μὴ γενόμεθα —
 μισολόγοι, ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι γιγνόμενοι. §. 140. — τὰ ῥεύ-
 ματα εἰςρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες. — ῥύ-
 αξ fluentum est illud liquefactorum lapidum ignisque ex ca-
 teribus Aetnae prorumpens et subiectos adurens campos. V.
 Wessel. ad Diod. S. XIV. 59. Hoc fluentum in Aetna pro-
 prie ῥύαξ dictum. Diod. l. l. ἐφθαρμέναν τῶν παρὰ τὴν θά-
 λατταν τόπων ὑπὸ τοῦ καλουμένου ῥύακος ἀναγκαῖον ἦν τὸ πε-
 ζὸν στρατόπεδον περιπαρεῦσθαι τὸν τῆς Αἴτνης λόφον. Thucyd.
 III. 116. Ἐρξύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ
 τῆς Αἴτνης. — πηλοῦ ῥέοντες ποτ. Strabo VI. p. 413. B. Αἰθ.
 τακίστης ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἴτ' ἀναβληθείσης τὸ
 ὑπερχυθὲν τῆς κορυφῆς ὑγρὸν πηλὸς ἐπιμέλας, ῥέων κατὰ τῆς

ρύαξ· ὧν δὴ καὶ ἐκάσους τοὺς τόπους πληροῦ-
σθαι, ὧν ἂν ἐκάσους τύχη ἐκάστοτε ἢ περιρροή
γιγνομένη. Ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κά-
τω ὡςπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῆ. Ἐσι
δὲ ἄρα αὕτη ἢ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινά·
ἐν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως τε μέγισον
τυγχάνει ὄν καὶ διαμπερές τετρημένον δι' ὅλης
τῆς γῆς, τοῦτο ὅτιες Ὀμηρος εἶπε λέγων αὐτὸ p. 112
Τῆλε μάλ', ἦχι βάθισον ὑπὸ χθονός ἐσι βέ- a.
ρεθρον.

ὁ καὶ ἄλλοθι καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν
ποιητῶν Τάρταρον κεκλήκασιν· εἰς γὰρ τοι τοῦτο
τὸ χάσμα συρρέουσί τε πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ
ἐκ τούτου πάλιν πάντες ἐκρέουσι· γίγνονται δὲ

ὄρεινῆς· εἴτα πῆξιν λαβῶν γίνεται λίθος μυλίας τὴν αὐτὴν φυ-
λάττων χεράν· ἂν ἕξιν εἶχεν etc. — ὧν ἂν ἐκάσους τύχη. Corre-
xi vulgatum: τῆχι.

139. Ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν — Olympiod. τῆς τῶν ὑπο-
γείων ῥευμάτων ἀντιθέσεως αἰτίαν εἶναι φησι τὴν αἰώραν, ἢ ἐστὶν
ἀντιταλάντωσις, *oscillum*, *libratio quaedam reciproca*. Sen-
sus est: *haec omnia sursum deorsum moveri quasi quodam,*
quod in terra insit, oscillo. Perperam haec quoque intellexit
Fisch, κινεῖν h. l. pro κινεῖσθαι, *ferri iactarique*, acci-
piens. Platonis hanc de fluviis terram permeantibus doctri-
nam refellere tentavit Aristoteles Meteorol. II, 2. qui tamen
locus longior est, quam ut huc apponatur.

139. ὅπερ Ὀμηρος εἶπ. Il. Θ. 13. — εἰς γὰρ τοι τοῦτο τ.
χ. Voculam τοι e Cod. Tub. recepi. Indicatur autem his
verbis causa cur maximus hic sit hiatus et per totam patens
terram; in hunc enim omnia flumina confluere et effluere
hinc omnia. Inde hoc γὰρ. Deinde posterius πάντες exulat
a Cod. Tub.

- ἕκαστοι τοιοῦτοι, δι' οἷας ἂν καὶ τῆς γῆς ῥέωσιν.
140. Ἡ δ' αἰτία ἐστὶ τοῦ ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰςρεῖν
- b. πάντα τὰ ῥεύματα, ὅτι πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν τοῦτο· αἰωρεῖται δὴ καὶ κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω, καὶ ὁ αἶθρ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸ ταυτὸν ποιεῖ· ξυνέπεται γὰρ αὐτῷ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς ὀρμήσῃ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε, καὶ ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων αἰεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα, οὕτω καὶ ἐκεῖ ξυναιωρούμενον τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα δεινούς τινας ἀνέμους καὶ ἀμηχάνους παρέχεται καὶ εἰσιόν καὶ ἐξιόν. Ὅταν τε οὖν ὀρμη-
- c. σαν ὑποχωρήσῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ
- κάτω

§. 140. τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸ — sc. τὸ ὑγρὸν. Sic vulgatum αὐτὸν corrigere ipsa cogebat ratio. Fischerus tamen αὐτὸν ad τὸ ὑγρὸν pertinere voluit.

140. Ὅταν τε αὖν ὀρμήσαν ὑποχ. Non habent hoc ὀρμήσαν Codd. Aug. Tub. neque expressit Ficinus, vertens, *quum aqua in locum inferiorem delabitur*. Neque tamen ulla apparet fraudis origo, commodeque hoc ad praegressum illud ὀρμήσῃ refertur. — τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ῥεύματα δ. τ. γ. Haec si sana sunt, non aliter ego expedio nisi verba sic iungendo, τὰ ῥεύματα εἰςρεῖ διὰ τῆς γῆς τοῖς κατ' ἐκεῖνα καὶ πληροῖ αὐτά, quamvis duriusculum sit ἐκεῖνα seiungere a sequente τὰ ῥεύματα, durum itidem, εἰςρεῖν ad dativum τοῖς κατ' ἐκεῖνα trahere; sed aliter tamen sensus non constat. Quippe aqua ubi in inferiorem locum subsedit, in fluvios abiens per terram perforatam influit in *ulteriora illa loca, τόπους κατὰ τὰ ἔγκοιλα τῆς γῆς εἰς ἄλληλα συντετερημένους πολλαχῇ* §. 138. sq., eaque implet. Manifesto τοῖς κατ' ἐκεῖνα opponuntur deinde τὰ ἐνθάδε, *superiora haec ἔγκοιλα τῆς γῆς, quorum in aliquo nos habitamus.*

κάτω καλούμενον, τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ρεύματα
 δια τῆς γῆς εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ, ὡς περ
 οἱ ἐπαντλοῦντες ὅταν τε αὖ ἐκεῖθεν μὲν ἀπολί-
 πη, δεῦρο δὲ ὀρμήσῃ, τὰ ἐνθάδε πληροῖ αὖθις,
 τὰ δὲ πληρωθέντα ῥεῖ διὰ τῶν ὀχετῶν καὶ διὰ
 τῆς γῆς, καὶ εἰς τοὺς τόπους ἕκαστα ἀφικνούμενα,
 εἰς οὓς ἕκαστος ὁδοποιεῖται, θαλάττας τε καὶ
 λίμνας καὶ ποταμούς καὶ κρήνας ποιεῖ. Ἐντεῦθεν 141.
 δὲ πάλιν δυόμενα κατὰ τῆς γῆς τὰ μὲν μακρο-
 τέρους τόπους περιελθόντα καὶ πλείους, τὰ δὲ d.
 ἐλάττους καὶ βραχυτέρους πάλιν εἰς τὸν Τάρτα-
 ρον ἐμβάλλει τὰ μὲν πολὺ κατωτέρω ἢ ἐπην-
 τλεῖτο, τὰ δὲ ὀλίγον· πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ
 τῆς ἐκροῆς· καὶ ἕνια μὲν καταντικρῦ ἢ εἰσρεῖ ἐξέ-
 πεσεν, ἕνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος, ἕτι δὲ ἀ-
 παντάπασι κύκλω περιελθόντα ἢ ἀπαξ ἢ καὶ
 πλεονάκις, περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν, ὡς περ

140. εἰς οὓς ἕκαστος ὁδοποιεῖται, *in quae singula loca viam sibi faciunt.* ἕκαστος — praeter Ald. et Bass. scripti quoque libri Aug et Tub exhibent; cum Stephano tamen Forsterus edidit ἕκαστος, sensu nullo; Fischerus denique, praeeunte Mudgio, reposuit ἕκαστοις, ut ὁδοποιεῖται sit *aditus patet*, praeter sermonis usum, quo ὁδοποιεῖσθαι ponitur de eo, qui *viam sibi facit.* Unice vera est librorum scriptura ἕκαστος, ut ad ὁδοποιεῖται intelligatur τὰ ἐνθάδε πληρωθέντα. Demosth. in Mid. Spald. p. 111. ἀρ' οὖν συγχωρήσαιτ' ἂν τοῦτον, ὅστις ἐστὶν ἕκαστος ὁ μισῶν, κύριον γινέσθαι etc. ubi non debebat ἕκαστος mutari in ἕκαστον.

§. 141. ἢ ἐπηντλεῖτο — Hoc ἐπηντλεῖτο etsi referri potest ad praeced. illa τὰ ρεύματα — εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ

- οἱ ὄφεις, εἰς τὸ δυνατόν κάτω καθέντα πάλιν
 • ἐμβάλλει· δυνατόν δὲ ἐσιν ἑκατέρωσε μέχρι τοῦ
 μέσου καθιέναι, πέρα δ' οὐ ἄναντες γὰρ ἀμφο-
 τέροις τοῖς ρεύμασι τὸ ἑκατέρωθεν γίγνεται μέρος.
 Ταῦ μὲν οὖν δὴ ἄλλα πολλά τε καὶ μεγάλα καὶ δι
 παντοδαπὰ ρεύματά ἐσι· τυγχάνει δ' ἄρα ὄντα

ὡςπερ οἱ ἐπαντλοῦντες, hic tamem mallem ἐξιντλεῖτο. — κα-
 θέντα. Vulgo καμφθέντα, πάλ. ἐμβ., ἢ δυνατόν ἐσιν — κα-
 τιέναι. Quod post περιελθόντα et περιελιχθέντα vix cuiquam
 per se satis placuerit, καμφθέντα hoc mutandum esse in κα-
 θέντα propter subsequens, καθιέναι (sic enim Ald. et Bass.
 cum Cod. Aug.; ex Stob. Steph. edidit κατιέναι), monuerat
 iam in Eclogg. Cornarius, idem ex libro suo MS. δυνατόν δὲ
 scribens pro ἢ δυνατόν. Atque καθέντα Codd. Aug. et Tub.
 praebent cum Stob. qui κατιέντα habet; δυνατόν δὲ legitur
 in iisdem Codd. et apud Stob. idque reddidit Ficinus: licet
 autem utrinque ad medium usque defluere. Verbi καθιέναι
 sic intransitivo, quem dicunt, significatu positi exempla dedi
 ad Theaetet. §. 65. Adde Lobeckii animadversionem ad Soph.
 Ai. v. 842, in qua μεθιέναι, ἐφιέναι, ἀφιέναι, ὑφιέναι, ἀνιέναι, ἐξιέναι,
 eundem in modum usurpata multis monstrantur exemplis. —
 ἑκατέρωσε hoc pertinet ad illa ἕνια μὲν καταντικρὺ ἢ εἰςρεῖ
 ἐξέπεισεν, ἕνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Ea igitur flumina, quae
 semel saepiusve per terram circumcirca (nam id est h. l. περὶ
 γῆν) voluntur deorsum, non posse dicit neque in eandem,
 unde effluxerint, neque in oppositam partem ultra deferri
 quam ad mediam illam voraginem; acclivem enim esse flu-
 minibus sive in hanc sive illam in partem delabentibus ascen-
 sum. Aristot. l. l. ubi Platonis hanc profert doctrinam: πάντα
 πάλιν κύκλω περιάγειν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἤρξατο ρεῖν· πολλά
 μὲν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, τὰ δὲ καὶ καταντικρὺ τῆ δίσσει
 τῆς ἐκροῆς, οἷον, εἰ ρεῖν ἤρξατο κάτωθεν, ἄνωθεν εἰςβάλλειν· εἶναι
 δὲ μέχρι τοῦ μέσου τὴν κάθεισιν· τὸ γὰρ λοιπὸν πρὸς ἄναντες
 ἢ δὴ πᾶσιν εἶναι τὴν φορὰν. — ἄναντες γὰρ ἀμφοτέρωσις — Codd.
 Tub. Paris. et Bas. 2. ἄναντες γὰρ πρὸς ἀμφ. Ficin. ulterior
 nam prolapsus utrinque foret adscensus. Scripserat haud du-
 bie Plato: ἄναντες γὰρ πρὸσω ἀμφοτέρω.

ἐν τούτοις τοῖς πολλοῖς τέτταρ' ἄττα ρεύματα,
 ὧν τὸ μὲν μέγιστον καὶ ἕξωτάτω ῥέον περὶ κύκλω
 ὃ καλούμενος Ὀκεανός ἐστι, τούτου δὲ καταντι-
 κρῦ καὶ ἐναντίως ῥέων Ἀχέρων, ὃς δι' ἐρήμων τε
 τόπων ῥεῖ ἄλλων, καὶ δὴ καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων εἰς
 τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα, οὗ αἱ ^{P.113}
 τῶν τετελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφι- ^{a.}
 κνοῦνται, καὶ τινὰς εἰμαρμένους χρόνους μένα-
 σαι, αἱ μὲν μακροτέρους, αἱ δὲ βραχυτέρους,
 πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰς τῶν ζώων γενέσεις.
 Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει, 142.
 καὶ ἐγγυὲς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέ-
 γαν πυρὶ πολλῶ καόμενον καὶ λίμνην ποιεῖ μεί-
 ζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης ζέουσαν ὕδατος
 καὶ πηλοῦ· ἐντεῦθεν δὲ χωρεῖ κύκλω θολερὸς

141. τέτταρ' ἄττα ρεύματα. ἄττα abest a Cod. Aug. et Stob. Vellem potius hoc ρεύματα abesset, nulla certe de causa repetitum. — ῥέον περὶ κύκλω. Sic Edd. vett. cum Cod. Aug. Stephanus περικύκλω edidit, quod monstri simile. Sed et περὶ κύκλω vix alias usquam reperies; κύκλω dicunt vel ἐν κύκλω. Coniicio περιῆ κύκλω. Tum vellem interiecto articulo ῥέων ὃ Ἀχέρων. — δι' ἐρήμων τε. Addidi hoc τε cum Fischero e Codd. Aug. Tub. et Stob. — οὗ ἀφικν. V. not. ad §. 131. De re ipsa conf. ibid. §. 131.

§. 142. Τρίτος — ἐκβάλλει. ἐκβάλλειν de scaturigine fluminis e terra proveniente poni, docuit, adhibito hoc quoque loco, Musgravius ad Eurip. Iphig. Taur. 1042. — Tum Attici καόμενον reposui pro καϊόμενον. Cf. §. 148. — τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης, mari mediterraneo, quod alias dicitur ἡδὲ ἢ θάλασσα, hoc mare.

- b. καὶ πληώδης περιελιττόμενος δὲ τῇ γῆ. ἄλλοσέ τε ἀφικνεῖται καὶ παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιᾶδος λίμνης οὐ ξυμμιγνύμενος τῷ ὕδατι περιελιχθεὶς δὲ πολλάκις ὑπὸ γῆς ἐμβάλλει κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου. Οὗτος δ' ἐστὶν ὃν ἐπονομάζουσι Πυριφλεγέθοντα, οὗ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν, ὅπη ἂν τύχῃσι τῆς γῆς. Τούτου δ' αὖ καταντικρὺ ὁ τέταρτος ἐκπίπτει εἰς τόπον πρῶτον δεινόν τε καὶ ἄγριον,
- c. ὡς λέγεται, χρωῶμα δὲ ἔχοντα ὅλον οἶον ὁ κυαν-

142. περιελιττόμενος δὲ τῇ γῆ — Euseb. δὲ γε τῇ γῆ. A libris tamen Theodoretī et Euseb. MS. Oxon. abest τῇ γῆ, quod in reliquis quoque libris omissum vellem. Nam ut adiunctum verbo dativum feras pro διὰ τῆς γῆς, vix possis περιελιττόμενον τῇ γῆ aliter quam de fluvio externam terram ambiente intelligere, quum tamen de meatu subter terram hoc dici declarat paludis Acherusiae mentio. An scripserat Plato περιελιττόμενος δὲ τῆς γῆς ἄλλοσέ τε (ei in alias terrae partes) ἀφικνεῖται etc.? ἐμβάλλει κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου, i. e. εἰς τι κατωτέρω μέρος τοῦ Ταρτ. Nam in ipsum Tartarum, ut reliqui fluvii, ille exundat. §. 14f. init. Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν δυόμενα κατὰ τῆς γῆς — πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει. cf. §. extr. Male h. l. Cod. Aug. ἐκβάλλει.

142. Οὗτος δ' ἐστὶν ὃν ἐπονομάζουσι — Vulgo ὃν ἔτι ἐπονομ. Cod. Tub. ὃν ἔτι ὀνομάζ. Voculam recte omittit Cod. Aug. et Theodoret. — οἱ ῥύακες. vid. not. ad §. 139. — Τούτου δ' αὖ καταντ. Cod. Tub. τούτου δὲ αὐτοῦ κ. — εἰς τόπον πρῶτον δεινόν τε. A Theodoro omissum hoc πρῶτον vellem sic positum, πρῶτον εἰς τόπ. Tum id. Theodor. ἄγριον. Λέγεται δὲ χρωῶμα ἔχειν — — χρωῶμα. „Ficinus: colorem vero locus talem habet totus, qualis est Cyaneus: quasi legerit ὁ κυανέος cum Stobaeo. At κυανὸς non modo est ipse color caeruleus, qualis est coeli et maris — sed etiam gemma eiusdem coloris, sed flavescens, e genere iaspidum (Plin. H. N. 37, 9.) vel se-

νός, ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον, καὶ τὴν λίμνην, ἣν ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων, Στύγα· ὁ δ' ἐμπέσων ἐνταῦθα καὶ δεινὰς δυνάμεις λαβῶν ἐν τῷ ὕδατι δὺς κατὰ τῆς γῆς περιελιττόμενος χωρεῖ ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀχερουσιάδι λίμνῃ ἐξ ἐναντίας, καὶ οὐδὲ τὸ τούτου ὕδωρ οὐδενὸ μίγνυται, ἀλλὰ καὶ οὗτος κύκλῳ περιελθὼν ἐμβάλλει εἰς τὸν Τάρταρον ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι ὄνομα δὲ τούτου τῶ ἐσὶν, ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι, Κωκυτός. Τού- 143.

cundum alios sapphirorum, Conf. Theophr. de lapidd. p. 218. Bas. Meurs. Cypr. II, 5. p. 94. et Schneiderus ad Anacr. Od. 29, 4. FISCHERUS: κυανὸν *ochram cupri*, deinde etiam *lapidem Lazuli* dictum in Lexico suo scripsit vir in his rebus omnium hodie eruditissimus, Schneiderus.

142. καὶ τὴν λίμνην, ἣν ποιεῖ — Hoc ἢ Theodoretī Codd. aliquot servarunt, quo omisso, et moleste redundabant haec ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων, et post verba ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον sic scriptum oportebat, καὶ τὴν λίμνην ποιεῖ τὴν Στύγα καλουμένην. Nunc idem h. l. est sermonis tenor qui de legg. III. p. 683. A. — εἰς Λακεδαίμονα, ἣν ὑμεῖς ἀρσῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι, καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις. Xenoph. Anab. I, 1, 2. Κύρου μεταπίμπεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων etc. Ibid. I. 4. 9. — ποταμὸν — πλήρη ἰχθύων μεγάλων καὶ πρᾶων, οὓς αἱ Σύροι θεοῦ ἐνόμιζον καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἶαν, οὐδὲ τὰς περισερᾶς. — περιελιττόμενος. Cod. Aug. δὺς καὶ κατὰ τῆς γῆς περιελ. Euseb. et Theodoret. δὺς κ. τ. γ. καὶ περιελιττόμενος. Bene. Aliunde tamen non firmatum hoc καὶ recipere dubitavi multorum memor locorum, ubi itidem nulla est participiorum iunctura. — χωρεῖ ἐναντίως. Cod. Aug. et Euseb. h. l. et paullo post ἐναντίως, cui locus in his nullus. Nam ἐναντίως χωρεῖ est idem quod ἐξ ἐναντίας χωρεῖ; contra χωρεῖ ἐναντίως est *obviat ei*. Nec supra in verbis τούτου δὲ καταπτικρὺ καὶ ἐναντίως ἔσαν Ἀχέρων §. 141. ulla librorum fuit varietas. — ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι.

- d. των δὲ οὕτω πεφυκότων, ἐπειδὴν ἀφίκονται οἱ τετελευτηκότες εἰς τὸν τόπον οἱ ὁ δαίμων ἕκασον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἱ τε καλῶς καὶ ὁσίως βιώσαντες καὶ οἱ μὴ καὶ οἱ μὲν ἂν δόξωσι μέσως βεβιωκέναι, πορευθέντες ἐπὶ τὸν Ἄχέροντα, ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματα ἔσιν, ἐπὶ τούτων ἀφικνοῦνται εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἐκεῖ οἰκουσί τε καὶ καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων δίδόντες δίκας ἀπολύονται, εἴ τις τι ἠδίκησε, τῶν τε εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν
- c. ἕκασος· οἱ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἀμαρτημάτων, ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς

Sic Codd. Aug. Tub. Euseb. et Stob. In Edd. legitur, φάσκουσι, quod alienum ab h. l.

§. 143. οἱ τε καλῶς καὶ ὁσίως βίωσ. Ita Codd. Aug. Tub. Bas. 2. Stob. atque ita legerunt Ficinus et, teste Förstero, Aristippus. In Ald. librarij errore post ὁσίως repetitum καὶ Stephanum induxit, ut ediderit καλ. καὶ ὁσίως καὶ δικαίως. Μοχ μέσως βεβιωκέναι est οὐ διαφερόντως οὔτε κακῶς οὔτε εὖ βεβ.

143. ἠδίκησε. Unus Cod. Aug. ἠδίκηκε. — καὶ καθαιρόμενοι. Suid. v. Ἀχέρων. Ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε καὶ οὐ κολασθηρῷ, ἔϋπτων καὶ σμήχων τὰ ἀμαρτηματα τῶν ἀνθρώπων. — εὐεργεσιῶν. Perinde atque h. l. εὐεργεσίαι opponuntur ἀδικήμασι de rep. X. p. 615. B. ubi itidem sermo de mortuorum apud inferos poenis praemiisque, ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν — καὶ αὖ εἴ τις εὐεργεσίας εὐεργετικότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσοι γεγενοίτες εἶεν, κατὰ ταυτὰ τὴν ἀξίαν κορίζονται.

143. ἀνιάτως ἔχειν. Theodoret. ἀνηκέως. Hesych. ἀνήκεσον· ἀνιάτων, ut vulgatum ex glossa fluxisse videri queat. Sed de rep. X. p. 615. E. τις τῶν οὕτως ἀνιάτως ἔχόντων εἰς πονηρίαν. de legg. IX. p. 862. E. ἂν δ' ἂν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχον-

καὶ μεγάλας ἢ φόνους ἀδίκους καὶ παρὰ νόμους πολλοὺς ἐξεργασμένοι ἢ ἄλλα ὅσα τυγχάνει ὄντα τοιαῦτα, τούτους δὲ ἢ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν Τάρταρον, ὅθεν οὐποτε ἐκβαίνουσιν. Οἱ δ' ἂν ἰάσιμα μὲν, μεγάλα δὲ δόξωσιν 144. ἡμαρτηκέναι ἀμαρτήματα, οἷον πρὸς πατέρα ἢ μητέρα ὑπ' ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες, καὶ μετὰ μελόν αὐτοῖς τὸν ἄλλον βίον βιώσιν, ἢ ἀνδρο-^{p. 114} φρόνοι τοιοῦτω τινὶ ἄλλω τρόπῳ γένωνται, τού-^{a.} τοις δὲ ἔμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη, ἔμπεσόντας δὲ αὐτοὺς καὶ ἐνιαυτὸν ἐκεῖ γενομέ-

τα αἰσθῆται νομοθέτης, δίκην τούτοις — θήσει τινά. Gorg. §. 171. Οἱ δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἀδικήσωσι καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀνάτοι γίνωνται etc. — ἢ ἱεροσυλίας. Abest ἢ a Cod. Tub. neque expressit hoc Ficinus: qui -videlicet sacrilegia multa perpetraverint. — Cod. Tub. τυγχ. τοιαῦτα ὄντα.

§. 144. οἷον πρὸς πατέρα — Praepositione caret lib. Aug. non tamen unius huius testimonio damnanda. Xenoph. Cyrop. I, 6, 31. διώριζε δὲ τούτων ἅ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητῆον ἦν καὶ ἅ πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Memor. IV 2, 16. διορισάμεθα πάλιν, πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους δίκαιον εἶναι τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, πρὸς δὲ τοὺς φίλους ἀδικον. — βίον βιώσιν. Theodoret. βιώσωσιν, unde alterum Attico more contractum putabat Grammaticus Lipsiensis. Tum Euseb. τοιοῦτω τρόπῳ ἄλλῳ. — τούτοις δὲ ἔμπ. Sic pro τούτους Cod. Aug. et Bas. 2. — κατὰ τὸν Κωκυτὸν, in Cocytum ita ut secundo fluvio deferantur. Xenoph. Cyrop. VII, 5, 16. τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει ἐν τῇ νυκτί. Contra deinde κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσ. est prope lacum. Cyrop. VII, 1, 14. ὁπότε δ' αὖ γένοιτο κατὰ τινος τῶν πρόσθεν συμμαχασμένων, et ibid. §. seq. ὡς δὲ παριῶν κατὰ Ἀβραδάταν ἐγένετο, ἔση, καὶ ὁ Ἀβραδάτας — προσῆλθεν αὐτῷ. Anab. V, 2, 16. Ξενοφῶν σὰς κατὰ τὰς πύλας ὁπόσους ἐδύνατο κατεκάλυε τῶν ὀπλιτῶν ἕξω.

- νους ἐκβάλλει τὸ κῦμα τὰς μὲν ἀνδροφόνους
 κατὰ τὸν Κωκυτὸν· τοὺς δὲ πατραλοίας καὶ μη-
 τραλοίας κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα. Ἐπειδὴν
 δὲ φερόμενοι γένωνται κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχε-
 ρουσιάδα, ἐνταῦθα βοῶσί τε καὶ καλοῦσιν οἱ
 μὲν οὐς ἀπέκτειναν, οἱ δὲ οὐς ὑβρισαν· καλέσαν-
 τες δ' ἰκετεύουσι καὶ δέονται ἑᾶσαι σφᾶς ἐκβῆναι
 εἰς τὴν λίμνην καὶ δέξασθαι· καὶ εἰ μὲν πεί-
 σωσιν, ἐκβαίνουσί τε καὶ λήγουσι τῶν κακῶν· εἰ
 δὲ μὴ, φέρονται αὖθις εἰς τὸν Τάρταρον καὶ ἐκεί-
 θεν πάλιν εἰς τοὺς ποταμούς· καὶ ταῦτα πά-
 σχοντες οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν πείσω-
 σιν οὐς ἠδίκησαν· αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δι-
 145. κασῶν αὐτοῖς ἐτάχθη. Οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι δια-
 φερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι προκεκρίσθαι,

144. ἐκβαίνουσί τε καὶ λ. Sic pro vulgato ἀποβαίνουσι re-
 scripsi e Cod. Paris. et Euseb. Tum Euseb. κακείθην pro καὶ
 ἐκείθην.

§. 145. Οἱ δὲ δὴ δόξωσι — προκεκρίσθαι. Quicumque au-
 tem videntur prae ceteris sancte vivendo excelluisse. Xenoph.
 Mem. III, 5, 19. τοῦτο γάρτοι καὶ θαυμαστὸν ἐστὶν τὸ τοὺς μὲν
 τοιούτους πειθαρχεῖν τοῖς ἑφεσῶσι, τοὺς δὲ ἑπλίτας καὶ τοὺς
 ἑππέις, οἱ δοκοῦσι καλοκαγαθία προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν,
 ἀπειθεστάτους εἶναι πάντων. πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι, si ad vitam
 sanctam spectes, quo sensu et eis τὸ ὁσ. β. poni potuit. Sic
 positae praepositionis in promptu sunt exempla, neque iam
 quidquam ad loci integritatem desiderabitur post receptum a
 nobis, quod in Codd. et Edd. omissum unus praestat Theo-
 doretus, verbum προκεκρίσθαι. Nam in Theodoreti Θεσ. Παθ.
 VIII. p. 118. legitur τῷ ὁσίως βεβιωκέναι προκεκρίσθαι, ubi ta-
 men Codd. πρὸς τὸ ὁσ. βιῶναι προκεκρ., et ibid. XI. p. 115.

οὗτοί εἰσιν οἱ τῶνδε μὲν τῶν τόπων τῶν ἐν τῇ γῆ ἔλευθερούμενοί τε καὶ ἀπαλλαττόμενοι ὡςπερ δεσμωτηρίων, ἄνω δὲ εἰς τὴν καθαρὰν οἴκησιν ε. ἀφικνούμενοι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς οἰκίζόμενοι. Τούτων δὲ αὐτῶν οἱ φιλοσοφία ἰκανῶς καθηράμενοι ἄνευ τε σωμάτων ζῶσι τὸ παράπαν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον καὶ εἰς οἰκήσεις ἔτι τούτων καλλίους ἀφικνοῦνται, ἃς οὔτε βράδιον δηλώσαι οὔτε ὁ χρόνος ἰκανὸς ἐν τῷ παρόντι. Ἄλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα χρὴ ὧν διεληλύθαμεν, ὧ Σιμμία, πάντα ποιεῖν ὡςτε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ με-

πρὸς τὸ οἰῶς διαβιῶναι προκεκρίσθαι, ex quo natum ap. Clem. Alex. Strom. IV. p. 488. προσκεκλήσθαι. Hoc neglecto, Forsterus διαφερόντως in διαφέροντες mutatum maluit, in quo miror virum Graece non indoctum. Neque enim dici potuit οὐδ' ἂν δόξωσι διαφέροντες pro δόξ. διαφέρειν, nec poni h. l. praesens διαφέροντες. Nec magis, quod suaserunt alii, βιῶναι bis potest intelligi, ut ad utrumque, ad διαφερόντως et ad οἰῶς trahatur. Post ἔλευθερούμενοι voculam τε praetermisit Theodoretus. Deinde ex eod. et Euseb. ac Stob. in his ἐπὶ τῆς γῆς articulum revocavi. Sic supra §. 134. ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν. §. 135. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

ad Stob. lib. α
loc. quem
vid.

145. ἄνευ τε σωμάτων — Euseb. et Theodorot. inepte ἄ. τε καμάτων. Cod. Aug. σώματος. Ficinus tamen: absque corporibus, et Olympiod. ad h. l. αἱ δὲ καθαρθεῖσαι τελῶς εἰς τὸν ὑπερκόσμιον τόπον ἀποκαθίστανται ἄνευ σωμάτων. — τὸ παράπαν. Sic et Ald. Bass. Steph., non, ut in editis libris omnibus legi Fischerus ait, παράπαν. Tum Clem. Alex. εἰς τὸν ἅπαντα χρόν. et Ficinus: totum per tempus.

145. πάντα ποιεῖν ὡςτε — i. e. παντὶ τρόπῳ μηχανᾶσθαι nihil relinquere intentatum, ut etc. Cod. Aug. Euseb. Stob. Iambl. πᾶν ποιεῖν. (Theodoret. πάμπαν.) Ut Gorg. §. 77. ὅθεν καὶ πᾶν ποιούσιν ὡςτε δίκην μὴ δίδόναι. Sed alterum itidem frequen-

τασχεῖν· καλὸν γὰρ τὸ εὖθλον καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη. Τὸ μὲν οὖν ταῦτα διίσχυρίσασθαι οὕτως

comp. Xenilley
Life Journal,
7. 126.

d. ἔχειν ὡς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ πρόπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρὶ· ὅτι μέντοι ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ' ἅττα περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκίσεις, ἐπεὶ περ ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὔσα, τοῦτο καὶ πρόπειν μοι δοκεῖ καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι οἰομένῳ οὕτως ἔχειν καλὸς γὰρ ὁ κίνδυνος καὶ χρῆ' τὰ τοιαῦτα ὡς περ ἐπάδειν ἑαυτῷ· διὸ δὴ ἐγώ γε καὶ

146. πάλαι μηκύνω τὸν μῦθον. Ἀλλὰ τούτων δὴ 63.

tant scriptores. Xenoph. Anab. III, 1, 35. ἡμῖν δ' ἐγῆμαι πάντα ποιητέα ὡς μήποτε ἐπὶ τοῖς βαρβάροις γένομεθα. Hel- len. VI, 1, 4. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ — πάντα ποιήσειαν ἂν ὡς σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. Lysias Ἀπολ. δωροδ. p. 708. πάντα δὲ ποιῶσιν ὅπως ἡμεῖς τοῖς εὐ πεποιηκόσιν ὀργισθήσομεθαι. Demosth. in Mid. init. πάντα ποιῶντος (omnem lapidem mouerit) τούτου καὶ τῶν ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐκ ἐπίσθη (ὁ δὴ-μος.)

145. ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ' ἅττα. Cod. Aug. ἢ ταῦτά ἐστιν. Tum Edd. ἢ ταῦτ' ἅττα. Ut in Codd. Aug. et Tub. legitur ac Stob. (ubi scriptum τοιαῦτα τὰ), τοιαῦτ' ἄλλα dederat iam Turnebus. — τοῦτο καὶ πρόπειν μοι δοκ. Ex Codd. Tub. scripsi μοι pro ἐμοί. Verba autem sic iunge: τοῦτο καὶ πρόπειν μοι δοκεῖ οἰομένῳ οὕτως ἔχειν καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι (sc. οἰομένῳ οὕτ. ἔχ.). Xenoph. Oecon. 4, 1. αἱ δοκοῦσι κάλλιστα τῶν ἐπιση- μῶν καὶ ἐμοὶ πρόπει ἂν μάλις ἐπιμελομένα (sc. αὐτῶν). Sic illa legenda. Lysias p. 779. οὐκ ἄξιον τούτοις πολλάκις χρῆ- σθαι συμβούλοις, οἷς οὐδὲ ἅπαξ ἐλυσιτέλησε πειθόμενοις. Plato de legg. II. p. 656. A. μῶν οὖν δὴ βλαβὴν ἔσθ' ἤντινα φέροι τῷ χαίροντι πονηρίας — σχήμασι etc.; Soph. Oed. Tyr. 216. φρο- νεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι, atque inde explica- da ibid. illa 863. εἴ μοι ξυεῖη φέροντι μοῖρα τῶν εὐσεπτον ἀγνεί- αν λόγων.

ἕνεκα θαρρῆεῖν χρῆ περὶ τῆ αὐτοῦ ψυχῇ ἀνδρα,
 ὅστις ἐν τῷ βίῳ τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς πε-
 ρὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς κόσμους εἶασε χαίρειν ὡς e.
 ἀλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἠγνῆσά-
 μενος ἀπεργάζεσθαι, τὰς δὲ περὶ τὸ μανθάνειν
 ἐσπούδασέ τε καὶ κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλ-
 λοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ, σωφροσύνη τε
 καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ ἐλευθερία καὶ
 ἀληθεία, οὕτω περιμένει τὴν εἰς ἄδου πορείαν p. 115
 ὡς πορευσόμενος ὅταν ἡ εἰμαρμένη καλῇ. Ὑμεῖς ^{a.}
 μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, καὶ οἱ
 ἄλλοι εἰσαῦθις ἐν τινι χρόνῳ ἕκαστοι πορεύσεσθε ^{εἰς τὴν χυρῆν κατὰ}
 ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός, ἢ ^{ἐκαστος}
 εἰμαρμένη, καὶ σχεδὸν τί μοι ὥρα τραπέσθαι
 πρὸς τὸ λουτρόν· δοκεῖ γὰρ βέλτιον εἶναι λουσα-

§. 146. καὶ πλέον θάτερον ἠγνῆσάμενος ἀπεργάζεσθαι se.
 αὐτοῦς, τοὺς κόσμους. Loquendi hoc genus πλέον θάτερον ποι-
 εῖν, tem malam facere peiorem, hoc quidem loco a nemine
 adhuc interpretum intellectum, satis explicuimus ad Plat. Eu-
 thyd. §. 24. Nimirum cui id ipsum in malis videtur ponen-
 dum, quod corporis vinculis constricti in hac vita a veritate
 indaganda prohibemur, is, quidquid corpori colendo exor-
 nandoque tribuitur, eo malum illud gravior fieri putabit, τοὺς
 περὶ τὸ σῶμα κόσμους πλέον θάτερον ἀπεργάζεσθαι.

146. φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός. Hic si certum aliquod Tra-
 gici dictum respexisset Plato, scripsisset, opinor, κατὰ τὸν
 τραγικόν, vel φησὶν ὁ τραγικός. Leni potius cavillatione in
 universum tragici sermonis granditatem perstringit ad extre-
 mum usque festivus Socrates. Itaque τραγικός ἀνὴρ est *tragi-
 cus quispiam*. Fischero etiam de *tragico actore* accipi haec
 posse videbantur. — Mox in his δοκεῖ γὰρ βέλτιον etc. incom-

μενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα ταῖς
 147. γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Ταῦτα δὴ εἰ- 64.
 b. πόντος αὐτοῦ, ὁ Κρίτων, εἶεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες·
 τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπισέλλεις ἢ περὶ τῶν παι-
 δων ἢ περὶ ἄλλου του, ὅ,τι ἂν σοι ποιοῦντες ἡμεῖς
 ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν; Ἄπερ αἰεὶ λέγω,
 ἔφη, ὦ Κρίτων, οὐδὲν καινότερον, ὅτι ὑμῶν αὐ-
 τῶν ἐπιμελούμενοι ὑμεῖς καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς
 καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετε ἅπτ' ἂν ποιῆ-
 τε, καὶ μὴ νῦν ὁμολογήσητε· εἰάν δὲ ὑμῶν μὲν

mode post γὰρ in Edd. inculcatum ἦδη, quod potius poni
 debet in praeced. post σχεδόν τι, cum Codd. Aug. et Tub.
 et Ficino omisi. Ficinus: praestat enim, ut puto, post lava-
 ctum venenum bibere.

§. 147. τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπισέλλεις — Cod. Tub. et Ald.
 cum Bas. 1. ἐπιτέλλει. Bas. 2. ἐπιτέλλῃ, quod recepit Steph. Cod. Aug.
 ἐπιτέλλεις. ἐπιτέλλειν et ἐπιτέλλεσθαι, mandare, poetarum est
 verbum; prosae scriptores ἐντέλλεσθαι dicunt. Proprium de ex-
 tremam morientium voluntate vocabulum lenissima nos mutatione
 restituimus. Xenoph. Hellen. I, 7, 7. παρεῖλθε — φάσκων —
 ἐπισέλλειν αὐτῷ τοὺς ἀπολλυμένους, εἰάν σωθῆ, ἀπαγγεῖλαι τῷ
 δήμῳ etc. Atque sic in hoc dialogo §. 149. Socrates dicitur
 ταῖς οἰκείαις γυναιξὶν ἰναντίον τοῦ Κρίτωνος διαλεχθεῖς τε καὶ
 ἐπισείλας ἅπτα ἐβούλετο. Conf. Valken. ad Eurip. Hippol. v.
 858. p. 255. 2. D.

147. οὐδὲν καινότερον. Ita Euthyphr. in it. τί νεώτερον, ὦ
 Σώκρ. γέγονεν ὅτι σὺ — ἐνθάδε νῦν διατρέβεις; Suid. νεώτερον,
 καινόν et νεώτερος, τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἀπλοῦ, ἀντὶ τοῦ νέος. —
 καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς — Non reddita a Ficino verba
 καὶ τοῖς ἐμοῖς desunt etiam in Cod. Aug., proclivi librarii er-
 rore. ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς est mihi quaeque sunt mea, ad me
 pertinent. Liberos suos imprimis intelligit, ea nimirum lege,
 ut sint sui similes futuri. — καὶ μὴ νῦν ὁμολογήσητε, etiamsi
 nunc non promiseritis.

αὐτῶν ἀμελήτε καὶ μὴ θέλητε ὡςπερ κατ' ἴχνη
κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν
χρόνῳ ζῆν, οὐδὲ εἰὰν πολλὰ ὁμολογήσητε
ἐν τῷ παρόντι καὶ σφόδρα, οὐδὲν πλέον ποιήσε-
τε. Ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμισόμεθα, ἔφη, οὐ-
τω ποιεῖν· θάπτωμεν δὲ τίνα σε τρόπον; Ὅπως
ἂν, ἔφη, βούλησθε, εἰάνπερ γε λάβητέ με, καὶ
μὴ ἐκφύγω ὑμᾶς. Γελάσας δὲ ἅμα ἠσυχῆ καὶ 138.
πρὸς ἡμᾶς ἀποβλέψας εἶπεν, Οὐ πείθω, ἔφη,
ὦ ἄνδρες, Κρίτωννα, ὡς ἐγὼ εἰμι οὗτος ὁ Σωκρά-
της ὁ νυνὶ διαλεγόμενος καὶ διατάττων ἕκαστα

147. θάπτωμεν δὲ τίνα σ. τρ. Correxī e Cod. Paris. vul-
gatum θάπτομεν, alioquin in θάψομεν mutandum. Cod. Aug.
τίμι σὲ τρέψω; Cod. Paris. σε τίνα τρόπον. Cic. Tusc. I. 43.
rogatus a Critone (Socrates) quemadmodum sepeliri vellet,
multam vero, inquit, operam frustra consumpsi; Critoni enim
nostro non persuasi, me hinc avolaturum neque mei quid-
quam relicturum. Verumtamen, Crito, si me assequi poteris
aut sicubi nactus eris, ut tibi videtur, sepelito. Sed mihi
crede, nepho me vestrum, cum hinc excessero, consequetur.

§. 148. εἶπεν, Οὐ πείθω, ἔφη — Post εἶπεν illatum ἔφη
etsi non compareret in Codd. Aug. Tub., tenui tamen propter
multa eiusdem modi loca. §. 155. καὶ ἐκκαλυψόμενος — εἶπεν,
ὁ δὲ δὴ τελευταῖον ἐφθέγγετο, ὦ Κρίτων, ἔφη, etc. Xenoph. Oe-
con. VII. 10. Καὶ ὁ Ἰσχομάχος ἀπεκρίνατο, τί δ', ἔφη, ὦ Σώκρ.
VIII. 15. Ὁ δ' εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὦ ξένη, εἴ τι συμβαίνει
γενέσθαι, πῶς κείται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νῆϊ etc. Conf. not. ad §. 61. et
ad Cratyl. §. 62. — ὡς ἐγὼ εἰμι οὗτ. ὁ Σώκρ. me esse hunc So-
cratem qui nunc vobiscum loquitur (non eum, quem mor-
tuum mox videbitis). Omisso, ut factum in Cod. Tub., ar-
ticulo ὁ ante Σώκρ., ut verba sic cohaereant, ὡς ἐγὼ οὗτος ο
νὸν διαλεγόμενός εἰμι Σωκράτης, non respondebunt succeden-

- τῶν λεγομένων, ἀλλ' οἶεταί με ἐκεῖνον εἶναι ὃν ὄψεται ὀλίγον ὕστερον νεκρὸν, καὶ ἐρωτᾷ δὴ, πῶς
- d. με θάπτῃ· ὅτι δὲ ἐγὼ πάλαι πολὺν λόγον πεποίημαι, ὡς, ἐπειδὰν πῖω τὸ φάρμακον, οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δὴ τινὰς εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῶ ἄλλως λέγειν παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἑμαυτόν. Ἐγγυήσασθε οὖν ἔμε πρὸς Κρίτωνα, ἔφη, τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἢν οὗτος πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο οὗτος μὲν γάρ, ἢ μὴν παραμενεῖν· ὑμεῖς δὲ, ἢ μὴν μὴ παραμενεῖν, ἐγγυήσασθε, ἐπειδὰν ἀποθάνω, ἀλλὰ
- e. οἰχήσεσθαι ἀπιόντα, ἵνα Κρίτων ῥᾶον φέρῃ καὶ μὴ ὀρῶν μου τὸ σῶμα ἢ καόμενον ἢ κατορυττόμενον ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ ἅττα πά-

tia haec ἀλλ' οἶεταί με ἐκεῖνον εἶναι etc. — καὶ ἐρωτᾷ δὴ. Ironice positum hoc δὴ, quod cum Codd. Aug. et Tub. veti. habent Edd., a Stephano in δεῖ mutatum, idque positum post πῶς. — πῶς με θάπτῃ. Sic Cod. Tub. itemque Cod. Aug. nisi quod ibi scriptum θάπτει. Inde natum in Edd. Ald. et Bass. πῶς με θάπτειν, ex qua Steph. fecit πῶς δεῖ με θάπτειν. Ficin. *interrogat, quemadmodum me sepeliat*. Coniunctivum θάπτῃ sermonis ratio flagitat.

148. Ἐγγυήσασθε οὖν με — Demosth. p. 899. ed. Reisk. πρῶτον ὑμῖν μάρτυρας παρασχέσομαι ὡς αὐκ ἠγγυησάμην ἐγὼ τὸν Παρμίνοντα (*me pro Parmenonte non spondisse*), ἀλλ' Ἀρχιππος. et p. 901. εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ (τῷ Ἀπατουρίῳ) τὸν Παρμίνοντα etc. V. Salp. d. M. U. c. 16. Tum, omisso μίν, Cod. Tub. οὗτος γάρ. — καόμενον. Sic e Cod. Aug. Fischerus scripserat pro vulgari καίόμενον. In seqq. ἅττα deest in Cod. Tub.

σχοντος, μηδὲ λέγει ἐν τῇ ταφῇ, ὡς ἢ προτίθε-
 ται Σωκράτη ἢ ἐκφέρει ἢ κατορύττει. Εὖ γὰρ 149.
 ἴσθι, ἢ δ' ὅς, ὧ ἄριστε Κρίτων, τὸ μὴ καλῶς λέ-
 γειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελές, ἀλλὰ
 καὶ κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. Ἀλλὰ θάρ-
 ρεῖν τε χρὴ καὶ φάσαι τοῦμὸν σῶμα θάπτειν,
 καὶ θάπτειν οὕτως ὅπως ἂν σοι φίλον ἦ καὶ p. 110
 65. μάλισα ἠγῆ νόμιμον εἶναι. Ταῦτ' εἰπὼν ἐκεῖνος^{a.}
 μὲν ἀνίστατο εἰς οἶκημά τι ὡς λουσόμενος καὶ ὁ
 Κρίτων εἶπετο αὐτῷ, ἡμᾶς δ' ἐπέλεγε περιμένειν.
 Περιεμένομεν οὖν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλεγόμενοι
 περὶ τῶν εἰρημένων καὶ ἀνασκοποῦντες, τότε δ'

148. ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτη — Cod. Aug. ἢ ὡς προ-
 τίθεται σω ἢ ἐκφέρεται. Cod. Tub. ἐν τῇ ταφῇ ἢ προτίθεται
 σωκράτης ἢ ἐκφέρει ἢ κατορύττει. Ficinus: neque dicat in fu-
 nere, proponi Socratem aut ejferri aut sub terram condi. Un-
 de a Platone scriptum suspicere ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτης ἢ
 ἐκφέρεται ἢ κατορύττεται. Sed tamen quum Critonem sepul-
 turae curam suscepisse intelligatur ex § seq., non temere
 movendam putavi Edd. veterum scripturam. προτίθεσθαι, col-
 locare mortuum, sic positum Eurip. Phoen. 1329. ἐγὼ δ' ἠκω
 μετὰ — γὰρ ἂν ἰοκάστην, ὅπως λούσῃ προθῆται τ' οὐκ ἔτ' ὄντα
 παδ' ἐμὸν. Conf. Hecub. 617.

§. 149. εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελές sc. ἐσί. εἰς αὐτὸ τοῦτο,
 si hoc ipsum, τὸ μὴ καλῶς λέγειν, spectetur. πλημμελές hoc
 vereor ut recte mutetur in πλημμελεῖ, quamvis hoc nuper
 suaserit magnae vir auctoritatis. De hominibus frequens est
 πλημμελεῖν: num item de rebus? — ἀνίστατο εἰς οἶκημά τι.
 Protag. §. 6. δέυρο ἐξανασῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Auctor Theag.
 p. 129. B. ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξανασῆναι. Eurip. Heracl. 59. ἀνί-
 στασθαί σε χρὴ εἰς Ἄργος, οὐ σε λείσιμος μένει δίκη. — τότε

αὐτὸν περὶ τῆς συμφορᾶς διεξιόντες ὅση ἡμῖν γε-
γονυῖα εἶη, ἀτεχνῶς ἠγούμενοι ὡς περὶ πατρὸς σε-
ρηθέντες διάξουσιν ὄρφανοὶ τὸν ἔπειτα βίον. Ἐπει-
δὴ δὲ ἐλούσατο καὶ ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παι-
δία, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς μικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ
μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο, ἐκείναις
ἐναντίον τοῦ Κρίτωνος διαλεχθεῖς τε καὶ ἐπισεί-
λας ἅττα ἐβούλετο, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ
παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν, αὐτὸς δὲ ἦκε παρ'
ἡμᾶς.

Ἐπεὶ αὐτὸν περὶ τ. σ. Vulgo τότε, pravo accentu. Plenus enim sermo fuisset, Περιεμένοντες οὖν τότε μὲν — ἀνασκοποῦντες, το-
τὲ δ' αὐτὸν — διεξιόντες. Hom. Iliad. A. 62. οἶος δ' ἐκ νεφύων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστῆρ παμφαίανον, τοτὲ δ' αὐτίς ἔδυν νέφεα σκίοέντα. Atque pertinet huc semel positum illud ἄλλοτε Sophr. Electr. 739. φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ σκέλη προφαίανον, de quo vid. Herm. ad Vig. p. 768. omninoque totum illud genus, quum in priore membro οἱ μὲν, τὰ μὲν, ἄλλοι μὲν et similia reticentur. Sil. I. v. 241. armis consulta senatus Vertere, nunc donis, Latinorum eundem hunc usum praeter ceteros illustravit ad Liv. III. 37. I. F. Gronovius. — ὡς περὶ πατρὸς. Cod. Aug. ὡς πατρ. Tum id. lib. δύο γὰρ υἱεῖς αὐτῷ. Ipse de se Socrates in Apol Plat. p. 34. D. καὶ οἰκεῖοί μοί εἰσι καὶ υἱεῖς γε, ὧ ἄνδρες Ἄδ., τρεῖς, εἷς μὲν μαιράκιον ἤδη (Lamprocles Xenoph. Mem. II, 2, 1.) δύο δὲ παιδία (Sophroniscus et Menexenus Diog. Laërt. II, 26.) — αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες. Laërtius h. l. postquam Aristotele auctore duas Socratem uxores duxisse narravit, priorem Xanthippen, unde genitum Lamprocle, alteram Myrtonem, quae Sophroniscum ei Menexenumque pepererit, addit οἱ δὲ προτέραν γῆμαι τὴν Μυρτώ φασιν, ἔνοι δὲ καὶ ἀμφοτέρως ἔχειν ὁμοῦ, ἂν εἴη Σατυρός τε καὶ Ἰεράνυμος ὁ Ῥόδιος. Platonem primo haud dubio loco nominasset, si h. l. duarum Socratis uxorum mentionem veteres agnovissent. Ex his tamen verbis, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο et seqq. τὰς μὲν γυναῖκας — ἀπιέναι ἐκέλευσεν clarum

ἡμᾶς καὶ ἦν ἤδη ἐγγυς ἡλίου δυσμῶν· χρόνον γὰρ πολὺν διέτριψεν ἐνδον. Ἐλθὼν δ' ἐκαθέζετο 150. το λελουμένος, καὶ οὐ πολλὰ ἄττα μετὰ ταῦτα διελέχθη. Καὶ ἦκεν ὁ τῶν ἔνδεκα ὑπηρετής, καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὸν, ὦ Σώκρατες, εἶπεν, οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ ὅπερ ἄλλων καταγιγνώσκω, ὅτι μοι χαλεπαίνουσι καὶ καταρῶνται, ἐπειδὴ αὐτοῖς παραγγέλλω πίνειν τὸ φάρμακον, ἀναγκάζοντων τῶν ἀρχόντων· σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλλως

clarum esse scripsit in Add. ad Lucian. Halcyon. §. 8. Hemsterhusius, utramque uxorem, Xanthippen et Myrtonem, marito vixisse superstitem Mihi longe secus videtur. Uxores Socratis duas si intellexisset Plato, non αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες scripsisset, sed αἱ γυναῖκες αὐτοῦ, quumque supra Echecrati Phaedo narraverit, se carcerem ingressos invenisse Xanthippen ἔχουσαν τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην; suum ipsius, opinor, non Myrtus filiolum tenentem, quem locum ipse ibi Hemsterh. adhibuit; in filiorum autem numero Aristoteles et Plato consentiant: apparet, quantum a Platone Aristotelis istud discordet testimonium. Recte igitur in priore animadversione dixerat vir summus, Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminisse Platonem et Xenophontem, Laërtium citans II, 26. ibique Casaub. et Menag. αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες sunt mulieres propinquas, Xanthippe cum aliis aliquot κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθεῖσαις τῷ οἴκῳ. V. Ammon. v. Ἀρχιστεῖς.

§. 150. κατ' οὐ πολλὰ ἄττα — ἄττα hoc abest a Cod. Tub. οὐ πολλὰ ἄττα est i. q. ὀλίγα ἄττα, pauca quaedam. Xenoph. Hellen. I, 5, 22. καὶ τινες ἀπέκτειναν οὐ πολλούς. Adscripsi, ne cui, ut nobis olim, corrigendum videatur οὐ πολλὰ τὰ μετὰ ταῦτα δ'. — οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ. σοῦ abest a Cod. Aug., γε a Cod. Tub. — ἐπειδὴ αὐτ. παραγγέλλω. Sic recte Cod. Aug. pro παραγγέλλω. — τῶν ἀρχόντων.

- ἔγνωκα ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ γενναιότατον καὶ
 πραότατον καὶ ἀριστὸν ἄνδρα ὄντα τῶν πώποτε
 δεῦρο ἀφικομένων, καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ
 ἐμοὶ χαλεπαίνεις, γινώσκεις γὰρ τοὺς αἰτίους,
 ἀλλὰ ἐκείνοις. Νῦν οὖν, οἶσθα γὰρ ἂν ἦλθον
 ἀγγελῶν, χαῖρέ τε καὶ πειρῶ ὡς ῥᾶστα φέρειν
 d. τὰ ἀναγκαῖα. Καὶ ἅμα δακρύσας μετασρεφό-
 151. μενος ἀπήει. Καὶ ὁ Σωκράτης ἀναβλέψας πρὸς
 αὐτόν, Καὶ σὺ, ἔφη, χαῖρε, καὶ ἡμεῖς ταῦτα
 ποιήσομεν. Καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς, Ὡς ἀσεῖος,
 ἔφη, ὁ ἄνθρωπος· καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν
 χρόνον προσήει καὶ διελέγετο ἐνίοτε καὶ ἦν ἀν-
 δρῶν λῶστος, καὶ νῦν ὡς γενναίως με ἀποδα-
 κρῦει. Ἄλλ' ἄγε δὴ, ὦ Κρίτων, πειθώμεθα
 αὐτῷ καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τέτρι-
 πται εἰ δὲ μὴ, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ
 e. Κρίτων, Ἄλλ' οἶμαι, ἔφη, ἔγωγε, ὦ Σώκρατες,

των i. e. τῶν ἑνδεκά. Cf. not. ad. §. 4. — ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ.
 Male praetermissum vulgo articulum τῷ praestant Codd. Aug.
 et Tub. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, dum fuisti in carcere.

§. 151. καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρ. προσήει — *Et per to-
 tum me tempus (triginta hos dies) inuisebat (non, quod alius
 fecisset, ad mortem destinatum neglexit) interdumque (vel
 negotiis vacuus vel quando illius ferebat animus) confabu-
 labatur mecum virorumque optimum se praebebat: et nunc
 quam liberaliter me deplorat!* Ita haec intelligenti mihi ni-
 hil quidquam deesse ad plenum sensum videtur, necdum
 coniecturam amplecti possum Iacobsii in Additam. Animadv.
 in Athen. Deipnos. p. 166. ante προσήει excidisse πρῶτος sus-
 picati. — Ἄλλ' ἄγε δὴ. Sic h. l. pro ἀλλὰ γε δὴ Cod. Paris.

ἔτι ἥλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσι καὶ οὐπω δεδυκέναι· καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλους πάνυ ὀψέ πίνοντας, ἐπειδὴν παραγγεληῖ αὐτοῖς, δειπνήσαντάς τε καὶ πίνοντας εὖ μάλα καὶ ξυγγενομένους γ' ἐνίους ὧν ἂν τύχωσιν ἐπιθυμοῦντες· ἀλλὰ μηδὲν ἐπέιγου, ἔτι γὰρ ἐγχαωρεῖ. Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰκότως γ', ἔφη, ὦ Κρίτων, ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιῶσιν οὐς σὺ λέγεις, οἶονται γὰρ κερδανεῖν ταῦτα ποιήσαντες, καὶ ἐγωγε εἰκότως ταῦτα οὐ ποιήσω οὐδὲν γὰρ οἶμαι κερδαίνειν ὀλίγον ὑςερὸν πίων ἄλλο γε ἢ γέλωτα ὀφλήσειν ^{p. 117}
 παρ' ἑμαυτῷ, γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ὄντος. Ἄλλ' ἴθι, ἔφη, πείθου, ^{a.}

cum Ficino: *sed age, o Crilo*. Vid. not. ad §. 81. — ἐπὶ τοῖς ὄρεσι. Ald. et Stob. ἐν ταῖς ὄρ. Codd. Aug. Tub. Paris. et Bas. 2. ἐπὶ τ. ὄ. uti iam cum Forstero edidit Fischerus. Atticam notum est septentrionem versus et occidentem cinctam montibus fuisse.

151. καὶ ξυγγενομένους — Sic pro συγγεν. Cod. Tub. Recte Steph. in marg. vertit *et quidem nonnullos suis amoribus potitos*. De *venere* enim h. l. intelligendum, ξυγγενίσθαι. — ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιῶσιν οὐς σὺ λέγεις. Ita e Codd. Aug. Tub. et ex Bas. 2. scripsi pro ἂ σὺ λέγ., quod praeferrem, si succederent haec καὶ ἐγωγε εἰκότως ταῦτ' ἂ ἔμοι δέδοκται v. l. huiusmodi aliqua. Nunc magnopere languet additamentum hoc ἂ σὺ λέγεις: alterum non item. In seqq. κερδαίνειν illud, quod in κερδανεῖν mutavit Turneb. praeuente Ficino, *nihil enim me lucraturum spero*, libri tamen scripti editique confirmant, quocirca retinui, quamquam post hoc non πίων expectabam, sed potius πείόμενος. — οὐδενὸς ἔτι ὄντος. Ita Cod. Paris. cum Bas. 2. Vulgo ἐνότος pro ὄντος. Tum Bas. 2. μη ἄλλο ποίει. Vid. not. ad Parmen. §. 21.

152. καὶ μὴ ἄλλως ποίει. Καὶ ὁ Κρίτων ἀκούσας ἔνευσε τῷ παιδὶ πλησίον ἐσῶτι, καὶ ὁ παῖς ἐξελεῖται καὶ συχνὸν χρόνον διατρέψας ἤκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον ἐν κύλικι φέροντα τετριμμένον. Ἰδὼν δὲ ὁ Σωκράτης τὸν ἄνδρωπον, Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτισε, σὺ γὰρ τούτων ἐπισήμων, τί χρὴ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ
- b. πίνοντα περιεῖναι, ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακεῖσθαι· καὶ οὕτως

§. 152. τὸν μέλλοντα δώσειν — Cod. Tub. et Bas. 2. διδόναι. §. 20. ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον. — Εἶεν, ὦ βέλτ., Εἶεν h. l. non significat *cedo* aut *agedum*, qua potestate nusquam reperiri hoc arbitror, ne loco quidem illo Aeschyli Choëph. 717., sed habet hic, ut ubivis, vim quamdam *probandi*. γὰρ statim post εἶεν, ut h. l., infertur Sympos. p. 204. C. Εἶεν δὴ, ὦ ξένη· καλῶς γὰρ λέγεις· τοιοῦτος ἂν ὁ Ἔρως τίνα χρεῖαν ἔχει; Ibid. p. 213. E. Εἶεν δὴ, ἄνδρες· δοκεῖτε γὰρ μοι νηφίην· οὐκ ἐπιτρεπτόν οὖν ὑμῖν, ἀλλὰ ποτόν. Euthyd. §. 52. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, Εὐθύδημε· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα ἄγεις· πῶς αὖν ἐπίσταμαι ἐκείνην τὴν ἐπισήμην, ἣν ἐζητοῦμεν.

152. ἕως ἂν σου βάρος — Infra §. 154. ἐπειδὴ οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, ac Ficinus: *quoad gravari tibi sentias crura*. Unde quod coniecit Fisch. σοι pro σου, in libro ullo repertum mihi quoque praeferendum videretur. — καὶ οὕτως αὐτὸ ποίησει — *atque ita*, inter ambulandum, *per se ipsum efficax erit*, ut nulla alia re opus sit. ποιεῖν, ut Latinum *facere*, de *praesentibus remediis* positum apud Dioscoridem imprimis reperitur v. c. I, 95. ποιεῖ πρὸς φάρμακα, *valet adversus venena*. Quamvis autem hanc pretii scripturam Codd. praebent Aug. et Tub. cum Ald., quum Bas. 2. habeat ποιήσεις, *atque ita id facies*, quod recepit Steph. Quae hortandī causa adiecta quis non sic potius scripta mallet, οὕτως οὖν

αὐτὸ ποιήσει. Καὶ ἅμα ὠρέξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. Καὶ ὅς λαβὼν καὶ μάλα ἴλεως, ὦ Ἐχέκρατες, οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὡς περ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, Τί λέγεις, ἔφη, περὶ τοῦδε τοῦ πόματος πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαί τινι; ἔξεςιν ἢ οὐ; Τοσοῦτον, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τρίβομεν ὅσον οἴομεθα μέτριον εἶναι πιεῖν. Μανθάνω, ἦ δ' ὅς, ἀλλ' 153. εὐχασθαί γέ που τοῖς θεοῖς ἔξεςί τε καὶ χρῆ, τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκείσε εὐτυχῆ γενέσθαι. ἃ δὴ καὶ ἐγὼ εὐχομαί τε καὶ γένοιτο ταῦτη. Καὶ ἅμα εἰπὼν ταῦτα ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιε. Καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως

ποιήσεις v. ποίει? Fischerus qui rescripsit ποιήσει, hoc per ποιήση, *facies in te*, explicuit.

152. καὶ μάλα ἴλεως — καὶ h. l., ut mox in verbis ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς — ἐξέπιε, non copulat, sed intendit. — οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος — Plutarch. p. 499. B. Ὁ δὲ (Σωκράτης) ἴλεως καὶ περῶς, οὐ τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὐδὲ χρώματος οὐδὲν οὐδὲ σχήματος μάλ' εὐκόλως ἐξέπιεν. Ergo ad χρώματος suppleri potest οὐδὲν. Aristoph. Eqq. 297. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται καὶ μεδίσησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεσηκότος. φθείρειν, φθορὰ et συμφθείρεσθαι etsi proprie usurpantur de colorum diversi generis mixtura, v. Hemsterh. ad Lucian. Prom. §. 5., hic tamen διαφθείρειν, ut ubique alias, *mutare in deterius* significat. — ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Aristoph. Ran. 804. ἐβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

§. 153. Μανθάνω — Vid. not. ad §. 20. 2. Proximo που caret liber Aug. — ἐπισχόμενος, poculo labris ἀποτο. — κατί-

μὲν ἐπιεικῶς οἴοιτε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύνειν· ὡς δὲ εἶδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα, οὐκέτι, ἀλλ' ἐμοῦγε αὐτοῦ βία καὶ ἀσακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα, ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἑμαυτόν· οὐ γὰρ δὴ ἐκείνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἑμαυτοῦ τύχην, οἴου ἀνδρὸς ἐταίρου ἐσερημένος εἶην.

d. Ὁ δὲ Κρίτων ἔτι πρότερος ἐμοῦ, ἐπεὶ οὐχ
154. οἶόςτ' ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα, ἐξανέστη. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύνων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχισάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων πλήν γε αὐτοῦ Σω-

χειν τὸ μὴ δακρύνειν. Praeter sermonis nostri rationem illatum hoc μὴ exemplis illustravi ad Plat. Parmen. §. 41. Perinde enim haec intelligenda ac si legeremus οἴοιτε ἦσαν κατέχειν τὸ δακρύνειν, velut mox sequitur ἐπεὶ οὐχ οἶόςτ' ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα. Poterant eadem ita exprimi: — οἴοιτε ἦσαν κατέχειν ἑαυτοὺς τὸ μὴ οὐ δακρύνειν.

153. ἀλλ' ἐμοῦγε αὐτοῦ βία καὶ ἀσακτὶ — Hoc verborum ordine Cod. Paris. et Bas 2. itēmq̄ Cod. Aug., nisi quod αὐτοῦ ibi omissum. Vulgo ἀλλ' ἐμοῦγε βία καὶ αὐτοῦ ἀσακτὶ ἐχ. De voc. ἀσακτὶ, non stillatim; sed fusc, vid. Valcken, ad Th. ocr. Adon. p. 228. Abresch. Lectt. Aristae. p. 141. — οἴου ἀνδρὸς ἔτ. i. e. ὅτι τοιοῦτου ἀνδρ. etc. Xenoph. Cyrop. VI, 3, 11. κατοικτεῖραν τὴν τε γυναῖκα οἴου ἀνδρὸς ἐστρατο, καὶ τὸν ἀνδρα οἴαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτι ἄψαιτο. Herodot. VII, 12. οἱ δὲ στρατιῶται οἱ ταύτῃ ἀκούοντες ταῦτα ἐς φόβον κατισίατο, ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἦκον. Hom. Iliad. ε, 757. Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τὰδε καρτερὰ ἔργα, ὀσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν μάψ —;

§. 154. κατέκλασε — Vulgo κατέκλαυσε, quod praeter sermonis usum explicant ad lacrimas concitantē, ne sic quidem

κράτους ἐκεῖνος δὲ, Οἶα, ἔφη, ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι. Ἐγὼ μέντοι οὐχ ἦκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν· καὶ γὰρ ἀκήκοα ὅτι ἐν εὐφημία χρῆ τελευτᾶν. Ἄλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε καὶ καρτερεῖτε. Καὶ ἡμεῖς ἀκούσαντες ἡσυχύνθημεν τε καὶ ἐπέσχομεν τοῦ δακρῦειν· ὁ δὲ περιελθὼν, ἐπειδὴ οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατεκλίθη ὑπτίος· οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἅμα ἐφαπτόμενος αὐτοῦ οὗτος ὁ δούς τὸ φάρμακον, δια-

apto in his verbis significatu. Graviori h. l. opus erat vocabulo, quod felici Stephani coniectura inventum (Thes. Gr. L. v. κατακλαίω). librorum Pariss. unus liquido confirmat. Notum illud Homeri ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.

154. ὅτι ἐν εὐφημία χρῆ τελευτᾶν — Olymp. "Ὅτι ἐν εὐφημία τελευτᾶν ἠξίουσι οἱ Πυθαγόρειοι, ὡς ἀγαθοῦ τε καὶ ἱεροῦ τοῦ πράγματος ὄντος. Auctor Axiochi 3. τὸ κοινὸν — τούτω καὶ πρὸς ἀπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος καὶ — δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως μονοουχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεῶν ἀπίεσαι. — ἡσυχύνθημεν τε. Voculam τε non habet Cod. Aug. — οὕτω γὰρ ἐκ. ὁ ἄνθρωπος. Haec ne post illa §. 152. τί χρῆ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πῖόντα περιῖναι· ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακείσθαι, moleste redundare videantur, pertinere puta ad praecedens ὑπτίος, quod supra praetermiserat scriptor. In proximis vero illa ὁ δούς τὸ φάρμακον si statim verbis οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος succederent, quo loco posita ea vertit Ficinus, sic enim qui venenum praebuit, iusserat, sane vix possent tolerari; hunc in modum in Edd. et Codd. collocata tantum abest ut cum Uptono ad Arrian. p. 177 et Wyttenbachio ad Plut. de S. N. V p. 52. pro inepto glossemate habeam, ut aegre iis ego carerem. Haec si recidere volumus, quot loca veterum eodem iure Criticorum nobis mutilabit li-

λιπῶν χρόνον ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέ-
 λι κάππειτα σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν πόδα
 ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο. Ὁ δ' οὐκ ἔφη. Καὶ μετὰ
 p. 118 τοῦτο αὖθις τὰς κνήμας, καὶ ἑπανιῶν οὕτως
 a. ἡμῖν ἐπεδείκνυτο ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο·
 καὶ αὐτὸς ἤπτετο καὶ εἶπεν, ὅτι, ἐπειδὴν πρὸς
 155. τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ, τότε οἰχίσηται. Ἦδη

vido! Quid, quod absque his hoc potius ordine verba po-
 ni oportebat, καὶ ἀμα οὗτος ἐφαπτόμενος αὐτοῦ. — διαλιπῶν
 χρόνον ἐπεσκόπει, *paullulum moratus (subinde) considerabat.*

154. καὶ ἑπανιῶν οὕτως — ἑπανιῶν non est *rediens ad nos*,
 ut interpretatur Fisch., sed *manu ascendens*, ut recte Fici-
 nus. — ψύχοιτο. Aelian. H. A. IV 23 κανέου δ' ἀνθρώπος
 πῶν κατὰ τὴν τοῦ αἵματος πῆξιν καὶ ψύξιν ἀποθνήσκει. Ari-
 stoph. Ran. 123. Ἡρ. ἄλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη ἢ δια-
 θυείας. Δ. Ἄρα κώνισιον λέγεις; Ἡρ. Μάλιστά γε. Δ. Ψυχρὰν γε
 καὶ δυσχρίμερον· εὐθὺς γὰρ ἀπαπύγνυσι τάντικνήμια. — πή-
 γνυτο. Cod. Tub. πνίγοιτο, quod ortum videri potest ex πη-
 γνύοιτο, uti legitur in Ed. Turnebi., idque requirebat Steph.
 Sed ut supra §. 58. διασκεδάννυται legitur pro διασκεδανύηται,
 ubi formam aliis adstruxi exemplis, sic h. l. germana in verbo
 πήγνυσθαι optativi forma videtur fuisse πήγνυτο vel πηγνύτο, ut
 δαινύτο Iliad. ω, 665. ubi vid. Schol. Venet. et λελύτο Od. σ. 237.
 V. Buttm Gramm. §. 9°. b. p. 276. Ed. V. — καὶ αὐτὸς ἤπτετο, αι-
 que ipse tangebatur. αὐτὸς oppositum ceteris qui aderant, quos ille
 tangere iusserat ἐπιδεικνύμενος ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο.
 Sic non erat quod αὐτὸς in αὖθις mutatum vellet Forsterus,
 quem ref. lens Fischerus verba haec referre nos iubet ad ipsum
 Socratem, ut dicatur ipse contrectasse frigentia membra istam-
 que vocem emisisse.

§. 155. Ἦδη οὖν σχεδὸν τι — Xenoph. Anab. IV 6, 2.
 Καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σαθμῷ καὶ ὁ Χειρῖσος αὐτῷ ἔχα-
 λεπάνθη, ὅτι οὐκ εἰς κόμην ἦγεν. Soph. Antig. 1186. καὶ τυγ-
 χάνω γε κλειῆθ' ἀνάσπασ' οὐ πύλης χαλῶσα καμὲ φθόγγος οἰ-

οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γὰρ, εἶπεν, ὃ δὴ τελευταῖον ἐφθέγγετο, ὦ Κρίτων, ἔφη, τῷ Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτρούνα· ἀλλὰ ἀπόδοτε καὶ μὴ ἀμελήσητε. Ἄλλα ταῦτα ἔσαι, ἔφη ὁ Κρίτων· ἀλλ' ὅρα εἴ τι ἄλλο λέγεις. Ταῦτα ἐρομένου αὐτοῦ, οὐδὲν ἔτι ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν ἐκινήθη τε καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψεν αὐτὸν, καὶ ὅς τὰ ὄμματα ἔστησεν. Ἰδὼν δὲ ὁ Κρίτων συνέλαβε τὸ σῶμα τε

κείου κακοῦ βάλλει δι' ἄταν. — Τὸ ἦτρον est ὁ μεταξὺ ὀφθαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος. V. Tim. Lex. — ἐνεκεκάλυπτο γὰρ, ritu morientium. Xenoph. Cyrop. VIII, 7. 28. Ταῦτ' εἰπὼν (ὁ Κῦρος) καὶ πάντας δεξιωσάμενος συνεκάλυψατο καὶ οὕτως ἰτελευτήσεν.

155. Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτ. „Variae a variis afferuntur causae, cur Socrates Aesculapio potissimum iusserit gallum prosecari. V. Spencerus ad Orig. c. Cels. 6. p. 74. Auctor Ep. Socr. 14. extr. tradit, Socratem e pugna Deliaca saluum redeuntem eum Aesculapio novisse. Tertull. Apolog. 46. *Aesculapio tamen gallinaceum prosecari iam in fine iubebat, credo, ob honorem patris eius, quia Socratem Apollo sapientissimum omnium cecinit.* Ego vero assentior iis, qui putant, id a Socrate propterea factum esse, quod sperasset, animum suum, ubi vinculis corporis solutus esset, servatum iri et salutem esse consecuturum. Nam aegroti, salutem restituti, Aesculapio gallum immolarunt. V. Havercamp, ad Tertull. Apol. 1. l. p. 380. s. et Cellarius Antiquitt. med. p. 243. Walch. Ceterum περὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρονόου scripserat Luperus Berytius Grammaticus. V. Eudocia Ion. p. 282. Suid. v. Λούπερκος.“ FISCHERUS. — καὶ ὅς τὰ ὄμματα ἔστησεν, atque illius oculi obriguere. Chariton. III, 9. ἐμμανὴς γενομένη σήσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέκραγε, ubi vid. Dorvill. p. 404. ed. Lips.

156. καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦδε ἡ τελευταίη, ᾧ ἔχεται
κρατες, τοῦ ἐταίρου ἡμῖν ἐγένετο, ἀνδρὸς, ὡς
ἡμεῖς φαίμεν ἄν, τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν ἀρί-
στου, καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου καὶ δικαιοτάτου.

*σκεῖς ἰσχυρῶς
τοῦ κεῖναι δὲ
αὐτοῦ ὡς
ἡμῖς*

§. 156. Ἦδε ἡ τελευταίη — Hic tametsi nihil diversae lectio-
nis ex libris a scriptis editisque enotatum reperimus neque edi-
torum interpretumve quisquam haesit, insunt tamen in prae-
clara hac dialogi clausula, quae non levi moveant vitia-
e scripturae suspicionem. Quid? qui de suae aetatis neque ita
pridem defuncto viro loquitur Phaedo, num Socratem dicere
potest τῶν τότε, eorum qui tum fuere, fuisse optimum? Quod
ut ferās, quae tandem ista est oppositio inter τῶν τότε et ἄλ-
λως? Ad priora tempora an ad futurum spectare putemus
hoc ἄλλως? Manifesto depravato loco donec certum elicun-
de afferatur remedium legendum coniecimus, ἀνδρὸς, ὡς
ἡμεῖς φαίμεν ἄν, πάντων, τότε ὡς ἐπειράθημεν, ἀρίστου, καὶ
ἄλλως φρονιμωτάτου καὶ δικαιοτάτου. τότε i. e. extremo vitae
Socratis die; ἄλλως per totam eius vitam. Velut supra §. 150.
undecimvirorum minister: σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλλως ἔγνωκα ἐν τού-
τῳ τῷ χρόνῳ γενναϊάτατον καὶ πρώτατον καὶ ἀρίστον ἄνδρα ὄντα
τῶν πάποτε δεῦρο ἀφικομένων, καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ
ἔμοι χαλεπαίνεις. Nisi quis leniprem praeferat Buttmani me-
delam corrigentis, ἐκ τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν: quo tamen
sensu Platonem scripturum potius fuisse ego arbitror ἐξ ὧν τότε
ἐπειράθη, ex iis, quae tum experti sumus, si recte omnino
habet verbum περιεῖσθαι h. l. genitivo rei iunctum; nec sane,
si πάντων abfuerit, in laude non admodum magnifica opus
erat modestiae hac formula, ὡς ἡμεῖς φαίμεν ἄν.

Π Λ Α Τ Ω Ν Ο Σ

Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΞΕΝΟΣ
ΕΛΕΑΤΗΣ, ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

Κατὰ τὴν χθρὲς ὁμολογίαν, ὧ Σώκρατες, ἦκο-^{p.216}
μεν αὐτοί τε κοσμίως καὶ τόνδε τινα Ξένον ἀγο-^{a.}
μεν τὸ μὲν γένος ἐξ Ἑλέας, ἑταῖρον δὲ τῶν ἀμ-
φι Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα, μάλα δὲ ἄνδρα φι-

Κατὰ τὴν χθρὲς ὁμολ. Adiungitur his verbis dialogus ei, qui inscriptus est *Theaetetus*, ubi extremo sermone Socrates, Νῦν μὲν οὖν, inquit, ἀπαντητέον μοι· εἰς τὴν τοῦ βασιλέως σοῶν ἐπὶ τὴν τοῦ Μελίτου γραφὴν, ἣν με γέγραπται· ἔωθεν δὲ, ὧ Θεόδωρε, δίδυρο πάλιν ἀπαντῶμεν, in *Lyceum* fortasse; certum enim loci, ubi habetur colloquium, i. dicium neuter habet dialogus. — κοσμίως, *attemperate*, ut par erat ex composito. Aristoph. *Plut.* 669. ὡς δὲ — ἡμῶν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ Θεοῦ ὁ πρόσπολος — ἀπαντες κοσμίως κατεκείμεθα. Auctor. *Epinom.* init. Πρὸς μὲν τὸ τῆς ὁμολογίας ἦκομεν ἀπαντες ὁρθῶς.

1. ἑταῖρον δὲ τῶν ἀμφὶ Παρμ. Vulgo ἕτερον δὲ τῶν ἀ. Π. κ. Ζήνωνα ἑταίρων. Quae quid aliud significant quam hoc, *diversum a Parmenidis Zenonisque amicis*, sensu perverso? Tum οἱ ἀμφὶ τινα, ut οἱ περὶ τινα, tritum est loquendi genus; οἱ ἀμδί τινα ἑταῖροι hoc sensu vix usquam apud scriptorem

- λόσοφον. ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον, ἀλλὰ τινα θεὸν ἄγων κατὰ τὸν Ὀμήρου λόγον λέληθας, ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὅποσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἠκίστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν; Τάχ' οὖν ἂν καὶ σοί τις οὗτος τῶν κριτόνων συνέποιτο φαύλους ἡμᾶς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐποψόμενός τε καὶ ἐλέγξων, θεὸς ὢν τις ἐλεγκτικός. ΘΕΟ. Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος, ὦ Σώκρατες, τοῦ ξένου, ἀλλὰ μετριώτερός τῶν περι

Articum reperitur. Aliter certe Demosth. in Mid. §. 8. καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἱταίρους καὶ πλοῦτον καὶ ὕβριν etc. Iam qui ἕτερον in ἱταῖρον mutandum monuit Cornarius, miror quod tolerare potuit inculcatum deinde ἱταίρων, quod ipse damnavit Fischerus, mendorum ubique fere tenacissimus homo, natum illud aperte e lectione ἱταῖρον vitiosae ἕτερον olim in margine adscripta. Platonis manum praestat germana Ficini versio: qui Eleates est ex familiaribus. Parmenidis atque Zenonis. De Parmenide Eleates hic infra §. 47. Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας, ὦ παῖ, παῖσιν ἡμῖν οὔσιν — ἀπεμαρτύρατο.

1. κατὰ τὸν Ὀμήρου λόγ. Schol. τὸ μὲν Ὀμηρικὸν ἔχει. Καί τε θεοὶ ξείνοισιν εἰκότες· καὶ τὰ ἕξῃς (ἀλλοδαμοῖσιν, Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόλης, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες Od. β, 485. sqq.) Sed verbis ὅποσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας significatur et alius Homeri locus Od. ι. 270. Ξείνιος (Ζεύς) ὅς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίουσιν ὀπηδεῖ, in quo versu αἰδοῖος, reverendus, Plato pro αἰδήμων dictum accepit. — Theodorus hic est clarus ille geometra Cyrenaeus, Platonis magister. — λέληθας sc. σαυτόν. Mox αἰδοῦς δικαίας est debiti pudoris, uti dicitur τὸ δίκαιον μέρος, τῶν δικαίων τυγχάνειν. — Τάχ' οὖν ἂν καὶ σοί τις οὗτος τ. κρ. Gemina structura Hom. II. ζ. 128. Εἰ δὲ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰληλουθας. Soph. Philoct. 519. ὄρα σὺ, μὲν γὰρ μὲν τις εὐχέ-

τάς ἔριδας ἐσπουδακότων· καί μοι δοκεῖ θεὸς
 μὲν ἀνὴρ οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μὴν· πάντας γὰρ
 ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιούτους προσαγορεύω. ΣΩ. 2.
 Καὶ καλῶς γε, ὦ φίλε· τοῦτο μέντοι κινδυνεύει c.
 τὸ γένος οὐ πολὺ τι ῥᾶον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, εἶναι
 διακρίνειν ἢ τὸ τοῦ θεοῦ. Πάνυ γὰρ ἄνδρες οὐ-
 τοι παντοῖοι φανταζόμενοι διὰ τὴν τῶν ἄλλων
 ἀγνοίαν ἐπιστρωφῶσι πόλῃας οἱ μὴ πλασῶς,
 ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι, καθορῶντες ὑπόθεεν τὸν
 τῶν κάτω βίον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ
 μηδενὸς τίμιοι, τοῖς δ' ἀξιοὶ τοῦ παντός· καὶ
 τοτὲ μὲν πολιτικοὶ φαντάζονται, τοτὲ δὲ σοφι-
 σαί, τοτὲ δ' ἔσιν οἷς δόξαν παράσχοιντο ἀν' ὡς d.

ῥῆς παρῆς. — θεὸς μὲν ἀνὴρ. Scribi poterit ἀνὴρ, de quo vid.
 not. ad Phaedon. §. 5.; sed conf, ibid. adscripta ad §. 108.

§. 2. παντοῖοι φανταζόμενοι — Hom. παντοῖοι τελέθοντες.
Feros philosophos ignorantibus modo hanc, modo illam ex-
hibentes speciem. — καθ. ὑπόθεεν τὸν τῶν κάτω βίον. Conf.
 aureum illum de philosopho in Theaeteto locum §. 79. in it.
 καθορῶν h. l. proprie positum de iis qui inferius iacentia
 despiciunt. V. Valcken. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 64. —
 τοῦ μηδενὸς τίμιοι. Utrumque dicitur, et τοῦ μηδενὸς τίμιοι
 ε. ἀξιοί: Dio Chrysost. Or. I. p. 64. ταῦτα ἐνόμιζε τοῦ μηδε-
 νὸς ἀξία: et μηδενὸς ἀξίος. Xenoph. Mem. I, 7. extr. ὅστις μη-
 δενὸς ἀξίος ἀν' ἐξηπατήκει. II, 6, 17. ὁρᾶς — χαλεπώτερον χρω-
 μίφως τῶν μηδενὸς ἀξίων ἀνθρώπων. Atque ita modo τοῦ παν-
 τὸς ἀξίος, ut h. l. et Euthyd. §. 82. ubi vid. not.; modo παν-
 τὸς ἀξίος, ut Xenoph. Oecon. 7. 41. ὁπόταν — διακομικὴν
 ποιησαμένην παντός ἀξίαν ἔχης. Perinde atque in formula τὸ
 μηδὲν εἶναι (Herodot. VIII, 106. ὅτι με ἀντ' ἀνδρὸς ἐποίησας
 τὸ μηδὲν εἶναι. Soph. Trach. 1107. καὶ τὸ μηδὲν ᾧ. Ai. 1275.
 ὑμᾶς — ἥδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τρεπῇ δόξῃ ἐξέσαστο) interdum

παντάπασιν ἔχοντες μανικῶς. Τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοίμην, εἰ φίλον αὐτῷ, τί ταῦθ' οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον ἠγοῦντο καὶ ὠνόμαζον. ΘΕΟ. Τὰ ποῖα δὴ; ΣΩ. Σοφιστὴν, πολιτικόν, φιλόσοφον. ΘΕΟ. Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεῖς ἐρέσθαι διανοήθης; ΣΩ. Τόδε, πότερον ἐν πάντα ταῦτα ἐνόμιζον ἢ δύο· ἢ, καθάπερ τὰ ὀνόματα τρία, τρία καὶ τὰ γένη διαιρούμενοι καθ' ἐν ὄνομα γένος ἐκάσῳ προσηπτον. ΘΕΟ. Ἄλλ' οὐδεὶς, ὡς

negligitur articulus: Eurip. Hecub. 842. πάρασχε χεῖρα τῇ πρεσβυτιδί τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδὲν ἴσιν, ἀλλ' ὄμας. Ion. 593. τοῦτ' ἔχων τούνειδες — μηδὲν καὶ οὐδὲν ἂν κεκλήσομαι. — Τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν. Demosth. Olynth. I. p. 15. Reisk. εἰς γενὸν κομιδῆ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξίνοις αὐτῶ καταστήσεται. Thucyd. I. 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων διὰ τὸ ἀβροδίατον οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες. Lysias in Alcib. p. 514. — καὶ πρότερον πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῖν διαφορᾶς ὑπαρχούσης, ubi ἡμῶν voluit Markl. Plato de legg. I. init. τοῦ — κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας ταῖς πόλιν ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους, ubi itidem ὑμῖν pro ὑμῶν. Theaetet. §. 5. οἶψ' ὑμῖν τῶν πολιτῶν μισρακίῃ ἐντετεύχηκα, ubi vid. not. — οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον. Eleatae philosophi.

§. 3. Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖον — Duplici hac offensus interrogatione vir acutissimus interrogandi signo incidi post τί δὲ μάλιστα voluit, ut haec τί δὲ μάλιστα referrentur ad Socratis praecedd. illa τί ταῦτα — ἠγοῦντο. Quae impeditissima est ratio. Uti h. l., ita, ut de centenis aliqua afferam, §. 54. Πῆ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; §. 74. Πῶς αὖ καὶ τί ταῦτ' εἴρηκας; Alcib. I. p. 119. Ὁ. Τί μάλιστα καὶ πρὸς τί τοῦτο λέγεις; de legg. III. p. 686. Β. Πῶς οὖν καὶ πῆ διώλετο;

3. καθ' ἐν ὄνομα γένος — Nomina haec tria intelliguntur h. l. prius posita, quibus deinde subiicitur generum distribu-

ἐγῶμαι, φθόνος αὐτῶ, διελθεῖν αὐτά· ἢ πῶς, ὦ ξένε, λέγομεν; ΞΕ. Οὕτως, ὦ Θεόδωρε. Φθόνος μὲν γὰρ οὐδεὶς οὐδὲ χαλεπὸν εἰπεῖν, ὅτι γε τρία ἡγοῦντο· καθ' ἕκασον μὴν διορίσασθαι σαφῶς, τί ποτ' ἐστίν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥάδιον ἔργον. ΘΕΟ. Καὶ μὲν δὴ κατὰ τύχην γε, ὦ Σώκρατες, λόγων ἐπελάβου παραπλησίων ὧν καὶ πρὶν ἡμᾶς δεῦρ' ἐλθεῖν διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν· ὁ δὲ ταυτὰ, ἄπερ καὶ πρὸς σὲ γῦν, καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς· ἐπεὶ διακηκοέναι γε φησὶν ἰκανῶς καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν. ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ἡμῶν, 4. ὦ ξένε, τήν γε πρώτῃν αἰτιησάντων χάριν, ἀπαρηνηθεῖς γένη, τοσόνδε δ' ἡμῖν φράζε, πότερον εἰω-

tio. Quo non animadverso, Stephanus γένος in γίνει mutandum iudicabat. Sensus est: an, ut tria nomina, sic tria quoque genera partiti, per singula nomina genus cuique (nomini) assignarint. Notum est καθ' ἐν ἕκασον, singulativim. Hic verbis καθ' ἐν adiicitur ὄνομα, ne iungantur haec καθ' ἐν γένος.

3. παραπλησίων ὧν i. e. παραπλησίων ἐκείνων (s. ἐκείνοις) οὓς — ὁ δὲ ταυτὰ, ἄπερ — Sic pro ταῦτα scripsi. Ficini. Hic autem, quae tibi nunc, eadem tunc nobis respondit. Xenoph. Anab. II, I, 22. Ἀπάγγελλε τοίνυν καὶ περὶ τούτων, ὅτι καὶ ἡμῖν ταυτὰ δοκεῖ ἄπερ καὶ βασιλεῖ. Sympos. II. 25. δοκεῖ μέντοι μοι καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα ταυτὰ πάσχειν, ἄπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φουομένων. Unde corrigendum ibid. VIII. 15. ἄπερ καὶ πρὸς τὰ σιτία διὰ πλησμονῆν, ταυτὰ ἀνάγκη καὶ πρὸς τὰ παιδικὰ πάσχειν.

§. 4. Μὴ τοίνυν — ἀπαρηνηθεῖς γένη. Soph. Ai. 588. Μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένη. Philoctet. 773. μὴ σαυτὸν θ' ἄμα καμῖ — κτείνας γένη. Aeschyl. Agam. 97. τούτων λέξασ' (sic Cod. Guelf. Alii mendose λέξ') ὅτι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν, παϊάν τε

θας ἴδιον αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ μακρῶ λόγῳ διεξιέναι λέγων τοῦτο, ὃ ἂν ἐνδείξασθαι τῷ βουληθῆς, ἢ δι' ἐρωτήσεων, οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδη χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ἔὼν, ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρῆσβύτου, ΞΕ. Τῷ μὲν, ᾧ Σώκρατες, ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγόμενῳ ῥᾶον

γενοῦ τῆσδε μερίμνης; ubi λέξαται iungendum cum γενοῦ. Xenoph. Mem. IV, 3, 8. ὅταν αὖ πάλιν ἀπὸν γένηται (ὁ ἥλιος). Plato de legg. II. p. 670. Β. ὅσοι — βαίνειν ἐν ἑυθμίῳ γεγόνασι διηναγκασμένοι. — οἷόν ποτε καὶ Παρμ. χρωμένῳ κ. δ. Ita sine dativo χρῆσθαι ponitur et Xenoph. Cyrop. IV, 3, 23. Ὁ μὲν οὕτως ἐπήρτο, οἱ δὲ πάντες συνεπήνεσαν· ὥστε ἔτι καὶ νῦν ἐξ ἐκείνου οὕτω χρῶνται Πέρσαι. Idemque usus obtinet in formula illa οὐκ ἔχω ὅτι χρῶμαι, atque hinc nescio an explicandum sit illud Soph. Antig. v. 23. σὺν δίκῃ χρῆσθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ. Respicitur autem his verbis Parmenidis nomine inscriptus dialogus, ubi cum Socrate δι' ἐρωτήσεων colloquens inducitur Parmenides εὐ μάλα ἤδη πρῆσβύτης ἂν σφόδρα πολίος §. 2.

4. Τῷ μὲν, ᾧ Σώκρ., ἀλύπως — προσδ. προσδιαλεγόμενος est qui respondentis partes in sermone sustinet. Ut mox § 5. ἐπὶ Θεαίτητόν γε τὸν προσδιαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν; §. 115. τὸν δὲ (καθορῶ) ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτῷ. Itaque dativus τῷ — προσδιαλεγόμενῳ non a ῥᾶον pendet, sed ab omisso infinitivo διεξιέναι (δι' ἐρωτήσεων), verbaque hoc sunt ordine iungenda: ῥᾶον οὕτω, τὸ πρὸς ἄλλον, sc. δι' ἐρωτήσεων διεξιέναι, τῷ ἀλύπως προσδιαλεγόμενῳ, ei quidem, qui sine offensione leniterque respondentis partes sustinet, sic, per sermocinationem, exponat aliquis rem facilius. Haec τὸ πρὸς ἄλλον adverbii instar verbo οὕτως adiiciuntur. Structurae autem genus idem fere est quod §. 66. παρ' ἀμφοῖν ταῖνυν τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. Θ. Πῶς οὖν δὴ ληφόμεθα; Ξ. Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἰδήσειν αὐτὴν τιθε-

ούτω, τὸ πρὸς ἄλλον εἰ δὲ μὴ, τὸ καθ' αὐ-
 τόν. ΣΩ. Ἐξέσι τοίνυν τῶν παρόντων ὃν ἂν βου- d.
 ληθῆς ἐκλέξασθαι· πάντες γὰρ ὑπακούσονται
 σοι πρῶτος· συμβούλω μὴν ἔμοι χρώμενος τῶν
 νέων τινὰ αἰρήση, Θεαίτητον τόνδε, ἢ καὶ τῶν
 ἄλλων εἰ τίς σοι κατὰ νοῦν. ΞΕ. ὦ Σώκρατες, 5.
 αἰδώς τίς μ' ἔχει, τουῦν πρῶτον συγγενόμενον
 ὑμῖν μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι
 τὴν συνουσίαν, ἀλλὰ ἐκτείναντα ἀπομικρύνειν λό-
 γον συχρὸν κατ' ἑμαυτὸν, εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον,

μένων, ῥᾶον, etsi ibi facilius expletur ellipsis. De voc. euh-
 nias v. Rübnk. ad Tim. Lex. p. 125. — εἰ δὲ μὴ sc. ἀλύτως
 προσδιαλέγεται ὁ ἕτερος. Aristoph. Vesp. 971. αὐτοῦ μέ-
 νων γὰρ, ἄττ' ἂν εἴσω τις φέρη, τούτων μεταίτι' τὸ μέρος· εἰ
 δὲ μὴ, (sc. λήψεται), δάκνει. Xenoph. Hellen. I, 3, 3. ἀπή-
 τει τὰ τῶν Καλκεδονίων χρήματα· εἰ δὲ μὴ, πολεμήσειν ἔφη αὐ-
 τῆς. Eurip. Androm. 241. Τί δ'; οὐ γυναιξί ταῦτα πρῶτα
 πάνταχῃ; Καλῶς γε χρωμέναισι· εἰ δὲ μὴ, οὐ καλά.

§. 5. μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος — κατὰ σμικρὸν,
 quod alias est *paullatim*, (Demosth. Leptin. §. 39. πάντα
 ταῦτα ἀμελούμενα ὑπέρξει κατὰ μικρὸν. Plat. de legg. III. p. 678.
 B. Οὐκ ἐξαίφνης γε, κατὰ σμικρὸν δὲ (εἰς πάντα τὰ νῦν καθε-
 τηκότα προσήλυθεν ἅπαντα — ἐν παμπόλλῳ τιλὶ χρόνῳ,) alias
paullatim (Isocrat. Plat. p. 306. Steph. ὅλην τὴν πόλιν οὕτως
 ἀνόμως διεφθαρμένην μηδὲ κατὰ μικρὸν οἴκτου δυνηθῆναι τρυφεῖν.
 Archid. p. 117. τοῖς μηδὲ ἀνάνδρω διακειμένοις, ἀλλὰ καὶ κα-
 τὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένοις,) h. l. et Protag. §. 72. —
 πάλιν δώσειν λόγον κατὰ σμικρὸν ἀποκρινόμενος, est *minutatim*
 (Cic. Acad. II. 29. *minutatim interrogati*), ut eadem de re
 κατὰ βραχὺ Gorg. §. 7. ἐθέλησον κατὰ βραχὺ τὸ ἐρωτώμενον
 ἀποκρίσασθαι. Conf. Protag. 50. — ἔπος πρὸς ἔπος. Aristoph.
 Nub. 1379. Κάντεῦθεν μὲν, αἶον εἰκός, ἔπος πρὸς ἔπος ἡρεδόμε-
 σθα. Ran. 643. Ἐὼς οὖν βασανεῖς νῶ δικάϊως. A. Γαδίως, πλη-
 γὴν παρὰ πληγὴν ἐκάτερον. Soph. Antig. 341. ἰλλομέναν ἀρό-
 τρων ἔτος εἰς ἔτος.

οἷον ἐπίδειξιν ποιούμενον. Τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν
 ῥηθὲν οὐχ ὅσον ᾧδε ἐρωτηθὲν ἐλπίσειεν ἂν αὐτὸ
 εἶναι τις, ἀλλὰ τυγχάνει λόγου παμμήκους ὄν·
 Τὸ δὲ αὖ σοὶ μὴ χαρίσασθαι καὶ τοῖσδε, ἄλλως
 τε καὶ σοῦ λέξαντος, ὡς εἶπες, ἄξενόν τι κατα-
 φαίνεται μοι καὶ ἄγριον. Ἐπεὶ Θεαίτιτόν γε τὸν
 p. 218
 a. πρὸς διαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν, ἐξ
 ᾧν αὐτὸς τε πρότερον διείλεγμαί καὶ σὺ τανῦν
 6. μοι διακελεύη. ΘΕΑΙ. Ἔρα τοίνυν, ᾧ ξένε, οὕτω

5. Τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν ῥηθὲν — h. e. τὸ νῦν ῥηθὲν οὐκ ἔστι
 τοσοῦτον ὅσον ᾧδε ἐρωτηθὲν εἶναι αὐτὸ ἐλπίσειεν ἂν τις, vel, si
 ois, verba iungere malis, τὸ νῦν ῥηθὲν οὐ τυγχάνει ὄν ὅσον —
 εἶναι τις, ἀλλὰ λόγου παμμήκους, quod eodem prorsus redit.
 Vix dignum memoratu, quod Stephano in mentem venit, συν-
 αῖναι, intelligere, pro εἶναι.

5. χαρίσασθαι. Cod. Paris., unde enotatam a Ruhnkenio
 lectionis varietatem vulgavit post Specim. suum Crit. p. 139. sqq.
 Heusdius, etiam hoc nomine praeclare de Platone meritus,
 pro χαρίσασθαι habet χαρίζεσθαι. — ἄλλως — λέξαντος ὡς
 εἶπες. Spectant haec ad Socratis illa §. 4. Μὴ τοίνυν, ἡμῶν,
 ᾧ ξένε, τὴν γε πρώτην αἰτησάντων χάριν, ἀπαρηθεις γένη. Post
 λέξαντος autem non ἔλεξας, sed εἶπες, infertur perinde ac
 post νομισέον non νομίζομεν, sed ἡγούμεεθα Politic. p. 293. A.
 Τούτους δὲ γε — νομισέον, ὡς περ νῦν ἡγούμεεθα, κατὰ τέχνην —
 ἄρχοντας. Similiterque de legg. IV. p. 708. A. καὶ γὰρ ὁ νῦν δὴ λέ-
 γεις, ἀληθὲς φράσεις, ὡς etc. Soph. Oed. Tyr. 54. ὡς, εἶπερ ἄρξεις
 τῆσδε γῆς, ὡς περ κρατεῖς, ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.

§. 6. Ἔρα τοίνυν, ᾧ ξένε — Ficinus: Ita certe, o hospes,
 quemadmodum inquit Socrates, cunctis gratificaberis: ἄρα,
 itaque, exprimens ille, quod sic initio sermonis positum hic
 illic in prosa oratione reperiri olim arbitratus nunc prae-
 fracte nego. V. not., ad Protag. §. 27. Interrogative haec uti-
 que accipienda sunt, nec tamen ita, ut Eleaten interroget

καὶ, καθάπερ εἶπε Σωκράτης, πᾶσι κεχαρισμέ-
 νος ἔσῃ; ΞΕ. Κινδυνεύει πρὸς μὲν ταῦτα οὐδὲν
 ἔτι λεκτέον εἶναι, Θεαίτητε πρὸς δὲ σὲ ἤδη τὸ
 μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, γίγνοιτο ἂν ὁ λόγος· ἂν
 δ' ἄρα τι τῶ μῆκει πονῶν ἀχθῆ, μὴ ἐμὲ αἰτιᾶ-
 σθαι τούτων, ἀλλὰ τούσδε τοὺς σοὺς ἐταίρους.
 ΘΕΑΙ. Ἄλλ' οἶμαι μὲν δὴ οὕτως οὐκ ἀπερεῖν· ἂν b.
 δ' ἄρα τι τοιοῦτον γίγνηται, καὶ τόνδε παραλη-
 ψόμεθα Σωκράτη, τὸν Σωκράτους μὲν ὁμώνυμον,

Theaetetus, verene velit hunc in modum omnibus gratum fa-
 cere (secum illud instituere colloquium): quo sensu ἄρ' οὖν,
 non ἄρα τοίνυν posuisset nec sane καὶ illud post οὕτω addi-
 disset scriptor. denique χαριεῖ scripsisset, non κεχαρισμένος
 ἔσῃ. Hoc potius quaerit ex hospite modestus adolescens, *an
 sit ille ita* (si ipsum potissimum sermonis participem dele-
 gerit) *ab omnibus gratiam initurus*. Ergo primum in his
 verbum est πᾶσι, καὶ autem non ad addita καθάπερ εἶπε
 Σωκρ., sed ad illa πᾶσι κεχαρισμένος ἔσῃ vel ad totam potius
 pertinet sententiam (vid. not. ad Cratyl. §. 3.); in postremis
 illis καθάπερ εἶπε Σωκράτης, respicitur χάρις illa, quam ab
 Eleate supra petiverat Socrates §. 4. κεχαρισμένος ἔσῃ ut h. l.
 Xenoph. Hellen. IV, 8, 9. καὶ τοῦτο οὖν σὺ τοῖς μὲν Ἀθηναί-
 οῖς κεχαρισμένος ἔσῃ (*hoc si feceris, ab Atheniensibus gratiam
 inibis*), τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους τετιμαρημένος. Haesi in his
 ipse aliquamdiu, quapropter diligentius explicui.

6. μὴ ἐμὲ αἰτιᾶσθαι. pro αἰτιᾶ. V. not. ad Lysid. §. 18.
 et cf. de rep. V. p. 473. A. VI. p. 508. B. p. 509. B. ubi τερ φα-
 ναι pro φάθῃ. et ibid. IX. p. 580. B. p. 585. C. ubi non prae-
 fero, quod utrobique Cod. Paris. habet, κρῖνε pro κρῖναι. —
 Ἄλλ' οἶμαι μὲν δὴ οὕτως. Sic Cod. Paris. Vulgo Ἄλλ' οἶμαι
 δὴ νῦν οὕτ. οὕτως sic ut nunc sum. In proximis, καὶ τόνδε
 παραληψόμεθα Σωκράτη, abesse sane potest hoc Σωκράτη,
 quum statim addantur haec τὸν Σωκράτους μὲν ὁμώνυμον; a

ἐμὸν δὲ ἡλικιώτην καὶ συγγυμναστὴν, ᾧ συνδια-
 πονεῖν μετ' ἐμοῦ ταπολλά οὐκ ἄηδες. ΕΞ. Εὖ
 λέγεις, καὶ ταῦτα μὲν ἰδίᾳ βουλευσῆ προϊόντος
 τοῦ λόγου κοινή δὲ μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτέον
 ἀρχομένῳ πρώτον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, νῦν ἀπὸ
 τοῦ σοφιστοῦ, ζητοῦντι καὶ ἐμφανίζοντι λόγῳ τί
 ποτ' ἐσί. Νῦν γὰρ δὴ σὺ κἀγὼ τούτου πρῶτον
 c. τούνομα μόνον ἔχομεν κοινή· τὸ δὲ ἔργον, ἐφ' ᾧ

glossatore tamen quis additum putet? Non alienum ab hac dis-
 putatione iuniorē hunc Socratem fore significans Theaetetus
 postquam dixit *hunc quoque adsciscemus Socratem*, addit,
Σοκράτι nomine, mihi aetate et exercitationis in gymnasio so-
cietate iunctum et affinem quasi, συγγυμναστής. Theaeteti
 Socrates hic dicitur etiam in Politico p. 257. C. ubi Eleates
 Theodoro: *Διαναπαύσωμεν αὐτὸν (τὸν Θεαίτητον) μεταλαβόν-*
τες αὐτοῦ τὸν συγγυμναστὴν τόνδε Σωκράτην. Atque ibi deinde
 ille per totum fere dialogum cum hospite Eleate colloqui-
 tur. — *ταπολλά οὐκ ἄηδες.* *ταπολλά* hic, ut alibi, est *ple-*
rumque, ὡς ἐπιτοπολύ. de rep. 372. A. *Θέρους μὲν ταπολλά*
γυμνοὶ — ἐργάζονται. Protag. §. 6. *καὶ γὰρ ταπολλά Πρωτα-*
γόρας ἔνδον διατρέβει. Aristoph. Plut. 504. *πειῶσιν μετὰ σοῦ*
τὴ τὰ πλεῖστα σύνεισιν. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. Dial.
 Mort. I, 2. Scripsi autem h. l. cum Ald. *ταπολλά* pro *τὰ πολ-*
λά ceterorum in Platone locorum exemplo. Porro quod
 Steph. monuit, videri posse h. l. *ταπολλά* iunctum cum *ἄη-*
δες vacare, vacat sane, sed usu vulgari. Similiter Phaedon.
 §. 81. *ὡςπερ ταπολλά εἰώθει,* atque ita Latini *saepe soleo.*

6. *σὺ κἀγὼ* — Vellem *σὺ τε κἀγὼ.* Certe sic alias sem-
 per. Alcib. I. p. 127. E. *σὺ τε κἀγὼ βέλτιον σχήσομεν.* de rep.
 I. p. 335. E. *ἐγὼ τε καὶ σὺ.* Conf. ibid. II. p. 378. extr. (ubi
 recte Cod. Paris. *ἐγὼ τε* pro *ἐγωγε*). Lach. p. 193. D. Meno
 p. 75. D. p. 96. D. Aristoph. Vesp. 237. Ita de rep. I. p. 336.
 E. et de legg. I. 629. C. *ἐγὼ τε καὶ ὄδε.* Lach. p. 198. D. *σοί*
τε καὶ ἡμῶν et statim *ἐμοί τε καὶ τῶδε.* Ibid. init. *Ἐγὼ τε καὶ*
Μελησίας ὄδε. Xenoph. Anab. III, 2, 37. *ἐγὼ τε καὶ Τιμασίῳν.*

καλοῦμεν, ἐκάτερος τάχ' ἂν ἰδία παρ' ἡμῖν αὐ-
 τοῖς ἔχοιμεν· δεῖ δὲ αἰεὶ παντὸς πέρι τὸ πρᾶγμα
 αὐτὸ μᾶλλον διὰ λόγων ἢ τούνομα μόνον συνω-
 μολογήσθαι χωρὶς λόγου. Τὸ δὲ φύλον, ὃ νῦν 7.
 ἐπινοοῦμεν ζητεῖν, οὐ πάντων ῥᾶσον συλλαβεῖν
 τί ποτ' ἐστίν, ὃ σοφιστής ὅσα δ' αὖ τῶν μεγά-
 λων δεῖ διαπονεῖσθαι καλῶς, περὶ τῶν τοιούτων
 δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι τὸ πρότερον ἐν σμι-
 κροῖς καὶ ῥᾶσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾶν, πρὶν ἂν ἐν d.
 αὐτοῖς τοῖς μεγίστοις. Νῦν οὖν, ὧ Θεαίτητε, ἔγω-
 γε καὶ νῶν οὕτω συμβουλεύω, χαλεπὸν καὶ
 δυσθήρατον ἠγησαμένοις εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ

Infra in hoc dial. §. 69. ἡμῖν τε καὶ τούτοις. Unum hoc ὡς-
 περ σὺ καὶ γὰρ Aristoph Nub. 1422. a corrigendo retinuit;
 quarequam ibi τε metrum non admisit.

§. δεῖ δὲ αἰεὶ παντὸς πέρι — συνωμολογήσθαι. Sic Cod.
 Paris. Nam Ald. et Bass. συνωμολογεῖσθαι, unde Steph. fecit
 συνομολογεῖσθαι. διὰ λόγου pro διὰ λόγων requirenti Stephano
 tantum abest ut assentiar, ut consulto deinde numerum
 in λόγου a Platone mutatum iudicem. Atque illud Ficinus
 vertit *cum rationibus*, hoc *absque ratione*.

§. 7. πᾶσι καὶ πάλαι — καὶ πάλαι h. l. est iamdudum.
 Xenoph. Anab. VII, 6, 9. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν, ὧ Λακεδ., καὶ πά-
 λαι ἂν ἡμεν παρ' ἡμῖν etc. Oecon. 18, 9. ταῦτα τοίνυν — ἐλε-
 λήθειν ἑμαυτὸν ἐπιστάμενος καὶ πάλαι. Soph. Philoct. 1218.
 Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὸς ὀμοῦ στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς
 etc. Ita καὶ πρότερον, καὶ πρὶν, καὶ πρῶην. — τὸ πρότερον —
 δεῖν. Pertinet art. τὸ ad infinit. δεῖν. Phileb. p. 15. ἐνταυθοῖ
 μὲν γὰρ καὶ τὸ τοιοῦτον ἐν, ὅπερ εἶπομεν νῦν δὲ, συγκεχῶρηται
 τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν. — Mox ubi vertit Ficinus: *equidem so-
 phistae genus arbitratus difficile posse comprehendere*, ἠγησά-
 μενος expressit, quod tamen altero longe deterius. De-stru-
 ctura hac νῶν — ἠγησαμένοις vid. ad Protag. §. 23.

- γένος, πρότερον ἐν ἄλλῳ ῥάβονι τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελετᾶν εἰ μὴ σύ ποθεν εὐπετεσέραν ἔχεις εἰπεῖν ἄλλην ὁδόν. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' οὐκ ἔχω. ΞΕ. Βούλει δῆτα περὶ τίνος τῶν φαύλων μετιόντες πειραθῶμεν παράδειγμα αὐτὸ θέσθαι τοῦ
7. ^{e.} μείζονος; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τί δῆτα προταξαίμεθ' ἂν εὐγνώσον μὲν καὶ σμικρὸν, λόγον δὲ μηδενὸς ἐλάττονα ἔχον τῶν μείζονων; οἷον ἀσπαλιευτής· ἄρ' οὐ πᾶσι τε γνώριμον καὶ σπουδῆς οὐ πάνυ τι πολλῆς τίνος ἐπάξιον; ΘΕΑΙ. Οὐ-
τω. ΞΕ. Μέθοδον μὴν αὐτὸν ἐλπίζω καὶ λόγον οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν ἔχειν πρὸς ὃ βουλόμεθα.
8. ΘΕΑΙ. Καλῶς τοίνυν ἂν ἔχοι. ΞΕ. Φέρε δὴ, τῆ-
p. 219 ^{a.} δε ἀρχώμεθα αὐτοῦ· καὶ μοι λέγε, πρότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἢ τινα ἀτεχνον, ἄλλην δὲ δύνα-

7. οἷον ἀσπαλιευτής· ἄρ' οὐ — Tolli h. l. poterat disinctio post ἀσπαλιευτής, aliis locis post nominativum verbo οἷον adiectum non potest. Menon. p. 88. Β. Σκόπει δὴ τούτων ἅττα σοι δοκεῖ μὴ ἐπισήμη εἶναι, ἀλλ' ἄλλο ἐπισήμης, εἰ οὐχὶ ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὲ δὲ ὠφελεῖ· οἷον ἀνδρεία· εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἢ ἀνδρεία, ἀλλ' οἷον θάλασσαν τι etc. Et conf. quae attulimus ad Theaetet. §. 85. — Non ἀσπαλιευτής, sed ἀσπαλιεύς hinc profert Tim. Lex. p. 52. explicans ἀλιεύς, ἀπὸ τοῦ ἀνασπᾶν τὴν ἄγραν. Moeris Ἀσπαλιευτής, ὁ τῆ ὀρμηῖα κερῶμενος ἀλιεύς, Ἀττικῶς. ὀρμιευτής, Ἑλληνικῶς, ubi vid. Pierson.

§. 8. καὶ μοι λέγε, πρότερον — §. 24. Ε. Χρῆ γὰρ οὖν (ἀμφοῖν αὐτὸ λαβεῖν), καὶ κατὰ δύναμίν γε οὕτω ποιητέον τοιοῦδὲ τι μεταθέοντας ἴχνος αὐτοῦ· καὶ μοι λέγε etc. Gorg. §. 70. Ἔχεις οὖν λέγειν, ὡς οὐχὶ τά γε δίκαια πάντα καλὰ ἔστι, καθόσον δίκαια; Καὶ διασκεψάμενος εἰπέ. Sed notus hic usus προεπικτικὸς voculae καὶ ex pervulgata illa oratorum formula

μιν ἔχοντα θήσομεν. ΘΕΑΙ. Ἐκίσα γὰρ ἀτεχνον.
 ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν τῶν γε τεχνῶν πασῶν σχεδὸν
 εἶδη δύο. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Γεωργία μὲν καὶ
 ὄση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία, τό τε
 αὖ περὶ τὸ ξύνθετον καὶ πλαστὸν, ὃ δὴ σκεῦος
 ὠνομάκαμεν, ἢ τε μιμητικὴ, ξύμπαντα ταῦτα ^{b.}
 δικαιοτάτ' ἂν ἐνὶ προσαγορεύοιτ' ὀνόματι. ΘΕΑΙ.
 Πῶς καὶ τίνι; ΞΕ. Πᾶν ὅπερ ἂν μὴ πρότερόν
 τις ὂν ὑπερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ, τὸν μὲν ἄγοντα
 ποιεῖν, τὸ δὲ ἀγόμενον ποιεῖσθαι που φαμέν.
 ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. ΞΕ. Τὰ δὲ γε νῦν ἂν δὴ διήλ-
 θομεν ἅπαντα εἶχεν εἰς τοῦτο τὴν αὐτῶν δύνα-
 μιν. ΘΕΑΙ. Εἶχε γὰρ οὖν. ΞΕ. Ποιητικὴν τοίνυν
 αὐτὰ συγκεφαλαιωσάμενοι προσείπωμεν. ΘΕΑΙ.
 Ἐσω. ΞΕ. Τὸ δὲ μαθητικὸν αὖ μετὰ τοῦτο εἶ- ^{9. c.}
 δος ὄλον καὶ τὸ τῆς γνωρίσεως τό τε χρηματισ-
 κὸν καὶ ἀγωνισικὸν καὶ θηρευτικὸν, ἐπειδὴ δη-
 μιουργεῖ μὲν οὐδὲν τούτων, τὰ δὲ ὄντα καὶ γε-
 γονότα τὰ μὲν χειροῦται λόγοις καὶ πράξεσι,

καὶ μοι ἀνάγκη τὸ ψήφισμα, καὶ μοι λέγε τὴν γραφὴν etc.
 Cf. ad Phaedon. §. 91. — Ἄλλὰ μὴν τῶν γε. Stob. ἀλ. μὴν
 γε τῶν τ. Μοχ ξύνθετον e Bas. 2. scripsi pro σύνθετον. Tum
 Stob δικαιοτάτα ἐνὶ προσαγορεύοιτο ἂν ὀνόμ. F. δικαιοτάτ' ἂν
 ἐνὶ προσαγορεύοιτ' ἂν ὀνόματι. Ex eodem deinde ἄγῃ dedi
 pro ἄγοι, quum ὅπερ ἂν h. l. sit quodcumque.

§. 9. Τὸ δὲ μαθητικὸν — Sensu postulante δὲ reposui pro
 δή. — τὰ δὲ τοῖς χειροῦμ. οὐκ ἐπιτρέπει, partim capere co-
 nantibus non concedit (sed defendit tuereturque). Ad sensum
 utique necessarium οὐκ agnoscit etiam vetus Ficini haec ver-

- τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει, μάλισ' ἂν που διὰ ταῦτα ξύμπαντα τὰ μέρη τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαγράψειε. ΘΕΑΙ. Ναί· πρόποι γὰρ ἂν. ΞΕ. Κτητικῆς δὴ καὶ ποιητικῆς ξυμπασῶν οὐσῶν τῶν τεχνῶν, ἐν ποτέρᾳ τὴν ἀσπαλιευτικὴν, ᾧ Θεαίτητε, τιθῶμεν; ΘΕΑΙ.
- b. Ἐν κτητικῇ που δῆλον. ΞΕ. Κτητικῆς δὲ ἄρ' οὐ δύο εἶδη; τὸ μὲν ἐκόντων πρὸς ἐκόντας μεταβλητικὸν ὃν διὰ τε δωρεῶν καὶ ἀγοράσεων καὶ μισθῶ-

sio: *partim capientibus non concedens*. — μάλισ' ἂν που διὰ τ. In his satis apertum est, διὰ ταῦτα, propterea, referri ad praecedens ἐπιδή, verbis autem ξύμπαντα τὰ μέρη contineri repetique praeced. illa τὸ μαθητικὸν — καὶ θρησκευτικὸν, ut, si sua his constet integritas, verba non possint nisi hunc in modum intelligi: *propter haec omnes has partes ars quaedam possessoriae potissimum nomine appellata velut adumbratione quadam complectatur*. Atque διαγράφειν proprium est pictorum vocabulum *formam rei lineis describentium* (nostrum *entwerfen*); de rep. VI. p. 500. E. οὐκ ἂν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσεις πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χράμενοι ζωγράφοι: ipsa vero ars dubito magnopere an dici potuerit διαγράφειν ξύμπαντα τὰ μέρη. Itaque nisi depravatum est ipsum hoc διαγράψειε (Stob. ἐκτρέψειε), non improbabilis nobis quidem videtur Cornarii conjectura corrigentis τέχνην τις κτητικὴν λεχθεῖσαν ἂν διαγράψειε, quanquam et in his διαγράψειε positum βραχυλόγως pro διαγράφων θεῖν. Scripturae vel praesidium vel remedium meliores aliquando Codices afferent. μάλισα illud pertinet ad λεχθεῖσαν. §. III. τὰ δ' ὑπολοίπω σχῆδον μάλισ' ἂν λεγίστην εἰδωλοποιεῖα. §. II3. μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς μάλισα κίκληταί που.

- g. Ἐν κτητικῇ που δῆλον. Stob. δήπου pro που. — Paullo infe-

μισθώσεων; τὸ δὲ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν χειρωτικὸν ἀν εἴη; ΘΕΑΙ. Φαίνεται γοῦν ἐκ τῶν εἰρημένων. ΞΕ. Τί δὲ τὴν χειρωτικὴν; ἀρ' οὐ διχῆ τμητέον; ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὸ μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας, τὸ δὲ κρυφαῖον αὐτῆς πᾶν θηρευτικόν. e. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὴν γε μὴν θηρευτικὴν ἀλογον 10. τὸ μὴ οὐ τέμνειν διχῆ. ΘΕΑΙ. Λέγε, ὅπη. ΞΕ. Τὸ μὲν ἀψύχου γένους διελομένους, τὸ δ' ἐμψύχου. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; εἴπερ ἐσόν γε ἀμφω. ΞΕ. Πῶς δὲ οὐκ ἐσόν; καὶ δεῖ γε ἡμᾶς τὸ μὲν τῶν ἀψύχων, ἀνώνυμον ὃν πλὴν κατ' ἓνια τῆς κο- p. 220 λυμβητικῆς ἄττα μέρη καὶ τοιαῦτ' ἄλλα βρα- a. χέα, χαίρειν εἶσαι· τὸ δὲ, τῶν ἐμψύχων ζῶων οὔσαν θήραν, προσειπεῖν ζωθρηκὴν. ΘΕΑΙ. Ἔσω. ΞΕ. Ζωθρηκῆς δὲ ἀρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἀν λέ-

inferius in verbis, τὸ μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας, accus. θέντας pro vulgato θέντες grammatica ratio flagitabat. Pender enim hoc θέντας a praegresso τμητέον. §. 24. κατὰ δυνάμιν γε οὕτω ποιητέον τοιοῦδε τι μεταθέοντας ἵχνος αὐτοῦ. de rep. V. p. 453. D. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευσίον καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου ἦτοι δελφινά τι ἐλπίζοντας ἡμᾶς ἀπολαβεῖν ἢ ἢ τινα ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν. Cf. not. ad Phaedr. §. 128.

§. 10. καὶ δεῖ γε ἡμᾶς τὸ μὲν τῶν ἀψ. Hunc locum, qui in Edd. ita legitur καὶ δεῖ γε ἡμᾶς τὸ μὲν τῶν ἀψύχων ἀνώνυμον εἶναι, πλὴν καὶ ἓνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη καὶ τοιαῦτ' ἄλλα βραχέα, χαίρειν εἶσαι, in quibus oratio plane non cohaeret, nitore suo restituisse videor istud εἶναι mutando in ἐν, tum ex Cod. Paris. Ald. Bass. et Stob. reponendo πλὴν κατ' ἓνια. — τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη. E. g. ἡ τῶν σπογγολυμβητῶν θήρα. V. Orpian. Halient. V, 612.

- γοιτο ἐν δίκη; τὸ μὲν πεζοῦ γένους, πολλοῖς εἶ-
 δεσι καὶ ὀνόμασι διηρημένον, πεζοθηρικόν· τὸ δ'
 ἕτερον νευσικοῦ ζώου πᾶν ἐνυγροθηρικόν; ΘΕΑΙ.
 Πάνυ γε. ΞΕ. Νευσικοῦ δὲ τὸ μὲν πτηνὸν φῦ-
 λον ὀρῶμεν, τὸ δὲ ἐνυδρον; ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;
 ΞΕ. Καὶ τοῦ πτηνοῦ μὲν γένους πᾶσα ἡμῖν ἡ
 θήρα λέγεται πού τις ὀρνιθοθηρευτική; ΘΕΑΙ.
 Λέγεται γὰρ οὖν. ΞΕ. Τοῦ δὲ ἐνυδρου σχεδὸν
 ΙΙ. τὸ σύνολον ἀλιευτική. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τί δέ;
 ταύτην αὖ τὴν θήραν ἄρ' οὐκ ἂν κατὰ τὰ μέ-
 γιστα μέρη δύο διέλοιμεν; ΘΕΑΙ. Κατὰ ποῖα;
 ΞΕ. Καθ' ἃ τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθεν ποιεῖται τὴν

10. Νευσικοῦ δὲ — ὀρῶμεν. Bas. 2. Νευσικοῦ μὴν. Verbum ὀρῶμεν dubito admodum an recte tentarit Heusdius corrigendum existimans ἔροῦμεν, quoniam paullo ante legantur haec Ζωοθηρικῆς δ' ἄρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκη; et mox in eadem sententia usurpetur λέγεται, φήσομεν, προσαγορεύειν, προσπιπεῖν, ῥηθῆναι et similia. Non profecto eadem in sententia; nam ibi de artis venatoriae nominibus agitur; h. l. de animantium ipsarum nominibus non quaeritur, neque video quid possit in hoc offendere sensu: *natatilium svero animantium alias volucres videmus, aquaticas alias*. Hoc, ut alia multa, quae iuvenilis quidam ingenii impetus peperit, ipse nunc damnabit vir ingeniosissimus, nec proferrem ego, nisi multum iam apud nostros auctoritatis illius in Platonem coniecturas meruisse viderem. — καὶ τοῦ πτηνοῦ μὲν γέν. Cod. Paris. μὴν pro μὲν, ac deinde πᾶσα μὲν ἡμ. Tum Stob. σχεδὸν ἀλιευτικὴ τὸ σύνολον.

§. 11. Τί δέ; ταύτην αὖ — κατὰ τὰ μέγ. μ. — διέλοι-
 μεν; In his κατὰ τὰ μέγιστα μέρη articulum e Stob. revoca-
 vi; tum vulgatum διελοίμην mutavi in διέλοιμεν. Ficini. *divi-*
ditius. §. 14. Δίχα που νῦν δὴ διέλοιμεν τὴν ἄγραν πᾶσαν. —
 Καθ' ἃ τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθεν π. τ. §. Cod. Paris. κατὰ τὸ μὲν,

θήραν, τὸ δὲ πληγῆ. ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις, καὶ πῆ διαιρούμενος ἐκάτερον; ΞΕ. Τὸ μὲν, ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσειως εἴργη τι περιέχον, ἔρκος εἰκὸς ὀνομάζειν. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους καὶ τὰ τοιαῦτα μῶν ἄλλο τι πλὴν ἔρκη χρεὶ προσαγορεύειν; ΘΕΑΙ. Οὐδὲν ἄλλο. ΞΕ. Τοῦτο μὲν ἄρα ἔρκοθηρικὸν τῆς ἀγρας τὸ μέρος φήσο-

viuose; sed quod sequitur αὐτόθεν, indidem reposui pro vulgato αὐτόθεν, quod sensu caret h. l. αὐτόθεν est solis retibus, ut non humana vis accedat, quum contra hami fuscinaeque per se ipsae, non addito ictu, nihil capiant. Inde quae κύρτοις fit, ἀργὸς θήρα dicitur de legg. VII. p. 823. E. De κύρτοις Oppian. Halieut. III. 85. sqq. ἄλλοι δ' αὖ κύρτοισιν ἐπὶ φρένα μᾶλλον ἔχουσιν, Κύρτοις, οἱ κνώσσοντας εἰὸς ἠΰφρηται ἀνακτας Εὐκλήους· βαιῶ δὲ πόνω μέγα κέρδος ὀπηδεῖ. Atque huic capture, quae retibus peragitur, opponitur deinde τὸ ἀγκίστροις καὶ τριπόδοις πληγῆ γιγνόμενον.

II. καὶ πῆ διαιρούμενος ἐκάτερον; Ita pro vulgato διαιρούμενον Bas. 2. cum Stob. In proximis τὸ μὲν pendet a praeced. διαιρούμενος, aliam partem idcirco constituens, quod etc. — Κύρτοις sunt passae, fuscillae e viminibus textae. Oppian. Halieut. III. 341. Κύρτον δὲ πλέξαισι περιέδρομον ὅτι μέγιστον Γεύχων ἢ σπάρτοισιν βηρίσιν ἢ λύγοισι, Γάβδους ἀμφιβαλάν· λευρῆ δὲ οἱ εἴσοδος ἔσω, Γαστή τ' εὐρυχανῆς· δέλιαι δὲ οἱ ἐπὶ ἐπίσης — Ὡδε μὲν ἐντύνας πλεκτὸν δόλον ἐγγύθι πέτρης Δόχμιον ἀγκλίνοισι ὑφαλον λόχον κ. τ. ἄ. — δίκτυον de varijs retium generibus usurpatur, quae enumerat ibid. Oppian. III. 81. sqq. βρόχον in reti esse Pollux dicit V, 28. τὸ συνεχὲς τετραγώνον διάστημα, συνεσηκὸς ἐκ τεττάρων ἀμμάτων, ὃ, τεινομένης τῆς ἀρκυος, γίνεται ῥομβοειδὲς, δι' οὗ τὴν κεφαλὴν διωθεῖ τὰ θηρία ὡς διεκπεσούμενα, καὶ περὶ αὐτὸ ἐνσχεδίττα ἀλίσκονται. Conf. intpp. ad Gratii Falisci Cynaget. 28. sqq. — πόρκον Suidas et Eiyim. explicant σχοιῖου πλέγμα, uterque Platonis verba sic proferens, κύρτους — οὐκ ἄλλο τι — δῶ

μεν ἢ τι τοιοῦτον. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δὲ ἀγκί-
 ζροις καὶ τριόδουσι πληγῇ γιγνόμενον ἕτερον μὲν
 d. ἐκείνου, πληκτικὴν δὲ τινα θήραν ἡμᾶς προσει-
 πεῖν ἐνὶ λόγῳ νῦν χρεῶν· ἢ τί τις ἂν, ᾧ Θεαί-
 τήτε, εἴποι κάλλιον; ΘΕΑΙ. Ἀμελῶμεν τοῦ ὀνό-

πρασιν., et Diphili haec, θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων
 πυκνοτέρους. Non multum inter κύρτους et πόρκους discrimi-
 nis fuisse, intelligitur ex eo quod nomina confundunt Attici-
 stae. Moeris Πόρκους οἱ Ἀττικοί, οὓς κύρτους λέγουσιν οἱ Ἑλ-
 ληες, eademque Thom. Mag. Tim. Lex. Πόρκος, κύρτες θα-
 λάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθυῶν.

II. Τὸ δὲ ἀγκίζροις καὶ τριόδ. πληγῇ γιν. Quod autem
 hamis fuscinisque per ictum quendam fit. Frustra ante πληγῇ
 copulam desiderabat Steph. καὶ si praefixisset Plato, expli-
 candi id vim h. l. haberet, non copulandi. Pertinet autem
 hoc πληγῇ ad utrumque, ad ἀγκίζρον et τριόδοντας, quoniam
 ἀγκίζρον πληγῇ quaedam fit κάτωθεν, contra τριόδουσι ἀνω-
 θεν, ut declarabunt seqq. ἀγκίζρον describit Oppian. III, 285-
 289. — ἢ τί τις ἂν etc. Thom. Mag. p. 846. Τί τις ἂν εἴποι,
 οἱ δόκιμοι· τὸ δὲ τί ἂν τις εἴποι κοινόν. Sic §. 20. Καὶ τί τις
 ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοίη; §. 22. τί τις, ᾧ Θε-
 αίτ., ἄλλο εἴπη; Phaedon. §. 96. Τῶν οὖν τιθεμένων τὴν ψυχὴν
 ἀρμονίαν εἶναι τί τις φήσει ταῦτα — εἶναι etc.; atque ita fere
 iungunt Graeci εἴ τί τις vel εἴ τίς τι. — ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦ-
 το. Non hoc καὶ τοῦτο dicit Theaet. ut commodius aliud
 reperiri posse significet, sed solet sic post ἀρκεῖ, ἰκανόν εἶναι
 et talia constanti prope usu iniici vocula καί. Phaedon. §. 132.
 Ἄλλ', εἴφη, ᾧ Σιμ., καὶ ταῦτα ἀρκεῖ. Lysias pro Callia init.
 ἐξήκει ἂν μοι καὶ τὰ παρὰ τῶν ἄλλων εἰρημένα. Plat. Apol. Socr.
 p. 28. Α. ἀλλὰ ἰκανὰ καὶ ταῦτα. Cratyl. §. 99. Ἄλλ' ἀγαπη-
 τὸν καὶ τοῦτο, et ibid. mox καὶ γὰρ ἂν καὶ τοῦτο ἐξαρκούη.
 Xenoph. Cyrop. VIII, 2, 5. ἀρκεῖ καὶ μία ἰκάσῃ τέχνῃ εἰς
 τὸ τρέφεισθαι. Soph. Philoct. 339. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ
 τὰ σ', ᾧ τάλας, ἀλγήματα. Trachl. 1216. ἀλλ' ἀρκεῖσι καὶ
 ταῦτα.

ματος· ἀρκεί γὰρ καὶ τοῦτο. ΞΕ. Τῆς τοίνυν 12.
 πληκτικῆς τὸ μὲν νυκτερινόν, οἶμαι, πρὸς πυρὸς
 φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν
 πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.
 ΞΕ. Τὸ δέ γε μεθήμερινόν, ὡς ἐχόντων ἐν ἄκροις
 ἀγκιστρα καὶ τῶν τριοδόντων, πᾶν ἀγκισρευτικόν.
 ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν. ΞΕ. Τοῦ τοίνυν ἀγκι-
 σρευτικοῦ τῆς πληκτικῆς τὸ μὲν ἀνωθεν εἰς τὸ
 κάτω γιγνόμενον διὰ τὸ τοῖς τριοδουσίῃ οὕτω
 μάλιστα χρῆσθαι τριοδοντία, οἶμαι, τίς κέκλη-
 ται. ΘΕΑΙ. Φασὶ γοῦν τινες. ΞΕ. Τὸ δέ γε λοι-
 πόν ἐστιν ἐν ἑτι μόνον, ὡς εἰπεῖν, εἶδος. ΘΕΑΙ.

§. 12. Τῆς τοίνυν πληκτικῆς — Stob. τῆς μὲν τοίνυν πλ. ut
 §. 23. τὰ μὲν ἐριστικοῦ τὸ μὲν χρηματοφορικόν etc. — τὸ μὲν
 νυκτερινόν eleganter his versibus describit Oppian. IV, 640.
 οἱ γὰρ τοὺς μὲν (ἰχθῦς) ὑπηματίους, τοὺς δ' ἔσπερος εἶλε δαμνί-
 τας, εὐτ' ἂν ὑπὸ πρῶτον νυκτὸς κνέφας ἀσπαλιῆτες Πυρρὸν ἀνα-
 ψάμενοι, γλαφυρὸν σκάφος ἰθύοντες· ἰχθῦσιν ἀτρομέουσιν ἀσί-
 δειλον αἶσαν ἄγουσιν. Ἐνθ' οἱ μὲν πεύκης λιπαρῆ φλογὶ καρχα-
 λώντες ἄμφ' ἀκάτω θύουσι, κακὸν δ' ἴδον ἐσπέριον πῦρ, Ριπῆς
 τριγλάχινος ἀμειλίχτιοιο τυχόντες. Mox sublata, quae in Edd.
 est, post θήραν distinctione, recte iam pendent haec ὑπ' αὐ-
 τῶν τῶν περὶ τὴν θήραν a seq. ῥηθῆναι, propriumque hoc
 ipsorum piscatorum vocabulum esse significatur. — ὡς ἐχόν-
 των ἐν ἄκ. ἀγκ. καὶ τῶν τριοδόντων, quoniam fuscinae quoque
 in summitatibus uncas habent. Neque vero ἀγκισρευτικῆ ita
 h. l. opponitur τῇ πυρευτικῇ, quasi in hac nullus esset ha-
 morum fuscinarumque usus (v. Oppian. l. l.), sed postquam
 πληκτικῆν in diurnum et nocturnum genus descripsit Eleates,
 missa νυκτερευτικῆ, quae et ipsa dividi poterat in τριοδοντίαν
 et ἀσπαλιευτικῆν, diurnum illud genus dicit universum ap-
 pellari posse ἀγκισρευτικόν, eius autem duas poni partes,
 quatenus alterum genus fiat ἀνωθεν, alterum κάτωθεν.

- Τὸ ποῖον; ΞΕ. Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτῃ πληγῆς ἀγκίστρον τε γιγνόμενον καὶ τῶν ἰχθύων οὐχ ἢ τις ἀν' τύχῃ τοῦ σώματος, ὡς περ τοῖς τριόδου-
 p. 221 σιν, ἀλλὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα τοῦ
 a. θηρευθέντος ἐκάστοτε καὶ κάτωθεν εἰς τοῦναντίον ἀνω ῥάβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον, οὗ τί φήσομεν, ὦ Θεαίτητε, δεῖν τούνομα λέγεσθαι; ΘΕΑΙ. Δοκῶ μὲν, ὅπερ ἄρτι προυθέμεθα δεῖν ἐξευρεῖν, τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελέσθαι. ΞΕ.
13. Νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι σύ τε κἀγὼ συνωμολογήκαμεν οὐ μόνον τούνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον περὶ αὐτὸ τοῦργον εἰλήφαμεν ἱκανῶς.

12. τῶν ἰχθύων οὐχ ἢ τις ἀν' τύχῃ τοῦ σώμ. Vulgo οὐχ ἢ τις. Quod ex coniectura reponi debebat, ἢ et expressit Ficinus: *percussio quaedam hamo facta — neque in qualibet parte piscium*, et scriptum praebet Cod. Paris. — Δοκῶ μὲν, ὅπ. Cod. Paris. et Bass. δοκῶμεν. de legg. II. p. 656. B. καίτοι τοῦ τοιοῦτου τί μᾶλλον ἀγαθόν — φαίμεν ἀν' — γίνεσθαι; K. Δοκῶ μὲν οὐδέν. Criton. p. 43. D. Οὔτοι δὲ ἀφίκται, ἀλλὰ δοκεῖ μὲν μοι ἕξειν τήμερον. de legg. III. init. Λέγεις δὲ πόθεν; A. Οἶμαι μὲν ἀπὸ χρόνου μήκουσ etc. de rep. IV. p. 423. B. τίς, ἔφη, ὄρος; Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τόνδε etc. I. p. 334. C. εἰκὸς μὲν, ἔφη, οὐς ἀν' τις ἠγῆται χρηστὸς, φιλεῖν. Soph. Oed. Tyr. 82. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἠδύς. Referenda haec ad idem genus, quod attigi ad Phaedon. §. 2.; supprimitur enim in his, quod orroni potuit, σαφῶς δ' οὐκ εἶδα, vel tale aliquid.

§. 13. Νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι — Edd. Νῦν ἄρα ἀσπαλιευτικῆς, πέρι οὗ σύ γε κἀγὼ συνωμολογήκαμεν, οὐ μόνον τούνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον — εἰλήφαμεν ἱκανῶς. In quibus quam ieiuna et supervacanea sunt haec περὶ οὗ σύ γε κἀγὼ συνωμολογήκαμεν! Quam incommode hoc dictum οὐ μόνον τούνομα — εἰλήφαμεν ἱκανῶς! Quasi tritum sermone

Ευμπάσης γὰρ τέχνης τὸ μὲν ἡμισυ μέρος κτη- b.
 τικὸν ἦν· κτητικοῦ δὲ χειρωτικόν· χειρωτικοῦ δὲ
 θηρευτικόν· τοῦ δὲ θηρευτικοῦ ζωοθηρικόν· ζωο-
 θηρικοῦ δὲ ἐνυγροθηρικόν· ἐνυγροθηρικοῦ δὲ τὸ
 κάτωθεν τμήμα ὅλον ἀλιευτικόν· ἀλιευτικῆς δὲ
 πληκτικόν· πληκτικῆς δὲ ἀγκισρευτικόν· τούτου
 δὲ τὸ περὶ τὴν κάτωθεν ἄνω πληγὴν ἀνασπω-
 μένῃ ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοῦ-

quotidiano nomen nunc demum rite didicerint. Mitto quod hoc quidem loco offensae aliquid habet istud οὐ, sic statim post ἀσπαλιευτικῆς iniectum: meliorem longe et Platonis stilo dignam lectionem praebet Ficini haec versio: *Nunc igitur piscationis non modo nomen ego ac tu communi sententia instituimus, verum etiam rationem ipsius operis sufficienter accepimus.* Quam unius voculae οὐ dispendio lucratus in textum recipere non dubitavi. In his σύ τε καγὰ pro γε reposui τε ob notata ad §. 6.

13. ἐνυγροθηρικόν — Veram esse hanc, quam e Bas. 2. restituit Steph., scripturam pro ἐνυδροθηρικόν, ἐνυδροθηρικοῦ, uti legitur in Ald., declarant superiora illa §. 10. ζωοθηρικῆς δὲ — τὸ μὲν πεζοῦ γένους — πεζοθηρικόν· τὸ δ' ἕτερον νευτικοῦ ζώου πᾶν ἐνυγροθηρικόν. Fischerus dum alterum probat, ὕγρον cum ὕδατι confudit. — Statim post ὅλον pro ὅλου posui e Cod. Paris. et Stob. τὸ κάτωθεν τμήμα, cuius loco expectaverit aliquis potius τὸ ἐπὶ δεξιὰ, inde opinor explicandum, quod non nostro more iuxta se posita divisionis membra, sed alterum alteri subscriptum intelligitur.

13. τούτου δὲ τὸ περὶ τὴν κάτω πλ. ἀνασπώμενῃ — Non felicitur h. l. meo quidem iudicio Heusdio successit corrigenti ἀνασπώμενον. Quid enim hoc foret τὸ περὶ τὴν — πληγὴν ἀνασπώμενον? Nempe ut ante dictum §. 12. τὸ τῆς — πληγῆς — ἀνασπώμενον, sic in his ipsa ἡ πληγὴ dicitur ἀνασπώμενη, sursum trahens. Τὸ περὶ τὴν πληγὴν sc. ὃν est piscatus ille, qui in hac πληγῇ versatur. Haec autem ἀπ' αὐτ. τ. περ. ἀφομοιωθὲν τούνομα Latine verteris ab ipso nego-

- νομα ἢ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζήτηθεῖσα ἐπίκλην
 c. γέγονε. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν τοῦτό γε ἰκα-
 νῶς δεδήλωται. ΞΕ. Φέρε δὴ, κατὰ τοῦτο τὸ
 παράδειγμα καὶ τὸν σοφιστὴν ἐπιχειροῦμεν εὐρεῖν
 14. ὅ,τι ποτ' ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ. Καὶ
 μὴν ἐκεῖνό γ' ἦν τὸ ζήτημα πρῶτον, πότερον
 ἰδιώτην ἢ τινα τέχνην ἔχοντα θετίον εἶναι τὸν
 ἀσπαλιευτὴν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ νῦν δὴ τοῦ-
 τον ἰδιώτην θεήσομεν, ὧ θεαίτητε, ἢ παντάπα-
 d. σιν ὡς ἀληθῶς σοφιστὴν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἰδιώ-
 τιν· μαιθάνω γὰρ ὃ λέγεις, ὡς πάντως δεῖ τοι-
 οὔτον εἶναι τὸ γε ὄνομα τοῦτο ἔχοντα· ἀλλὰ τι-

tio assimilata appellatione. Eadem prorsus ratione Euthyd.
 §. 61. οὐ γὰρ Γατροκλῆς ἦν αὐτῷ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἀδελφός, ἀλλὰ
 παραπλήσιον μὲν τὸ ὄνομα Φικλής, ὁ Βρακκίους ἀδελφός. At-
 que ita vulgo αἰνῆς ὄνομα Καλλίας. — ἐπίκλην γέγονε est idem
 fere quod ἐπωνόμασαι. Phileb. p. 48. C. ἐκ δὲ τούτων ἴδε τὸ
 γελοῖον ἥτινα φύσιν ἔχει. λέγε μόνον. Ἔστι δὲ πονηρία μὲν τις
 τὸ κεφάλαιον, ἔξωός τινος ἐπίκλην λεγομένη. Tim. p. 38. C.
 Ἥλιος καὶ Σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνη-
 τες. Utrobique eadem vi adhiberi potuit voc. ἐπονομάζε-
 σθαι.

§. 14. Καὶ νῦν δὴ — θεήσομεν — de legg. III. p. 683. E.
 Οὐκοῦν νῦν δὴ μᾶλλον βεβαιωσόμεθα τὸ τοιοῦτον. de rep. I: p.
 353. A. Νῦν δὴ, οἶμαι, ἀμεινον ἂν μάθοις ὃ ἄρτι ἠρώτων. Cy-
 rop. IV 1, 23. Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις, εἰ ἀληθῆ ἔλεγες. Politic.
 p. 287. C. καὶ νῦν δὴ ταυτὸν μὲν τοῦτο, ἐτι δὲ μᾶλλον ἢ τόθ'
 ἡμῖν ποιητίον. Gorg. §. 39. extr. καὶ νῦν δὴ τούτων ὀπότερον
 βούλει ποιεῖ, ἐράτα ἢ ἀποκρίνου. Vid. Graev. ad Lucian. So-
 loecist. p. 579.

14. ὡς πάντως δεῖ τοιοῦτον — Haec ita interpretatus Fici-
 nus, intelligo equidem, non oportere illum, qui ita vocatur,

να τέχνην αὐτὸν ἡμῖν ἔχοντα, ὡς εἶπες, Θετέον.
 ΞΕ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην; Ἄρ' ὦ πρὸς Θεῶν
 ἠγνοήκαμεν πάνδρὸς τὸν ἄνδρα ὄντα ξυγγενῆ;
 ΘΕΑΙ. Τίνα τοῦ; ΞΕ. Τὸν ἀσπαλιευτὴν τοῦ σο-
 φιστοῦ. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Θηρευτά τινα καταφαί-

*inertem esse, aut, interiecta negatione, legit, ὡς πάντως οὐ
 δεῖ τοιοῦτον (sc. ιδιώτην) εἶναι, aut hoc τὸ τοιοῦτον ad proxima
 οὐδαμῶς ιδιώτην traxit. Neutrum placet. τοιοῦτον procul
 dubio spectat ad Eleatae illud ὡς ἀληθῶς σοφιστὴν, quod h. l.
 ubi ιδιώτη (imperito) opponitur, antiquiore ille dixerat vo-
 cabuli usu, quo doctrinae artisve peritum quemque notaret.
 Iam quum ita respondet Theaetetus, intelligo enim, quid di-
 cas, utique talem (artis suae peritum) esse cum oportere,
 quum nomen hoc habeat, fallor aut verbis τό γε ὄνομα τοῦτο
 ἔχοντα idem significatur h. l. vocabuli etymon, quod Protag.
 §. 9. λέγει δὴ, τί ἠγῆ εἶναι τὸν σοφιστήν; Ἐγὼ μὲν, ἢ δ' ὅς,
 ὡς περ τοῦ ὄνομα λέγει, τοῦτον εἶναι, τὸν τῶν σοφῶν ἐπισή-
 μονα, ubi aperte σοφιστοῦ nomen ducitur a verbis σοφός et
 ἴσημι. Ex Ald. autem et Bass. ubi legitur τό γε ὄνομα τοῦτο
 ἔχων, retinui τό γε: ἔχων tantummodo in ἔχοντα mutavi. Si,
 quo tamen nequaquam opus est, cum Stephano legeris τὸν
 γε, hoc dicet Theaetetus: neutiquam imperitum poni debere
 Sophisten, sed prorsus talem (σοφιστήν, h. e. artis peritum)
 esse oportere (in hoc quidem sermone) eum, qui nomen hoc
 (σοφιστοῦ) habeat. In proximis quum Edd. personarum vices
 sic distinguant: Ε. Ἀλλά τινα τέχνην αὐτὸν ἡμῖν ἔχοντα, ὡς
 εἶπες, Θετέον. Θ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην; Ε. Ἄρ' ὦ πρὸς
 Θεῶν etc., nostram distinctionem longe praeferent Platonicae
 sermocinationis periti, sumptam illam ex Ficini translatione,
 in qua hunc in modum disperitita haec leguntur: Th. Nullo
 modo rudem, intelligo equidem, non oportere illum, qui ita
 vocatur, inertem esse, sed arte quadam instructum. Ho.
 Qua igitur arte? nunquid hactenus cognationem istarum mu-
 tuam ignoramus?*

14. Τίνα τοῦ; Manifestum in his sustulimus vitium, quum
 in Edd. legitur τίνα τοῦτον. In quo syllaba τοῦ ex proximis
 adhaesit. Nostrum Ficinus quoque reddidit vertens: *numquid*

- e. νεσθον ἄμφω μοι. ΘΕΑΙ. Τίνος θήρας ἄτερος; τὸν μὲν γὰρ ἕτερον εἶπομεν. ΞΕ. Δίχα που νῦν δὴ διείλομεν τὴν ἀγρὰν πᾶσαν, τὸ μὲν νευσικοῦ μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τὸ μὲν διήλωμεν ὅσον περὶ τὰ νευσικὰ τῶν ἐνύδρων, τὸ δὲ πεζὸν εἰάσαμεν ἀσχιζον, εἰπόν-
15. ^{p. 222} ^{a.} τες ὅτι πολυειδὲς εἴη. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Μέ-
 χρι μὲν τοίνυν ἐνταῦθα ὁ σοφιστῆς καὶ ὁ ἀσπα-
 λειυτῆς ἅμα ἀπὸ τῆς κτητικῆς τέχνης πορεύεσθον.
 ΘΕΑΙ. Ἐοίκατον γοῦν. ΞΕ. Ἐκτρέπεσθον δὲ γέ
 ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς, ὁ μὲν ἐπὶ θάλατταν που
 καὶ ποταμούς καὶ λίμνας τὰν τούτοις ζῶα θη-
 ρευσόμενος. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Ὁ δὲ γε ἐπὶ
 τὴν γῆν καὶ ποταμούς ἑτέρους αὖ τινας, πλού-
 του καὶ νεότητος οἶον λειμῶνας ἀφθόνοους, τὰν
 τούτοις θρέμματα χειρυσόμενος. ΘΕΑΙ. Πῶς λέ-
 γεις; ΞΕ. Τῆς πεζῆς θήρας γίγνεσθον δύο με-
 γίστω τινὲ μέρη. ΘΕΑΙ. Ποῖον ἐκάτερον; ΞΕ. Τὸ
 μὲν τῶν ἡμέρων, τὸ δὲ τῶν ἀγρίων. ΘΕΑΙ. Εἴτ'
 ἔστι τις θήρα τῶν ἡμέρων; ΞΕ. Εἴπερ γέ ἐστιν
 ἀνθρώπος ἡμερον ζῶον. Θεὸς δὴ ὅπη χαίρεις,
 εἴτε μηδὲν τιθεῖς ἡμερόν, εἴτε ἄλλο μὲν ἡμερόν

*quid hactenus cognationem istorum mutuam ignoramus? Th. Quorum? Ho. Hamatoris atque Sophistae. — Περὶ τὰ νευσι-
 καὶ τῶν ἐνύδρων. Νευσικὰ duplicis sunt generis, et πτηνοῦ et
 ἐνύδρου §. 10. Quorum omisso priore τῶν πτηνῶν, alterum in
 partes suas distribuerat Eleates, natatiliū eorum genus, quae
 sunt e genere aquatico.*

§. 15. Θεὸς δὴ ὅπη χαίρεις — Imo θὲς δέ. — εἴτε μηδὲν τι-

τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄγριον εἴτε ἡμέρον μὲν λέ-
 γεις αὖ τὸν ἄνθρωπον, ἀνθρώπων δὲ μηδεμίαν
 ἠγῆ θήραν· τούτων ὁπότερ' ἂν ἠγῆ φίλον εἰρή-
 σθαί σοι, τοῦτο ἡμῖν διόρισον. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' c.
 ἡμᾶς τε ἡμέρον, ὧ ξένε, ἠγοῦμαι ζῶον, θήραν
 τε ἀνθρώπων εἶναι λέγω. ΞΕ. Διττήν τοίνυν καὶ 16.
 τὴν ἡμεροθηρικὴν εἴπωμεν. ΘΕΑΙ. Κατὰ τί λέ-
 γοντες; ΞΕ. Τὴν μὲν λησικὴν καὶ ἀνδραποδισ-
 κὴν καὶ τυραννικὴν καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμι-
 κὴν ἐν πάντα, βίαιον θήραν, ὀρισάμενοι. ΘΕΑΙ.
 Καλῶς. ΞΕ. Τὴν δέ γε δικανικὴν καὶ δημηγορι-
 κὴν καὶ προσωμιλητικὴν ἐν αὖ τὸ ξύνολον, πι-
 θανουργικὴν τινα μίαν τέχνην, προσειπόντες.
 ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. ΞΕ. Τῆς δὲ πιθανουργικῆς διτ- d.
 τὰ λέγομεν γένη. ΘΕΑΙ. Ποῖα; ΞΕ. Τὸ μὲν ἔτε-

θεῖς — Vel a Codice oblatum τίθης pro τιθεῖς spernētem ego
 prae grata hac, quae a verbis εἴτε ἡμερὸν μὲν λέγεις incipit,
 structurae conversione. Durior est nec tamen a Stephano
 mutari debuit illa Xenoph. Anab. I, 3, 16. Μετὰ δὲ τούτων
 ἄλλος ἀέση, ἐπιδεικνύς μὲν τὴν εὐθείαν τοῦ τὰ πλοῖα αἰτεῖν
 κελεύοντος, ὡς περὶ πάλιν τὸν στόλον Κύρου μὴ ποιουμένου· ἐπεδεί-
 κνυε δὲ, ὡς εὐθές εἶη etc. — Εἴπερ γέ ἐστιν ἄνθρωπος. Scripse-
 rim h. l. ἄνθρωπος, quoniam sequitur bis τὸν ἄνθρωπον. —
 τούτων ὁπότερ' ἂν ἠγῆ — ὁπότερα (utrocumque modo, v. ad
 Gorg. §. 54.) ad posteriora potissimum haec duo refertur,
 εἴτε ἄλλο μὲν ἡμερὸν τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄγριον· εἴτε ἡμέρον
 μὲν λέγεις αὖ τὸν ἄνθρωπον, ἀνθρώπων δὲ μηδεμίαν ἠγῆ θήραν.
 Nam hoc, in quo duae ponuntur ὑποθέσεις, εἴτε μηδὲν τιθεῖς
 ἡμέρον, εἴτε ἄλλο μὲν ἡμερὸν τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄγριον, per
 unam sic exprimi potuit, εἴτε ἄνθρωπον μὴ ἡμέρον τιθεῖς, ἀλλ'
 ἄγριον τι.

§. 16. Τῆς δὲ πιθ. διττὰ λέγομεν γένη. Non displiceret

τον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δημοσίᾳ γιγνόμενον. ΘΕΑΙ. Γί-
 γνεσθον γὰρ οὖν εἶδος ἑκάτερον. ΞΕ. Οὐκοῦν αὖ
 τῆς ἰδιοθρησκευτικῆς τὸ μὲν μισθαρνευτικόν τι ἐστὶ,
 τὸ δὲ δωροφορικόν; ΘΕΑΙ. Οὐ μανθάνω. ΞΕ.
 Τῆ τῶν ἐρώτων θήρα τὸν νοῦν, ὡς ἔοικας, οὐπω
 προσέσχεες. ΘΕΑΙ. Τοῦ πέρι; ΞΕ. Ὅτι τοῖς θη-
 ρευθεῖσι δῶρα προσεπιδιδόασι. ΘΕΑΙ. Ἄληθέ-
 ςατα λέγεις. ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐρωτικῆς τέ-
 17. χνης εἶδος ἔσω. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τοῦ δὲ
 γε μισθαρνευτικοῦ τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χά-
 ριτος καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλαρ πε-
 ποιημένον καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφήν
 p. 223^a ἑαυτῷ μόνην, κολακικὴν, ὡς ἐγῶμαι, πάντες

λέγωμεν, velut paullo ante διττὴν τοίνυν καὶ τὴν ἡμεροθρη-
 κὴν εἶπαμεν. §. 18. τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμιν.
 Non tamen muto propter illa §. 113. Τὸ τοίνυν φανταστικὸν
 αὐτῆς διορίζομεν δίχῃ. Sed post διττὰ adiectum expectabam
 αὐ. — Γίγνεσθον γὰρ οὖν εἶδος ἑκάτερον. Existit utique (sc.
 hac dividendi ratione) *genus utrumque*.

16. μισθαρνευτικόν — Quod in Lexicis, auctore nullo,
 profertur verbum μισθαρνεύειν, valde vereor ne a sermonis
 analogia abhorreat. Quapropter h. l. et mox, ubi succedunt
 haec Τοῦ δὲ γε μισθαρνευτικοῦ etc., scribendum censeo μι-
 σθαρνητικὸν et μισθαρνητικοῦ, a verbo μισθαρνεῖν, uti μισθαρ-
 νητικὴ in Edd. scriptum legitur de rep. I. p. 346. B. Τί δὲ
 τὴν ἰατρικὴν μισθαρνητικὴν, εἰάν ἰάμενός τις μισθαρνή, ibidemque
 mox D. bis ἢ δὲ μισθαρνητικὴ.

§. 17. δι' ἡδονῆς τὸ δέλαρ πεποιημένον, quod escam sibi
 paravit per voluptatem. In seqq. κολακικὴν — φαῖμεν ἂν

φαίμεν ἂν ἡδυντικὴν τινα τέχνην εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τὸ δὲ ἐπαγγελλόμενον μὲν ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὀμιλίας ποιούμενον, μισθὸν δὲ νόμισμα πραττόμενον ἄρα οὐ τοῦτο τὸ γένος ἑτέρῳ προσειπεῖν ἄξιον ὀνόματι; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τίτι δὴ τούτῳ, πειρῶ λέγειν. ΘΕΑΙ. Δῆλον δὴ τὸν γὰρ σοφιστὴν μοι δοκοῦμεν εὐρηκέναι τοῦτ' οὖν ἔγωγε εἰπὼν τὸ προσῆκον ὄνομα ἂν ἠγοῦμαι καλεῖν αὐτόν. ΞΕ. Κατὰ δὴ τὸν νῦν, ὦ Θεαίτιτε, λόγον, ὡς ἔοικεν, ἢ τέχνης οἰκειω-^{b.} τικῆς, χειρωτικῆς, κτητικῆς, θηρευτικῆς, ζω-θηρίας, πεζοθηρίας, χερσαίας, ἡμεροθηρικῆς, ἀνθρωποθηρίας, ἰδιοθηρίας, μισθαρνικῆς, νομιματοπωλικῆς, δοξοπαιδευτικῆς, νέων πλουσίων

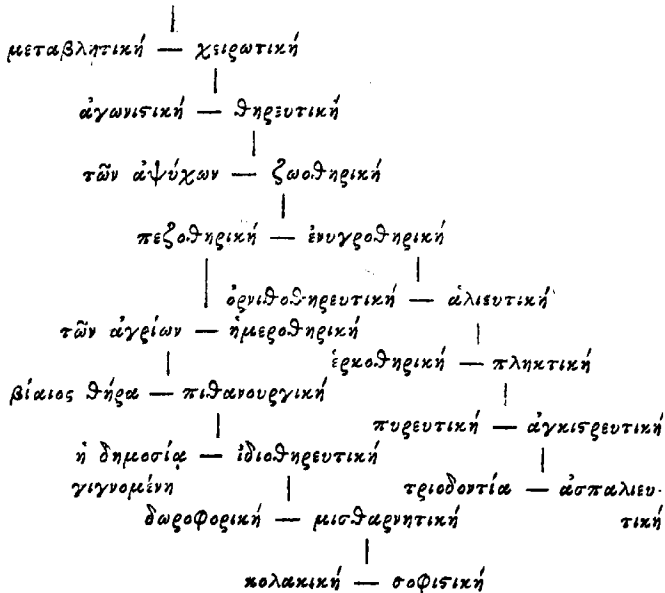
ἡδυντικὴν τινα τέχνην εἶναι quis non statim videat ante ἡδυντικὴν excidisse litteram ἦ?

17. Κατὰ δὴ τὸν νῦν, ὦ Θεαίτ., λόγον — Praegressam Eleatae descriptionem qui accurate persecutus est, ei dubium non erit quin, quod iam monuit Schleiermacherus, plura in his verba ab aliena manu irrepserint. Ex quo genere est istud κτητικῆς, mox πεζοθηρίας, tum ἡμεροθηρικῆς, et deinde μισθαρνικῆς, quae singula eleganter Plato aliis his verbis, quam supra, profert, οἰκειωτικῆν, χερσαίαν, ἀνθρωποθηρίαν et νομιματοπωλικὴν dicens. Haec igitur quis putet adiectis συνωνύμοις illis ipsum explicuisse scriptorem? Sed ut quatuor verbis male haec aucta, sic uno eadem decurtata leguntur; post ἀνθρωποθηρίας enim excidit vocabulum, quo πιθανουργικῆ illa §. 16. indicaretur. Id non dubito quin fuerit πιθανοθηρίας, in quo inter haec ἀνθρωποθηρίας et ἰδιοθηρίας apparet quam pronus fuerit scribae lapsus. Hoc quo clarius

- καὶ ἐνδόξων γιγνομένη θήρα προσρητέον, ὡς ὁ
 18. νῦν λόγος, συμβαίνει ἡμῖν, σοφιστικῆ. ΘΕΑΙ. Παν-
 τάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἐτι δὲ καὶ τῆδε ἴδωμεν·
 οὐ γάρ τι φαύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ νῦν
 19. ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα ποικίλης· καὶ γὰρ

fieret, eius, quam hactenus Eleates exposuit, descriptionis
 speciem subiunximus.

τέχνη ποιητικὴ — κτητικὴ

17. — θήρα προσρητέον — σοφιστικὴ. Notandum, non
 corrigendum, hoc προσρητέον pro προσρητέα, accommodatum ad
 verbum, quod scribentis animo obversabatur, γένος vel μέρος.
 — συμβαίνει ἰ λόγος quando e praegressis iusta conclusione
 consequitur.

§. 18. Οὐ γάρ τι φαύλης — H. l. οὐ γάρ τοι requirens
 Stephanus num etiam Eurip. Phoeniss. v. 110. Οὐ γάρ τι φαύ-
 λως ἦλθε Πολυταίας χθόνα, iisque, quae ad Eurip. Hippol. v.
 792. attulit Valck., locis adversante metro ingerere idem voluis-

οὐν ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις φάντασμα παρέχεται, μὴ τοῦτο ὃ νῦν αὐτὸ ἡμεῖς φαμεν, ἀλλ' ἕτερον εἶναί τι γένος. ΘΕΑΙ. Πῆ δὴ; ΞΕ. Τὸ τῆς κτητικῆς τέχνης διπλοῦν ἦν εἶδος που, τὸ μὲν θηρευτικὸν μέρος ἔχον, τὸ δὲ ἀλλακτικόν. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὐν. ΞΕ. Τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν. ΘΕΑΙ. Εἰρήσθω. ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ φήσομεν ἀγοραστικὴν διχῆ ἵ τέρμεσθαι. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὴν μὲν τῶν αὐτουργῶν αὐτοπωλικὴν δαιρουμένην τὴν δὲ τὰ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην μεταβλητικὴν. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ.

set? Qui ubique οὐ τι frequentant Attici, quidni etiam in prosa oratione οὐ γὰρ τι dixerint? — φάντασμα παρέχεται, species praebet sc. τὸ νῦν ζητούμενον. Sic dicitur παρέχεται τεκμήριον, παράδειγμα, ἰδέαν, δόξαν etc.; passivo significato verbum apud Platonem legere me non memini.

18. Τὸ τῆς κτητικῆς — Omissum nescio qua de causa a Steph. art. τῆς ex Ald. et Bass. revocavi. — τὸ μὲν θηρευτικὸν μέρος ἔχον, τὸ δὲ ἀλλακτικόν. Ad postremum in his verbum quis non apud animum repetat μέρος ἔχον? At vero κτητικὴν τέχνην supra §. 9. Eleates in duo genera, τὸ μεταβλητικὸν et τὸ χειρωτικόν, tum rursus τὸ χειρωτικόν in duas diviserat partes, τὸ ἀγωνιστικόν et τὸ θηρευτικόν. Ergo recte dicitur alterum τῆς κτητικῆς genus (ἡ χειρωτικὴ) habere θηρευτικὸν μέρος; non item alterum eiusdem κτητικῆς genus (ἡ μεταβλητικὴ) μέρος habere ἀλλακτικόν s. μεταβλητικόν. Ita nemo dubitet corrigere, τὸ δὲ ἀλλακτικὸν οὐν.

18. Τὴν μὲν τῶν αὐτουργῶν αὐτοπωλικὴν δαιρουμένην — Infelici rursus coniectura sollicitavit haec Stephanus, δαιρουμένην hoc mutandum suspicatus in δὴ εἰρημένην. εἰρημένον pro κεκλημένον (appellatum) ego nusquam usurpatum reperi; δαιρεῖν au-

19. Τί δέ; τῆς μεταβλητικῆς οὐχ ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγὴ, σχεδὸν αὐτῆς ἡμισυ μέρος ὄν, κατηλικὴ προσαγορεύεται; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων ὠνῆ καὶ πράσει ἐμπορικῆ; ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ; ΞΕ.
Τῆς

tem h. l. est *partiendo aliquid ponere*; ἀποπαλικὴ διαιρουμένη est ea quae ex hac oritur *partitione*. §. 107. Διειρομένη τῆς εἰδωλοποιικῆς εἶδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικὴν, τὴν δὲ φανταστικὴν. — τὴν δὲ τὰ ἀλλότρια ἔργα μετ. Quem constans sermonis usus in his flagitabat articulum, praebuit Cod. Paris. De rep. I. p. 346. E. ἔλεγον, μηδένα ἐθέλειν ἰκόντα ἄρχειν καὶ τὰ ἀλλότρια κατὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα. IV. p. 443. D. μὴ εἰσάσαντα τὰ ἀλλότρια πράττειν ἕκαστον etc. VIII. p. 554. D. ὅταν δὲ τὰ ἀλλότρια ἀναλίσκειν. Xenoph. Cyrop. V, 1 13. οὐκ ἀπέχονται τῶν ἀλλοτρίων. Aristoph. Plut. 931. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τὰ ἀλλότρια πράττων ἐσθίειν. Lysias p. 38. ὥστ' οἰκειοτέρας αὐτοῖς ποιεῖν τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας ἢ τοῖς ἀνδράσιν. p. 41. εἰς τὰς ἀλλοτρίας οἰκίας εἰσεῖναι. p. 76. Οὐχ — ἑτέρους ἐκβαλόντες τὴν ἀλλοτρίαν ἄκησαν. p. 573. Καίτοι οὔτε ἡμᾶς εἰκὸς ἦν — ἐπιθυμεῖν μετέχειν τῶν ἀλλοτρίων κινδύων. — μεταβλητικῆν. Quam supra §. 9. μεταβλητικῆν dixit, alteram τῆς κτητικῆς partem, eam h. l. magis generali nomine dicit ἀλλακτικῆν, huius partem μεταβλητικῆν.

§. 19. ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγὴ — de rep. II. p. 371. D. οὐ κατήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνῆ τε καὶ πράσιν διακονοῦντας, ἰδρυμένους ἐν ἀγορᾷ, τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους; Quae proxima sequuntur, τὸ δέ γε — διαλλαττομένων ὠνῆ καὶ πράσει ἐμπ., in his dubito et ipse an recte absit art. τῶν; imo si legeremus τὸ δέ γε τῶν — διαλλαττομένων, ne sic quidem satis haec placerent comparanti illa §. 9. τὸ δὲ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη. §. 12. Τὸ — ἀγκίστρον τε γιγνόμενον καὶ — κάτωθεν εἰς τὸναντίον ἄνω ῥάβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον. §. 17. Τοῦ δὲ γε μισθαρενευτικοῦ τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτες — καὶ τὸν μισθὸν πράττεμενον τροφὴν ἑαυτῷ μόνῃ, κολακικῆν

Τῆς δ' ἐμπορικῆς ἀρ' οὐκ ἠσθήμεθα ὅτι τὸ μὲν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται καὶ χρῆται, τὸ δὲ, ὅσοις e. ἡ ψυχὴ, πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται; ΘΕΑΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΞΕ. Τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀγνοοῦμεν· ἐπεὶ τό γε ἕτερόν που ξυνίμεν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Μουσικὴν τε τοίνυν ξυνάπασαν λέγωμεν ἐκ πόλεως ἐκάστοτε εἰς πόλιν p.224 ἐνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἐτέρωσε δὲ ἀγομένην καὶ ^{a.} πιπρασκομένην, καὶ γραφικὴν καὶ θαυματοποιη- , τικὴν καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς, τὰ μὲν παρὰ μουσικίας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλούμενα τὸν ἀγοντα καὶ πωλοῦντα μηδὲν ἥττον τῆς τῶν σιτίων καὶ ποτῶν πράσεως ἔμπορον ὀρθῶς ἂν λεγόμενον παρέχειν. ΘΕΑΙ. Ἀλη- 20.

κικὴν πάντες φαῖμεν ἂν etc. His si addas proxime seqq. ὅτι — τὸ μὲν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται — πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται, facile repones διαλλαττόμενον. Quod qui reponendum viderat Stephanus, miror cur aliis haec coniecturis tentarit. Nam Bipontini rationem διαλλαττομένων passive de rebus, quae permittantur, accipi iubentis refellere non attinget.

19. ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται καὶ χρῆται. Ita correxi quod in Edd. legitur ὅσ. τ. σ. τρέφεται κίχρηται. — Mox in his τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσ. ἀγ. art. τὴν e Cod. Paris. accessit.

19. Μουσικὴν τε τοίνυν — Sermonis in his perpetuitatem parum perspexere Editores, post πιπρασκομένην ac deinde post πωλούμενα colon, quod dicunt, apponentes. Verba hunc in modum cohaerent: λέγωμεν μουσικὴν τε — καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς — παρέχειν τὸν ἀγοντα καὶ πωλοῦντα — ἔμπορον ὀρθῶς ἂν λεγόμενον. Prorsus ut Phaedr. §. 31. Καὶ τούτων τῶν ἰδιῶν ἐκπρεπῆς ἢ ἂν τύχη γενομένη, τὴν αὐτῆς ἐπανουμίαν ἱπονομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. De θαυματοποιητικῇ vid. Casaub. ad Theoph. Char. VI.

- θέματα λέγεις. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα
 b. τα ξυνωνούμενον πόλιν τε ἐκ πόλεως νομίσματος ἀμείβοντα ταυτὸν προσερεῖς ὄνομα; ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΞΕ. Τῆς δὴ ψυχεμπορικῆς ταύτης ἄρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικῆ δικαιοτάτα λέγοιτ' ἂν, τὸ δὲ γελοῖον μὲν οὐχ ἦττον τοῦ πρόσθεν, ὁμῶς δὲ μαθημάτων οὔσαν πράσιν αὐτὴν ἀδελφῶτινι τῆς πράξεως ὀνόματι προσειπεῖν ἀνάγκη; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὔν. ΞΕ. Ταύτης τοίνυν τῆς
 c. μαθηματοπωλικῆς τὸ μὲν περὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα ἑτέρω, τὸ δὲ περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ἄλλω προσρητέον. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τεχνοπωλικὸν μὲν τό γε περὶ τᾶλλα ἂν ἀρμόττοι τὸ δὲ περὶ ταῦτα σὺ προθυμήθητι

§. 20. πόλιν τε ἐκ πόλεως νομίσματος (i. e. ἀντὶ νομίσματος) ἀμείβοντα — Politic. p. 289. E. οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες κατὰ θάλατταν καὶ περὶ ἧ. Apolog. Socr. p. 37. D. καλὸς ἂν μοι ὁ βίος εἴη — ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβομένη — ζῆν. Plin. Hist. Nat. II. 48. *Locum ex loco mutans rapida vertigine.* — τὸ δὲ γελοῖον μὲν ο. ἧ. γελοῖον hoc si rectum est nec mutandum in γελοῖω, non ad τὸ δὲ pertinet, quasi ipsam hanc τῆς ψυχεμπορικῆς partem diceret ridiculam, sed, subaudito verbo ὄνομα, refertur ad seq. προσειπεῖν, — τοῦ πρόσθεν, sc. τῆς ψυχεμπορικῆς, quod inauditum erat Graecis vocabulum.

20. τὸ μὲν περὶ τὰ τῶν ἄλλ. — ἑτέρω — τὸ δὲ — ἄλλω προσε. Infra §. 65. συνάπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου. de ger. IV. p. 436. A. μαυθάνομεν μὲν ἑτέρω, θυμούμεθα δὲ ἄλλω τῶν ἐν ἡμῖν. Politic. p. 262. A. καί μοι δοκεῖ τῶν μὲν ἀνθρώπων ἑτέρα τις εἶναι, τῶν δὲ αὐθνητῶν ἄλλη τροφή. Hom. II. ι. 313. ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρέσιν, ἄλλο δὲ εἶπη.

20. Τεχνοπωλικὸν μὲν τό γε περὶ τᾶλλα ἂν ἀρμόττοι sc. προσειπεῖν. Sic Demosth. Leptin. §: 53. Πολυὺ γὰρ μάλλον ἤρ-

λέγειν ὄνομα. ΘΕΑΙ. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοῖν πλὴν τὸ νῦν ζητούμενον αὐτὸ εἶναι τὸ σοφιστικὸν γένος; ΞΕ. Οὐδὲν ἄλλο. Ἴθι δὴ νῦν συναγάγωμεν αὐτὸ λέγοντες ὡς τὸ τῆς κτητικῆς μεταβλητικὴν ἀγορα- d. σικῆς ἐμπορικῶ, ψυχεμπορικῆς περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πωλητικὸν, δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστικῆ. ΘΕΑΙ. Μάλα γε. ΞΕ. Τρίτον δὲ οἶ- 21.

μοττε τὰ δοθέντα ἑάντας τῶν ἀτυχημάτων ἀφαιρεῖν, ἢ, τούτων μενόντων, τὰς δαρεὰς ἀφαιρεῖσθαι. Xenoph. Mem. IV, 2, 5. Ἀρμόσει δ' ἂν οὕτω προοιμιάζεσθαι etc. Nihilominus ego in Cod. MS. repertum τῶ γε pro τὸ γε huic longe praeferrem.

20. λέγοντες ὡς τὸ τῆς κτητικῆς μεταβλητικὴν — In his neque μεταβλητικὴν ferri potest, neque, quod inter ἀγορασικῆς et ψυχεμπορικῆς positum sequitur, ἐμπορικῶ. Ac pro μεταβλητικὴν Cod. Paris. et Bas. 2 μεταβλητικὸν praebent, quod quominus reponas et deinde, quod suasit Steph., ἐμπορικῶ mutes in ἐμπορικὸν, quamvis lenissima correctio concinnum pariat sermonem, sententiae tamen ratio prohibet. Neque enim τὸ τῆς κτητικῆς μεταβλητικὸν ipsum est ἡ σοφιστικῆ, non magis quam τὸ τῆς ἀγορασικῆς ἐμπορικὸν, sed quum κτητικῆς pars sit μεταβλητικῆ, huius ἀγορασικῆ, huius ἐμπορικῆ, huius ψυχεμπορικῆ: ψυχεμπορικῆς illa pars, quae in orationibus vitulisque praeceptis versatur, ea demum est, quae quaeritur, σοφιστικῆ. Hinc sponte certa nascitur loci correctio. Corrigendum ὡς τὸ τῆς κτητικῆς, μεταβλητικῆς, ἀγορασικῆς, ἐμπορικῆς, ψυχεμπορικῆς περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πωλητικὸν δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστικῆ. Pari ratione §. 17. ἡ τέχνης οἰκειωτικῆς, χειρωτικῆς, θηρευτικῆς, ζωοθηρίας, χερσαίας, ἀνθρωποθηρίας, ἰδιοθηρίας — δοξοπαιδευτικῆς, νέων πλουσιῶν — γιννομένη θήρα προσρητίον — σοφιστικῆ. et §. 23. οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος, ὡς ἔοικεν, ἐρισικῆς ὃν τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητικῆς, τῆς μαχητικῆς, τῆς ἀγωνισικῆς, τῆς κτητικῆς ἔστιν — ὁ σοφιστής. Ceterum μεταβλητικῆ eadem rursus potestate ponitur h. l. qua §. 9., non ea, qua §. 18. extr. ubi quam posuit μεταβλητικὴν τῇ αὐτοπαλικῇ opposi-

μαί σε κὰν εἴ τις αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει
 τὰ μὲν ὠνούμενος, τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐ-
 τὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πω-
 λῶν ἐκ τούτου τὸ ζῆν προτάξατο, καλεῖν οὐ-
 δὲν ἄλλο πλὴν ὅπερ δὴ νῦν. ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ
 μέλλω; ΞΕ. Καὶ τὸ κτητικῆς ἄρα μεταβλητι-
 κόν, ἀγορασικόν, καπηλικόν, εἴτε αὐτοπωλικόν,
 ἀμφοτέρως, ὅ,τιπερ ἂν ἦ περὶ τὰ τοιαῦτα μα-
 θηματοπωλικόν γένος, αἰὲ σὺ προσερεῖς, ὡς φαί-
 νη, σοφισικόν. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη τῷ γὰρ λόγῳ
 δεῖ συνακολουθεῖν. ΞΕ. Ἔτι δὴ σκοποῦμεν, εἴ τι-
 νι τοιῶδε προσέοικεν ἄρα τὸ νῦν μεταδιωκόμενον
 γένος. ΘΕΑΙ. Ποίῳ δὴ; ΞΕ. Τῆς κτητικῆς ἀγω-

p. 225
 a.

tam, eam consulto hic omisit propterea, quod ad utrumque
 genus, ad αὐτοπωλικὴν et καπηλικὴν referri potest ἢ σοφι-
 σικῆ. Quod verbis deinde seqq. Τρίτον δὲ οἶμαί σε etc. ex-
 plicabitur,

§. 21. ἐκ τούτου τὸ ζῆν προτάξατο. Suspectum h. l. Ste-
 phano vocabulum προτάξασθαι quamvis aliter sane, uti et
 activum προτάττειν, a Xenophonte usurpetur Hellen. VI, 4,
 10. προτάξατο τῆς ἑαυτῶν φάλαγγος — τοὺς ἰππίας, tamen
 quum προτάττειν χρόνον, praestituere tempus dixerit Sopho-
 cles Trach. 164. προτάξω pro προκεινῶ explicet Hesych., quid-
 ni hoc poni potuisse putemus de eo, qui ex negotio aliquo
 prae ceteris quaerendum sibi victum elegit et proposuit? The-
 mistius in Sophista s. Orat. XXIII. quae oratio multa habet ex
 hoc sumpta dialogo, ed. Hard. p. 299. ὅτι δὲ οὔτε κάπλος
 οὔτε αὐτοπάλης (εἰμί), αὐτοὶ δὲ ὑμᾶς αὐτοὺς ἐρωτᾶτε, εἰ ἐγὼ
 κάθημαι ἐπ' ἐργασηρίου πιπράσκων λογάρια μικρὰ ἢ μεγάλα,
 καὶ προτάξαμην τὸ ζῆν ἐκ τοιαύτης τινὸς ἐργασίας etc. —
 καπηλικόν, εἴτε αὐτοπωλικόν, ἀμφοτέρως, sive alienas, sive
 suas ipsius merces vendit, utroque modo. εἴτε h. l. semel po-
 situm ut de legg. I. p. 652. D. ὅπη τάξιν τινὰ εἰληφότα διά-
 δηλά ἐσι τῷ περὶ νόμων ἐμπείρῳ τέχνῃ· εἴτε καὶ ἴσιν ἔδει.

νισική τι μέρος ἡμῖν ἦν. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν.
 ΞΕ. Οὐκ ἀπο τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαιρεῖν αὐτὴν
 δίχα. ΘΕΑΙ. Καθ' ὅποια, λέγε. ΞΕ. Τὸ μὲν
 ἀμιλλητικὸν αὐτῆς τιθέντας, τὸ δὲ μαχητικόν.
 ΘΕΑΙ. Ἔστι. ΞΕ. Τῆς τοίνυν μαχητικῆς τῷ μὲν 22.
 σώματι πρὸς σώματα γιγνομένῳ σχεδὸν εἰκὸς
 καὶ πρέπον ὄνομα λέγειν τι τοιοῦτον τιθεμένουσ
 αἶον βιασικόν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τῷ δὲ λόγοις
 πρὸς λόγους τί τις, ᾧ Θεαίτιτε, ἄλλο εἶπη
 πλὴν ἀμφισβητικόν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Τὸ δέ b.

21. Οὐκ ἀπο τρόπου — Non abs re est. De formula vid.
 Schaeferi Meletem. p. 51. — Τὸ μὲν ἀμιλλ. ἀμιλλᾶσθαι dic-
 citur qui cum altero de virium principatu et cuiusvis laudis
 praestantia certamen subit; qui de alia re, μάχεσθαι.

§. 22. τῷ μὲν σώματι πρὸς σώματα γιγνομένῳ. Sic recte
 Cod. Paris. ut vel sine Cod. correxissem. Nam quod supra
 legimus §. 5. ἔπος πρὸς ἔπος quaeque ibi adscripti, alius illa
 longe sunt generis. de legg. XI. p. 932. extr. ἢ μὲν γὰρ τα-
 νῦν διαζῆδην ἔπομεν φαρμακείαν, σώματι σώματα κακουργοῦ-
 σά ἐστι κατὰ φύσιν. de r. p. IX. p. 579. D. εἴ τις κάμνοντι σώ-
 ματι — ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα — ἀναγκάζοιτο διά-
 γειν τὸν βίον. Iamque his respondent, quae respondere de-
 bent, seqq. Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους (γιγνομένῳ). — ὄνομα
 λέγειν τι. Hoc ordine idem Cod. optimus. Vulgo λέγειν
 ὄνομά τι.

22. Τῷ δὲ λόγοις — Dativum hunc, quem memini qui
 mutatum in τὸ vellet, tum praecedentia affirmant, in quibus
 haec τῷ — γιγνομένῳ non a τιθεμένουσ modo, sed etiam a
 propiore λέγειν pendere, ipse verbi huius positus declarat,
 tum simile illud loquendi genus, ἐπονομάζειν τινί τι (v. ad
 Phaedr. §. 30.), καλεῖν ὄνομά τινί τι (v. ad Cratyl. §. 6.) At-
 que ita prorsus §. 32. Τί δὲ δὴ τῷ τῆς διδασκαλικῆς ἄρα μέρει
 τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι λεπτέον; Statim post pro ἀμφισβητι-
 κόν; quod ex Ald. et Bass. revocavi, Stephanus edidit ἀμφισ-
 βητητικόν, uti §. 23. τῆς ἀμφισβητητικῆς et §. 38. ἀμφισβητη-

γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις θετέον διττόν. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Καθόσον μὲν γὰρ γίγνεται μήκεσί τε πρὸς ἐναντία μήκη λόγων καὶ περὶ δίκαια καὶ ἀδίκια δημοσία, δικανικόν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δ' ἐν ἰδίοις αὐτῶν καὶ κατακεκερματισμένον ἐρωτήσεσι πρὸς ἀποκρίσεις μῶν εἰδίμεθα καλεῖν ἄλλο πλὴν ἀντιλογικόν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν ὅσον περὶ τὰ ξυμβόλαια ἀμφισβητεῖται μὲν, εἰκῆ δὲ καὶ ἀτέχνως περὶ αὐτὰ πράττεται, ταῦτα θετέον μὲν εἶδος, ἐπεὶ περ αὐτὸ διέγνωκεν ὡς ἕτερον ὃν ὁ λόγος, ἀτὰρ ἐπω-

τικούς, quum ibidem quoque eadem Edd. ἀμφισβητικῆς et ἀμφισβητικούς habeant. Qui miror quod §. 32. ferre eadem analogia formatum νουθετικὴν potuit, atque §. seq. νουθετικόν, ubi tamen priores Edd. νουθετητικόν dabant. Νουθετικῶν λόγων etiam in Xenoph. Mem. I, 2, 21. legitur sine ulla Codd. varietate; τοῖς ἀμφισβητικοῖς in Plat. Politico p. 306. A. Quibus si addas ὑπηρετικός, νομοθετικός, εὐεργετικός: haec ut descendunt a nominibus ὑπηρετής, νομοθέτης, εὐεργέτης, sic illa ad horum similitudinem εὐφάνιας causa formata fuisse intelliges.

22. ἐρωτήσεσι πρὸς ἀποκρίσεις — Ita Cod. Paris. et Bas. 2. ἀπορίσεις A. d. Unde Steph. ἀπορήσεις. — ὅσον περὶ τὰ ξυμβόλ. ἀμφισβητεῖται, quantum in quocunque vitae privatae commercio (priuatim, non in iudicio) certatur. περὶ αὐτὰ πράττεται. Non αὐτὸ, quod Edd. habent, sed αὐτὰ scribere post ξυμβόλαια ratio iubebat; sed quod sequitur ταῦτα, non ego Stephani suasu sine libris mutem in τοῦτο. Ut h. l. ταῦτα post ὅσον, sic post ὅ,τι ἀν sequitur ταῦτα Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 46. ἀρκέσει γὰρ μοι, ὅ,τι ἀν καὶ σὺ ἔχης, τούτων μετέχει. Similit-rque Plato de legg III. p. 678. E. εἰ γὰρ τί που καὶ περιγεγονός ἦν ὄργανον ἐν ὄρεσι, ταῦτα μὲν ταχὺ κατατριβέντα ἠφάνισο. Conf. Xenoph. Oecon. 9, 12.

νυμίας οὐθ' ὑπὸ τῶν ἐμπροσθεν ἔτυχεν, οὔτε
 νῦν ὑφ' ἡμῶν τυχεῖν ἄξιον. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ· κα-
 τὰ σμικρὰ γὰρ λίαν καὶ παντοδαπὰ διήρηται.
 ΞΕ. Τὸ δέ γε ἔντεχνον καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν
 καὶ ἀδίκων καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὅλως ἀμφισβη-
 τοῦν ἄρ' οὐκ ἐρισικὸν αὖ λέγειν εἰθίσμεθα; ΘΕΑΙ.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τοῦ μὲν ἐρισικοῦ τὸ μὲν χρη- 23.
 ματοφορικόν, τὸ δὲ χρηματισικόν ὃν τυγχάνει. d.
 ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε. ΞΕ. Τὴν ἐπωνυμίαν τοί-
 νυν, ἣν ἐκάτερον δεῖ καλεῖν αὐτῶν, πειραθῶμεν
 εἰπεῖν. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρή. ΞΕ. Δοκῶ μὲν τό
 γε δι' ἠδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς ἀμελῆς
 τῶν οἰκείων γιγνόμενον, περὶ δὲ τὴν λέξιν τοῖς
 πολλοῖς τῶν ἀκουόντων οὐ μεθ' ἠδονῆς ἀκούμε-
 νον, καλεῖσθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν οὐχ ἕτε-
 ρον ἀδολεσχηκοῦ. ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν οὕτω

22. Ἀληθῆ· κατὰ σμικρὰ — διήρηται. Theaeteti haec
 verba esse, κατὰ σμικρὸν — διήρηται, nemo diffitebitur. Pari
 modo §. 41. Ξ. Παιδείας δὲ ἔχεις τι τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέ-
 τερον εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; Θ. Οὐδαμῶς· πάμπολυ γὰρ εἴρη-
 κας εἶδος εἰς ἔν πάντα ξυλλαβῶν καὶ σχεδὸν ποικιλιάτατον. Edd.
 ita distinguunt: Θ. Ἀληθῆ. Ξ. Κατὰ σμικρὰ — διήρηται.
 Τὸ δέ γε ἔντεχνον etc. — ὅλως ἀμφισβητοῦν, in univēsum, ut
 faciunt philosophi sophistaeque, de iustitia ipsa et iniustitia
 disputans, non, ut fit in iudicio, de singulis rebus, sintne
 iustae an iniustae, altercans.

§. 23. Δοκῶ μὲν τό γε δι' ἠδονὴν — Imo Δοκῶ μὲν, ut §.
 12. ubi vid. not. Proximum γε e Bas. 2. recepi. Deinde post
 haec δοκῶ μὲν illa κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν per negligentiam
 quendam sermonis inferuntur, cuius similia apud optimos

πως. ΞΕ. Τούτου τοίνυν τούναντίον ἀπὸ τῶν
 c. ιδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον ἐν τῷ μέρει σὺ
 πειρῶ νῦν εἰπεῖν. ΘΕΑΙ. Καὶ τί τις ἂν αὖ εἶ-
 πὼν ἕτερον οὐκ ἐξαμάρτοι πλήν γε τὸν θαυμα-
 σὸν πάλιν ἐκείνον ἤκειν αὖ νῦν τέταρτον τὸν με-

quosque recurrunt saepius. Lach. p. 102. C. Τοῦτο τοίνυν ἔμοι-
 γε φαίνεται, ὅτι οὐ πᾶσά τις, ὡς ἐγῶμαι, καρτερία ἀνδρεία σοι
 φαίνεται. Phaedon. §. 10. ὡςπερ αὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν, ἐπι-
 δὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἢ ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεινόν, ἤκειν δὴ φαίνε-
 ται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Sic ibi distinguere debetam, non
 colon apponere post ἔοικεν. Nam quis usquam ἔοικέ μοι hoc
 dixit sensu, pro φαίνεται μοι, δοκεῖ μοι? Aristoph. Plut. 827.
 Δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ, Xenoph. Cyrop. VII,
 5, 74. Τὸ μέντοι ἐκ τοῦδε οὕτως ἔγωγε γινώσκω, ὅτι, εἰ μὴν
 πρεσβόμεθα ἐπὶ — τὴν τῶν κακῶν ἀνθρώπων ἡδυπάθειαν, οἱ νο-
 μίζουσι τὸ — ἀπόνως βιοτεύειν ἡδυπάθειαν, ταχὺ ἡμᾶς φη-
 μι ὀλίγου ἀξίους ἡμῖν αὐτοῖς ἕσσεσθαι. — οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκ.
 Negationem non expressam a Ficino in hac versione, quicun-
 que — verba autem audientibus iucunda componit (ubi
 operarum forsitan errore iucunda legitur pro iniucunda),
 mihi quidem flagitare sententiae ratio videtur, quum ver-
 bis his περὶ τὴν λέξιν εἰ οὐ μεθ' ἡδονῆς vocabuli ἀδολεσχοῦ
 originem suo more significet Plato, ἀπὸ τῆς λέξεως s. λίσχης
 et ἀηδίας h. l. derivati. Plutarch. de Garrul. p. 502. E. τοῖς
 μὲν ἄλλοις νοσήμασι τῆς ψυχῆς, οἷον φιλαργυρία, φιλοδοξία,
 φιληδονία, τὸ γοῦν τυγχάνειν ἂν ἐφίενται, περίεσι· τοῖς δ' ἀδο-
 λέσχοις τοῦτο συμβαίνει χαλεπώτατον· ἐπιθυμοῦντες γὰρ ἀκρο-
 ατῶν οὐ τυγχάνουσιν, ἀλλὰ πᾶς φεύγει προτροπᾶν, κἂν ἐν
 ἡμικυκλίῳ τινὶ καθεζόμενοι κἂν περιπατοῦτες ἐν ταύτῳ θεάσων-
 ται προσφοιτῶντα, ταχέως ἀνάξευξιν αὐτοῖς παρεγγυῶσιν. Hinc
 Schol. ad Aristoph. Nub. 1484. ἀδολεσχία ἢ τῶν ἀηδῶν ὁμιλία.
 Aliter tamen iudicavit Schleiermacherus.

23. Τούτου τοίνυν τούναντίον. — Sic Cod. Paris. et Bas. 2.
 Ceterae Edd. Τὸν τοίνυν τούν., in quibus certe τὸ scribi pro
 τὸν oportebat. — Καὶ τί τις ἂν αὖ εἶπ. Ita nihil cunctatus
 rescripsi, quum in Edd. legatur καὶ τίς ἂν αὖ εἶπ. §. 20. Καὶ

τάδιωκόμενον ὑφ' ἡμῶν σοφιστήν; ΞΕ. Οὐδὲν ἄλλ' ^{p. 226}
 ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος, ὡς ἔοικεν, ἐριστικῆς δὲ ^{a.}
 τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητικῆς, τῆς
 μαχητικῆς, τῆς ἀγωνισικῆς, τῆς κτητικῆς, ἔστιν,
 ὡς ὁ λόγος αὐτὸν μεμήνυκε κῦν, ὁ σοφιστής. ΘΕΑΙ.
 Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ. Ὅρας οὖν, ὡς ἀληθῶς λέ- 24.
 γεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον καὶ, τὸ
 λεγόμενον, οὐ τῆ ἑτέρα ληπτέον; ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν
 ἀμφοῖν χρή. ΞΕ. Χρὴ γὰρ οὖν, καὶ κατὰ δύνα-
 μίν γε οὕτω ποιητέον τοιόνδε τι μεταθέοντας
 ἴχνος αὐτοῦ· καὶ μοι λέγε· τῶν οἰκετικῶν ὀνο- b.
 μάτων καλοῦμεν ἅττα που; ΘΕΑΙ. Καὶ πολ-
 λά· ἀτὰρ ποῖα δὴ τῶν πολλῶν πυνθάνη; ΞΕ.
 Τὰ τοιάδε, οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν
 καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ.

τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἶπὼν οὐκ ἂν πλημμελοῖη πλὴν τὸ νῦν
 ζητούμενον etc.; — τῆς ἀμφισβητικῆς. Sic. Edd. Ald. et Bass.
 Stephanus edidit ἀμφισβητητικῆς, de quo vid. not. ad §. 22.

§. 24. τῶν οἰκετικῶν ὀνομ. *servilium vocabulorum* (i. e. eorum quae servilem operam significant) *usurpamus aliquā?* Vid. not. ad Cratyl. §. 1. — Καὶ πολλά. An, ut semper fere alias, καὶ πολλά γε? Sic tamen de rep. V. p. 454. E. Καὶ ἐρθεῖς, ἔφη. — διηθεῖν Tim. Lex. διυλίζειν, *percolare*, διαττᾶν id. per σήθειν explicat, *cribro secernere*. Utrumque et in Cratylō iungitur §. 42. Τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπέिकासμά ἐστιν. Τὸν βράττειν id. Tim. expl. ἀνακινεῖν, ὡς περ οἱ τὸν σῖτον καθαιρόντες, *quatero vannoque excutere*, ubi v. Ruhnk. — καὶ διακρίνειν. Neque διακρίνειν perinde atque cetera, quae h. l. proferuntur, servilis negotii proprium videtur vocabulum fuisse, neque, si maxime fuerit (nostrum forte *verlesen*), locum habere in his, ubi ne verbo quidem significare Eleates debe-

- Καὶ πρὸς γε τούτοις ἔτι ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ
 κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοι-
 αῦτα ἐνόητα ἐπισάμεθα ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Τὸ
 ποῖον αὐτῶν περὶ βουλευθεῖς δηλώσαι παραδεί-
 γματα προθεῖς ταῦτα κατὰ πάντων ἤρου; ΞΕ.
 c. Διαιρητικά που τὰ λεχθέντα εἴρηται ξύμπαντα.
 ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Κατὰ τὸν ἐμὸν τοίνυν λόγον
 ὡς περὶ ταῦτα μίαν οὔσαν ἐν ἅπασι τέχνην ἐνὸς
 ὀνόματος ἀξιόσομεν αὐτήν. ΘΕΑΙ. Τίνα προσει-
 25. πόντες; ΞΕ. Διακριτικὴν. ΘΕΑΙ. Ἐσω. ΞΕ.
 Σκόπει δὴ, ταύτης αὖ δύο ἂν πη δυνώμεθα κα-
 τιδεῖν εἶδη. ΘΕΑΙ. Ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπι-

bat, cur haec afferret vocabula, postea demum interroganti
 Thraeteto, τὸ ποῖον — παραδείγματα προθεῖς ταῦτα κατὰ
 πάντων ἤρου; connumerari vocabulis his διαίρεσιν quandam et
 διάκρισιν responsurus. Itaque ni, quod parum probabile, ab
 aliena manu assuta haec καὶ διακρίνειν potentur, in verbo δια-
 κρίνειν aliud videtur delituisse, quod felicior aliquando con-
 iector reperiet. — ξαίνειν. In Politico p. 281. A. τὸ τῆς τοῦ
 ξαίνοντος τέχνης ἔργον appellatur διαλυτικὴ τῶν συνεσῶτων καὶ
 συμπεπλημένων. — κατάγειν, deducere solum. Vid. Ruhnk. ad
 Tim. Lex. in v. κατάγωμα p. 153.

24. ὡς περὶ ταῦτα μίαν οὔσαν — Vulgo ὡςπερὶ pro ὡς
 περὶ. Hoc et Cod. Paris. dedit et Ficinus vertens: cum cir-
 ca haec una ars in cunctis versetur. Verba sic iungenda:
 ἀξιόσομεν αὐτήν — ὡς μίαν οὔσαν περὶ ταῦτα ἐν ἅπ. τέχνην.
 Protag. §. 103. δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι
 οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι, οὐδὲ ὡς περὶ
 τοιοῦτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται h. e. οὐδὲ περὶ αὐτοῦ διαν. ὡς
 τοιοῦτου ἄντος. de legg. III. p. 694. οὐκ ἂν ποτε ὁ Περσικὸς
 ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς ἂν εὖλος ὤρησε καταφρονή-
 σασ ὡς ὄντων ἡμῶν βραχέος ἀξίων, pro καταφρ. ἡμῶν ὡς ὄντων
 βρ. ἀξ. — Διακριτικὴν. Conf. Politic. p. 282. B.

τάπτεται. ΞΕ. Καὶ μὴν ἔν γε ταῖς εἰρημέναις δια- d.
κρίσεισι τὸ μὲν χεῖρον ἀπὸ βελτίονος ἀποχωρί-
ζειν ἦν, τὸ δ' ὅμοιον ἀφ' ὁμοίου. ΘΕΑΙ. Σχε-
δὸν οὕτω νῦν λεχθὲν φαίνεται. ΞΕ. Τῆς μὲν τοί-
νου ὄνομα οὐκ ἔχω λεγόμενον, τῆς δὲ καταλει-
πούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χεῖρον
ἀποβαλλούσης ἔχω. ΘΕΑΙ. Λέγε, τί. ΞΕ. Πᾶ-
σα ἡ τοιαύτη διάκρισις, ὡς ἐγὼ ξυνοῶ, λέγε-
ται παρὰ πάντων καθαρμός τις. ΘΕΑΙ. Λέγε-
ται γὰρ οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν τόγε καθαρτικὸν εἶδος e.
αὐτὸ διπλοῦν ὃν πᾶς ἀν' ἴδοι; ΘΕΑΙ. Ναί, κατὰ
σχολήν γε ἴσως· οὐ μὴν ἔγωγε καθορῶ νῦν. ΞΕ.

§. 25. Ταχῆϊαν ὡς ἐμοὶ — h. e. ταχ. τοιούτω ὡς ἐγὼ εἶ-
μι, *celeriter me, pro mea quidem facultate, rem expendere*
iubes. De loquendi hoc genere, adhibito hoc quoque exem-
plo, diligenter disputavit F. W. Reizius de Pros. Gr. Acc.
Incl. p. 79., parum tamen ibi probabilem proferens constru-
ctionis solutionem. Conf. Heusd. Specim. Crit. in Plat.
p. 52. — Καὶ μὴν ἔν γε ταῖς εἰρημ. διακρ. τὸ μὲν χεῖρον εἰς.
Haec ita cohaerent: καὶ μὴν ε. γ. τ. ε. δ. τὸ μὲν ἦν ἀποχω-
ρίζειν χεῖρον ἀπὸ βελτίονος (i. e. τὸ χεῖρον ἀπὸ τοῦ βέλτ.).
Sic Phaedon. §. 125. in his Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμενον καὶ ὃ
ἀν μουσικὸν μὴ δέχεται (τί νῦν δὴ ἀνομάζομεν;) τὸ non per-
tinet ad proximum δίκαιον. de legg. II. p. 655. D. Καίτοι λέ-
γουσί γε οἱ πλείστοι, μουσικῆς ἀρεθότητα εἶναι τὴν ἡδονὴν ταῖς
ψυχαῖς πορίζουσαν δύναμιν, ubi τὴν trahendum ad δύναμιν.
Talia interdum propterea, quod ipse in iis haesi olim, dili-
gentius explicanda putavi.

25. Ναί, κατὰ σχολήν γε ἴσ. Protag. §. 90. ἔστι μέντοι,
ἔφη, καὶ ἐμοὶ λόγος περὶ αὐτοῦ εὖ ἔχων, ὃν ὑμῖν ἐπιδείξω, ἀν
βούλησθε. Καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, Ναί, ἔφη, ὦ Ἰππία, εἰσαυδῆς
γε· νῦν δὲ δίκαιόν ἐστιν — ἀποκρίνεσθαι Σωκράτει, qui locus
firmat suspectum h. l. olim nobis Ναί.

26. Καὶ μὴν τὰ περὶ τὰ σώματα πολλὰ εἶδη καθάρσεων ἐνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι προσήκει. ΘΕΑΙ. Ποῖα καὶ τίνι; ΞΕ. Τὰ τε τῶν ζώων, ὅσα ἐν τὸς σωμάτων ὑπὸ γυμνασικῆς ἰατρικῆς τε ὀρ-
 p-227
 2. ²θῶς διακρινόμενα καθαίρεται, καὶ τὰ περὶ τὰ ἐπὶ τὸς, ἃ εἰπεῖν μὲν φαῦλα, ὅσα βαλανευτικὴ παρέχεται καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων, ὧν γναφευτικὴ καὶ ζύμπασα κοσμητικὴ τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη κατὰ σμικρὰ, πολλὰ καὶ γελοῖα δοκοῦντα ὀνόματα ἔσχεν. ΘΕΑΙ. Μάλα γε. ΞΕ. Παντάπασι μὲν οὖν, ὧ Θεαίτητε ἀλλὰ γὰρ τῆ τῶν λόγων μεθόδῳ σπογγιστικῆς ἢ φαρμακοπα-

§. 26. Τὰ τε τῶν ζώων h. e. τὰ τε εἶδη καθάρσεων τῶν ζώων. Proximum ὅσα autem pertinet ad τῶν ζώων, animalium eorum, quaecumque — ἃ εἰπεῖν μὲν φαῦλα. Sic positum μὲν attigi ad Theaetet. §. 130. Pro καὶ τῶν ἀψύχων σωμ. accuratius scripsisset τὰ τε τῶν ἀψ. — πολλὰ καὶ γελοῖα. ut πλυντικὴν, σπογγιστικὴν etc. Politic. p. 252. A. Τῶν αἰτιῶν δὴ πλυντικὴν μὲν καὶ ἀκυστικὴν καὶ πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν, πολλῆς οὐσίας τῆς κοσμητικῆς, τουταῦθα αὐτῆς μέρος εἰκὸς μάλα περιλαμβάνειν ὀνομάζοντάς τᾶν τῆ τέχνη τῆ γναφευτικῆς. — ὀνόματα ἔσχεν, accipit. Politic. p. 282. C. Τῆς τοίνυν διακριτικῆς ἢ ξαντικῆς — ἐστίν· ἢ γὰρ ἐν ἐρίοις τε καὶ γήμοσι διακριτικὴ κερκίδι μὲν ἄλλον τρόπον γυνομένη, χερσὶ δὲ ἕτερον, ἔσχεν ὅσα ἀετίως ὀνόματα ἐξήθη. Eurip. Phoeniss. 425. τίνι τρόπῳ δ' ἔσχεσ (adeptus es) λέχος; Hippol. 1286. Θεσθεῖ, τί τάλας τοῖσδε συνήδη; — Φανεράν δ' ἔσχεσ ἄταν. Non igitur e Cod. Paris. praefero ἔχει.

26. Παντάπασι μὲν οὖν, ὧ Θεαίτ. Phaedon. §. 89. Εἰκὸς γε, ἦν δ' ἐγώ. Εἰκὸς γὰρ, ἔφη. Non erat itaque cur Steph. post μάλα γε deesse aliqua putaret. — ἀλλὰ γὰρ τῆ τῶν λ. μ. Hunc locum in Politico suo p. 266. D. respicit, ubi cum

σίας οὐδὲν ἥττον· οὐδέ τι μᾶλλον τυγχάνει μέ-
 λον, εἰ τὸ μὲν σμικρὰ, τὸ δὲ μεγάλα ἡμᾶς ὠφε-
 λεῖ καθαῖρον τοῦ κτήσασθαι γὰρ ἕνεκα νοῦν ^{b.}
 πασῶν τεχνῶν τὸ ξυγγενὲς καὶ τὸ μὴ ξυγγενὲς
 κατανοεῖν πειρωμένη τιμᾶ πρὸς τοῦτο ἐξίσου πά-
 σας, καὶ θάτερα τῶν ἑτέρων κατὰ τὴν ὁμοιότητα
 οὐδὲν ἡγεῖται γελοιότερα σεμνότερον δὲ τι τὸν
 διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειρισικῆς δηλοῦντα θηρευ-
 τικὴν οὐδὲν νενόμικεν, ἀλλ' ὡς τοπολὺ χαυνότε-
 ρον· καὶ δὴ καὶ νῦν ὅπως ἦρου, τί προσερούμεν 27.

iunior Socrate ita colloquitur hic hospes Eleates: E. Νῦν, ᾧ
 Σάκε., ἐκεῖνό ἐστι καταφανὲς μᾶλλον τὸ ῥηθὲν τότ' ἐν τῇ περὶ
 τὸν σοφιστὴν ζητήσῃ. Σ. Τὸ ποῖον; E. Ὅτι τῇ τοιαύτῃ μεθ' ὧν
 τῶν λόγων οὔτε σεμνότερον μᾶλλον ἐμέλησεν ἢ μὴ, τὸ τε σμι-
 κρότερον οὐδὲν ἠτίμακε πρὸ τοῦ μείζονος· ἀεὶ δὲ καθ' αὐτὴν
 περαίνειν τὸ ληθίστατον. — τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειρισικῆς h.
 e. ἢ τὸν διὰ φθειρισικῆς, quod reponi volebat Stephanus, ge-
 mina loca non recordatus, cuiusmodi est de legg. II. p. 66g.
 B. ἐπειδὴ γὰρ ὑμνεῖται τὸ περὶ αὐτὴν (τὴν μουσικὴν) διαφερόν-
 τας ἢ τὰς ἄλλας εἰκόνας, εὐλαβείας δὴ δεῖται πλείους πασῶν
 εἰκόνων, ubi scribi potuit ἢ τὸ περὶ τὰς ἄλ. ε. Adde Xenoph.
 Cyrop. VIII, 3, II. πολὺ γὰρ οἴονται Πέρσαι χρῆναι ταῖς περὶ
 τοὺς θεοὺς μᾶλλον τεχνίταις χρῆσθαι ἢ περὶ τὰλλα, et Plat.
 Ion. p. 531. C. ἢ Ὅμηρος περὶ ἄλλων τινῶν λέγει ἢ ἄντιπερὶ σύμ-
 παντες οἱ ἄλλοι ποιηταί; quorum altero loco articulum, alte-
 ro praepositionem iterare scriptor neglexit. Conf. notata ad
 Gorg. §. 153. et ad Theaetet. §. 70. — Illud τι post σεμνό-
 τερον δὲ traxerim ad seq. οὐδὲν. Xenoph. Oecon. 10, 3. μήτε
 ἀποκρυπτοίμη τι τῶν ὄντων μηδέν. Atque sic sexcenties legitur
 οὐδὲν τι nihil quidquam. σεμνότερον autem, quod male Cornarius
 praeclariorem nec rectius Ficinus vertit, eadem, qua h. l., pote-
 state usurpatur Xenoph. Oecon. 8, 19. καλὸν δὲ καὶ ὁ πάν-
 των καταγελάσειεν ἐν μάλιστ' οὐχ ὁ σεμνός, ἀλλ' ὁ κομψός,
 ὅτι καὶ χύτρας φησὶν εὐρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένης.

- ὄνομα ξυμπάσας δυνάμεις ὅσαι σῶμα εἴτε ἔμψυχον εἴτε ἀψυχον εἰλήχασι καθαίρειν, οὐδὲν
 c. αὐτῇ διοίσει, ποῖόν τι λεχθὲν εὐπρεπέστατον εἶναι δόξει μόνον ἔχέτω χωρὶς τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων πάντα ξυνδῆσαν ὅσα ἄλλο τι καθαίρει· τὸν γὰρ περὶ τὴν διάνοιαν καθαρμὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐπικεχείρηκεν ἀφορίσασθαι τανῦν, εἴγε ὅπερ βούλεται μανθάνομεν. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ μεμάθηκα καὶ συγχωρῶ, δύο μὲν εἶδη καθάρσεως, ἓν δὲ τὸ περὶ τὴν ψυχὴν εἶδος εἶναι, τοῦ περὶ τὸ σῶμα χωρὶς ὄν. ΞΕ. Πάντων κάλλιστα· καὶ μοι τὸ μετὰ τοῦτο ἐπάκουε πειρώμενός αὐ
 d. τὸ λεχθὲν διχῆ τέμνειν. ΘΕΑΙ. Καθ' ὅποι' ἂν ὑφηγῆ, πειράσομαί σοι συντέμνειν. ΞΕ. Πονη-

ubi notat *gravem seriique moris hominem*. Vocabulum φθειρικὴν, *pediculariam*, ἀπὸ τῶν φθειρῶν ductam esse liquet, non ἀπὸ τοῦ φθείρειν.

§. 27. ὅσαι σῶμα — εἰλήχασι. Cod. Paris. εἰλήφασι, quae perpetua fere in libris confusio. — μόνον ἔχέτω — πάντα ξυνδῆσαν h. e. μόνον πάντα ξυνδῆσάτω, ut Soph. Antig. 77. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχει. Nisi quis h. l. explicare malit *habeat* s. *teneat complexa*. — εἴγε ὅπερ βούλ. Ita Cod. Paris. In Bas. 2. legitur εἴ ὄγε ὅπερ. Cum Aldo Stephanus edidit εἴπερ ὄγε βούλ.

27. Καθ' ὅποι' ἂν ὑφηγῆ — Evidenti huic Stephani correctioni (nam vulgo legitur καθ' ὅποι) miror cur suam praeiulerit Abreschius Dilucid. in Thucyd. p. 407. καθ' ὅποιαν ἂν. §. II. Τί δὲ ταύτην αὐτὴν θῆραν; ἄρ' οὐκ ἂν κατὰ τὰ μέγιστα μέρη δύο διέλοιμεν; Θ. Κατὰ ποῖα; § 21. Οὐκ ἄπο τρέπου τοῖνον ἐστὶ διαιρεῖν αὐτὴν δίχα. Θ. Καθ' ὅποια, λέγει. Pro ὑφηγῆ Cod. Paris. ἀφηγῆ. Illud proprium h. l. vocabu-

ρίαν ἕτερον ἀρετῆς ἐν ψυχῇ λέγομέν τι; ΘΕΑΙ. 28.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Καὶ μὴν καθαρμὸς ἦν τὸ λεί-
 πειν μὲν θάτερον, ἐκβάλλειν δὲ ὅσον ἀν ἢ πού
 τι φλαῦρον. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν. ΞΕ. Καὶ ψυ-
 χῆς ἀρα καθόσον ἀν εὐρίσκωμεν κακίας ἀφαίρε-
 σίν τινα, καθαρμὸν αὐτὸν λέγοντες ἐν μέλει
 φθεγξόμεθα. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε. ΞΕ. Δύο
 μὲν εἶδη κακίας περὶ ψυχὴν ῥητέον. ΘΕΑΙ Ποῖα;
 ΞΕ. Τὸ μὲν οἶον νόσον ἐν σώματι, τὸ δ' οἶον αἰ-^{p. 228}
 σχος ἐγγιγνόμενον. ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔμαθον. ΞΕ.
 Νόσον ἴσως καὶ ζάσιν οὐ ταυτὸν νενόμικας. ΘΕΑΙ.
 Οὐδ' αὖ πρὸς τοῦτο ἔχω τί χρεῖ με ἀποκρίνα-
 σθαι. ΞΕ. Πότερον ἄλλο τι ζάσιν ἠγούμενος ἢ

lum. de rep. III. p. 403. D. εἰ — ἡμεῖς — ὅσον τοὺς τύπους
 ὑφηγησαίμεθα, ἵνα μὴ μακρολογῶμεν. Phaedon. §. 72. ἐκείνη
 ἰπόμενοι ἢ ἐκείνη ὑφηγεῖται.

§. 28. τὸ λείπειν μὲν θάτ. Sic pro λιπεῖν scripsi ob seq.
 ἐκβάλλειν. — καθαρμὸν αὐτὸν λέγοντες. αὐτὴν vel αὐτὸ male-
 bat Stephanus: mibi pronomen hoc praecedenti vocabulo
 perinde accommodatum videtur h. l., atque οὔτος, (ut latinum
 hic,) sequenti solet accommodari. Cratyl. §. 107. — τὸ συν-
 δήματα εἶναι τὰ ὀνόματα — καὶ εἶναι ταύτην ὁρθότητα ὀνόμα-
 τος, συνθήκην. Lysias p. 780. πολλάκις ἤδη τῶ ὑμετέρῳ πλῆ-
 θει διεκελεύσαντο τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένειν, ἠγού-
 μνοι ταύτην δημοκρατίας εἶναι φυλακὴν, ubi offendit Reisk.
 Denique pronominis αὐτὸς plane eadem est ratio §. 20. τὸ
 δὲ — ὅμας — μαθημάτων οὔσαν πρῶσιν αὐτὴν ἀδελφῶ — ὀνό-
 ματι προσειπὲν ἀνάγκη, et Euthyphr. init. οὐ γὰρ που καὶ σοὶ
 δίκη τις οὔσα τυγχάνει — ; Σ. Οὔτοι δὲ Ἀθηναῖοί γε, ὦ Εὐθ.,
 δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφὴν.

28. Δύο μὲν εἶδη — Malim δ. μὴν ε. — ἔκ τινος διαφορῶ-
 ρᾶς διαφορᾶν. Emendata haec a Cornario ex Galeni de dogm.
 Hippocr. et Plat. V. p. 288. dedit Stephanus. Nam Edd.

τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἐκ τινος διαφορᾶς δια-
φοράν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Ἄλλ' αἴσχος ἄλλο
τι πλὴν τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδές
b.29. ἐνὸν γένος; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἄλλο. ΞΕ. Τί δαί;
ἐν ψυχῇ δόξας ἐπιθυμίαις καὶ θυμὸν ἠδοναῖς
καὶ λόγον λύπαις καὶ πάντα ἀλλήλοις ταῦτα
τῶν φλαύρωσ ἐχόντων οὐκ ἠσθήμεθα διαφερόμε-
να;

vert. ἐκ τινος διαφορᾶς διαφθόρακ, quæ Ficinus quoque red-
didit vertens *naturalis cognationis corruptelam discordia
quadam proveniente*. Recte, si præcessisset πότερον ἄλλο τι
νόσον ἠγούμενος etc.; neque vero h. l. νόσου, sed σαύσεως quæ-
ritur definitio. Quam dum ita profert Eleates, ut eadem
plane in morbum quadret, idem et *morbum* et *seditionem*
esse docet recteque vitii illud in animis genus, quod in se-
ditione aliqua cernatur, *animi morbum* appellari. — *δυσειδές
ἐνὸν γένος*. Modestus cautusque quum alias tum in Platone
criticus Stephanus interdum tamen ubi Ficinum Cornariumve
temere sequitur, adeo sui est dissimilis, vix ut virum agnos-
cas. Maxime h. l., ubi levi vitio depravatam veterum Edd.
scripturam, quam et Cod. Paris. habet, *δυσειδές ἐν ὄν γένος*
(nam Galen. ἐν omittit) ita in ipso mutavit contextu, ut in-
telligi verba nisi adhibita Ficini versione non possint. Quis
enim intelligat quæ reposuit, hæc *δυσειδές τῶν ἐν ὄντων γένος*,
absque hac illius translatione: *Turpitudinem vero num aliud
quam deformitatem ex dissonantia eorum, quæ natura co-
gnata sunt, resultantem?* Quidquid legit Ficinus; ea quæ
reddidit, in Graecis legere non potuit, sed oculis, opinor,
aberravit ad præcedd. τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἐκ τινος διαφορᾶς,
nec Ficini sensum assequitur sensu prorsus cassa Stephani
lectio. Quod reponendum monuit iam Schleiermacherus ἐνὸν
αἰ πανταχοῦ pertinet. *πανταχοῦ ἐνὸν δυσειδές* est, quod ubi-
cunque inest (sive in corpore sive in animo), *deforme est*.

§. 29. καὶ θυμὸν ἠδοναῖς — Miror non potius legi καὶ
λόγον ἠδοναῖς καὶ θυμὸν λύπαις. Μοκ τῶν φλαύρωσ ἐχόντων
recte

να; ΘΕΑΙ. Καὶ σφόδρα γε. ΞΕ. Ξυγγενῆ γε μὴν
 ἐξ ἀνάγκης ξύμπαντα γέγονε. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ
 οὐ; ΞΕ. Στάσιν ἄρα καὶ νόσον τῆς ψυχῆς πο-
 νηρίαν λέγοντες ὀρθῶς ἐροῦμεν. ΘΕΑΙ. Ὅρθότα-
 τα μὲν οὖν. ΞΕ. Τί δ', ὅσα κινήσεως μετασχόν-
 τα καὶ σκοπόν, τινα θέμενα, πειρώμενα τούτου c.
 τυγχάνειν, καθ' ἑκάστην ὁρμὴν παράφορα αὐτοῦ
 γίνεταί καὶ ἀποτυγχάνει; πότερον αὐτὰ φήσο-
 μεν ὑπὸ συμμετρίας τῆς πρὸς ἄλληλα ἢ πού-
 ναντίον ὑπὸ ἀμετρίας αὐτὰ πάσχειν; ΘΕΑΙ.
 Δῆλον ὡς ὑπὸ ἀμετρίας. ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν ψυχὴν
 γε ἴσμεν ἀκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν. ΘΕΑΙ.

recte Ficinus: in iis, quorum depravatus est animus. — Ξυγ-
 γενῆ γε μ. Sic pro συγγενῆ Galen. — ξύμπαντα γέγονε. Fi-
 cin. Veruntamen cuncta haec natura cognata sunt; et erit
 qui desideret ξύμπ. ταῦτα γέγονε. Similiter tamen §. seq.
 καὶ δειλίαν μὲν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ξύμπαντα ἠγχιέον
 νόσον ἐν ἡμῖν, et §. 16. τὴν μὲν λησιπὴν καὶ ἀνδραποδισικὴν καὶ
 τυραννικὴν καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν ἐν πάντα βίαιον θῆραν
 ὀριστάμενοι. — τῆς ψυχῆς πονηρίαν. Haec iungenda. Utrobi-
 que vero aut, addito articulo, τὴν τῆς ψυχῆς πονηρίαν, aut,
 omisso, ψυχῆς πονηρίαν scribi meo quidem iudicio debuit. V.
 ad Phaedon. §. 24. Neque aliquod πονηρίας genus, sed uni-
 versam πονηρίαν h. l. intelligi, declarant illa §. 30. Ἐστὶ δὲ δύο
 ταῦτα, ὡς φαίνεται, κακῶν ἐν αὐτῇ (τῇ ψυχῇ) γένη. τὸ μὲν
 πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς σαφέστατα ὄν.

29. ὑπὸ ἀμετρίας αὐτὰ πάσχειν; Politic. p. 263. E. ἵνα ἤττον
 αὐτὰ πάσχωμεν, ubi ibidem e praeced. expectabas αὐτό. Et
 quoties αὐτὰ pro αὐτό, ταῦτα pro τοῦτο positum reperimus?
 — Ἀλλὰ μὴν ψυχὴν γε ἴσμεν etc. animus quisque quidquid
 ignorat, invitus ignorat, quoniam natura est appetens veri,
 uti ex Platonis sententia πᾶς ἄκων ποιητὸς, quoniam natura

- Σφόδρα γε. ΞΕ. Τό γε μὴν ἀγνοεῖν ἔστιν ἐπ' ἀλήθειαν
 d. θειαν ὀρμωμένης ψυχῆς, παραφόρου ξυνέσεως γιγνομένης, οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφροσύνη. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Ψυχὴν ἄρα ἀνόητον αἰσχροῦν
 30. καὶ ἄμετρον θετέον. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Ἔστι δὴ δύο ταῦτα, ὡς φαίνεται, κακῶν ἐν αὐτῇ γένη, τὸ μὲν πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς σαφέστατα ὄν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δέ γε ἀγνοίαν μὲν καλοῦσι, κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγνόμενον οὐκ ἐθέλουσιν ὁμολογεῖν.
 e. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ συγχωρητέον, ὃ δὴ νῦν λέξαντος ἠμφιγνόσά σου, τὸ δύο εἶναι γένη κακίας ἐν ψυχῇ, καὶ δειλίαν μὲν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ξύμπαντα ἠγχιτέον νόσον ἐν ἡμῖν, τὸ δὲ τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος αἰσχος θετέον. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐν σώματί γε περὶ δύο πα-

id, quod vere bonum est, omnes expetimus. — ἐπ' ἀλήθειαν ὀρμωμ. ψυχῆς. Genitivus hic ψυχῆς pendet a seq. παραφροσύνη, ille ξυνέσεως a praecedente παραφόρου. παραφορος ξυνέσεως est quum aberrat ab intelligentia. Secus accepit Ficinus. Pro πλὴν παραφε. Galen, ἢ παραφε.

29. Ψυχὴν ἄρα ἀνόητον i. e. h. l. ἀγνοίας γέμουσαν. Proxima αἰσχροῦν καὶ ἄμετρον θετέον, quae sic transtulit Ficinus, inconcinnam atque deformem vocare decet, Plato quoque haud dubie ita posuerat, ἄμετρον καὶ αἰσχροῦν θετ. Nempe ex ἀμετρίᾳ demum αἰσχος hoc efficitur.

§. 30. κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγν. quando in animo hoc solum exstat, ut nihil aliud ad hanc accedat ἀγνοίαν. — οὐκ ἐθέλουσι sc. οἱ πολλοί. — ἠμφιγνόσά σου. Nihil est, quae in Scholiis profertur, duplex scriptura ἀμφιγνόσά σου et ἀμφιγνόσας οὐ.

θήματα τούτω δύο τέχνα τινὲ ἐγένεσθην; ΘΕΑΙ.
 Τινε τούτω; ΞΕ. Περὶ μὲν αἴσχος γυμνασική ^{p. 229}
 περὶ δὲ νόσον ἰατρική; ΘΕΑΙ. Φαίνεσθον. ΞΕ.
 Οὐκοῦν καὶ περὶ μὲν ὕβριν καὶ ἀδικίαν καὶ δει-
 λίαν ἢ κολασικὴ πέφυκε τεχνῶν μάλισα δὴ πα-
 σῶν προσήκουσα δίκη; ΘΕΑΙ. Τὸ γοῦν εἰκὸς, ὡς
 εἰπεῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν. ΞΕ. Τί δὲ
 περὶ ξύμπασαν ἀγνοίαν, μῶν ἄλλην τινὰ ἢ δι-
 δασκαλικὴν ὀρθότερον εἴποι τις ἄν; ΘΕΑΙ. Οὐ-
 δεμίαν. ΞΕ. Φέρε δὴ διδασκαλικῆς δὲ ἄρα ἐν 31.
 μόνον γένος φατέον εἶναι ἢ πλείω, δύο δὲ τινε ^{b.}
 αὐτῆς εἶναι μεγίσω, σκόπει. ΘΕΑΙ. Σκοπῶ. ΞΕ.

30. Οὐκοῦν καὶ περὶ μὲν ὕβριν — Sublata, quae est in Edd. post πέφυκε, interpunctione, nihil iam ad loci integritatem requiret: quisquam, quum hoc sint ordine intelligenda verba: οὐκοῦν καὶ περὶ μὲν ὕβριν — καὶ δειλίαν ἢ κολασικὴ δίκη πέφυκε μάλισα δὴ πασῶν τεχνῶν προσήκουσα. — ὡς εἰπεῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν, ex humana opinione, quae obnoxia est erroribus. Uti apud Latinos homo fuit frequens est erroris vel imbecillitatis humanae excusatio. V. Ruhnken, ad Rutil. Lup. p. 114. Plato de rep. V. p. 467. C. Οὐκοῦν, ἣν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἀνθρώποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι. Lach. p. 200. B. σὺ μὲν οὖν μοι δοκεῖς ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπειον πρῶγμα ἐργάζεσθαι, οὐδὲν πρὸς αὐτὸν βλέπειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους.

30. μῶν ἄλλην τινὰ — ὀρθότερον εἴποι τις ἄν. Ita Cod. Paris. In Edd. legitur ὀρθότατα, cui illud statim quisque praeponet.

§. 31. Φέρε δὴ διδασκ. Edd. ἄρα exhibent locumque ita distinguunt: φέρε δὴ, διδασκαλικῆς δὲ ἄρα — ἢ πλείω; δύο δὲ τινε αὐτῆς εἶναι μεγίσω σκόπει. Nunc ~~ἐξ~~ suspensum est a

- Καί μοι δοκοῦμεν τῆδε ἄν πη τάχις α εὐρεῖν.
 ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὴν ἀγνοίαν ἰδόντες εἰ πη κα-
 τὰ μέσον αὐτῆς τομὴν ἔχει τινά· διπλῆ γὰρ
 αὕτη γιγνομένη δῆλον ὅτι καὶ τὴν διδασκαλικὴν
 δύο ἀναγκάζει μόρια ἔχειν, ἐν ἑφ' ἐνὶ γένει τῶν
 αὐτῆς ἐκατέρω. ΘΕΑΙ. Τί οὖν; καταφανές πῆ
 σοι τὸ νῦν ζητούμενον; ΞΕ. Ἀγνοίας γοῦν μέγα
 c. τί μοι δοκῶ καὶ χαλεπὸν ἀφωρισμένον ὄρα ἔϊδος,
 πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐτῆς ἀντίσθεμον μέρεσι.
 ΘΕΑΙ. Ποῖον δῆ; ΞΕ. Τὸ μὴ κατειδῶτα τι δο-
 κεῖν εἶδέναι, δι' οὗ κινδυνεύει πάντα, ὅσα δια-
 νοία σφαλλόμεθα, γίγνεσθαι πᾶσι. ΘΕΑΙ. Ἀλη-
 θῆ. ΞΕ. Καὶ δὴ καὶ τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς
 ἀγνοίας ἀμαθία τούνομα προσρηθῆναι. ΘΕΑΙ.
 32. Πάνυ γε. ΞΕ. Τί δὲ δὴ τῷ τῆς διδασκαλικῆς
 ἀρα μέρει τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι λεκτέον; ΘΕΑΙ.
 d. Οἶμαι μὲν οὖν, ὧ ξένε, τὸ μὲν ἄλλο δημιουργι-
 κας διδασκαλίας, τοῦτο δὲ ἐνθάδε γε παιδείαν δι'

seq. σκέπει. — κατὰ μέσον αὐτῆς. Vulgo αὐτῆς. Mox in his
 δύο ἀναγκάζει μόρια ἔχ. malim ἀναγκάσει vel ἀναγκάζει ἄν.
 ἐν ἑφ' ἐνὶ γένει etc. ἑφ' ἐνὶ γένει h. l. fere dicitur ut νόμος ἐπί
 τιμὲ τεθείς. Vid. not. ad Gorg. §. 96.

31. Καὶ δὴ καὶ τούτῳ γε — τοῦτο τῆς ἀγνοίας μόνον est
 haec una s. sola pars inscitiae, ad quod mente suppleri po-
 test μέρος, non quod volebat Steph., inseri εἶδει debet. Tum
 quod idem pro ἀμαθία requirebat ἀμαθίας, in eo Latini ser-
 monis rationem cum Graeca confudit, Conf. ad Cratyl. §. 3.
 Scribendum ἀμαθίαν.

§. 32. Τί δὲ δὴ — τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι — ei quod hoc
 removet. Sic Edd. Ald. et Bass. Inutili mutatione Stephanus
 τούτου edidit. — τοῦτο δὲ — ἐνθάδε γε δι' ἡμῶν κεκλ. δι'

ἡμῶν κεκλήσθαι. ΞΕ. Καὶ γὰρ σχεδὸν, ὦ Θε-
 αίτητε, ἐν πᾶσιν Ἑλλήσιν· ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν ἔτι
 καὶ τοῦτο σκεπτέον, εἰ ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν ἢ
 ἄρα τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας. ΘΕΑΙ.
 Οὐκοῦν χρὴ σκοπεῖν. ΞΕ. Δοκεῖ τοίνυν μοι καὶ
 τοῦτο ἔτι πη σχίζεσθαι. ΘΕΑΙ. Κατὰ τί; ΞΕ.
 Τῆς ἐν τοῖς λόγοις διδασκαλικῆς ἢ μὲν τραχυ-
 τέρα τις ἔοικεν ὁδὸς εἶναι, τὸ δ' ἕτερον αὐτῆς μό-
 ριον λειότερον. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ τούτων ἐκά-
 τερον λέγωμεν; ΞΕ. Τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι
 πάτριον, ὃ πρὸς τοὺς υἱεῖς μάλιστα ἐχρῶντό τε
 καὶ ἔτι πολλοὶ χρῶνται τανῦν, ὅταν αὐτοῖς ἐξα-
 μαρτάνωσι, τὰ μὲν χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ μαλ-
 ρ. 230
 α.
 φακωτέρως παραμυθούμενοι· τὸ δ' οὖν ξύμπαν

ἡμῶν est a nobis (Atheniensibus) nominis huius auctoribus.
 Aliud foret ὑφ' ἡμῶν.

32. Τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον — Ficinum, quum
 vertit haec unam quidem veterem ac patriam (partem), co-
 pulam interponere Latini sermonis consuetudo coëgit. Sub-
 stantivi nominis vim h. l. habet πάτριον, ut saepe νόμιμον
 (de legg. I. p. 636. B. καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον δοκεῖ τοῦτα
 τὸ ἐπιτηδεύμα. Epist. VII. p. 327. B. τὰ τυραννικὰ νόμιμα.
 Phaedr. §. 107. τῶν εἰωθότων νομίμων). Monui propter Step-
 hanum καὶ excidisse ante πάτριον suspicatum. — ὅταν αὐτοῖς
 ἐξαμαρτάνωσι. Frequentati nostro quoque sermone dativi
 huius gemina est ratio de rep. I. p. 343. A. Ὅτι τοί σε κορυ-
 ζάντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ
 πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γιγνώσκεις. Lysid. §. 13. Ἄλλ' ἄρα —
 ἐκείνη σε εἴ ποιεῖν ὅτι ἂν βούλη, ἢ αὐτῇ μακάριος ἦς. Non
 expressit hoc αὐτοῖς Ficinus, neque Cornarius intellexit ita
 vertens, ut correxisse videatur ἐξαμαρτάνουσι: quum ipsis de-
 linquentibus partim irascuntur etc.

- αὐτὸ ὀρθότατα εἴποι τις ἂν νοουθετικὴν. ΘΕΑΙ.
 33. Ἔστιν οὕτω. ΞΕ. Τὸ δὲ γε, ὡς εἴξασί τινες αὐ-
 λόγον ἑαυτοῖς δόντες ἠγήσασθαι, πᾶσαν ἀκού-
 σια ἀμαθίαν εἶναι καὶ μαθεῖν οὐδέποτε ἂν ἐθέ-
 λειν τὸν οἰόμενον σοφὸν εἶναι τούτων ὧν οἷοιτο
 πέρι δεινὸς εἶναι, μετὰ δὲ πολλοῦ πόνου τὸ νοу-
 θεῖν μὲν εἶδος τῆς παιδείας μικρὸν ἀνύτειν. ΘΕΑΙ.
 Ὅρθῶς γε νομίζοντες. ΞΕ. Καὶ γὰρ τοι ταύτης
 τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλῳ τρόπῳ σέλλονται.
 b. ΘΕΑΙ. Τίνι δὴ; ΞΕ. Διερωτῶσιν ὧν ἂν οἴηται
 τίς τι πέρι λέγειν λέγων μηδὲν, εἴθ' ἄτε πλα-

§. 33. Τὸ δὲ γε, ὡς εἴξασί τινες — Verbis his τὸ δὲ γε quod additurus erat, ἔλεγχος ἂν εἴη id infra demum §. 34. inferitur, ubi leguntur haec, Διὰ ταῦτα δὴ πάντα ἡμῶν, ὧ Θεαίτητε, καὶ τὸν ἔλεγχον λεκτέον ὡς ἄρα μεγίστη καὶ κυριω-
 τάτη τῶν κατὰρξιών ἐστι etc. In quo, ut innumeris locis, de industria familiaris colloquii negligentiam scriptor diligentissimus reddidit. Re non perspecta (ornarius ὡς in ᾧ mutari voluit, vertens: *Alteram vero qua videntur quidam rursus sibi ipsis rationem dantes putare etc.* — ὡς εἴξασί τινες, ut videntur quidam. Tim. in Lex. εἴξασι καὶ εἴκασι λέγει ἀντὶ τοῦ εἰκάσι, quorum illud praeter h. l. aliquoties (vid. ibi Ruhnk.), hoc nusquam in nostris legitur Platonis exemplaribus. — λόγον ἑαυτοῖς δόντες rem diligentius reputantes. Herodot. I, 34. Ὁ δ' ἐπεὶ τ' ἐξηγέρθη καὶ ἐαυτῷ λόγον ἔδωκε, κατὰρξάσθαι τὸν ὄνειρον ἀγεται τῷ παιδί γυναικῶ. Soph. Oed. Tyr. 582. Ὁ Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίη φίλος. Κ. Οὐκ, εἰ δδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτὰ λόγον. Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον etc. — μαθεῖν οὐδέποτε ἂν ἐθ. Ne cui, ut nobis olim, οὐδὲν ποτε corrigendum propter seq. τούτων videatur, τούτων hoc pendet a succedente περι, ut sic resolvi possit structura: μαθεῖν — περι τούτων ἂν (i. e. περι ὧν) δεινὸς εἶναι οἷοιτο. — τὸ νοουθετικὸν εἶδος. Ald et Bass. νοουθετητικόν. V. not. ad §. 22. — Καὶ γὰρ τοι ταύτ. τ. δ. Expectabam h. l. Τοιγάρτοι. Mox

νωμένων τὰς δόξας ῥαδίως ἐξετάζουσι, καὶ συν-
 ἀγοντες δὴ τοῖς λόγοις εἰς ταυτὸν τιθέασιν παρ'
 ἀλλήλας, τιθέντες δὲ ἐπιδείκνυουσιν αὐτὰς αὐ-
 ταῖς ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ
 ταυτὰ ἐναντίας· οἱ δ' ὀρώντες ἑαυτοῖς μὲν χαλε-
 παίνουσι, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἡμεροῦνται, καὶ
 τούτῳ δὴ τῷ τρόπῳ τῶν περὶ αὐτοὺς μεγάλων
 καὶ σκληρῶν δοξῶν ἀπαλλάττονται πασῶν ἀπαλ-
 λαγῶν ἀκούειν τε ἡδίστην καὶ τῷ πάσχοντι βε-
 βαιοτάτα γιγνομένην. Νομίζοντες γὰρ, ὧ παῖ 34.
 φίλε, οἱ καθαίροντες αὐτοὺς, ὥσπερ οἱ περὶ τὰ
 σώματα ἰατροὶ νενομίκασι μὴ πρότερον, ἂν τῆς
 προσφερομένης τροφῆς ἀπολαύειν δύνασθαι σῶ-

vitiose Edd. εἶθ' ἄτε. — περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ
 ταυτὰ, iisdem de rebus opinionones, quum et eodem spectent
 et eundem in modum (eodem verborum significato) acci-
 piantur.

33. ἀπαλλάττονται πασῶν ἀπαλλαγῶν — Edd. ἀπαλλάτ-
 τονται, πασῶν τε ἀπαλλ. Nunc demum haec cohaerent. ἀπαλ-
 λάττεσθαι ἀπαλλαγὴν eodem modo dixit de rep. VI. p. 496.
 E. — καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίαν ἔργων τόν τε ἐνθάδε βίον
 βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλάγην αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἰεῖας
 τε καὶ εὐμενῆς ἀπαλλάξεται. Sic §. 53. κινδυνεύει τοιαύτην
 τινὰ πεπλήχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὂν τῷ ὄντι. Phaedr. §. 38.
 Φυλακᾶς — καχυπόπτους φυλαττομένα δια παντός καὶ πρὸς
 ἅπαντας. Quaeque alia id genus occurrunt creberrima.

§. 34. Νομίζοντες γὰρ, ὧ παῖ φίλε etc. Hic denuo ex fa-
 miliaris colloquii more ductum aliquid sermo habet, accura-
 tius sane progressurus, si pro νομίζοντες legeretur νόμιζουσι,
 aut si deinceps hunc in modum verborum clauderetur cir-
 cuitus: ταυτὸν καὶ περὶ ψυχῆς διανοούμενοι ἐκείνοι, μὴ πρότε-

- μα πρὶν ἂν τὰ ἐμποδίζοντα ἐν ἑαυτῷ τις ἐκβάλῃ, ταυτὸν καὶ περὶ ψυχῆς διανοήθησαν ἑκεῖνοι,
- d. μὴ πρότερον αὐτὴν ἔξω τῶν προσφερομένων μαθημάτων ὄνησιν πρὶν ἂν ἐλέγχων τις τὸν ἐλεγχόμενον, εἰς αἰσχύνην καταστήσας, τὰς τοῖς μαθήμασιν ἐμποδίουσ δόξας ἐξελὼν καθαρὸν ἀποφήνη καὶ ταῦτα ἠγούμενον, ἅπερ οἶδεν, εἰδέναι μόνα, πλείω δὲ μὴ. ΘΕΑΙ. Βελτίστη γοῦν καὶ σωφρονεσάτη τῶν ἔξεων αὕτη. ΞΕ. Διὰ ταῦτα δὴ πάντα ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, καὶ τὸν ἐλεγχον λεκτέον ὡς ἄρα μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων ἐστὶ, καὶ τὸν ἀνέλεγκτον αὖ νομισίον, ἂν καὶ τυγχάνῃ βασιλεὺς ὁ μέγας ἂν, τὰ μέ-
- e. γιστα ἀκαθαρτον ὄντα ἀπαίδευτὸν τε καὶ αἰσχροὺν γεγονέναι ταῦτα, ἃ καθαρώτατον καὶ κάλλιστον ἔπρεπε τὸν ὄντως ἐσόμενον εὐδαίμονα
35. εἶναι. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Τί δαί; τοὺς ταύτη χρωμένους τῇ τέχνῃ τίνας φήσομεν; ἐγὼ μὲν γὰρ φοβοῦμαι σοφιστὰς φάναι. ΘΕΑΙ.
- p. 231^a Τί δή; ΞΕ. Μὴ μείζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ μὴν προσείοικέ τινα τοιοῦτῶν τὰ νῦν εἰρημένα. ΞΕ. Καὶ γὰρ κυνὶ λύκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτῳ· τὸν δὲ ἀσφαλῆ δεῖ πάντων

ρον — πλείω δὲ μὴ, οὕτως αὐτοὺς καθάρσει ἐπιχειροῦσι. — τὰ ἐμποδίζοντα ἐν ἑαυτῷ, Malim ἐν αὐτῷ (τῷ σώματι).

§. 35. Μὴ μείζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας, *ne iusto honorificentius eis munus assignemus.* — τὸν δὲ ἀσφαλῆ, ἀσφαλῆς

μάλιστα περὶ τὰς ὁμοιότητας αἰεὶ ποιεῖσθαι τὴν
 φύλακὴν· ὀλισηρότατον γὰρ τὸ γένος· ὅμως δὲ
 ἔσωσαν· οὐ γὰρ περὶ σμικρῶν ὄρων τὴν ἀμφι-
 βήτησιν οἶμαι γενήσεσθαι τότε ὁπόταν ἱκανῶς
 φυλάττωσι. ΘΕΑΙ. Οὐκουν τό γε εἰκός. ΞΕ. b.
 Ἔσω δὴ διακριτικῆς τέχνης καθαρτικῆ· καθαρ-
 τικῆς δὲ τὸ περὶ ψυχὴν μέρος ἀφωρίσθω· τού-
 του δὲ διδασκαλική· διδασκαλικῆς δὲ παιδευτι-
 κή· τῆς δὲ παιδευτικῆς ὁ περὶ τὴν μάταιον· δο-
 ξοσοφίαν γιγνόμενος ἔλεγχος ἐν τῷ νῦν λόγῳ
 παραφανέντι μηδὲν ἄλλ' ἡμῶν εἶναι λεγέσθω
 πλὴν ἢ γένει γενναία σοφιστικῆ· ΘΕΑΙ. Λεγέσθω 36.

hic, ut saepe, est *cautus*. Xenoph. Mem. III, 1, 6. τὸν στρατη-
 γὸν εἶναι δεῖ — καὶ ἀσφαλῆ καὶ ἐπιθετικόν. Demosth. Leptin.
 §. 6. Οὕτω — βεβαίως πᾶς ἐκείνος (Χαβρίας) ἐγένετο φιλόπο-
 λης, ὅτε δοκῶν καὶ ὢν ἀσφαλέστατος στρατηγὸς ἀπάντων ὑπὲρ
 μὲν ἡμῶν, ὁπότε ἠγοῖτο, ἐχρῆτο τούτῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ, ἐπειδὴ
 τὸ κατ' αὐτὸν ἐτάχθη κινδυνεύειν, παρεῖθε etc. Dio Chrysost.
 II, p. 86. Μενέλαος δὲ πολλῇ ἀβροσύνῃ δῆλος ὁράται τοῦ Ταν-
 ταλιδῶν ἐξ αἵματος ἄν. Οὐ μὴν τὴν γε τοῦ Ἰδυσσεύς οἴκησιν
 οὐδαμῶς ταύτοις ὁμοίαν, ἀλλ' ὡς ὢν ἀσφαλοῦς ἄνδρος πεποίηκε
 πρὸς αὐτὸ (i. e. τὴν ἀσφάλειαν) παρεσκευασμένου etc. Eurip.
 Phoen. 107. Ε. κατὰ σὺν πολλοῖσιν ἦλθε πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μά-
 χην; Π. Ἀσφαλῆς γὰρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασυῦς στρατηλάτης.
 Atque ita *cautum* pro *cautum* nonnunquam Latini dicunt. V.
 Bentl. ad Horat. Serm. II, 1, 55. — ὅμως δὲ ἔσωσαν. Plene
 ὅμως δὲ οἱ ταύτῃ τῇ τέχνῃ (τῇ ἐλεγκτικῇ) χρώμενοι ἔσωσαν
 σοφισαί. — ὁπόταν ἱκανῶς φυλάττωσι sc. τινὲς s. οἱ ἄνθρωποι,
 οἱ διαλεγόμενοι. Huiusmodi nominativum de Platonis more
 additum vel potius ὁπόταν ἱκανῶς φυλάττηται τις scriptum
 expectaverit quisque. Illa adeo insolens est omissio, ut de-
 pravatum hoc φυλάττωσι videatur, corrigendumque φυλαχθῶ-
 τι (sc. ὄροι illi).

35. ἢ γένει γενναία σοφιστικῆ. Soph. Oed. Tyr. 1469. ἴ9'

- μέν· ἀπορῶ δὲ ἔγωγε ἤδη διὰ τὸ πολλὰ πεφάν-
 c. θαι, τί χρή ποτε ὡς ἀληθῆ λέγοντα καὶ διίσχυ-
 ριζόμενον εἰπεῖν ὄντως εἶναι τὸν σοφιστήν. ΞΕ. Εἰ-
 κότεως γε σὺ ἀπορῶν· ἀλλὰ τοι κακείνον ἠγεί-
 σθαι χρή νῦν ἤδη σφόδρα ἀπορεῖν ὅπῃ ποτὲ ἔτι
 διαδύσεται τὸν λόγον. Ὅρθῃ γὰρ ἡ παροιμία,
 τὸ τὰς ἀπάσας μὴ ῥάδιον εἶναι διαφεύγειν. Νῦν
 οὖν καὶ μάλις ἐπιθετέον αὐτῷ. ΘΕΑΙ. Καλῶς
 λέγεις. ΞΕ. Πρῶτον δὴ πάντες οἷον ἐξαναπνεύ-
 σωμεν καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα
 ἅμα ἀναπαυόμενοι, φέρε, ὅποσα ἡμῖν ὁ σοφιστὴς
 d. πέφανται. Δοκῶ μὲν γὰρ, τοπρῶτον εὐρέθη νέων
 καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής. ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΞΕ. Τό γε δεύτερον ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυ-
 χῆς μαθήματα. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τρίτον

ἀναξ, ἴθ' ὃ γονῆ γενναῖε. Similiterque φύσει πεφυκῶς Xenoph.
 Hieron. 3 extr. Lysias Epitaph. p. 92. et centies alibi. Φεύ-
 γων φυγῆ Plat. Sympos. p. 195. B. Auct. Epinom. p. 974 B.
 ὃ πόνῳ πονηρῆ Aristoph. Vesp. 466. Lysistr. 350. τινὲς χροῖα
 παλαιῶ Soph. Oed. Col. 112. Alii γένει additum putabunt,
 quod γενναῖος saepe et fortem significat vel omnino prae-
 stantem.

§. 36. τὸ τὰς ἀπάσας μὴ ῥάδιον εἶναι διαφ. Ad τὰς ἀπά-
 στας subaudi λαβᾶς, quod in aliis quoque proverbiiis omitti
 solet, ut Phileb. p. 13. D. ἀνέναι εἰς τὰς ὁμοίας, quocum
 conf. Phaedr. §. 27.

36. Τό γε δεύτερον — περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα —
 Vellem τὸ δέ γε δεύτ. Postremo autem horum verbo offen-
 sus Schleiermacherus ita se haec vertisse scripsit in Animad-
 verss. p. 487. quasi legeretur περὶ τὰ τῆς ψυχῆς, μαθήματα
 μάλις. Qua coniectura nihil quidsquam proficias, nisi ver-

δὲ ἄρα οὐ περὶ ταυτὰ ταῦτα κάπηλος ἀνεφάνη;
ΘΕΑΙ. Ναί, καὶ τέταρτόν γε αὐτοπώλης περὶ τὰ
μαθήματα ἡμῖν ἦν. ΞΕ. Ὅρθῶς ἐμνημόνευσας·

bo μαθήματα articulum praefixeris; neque vero additamen-
tum hoc τὰ μαθήματα μάλιστα satis superioribus illis, §. 20.
quo haec referuntur, responderet. Non enim ibi universa
μαθηματοπωλική, sed, seiuncta τεχνοπωλικῇ, unum τῶν μα-
θημάτων genus, τὸ περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, Sophistiae tanquam
proprium tribuitur: ταύτης τοίνυν τῆς μαθηματοπωλικῆς τὸ
μὲν περὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα ἴτερον, τὸ δὲ περὶ τὸ
τῆς ἀρετῆς ἄλλω προσεχτέον. — Τεχνοπωλικὸν μὲν τό γε περὶ
τάλλα ἂν ἀρμόττοι· τὸ δὲ περὶ ταῦτα σὺ προθυμήθητι λέγειν
ὄνομα, ubi deinde σοφιστικὸν hoc γένος esse respondetur. Inde
igitur, quum h. l. inferre Plato potuerit τὰ τῆς ἀρετῆς μα-
θήματα, pro ἀρετῆς scribendo ψυχῆς eandem plane rem si-
gnificavit. Quippe τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα ea sunt, quae
proprie ad mentem, h. e. ad mentis culturam, pertinent, op-
posita iis, quorum usus in artibus opificiisque cernitur. Quum-
que duplex fuerit Sophistarum genus, alterum virtutis proprie,
alterum eloquentiae et litterarum doctrinam profitentium (vid.
ad Gorg. §. 159.), non corporis, ut opifices, sed mentis cu-
rae utrumque inserviens, meo quidem iudicio egregie utri-
que conveniunt haec τῆς ψυχῆς (menti destinata) μαθήμα-
τα, quae mox §. seq. dicuntur μαθήματα περὶ ψυχῆν. —
Τρίτον δὲ ἄρα οὐ π. Male Edd. ἄρα.

36. Ναί, καὶ τέταρτόν γε — ἡμῖν ἦν. Adiecto a nobis
hoc ἦν, quo carent Edd., suum iam locum habet praecedens
ἡμῖν, quod alioqui poni post ἀνεφάνη oportebat. Sic §. 21.
τῆς κητικῆς ἀγανιστικῆ τι μέρος ἡμῖν ἦν. Quae autem h. l.
accurate distinguuntur μαθημάτων αὐτοπώλης et κάπηλος, ea
supra §. 21. in unum coëgerat divisionis membrum: τρίτον δὲ
οἰμαί σε κὰν εἴ τις αὐτοῦ καθιδρύμενος ἐν πόλει τὰ μὲν ἀνού-
μενος, τὰ δὲ καὶ τεκταίνομενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ
ταῦτα καὶ παλῶν ἐκ τούτου τὸ ζῆν προυτάξατο, καλεῖν οὐδὲν
ἄλλο πλὴν ὅπερ δὴ νῦν. Neque ego video, cur h. l., ubi sa-
tis erat summatim quaeque attingisse, καπήλου et αὐτοπώλου
tanquam tertii quartique generis mentionem fecerit neque po-
tius utrumque secundo ita admiscuerit philosophus: Τό γε

- πέμπτον δ' ἐγὼ πειράσομαι μνημονεύειν· τῆς γὰρ
 c. ἀγωνισικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητῆς, τὴν ἐρι-
 37. σικὴν τέχνην ἀφωρισμένος. ΘΕΑΙ. Ἔν γὰρ οὖν.
 ΞΕ. Τό γε μὴν ἕκτον ἀμφισβητήσιμον μὲν, ὅμως
 δὲ θῶμεν αὐτῷ συγχωρήσαντες, δοξῶν ἐμποδίων
 μαθήμασι περὶ ψυχὴν καθαρτὴν αὐτὸν εἶναι.
 P.²³² ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄρ' οὖν ἐννοεῖς,
 a. ὅταν ἐπιστήμων τις πολλῶν φαίνεται, μιᾶς δὲ
 τέχνης ὀνόματι προσαγορεύεται, τὸ φάντασμα
 τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιές, ἀλλὰ δῆλον ὡς ὁ πά-
 σχων αὐτὸ πρὸς τινα τέχνην οὐ δύναται κατι-
 δεῖν ἐκεῖνο αὐτῆς, εἰς ὃ πάντα τὰ μαθήματα
 ταῦτα βλέπει, διὸ καὶ πολλοῖς ὀνόμασιν ἀνθ'
 ἑνὸς τὸν ἔχοντα αὐτὰ προσαγορεύει; ΘΕΑΙ. Κιν-
 δυνεύει τοῦτο ταύτη πη μάλισα πεφυκέναι. ΞΕ.
 b. Μὴ τοίνυν ἡμεῖς γε αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσει δι' ἀρ-
 γίαν πάσχωμεν· ἀλλὰ ἀναλάβωμεν ἐν πρώτον

δεύτερον ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα, εἴτε κά-
 πηλος εἴτε αὐτοπάλης.

36. τῆς γὰρ ἀγωνισικῆς — τῆς ἀγωνισ. ἀθλητῆς τις est
 ex certandi arte athleta quidam. Quod sequitur ἀφωρισμέ-
 νος, alias passiva vi usurpatum, h. l. ut εἰργασμένος, πεποιη-
 μένος, ἐκπεπορισμένος, et innumera de hoc genere alia, activa
 vel potius mediae formae significatione dicitur de eo, qui
 concertatoriam sibi artem seorsim a ceteris assumpsit.

§. 37. τὸ φάντασμα τ. ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιές. de rep. IX.
 p. 584. A. οὐδὲν ὑγιές τούτων τῶν φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς
 ἀληθείαν, ἀλλὰ γαητεία τις. — ὁ πάσχων αὐτὸ, τὸ φάντασμα
 hoc, ut ipsi aliquis multiplicem habere scientiam videatur
 unius tamen artis nomine insignitus. — ἀλλὰ ἀναλάβωμεν ἐν
 πρώτον — Insertum a nobis hoc ἐν, quod ad sermonis inte-

τῶν περὶ τὸν σοφιστὴν εἰρημένων· ἐν γὰρ τί μοι
 μάλις α κατεφάνη αὐτὸν μνηύον. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;
 ΞΕ. Ἀντιλογικὸν αὐτὸν ἔφαμεν εἶναί που. ΘΕΑΙ.
 Ναί. ΞΕ. Τί δ'; οὐ καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τού-
 του διδάσκαλον γίγνεσθαι; ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ.
 Σκοπῶμεν δὴ, περὶ τίνος ἄρα καὶ φασὶν οἱ τοι- 38.
 οὔτοι ποιεῖν ἀντιλογικούς· ἢ δὲ σκέψις ἡμῖν ἐξ
 ἀρχῆς ἔσω τῆδ' ἐπιφέρει, περὶ τῶν θεῶν, ὅσ'
 ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς, ἄρ' ἰκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο
 δεῖν; ΘΕΑΙ. Λέγεται οὖν δὴ περὶ αὐτῶν ταῦ- c.
 τα. ΞΕ. Τί δ', ὅσα φανερά γῆς τε καὶ οὐρανοῦ
 καὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα; ΘΕΑΙ. Τί γάρ; ΞΕ.

gritatem desideratur, expressit etiam Ficinus: *repetamus in primis unum aliquid eorum* etc. — αὐτὸν μνηύον. Edd. μνηύων. Cod. Paris. αὐτὸ μνηύον.

§. 38. ἄρ' ἰκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δεῖν; sc. ἀντιλέγειν, quod petitur ex illis ποιεῖν ἀντιλογικούς. Non dispari modo Aristoph. Ran. 358. ὅστις — βαμολόχοις ἔπεισι χαίρει, μὴ ἢ καιρῶ τούτο ποιοῦσιν. Plut. 522. seq. ἀλλ' οὐδ' ἔσαι — οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστῆς — τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι;

38. λέγεται οὖν δὴ — Imo γοῦν δὴ. §. hoc extr. φαίνεται γοῦν δὴ σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν. Politic. p. 270. B. φαίνεται γοῦν δὴ καὶ μάλα εἰκότως εἰρησθαι etc. — καὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα (sc. γῆν τε καὶ οὐρανόν) h. e. καὶ ὅσα τῶν οὐρανόθεν καὶ τῶν ἐπὶ γῆ φανερά ἐσι (ἄρα περὶ τούτων ἰκανοὺς ποιοῦσιν ἀντιλέγειν); περὶ τὰ τοιαῦτα, non περὶ ταῦτα scripsit, ceteras quoque mundi partes, ut maria, aërem etc. significans. Sunt igitur τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα, quaecumque ad harum rerum naturam pertinent. Sic mea quidem sententia commodum, imo necessarium est hoc τῶν, quo omisso, ut haec καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα pendeant a praecedd. ἄρ' ἰκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δεῖν.

Ἄλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς ἰδίαις συνουσίαις, ὅπoταν γενέσεώς τε καὶ οὐσίας πέρι κατὰ πάντων λέγηται τι, ξύνισμεν ὡς αὐτοί τε ἀντειπεῖν δεινοὶ τοὺς τε ἄλλους ὅτι ποιοῦσιν ἄπερ αὐτοὶ δυνατοί; ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε. ΞΕ. Τί δ' αὖ περὶ νόμων καὶ ξυμπάντων τῶν πολιτικῶν, ἄρ' οὐχ ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἀμφισβητικούς. ΘΕΑΙ. Οὐ-

Platonem scripturum fuisse arbitror καὶ περὶ τῶν τοιούτων, uti ante scripsit περὶ τίνος et περὶ τῶν θείων, μοχ τί δ' αὖ; περὶ νόμων — ἄρ' οὐχ ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἀμφισβητικούς; — Proximum τί γάρ; pro τί μὴν; rarior affirmandi est formula. Phaedr. §. 89. Σ. Τοῦτο μὲν ἄρα παντὶ δῆλον, ὅτι οὐκ αἰσχρὸν αὐτὸ γε τὸ γράφειν λόγους. Φ. Τί γάρ; Eurip. Orest. 475. Γ. Μενέλαε, πρὸςφθίγγει νιν, ἀνόσιον κάρη; Μ. Τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐσιν ἔκγονος, ubi Reiskius volebat Τί γάρ οὐ; Aeschyl. Agam. 1250. καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. Τί γάρ; Τὸ μέλλον ἤξει. Etyim. Μ. τί γάρ; τί οὖν; κατὰφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ, διὰ τί γάρ οὐ;

39. ξύνισμεν ὡς αὐτοὶ — Vulgari structura scribi potuit ξυνίσαμεν αὐτοῖς τε ἀντειπεῖν δεινοῖς οὐσι etc. Rariore hac etiam Phaedr. §. 86. scripsit καὶ σύννοισθά που καὶ αὐτὸς, ὅτι οἱ μέγιστον δυνάμενοι — ἐν ταῖς πόλεσιν αἰσχύνονται λόγους γράφειν etc. Quibus locis vocabulum hoc ξυνεῖδέναι, alias positum de eo, qui certo aliquid et velut oculatus testis novit (v. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 12.), mihi quidem dici fere pro simplici εἰδέναι videtur. Sic certe usurpavit Damoxenus Comicus ap. Athen. III. p. 102. C. Casaub. τοῦτο δῖ γάρ εἰδέναι, τί ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ᾧ βέλτιστε σύ, Γλαυκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει· πάλιν Ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος, συνειδέναι Ἰχθῦς, ὑπὸ τρῶπας τ' ἐστὶ χρησιμιάτατος. — ἄπερ αὐτοὶ δυνατοί. Sic Bas. 2. Sed Aldus atque Stephanus δυνατοῦς edidere, quod rectum foret, verbis sic collocatis, τοὺς τε ἄλλους ὅτι δυνατοῦς ποιοῦσιν ἄπερ αὐτοὶ εἰσι. Nunc trita ellipsi post ποιοῦσιν omissum est vel δεινοῦς vel δυνατοῦς. Protag. §. 10. Τί δὴ ἐστὶ τοῦτο περὶ οὗ αὐτὸς τε ἐπισήμων ἐστὶν ὁ σοφιστὴς καὶ τὸν μαθητὴν ποιεῖ; — ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἀμφισβητι-

δεῖς γὰρ ἂν αὐτοῖς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπίσχνουμένοις. ΞΕ. Τὰ γε μὴν περὶ πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἑκάστην τέχνην, ἃ δεῖ πρὸς ἑάσον αὐτὸν τὸν δημιουργὸν ἀντειπεῖν, δημοσιωμένα που καταβέβληται, γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν. ΘΕΑΙ. Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνη περὶ τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰ-

κούς. Repertum hoc in Edd. Ald. et Bass. Stephanus mutavit in ἀμφισβητητικούς, de quo dixi ad §. 22. Praesentis infinitivo ut h. l. iungitur ὑπίσχνεσθαι apud Xenoph. Mem. Socr. I, 2, 3. Καίτοι γε οὐδὲ πάποτε ὑπίσχετο διδάσκαλος εἶναι τούτου. Anab. VII, 7 31. εἰάν οἱ μὲν στρατιῶται ὑπίσχνῶνται προθυμότερον αὐτῶς συστρατεύεσθαι. Ibid. 6, 38. ἀεὶ ὡς οὐρέγεται μεμνησθαι ὑπίσχνεσθε. Demosth. in Aristogit. I. p. 790. ἢν (εὐνοίαν) πρὸς τὸν δῆμον νῦν ἔχειν ὑπίσχνεῖται. Uti Plautus Trin. Prol. 5. siquidem operam dare promittitis, multisque aliis locis. Ergo ubi continua quaedam actio indicatur, verbo promiscue futuri vel praesentis, ubi uno quasi ictu peragenda, aoristi infinitivus vel addito ἂν vel omisso (v. not. ad Phaedon. §. 32.) subiungitur. — Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς — διελέγετο, h. e. μαθητῆς ἐγένετο, ut §. 39., ubi haec Theaeteti reperit Eleates, σχολῆ ποτ' ἂν αὐτοῖς τις χρήματα διδούς ἤθελεν ἂν τούτων μαθητῆς γίνεσθαι. Theaetet. §. 90. Οὐδεὶς γ' ἂν αὐτῷ (Πρωταγόρῃ) διελέγετο διδούς πολὺ ἀργύριον, εἰ μὴ τοὺς συνόντας ἐπειθεῖν etc.

38. πρὸς ἑάσον αὐτὸν τὸν δημιουργ. non adversus alios de singulis artificii disputantes sed *adversus artificem quemque ipsum*. — καταβέβληται. Velut leges testimoniaque et quaevis monumenta litteris consignata, quae in tabulario publico deponuntur, dicuntur καταβάλλεσθαι. Vid. Reisk. Ind. Demosth. — περὶ τε πάλης. Protagorae laudantur a Laërtio IX, 8, 55. Τέχνη ἐριστικῶν. Περὶ πάλης. Περὶ τῶν μαθημάτων. Περὶ πολιτείας. Ἀτιλογοῖν δύο. De quibus librum περὶ πάλης an, quae viri est acutissimi suspicio, ex hoc Platonis loco confinixerit ille, atque Platonis haec verba περὶ τε πάλης καὶ

ρηκέναι. ΞΕ. Καὶ πολλῶν γε, ὧ μακάριε, ἐτέρων· ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἄρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἱκανή τις δύναμις ἔοικεν εἶναι. ΘΕΑΙ. Φαίνεται 39. γοῦν δὴ σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν. ΞΕ. Σὺ δὲ δὴ, πρὸς θεῶν, ὧ παῖ, δυνατὸν ἠγῆ τοῦτο; Τάχα γὰρ ἂν ὑμεῖς μὲν ὀξύτερον οἱ νέοι πρὸς αὐτὸ βλέποιτε, ἡμεῖς δὲ ἀμβλύτερον. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον p. 233^a καὶ πρὸς τί μάλις α λέγεις; οὐ γὰρ πω κατανοῶ τὸ

τῶν ἄλλων τεχνῶν referantur ad Protagorae τέχνην ἐριστικῶν vel Ἀντιλογικῶν libros, aliis diiudicandum relinquimus. — Καὶ πολλῶν γε ἐτέρων, et multorum aliorum sc. τὰ γεγραμμένα. Male cum Ficin Cornar. Et de multis aliis. Mox verba περὶ πάντων ad ἀμφισβήτησιν pertinent, sic praemissa ceteris, quoniam omnis sententiae vim sustinent. Deinde malim ὑπολείπειν.

§. 39. Τάχα γὰρ — ὄξ. οἱ νέοι πρὸς αὐτὸ βλέποιτε. Edd. vitiose πρὸς αὐτόν. Quod reposui αὐτό, Stob. exhibet et expressit Ficinus: Forte enim vos iuvenes acutius hoc inspicitis; quanquam ne hoc quidem satis sincerum videtur. Naiv βλέπειν πρὸς τι est respicere aliquid, rationem rei, alicuius habere. I ach. p. 200. Β. σὺ — μοι δοκεῖς ὡς ἀληθῶς ἀνδρώπειον πρᾶγμα ἐργάζεσθαι, οὐδὲν πρὸς αὐτὸν βλέπειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους. Menon. p. 82. Α οὐ πρὸς τοῦτο βλέψας εἶπον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἔθους. Aristoph. Pac. 635. αἶ' ἂν ἄνευ γινάσταν — ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας, ab iis aliquid expectabat. Eurip. Iphig. Aul. 1624. ὡς στρατὸς πρὸς πλοῦν ὄξῃ. Vix dubito quin Plato dederit πρὸς αὐτῷ, ut βλέπειν πρὸς πρᾶγματί τινι sit acutius in re aliqua videre (Cic. Tusc. V. 38. videbat in litteris). Tritus est hic usus praep. πρὸς imprimis in formula illa πρὸς τινι γινέσθαι, in re aliqua versari. — πρὸς τί μάλις α λέγ. Lysid. §. 30. πρὸς ἃ δὲ λέγων μαυτεύομαι, ἀκούσασθι ubi

τὸ νῦν ἐρωτώμενον. ΞΕ. Εἰ πάντα ἐπίσασθαι
 τινα ἀνθρώπων ἐστὶ δυνατόν. ΘΕΑΙ. Μακάριον
 μέν τ' ἂν ἡμῶν, ὃ ξένε, ἦν τὸ γένος. ΞΕ. Πῶς
 οὖν ἂν ποτέ τις πρὸς γε τὸν ἐπιστάμενον, αὐτὸς
 ἀνεπιστήμων ὢν, δύναίτο ὑγιές τι λέγων ἀντι-
 πειν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Τί ποτ' οὖν ἂν εἴη
 τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; ΘΕΑΙ. Τοῦ
 δὴ πέρι; ΞΕ. Καθ' ὄντινα τρόπον ποτὲ δυνατόι
 τοῖς νέοις δόξαν παρασκευάζειν, ὡς εἰσὶ πάντα ^{b.}
 πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι. Δῆλον γὰρ ὡς εἰ μή-
 τε ἀντέλεγον ὀρθῶς μήτε ἐκείνοις ἐφαίνοντο, φαι-
 νόμενοί τε εἰ μηδὲν αὖ μᾶλλον ἐδόκουν διὰ τὴν
 ἀμφισβήτησιν εἶναι φρόνιμοι, τὸ σὸν δὴ τοῦτο
 σχολῇ ποτ' ἂν αὐτοῖς τις χρήματα διδούς ἤθε-
 λεν ἂν τούτων αὐτῶν μαθητῆς γίγνεσθαι. ΘΕΑΙ.
 Σχολῇ μέντ' ἂν. ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐθέλουσι. ΘΕΑΙ.
 Καὶ μάλα. ΞΕ. Δοκοῦσι γὰρ, οἶμαι, πρὸς ταῦ-
 τα ἐπιστημόνως ἔχειν αὐτοὶ πρὸς ἄπερ ἀντιλέ-
 γουσι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Δρῶσι δέ γε ^{c.}
 τοῦτο πρὸς ἅπαντα, φαμέν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ.

ubi vid. not. Ne quis praegressum αὐτὸ τῆς οὐσίας τῆς οὐσίας τῆς οὐσίας
 nem ita explendo: πρὸς τὸ ποῖον καὶ πρὸς τί μάλιστα ἡμᾶς
 ὁξύτερον βλέπειν λέγεις.

39. Τί ποτ' οὖν — θαῦμα; θαῦμα h. l. est praestigiosum ar-
 tificium, unde dicta θαυματουργικὴ ἔ. 19. Seqq. καθ' ὄντινα τρό-
 ποι — σοφώτατοι epekesin quandam praestigiarum harum con-
 tinent, quocirca his appositum in Edd. interrogandi signum
 ausulti. — τούτων αὐτῶν μαθητῆς. τούτων αὐτῶν h. e. huius
 ipsius rei, in hac disputandi et contradicendi arte.

- Πάντα ἄρα σοφοὶ τοῖς μαθηταῖς φαίνονται. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Οὐκ ὄντες γε· ἀδύνατον γὰρ τοῦτό γε εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἀδύνατον; ΞΕ. Δοξασικὴν ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀνα-
- d. πέφανται. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν, καὶ κινδυνεύει γε τὸ νῦν εἰρημένον ὀρθότατα περὶ αὐτῶν
40. εἰρησθαι. ΞΕ. Λάβωμεν τοίνυν σαφέσερόν τι παρὰδειγμα περὶ τούτων. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ; ΞΕ. Τόδε καὶ μοι πειρῶ προσέχων τὸν νοῦν εὖ μάλα ἀποκρίνασθαι. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Εἴ τις φαίη μὴ λέγειν μηδ' ἀντιλέγειν, ἀλλὰ ποιεῖν καὶ δρᾶν μιᾷ τέχνῃ ξυνάπαντα ἐπίσασθαι πρά-
- e. γματα. ΘΕΑΙ. Πῶς πάντα εἶπες; ΞΕ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ ρηθέντος σύ γ' ἡμῖν εὐθύς ἀγνοεῖς· τὰ

ξ. 40. καὶ μοι πειρῶ — εὖ μάλα ἀποκρ. Male Ficinus: *sed attende diligenter atque opte responde.* εὖ μάλα (*interdum et μάλα εὖ*) *admodum*, pertinet ad προσέχων τὸν νοῦν. — Proximis, εἴ τις φαίη — πράγματα, quae subiici statim sic per apodiosin poterant, ἀρ' οὐχ οὗτος μισθήματα καὶ ὁμῶνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ δυνατὸς ἔσται τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παῖδας — λανθάνειν etc., ea infra demum sequuntur ξ. seq. Οὐκοῦν τὸν γε ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι etc. — Εἴ τις φαίη μὴ λέγ. *Si quis dicat, non dicendi neque contradicendi, sed omnes simul res faciendi artem se scire.* A perspicuo sensu mirum quantum aberrat Ficini translatio: *Perinde est ac si quis assereret, nec dicere nec contradicere se, sed praestare atque efficere, ut arte una cuncta sciatur.* Sed ξυνάπαντα mutandum in ξύμπαντα vel ob subsequens statim illud ξύμπαντα.

40. Τὴν ἀρχὴν τοῦ ρηθέντος — *Principium statim sermonis huius (eius quod dicere ingressus sum) non intelligit. Nam*

γὰρ ζύμπαντα, ὡς ἴοικας, οὐ μανθάνεις. ΘΕΑΙ.
 Οὐ γὰρ οὖν. ΞΕ. Λέγω τοίνυν σὲ καὶ ἐμὲ τῶν
 πάντων, καὶ πρὸς ἡμῖν τὰ ἄλλα ζῶα καὶ δέν-
 δρα. ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις; ΞΕ. Εἴ τις ἐμὲ καὶ
 σὲ καὶ τὰλλα φυτὰ πάντα ποιήσειν φαίη. ΘΕΑΙ.
 Τίνα δὴ λέγων τὴν ποίησιν; οὐ γὰρ δὴ γεωργόν
 γε ἔρεῖς τινα· καὶ γὰρ δὴ καὶ ζῶων αὐτὸν εἶπες ^{p. 234}
 ποιητήν. ΞΕ. Φημί, καὶ πρὸς γε θαλάττης καὶ
 γῆς καὶ οὐρανοῦ καὶ θεῶν καὶ τῶν ἄλλων ζυμ-
 πάντων· καὶ τοίνυν καὶ ταχὺ ποιήσας αὐτῶν
 ἴκασα πάνυ σμικροῦ νομίσματος ἀποδίδοται.
 ΘΕΑΙ. Παιδιάν λέγεις τινά. ΞΕ. Τί δαί; τὴν τοῦ

illud cuncta quid dixerim, non assequere. — Λέγω τοίνυν σὲ
 καὶ ἐμὲ τῶν πάντων sc. τι. §. 49. Ἀριθμὸν δὴ τὸν ζύμπαντα
 τῶν ὄντων τίθεμεν. de rep. IV. p. 437. B ἴαντα τὰ τοιαῦτα
 τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων. —
 καὶ τὰλλα φυτὰ. φυτὸν h. l. dicitur quidquid φέεται. Ut
 de legg. VI. p. 765. E παντός δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάση κα-
 λῶς ὀρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως κυριωτάτη τέλος
 ἐπιθεῖναι τὸ πρέεφορον τῶν τε ἄλλων φυτῶν καὶ τῶν ζῶων ἡμέ-
 ρων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων. Auctor Theagis p. 121. B πάν-
 τα τὰ φυτὰ κινδυνεύει τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχειν καὶ τὰ ἐκ τῆς
 γῆς φύομενα καὶ τὰ ζῶα τὰ τε ἄλλα καὶ ἀνθρώπος. Eurip.
 Med. 212. ἴαντων ὅσ' ἴσ' ἐμφυχα καὶ γνώμην ἔχει, Γυναϊκῆς
 ἴσμεν ἀθλιώτατον φυτόν. Cf. Valcken. ad Eur. Hippol. v. 630.

40. οὐ γὰρ δὴ γεωργόν γε ἔρεῖς τινα. Καὶ γὰρ — Scriptu-
 ram hanc debemus libro Paris. Nam Edd. Οὐ — ἔρεῖς. τινά
 γὰρ δὴ κ. ζ. — καὶ πρὸς γε θαλάττ. atque insuper maris
 etc. — καὶ τοίνυν καὶ ταχὺ ποιήσ. Continuo structuræ te-
 nore haec ita neci cum praegressis verbis potuere, καὶ τεί-
 νυν καὶ ταχὺ ποιήσαντα — ἀποδίδασθαι: nunc venuste pro fa-
 miliaris sermonis consuetudine sermo convertitur.

40. Τί δαί; τὴν τοῦ λέγοντες — Quid vero? iocus illius, qui

λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διγ-
 δάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μῶν οὐ παι-
 b.41. διὰν νομισέον; ΘΕΑΙ. Πάντως που. ΞΕ. Παι-
 διᾶς δὲ ἔχεις τι τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέστερον
 εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς· πάμ-
 πολυ γὰρ εἶρηκας εἶδος εἰς ἐν πάντα ξυλλαβῶν
 καὶ σχεδὸν ποιικιλώτατον. ΞΕ. Οὐκοῦν τόν γ'
 ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μιᾶ τέχνῃ πάντα
 ποιεῖν γινώσκόμεν που τοῦτο ὅτι μιμήματα καὶ
 ὁμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ

*omnia scire se dicit — nonne putandus est iocus? Non πρή-
 σιν, ut volebat Steph., sed παιδιὰν post τὴν apud animum
 repete.*

§. 41. Παιδιᾶς — ἢ καὶ χαριέστερον. Ficinus: *artificiosam
 iucundamque, neque dubito quin Plato scripserit τεχνικώτε-
 ρον καὶ χαριέστερον.*

41. Οὐκοῦν τόν γ' ὑπισχνούμενον — γινώσκόμεν που τοῦ-
 το. Haec structurae ratio γινώσκειν τινά τι donec certis
 aliunde probata fuerit exemplis, verosimilis videri potest
 Heusdii suspicio corrigendum coniectantis τοῦτον, Specim. Crit.
 in Plat. p. 51. Unde quod nascitur loquendi genus τὸν
 ὑπισχνούμενον — γινώσκόμεν τοῦτον ὅτι — δυνατὸς ἔσται, plu-
 rimis ibi exemplis affirmavit vir eruditus; hunc qui legent
 dialogum, a nobis h. l. nullum requirent. Mihi tamen quo-
 minus certam putem correctionem illam, obstat positus huius
 τοῦτον, quod haud scio an ita potius scriptor posuisset: Οὐκοῦν
 τόν γ' ὑπισχνούμενον δυν. εἶναι μιᾶ τέχνῃ πάντα ποιεῖν τοῦ-
 τον γιν. που ὅτι etc. Atque si e Theaeteto §. 150. his illa
 conferas, μὴ τοῖνον ἐξάδιως καταγινώσκωμεν τὸ μηδὲν εἶρηκῆναι
 τὸν ἀποφηνάμενον ἐπισήμην, ubi tentatum a nobis structurae
 hoc genus, καταγινώσκειν τινά τι, egregie nuper defendit vir
 in paucis doctus, Lobeckius ad Soph. Ai. p. 341. nihil hic
 temere sine libris MSS. movendum videbitur. — μιμήματα καὶ
 ὁμώνυμ. τ. ὁ. Ficinus: *aequivoca rerum simulacra, neque ae-*

τέχνη δυνατός ἔσαι τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παι-
δων, πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς, λαν-
θάνειν ὡς, ὅστιπερ ἂν βουληθῆ δρᾶν, τοῦτο
ἰκανώτατος ὢν ἀποτελεῖν ἔργω. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ
οὐ; ΞΕ. Τί δαί δή; περὶ τοὺς λόγους ἄρ' οὐ
προσδοκῶμεν εἶναί τινα ἄλλην τέχνην; ἢ οὐ δυ-
νατὸν αὖ τυγχάνειν τοὺς νέους, καὶ ἔτι πόρρω
τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφεσῶτας, διὰ
τῶν ὧτων τοῖς λόγοις γοιτεύειν δεικνύοντας εἰδω-
λα λεγόμενα περὶ πάντων, ὥστε ποιεῖν ἀληθῆ
δοκεῖν λέγεσθαι καὶ τὸν δὴ λέγοντα σοφώτατον

gre interposita in his copula ego carerem. — τῶν νέων παι-
δων. Sic Ald. et Bass. Cornarium secutus Stephanus καὶ post
νέων intrusit nulla de causa, de legg. I. p. 645. E. ὅτε νέος ἦν
παῖς. — Tum quod sequitur λανθάνειν ὡς etc. βραχυλόγως
dictum est pro λανθάνειν ἑξαπατῶν ὡς etc. de rep. X. p. 593.
παῖδάς τε καὶ ἀφρονάς ἀνθρώπους, εἰ ἀγαθὸς εἴη ζωγράφος,
γράφας ἂν τέκτονα καὶ πόρρωθεν ἐπιδεικνύς ἑξαπατῶν ἂν τῷ
δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι.

41. ἢ οὐ δυνατὸν αὖ — Ald. ἦς οὐ δ., vitiose quidem,
sed ne illud quidem ἦ, quod e Bas. 2. recepit Steph., ani-
mum satis explet. Iam enim in proxime praegressis his, ἄρ'
οὐ προσδοκῶμεν εἶναί τινα ἄλλην τέχνην, post ἄλλην aegre desi-
deres τοιαύτην, neque satis commode a praecedente προσδο-
κῶμεν hic quoque infinitivus τυγχάνειν pendere videtur; Fi-
cinus denique, si haec ἢ οὐ δυνατὸν αὖ τυγχάνειν in libro
suo legit, hoc loco praeter morem suum a Graecis discessit
vertendo: *Nonne et aliam circa sermones talem artem esse
putamus, qua seduciores — adolescentulos — decipere va-
leant.* Hinc semper conieci legendum ἢ δυνατὸν αὖ τυγχάνειν. —
διὰ τῶν ὧτων. Sic primus correxit Cornarius. Ald. τῶν ὄτων.
Bas. 2. τῶν ὄτων. — εἰδῶλα λεγόμενα. Sunt quae mox dicit
τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα, quum hactenus locutus sit de
oculorum in pictura praestigiis.

42.d. πάντων ἅπαντ' εἶναι; ΘΕΑΙ. Τί γὰρ οὐκ ἂν εἴη τοιαύτη τις ἄλλη τέχνη; ΞΕ. Τοὺς πολλοὺς γοῦν, ὧ Θεαίτητε, τῶν τότε ἀκουόντων ἄρ' οὐκ ἀνάγκη, χρόνου τε ἐπελθόντος αὐτοῖς ἰκανοῦ καὶ προϊούσης ἡλικίας, τοῖς τε οὔσι προσπίπτοντας ἐγγύθεν καὶ διὰ παθημάτων ἀναγκαζομένους ἐναργῶς ἐφάπτεσθαι τῶν ὄντων μεταβάλλειν τὰς τότε γενομένας δόξας, ὥστε σμικρὰ μὲν φαίνεσθαι τὰ μεγάλα, χαλεπὰ δὲ τὰ ἑξήδια, καὶ πάντα πάντη ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων; ΘΕΑΙ. Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε

§. 42. Τί γὰρ — τοιαύτη τις ἄλλη. Hoc ordine Bas. 2. Cum Aldó Steph. edidit ἄλλη τις ποιαύτη.

42. Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικ. Structurae sublevandae causa corrigere h. l. aliquem memini ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε οἶόντε (vel potius τηλικῶδε ὄντι οἶόντε) κρῖναι: mihi ne littera quidem in his videtur movenda. Quippe in formula hac ὡς ἐμοὶ, Sophocli quoque, Epicharmo, Amphidi usurpata (v. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 324.), dativus ἐμοὶ ita est positus, ut verti possit ex meo iudicio, sensu, capiti; ὡς autem comparandi vim quandam habet vel potius proportionem quandam significandi, cuius generis exempla afferre piget vel propter eundem usum Latini ut. Iam si haec ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι Latine reddas, ut ex meo quidem iudicio tantula aetate hominis, sermonem intelliges eodem redire ac si dixeris quantum quidem ex meo capiti iudicari queat, prout mea fert iudicandi facultas. Soph. Ai, 395. ἔσθλας ὧ Φαεινότεστον ὡς ἐμοί. Antig. 1161. Κρέων γὰρ ἦν ζήλωτος ὡς ἐμοί ποτε, ubi si omisisset ὡς (ut Antig. 904. dixit καίτοι σ' ἐγὼ τέρμησα τοῖς Φρογῶσιν εὔ) sensus foret, Creon meo iudicio olim felix erat; nunc ὡς ἐμοὶ est ut pro meo quidem iudicio, Id. Oed. Col. 75. ἐπέπειρε εἰ γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος, cui ge-

ὄντι κρῖναι· οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τῶν ἔτι πόρρωθεν ἀφεςπικότων εἶναι. ΞΕ. Τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἶδε πάντες πειρασόμεθα καὶ νῦν πειρώμεθα ὡς ἐγυτάτω ἀνευ τῶν παθημάτων προσάγειν. Περὶ δ' οὖν τοῦ σοφιστοῦ τόδε μοι λέγε, πότερον ἤδη

minum illud v. 15. πύργοι μὲν, οἱ πόλιν εἰγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω. Xenoph. de Vectig. V, 2. καὶ οὗτοί γε, ὡς ἐμῆ δόξῃ, παραλόγως σκοποῦσιν. Apud Platonem praeter hunc locum unum reperi formulae exemplum de rep. VII. p. 36. C. λέγων ἄμα ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν καὶ ἰδὼν προσηλακισμένην ἀναξίως ἀγανακτήσας μοι δοκῶ καὶ ὡς περ θυρωθεῖς τοῖς αἰτίαις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἢ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Ζεῦ, ἔφη, οὐκ οὖν ὡς γ' ἐμοὶ ἀκροατῆ. Ἄλλ' ὡς ἐμοὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ἦτορι. Hactenus satis haec videmur illustrasse; sed quid faciamus adiecto illi κρῖναι? Id praegressis ὡς γοῦν ἐμοὶ per epexegetin quandam additum putabat vir doctus; mihi cum reliqua structura non videtur coire, nisi pendere a verbo τηλικῶδε putetur, ut sit τηλικῶδε ὄντι κρῖναι, qui tantulae sim aetatis ad iudicandum. — οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ ε. ἐμὲ pro ἐγὼ, quod longe sane in hac structura usitatus. Illius generis exempla attuli ad Plat. Euthyd. §. 79., quibus centena nunc addi facile possent, si opus esset pluribus ad convincendum eximiorum aliquot virorum errorem, constructionem hanc ut Latinam in Graecis graviter nuper damnantium,

42. Τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἶδε πάντες — Ficinus: *At vero nos praesentes tibi opem ferre conabimur; et nunc quidem nitamur quam proxime absque doctrinis intelligentiam adhibere.* Quae versio, si ab uno hoc praesentes discesseris, quo οἶδε redditur, in reliquis omnibus a Graecis aberrat adeo, ut nihil plane ad scripturae fidem momenti habeat. Itaque non iam inde πάντες mutaverim ego in παρόντες, neque conjecturae Schleiermacheri accedo, Platonem scripsisse suspicari οἱ ἤδη παρόντες (sc. τῆ τῶν πραγμάτων ἀληθείᾳ). In vulgata scriptura πάντες οἶδε idem sane, sed quanto modestius significat Eleates, *omnium, qui adsunt, nemp̄ seniorum, Theodori, Socratis, suumque adolescenti auxilium in cognoscenda rerum veritate promittens!* — ἀνευ τῶν παθημάτων. Sic Bas. 2.

P.²³⁵ τοῦτο σαφές, ὅτι τῶν γοήτων ἐσί τις, μιμητῆς
^{a.} ὃν τῶν ὄντων, ἢ δισάζομεν ἔτι, μὴ, περὶ ὅτων-
 περ ἀντιλέγειν δοκεῖ δυνατὸς εἶναι, περὶ τοσού-
 των καὶ τὰς ἐπιστήμας ἀληθῶς ἔχων τυγχάνη.
 ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἀν, ὦ ξένη; ἀλλὰ σχεδὸν ἦδη
 σαφές ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι τῶν τῆς παιδείας
 μετεχόντων ἐσί τις μερῶν. ΞΕ. Εἰς γοήτα μὲν

Vitiose Ald. et Ficini Cod. μαθημάτων, quo retento Corna-
 rius ἀνευ expungi volebat. — ἢ δισάζομεν ἔτι. Voculam ἢ,
 qua male caret Edd. vet., cum Cornario restituit Steph.
 Tum τυγχάνη scripsi pro τυγχάνοι, quod legibus grammaticis
 adversatur.

42. ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχ. Edd. vitio manifesto, de
 quo Heusdius monuit, τῆς παιδείας, quod et superioribus
 illis §. 40. repugnat, τί δαί; τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε
 καὶ ταῦτα ἕτερον ἀν διδάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῃ χρόνῃ, μὴ
 οὐ παιδιὰν νομισέον; et hanc ipsam pervertit sententiam. Sed
 alia statim opus est medela in verbo μερῶν, nisi quis hanc
 toleret sermonis stribiginem, ὅτι ἐσί τις τῶν μετεχόντων με-
 ρῶν τῆς παιδείας, esse eum aliquem de iis, qui participes sint
 partium lusus. Deleto igitur vocabulo, Heusdius corrigendum
 censuit ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἐσί τις εἷς. Ε. Γοήτα
 μὲν δὴ κ. τ. λ.; istud μερῶν ex glossa ad τῶν μετεχόντων olim
 adscripta in contextum deinde irrepsisse ratus. Mirum meher-
 cule glossema, cuius simile aliud non vidi. Ad hanc enim,
 ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἐσί τις εἷς, cutnam tandem,
 non dicam absurdum hoc μερῶν, sed omnino quidquam in
 mentem venisset adscribere? Probabiliore, opinor, correctio-
 ne rescripseris μέρος, quum tritum sit apud optimos scripto-
 res μέρος τί τινος μετέχειν. Euthyd. §. 80. ἀν ἀμφοτέρων μέρος
 μετέχουσι. Xenoph. Hieron. II, 7. εἰ δὲ πόλεμος μέγα κακὸν
 τούτου πλείστον μέρος οἱ τύραννοι μετέχουσι. Lysias p. 611. εἶ-
 περ ἐν ὀλιγαρχίᾳ τῶν συμφορῶν μετέσχευ μέρος, ubi mirere
 Reiskium requirentem τὸ μέρος, pro virili sua. Aristoph. Plut.
 226. ὅπως ἀν ἴσον ἕκαστος — ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ Πλούτου

δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτόν τινα. ΘΕΑΙ.
 Πῶς γὰρ οὐ θετέον; ΞΕ. Ἄγε δὴ, νῦν γὰρ ἡμέ- 43.
 τερον ἔργον ἤδη τὸν θεῖρα μικέτ' ἀνεῖναι· σχεδὸν
 γὰρ αὐτόν περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβλησρικῷ τι-
 τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων, b.
 ὥστε οὐκέτ' ἐκφεύξεται τόδε γε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;
 ΞΕ. Τὸ μὴ ἐκ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυμα-

μέρος. Similliterque Eurip. Iphig. Taur. 1239. μέτετι θ' ἡμῶν
 τῶν τετραγμῆων μέρος, ubi perperam Marclandus μέρος expl.
 κατὰ μέρος. — Iam seqq. Εἰς γόητα μὲν δὴ etc. ne vitiosa pu-
 tentur, facit in Politico locus p. 281. C. πότερον οὖν ἡμῖν ἢ περὶ
 τῆς ἔφαντικῆς λόγος — ἰκανῶς ἔσαι διωρισμένος, ἐὰν ἄρ' αὐτὴν
 τῶν ἐπιμελειῶν, ὅπως περὶ τὴν ἐρίαν ἐσθῆτα, εἰς τὴν καλλίστην
 καὶ μεγίστην πασῶν τιθῶμεν; Quae si forte itidem vitiosa pu-
 tentur et sic reficienda, ὅπως — ἐσθῆτά εἰσι, τὴν καλλίστην
 etc., quid faciemus in Platonis Timaeo p. 38. C., ubi haec
 leguntur, σώματα δὲ αὐτῶν ἐκάστων (τῶν πλανητῶν) ποιήσας
 ὁ θεὸς ἔθηκεν εἰς τὰς περιφορὰς, ὡς ἡ θατέρου περιόδος ἦεν
 ἑπτὰ οὐσας ὄντα ἑπτὰ. Σελήνην μὲν εἰς τὸν περὶ γῆν πρῶτον,
 Ἥλιον δὲ εἰς τὸν δευτέρου ὑπὲρ γῆς. Ἐωςφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν
 Ἑρμοῦ λεγόμενον εἰς τοὺς τάχει μὲν ἰσάδραμον Ἥλιον κύκλον ἰόν-
 τας, τὴν δ' ἐναντίαν εἰληχότας αὐτῷ δύναμιν? Atque quamvis
 h. i. legere facile subeat — ἐστὶ τις μέρος εἰς. F. Γόητα μὲν
 δὴ etc., dubito tamen annon potius Plato posuisset μέρος ἐστὶ
 τις εἰς. Sic certe iuncta haec §. seq. — θαυματοποιῶν τις εἰς.
 §. 93. Ἄλλο τι τῶν ὄντων τινὸς ἐνὸς γένους ἀφορισθῆν — οὕτω
 συμβέβηκεν εἶναι τὸ μὴ καλόν; Ion. p. 531. E. ὅταν πολλῶν λε-
 γόντων περὶ ὑγιεινῶν σιτίων, ὅπως ἔστιν, εἰς τις ἄριστα λέγη.
 Et sic, quod meminerim, alias ubique.

§. 43. ἐν ἀμφιβλησρικῷ τιμ sc. ὀργάνῳ — ὥστε οὐκέτ' ἐκ-
 φεύξεται — τὸ μὴ — εἶναι. Parmen. §. 41. οὐ πάντη ἂν ἦδη
 ἐκφυγοὶ τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων, ubi vid. not. Soph. Oed.
 Col. 1739. καὶ πάρος ἀπεφύγετον — τὸ μὴ πιτεῖν κακῶς. An-
 tig. 1263. καυδεῖς ἐναργῆς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἶδέναι. Xenoph.
 Anab. I, 3, 2. Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ
 καταπετραθῆναι. Conf. Abresch. Dilacidd. Thucyd. p. 239.

τοποιῶν τις εἷς. ΘΕΑΙ. Κάμοι τοῦτό γε οὔτω
περὶ αὐτοῦ ξυνδοκεῖ. ΞΕ. Δέδοκται τοίνυν ὅτιτά-
χιστα διαιρεῖν τὴν εἰδωλοποιητικὴν τέχνην, καὶ
καταβάνας εἰς αὐτὴν, εἰάν μὲν ἡμᾶς εὐθύς ὁ
σοφιστὴς ὑπομείνη, συλλαβεῖν αὐτὸν κατὰ τὰ
ἐπεσαλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου, κακείνων
παραδόντας ἀποφῆναι τὴν ἄγραν· εἰάν δ' ἄρα
κατὰ μέρη τῆς μιμητικῆς δύηται πη, ξυνακο-
λουθεῖν αὐτῷ διαιροῦντας αἰεὶ τὴν ὑποδεχομένην
αὐτὸν μοῖραν, ἕως περ ἂν ληφθῆ. Πάντως οὔτε
οὔτος οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν μήποτε ἐκφυγὸν
ἐπεύξηται τὴν τῶν οὔτω δυναμένων μετιέναι καθ'

43. εἰάν μὲν ἡμᾶς εὐθύς ὁ σοφ. ὑπομ. *Si nos primo sta-
tīm impetu nostro subsistat Sophistes.* Hom. II. λ. 418. οἱ δὲ
(κύριες θαλαροὶ τ' αἰζηοὶ) μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ εἶόντα (τὸν
κάπριον), ubi ἄφαρ idem est quod h. l. εὐθύς, neque id us-
quam ab Homero alio significatu usurpatum agnosco, quam-
vis aliter in Lexico suo senserit Schneiderus meus. In seqq. his
συλλαβεῖν αὐτὸν κατὰ τὰ ἐπεσαλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου
etc. dubito an certum aliquem apud Persas Lacedaemoniosve
morem respexerit scriptor. De Lacedaemoniis Xenoph. de
rep. Lac. c. 13, 11. ἄρχονται μὲν πάντες ἀπὸ βασιλέως, ὅταν
βούλωνται πρᾶξαι τι. Ἦν δ' οὖν δίκης δεόμενός τις ἔλθῃ, πρὸς
Ἑλλανοδίκας τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει· ἢν δὲ κρημάτων,
πρὸς ταμίας· ἢν δὲ λήϊδα ἄγων, πρὸς λαφυροπόλους. — κατὰ
μέρη. Potius κατὰ τὰ μέρη. Certe κατὰ μέρη alias est par-
ticularit̄m, de legg. II. p. 658. A, διαιροῦντες αὐτὸ κατὰ μέρη
σκοπούμεθα τοιαῦτά τιμι τρέψω.

43. Πάντως οὔτε οὔτος — De voc. πάντως vid. adscripta
ad Theaetet. §. 3. οὔτε ἄλλα γέν. neque aliud genus ullum un-
quam effugisse se gloriabitur etc. De subiunctivo ἐπεύξηται
dixi ad Phaedon. §. 29. ἐπεύχεσθαι autem, quod hac glorian-
di v̄i praeditum alias infinitivo iungitur (Hom. II. κ. 367. ἴνα

ἕκαστά τε καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον. ΘΕΑΙ. Λέγεις εὖ, καὶ ταῦτα ταύτη ποιητέον. ΞΕ. Κατὰ 44. δὴ τὸν παρεληλυθότα τρόπον τῆς διαιρέσεως α. ἔγωγέ μοι καὶ νῦν φαίνομαι δύο καθορᾶν εἶδη τῆς μιμητικῆς τὴν δὲ ζητουμένην ἰδέαν, ἐν ὁποτέρῳ ποθ' ἡμῖν οὔσα τυγχάνει, καταμαθεῖν οὐδέπω μοι δοκῶ νῦν δυνατὸς εἶναι. ΘΕΑΙ. Σὺ δ' ἀλλ' εἰπέ πρῶτον καὶ δῖελε ἡμῖν τίνε τῶ δύο

μήτις· χαιῶν φθαῖν ἐπευξάμενος βαλέειν. Aeschyl. Eum. 68. Οὐ δὴ τις αἰα ταῦτ' ἐπεύχεται γένος Τρέφουσ' ἀνατῆ μὴ μεταστῆναι πόνων. Atque apud ipsum Plat. de legg. X. p. 105. Α. ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μήποτε οὔτε ἄλλος ἀτυχῆς γενόμενος ἐπεύχεται περιγενίσθαι θεῶν), participium h. l. adiunctum habet multorum exemplo verborum, quorum indicem dedit Herm. ad Viger. de Idiot. p. 752. Soph. Oed. Col. 1023. ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μήποτε Χάρης φυγόντες τῆδ' ἐπεύχονται θεούς. Sic ibi scribendum cum Spaldingio, ut verba ita iungantur, οὓς οὐ μήποτε φυγόντες ἐπεύχονται, Χάρης τῆσδε θεούς. Atque pertinent huc illa Eurip. Troad. 477. οὓς οὐδὲ βάρβαρος γυνὴ τεκοῦσα κομπάσειεν ἂν ποτε. Alcest. 176. ἂ παῖ, τίν' ἀρχεῖς, πότρεα Λυδὸν ἢ Φρύγα, κακὸς ἐλαύνων, ut e Cod. Flor. scribendum ibi pro ἐλαύνειν monuit Valcken. ad Eurip. Phoen. 1715. Ceterum vel unus hic Platonis locus unumquemque adduxerit, ut Soph. Antig. 361. in his, ἄλλοι μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται, reponendum iudicet ἐπεύχεται.

§. 44. Σὺ δ' ἀλλ' εἰπέ — Xenoph. Hellen. III, 4, 29. Ἀποκρινομένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου, ὅτι οὐκ ἂν ποιήσεις ταῦτα ἀνευ τῶν οἴκοι τελῶν, Σὺ δ' ἀλλὰ, ἕως ἂν πύθῃ τὰ παρὰ τῆς πόλεως, μεταχάρησον, ἔφη, ἐς τὴν Φαργαβάζου. Aristoph. Nub. 1369. σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λέξον τι τῶν νεωτέρων. Acharn. 191. σὺ δ' ἀλλὰ τασθ' ἰσθ' ἀπὸς δεκίτους γεῦσαι λαβάν. Cf. ibid. v. 1033. Pac. 660. ἢ δ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον. Eurip. Med. 938. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρός γυναικα etc. Phoen. 1661. σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῶ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα, ἢ ἴ

- λέγεις. ΞΕ. Μίαν μὲν τὴν εἰκαστικὴν ὄρω ἐν αὐτῇ τέχνῃ· ἔστι δ' αὐτὴ μάλισα, ὅποταν κατὰ τὰς τοῦ παραδείγματος συμμετρίας τις ἐν μήκει καὶ βάθει καὶ πλάτει, καὶ πρὸς τούτοις ἔτι
- ο. χρώματα ἀποδίδους τὰ προσήκοντα ἑκάστοις, τὴν τοῦ μιμήματος γένεσιν ἀπεργάζηται. ΘΕΑΙ. Τί δ', οὐ πάντες οἱ μιμούμενοί τι τοῦτ' ἐπιχειροῦσι δρᾶν; ΞΕ. Οὐκ οὐνοὶ γε τῶν μεγάλων πού τι πλάττουσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. Εἰ γὰρ ἀποδοῖεν τὴν τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν, οἷσθ' ^{p. 236} ὅτι σμικρότερα μὲν τοῦ δέοντος τὰ ἄνω, μείζω δὲ τὰ κάτω φαίνοιτ' ἂν, διὰ τὸ τὰ μὲν πόρρωθεν, τὰ δ' ἐγγύθεν ὑφ' ἡμῶν ὄρασθαι. ΘΕΑΙ.
45. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄρ' οὖν οὐ χαίρειν τὸ ἀληθὲς ἐάσαντες οἱ δημιουργοὶ νῦν οὐ τὰς οὐσας συμμετρίας, ἀλλὰ τὰς δοξούσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον, εἰκόσ

miror Valckenarium sὺ γ' ἀλλὰ scriptum requirentem, neque formulae sὺ δ' ἀλλὰ nisi unum proferentem exemplum ex Heraclid. 565. sὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῆζε. ἀλλὰ in hac formula valet certe vel saltem, ut Aristoph. Nub. 1364. ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν ἀλλὰ μερρίνην λαβόντα τῶν Αἰσχύλου λέξει τι μοι. Soph. Electr. 1013. αὐτὴ δὲ νοῦν σχέε ἀλλὰ τῷ χράνῃ ποτέ. Plat. Theaetet. §. 31. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ τρίτον, ὃ μὴ πρότερον ἦν, ἀλλὰ ὑστερον τοῦτο εἶναι ἀνευ ταῦ γενέσθαι καὶ γίνεσθαι, ἀδύνατον;

§. 45. οἱ δημιουργοὶ νῦν. Fortasse οἱ δημιουργοὶ οἱ νῦν. Sed potest hoc νῦν ad totam pertinere propositionem. Quae deinde sequuntur Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον εἰκόσ γὰρ ἂν εἰκόνα καλεῖν

γε δὲν, εἰκόνα καλεῖν; ΘΕΑΙ. Παντάπασί γε. ΞΕ.
 Ἄρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκασικὸν καλεῖν; ^{b.}
 ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ

in his οὐ scripsi pro οὐδὲ, atque εἰκός et h. l. et non ita multo post e Cod. Paris. reposui; sed gravior longe hunc locum corruptela insedit. Nam ut mittam, non sane eleganter neque pro Platonis consuetudine iisdem prope verbis statim hanc inferri interrogationem, Ἄρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκασικὸν καλεῖν; hoc, quod continuo bis ponitur, τὸ μὲν ἕτερον quis non de una eademque re dictum accipiat? Atqui prius illud ἕτερον in verbis τὸ μὲν ἄρα ἕτερον etc. de ἔργῳ seu opere quod ars illa perficit, accipiendum est, alterum in his Ἄρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον etc. de aliqua artis ipsius parte. Hoc ne verbo quidem voci ἕτερον adiecto significatum a Platone putemus? Sed feramus hoc: quid? illudne, non dicam in Platone, sed in ullo ferendum scriptore, quod, quae dicta sunt his verbis Ἄρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκασικὸν καλεῖν, eadem prorsus sic statim iterantur, Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος κλητέον ὅπερ εἰπόμεν ἐν τῷ πρόσθεν, εἰκασικὴν? Nisi forte aliud esse putes τὸ εἰκασικόν, aliud τὴν εἰκασικὴν. Iam accedat Ficini auctoritas, in cuius germana translatione totus hic locus ita conversus legitur: *H Ergo artifices veritate dimissa, non ea, quae revera sunt, sed quae videntur pulchrae commensurationes, simulacris ipsis accommodant.* Th. Prorsus. *H Nonne igitur species haec assimilatrix nuncupanda est?* Th. Certe. *H Partem itaque geometriae (legit ille τῆς γεωμετρικῆς) quae circa haec versatur, assimilatricem, ut supra diximus, appellabimus.* Quae versio etsi veram scripturam neutiquam praebet, longe tamen haec aliter atque nunc leguntur, scripta in suo illum codice reperisse declarat. Videlicet quum ea, in quibus nemo non philosophi manum agnoscet, τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον, εἰκός γε δὲν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασί γε, Ficinus plane non reddiderit: διπτογραφία quaedam fuisse olim in libris videtur, ut altera eaque genuina Platonis scriptura haec fuerit, τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον, εἰκός γε δὲν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασί γε. Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ etc., altera hinc nata ea quam reddidit Ficinus: Ἄρ' οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκα-

τούτω μέρος κλητέον ὅπερ εἵπομεν ἐν τῷ πρό-
 σθεν, εἰκασικήν; ΘΕΑΙ. Κλητέον. ΞΕ. Τί δαί;
 τὸ φαινόμενον μὲν διὰ τὴν ἐκ καλοῦ θείαν ἰοι-
 κίναί τῷ καλῷ, δύναμιν δὲ εἴ τις λάβοι τὰ τη-
 λικαῦτα ἱκανῶς ὀρεῖν, μηδὲ ἰοικός ᾧ φησιν ἰοι-
 κίναί, τί καλοῦμεν; ἄρ' οὐκ, ἐπέπερ φαίνεται
 μὲν, ἴοικε δὲ οὐ, φάντασμα; ΘΕΑΙ. Τί μὴν;
 ΞΕ. Οὐκοῦν πάμπλου καὶ κατὰ τὴν ζωγραφίαν
 τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ καὶ κατὰ τὴν ξύμπασαν μι-
 c. μητικήν; ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τὴν δὴ φάν-
 τασμα, ἀλλ' οὐκ εἰκόνα ἀπεργαζομένην τέχνην
 ἄρ' οὐ φαντασικήν ὀρεθότατ' ἂν προσαγορευοίμεν;
 ΘΕΑΙ. Πολύ γε. ΞΕ. Τούτω τοίνυν τῷ δύο ἔλε-
 γον εἶδη τῆς εἰδωλοποιητικῆς, εἰκασικήν καὶ φαν-

σικὸν καλεῖν; Haec in textu nostro Platonicae orationi adhae-
 sit. — ὅπερ εἵπομεν ἐν τῷ πρόσθεν. §. 44. Μίαν μὲν τὴν εἰκα-
 σικήν ὀρεῖ ἐν αὐτῇ τέχνην etc.

44. διὰ τὴν ἐκ καλοῦ θείαν — Edd. sine sensu ullo διὰ
 τὴν οὐκ ἐκ καλοῦ θ. Voculam οὐκ ex seq. ἐκ natam fidenter
 cum Schleiermacherso exruuxi. ἐκ καλοῦ est ex loco oppor-
 tuno, unde artis, quam modo designavit, opera spectari vo-
 lunt Aristoph. Thesm. p. 292. ποῦ, ποῦ καθίζαμ' ἐν καλῷ,
 τῶν ῥητόρων ἐν ἑξακούῳ; Qui tritus vocis est usus. — τὰ τη-
 λικαῦτα. Dixerat enim supra §. 44. οὐκοῦν ὅσοι γε τῶν
 μεγάλων ποῦ τι πλάττουσιν ἔργων. Ne hoc quidem intelligens
 Serranus Platoni obrudere pro τὰ τηλικαῦτα voluit τὸ τῆλε
 αὐτοῦ, cuiusmodi sordibus inquinatam Stephani editionem
 dolemus. — ἐπέπερ φαίνεται μὲν sc. ἰοικίναί, quod ut facile
 excidere ante sequens ἴοικε posuit, ita, quum praecesserint illa
 τὸ φαινόμενον μὲν — ἰοικίναί τῷ καλῷ, non duriter, sed ele-
 ganter potius omissum iudico.

τασικὴν. ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς. ΞΕ. Ὁ δὲ γε καὶ τότ' 46.
 ἡμφιγνούουν, ἐν ποτέρῃ τὸν σοφιστὴν θετέον, οὐδὲ νῦν
 πῶ δύναμαι θεάσασθαι σαφῶς, ἀλλ' ὄντως θαυ-
 μασὸς ἀνὴρ καὶ κατιδεῖν παγχάλεπος ἐπεὶ καὶ d.
 νῦν μάλα εὖ καὶ κομψῶς εἰς ἀπορον εἶδος διε-
 ρευνήσασθαι καταπέφυγεν. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ.
 Ἄρ' οὖν αὐτὸ γιγνώσκων σύμφης, ἢ σε οἶον ῥύ-
 μητις ὑπὸ τοῦ λόγου συνειδισμένον συνεπεσπιά-
 σατο πρὸς τὸ ταχὺ συμφῆσαι; ΘΕΑΙ. Πῶς καὶ
 πρὸς τί τοῦτο εἴρηκας; ΞΕ. Ὀντως, ᾧ μακάριε,
 ἐσμὲν ἐν πανταπασὶ χαλεπῇ σκέψει. Τὸ γὰρ
 φαίνεσθαι τοῦτο καὶ τὸ δοκεῖν, εἶναι δὲ μὴ, καὶ
 τὸ λέγειν μὲν ἅττα, ἀληθῆ δὲ μὴ, πάντα ταῦ- e.
 τὰ ἐστὶ μετὰ ἀπορίας αἰεὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ
 καὶ νῦν· ὅπως γὰρ εἰπόντα χρῆ ψευδῆ λέγειν ἢ
 δοξάζειν ὄντως εἶναι καὶ τοῦτο φθεγξάμενον ἐν

§. 46. ἢ σε οἶον ῥύμη — Haec ὑπὸ τοῦ λόγου pertinent ad praec. ῥύμη. V. not. ad Phaedon. §. 110. — συνειδισμένον, affirmando assuetum. — Πῶς καὶ πρὸς τί τ. εἴρ. Perperam Edd. πρὸς ὅτι. §. 39. Τὸ ποῖον καὶ πρὸς τί μάλιστα λέγεις; Quamquam nullis res exemplis eget.

46. αἰεὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ καὶ νῦν. Legendum αἰεὶ τε ἐν τ. π. χ. uti vertit Ficinus: semper enim tam in praeterito quam in praesenti tempore. Sic §. 50. ἄρτι τε καὶ νῦν. §. 57. αἰεὶ τε ἀπειρηκῶς ἐγὼ τυγχάνω καὶ δὴ καὶ τανῦν. — In proxime seqq. ὅπως γὰρ εἰπόντα χρῆ Cornarii correctioni, quum χρῆ in ἢ mutatum voluit, vel ipse positus voculae obstat sic utique ponendae ἢ λέγειν ψευδῆ ἢ δοξάζειν, neque, quamquam apud Xenophontem et Diodorum aliquoties infinitivo sic iunctum ὅπως reperitur, ullum huius generis extat in Platonis exemplum. Salva erit res, verbis sic ordinatis: χαλσ-

ἀντιλογία μὴ συνέχεσθαι, παντάπασιν, ὧ Θεαί-
 47. τητε, χαλεπὸν. ΘΕΑΙ. Τί δῆ; ΞΕ. Τετόλμηκεν
 p. 237 ὁ λόγος οὕτως ὑποθέσθαι τὸ μὴ ὄν εἶναι· ψευ-
 ὰ. δος γὰρ οὐκ ἂν ἄλλως ἐγίγνετο ὄν· Παρμενίδης
 δὲ ὁ μέγας, ὧ παῖ, παισὶν ἡμῖν οὖσιν ἀρχόμε-
 νός τε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο πε-
 ζῆ τε ὧδε ἐκάστοτε λέγων καὶ μετὰ μέτρων, Οὐ
 γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῆ φησιν εἶναι μὴ ὄντα,
 ἀλλὰ

πὸν γὰρ παντάπασι, ὅπως κερὴ εἰπόντα, ὄντως εἶναι ψευδῆ λέ-
 γειν ἢ δοξάζειν, καὶ τοῦτο φθρεγξάμενον ἐν ἀντιλογία μὴ συν-
 ἔχεσθαι. *difficile enim prorsus est dictu, quomodo oporteat*
aliquem, qui fieri posse dicat ut falsa quis dicat aut cogitet,
dum vel hoc pronunciat, non sibimet ipsum contraria pro-
loqui. Pro ὄντως εἶναι Cod. Paris. ὄντως οὖν, altero tamen in
 marg. adscripto. Ad χαλεπὸν mente suppleri potest διιδεῖν vel
 εἰπεῖν, ut Aristoph. Vesp. 1270. τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον ἐφύ-
 τευσας) ἀργαλίον ὡς σοφόν, ubi Schol. ἀντὶ τοῦ δυσχερῆς εἰ-
 πεῖν, ὅπως ἦν σοφός. Plat. Theaet. §. 40. Καὶ μὴν ἀπορὸν γε,
 ὅτῳ κερὴ ἐπιδείξαι, τεκμηρίῳ. — καὶ τοῦτο φθρεγξάμενον,
vel hoc pronunciantem. §. 45. ἀλλ' οὐδὲ λέγειν φατέον, ὃς ἂν
 ἐπιχειρῆ μὴ ὄν φθέγγεσθαι. §. 50. Συμνοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγγ-
 ξασθαι δυνατόν ὀρθῶς οὔτ' εἰπεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὄν
 etc.; — ἐν ἀντιλογία μὴ συνέχεσθαι. §. 76. Πάσῃ συνεχομένη
 ἀπορία. Xenoph. Oecon. I, 21. καὶ τοὺς οἴκους κατατρέβουσι
 καὶ ἀμηχανίαις συνέχονται. Isocr. ad Philipp. Or. p. A.
 Steph. συνέχεσθαι τοῖς κακοῖς τοῖς διὰ τὸν πόλεμον γιγνομένοις.
 Demosth. p. 1484. Reisk. ἅμα ἀδοξία καὶ ἀπορία καὶ φόβῳ
 συνέχομαι. Addita, ut h. l., praepositione I theaet. §. 58.
 ἐν φερίαι συσχόμενος, parique ratione δεδέσθαι πίδαίς et δι-
 δέσθαι ἐν πίδαίς dicitur. Cf. not. ad Phaedon. §. 131.

§. 47. ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους — Edd. ἀρχόμενός γε.
 — Parmenidea haec οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῆ φησιν εἶναι
 μὴ ὄντα, in quibus nec metri nec structurae ratio constat,
 per-

ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα.
 Παρ' ἐκείνου τε οὖν μαρτυρεῖται καὶ μάλιστα γὰρ ^{b.}
 δὴ πάντων ὁ λόγος αὐτὸς ἀν' δηλώσειε μέτρια
 βασανισθεῖς. Τοῦτο οὖν αὐτὸ πρῶτον θεωρή-
 μεθα, εἰ μὴ τί σοι διαφέρει. ΘΕΑΙ. Τὸ μὲν ἐμὸν
 ὅπη βούλει τίθεσο· τὸν δὲ λόγον, ἧ βέλτιστα
 διέξεις, σκοπῶν αὐτὸς τε ἴδι καμὲ κατὰ ταύ-
 την τὴν ὁδὸν ἄγε. ΞΕ. Ἀλλὰ χρὴ δρᾶν ταῦτα.
 Καί μοι λέγε· τὸ μηδαμῶς ὃν τολμῶμέν που
 φθίγγεσθαι; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Μὴ τοί- 48.
 νυν ἔριδος ἕνεκα μηδὲ παιδιᾶς, ἀλλ' ἀν' σπουδῇ

persanasse mihi videor corrigendo οὐ γὰρ μήποτε τοῦτο δαῆς, φησὶν, εἶναι μὴ ἰότα, nunquam enim illud cognosces. esse quae non sunt. In seq. autem versu pro vulgato διζήσιος reposui διζήσιος ex §. 94., et Simplific. in Aristot. Phys. p. 17. p. 31., itemque Sext. Emp. adv. Math. VII, 3. In proximis vellem Παρ' ἐκείνου τε οὖν ὁ μαρτυρεῖται — βασανισθεῖς, τοῦτο οὖν αὐτὸ —. Parmenidis praeterea hi imprimis versus huc pertinent in Sylloge Fülleborn. p. 58 Οὔτε γὰρ ἀν' γνοίης τό γε μὴ ἰόν, οὐ γὰρ ἐφικτόν, Οὔτε φράσαις — — Χρὴ τὸ λέγειν τὸ τοῦν τὸ ὃν ἔμμεναι (1 χρὴ, τὸ λέγεις, τὸ νοῦς τ' ἐσθ' ἔμμ.). ἴσι γὰρ εἶναι, μηδὲν δ' οὐκ εἶναι (sic Simpl. in Arist. Phys. I, p. 25., sed p. 19. μηδὲν δ' οὐκ ἴσιν. F. Μὴ δ' εἶν' οὐκ ἴσιν,) τὰ (1. τὰ τέ) σε φράζεσθαι ἀνωγα.

47. τὸν δὲ λόγον ἧ βέλτ. διέξ. H. e. ἧ δὲ ὁ λόγος βέλτιστα διέξεις. de rep. VI. inir. Οἱ μὲν δὲ φιλόσοφοι — καὶ οἱ μὴ διὰ μακροῦ τινος διεξελθόντος λόγου μόγις πῶς ἀνεφάνησαν. Frustra igitur corrigebat aliquis ἧ διέξει. — κατὰ ταύτην τὴν ὁδ. Cod. Paris. καὶ pro κατὰ, ut hoc dicat Theaetetus, ei me hanc quoque viam duc. Sed recte habet haud dubie vulgatum. Politic. p. 268. D. πάλιν τοῖνυν ἐξ ἄλλης ἀρχῆς δεῖ καθ' ἑτέραν ὁδὸν πορευθῆναί τινα. de legg. IV. p. 707. D. εἰ κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐρχόμεθα.

§. 48 Μὴ τοῖνυν ἔριδος ἕνεκα — Vitiose Edd. ἀν' — δέοι, quum ἀν' h. l. sit εἰς, atque haec Μὴ τοῖνυν ἔριδος — τὸ μὴ

δέη συννοήσαντά τινα ἀποφίνασθαι τῶν ἀκρο-
 τῶν, ποῖ χρὴ τοῦνομ' ἐπιφέρειν τοῦτο τὸ μὴ ὄν
 ἔχειν δοκοῦμεν ἂν εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον αὐτόν τε
 καταχρήσασθαι καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι;
 ΘΕΑΙ. Χαλεπὸν ἦρου καὶ, σχεδὸν εἰπεῖν, οἶφ γε
 ἐμοὶ παντάπασιν ἄπορον. ΞΕ. Ἄλλ' οὖν τοῦτό
 γε δῆλον, ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ τι τὸ μὴ ὄν οὐκ

ὄν protasin faciant, cui per apodosin subiiciuntur seqq. ἔχειν
 δοκ. Neque rectius eadem deinde πῆ χρὴ — ἐπιφέρειν. Sed
 his mutatis, reliqua mihi quidem sincera prorsus videntur;
 certe quod coniecit Schleiermacherus, post ἀποφίνασθαι
 excidisse τῷ, crederem et ipse, si intelligerem, cur non tum
 ita potius scripsisset Plato, ἂν σπουδῇ δέη συννοήσαντας ἡμᾶς
 ἀποφίνασθαι τῷ τῶν ἀκροατῶν, vel cur omnino haec τῷ τῶν
 ἀκροατῶν adiecisset. Consulto, opinor. Eleates non se ipsum
 dicit, utpote rei probe gnarum, sed ad auditorum aliquem
 quaestionem defert; admisso autem illo τῷ, se potissimum
 per hoc *τινα* ille significaret. Iam quae adduntur ἔχειν δο-
 κοῦμεν ἂν etc., ne haec quidem impedita videntur, si ver-
 ba sic iunxeris: εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον δοκοῦμεν ἔχειν ἂν αὐτόν τε
 καταχρήσασθαι καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι (sc. καταχρησῆσθαι
 αὐτῷ εἶναι), ut loci haec sit sententia: *Si igitur non concer-
 tationis neque ioci causa, sed serio, re accurate expensa,
 auditorum aliquem declarare oporteat, quo sit hoc τὸ μὴ ὄν
 referendum: quonam eum ac qualem ad rem et ipsum illud
 adhibere posse et quaerenti demonstrare arbitramur?* Cor-
 narii quidem versio illa, *habiturum ipsum esse putamus, ad
 quid et ad qualem rem illo utatur et ostensurum esse hoc
 interroganti*, ita scriptum reddit hunc locum: ἔχειν δοκοῦμεν
 ἂν αὐτόν τε, εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον ἂν καταχρησάιτο, καὶ τῷ
 πυνθανομένῳ δεικνύναι δύνασθαι; Idem sane eius, quam inte-
 gram haud dubie praestant Edd., scripturae est sensus, mo-
 do attendas sic initio non sine vi aliqua positum hoc ἔχειν,
 quo ipso verbi positu Eleates significat, non habiturum illum,
 quonam istud μὴ ὄν adhibeat.

48. ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ τι — Ita Cod. Paris. Vulgo sensu
 pravo ὅτι τῶν τι ὄντων ἐπὶ τὸ μὴ ὄν ο. ο.

οἰσέον. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἄν; ΞΕ. Οὐκ οὐκ ἐπέ-
περ οὐκ ἐπὶ τὸ ὄν, οὐδ' ἐπὶ τὸ τί φέρων ὀρθῶς
ἄν τις φέροι. ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ; ΞΕ. Καὶ τοῦτο d.
ἡμῖν πρὸς φανερόν, ὡς καὶ τὸ τί τοῦτο τὸ ῥῆμα
ἐπὶ ὄντι λέγομεν ἐκάστοτε· μόνον γὰρ αὐτὸ λέγειν
ὡς περ γυμνὸν καὶ ἀπρημωμένον ἀπὸ τῶν ὄντων
ἀπάντων ἀδύνατον· ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον.
ΞΕ. Ἐὰρ τῆδε σκοπῶν ξύμφης, ὡς ἀνάγκη τὸν
τί λέγοντα ἐν γέ τι λέγειν; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ.
Ἐνὸς γὰρ δὴ τό γε τί φήσεις σημεῖον εἶναι, τὸ
δὲ τινὲ δυοῖν, τὸ δὲ τινὲς πολλῶν; ΘΕΑΙ. Πῶς
γὰρ οὐ; ΞΕ. Τὸν δὲ δὴ μὴ τί λέγοντα ἀναγκαι- e.
ότατον, ὡς ἔοικε, παντάπασι μὴδὲν λέγειν; ΘΕΑΙ.
Ἀναγκαιότατον μὲν οὖν. ΞΕ. Ἐὰρ οὖν οὐδὲ τοῦτο
συγχωρητέον τὸ τὸν τοιοῦτον λέγειν μὲν, λέγειν
μὲντοι μὴδὲν, ἀλλ' οὐδὲ λέγειν φατέον, ὅς ἄν

48. ὡς καὶ τὸ τί τοῦτο τὸ ῥῆμα — In his articulum post
τοῦτο iniecti, et statim deinde ὄντι scripsi pro ὄν τι, quod mi-
ror defendi a Steph., quum λέγειν τι ἐπὶ τι hoc quidem sen-
su inauditum sit loquendi genus. ἐπὶ ὄντι est ἐπὶ ὄντι τινι,
in re quae est. Sic infra §. 53. ἐπὶ τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες;
Atque ita dicitur καλεῖν τι ἐπὶ τινι, nomen adhibere in re
aliqua, de quo vid. not. ad Cratyl. §. 107. — Ἐὰρ τῆδε σκο-
πῶν ξύμφης ὡς etc. Non ad ξύμφης, sed ad haec τῆδε σκο-
πῶν pertinet seq. ὡς.

48. Ἐὰρ οὖν οὐδὲ — τὸ τὸν τοιοῦτον λέγειν μὲν — Edd. λέ-
γειν μὲν τι. Sed ὁ τοιοῦτος est quem modo dixit, ὁ μὴ τι
λέγων, de quo iam ne poni quidem potest, eum λέγειν τι.
Istud igitur τι in tanta rei evidentia expungere non dubitavi.
Mox Cod. Paris. τέλος γοῦν ἀπερ. ἔχει ὁ λ.

- ἐπιχειρῆ μὴ ὄν φθέγγεσθαι; ΘΕΑΙ. Τέλος γούν
 49. ἀν ἀπορίας ἔχοι ὁ λόγος. ΞΕ. Μήπω μέγ' εἴ-
 p. 238 πης· ἔσι γάρ, ὦ μακάριε, ἔσι καὶ ταῦτά γε τῶν
 a. ἀποριῶν ἢ μεγίστη καὶ πρώτη· περὶ γὰρ αὐτὴν
 αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν οὔσα τυγχάνει. ΘΕΑΙ. Πῶς
 φῆς; λέγε καὶ μηδὲν ἀποκνήσης. ΞΕ. Τῷ μὲν ὄν-
 τι πού προσγένοιτ' ἂν τι τῶν ὄντων ἕτερον. ΘΕΑΙ.
 Πῶς γὰρ οὔ; ΞΕ. Μὴ ὄντι δὲ τῶν ὄντων ἄρ-
 ποτε προσγίγνεσθαι φήσομεν δυνατόν εἶναι; ΘΕΑΙ.
 Καὶ πῶς; ΞΕ. Ἀριθμὸν δὴ τὸν ζύμπαντα τῶν
 ὄντων τίθεμεν; ΘΕΑΙ. Εἴπερ γε καὶ ἄλλο τι
 b. θετέον ὡς ὄν. ΞΕ. Μὴ τοίνυν μηδ' ἐπιχειρῶμεν
 ἀριθμοῦ μήτε πλῆθος μήτε τὸ ἐν πρὸς τὸ μὴ
 ὄν πρόσφέρειν. ΘΕΑΙ. Οὐκουν ἂν ὀρθῶς γε, ὡς
 ἔοικεν, ἐπιχειροῖμεν, ὡς φησιν ὁ λόγος. ΞΕ. Πῶς
 οὖν ἂν ἢ διὰ τοῦ σώματος φθέγγεσθαιτο ἂν τις ἢ

§. 49. ἔσι γάρ, ὦ μακάριε — Mendi in his suspicionem iniicit vel hoc γε, quod magnopere dubito an formulae καὶ ταῦτα, idque, et quidem, adiectum sic extet usquam atque adiaci omnino potuerit. Accedit quod manca est ipsa oratio, quae, quem h. l. requiras sensum, sic demum scripta redderet, ἔσι γάρ, ἔτι λοιπὴ, ὦ μακ., vel ἔσι γάρ, ἔτι ἐνταῦθα, ὦ μακ. Vix igitur dubitem, quin scriptum fuerit a Platone: ἔσι γάρ, ὦ μακάριε, ἔτι κατὰ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἢ μεγίστη καὶ πρώτη, praesertim quum ita haec verterit Ficinus: *Nondum magnum hoc dicas* (imò *ne sis magniloquus*). *Extat enim adhuc, o beate, circa haec dubitationum maxima atque prima etc.*

49. Μὴ ὄντι δὲ τῶν ὄντων — Recte alias omissum τι· h. l. vitiose deficit. Repone ἄρ' ἀπό τι προσγ.

καὶ τῇ διανοίᾳ τοπαράπαν λάβοι τὰ μὴ ὄντα
ἢ τὸ μὴ ὄν χωρὶς ἀριθμοῦ; ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπῃ.
ΞΕ. Μὴ ὄντα μὲν ἐπειδὴν λέγωμεν, ἄρα οὐ πλῆ-
θος ἀριθμοῦ ἐπιχειροῦμεν προστιθέναι; ΘΕΑΙ.
Τί μὴν; ΞΕ. Μὴ ὄν δὲ, ἄρα οὐ τὸ ἐν αὐτῷ; ΘΕΑΙ. c.
Σαφέστατά γε. ΞΕ. Καὶ μὴν οὔτε δίκαιόν γε οὔ-
τε ὀρθόν φαμεν ὄν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι προσαρμό-
τειν. ΘΕΑΙ. Λέγεις ἀληθέστατα. ΞΕ. Συνοεῖς 50.
οὔν ὡς οὔτε φθέγγασθαι δυνατόν ὀρθῶς οὔτ' εἰ-
πεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὄν αὐτὸ καθ' αὐ-
τὸ, ἀλλ' ἐστὶν ἀδιανόητόν τε καὶ ἀρρήτῳ καὶ
ἀφθεγκτόν καὶ ἄλογον; ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν
οὔν. ΞΕ. Ἄρ' οὔν ἐψευσάμην ἄρτι λέγων τὴν με- d.
γίστην ἀπορίαν ἐρεῖν αὐτοῦ περί; ΘΕΑΙ. Τί δέ;
ἔτι μείζω τινὰ λέγειν ἄλλην ἔχομεν; ΞΕ. Τί
δὲ, ὧ Ἰσχυράσι; οὐκ ἐννοεῖς αὐτοῖς τοῖς λεχθεῖ-
σιν, ὅτι καὶ τὸν ἐλέγχοντα εἰς ἀπορίαν καθίστησι

49. Μὴ ὄν δὲ, ἄρα οὐ τὸ ἐν αὐτῷ; H. e. μὴ ὄν δὲ ἐπειδὴν λέ-
γωμεν, ἄρα οὐ τὸ ἐν αὐτῷ ἐπιχειροῦμεν προστιθέναι; *Pari lo-
quendi brevitate de rep. VIII. p. 561. D. κἄν ποτέ τινος πα-
λευμικοῦς ζηλώσῃ, ταύτη φέρεται, ἢ χρηματιστικῶς, ἐπὶ τοῦτ'
αὐτῷ. Edd. perperam Μὴ ὄν δὲ ἄρα, οὐ τ. ἔ. α.*

§. 50. οὐκ ἐννοεῖς αὐτοῖς τοῖς λεχθεῖσιν — Xenoph. Cyrop.
VIII, 1, 37. "Ὅτι μὲν οὔν οὐκ ἔμετο προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς, ὅστις
μὴ βελτίαν εἴη τῶν ἀρχομένων, καὶ τοῖς προειρημένοις πᾶσι γεγενη-
μένοις τεκμαίρεσθαι. Demosth. in Mid. §. 54. ἐξ ὅτου δὲ τοῦτ'
ἂν εἰδείητε, ἐγὼ φράσω· εἰ τοῖς μετὰ τὴν καταχειροτονίαν τε-
κμηρίοις θεωρήσεται. Cuiusmodi verbis vulgo potius ἐκ adiungitur.

τὸ μὴ ὄν οὕτως ὥστε, ὅπότεν αὐτὸ ἐπιχειρή τις ἐλέγχειν, ἐναντία αὐτὸν αὐτῶ περὶ ἐκεῖνο ἀναγκάζεσθαι λέγειν; ΘΕΑΙ. Πῶς φήεις; εἰπέ ἔτι σαφέστερον. ΞΕ. Οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν. Ἐγὼ μὲν γὰρ ὑποθέμενος, οὔτε ἐνός οὔτε τῶν πολλῶν τὸ μὴ ὄν δεῖν μετέχειν, ἄρτι τε καὶ νῦν οὕτως ἐν αὐτὸ εἴρηκα τὸ μὴ ὄν γὰρ φημί. Ξυνίης τί; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν ἀφ' ὀφθαλμοῦ τε αὐτὸ καὶ ἀρρήτῳ καὶ ἀλογὸν ἔφην

51. Οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον — Non est opus τὸ σαφέστερον (apertius hoc quod dicis,) in me quaerere h. e. ipsa hac mea disputatione rem ita aperui et declaravi, ut meo quidem exemplo clarior evidentiorque fieri non possit. ἐν ἐμοὶ ἰ. q. ἐν ἐμοὶ λέγοντι, ut deinde §. 51., ubi haec repetuntur quodammodo. ὥστε ἐν ἐμοὶ γε λέγοντι, καθάπερ εἶπον, μὴ σκοπεῖν τὴν ὀρθολογίαν, περὶ τὸ μὴ ὄν. ἀλλ' εἰα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψάμεθα. Phileb. p. 21. A. Κύκοῦν ἐν σοὶ πειράμεθα βασανίζοντες ταῦτα. Menon. 82. A. προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολουθῶν τουτωνῶν — ἕνα — ἵνα ἐν τούτοις σοὶ ἐπιδείξωμαι. Xenoph. Cyrop. V. 5, 28. μὴ ἐν ἐμοὶ αὐτὰ, ἀλλ' εἰς σὲ τρέψας πάντα καταδέεται, οἷά σοι φαίνεται. Ceterum ad sensum nihil interest, utrum hoc τὸ ad σαφέστερον, an ad subsequens σκοπεῖν pertinere putetur. Nam et hoc Graecum fuerit οὐδὲν δεῖ τὰ σκοπεῖν σαφ. Gorg. §. 102. ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν δεῖ, αὐτὸν ἑαυτοῦ ἀρχειν. Aristoph. Ran. 1368. ἴτε δεῦρο νῦν, εἶπερ γε δεῖ καὶ τοῦτά με, ἀνδρῶν ποιητῶν τυροκαλῆσαι τέχνην. Eurip. Suppl. 594. Ἐν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, ὅσοι δίκην σέβονται. — Ξυνίης τί; In his sic explenda fuerit oratio, ξυνίης, τί φημι εἶναι τὸ μὴ ὄν, sensu ab his alienissimo, neque satisfecerit ξυνίης τι, sed, ut mox adiungitur ξυνίη, alibi ἀποδέχῃ, ξυγχαρεῖς et similia (v. ad Charmid. §. 29.), ita h. l. vel abiecto τι scribendum puto ξυνίης vel ξυνίης σύ; Quaerit autem verbo ξυνίης e Theaeteto Eleates, an intelligat, quando τὸ μὴ ὄν singulari numero pronuncietur, statim illud tanquam ἐν pronuntiarī.

εἶναι· ξυνέπη; ΘΕΑΙ. Ξυνέπομαι· πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ.
 Οὐκοῦν τό γε εἶναι προσάπτειν πειρώμενος ἐναν-
 τία τοῖς πρόσθεν ἔλεγον; ΘΕΑΙ. Φαίνη. ΞΕ.
 Τί δαί; τοῦτο προσάγων οὐχ ὡς ἐν ὄν διελεγό-
 μιν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἄλογόν γε λέ-
 γων καὶ ἀρρήτον καὶ ἀφθεγκτον ὡς γε πρὸς ἐν
 τὸν λόγον ἐποιούμην. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ.
 Φαμέν δέ γε δεῖν, εἴπερ ὀρθῶς τις λέξει, μῆτε
 ὡς ἐν μῆτε ὡς πολλὰ διορίζειν αὐτὸ μηδὲ το-
 παράπαν αὐτὸ καλεῖν· ἐν τι γὰρ ἤδη καὶ κατὰ
 ταύτην ἂν τὴν πρόσρησιν προσαγορεύοιτο. ΘΕΑΙ.

50. Οὐκοῦν τό γε εἶναι προσάπτ. τὸ εἶναι adiunxit τῷ μὴ ὄντι, quum id εἶναι dixit ἀφθεγκτον etc. Iam hoc dicens τὸ μὴ ὄν. ἔστιν ἀφθεγκτον etc. de eo, tanquam unum sit (ὡς ἐν ὄν), locutus est, itidemque, quando ei singulari numero appellationem ἄλογον, ἀρρήτον, ἀφθεγκτον tribuit, iterum de eo dixit tanquam de uno. Itaque quum per superiorem disputationem non liceat de hoc μὴ ὄντι tanquam de uno dicere: qui haec dicit τὸ μὴ ὄν. ἔστιν ἀφθεγκτον, is tamen triplici modo illud facit, quoniam haec tria, τὸ μὴ ὄν, τὸ ἔστιν, et τὸ ἀφθεγκτον singulari numero posita unitatis notionem habent. In verbis, οὐχ ὡς ἐν ὄν διελεγόμενης, et sensu et sermone flagitante omissum in Edd. ὄν interposui. οὐχ ὡς ἐν ὄν sc. τὸ μὴ ὄν.

50. ἐν τι γὰρ ἤδη καὶ κατὰ τ. Ald. et Steph. ἐν τε γ. ἤδη. God. Paris. et Bas. 2. ἐν τε γὰρ εἶδει, uti et Ficinum legisse haec eius versio declarat, *nam in una quadam specie appellatione huiusmodi poneretur*. Sed hoc librarii peperit error; nam εἶδους mentione nihil h. l. ineptius. Quod reposui, ἐν τι γ. ἤδη etc., statim pro vero unusquisque amplectetur. — καὶ κατὰ ταύτην ἂν τὴν πρόσρη, *vel hac appellatione*, dum dicit aliquis μὴ ὄν, etiamsi non addat, quod additum modo fuit, εἶναι αὐτὸ ἄλογον etc. Quum proxime praecesserint illa μηδὲ τοπαράπαν αὐτὸ καλεῖν, quo commode referas

51. Παντάπασί γε. ΞΕ. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε ἔτι
 b. τί τις ἀν λέγοι; καὶ γὰρ πάλαι καὶ ταυῦν ἠτ-
 τημένον ἀν εὖροι περὶ τὸν τοῦ μὴ ὄντος ἔλεγχον·
 ὥστε ἐν ἐμοί γε λέγοντι, καθάπερ εἶπον, μὴ σκο-
 πῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν· ἀλλ' εἶα
 δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα. ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς; ΞΕ.
 Ἴδι ἡμῖν εὖ καὶ γενναίως, ἅτε νέος ὢν, ὅτι μά-
 λιστα δύνασται συντείνας πειράσθῃτι μῆτε οὐτίαν
 μῆτε τὸ ἐν μῆτε πλῆθος ἀριθμοῦ προστιθεὶς τῷ
 μὴ ὄντι κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον φθέγγασθαί τι
 c. περὶ αὐτοῦ. ΘΕΑΙ. Πολλὴ μὲντ' ἀν με καὶ ἄτο-
 πος ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ σὲ τοι-
 αῦθ' ὄρων πάσχοντα αὐτὸς ἐπιχειροῖν. ΞΕ.
 Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, σὲ μὲν καὶ ἐμὲ χαίρειν ἐῶμεν·
 ἕως δ' ἀν τινι δυναμένῳ δρᾶν τοῦτο ἐντυγχάνω-
 μεν, μέχρι τούτου λέγωμεν ὡς παντὸς μᾶλλον
 πανούργως εἰς ἄπορον ὁ σοφιστὴς τόπον καταδέ-
 52. δυκε. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε φαίνεται. ΞΕ. Τοι-
 γαροῦν εἴ τινα φήσομεν αὐτὸν ἔχειν φαντασικὴν

ταύτην τὴν πρόθεσιν, iam non requiro, quod olim coniecta-
 bam, κατ' αὐτὴν ἀν τὴν πρόθεσιν, quamvis in libro scripto re-
 pertum hoc non displiceret.

§ 51. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε — Τὸν ἐμέ, ut τὸν ἑαυτὸν
 Phaedr. §. 87. Allatis ibi locis adde Callim. Fragm. CCCXV.
 p. 547. Καὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ — καὶ τὸν σὲ Κροταπειάδην, ubi
 vid. inappr. — ἀλλ' εἶα δὴ νῦν etc. Eurip. Phoen. 984. ἀλλ'
 εἶα, τέκνον — φεῦγ' ὡς τάχιστα etc. Aristoph. Plut. 316. ἀλλ'
 εἶα νῦν — ὑμῖς ἐπ' ἀλλ' εἶδος τρέπεσθε. Eurip. Iphig. Aul.
 435. Ἄλλ' εἶα, ταπὶ σοῖσι δ' ἐξέρχου κανῶ. Cf. Valcken. ad
 Theocrit. II. v. 95.

τέχνην, ῥαδίως ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων ἀντιλαμβανόμενος ἡμῶν εἰς τὸναντίον ἀποστρέψει d.
 τοὺς λόγους, ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν, ἀνερωτῶν τί τοπαράπαν εἰδῶλον λέγομεν. Σκόπεῖν οὖν, ὧ Θεαίτητε, χρῆ, τί τις τῷ νεανία πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρινεῖται. ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι φήσομεν τά τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις εἰδῶλα, ἔτι δὲ καὶ τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυπωμένα καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα που τοιαῦτά ἐσιν ἕτερα. ΞΕ. Φανερός, ὧ Θεαίτητε, εἴ σοφιστὴν οὐχ e.
 ἰωρακῶς. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Δόξει σοι μύειν ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τὴν ἀπόκρισιν ὅταν οὕτως αὐτῷ διδῶς,

§. 52. ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων — *ex hac loquendi ei disputandi ratione*. Seqq. ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν pertinent ad proxima ἀνερωτῶν τί τοπαράπαν εἰδ. λέγ., a quibus in Edd. male coli nota separantur. — τῷ νεανία. *Le-ne h. l. vocabulum νεανίας de homine feroci insolentique*. Eur. Suppl. 580. Γνώση σὺ πάσχων· κῦν δ' ἔτ' εἴ νεανίας, ubi vid. Marcland. Aristoph. Vesp. 1333. ἧ μὲν σὺ δάσεις αὐρίον τούτων δίκην ἡμῖν ἄπασι κει σφόδρ' εἴ νεανίας. — ἔτι δὲ καὶ τὰ γεγρ. Inserui δὲ, ne ἔτι trahi oporteret ad praecedentia.

52. Τὴν ἀπόκρισιν ὅταν — *εἰὼν ἐν κατ.* Hoc εἰὼν vereor ne vocula sequens pepererit. de rep. II. p. 359. B. μάστιγ' ἂν αἰσθηόμεθα εἰ τοιάνδε ποιήσασιν τῇ διανοίᾳ, δόντες ἐξουσίαν ἑκατέρῳ ποιεῖν ὅ,τι ἂν βούληται, τῷ τε δίκαια καὶ τῷ ἀδίκῳ, εἴτ' ἐπακολουθήσασιν θεώμενοι, ποῖ ἢ ἐπιθυμία ἑκατέρου ἄξει. IX. p. 589. D. Ἔστιν — ὅτῃ λυσιτελεῖ — χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴπερ τοιάνδε τι γίγνεται, λαμβάνων τὸ χρυσίον ἅμα καταδουλοῦται τὸ βέλτιστον ἑαυτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ. Protag. §. 63. εἰ τοῦτο ἐποίουν ἂ σὺ κελεύεις, ὡς ὁ ἀντιλέγων ἐκέλευέ με διαλίγεσθαι, αὐτῷ διελεγόμεν, οὐδενὸς ἂν βελτίαν ἐφαινομένην.

ἐὰν ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμασι λέγῃς τί, κατα-
 γελάζεται σου τῶν λόγων, ὅταν ὡς βλέποντι
 λέγῃς αὐτῶ, προσποιούμενος οὔτε κάτοπτρα οὔ-
 p. 240^α τε ὕδατα γινώσκειν οὔτε τοπαράπαν ὄψιν· τὸ
 δ' ἐκ τῶν λόγων ἐρωτήσει σε μόνον. ΘΕΑΙ. Ποῖον;

52. ἐὰν ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμασι λέγῃς τί — Paullo di-
 versa sunt h. l. τὰ ἐν κατόπτροις et τὰ ἐν πλάσμασι. Illa
 sunt quae in speculis conspiciuntur, haec τὰ πεπλασμένα
 ipsa, vel γεγραμμένα vel τετυπαμένα. Nihilominus quod per
 πλάσμα aliquod repraesentatur, recte dici etiam h. l. puto
 ἐν πλάσματι τί, neque, quod olim videbatur, corrigendum;
 ὅταν ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμα λέγῃς τί. — ὅταν ὡς βλέποντι
 λέγῃς αὐτῶ. Iterum haec, quae protasin quandam faciunt ad
 seqq. προσποιούμενος etc., male Edd. coli signo a seqq. seiun-
 gunt. ὡς βλέποντι pro eo, quod Edd. habent, ὡς βλέπων τί e
 marg. Cod. Paris. reposui. Sic et Ficinus: *perinde ac si cum
 vidente loquaris*. Nam quod Heusdus coniecit ὡς βλέπων
 βλέποντι, nititur id interpolata a Grynæo hunc in modum
 Ficini versione: *perinde ac si tu videns cum vidente loquaris*. —
 οὔτε τοπαράπαν ὄψιν. Vulgo sine articulo οὔτε παράπαν. Idemque
 articulus dubito an interciderit statim ante illum ποῖον, quum,
 praefixo articulo, antecedit τὸ δ' ἐκ τῶν λόγ. et subsequatur
 τὸ διὰ πάντων τούτων. Articuli verbo huic in tali iunctura prae-
 missi exempla piget congerere, quum singulis fere in Platone
 paginis occurrant; omissi potius indicabo aliquot, quae a
 corrigendo prohibeant. Phileb. p. 29. B. Φέρε δὴ, περὶ ἐκάστου
 τῶν παρ' ἡμῖν λάβε τὸ τοιόνδε. Π. Ποῖον; Politic. p. 264. A.
 πεποίηκε γὰρ ἡμᾶς καὶ νῦν παιδεῖν τὸ κατὰ τὴν παροικίαν πά-
 θος; Σ. Ποῖον. Ibid. p. 291. B. ἡμφιγνήσσα κατιδὼν τὸν περὶ τὰ
 τῶν πόλεων πράγματα χορὴν. Σ. Ποῖον; Σ. Τὸν πάντων —
 μέγιστον γόητα etc. de rep. IV. p. 425. A. Καὶ τὰ σρικρὰ ἄρα,
 εἶπον, — ἐξευρίσκουσιν οὗτοι, ἃ οἱ πρότερον ἀπάλλυσαν πάν-
 τα. Ποῖα; Τὰ τοιάδε etc. VII. p. 530. E. ἡμεῖς δὲ παρὰ ταῦ-
 τα πάντα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; IX. p. 578. B. Ὅδε
 ἴσως σοι ἔτι δόξει εἶναι τούτου ἀθλιώτερος. Ποῖος; Ὅς ἂν, ἢ
 δ' ἐγὼ etc. de legg. III. p. 684. B. Οὐκοῦν τὸ γε μέγιστον —

ΞΕ. Τὸ διὰ πάντων τούτων, ἀ' πολλὰ εἰπὼν
 ἠξίωσας ἐνὶ προσειπεῖν ὀνόματι φθρεγξάμενος εἶ-
 δωλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἐν ὄν. Λέγε οὖν καὶ ἀμύ-
 νου μηδὲν ὑποχώρων τὸν ἄνδρα. ΘΕΑΙ. Τί δ᾽ ἔ- 53.
 στα, ὦ ξέγε, εἶδωλον ἂν φαῖμεν εἶναι πλήν γε τὸ
 πρὸς ἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον ἕτερον τοιοῦτον;
 ΞΕ. Ἐτερον δὲ λέγεις τοιοῦτον ἀληθινόν, ἢ ἐπὶ
 τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἀλη- b.
 θινόν γε, ἀλλ' εἰκὸς μὴν. ΞΕ. Ἄρα τὸ ἀληθι-
 νὸν ὄντως ὄν λέγων; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Τί δαί;
 τὸ μὴ ἀληθινὸν ἄρ' ἐναντίον ἀληθοῦς; ΘΕΑΙ.
 Τί μὴν; ΞΕ. Οὐκ ὄν ἄρα λέγεις τὸ εἰκὸς, εἴπερ
 αὐτό γε μὴ ἀληθινὸν ἐρεῖς. Ἄλλ' ἔσι γε μὴν.
 ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οὐκ οὖν ἀληθῶς γε φῆς; ΘΕΑΙ.
 Οὐ γὰρ οὖν, πλήν γ' εἰκὼν ὄντως. ΞΕ. Οὐκ ὄν
 ἄρα οὐκ ὄντως ἐστὶν ὄντος ἢν λέγομεν εἰκόνα;

ἠαῖηχις — Μ. Ποῖον. Α. Τὸ βροθούς εἶναι etc. — Τὸ διὰ πάν-
 των τούτων. Lach. p. 192. Β. δοκεῖ τοίνυν μοι κατεργία τις εἶ-
 ναι τῆς ψυχῆς (ἢ ἀνδρεία), εἰ τέ γε διὰ πάντων περὶ ἀνδρείας
 πειφυκὸς δεῖ εἰπεῖν. Menon. p. 74. Α. πολλὰς αὖ εὐρήκαμεν
 ἀρετὰς μίαν ζητοῦντες ἄλλον τρόπον ἢ νῦν δή· τὴν δὲ μίαν, ἢ
 διὰ πάντων τούτων ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα ἀνευρεῖν. — Alias eadem vi
 dicitur τὸ κατὰ πάντων.

§. 53. Ἐτερον δὲ λέγεις τοι. ἀλ. Verba sic iunge: ἕτερον
 δὲ τοιοῦτον λέγεις ἀληθινόν, dum aliud tale dicis, an verum
 dicis etc.

53. .Οὐκ ὄν ἄρα λέγεις — εἰκόνα; Salebrosissimo loco,
 quem, uti nunc scriptus et distinctus legitur, a philosophi
 manu profectum existimet nemo, nihil neque Edd. vet. ne-
 que Ficini versio opis affert, prorsus illa cum vulgata lectio-
 ne congruens; ne e codice quidem Parisino ad haec quid-
 quam enotatum, si quid huic tribuendum silentio. Nos cer-

- c. ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμ-
πλοκήν τὸ μὴ ὄντι καὶ μάλα ἄτοπον. ΞΕ.
Πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον; ὄρας γοῦν ὅτι καὶ νῦν διὰ
τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης ὁ πολυκέφαλος σοφι-

ta destituti correctione duplicem proponimus coniecturam;
alteram Schleiermacheri in versione haec ita constituentis:
ΞΕ. Οὐκ ὄν ἄρα λέγεις τὸ εἰκόσ, εἴπερ αὐτό γε μὴ ἀληθινὸν
ἔρεῖς; ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἔστι γε μὴν. ΞΕ. Πῶς; οὐκ οὐκ (sic Ald. et
Bass. Mutavit Steph. Cornarii iussu in οὐκ ὄν) ἀληθῶς γε φῆς;
ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὐκ. πλὴν γ' εἰκὼν ὄντως. ΞΕ. Οὐκ ὄν ἄρα οὐκ
ὄντως ἐστὶν ὄντως ἢ λέγομεν εἰκόνα; quorum in postremis ver-
ba sic ille iungi vult, ἄρα οὐκ ὄντως οὐκ ὄν ἐστὶν ὄντως ἢ λέγ.
εἰκ.; alteram nostram huiusmodi: ΞΕ. Οὐκ ὄν ἄρα λέγεις τὸ
εἰκόσ, εἴπερ αὐτό γε μὴ ἀληθινὸν ἔρεῖς. ἀλλ' ἔστι γε μὴν. ΘΕΑΙ.
Πῶς; ΞΕ. Οὐκ οὐκ ἀληθῶς γε, φῆς; ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὐκ. ΞΕ.
Πλὴν γε εἰκὼν ὄντως; ΘΕΑΙ. ὄντως. ΞΕ. Οὐκ ὄν ἄρα οὐκ ὄν-
τως ἐστὶν ὄντως ἢ λέγομεν εἰκόνα. In extremis his οὐκ ὄν ἄρα
etc. mutavi et ipse vulgatum ὄντως in ὄντως, quoniam haec
respondere debent praegressis πλὴν γ' εἰκὼν ὄντως, atque in
hoc verbum ὄντως omnis colligitur quasi argumentatio Elea-
tae rem eo deducentis, ut dicatur εἰδῶλον, οὐκ ὄντως ὄν, ὄν-
τως εἶναι εἰκὼν, atque ita in unum τὸ ὄν et τὸ μὴ ὄν coeant.
Pro his autem Οὐκ ὄν ἄρα οὐκ ὄντως quum scribi potuerit οὐκ
ὄντως ἄρα ὄν, praemittitur hoc οὐκ ὄν eique deinde subiicitur
non sine vi quadam οὐκ ὄντως, velut toties post οὐ, interiecto
verbo, deinde infertur οὐκ οὐκ, οὐδαμῶς, οὐποτε etc. Nam vo-
ces οὐκ et ὄντως h. l. in unum quasi vocabulum coalescunt.
Porro in verbis ἢ λέγομεν εἰκόνα positum ἢ pro ὄ, legitima
prope utriusque sermonis ratione, de legg. I. p. 626. Α. ἢ
γὰρ καλαῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον
ὄνομα etc. Menon. p. 81. Ε. λέγεις ταῦτο, ὅτι οὐ μανθάνομεν,
ἀλλὰ ἢ καλοῦμεν μάθησιν, ἀνάμνησις ἐστίν.

53. διὰ τῆς ἐπαλλάξεως — Hac alternatione et vicissitu-
dine, dum, quod alio sensu, tanquam ἐναντίον ἀληθοῦς, οὐκ
ὄντως ὄν dicebatur, idem vicissim, quoniam est εἰκὼν ὄντως,
ὄντως ὄν dicitur. Stob. ἐπάλλεως.

σης ἠνάγκασεν ἡμᾶς τὸ μὴ ὄν οὐχ ἐκόντας ὁμολογεῖν εἶναί πως. ΘΕΑΙ. Ὅρῶ καὶ μάλα. ΞΕ. Τί δαί δή; τὴν τέχνην αὐτοῦ τίνα ἀφορίσαντες 54. ἡμῖν αὐτοῖς συμφωνεῖν οἰοίτε ἐσόμεθα; ΘΕΑΙ. Πῆ καὶ τὸ ποιῶν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; ΞΕ. Ὅταν περὶ τὸ φάντασμα αὐτὸν ἀπατᾶν φῶμεν δ. καὶ τὴν τέχνην εἶναί τινα ἀπατητικὴν αὐτοῦ, τότε πότερον ψευδῆ δοξάζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης, ἢ τί ποτ' ἐροῦμεν; ΘΕΑΙ. Τοῦτο· τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴποιμεν; ΞΕ. Ψευδῆς δ' αὖ δόξα ἔσαι τάναντία τοῖς οὔσι δοξάζουσα; ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Τάναντία. ΞΕ. Λέγεις ἄρα τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν τὴν ψευδῆ δόξαν. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΞΕ. Πότερον μὴ εἶναι τὰ μὴ ὄντα δοξάζουσιν ἢ πως εἶναι τὰ μηδαμῶς ὄντα; e. ΘΕΑΙ. Εἶναί πως τὰ μὴ ὄντα δεῖ γε, εἴτερ ψεύσεται ποτέ τις τι καὶ κατὰ βραχύ. ΞΕ. Τί δ', οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τοῦτο δὴ ψεῦδος; ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο. ΞΕ. Καὶ λόγος, οἶμαι, ψευδῆς οὕτω κατὰ ταυτὰ ταῦτα νομισθήσεται τὰ

§. 54. Εἶναί πως τὰ μὴ ὄντα δεῖ γε — Absque hoc δεῖ, optime procederet sermonis tenor; nunc quum non proxime praecedens εἶναι pendeat inde, sed post δεῖ γε supplere e praegressis oporteat δοξάζειν τὴν ψευδῆ δόξαν, impediti aliquid et ambigui habet oratio, quod vide an tolli queat scribendo δὴ pro δεῖ.

54. Καὶ λόγος, οἶμαι — κατὰ ταυτὰ ταῦτα — Vitio natum hoc ταῦτα e praeced. ταυτὰ videtur. κατὰ ταυτὰ est eodem modo.

τε ὄντα λέγων μὴ εἶναι καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι.

P. 241^a ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τοιοῦτος γένοιτο; ΞΕ.

55. Σχεδὸν οὐδαμῶς· ἀλλὰ ταῦτα ὁ σοφιστὴς οὐ φήσει· ἢ τίς μηχανὴ συγχωρεῖν τινα τῶν εὖ φρονούντων, ὅταν ἀφθρεγκτα καὶ ἀρρέητα καὶ ἄλογα καὶ ἀδιανόντα προδιωμολογημένα ἢ τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα; Μανθάνομεν, ᾧ Θεαίτητε, ὃ λέγεις; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν ὅτι τὰναντία φήσει λέγειν ἡμᾶς τοῖς νῦν δὴ, ψευδῆ τολμήσαντας εἰπεῖν ὡς ἔστιν ἐν δόξαις τε καὶ

§. 55. ὅταν ἀφθρεγκτα καὶ ἀρρέητα — Ne denuo ingerat τὰ μὴ ὄντα, toties repetitam iam appellationem; eleganter meo quidem iudicio eadem significat quum dicit τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα, in quo additamento adeo nihil ignavi inconcinnive agnosco, ut absque eo accuratum Platonis stilum desiderarem. Nam verbis his, ὅταν ἀφθρεγκτα καὶ ἀρρέητα — προδιωμολογημένα ἢ, nihil nisi hoc diceretur, esse ἀφθρεγκτα aliqua et ἀρρέητα etc. in superiore sermone concessa. Porro si, quod fecit Schleiermach., subsequentibus verbis iungi haec τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα voluisset scriptor, utique verba sic ponere debebat: μανθάνομεν, ᾧ Θ. τὰ πρὸ τούτων ὁμολογ. ὃ λ. Nunc illuc ea a Graecis lectoribus trahi potuisse, prae fracte negamus. Sensum in univsum recte cepit Ficinus: *quo pacto quis mentis compos haec admiserit, quando quidem superiora illa nec dici nec proferrri neque describi neque cogitari posse constiterit?* — μανθάνομεν, ᾧ Θ., ὃ λέγεις; Miror cur non scripserit μανθάνομεν — ὃ λέγομεν, quum ipse Eleates rem affirmarit, καὶ λόγος, αἶμαι, ψευδῆς etc., assentiente tantum Theaeteto. Atque istud λέγεις suspectum Ficini quoque versio facit haec: *intelligimus quod dicitur?* Quanquam inde corrigendo λέγεται nihil proficias. Correxerim itaque ὃ λέγομεν, quod compendio scripturae facile depravatum. Huic respondebunt seqq. πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν ὅτι τὰναντία φήσει λέγειν ἡμᾶς etc.

κατὰ λόγους; τῷ γὰρ μὴ ὄντι τὸ ὄν προβάπτειν b.
 ἡμᾶς πολλάκις ἀναγκάζεσθαι διομολογησαμέ-
 νους νῦν δὴ πρὸς τοῦτο πάντων ἀδυνατώ-
 τατον. ΞΕ. Ὁρθῶς ἀπεμνημόνευσας, ἀλλ' ὥρα
 δὴ βουλευσασθαι, τί χρὴ δρᾶν τοῦ σοφιστοῦ πέ-
 ρι· τὰς γὰρ ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας, ἐὰν αὐτὸν
 διερευνῶμεν ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γοήτων
 τέχνῃ τιθέντες, ὁρᾶς ὡς εὐποροὶ καὶ πολλαί.
 ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΞΕ. Μικρὸν μέρος τοίνυν αὐ-
 τῶν διεληλύθαμεν, οὐσῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀπε-
 ράντων. ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἶη c.
 τὸν σοφιστὴν εἰλεῖν, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει. ΞΕ. Τί 56.
 οὖν; οὕτως ἀποσησόμεθα νῦν μαλακισθέντες;
 ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν ἔγωγε φημὶ δεῖν, εἰ καὶ κατὰ
 σμικρὸν οἰοίτ' ἐπιλαβέσθαι πῃ τὰνδρός ἐσμεν.
 ΞΕ. Ἐξεις οὖν συγγνώμην καὶ, καθάπερ νῦν εἶ-
 πες, ἀγαπήσεις, ἐὰν πῃ καὶ κατὰ βραχὺ παρα-

55. ὁρᾶς ὡς εὐποροὶ καὶ πολλαί. Scite dictum hoc ἀπο-
 ρίαι εὐποροὶ, ad inventendum faciles, satis obviae. Elegantis-
 simam lectionem nescio cur sollicitarit Heusdius corrigendo
 ἀποροί. Certe ἀπορίαν ἀπορον nusquam me legere alias me-
 mini. Mox in verbis Ἀδύνατον γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἶη etc. post
 ἔοικεν videtur ἂν excidisse.

§. 56. ἐὰν πῃ καὶ κατὰ βραχὺ — Demosth. Olynth. I.
 p. 10. ὡς ἐστὶ μάλα τοῦτο δέος, μὴ παρυσπᾶσθαι τι τῶν
 ἄλων πραγμάτων, ne quid de republica in rem suam trahat
 sibi que indiget. Genitivo iungitur h. l. verbum, ut παρυσ-
 κλείπτειν et παρατρέγειν Aristoph. Pac. 414. Ταῦτ' ἄρα (i. e.
 διὰ ταῦτ' ἄ.) πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτίτην καὶ τοῦ κύκλου
 παρέτρωγοι ὑφ' ἀρματαωλίας. Cf. uot. ad Gorg. §. 148.

- σπασώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐχ ἔξω; ΞΕ. Τόδε τοίνυν ἔτι μᾶλλον πα-
- d. ραιτοῦμαί σε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Μὴ με οἶον πατραλοῖαν ὑπολάβης γίγνεσθαι τινα. ΘΕΑΙ. Τί δῆ; ΞΕ. Τὸν τοῦ πατρὸς Παρμενίδου λόγον ἀναγκαῖον ἡμῖν ἀμυνομένοις ἔσαι βασανίζειν, καὶ βιάζεσθαι τό τε μὴ ὄν ὡς ἔστι κατὰ τι καὶ τὸ ὄν αὖ πάλιν ὡς οὐκ ἔστι πη. ΘΕΑΙ. Φαίνεται τὸ τοιοῦτον διαμαχητέον ἐν τοῖς λόγοις. ΞΕ. Πῶς γὰρ οὐ φαίνεται καὶ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο;
- e. τυφλῶ; τούτων, γὰρ μήτε ἐλεγχθέντων μήτε ὁμολογηθέντων, σχολῆ ποτέ τις οἶδστε ἔσαι περὶ λόγων ψευδῶν λέγων ἢ δόξης, εἴτε εἰδώλων εἴτε εἰκόνων εἴτε μίμημάτων εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν ἢ καὶ περὶ τεχνῶν τῶν ὅσαι περὶ ταυτὰ εἴσι,

56. Τὸν τοῦ πατρὸς Παρμ. V. §. 47. init. — βιάζεσθαι quasi vi quadam adhibita evincere. Uti alias ἀναγκάζειν ponitur (v. not. ad Cratyl. §. 104.) et Latinum cogere. — καὶ τὸ λεγ. δ. τ., τυφλῶ. Schol. καὶ τυφλῶ δῆλον ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφισάτων. Μέννηται ταύτης καὶ Μένανδρος Δεισιδαίμονι καὶ Ῥαπιζομένη, καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (v. 48.) Addi potuit ipsius Platonis de rep. V. 465. D. Sed piget exempla congerere locutionis quavis fere lingua frequentatae. — εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν, sive de phantasmatis ipsis, quibus statim opponuntur, quae in iis versantur, artes. — τεχνῶν τῶν ὅσαι. Cod. Paris. τεχνῶν ὅσσαι. Protag. §. 36. ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαιτες καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῆ κεράννυται. de rep. V. p. 469. B. ὅταν τις — τελευταίη τῶν ὅσῳ ἂν — ἀγαθὰ κεριδῶσι. VI. p. 509. E. ἅπερ ἐν τοῖς ὅσαι πικρά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ, ζυγίσθησι. Alia de hoc genere ē Platonis Legg. attulit F. A. Wolfius ad Reizii librum de Acc. Incl. p. 78.

εἰσι, μὴ καταγέλαστος εἶναι τὰ ἐναντία ἀναγκα-
ζόμενός αὐτῷ λέγειν. ΘΕΑΙ. Ἀληθέςατα. ΞΕ. 57.
Διὰ ταῦτα μέντοι τολμητέον ἐπιτίθεσθαι τῷ^a ρ. 242
πατρικῷ λόγῳ, ἢ τοπαράπαν' ἐατέον, εἰ τοῦτό
τις εἴργει δρεῖν ὄκνος. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἡμᾶς τοῦτό
γε μηδὲν μηδαμῆ εἴρξει. ΞΕ. Τρίταν τοίνυν ἔτι
σε σμικρόν τι παραιτήσομαι. ΘΕΑΙ. Λέγε μόνον.
ΞΕ. Εἶπόν που νῦν δὴ λέγων, ὡς πρὸς τὸν περὶ
ταῦτ' ἔλεγχον αἰεὶ τε ἀπειρηκῶς ἐγὼ τυγχάνω
καὶ δὴ καὶ τανῦν. ΘΕΑΙ. Εἶπες. ΞΕ. Φοβοῦμαι
δὴ τὰ εἰρημένα, μήποτε διὰ ταῦτά σοι μανικὸς

§. 57. Ἀλλ' ἡμᾶς τοῦτό γε μηδὲν μηδ. εἴρξει. Aristoph. Vesp. 334. Τίς γὰρ ἔσθ' ὃ ταῦτά σ' εἴργων καποκλείων τὰς θύ-
ρας; Thom. Mag. Οὐ μόνον εἴργω σε τοῦδε καὶ εἴργω σε τὸδε
ἀντὶ τοῦ κωλύω, ἀλλὰ καὶ εἴργω σοι τὸδε etc. Pari modo affi-
ni potestate verbum κωλύειν duplici iungitur accusativo. Xe-
noph. Mem. IV. 5. 4. Οὐδὲν ἤττον ἔμοιγ', ἔφη, δοκοῦσι ταῦτα
ἀναγκάζεσθαι ἢ ἐκεῖνα κωλύεσθαι. Ποίους δὲ τινὰς δεσπότας
ἠγῆ τοὺς τὰ μὲν ἀρεῖα κωλύοντας, τὰ δὲ κἀκίσα ἀναγκάζον-
τας; Soph. Philoct. 1241. ἔσιν τις, ἔσιν, ὃς σε κωλύσει τὸ δρεῖν,
et contrarium hinc ἔσιν in eiusd. Antig. 538. ἀλλ' οὐκ εἰσὶ
τοῦτό γ' ἢ δίκη σ'. ἐπεὶ οὐτ' ἠθίλησας etc.

57. Εἶπόν που νῦν δὴ λέγων — Herodot. I. 122. Ὁ δὲ σφι
ἔλεγε φᾶς προτοῦ μὲν οὐκ εἰδέναι, ἀλλὰ ἡμαρτηκέναι πλείστον.
II, 172. ἤδη ἂν ἔφη λέγων ὁμοίως αὐτὸς τῷ ποθανιπτήρι πεπερη-
γίται. V, 36. ἄλλως μὲν νυν οὐδαμῶς ἔφη λέγων ἐνορᾶν ἐσόμενον
τοῦτο. Ibid. 49. Λύδων δὲ, ἔφη λέγων ὁ Ἀρισταγόρης, οἶδε ἔχον-
ται φεύγετε etc. Soph. Ai. 756. ἐλᾶ γὰρ αὐτὸν — δίας Ἀθάνας
μῆνις, ὡς ἔφη λέγων. Aristoph. Vesp. 795. Ταχὺ γούν καθέψεις
τὰργύριον, ἢ δ' ἔς λέγων. Av. 472. Ὅς ἔφασκε λέγων κερυδὸν
πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι. Demosth. in Mid. c. 51. Καί,
ῥήτως ἔσιν αὐτός, ἴσως ἐμὲ φήσει λέγων, quanquam hoc dispar
videri potest. Imperite olim coniectabam s. π. νῦν δὴ ἔργω'

- εἶναι δόξω παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἑμαυτὸν ἄνω
 b. καὶ κάτω· σὴν γὰρ δὴ χάριν ἐλέγχειν τὸν λό-
 γον ἐπιθυσόμεθα, εἴνπερ ἐλέγχωμεν. ΘΕΑΙ.
 Ὡς τοίνυν ἔμοιγε μηδαμῆ δόξων μηδὲν πλημμε-
 λείν, ἂν ἐπὶ τὸν ἔλεγχον τοῦτον καὶ τὴν ἀπόδει-
 ξιν ἴης, θαρρῶν ἴθι τούτου γε ἕνεκα. ΞΕ. Φέρε
 δὴ, τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἀρξαιτο παρακινδυνευτι-
 κοῦ λόγου; δοκῶ μὲν γὰρ τήνδ', ὧ παῖ, τὴν
 ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι πρέπεσθαι. ΘΕΑΙ.
 58. Ποίαν δὴ; ΞΕ. Τὰ δοκοῦντα νῦν ἐναργῶς ἔχειν
 ἐπισκέψασθαι πρῶτον μὴ πη τεταραγμένοι μὲν
 c. ὦμεν περὶ ταῦτα, βραδίως δ' ἀλλήλοις ὁμολογῶ-
 μεν ὡς εὐκρινῶς ἔχοντες. ΘΕΑΙ. Λέγε σαφέστερον
 δ' λέγεις. ΞΕ. Εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν

ὡς etc. De sententia cf. §. 51. init. — παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἑμ. Παρὰ πόδα. Hesych. εὐθέως. Spatium illud temporis significare formula videtur quo pedem tollimus. Qui imparem se esse disputationi illi modo dixit, nunc tamen denuo eam aggressurus Eleates veretur, ne furoris cuiusdam speciem Theaeteto hac praebeat *inconstantia et mutabilitate*, ἄνω καὶ κάτω ἑαυτὸν μεταβάλλον. V not. ad Phaedon, §. 110. — ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶν. πρέπεσθαι. de legg. I. p. 643. C. καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, προμανθάνειν. Atque ita Xenoph. Anab. IV, 1, 24. dicitur ὁδὸς δυνατὴ καὶ ὑποσυγίσις πορεύεσθαι. Nam Gorg. §. 7. εἰσὶ μὲν — εἶναι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιῆσθαι, diversa est ratio.

§. 58. μὴ πη τεταραγμένοι μὲν ὦμεν — Sic Bas. 2. Vitiose Ald. et deinde Steph. μένωμεν pro μὲν ὦμεν.

58. Εὐκόλως μοι δοκεῖ — Εὐκόλως διαλέγεσθαι est non *severa lege nec subtiliter, sed remisse et defunctorie disputare.*

διειλέχθαι, καὶ πᾶς ὅστις ἡμῖν πρόποτε ἐπὶ κρί-
σιν ὤρμησε τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πάσα τε
καὶ ποῖά ἐσι. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Μῦθόν τινα ἕκα-
στος φαίνεται μοι διηγείσθαι παισὶν ὡς οὔσιν
ἡμῖν· ὁ μὲν, ὡς τρία τὰ ὄντα, πολεμεῖ δὲ ἀλ-

— ὅστις ἡμῖν πρόπ. ἐπὶ κρίσιν. Sic Euseb. in Praep. Ev. XIV. 4. p. 724. seqq. haec Eὐκόλως μοι δοκεῖ usque ad verba παλλ. ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν §. 59. proferens. Nam Edd. ὅστις πρόποτε περὶ κρ. Sed ὄρμᾶν περὶ τι dubito an Graece dici potuerit. — παισὶν ὡς οὔσιν ἡμῖν h. e. ἡμῖν ὡς οὔσι παισίν. Eodem legitimo verborum positu §. 86. οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτέον. de legg. I. p. 645. B. καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἀν' εἴη. Politic. p. 260. C. ἢ μᾶλλον τῆς ἐπιτακτικῆς ὡς ὄντα αὐτῶν τέχνης θήσομεν; Phil. b. p. 18. D. μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὔσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπιφθέγγατο προσειπών.

58. ὁ μὲν, ὡς τρία τὰ ὄντα — Non ad Pythagoreos nec ad unum aliquem ex priscis philosophis (v. c. Pherecydem Syrium, v. Diog. Laërt. I, 110. Max. Tyr. Diss. XXIX. Damascii Exc. MSS. in Anecd. Wolf. T. III. p. 257. Procl. in Tim. Plat. III. p. 155.), sed ad Ionicam scholam pertinere haec statuunt Schleiermacherus in Prolegg. ad hunc dial. Vers. T. II. V. II. p. 136 — δύο δὲ ἕτερος εἶπ. De Archelao, Anaxagorae discipulo, Laërt. II. 16. ἔλεγε δὲ δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρὸν etc., ubi Menagium cum Meibomio reponentem ὑγρὸν pro ψυχρὸν refutavit Corsini ad Plutarch. de Placit. Philos. I. 3. p. 9. Cf. Herm. Irris. Gentil. p. 177. Iustin. Mart. Exhort. ad Gr. p. 4. Nam ad Parmenidem, quem dicit Aristot. Metaph. I, 5. δύο τὰς αἰτίας καὶ δύο τὰς ἀρχὰς τίθεναι, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, οἷον πῦρ καὶ γῆν λέγονται, quominus haec trahantur, obstant seqq. verba Platonis τὸ δὲ πᾶρ' ἡμῶν ἔλεατ. ubi demum Eleatarum tangitur sententia. In Aristot. de Generat. et Corrupt. II, 3. ἀπαντες οἱ τὰ ἀπλῶ σώματα στοιχεῖα ποιοῦντες, οἱ μὲν ἓν, οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τρία, οἱ δὲ τέσσαρα ποιοῦσιν. Ὅσοι μὲν οὖν ἓν μόνον λέγουσιν, εἴτα πυκνώσει καὶ μανώσει τᾶλλα γενῶσι, ταύταις συμβαίνει δύο ποιῆν τὰς ἀρχὰς, τό τε μανὸν καὶ τὸ πυκνὸν ἢ τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυ-

- d. λήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἄττα πη, ποτὲ δὲ καὶ φίλα γιγνόμενα γάμους τε καὶ τόκους καὶ τροφὰς τῶν ἐκγόνων παρέχεται· δύο δὲ ἕτερος εἰπῶν, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν ἢ θερμὸν καὶ ψυχρὸν, συνοικίξει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι τὸ δὲ παρ' ἡμῖν Ἑλεατικὸν ἔθνος ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον ὡς ἐνὸς ὄντος τῶν πάντων καλουμένων οὕτω διεξ-

χρὸν· ταῦτα γὰρ τὰ δημιουργοῦντα, τὸ δὲ ἐν ὑπόκειται καθάπερ ὕλη. Quae ad Archelaum referenda videbuntur comparanti Auctorem de Placit. Philos. I, 3. — ποτὲ δὲ καὶ φίλα γιγν. Recepi hoc καὶ ex Euseb. et Theodoret. Gr. Aff. Cur. II, p. 731. ed. Hal. ubi haec Μῦθόν τινα — φίλια συνέχεται citata prostant. Pro ποτὲ Euseb. et Ald. τοτὲ, contra ποτὲ Bas. 2. Tum Theodoret. κ. τροφὴν ἐκγόνων παρέχ. — συνοικίξει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι, matrimonio ea iungit et nuptiis collocat. Theodoret. συνοικίζεται αὐτά.

58. Τὸ δὲ παρ' ἡμῖν Ἑλεατικὸν ἔθνος — ἡμῖν ex Euseb. et Theodoro posui pro ἡμῶν. Sed post ἔθνος quod Eus. insertum habet, ἅπαν hoc uno auctore recipere dubitavi. Tum ἀπὸ Ξενοφάνους — ἀρξάμενον non est quod a Xenophane originem duxit, uti ceperunt Ficinus et Cornarius, atque etiam Theodoretus haec ita laudans ὃ ἀπὸ Ξενοφ. τε καὶ ἔτι πρ. ἀρχεται, sed verba τὸ Ἑλεατικὸν ἔθνος ἀπὸ Ξενοφάνους ἀρξάμενον — οὕτω διεξέχεται τοῖς μύθοις sic sunt intelligenda: *Eleaticum genus, initio facto a Xenophane* (h. e. auctore dogmatis huius Xenophane), *ita proematis suis rem persequitur*; ut eodem fere sensu dici potuerit, τὸ Ἑλ. ἔθνος ἀπὸ Ξενοφάνους ἀρχεται — οὕτω διεξέχεται τοῖς μύθοις. Xenoph. de Vectig. V, 3. Τίνες γὰρ, ἠσυχίαν ἀγούσης τῆς πόλεως, οὐ προεδέοντ' ἂν αὐτῆς, ἀρξάμενοι ἀπὸ ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων; οὐχ οἱ πολύσιτοι; Hellen. VII, I, 32. τοὺς μέντοι ἐν Σπάρτῃ ἔφασαν ἀκούσαντας, ἀρξάμενους ἀπὸ Αἰγισιλίου (h. e. interque eos *primus Agesilaum*), καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν ἐφόρων πάντας κλαίειν. Plura dedimus ad Plat. Gorg. §. 60., et in Specim. Crit. in

έρχεται τοῖς μύθοις. Ἰάδες δὲ καὶ Σικελικαί
 τινες ὕστερον Μοῦσαι ξυνενόησαν ὅτι συμπλέκιν
 ἀσφαλέστερον ἀμφοτέρω καὶ λέγειν, ὡς τὸ ὄν πολ-
 λά τε καὶ ἓν ἐσιν, ἔχθρα δὲ καὶ φιλία συνέχε-

Plat. Heusdius p. 39. — Iam quum auctorem principemque
 Scholae Eleaticae Xenophanem fuisse reliqui consentiant scri-
 ptiores, verbis καὶ ἔτι πρόσθεν quem quosve significet Plato,
 non exputo. Aristot. Metaph. I, 5. Ξενοφάνης πρῶτος τούτων
 (τῶν εἰ περὶ τοῦ παντός ὡς ἂν μιᾶς οὐσίας φύσεως ἀπεφάνητο)
 εἰσίας, ὃ γὰρ Γαρμενίδης τούτου λέγεται μαθητῆς, οὐδὲν δισσα-
 φήησε, οὐδὲ τῆς φύσεως τούτων (sc. τοῦ κατὰ λόγον ἑνός et
 τοῦ κατὰ τὴν ὕλην) οὐδετέρας ἔοικε θιγεῖν· ἀλλ' εἰς τὸν ὅλον
 οὐρανὸν ἀποβλέψας τὸ ἓν εἶναι φησι τὸν θεόν. Euseb. Praep. Evang.
 X. p. 471. B. ἡ Ἐλιατική (Φιλοσοφία) Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον
 πατέρα ἐπιγραφομένη. Clem. Alex. Strom. I. p. 301. C. Τῆς
 Ἐλιατικῆς ἀγωγῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος κατάρχει. — De
 ipsa hac Xenophanis sententia unum esse omnia dicentis vid.
 Cic. Acad. II, 37. ibiq. Davis. Simplific. in Aristot. Phys. I.
 p. 5. In his denique ὡς ἑνός ὄντος, participii, quod ad seqq.
 τῶν πάντων καλουμένων pertinet, numerus tamen Graeco mo-
 re praecedenti verbo ἑνός accommodatur. Alio enim verborum
 ordine scribi oportebat ὡς τῶν πάντων καλουμένων ὄντων ἑνός.
 Sic Parmenid. §. 16. πάντα ἅ δὴ ὡς ιδέας αὐτὰς οὐσας ὑπο-
 λαμβάνομεν, ubi vid. not. Et cf. quae scripsi ad Gorg. §. 124.
 ubi imprimis afferre debebam Aristoph. Acharn. v. 1116. Br.
 Pro πάντων Theodoret. ἀπάντων. Statim post idem οὕτως
 omisit, et pro τοῖς μύθοις scripsit τοὺς μύθους, quod praefero.

58. Ἰάδες δὲ καὶ Σικελικαί τινες — ἀσφαλέστερον etc. Sic
 pro ἀσφαλέστατον Euseb. et Theodoret., apud quem paullo
 ante deest illud ὕστερον. Tum id. Theod. ἔτι ἐσιν. Simplific. in
 Aristot. Phys. I. p. 11. Ἐνεδείκνυτο (Ἡρακλείτος) τὴν ἐν τῇ
 γενέσει ἰσαρμόνιον μίξιν τῶν ἐναντίων· ὡς καὶ ὁ Πλάτων ἐν Σοφι-
 στῇ τῆς Ἡρακλείτου δόξης ἀπεμνημόνευσε, παραθεῖς αὐτῷ καὶ
 τὴν Ἐμπεδοκλείου. Λέγει δὲ οὕτω· Ἰάδες δὲ καὶ Σικελ. —
 αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν· Ἰάδας καὶ συντονωτέρας τὰς Ἡρα-
 κλείτου καλῶν Μουσῶν· αἱ δὲ μαλθακώτεραι, φησὶ, (μαλακω-
 τέρας δὲ καὶ Σικελᾶς διοτιδήποτε τὰς Ἐμπεδοκλείου καλεῖ,) αὐ-

ται· διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ ζυμφέρεται, φασὶν αἱ
 συντονώτεραι τῶν Μουσῶν αἱ δὲ μαλακώτεραι
 τὸ μὲν αἰεὶ ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐχάλασαν ἐν μέ-

ται οὖν, φησὶ, τὸ μὲν αἰεὶ — διὰ νεῖκος τι. Iam in his Simpli-
 cius pro ἔχθρα δὲ affert καὶ ἔχθρα, tum διαφερ. γὰρ δὴ pro
 διαφ. γὰρ αἰεὶ, μοκ in verbis τὸ μὲν αἰεὶ ταῦτα οὕτ. ἔχειν
 οὐκ ἐστὶ ταῦτα. Ἰάδεις igitur Μοῦσαι Heraclitum Ephesium,
 Σικελικὰ Empedoclem significant. — διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ
 ζυμφέρεται (an ζυμφέρεσθαι?). Heraclitus enim πόλεμον εἶναι
 τῶν πάντων πατέρα statuebat. Vid. Schleiermach. de Hera-
 clito in Mus. Antiq. Stud. T. I. p. 408. sqq. — αἱ συντονώτεραι,
severiores. Utrumque et σύντονον et μαλακὸν h. l. e musica
 petitum vocabulum, velut Aristot. foli. IV. τὰς συντονώτερας
 καὶ δεσποτικώτερας τῆς πολιτείας ἀρμονίας ὀρροῖται ταῖς ἀνι-
 μέναις καὶ μαλακαῖς. Rem ex interiore veteris musices doctri-
 na in animadvensione olim nobis suppeditata ita explicuit
 Boeckhius: „Desumpta vocabula συντονώτεραι et μαλακώτε-
 ραι a colore s. χροῶ in musicis generibus. Etenim ex sex illis
 coloribus unum in enharmonico, duo in diatonico, tres in
 chromatico genere sunt. In chromate est color ἡμιόλιος,
 color τοῖατος et μαλακός, s. ἡμιόλιον χροῶμα, τοῖατος s. σύν-
 τονον χροῶμα et χροῶμα μαλακόν. In diatono duo colores sunt
 διάτονον σύντονον et διάτονον μαλακόν. Illa σύντονα sunt *intep-
 tioia*, μαλακὰ *molliora*. Euclid. Introd. Harmon. p. 10. 11.
 Aristox. Harm. Elem. I. p. 24. sqq. Gaudent. Harmon. In-
 trod. p. 17. Notandum autem illud ἐχάλασαν, quod item
 musicorum est in μαλακῇ χροῶ. Euclid. p. 11. μαλακὸν δὲ
 τοῦ ἐλαχίστου πυκνοῦ ὡσαύτως καὶ χροῶμα, ἐπεὶ τὸ ἐν αὐτῷ
 πυκνὸν χροῶμα ἀνίεται τε καὶ ἐκλύεται“ — αἱ δὲ μαλακώ-
 τεραι, in eo ipso *molliores*, quod sententiam illam, quae αἰεὶ
 τὸ πᾶν οὕτως ἔχειν defenderet, laxarunt nonnihil et molliverunt,
 interdum concorditer in unum omnia coire censentes,
 interdum per discordiam dissolvi multaque fieri. De Empedocle
 Simplic. in Aristot. Phys. I. fol. 6. b. Ἐμπεδοκλῆς ὁ
 Ἀκραγαντῖνος τὰ μὲν σωματικὰ στοιχεῖα ποιεῖ τέσσαρα, πῦρ
 καὶ ἀέρα καὶ ὕδωρ καὶ γῆν, αἰθρία μὲν ὄντα πλήθει καὶ ὀλιγό-
 τητι, μεταβάλλοντα δὲ κατὰ τὴν σύγκρισιν καὶ διάκρισιν τὰς
 δὲ κυρίως ἀρχάς, ὅφ' ἂν κινεῖται ταῦτα, φιλιάν καὶ νεῖκος· δεῖ

ρει δὲ τότε μὲν ἐν εἶναί φασι τὸ πᾶν καὶ φίλον
 ὑπ' Ἀφροδίτης, τότε δὲ πολλὰ καὶ πολέμιον αὐ-
 τὸ αὐτῷ διὰ νεϊκός τι. Ταῦτα δὲ πάντα εἰ μὲν 59.
 ἀληθῶς τις ἢ μὴ τούτων εἴρηκε, χαλεπὸν καὶ p. 243^a
 πλημμελὲς οὕτω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς
 ἀνδράσιν ἐπιτιμαῖν· ἐκεῖνο δὲ ἀνεπίφθορον ἀποφή-
 νασθαι. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ὅτι λίαν τῶν πολλῶν

γὰρ διατελεῖν ἐναλλάξ κινούμενα τὰ σοιχεῖα, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῆς
 φιλίας συγχρινόμενα, ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῦ νεϊκούς διακρινόμενα· ὥστε
 καὶ ἐξ εἶναι κατ' αὐτὸν τὰς ἀρχάς· καὶ γὰρ ὅπου μὲν ποιητι-
 κὴν δίδωσι δύναμιν τῷ νεϊκεῖ καὶ τῇ φιλίᾳ, ὅταν λέγῃ, "Ἄλλοτε
 μὲν φιλότῃ συνερχόμεν εἰς ἐν ἅπαντα· Ἄλλοτε δ' αὖ δίχα πάντα
 φορεύμενα νεϊκεὸς ἐχθεῖ (Cf. id. ibid. fol. 8. a. ad Phys. VIII. f. 310.
 a. Laert. VIII, 76.)· ποτὲ δὲ τοῖς τέσσαρσιν ὡς ἰσόσοιχα τᾶντι
 καὶ ταῦτα, ὅταν λέγῃ, (ποτὲ μὲν γὰρ ἐν νύξῃ μόνον εἶναι Ἐκ
 πλείονα, τότε δ' αὖ διέφυ etc. Simplic. ibid. fol. 34. a.) ἄλλα-
 τε δ' αὖ διέφυ πλέον ἐξ ἑνὸς εἶναι, Ἦν καὶ ὕδαρ καὶ γαῖα καὶ
 ἕξος ἀπλετὸν ὕψος Νεϊκός τ' οὐλόμενον δίχα τᾶν, ἀτάλαντον
 ἕκαστον, Καὶ φιλότῃ ἐν τοῖσιν ἴση μῆκος τε πλάτος τε. Alia et
 huius et aliorum hanc in rem loca largiter collecta dabit
 Sturzii Empedocles p. 139. sqq. — φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης.
 Ἀφροδίτην modo, modo φιλότῃ eam, qua omnia iungun-
 tur, concordiam in Physicis suis dixerat Empedocles. V. Em-
 ped. Carmina collecta a Sturzio v. 40. 56. 75. 97. 131. 146.
 p. 515. sqq. Platonis autem totum hunc locum primus recte
 et copiose explicuit Petr. Petitus Misc. Obs. II, 10.

§. 59. Ταῦτα δὲ πάντα εἰ μὲν — de legg. X. p. 886. C.
 ἂ τῶς ἀκούουσιν εἰ μὲν εἰς ἄλλο τι καλῶς ἢ μὴ καλῶς ἔχει,
 οὐ ξάδιον ἐπιτιμαῖν παλαιοῖς εὔσιν. — οὕτω μεγάλα κλεινοῖς.
 Haec iungenda; nam οὕτω μεγάλα ad ἐπιτιμαῖν trahere et ver-
 borum collocatio et ipse vetat sensus. Iam μέγα εὐδαίμονα
 etiam Xenophon scripsit Cyrop. V 1 27; μεγάλα εὐδαίμονα
 neque ille, neque alius quisquam prosarius scriptor dicere po-
 tuit. Sed totum hoc, μεγάλα κλεινοῖς, e poeta Lyrico sum-
 ptum esse, verbum quoque κλεινὸς argumento esse opinor,
 quod apud orationis solutæ scriptores frustra quaesivi.

- ἡμῶν ὑπεριδόντες ὀλιγώρησαν οὐδὲν γὰρ φρον-
 τίσαντες εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς λέγουσιν εἴ-
 τε ἀπολειπόμεθα, περαίνουσι τὸ σφέτερον αὐτοῖ
 b. ἕκαστοι. ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις; ΞΕ. Ὅταν τις αὐ-
 τῶν φθέγγηται λέγων, ὡς ἔστιν ἢ γέγονεν ἢ γί-
 γνεται πολλά ἢ δύο ἢ ἓν, καὶ θερμόν αὖ ψυ-
 χρῶ συγκρανεύμενον ἄλλοθί πη διακρίσεις καὶ
 συγκρίσεις ὑποτιθεῖς· τούτων, ὧ Θεαίτητε, ἐκά-
 σοτε σύ τι πρὸς θεῶν ξυνίης ὅστι λέγουσιν; Ἐγὼ
 μὲν γὰρ ὅτε μὲν ἦν νεώτερος, τοῦτό τε τὸ νῦν
 ἀπορούμενον, ὅποτε τις εἴποι, τὸ μὴ ὄν ἀκριβῶς
 ὦμην ξυνιέναι· νῦν δὲ ὄρας ἴν' ἐσμὲν αὐτοῦ πέρι
 60. τῆς ἀπορίας. ΘΕΑΙ. Ὅρα. ΞΕ. Τάχα τοίνυν
 ἴσως οὐχ ἦττον καὶ κατὰ τὸ ὄν ταῦτό τοῦτο
 πάθος εἰληφότες ἐν τῇ ψυχῇ περὶ μὲν τοῦτο εὐ-

59. Ὅταν τις αὐτῶν φθέγγηται — πολλά ἢ δύο ἢ ἓν. Bas. 2. πολλά ἢ ἓν ἢ δύο, adstipulante Ficino: *multa aut unum aut duo*. Tum pro ἄλλοθί πη, quod e Bas. 2. edidit Steph., Ald. ἄλλο θίη h. e. ἄλλοθι ἢ, unde si rescripseris ἢ ἄλλοθι διακρίσεις καὶ συγκρ. ὑποτιθεῖς· aut aliis in rebus (v. c. ἐν τῷ ἕρῳ καὶ ξηρῷ) *discretionēs et concretiones ponens*, suam loco integritatem reddideris. Hoc certe luce clarius, ἢ ante ἄλλοθι textu excidisse. Mox Ald. et Bass. ξυνιῆς pro ξυνίης, praeter Atticorum morem. V. Porson. ad Eurip. Orest. v. 141.

59. τοῦτό τε τὸ νῦν ἀπ. Huic τε subiicitur καὶ in verbis mox s. qq. τάχα τοίνυν ἴσως οὐχ ἦττον καὶ κατὰ τὸ ὄν etc. — αὐτοῦ πέρι. Sic Cod. Paris. Pravo accentu Edd. αὐτοῦ περὶ τ. ἀπ., quam genitivus τῆς ἀπορίας ad ἴνα pertineat. Menon. p. 84. A. Ἐνοεῖς αὖ — οὗ ἔστιν ἡδὴ βαδίζων ὁδε τοῦ ἀναμνησθεσθαι.

§. 60. ταῦτό τοῦτο πάθος εἰληφότες ἐν τῇ ψυχῇ — de

πορεῖν φαμεν καὶ μανθάνειν ὅπῃ τις αὐτὸ
 φθέγγεται, περὶ δὲ θάτερον οὐ, πρὸς ἀμφοτέρα
 ὁμοίως ἔχοντες. ΘΕΑΙ. Ἴσως. ΞΕ. Καὶ περὶ τῶν
 ἄλλων δὴ τῶν προειρημένων ἡμῖν ταυτὸ τοῦτο
 εἰρήσθω. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τῶν μὲν τοίνυν
 πολλῶν πέρι καὶ μετὰ τοῦτο σκεψόμεθ', ἀν δό-
 ξη· περὶ δὲ τοῦ μεγίστου τῆς καὶ ἀρχηγῶς πρώτου
 νῦν σκεπτέον. ΘΕΑΙ. Τίνος δὴ, λέγεις; ἢ δῆλον d.
 ὅτι τὸ ὄν φησὶ πρῶτον δεῖν διερευνησασθαι, τί
 ποθ' οἱ λέγοντες αὐτὸ δηλοῦν ἡγοῦνται; ΞΕ.

rep. II. p. 377. B. λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπιτοπολὸν ἐναν-
 τίας δόξαις ἐκείναις etc.

60. Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ — h. e. περὶ τοῦ ἐν ἢ πολλὰ
 ἢ δύο εἶναι etc. Neque enim video, quo possint haec alio
 quam ad proxime praegressa illa referri, Ὅταν τις αὐτῶν
 φθέγγεται λέγων, ὡς ἔστιν — πολλὰ ἢ δύο ἢ ἐν etc. Ad ea,
 quae deinceps post τὸ ὄν et τὸ μὴ ὄν tractabuntur, κίνησιν,
 εἴησιν, τὸ ἔτερον et τὸ ταυτὸν referrem potius, modo verbo
 haec in prioribus Eleates attigisset. — Τῶν μὲν τοίνυν πολλῶν
 πέρι. Expectabas τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων πέρι. Sed de uno iam
 ὄντι dicturus illa, quod plura sunt et multiplicis quaestionis,
 πολλὰ appellat. — ἀρχηγῶς πρώτου. Sic Bas. 2. suffragante
 Ficino: *de maximo vero praecipuoque et primo nunc iam*
cogitandum. Ald. πρῶτον, unde Steph. fecit πρῶτον.

60. Τίνος δὴ, λέγεις; H. e. περὶ τίνος δὴ, λέγ. Sic semper
 in responsione negligitur praegressa praepositio. Politic. p. 283.
 C. Περὶ δὴ τούτων αὐτῶν ὁ λόγος ἡμῖν — ὁρθῶς ἀν γίνονται.
 E. Τίνων; Ξ. Μήκουσ τε πέρι etc. de rep. V. p. 456. D. Πῶς
 οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Τίνος δὴ; Τοῦ ὑπολαμβάνειν
 παρὰ σαυτῶ etc. Protag. §. 110. Ὑπὸ τίνος, φήσει. Τοῦ ἀγα-
 θοῦ, φήσομεν, ἢ Δία. de rep. III. p. 410. C. Τίνος δὲ, ἢ δ'
 ὅς, πέρι λέγεις; Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος καὶ αὐ μα-
 λακίας etc. — Κατὰ πόδα γε, e vestigio, παρ' αὐτὰ, ut expl.
 Schol.

Κατὰ πόδα γε, ὦ Θεαίτητε, ὑπέλαβες. Λέγω γὰρ δὴ ταύτην δεῖν ποιεῖσθαι τὴν μέθοδον ἡμᾶς, οἷον αὐτῶν παρόντων ἀναπυθανομένους ὧδε Φέρε, ὅποσοι θερμὸν καὶ ψυχρὸν ἢ τινε δύο τοιούτω τὰ πάντ' εἶναί φατε, τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἐπ' ἀμφοῖν φέγγεσθε, λέγοντες ἀμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι; τί τὸ εἶναι τοῦτο ὑπολάβωμεν ὑμῶν; πότερον τρίτον παρὰ τὰ δύο ἐκείνα καὶ τρία τὸ πᾶν, ἀλλὰ μὴ δύο ἔτι καθ' ὑμᾶς τιθῶμεν; οὐ γάρ πω τοῖν γε δυοῖν καλοῦντες θάτερον ὄν ἀμ-

60. Λέγω γὰρ δὴ ταύτην δεῖν — Haec ταύτην δεῖν ποιεῖσθαι τὴν μέθοδον ἡμᾶς explicantur subsequentibus verbis οἷον αὐτῶν παρόντων ἀναπυθανομένους ὧδε, in quibus vulgatus fuisse ἀναπυθάνεσθαι. V. not. ad Phaed. §. 5. p. 11. — Male Cod. Paris. ἀναπυθανομένων. — τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἐπ' ἀμφοῖν α. f. Vulgo omissum hoc ἐπὶ e Cod. Paris. restitui. §. 70. Τὸ δὲ δὴ κοινανῶν, ὃ πάντων ἄριστοι, τί τοῦθ' ὑμᾶς ἐπ' ἀμφοῖν φῶμεν λέγειν; §. 61. ἐπὶ τῶ αὐτῶ προσχρώμενοι δυοῖν ὄνεμασι. Xenoph. Oecon 6, 12. τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς τοῦτο τὸ ὄνομα δικάϊας ἐστὶ etc. — Οὐ γάρ πω τοῖν γε δυοῖν κ. f. Non enim, si de duobus alterutrum (v. c. vel frigidum vel calidum) ὄν appellatis, ambo pariter esse dicitis. Nam utroque modo (sive frigidum esse ὄν statuatis seu calidum) unum esset, non duo. Quippe si non tria ponuntur, τὸ θερμὸν, τὸ ψυχρὸν, τὸ ὄν, sed duo: aut alterutri tribui necesse est notionem τοῦ ὄντος, aut utriusque. Si alterutri ea tribuitur, sive τῶ θερμῶ sive τῶ ψυχρῶ, unum tantum ex his tanquam ὄν ponitur; sin utriusque, ut ambo illa, τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, ὄν appellentur: ambo ipsa hac appellatione τοῦ ὄντος in unum rediguntur, ut sit unum ὄν, non δύο ὄντα. — In verbis οὐ γάρ πω τοῖν γ. δ. pro πω scribendum που. Tum ex Edd. vett. restitui ἀλλ' ἄρα γε, a Stephano mutatum in ἀλλ' ἄρά γε. Illud recte idem retinuit de rep. II. p. 374. B. Ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκαλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἄμα etc.; multisque aliis locis.

φότερα ὁμοίως εἶναι λέγετε· σχεδὸν γὰρ ἂν ἀμ-
 φοτέρως ἔν, ἀλλ' οὐ δύο ἦτην. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ
 λέγεις. ΞΕ. Ἄλλ' ἄρα γε τὰ ἀμφω βούλεσθε
 καλεῖν ὄν; ΘΕΑΙ. Ἴσως. ΞΕ. Ἄλλ', ὦ φίλοι,
 φήσομεν, καὶ οὕτω τὰ δύο λέγοιτε ἂν σαφέστα-
 τα ἔν. ΘΕΑΙ. Ὁρθότατα εἴρηκας. ΞΕ. Ἐπειδὴ 61.
 τοίνυν ἡμεῖς ἠπορήκαμεν, ὑμεῖς αὐτὰ ἡμῖν ἐμφα-^{p. 244}
 νίζετε ἱκανῶς, τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν ὅπό-
 ταν ὄν φθέγγησθε. Δῆλον γὰρ ὡς ὑμεῖς μὲν
 ταῦτα πάλαι γιγνώσκετε· ἡμεῖς δὲ προτοῦ μὲν
 ὠόμεθα, νῦν δ' ἠπορήκαμεν. Διδάσκετε οὖν πρῶ-
 τον τοῦτ' αὐτὸ ἡμᾶς, ἵνα μὴ δοξάζωμεν μαν-
 θάνειν μὲν τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τούτου
 γίγνηται πᾶν τούναντίον. Ταῦτα δὴ λέγοντές b.
 τε καὶ ἀξιοῦντες παρά τε τούτων καὶ παρά τῶν
 ἄλλων, ὅσοι πλείον ἑνὸς λέγουσι τὸ πᾶν εἶναι,
 μῶν, ὦ παῖ, τί πλημμελήσομεν; ΘΕΑΙ. Ἡκισά
 γε. ΞΕ. Τί δαί; παρὰ τῶν ἔν τὸ πᾶν λεγόντων

§. 61. Δῆλον γὰρ, ὡς ὑμεῖς μὲν ταῦτα πάλαι γινν. Sic
 Bas. 1. et 2. cum Ficino: constat enim nos iamdiu novisse.
 Vitiose Ald. πάλιν, quod tamen Stephanus repetiit. — Τὸ
 δὲ τούτου γίγν. πᾶν τούν. quum tamen plane sit contra. V.
 not. ad Theaetet. §. 37. Mox illa, Τί δαί; παρὰ τῶν ἔν τὸ
 π. λ. usque ad verba §. 65. περὶ τῶν ἔμπροσθεν αἰεὶ ἡθέντων
 πλάην, protulit in Aristot. Phys. Simplicius I. f. 19. b. Ibi
 τί δὲ legitur pro τί δαί, deinde τί π. λέγ. τὸ ἔν ὄν; Tum
 ἀποκρινάσθωσαν, et paullo post πρότερον ὅπερ ἔν ὄν, ἐπὶ τὸ αὐ-
 τὸ πρόσχερμ. δυσὸν ἄνομ. De ipsa hac disputatione dignus
 notatu Porphyrii περὶ τοῦ κλέπτως εἶναι τοὺς Ἕλληνας e primo
 τῆς φιλολογίας ἀκροάσεως extat locus apud Euseb. Praep.

ἄρ' οὐ πεισέον εἰς δύναμιν, τί ποτε λέγουσι τὸ
 ὄν; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τόδε τοίνυν ἀπο-
 κρινέσθωσαν· ἐν που φατὲ μόνον εἶναι; φάμεν
 γὰρ, φήσουσιν ἢ γὰρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τί
 δέ; ὃν καλεῖτέ τι; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πότερον
 ὅπερ ἐν, ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι δυοῖν ὀνό-
 62. μασιν; ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Τίς οὖν αὐτοῖς ἢ μετὰ
 c. τοῦτο, ξένε, ἀπόκρισις; ΞΕ. Δῆλον, ὃ Θεαίτητε,
 ὅτι τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ πρὸς τὸ
 νῦν ἐρωτηθὲν καὶ πρὸς ἄλλο δὲ ὅτιοῦν οὐ πάν-
 των ῥᾶσον ἀποκρίνασθαι. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τό
 τε δύο ὀνόματα ὁμολογεῖν εἶναι μηδὲν θέμενον
 πλὴν ἐν, καταγέλασόν που. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;
 ΞΕ. Καὶ τοπαράπαν γε ἀποδέχεσθαι τοῦ λέ-
 d. γοντος, ὡς ἔστιν ὄνομά τι, λόγον οὐκ ἂν ἔχον.

Evang. X. p. 468. A. Πρωταγόρου τὸν περὶ τοῦ ὄντος ἀναγι-
 νώσκων λόγον πρὸς τοὺς ἐν τῷ ὄν εἰσάγοντας, τοιαύταις αὐτὸν
 (τὸν Πλάτωνα) εὐρίσκω χρώμενον ἀπαντήσεσιν· ἐσπούδασα γὰρ
 αὐταῖς λέξεσι τὰ ῥηθέντα μνημονεύειν· καὶ ταῦτ' εἰπὼν διὰ πλει-
 ὄνων τίθησι τὰς ἀποδείξεις.

§. 62. Τίς οὖν αὐτοῖς — Sic Cod. Paris. et Simpl. Vitiose
 Edd. τοῖς pro τίς. Tum Simpl. Δῆλον ὅτι, ὃ Θεαίτ., τῷ τ.
 — οὐ πάντων ῥᾶσον ἀποκρ. Ita pro πάντως Cod. Paris. cum
 Simpl. §. 7. τὸ δὲ φῶλον — οὐ πάντων ῥᾶσον συλλαβεῖν, τί ποτ
 ἐστίν.

62. Τό τε δύο ὀνόμ. Sic Simpl. Vulgo Τό δὲ δ. Tum id.
 γε post τοπαράπαν omisit. In seqq. his λόγον οὐκ ἂν ἔχον
 participium hoc, quod Stephanus depravavit in ἔχει, ex Ald.
 Bass. et Simplicio revocavi. V. not. ad Phaedon. §. 113. —

ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τιθεῖς τε τοῦνομα τοῦ πράγμα-
 τος ἕτερον δύο λέγει πού τινε. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ.
 Καὶ μὴν ἂν ταυτόν γε αὐτῶ τιθῆ τοῦνομα, ἢ
 μηδενὸς ὄνομα ἀναγκασθήσεται λέγειν· εἰ δέ τι-
 νος αὐτὸ φήσει, συμβήσεται τὸ ὄνομα ὀνόματος
 ὄνομα μόνον, ἄλλου δὲ οὐδενὸς ὄν. ΘΕΑΙ. Οὐ-
 τω. ΞΕ. Καὶ τὸ ἓν γε ἑνὸς ἐν ὄν μόνον καὶ τοῦ-
 το ὀνόματος αὖ τὸ ἐν ὄν. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΞΕ.
 Τί δέ; τὸ ὄλον ἕτερον τοῦ ὄντος ἑνὸς ἢ ταυτόν
 φήσουσι τούτῳ; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ φήσουσί τε 63.e.
 καὶ φασί; ΞΕ. Εἰ τοίνυν ὄλον ἐστίν, ὥσπερ καὶ
 Παρμενίδης λέγει Πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρης
 ἰναλίγκιον ὄγκῳ, Μεσσόθεν ἰσοπαλὲς πάντη· τὸ

Τιθεῖς τε τοῦν. Male Steph. γε pro τε edidit. Hoc cum Edd.
 vett. Simplicius habet.

62. ἢ μηδενὸς ὄνομα ἀναγκ. Praetermissum hoc ἢ a Simpl.
 praestant et Edd. vett. et Ficinus haec vertens: *Praeterea si
 idem cum re nomen esse concedit, cogetur vel nullius esse
 nomen, vel si est alicuius, nominis nomen esse fateri*; neque
 quemquam offendet haec in proximis sermonis mutatio εἰ δέ
 τις αὐτὸ φήσει pro ἢ; εἰ τις αὐτὸ φήσει. — Καὶ τὸ ἓν γε
 ἑνὸς etc. Quod in his editum hucusque, αὐτὸ de certa
 Schleiermacheri correctione mutavi in αὖ τὸ, quo sua loco lux
 rediit. Iam enim hoc dicit philosophus: *Atque unum, qua-
 tenus est unius tantum unum*, (nam unum ad rem aliquam,
 quae numeratur, referri oportet; igitur si quis nonnisi unum
 esse nihilque praeterea ponit, unum hoc non potest nisi ad
 se ipsum referri), *hoc quoque nominis rursus unum (das Eins
 eines Namens) esse efficietur*. Pendet enim etiam postremum
 hoc ὄν a praegresso συμβήσεται.

§. 63. Πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρης — Sic prae σφαίρας Simpl.,
 qui l. l. iidemque fol. 12. in tertio horum versu veram prae-

γὰρ οὔτε τι μείζον Οὔτε τι βαιότερον πελέμεν χρεῶν
 ἐστὶ τῆ ἢ τῆ: τοιοῦτόν γε ὄν τὸ ὄν μέσον τε καὶ
 ἔσχατον ἔχει, ταῦτα δὲ ἔχον πᾶσα ἀνάγκη μέ-
 ρη ἔχειν· ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Οὔτω. ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν
 p. 245 τό γε μεμερισμένον πάθος μὲν τοῦ ἐνὸς ἔχειν ἐπὶ
^a τοῖς μέρεσι πᾶσιν οὐδὲν ἀποκωλύει, καὶ ταύτη
 δὴ πᾶν τε ὄν καὶ ὄλον ἐν εἶναι. ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ;
 ΞΕ. Τὸ δὲ πεπονθὸς ταῦτα ἄρ' οὐκ ἀδύνατον
 αὐτό γε τὸ ἐν αὐτὸ εἶναι; ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ.
 Ἄμερῆς δήπου δεῖ παντελῶς τό γε ἀληθῶς ἐν
 κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον εἰρησθαι. ΘΕΑΙ. Δεῖ γὰρ
 οὔν. ΞΕ. Τὸ δὲ γε τοιοῦτον ἐν πολλῶν μερῶν ὄν
 b. οὐ συμφωνήσει τῷ λόγῳ. ΘΕΑΙ. Μανθάνω. ΞΕ.

bet scripturam. Vulgo enim is ita legitur Οὔτε βαιότερον
 πέλει, χρεῶν ἐστὶ τῆ ἢ τῆ. Pro πελέμεν, quod ibi legitur fol. 12.,
 ibid. fol. 19 scriptum est πελέναι. In secundo versu id. Simpl.
 f. 19. Τῶ γὰρ οὔτε, f. 12. omisso γὰρ, τὸ οὔτε τ. μ. — πρι-
 οῦτόν γε ὄν. Simpl. f. 12. τοιοῦτο δὲ ὄν. Statim post recte
 idem utroque loco cum Edd. Ald. et Bass. ἔχει, pro quo
 Steph. Cornarii iussu dedit ἔχειν.

63. Ἄλλὰ μὴν τό γε μεμερισμένον — Unum si totum est,
 partes habere necesse est. Iam etiamsi partes habeat, potest
 tamen, quando partes omnes in unum collectae intelliguntur
 (ἐπὶ τοῖς μέρεσι πᾶσι), pro uno haberi, atque ita πάθος ἔχειν
 τοῦ ἐνός. At vero quod nonnisi τὸ πάθος τοῦ ἐνός habet, id
 non potest esse ipsum unum (αὐτὸ τὸ ἐν); huic enim acci-
 dere non potest, ut sit unum; sed est semper et per se unum.
 — In his Ἄλλὰ μὴν — πάθος μὲν τοῦ ἐνός ἔχειν, post ἐνός in
 Atl. et Bass. insertum τοῖς Simplicius f. 12. et f. 19. recte
 omittit.

63. Τὸ δὲ γε τοιοῦτον — οὐ συμφων. τῷ λόγῳ. Vulgo τῷ
 ὄλῳ. Simpl. τῷ λόγῳ ὄλῳ, idque reddidit ficius: cum uni-

Πότερον δὴ πάθος ἔχον τὸ ὄν τοῦ ἐνός οὕτως ἔν τε ἔσαι καὶ ὄλον, ἢ παντάπασι μὴ λέγωμεν ὄλον εἶναι τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Καλεπὴν προβέβληκας αἴρεσιν. ΞΕ. Ἀληθέστατα μέντοι λέγεις· πεπονθός τε γὰρ τὸ ὄν ἐν εἶναί πως οὐ ταυτὸν ὄν τῷ ἐνὶ φανείται καὶ πλέονα δὴ τὰ πάντα ἐνός ἔσαι; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν εἴαν γε τὸ ὄν μὴ ἦ 64. ὄλον διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ ὑπ' ἐκείνου πάθος, ἢ δὲ αὐτὸ τὸ ὄλον, ἐνδεδὲς τὸ ὄν ἑαυτοῦ ξυμβαί-

*versa ratione minime consonabit, quam scripturam ex διττο-
γραφίᾳ profectam apparet. Unice verum est τῷ λόγῳ, quod
refertur ad proxime praegressa illa κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. Ver-
bum τοιοῦτον statim, ut saepe, explicatur additis his ἐκ πολ-
λῶν μερῶν ὄν. V not. ad Phaedon. §. 71.*

63. Πότερον δὴ πάθος ἔχον τὸ ὄν — Hic quoque non cup-
tanter, quod ratio flagitabat, τὸ ὄν pro τὸ ὄλον cum Schlei-
ermachero reposui. Nam qui quaeri hic denuo possit, quod
satis iam demonstratum est, *an totum eo sit unum totumque
quod πάθος habeat τοῦ ἐνός?* Agi potius hic oportet de *eo,*
quod est (περὶ τοῦ ὄντος), non de *totō.* Sed rem conficiunt
seqq. quibus manifesto haec repetuntur: *πεπονθός τε γὰρ τὸ
ὄν ἐν εἶναί πως* etc., ac deinde §. seq. *καὶ μὴν εἴαν γε τὸ ὄν
μὴ ἦ ὄλον.* — *πεπονθός τε γὰρ εἶναί πως,* aliquo modo, qua-
tenus cunctae partes in unum coeunt. — *φανείται.* Sic Simpl.
Vulgo φαίνεται.

§. 64. Καὶ μὴν εἴαν γε τ. ὄ. μὴ ἦ ὄλον. Ita Simpl. Edd.
ἦ μὴ ὄλ. — *διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ ὑπ' ἐκείνου πάθ. quoniam
tum non esset ipsum per se unum, sed tantum τὸ πάθος τοῦ
ἐν εἶναι haberet;* hoc enim est τὸ ὑπ' ἐκείνου (sc. τοῦ ἐνός)
πάθος. Cf. not. ad Phaedon. §. 110. Omissae autem in his
vocalae *ἂν* exempla saepius occurrunt. — *ἦ δὲ αὐτὸ τὸ ὄλον, si
autem ipsum per se ὄλον extit.* Quod mox simpliciter di-
citur τὸ ὄλον, non αὐτὸ τὸ ὄλον, dubito an idonea sit causa,
cur h. l. scribendum putemus ἦ δὲ αὐτὸ τὸ ὄλον. Pro *σερόμι-*

κει. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Καὶ κατὰ τοῦτον δὴ
τὸν λόγον ἑαυτοῦ φερόμενον οὐκ ὄν ἔσαι τὸ ὄν.
ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Καὶ ἐνός γε αὖ πλείω τὰ
πάντα γίγνεται, τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ὄλου χω-
ρὶς ἰδίαν ἑκατέρου φύσιν εἰληφότος. ΘΕΑΙ. Ναί.
ΞΕ. Μὴ ὄντος δέ γε τοπαράπαν τοῦ ὄλου, ταῦ-
τά τε ταυτὰ ὑπάρχει τῷ ὄντι καὶ πρὸς τῷ μὴ
^{1.} εἶναι μὴδ' ἂν γενέσθαι ποτὲ ὄν. ΘΕΑΙ. Τί δὴ;
ΞΕ. Τὸ γενόμενον ἀεὶ γέγονεν ὄλον, ὥστε οὔτε οὐ-
σίαν οὔτε γένεσιν ὡς οὔσαν δεῖ προσαγορεύειν τὸ
ἐν ἢ τὸ ὄλον ἐν τοῖς οὔσι μὴ τιθέντα. ΘΕΑΙ. Παν-
τάπασιν

von deinde Simpl. φερούμενον. — ταῦτά τε ταυτὰ ὑπάρχει τῷ ὄντι sc. τὸ ἐνδὲς εἶναι ἑαυτοῦ καὶ τὸ οὐκ ὄν εἶναι. — μὴδ' ἂν γεν. ποτὲ ὄν. Simpl., addito articulo, ποτὲ τὸ ὄν. Sed ad γενέσθαι subaudiendum αὐτὸ, recteque hic abest articulus, ut ante in verbis οὐκ ὄν ἔσαι τὸ ὄν.

64. Τὸ γενόμενον ἀεὶ γίγ. ὄλον, ubi peracta est γένεσις, totum aliquod semper produsse et extare necesse est. Quae adduntur, ὥστε οὔτε οὐσίαν — τιθέντα, in his, quod primus notavit Schleierm., gravem oratio corruptelam suscepit. Quippe quaeritur h. l., quid consequi necesse sit, si quis τὸ ὄλον omnino esse neget (μὴ ὄντος τοπαράπαν τοῦ ὄλου); si quis τὸ ἐν non ponat ἐν τοῖς οὔσι, de eo ne verbo quidem mentio facta in praecedd., neque vero fieri potuit, quum tota haec disputatio pertineat ad eos ipsos, qui τὸ ὄν unum (ἐν) esse statuant. Apertum itaque est, ista τὸ ἐν ἢ a Platone scribi non potuisse; unde tamen quid exsculpas, non perinde facile est ad inveniendum. Quam enim perspicacissimus ille Platonis interpres medelam suasit, ut corrigatur τῷ ἐν, etsi lenissima est, tamen dicendi hoc genus προσαγορεύειν τινὶ οὐσίαν non est attribuere, assignare alicui essentiam (hoc foret προσέπειν, ἐπιφέρειν τινὶ οὐσίαν), sed appellare aliquid essentiam (v.

τάπασιν ἔοικε ταῦθ' οὕτως ἔχειν. ΞΕ. Καὶ μὴν οὐδ' ὅποσονοῦν τι δεῖ τὸ μὴ ὅλον εἶναι· ποσόν τι γὰρ ὄν, ὅποσον ἂν ἦ, τοσοῦτον ὅλον ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ γε. ΞΕ. Καὶ τοίνυν 65. ἄλλας μυρίας ἀπεράντους ἀπορίας ἕκασον εἰληφὸς φανέεται τῶ τὸ ὄν εἶτε δύο τινὲ εἶτε ἐν μόνον εἶναι λέγοντι. ΘΕΑΙ. Δηλοῖ σχεδὸν καὶ τὰ e. νῦν ὑποφαίνοντα συνάπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου μείζω, καὶ χαλεπωτέραν φέρον περὶ τῶν ἐμπροσθεν αἰεὶ ῥηθέντων πλάνην. ΞΕ. Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβολογούμενους ὄντος, τε πέρι καὶ μὴ

(v. not. ad Cratyl §. 6.). Adde quod, etsi in hac disputatione τὸ ὄν prorsus aequale idemque τῶ ἐν ponitur causae tamen nihil apparet, cur non potius τῶ ὄντι quam τῶ ἐν hic scripserit Plato, quum in proximis saepius τὸ ὄν usurparit, non τὸ ἐν. His adducor, ut corrigendum suspicer — δεῖ προμαρτυρεῖν τὸν τὸ ὅλον ἐν τοῖς οὐσι μὴ τιθέντα. Nimirum ex eo, quod in universum, non de uno ὄντι, dictum est, τὸ γενόμενον αἰεὶ γεγονέναι ὅλον, sequitur, ut, qui τὸ ὅλον esse neget, ei nulla omnino in re neque οὐσίαν neque γένεσιν ullam ponere liceat. Hoc igitur, quod in universum de omni omnino οὐσία et γενέσει dicitur h. l., nemo non statim ad id ipsum referat, de quo agitur h. l., τὸ ὄν. Eodemque modo universe dicuntur, quae subiiciuntur his, Καὶ μὴ οὐδ' ὅποσονοῦν τι δεῖ τὸ μὴ ὅλον εἶναι.

§. 65. Καὶ τοίνυν ἄλλας μυρίας — Sic pro vulgato ἄλλα μυρία Cod. Paris. Tum pro φανέεται Bas. 2. φαίνεται. Illud etiam Simpl. habet. — ὑποφαίνοντα. Simpl. ὑπεμφαίνοντα. Quod proprie de die illucescente aut vere adventante usurpatur, ὑποφαίνειν, uti h. l., ita et in Epist. VII. p. 347. B. adhibuit Plato: ἂν δ' οὖν γίγνηται τὰ νῦν ὑποφαίνοντα, οἷα εἰκὸς αὐτὰ γίγνεσθαι, ἀπορῶ ὅτι χρήσομαι ἑμαυτῶ.

65. Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβολογ. — οἱ διακριβολογούμενοι πε-

πάντας μὲν οὐ διεληλύθαμεν· ὁμῶς δὲ ἰκανῶς
 ἔχεται· τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας αὐ̄ Θεατέον, ἴν'
 ἐκ πάντων ἴδωμεν ὅτι τὸ ὄν τοῦ μὴ ὄντος οὐδὲν
 εὐπορώτερον εἰπεῖν ὅ,τι ποτ' ἐσί. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν
 p.246^a πορεύεσθαι χρὴ καὶ ἐπὶ τούτους. ΞΕ. Καὶ μὴν
 εἰσὶ γέ ἐν αὐτοῖς οἷον γιγατομαχία τις εἶναι
 διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς οὐσίας πρὸς ἀλ-
 λήλους. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρα-
 νοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου πάντα ἔλκουσι, ταῖς χερ-

εὶ τοῦ ὄντος sunt, quos supra §. 58. dixit ὀρμῆσαι ἐπὶ κρίσει
 τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖά ἐσι, ex quo genere
 citantur. ibi Ionici, Eleatae, Heraclitus et Empedocles; οἱ πε-
 ρὶ τοῦ μὴ ὄντος διακριβολουμένοι ii sunt, quorum in eo ver-
 satur disputatio, ut τὸ μὴ ὄν ne cogitari quidem posse con-
 tendant; §. 47. sq., Protagorei imprimis, deinde Antisthenes
 (v. not. ad Euthyd. §. 36.). — πάντας μὲν οὐ διελ. Ita Eu-
 seb. Praep. Evang. XIV p. 725. C. ubi haec leguntur Τοὺς μὲν
 ταῖν διακριβ. — αἰὲ ξυνέσκη §. seq. Vulgo πάνυ μὲν οὐ δ.
 Sed πάνυ διέχεσθαι pro πάντως διέχ., rem penitus pertracta-
 re, dubito an Graece dicatur; πάνυ autem si quis trahi velit
 ad οὐ, ut sit πάνυ οὐ positum pro οὐ πάνυ, plane non, hoc
 vereor ne magis etiam Hellenismo repugnet. — τοὺς δὲ ἄλ-
 λως λέγοντας. ἄλλως, non ἀκριβῶς, non certo numero de-
 finientes, sitne unum τὸ ὄν an plura. Dio Chrysost. Or. III.
 p. 116. Reisk. Τούτων μὲν οὖν ὁ λόγος ἄλλως ἐπιμνήσθη, παλ-
 λά παθήματα καὶ συμφορὰς ἐκάσθη αὐτῶν ἐκ τοῦ προτέρου
 χρόνου δεῖξαι δυνάμενος· περὶ δὲ τῆς εὐδαίμονός τε καὶ θείας
 καταστάσεως τῆς νῦν ἐπικρατούσης χρὴ διελεθεῖν ἐπιμελέσει-
 ρον. — ἴν' ἐκ πάντων ἴδωμεν. Eusebii hoc ἴδωμεν vulgato εἰδῶ-
 μεν praetuli tum propter praecedens Θεατέον, tum quod non
 sciendi, sed cognoscendi, discendique vi praeditum vocabulum
 requiritur h. l.

65. Καὶ μὴν εἰσὶ γέ — Haec usque ad verba ταυτὸν
 εἶμα καὶ οὐσίαν ὀρμῆζόμενοι protulit Theodorst. Gr. Aff. Cur.

σὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρυὲς περιλαμβάνοντες· τῶν γὰρ τοιούτων ἐφαπτόμενοὶ πάντων διίσχυρίζονται τοῦτο εἶναι μόνον ὃ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφήν τινα, ταυτὸν σῶμα καὶ οὐσίαν ὀρίζομενοι, τῶν δὲ ἄλλων, εἴ τις φησι μὴ σῶμα ἔχον εἶναι, καταφρονοῦντες τοπαράπαν καὶ οὐδὲν b. ἐθέλοντες ἄλλο ἀκούειν. ΘΕΑΙ. Ἡ δεινούς εἴρηκας ἀνδρας· ἦδη γὰρ καὶ ἐγὼ τούτων συχνοῖς περιέτυχον. ΞΕ. Τοιγαροῦν οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμ- 66. φισβητοῦντες μάλα εὐλαβῶς ἀνωθεν ἐξ ἀοράτου

II p. 732. ubi legitur τὰς ἐν χερσὶν — δρυὲς λαβόντες, deinde πάντων σφάδρα διίσχυρίζονται εἰ μόνον ἅπερ ἔχει προσβολήν. — τῶν δ' ἄλλων εἴ τις φησι — Imo εἴ τί τις φησι, uti iam Steph. monuit. Euseb. φήσει. Mox vitiose Cod. Paris. "Ἰδεῖν οὓς εἶρ., quod etiam Ficinus vertit, *Ἰοὶ equidem quos viros dixeris.* Non ἦδειν, sed οἶδα hoc sensu scribi debuerat. Tangi autem h. l. illos, qui nihil praeter atomos et inane esse staterent, Leucippum Democritumque, nemo dubitet; praeter quos Aristippi quoque significationem agnoscit Schleiermach. In Theaeteto §. 33. de eodem genere philosophus: Σ. Ἀθρεῖ δὴ περισκοπῶν, μὴ τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ. Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὐ ἂν δύνανται ἀπερὶ τῶν χερσῶν λαβέσθαι, πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει. Θ. Καὶ μὲν δὴ, ὦ Ζῆκε, σκληροῦς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. Σ. Εἰσὶ γὰρ, ὦ παῖ, μάλ' εὐ ἀμεισοί. Tum Euseb. τούτων πλέον συχνοῖς προσέτυχον. Hesych. περιέτυχον, συνέτυχον. de rep. VIII. p. 566. D. προσγελάει τε καὶ ἀσπάζεται πάντα ὃ ἂν περιτυγχάνῃ. de legg. III. p. 653. E. ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, ac deinde περιτυχόντες ἔργοις γινόμενοις — ἐπὶ τὸν αὐτὸν λόγον ἐηλύθαμεν. Xenoph. Mem. S. III, 10, 2. Οὐ ῥάδιον ἰνὶ ἀνθρώπῳ περιτυχεῖν ἀμεμπτά πάντα ἔχοντι. Ibid. 13, 1. γελῶιον τὸ εἰ μὲν τὸ σῶμα κάκιον ἔχοντι ἀπήνησθαι τῷ, μὴ ἂν ὀργίσιθαι, ὅτι δὲ τὴν ψυχὴν ἀγροί-

ποθὲν ἀμύνονται νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἶδη
 βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι, τὰ δὲ
 ἐκείνων σώματα καὶ τὴν λεγομένην ὑπ' αὐτῶν
 c. ἀλήθειαν κατὰ σμικρὰ διαθραύοντες ἐν τοῖς λό-
 γοῖς γένεσιν ἀντ' οὐσίας φερομένην τινα προσαγο-
 ρεύουσιν· ἐν μέσῳ δὲ περὶ ταῦτα ἄπλετος ἀμφο-
 τέρων μάχη τις, ᾧ Θεαίτητε, ἀεὶ ξυνέσκηε. ΘΕΑΙ.
 Ἀληθῆ. ΞΕ. Παρ' ἀμφοῖν τοίνυν τοῖν γενοῖν κα-

κοτέρως διακειμένα περιέτυχες, τοῦτό σε λυπεῖ; Alterius
 προστυχεῖν hoc significatu apud Platonem unum adhuc exem-
 plum reperi in Epist. VII. p. 327. A. Δίῳν — πρὸς τοὺς τότε
 ὑπ' ἐμοῦ λόγους λεγομένους οὕτως ὀξείως ὑπήκουσε καὶ σφόδρα
 αἰς οὐδέως πάποτε ἂν ἐγὼ προσέτυχον νέαν. Pro quo ἐντυχεῖν in
 Theaeteto posuit §. 5. Εὐ γὰρ ἴσθ' ὅτι, ἂν δὴ πάποτε ἐνέτυ-
 χον, καὶ πάνυ πολλοῖς πεπλησίακα, οὐδένα πω ἠσθόμεν ἔγω
 θαυμασῶς εὐ πεφυκότα, alias plerumque ἐπιτυχεῖν.

§. 66. νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἶδη βιαζόμε. Non suam
 ipsius de ideis doctrinam describi h. l. a Platone, sed Me-
 garicos potissimum philosophos, ab Eleatica profectos disci-
 plina, facile quisque conceder Schleiermachero in Vers.
 V. II. p. 134. De Euclide Diog. Laërt. II. 106. οὗτος ἐν τῷ
 ἀγαθὸν ἀπεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον· ὅτε μὲν γὰρ
 φρόνησιν, ὅτε δὲ θεὸν καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπὰ τὰ δ' ἀν-
 τικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνήρει, μὴ εἶναι φάσκων. — τὴν λεγ. ὑπ'
 αὐτῶν ἀλ. Euseb. ὑπὸ τούτων pro ὑπ' αὐτῶν. Mox id. ἀντ'
 οὐσίας. φερομένην, quae continua agitur mutatione. — ἐν
 μέσῳ, quasi ἐν τῷ μεταίχμιῳ, spatio inter duas acies. Iliad.
 V. ἢ ἄρσε δὲ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο. VI, 120.
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Pro ἄπλετος
 Euseb. ἄπλητος, quod veterum est poëtarum, ut Hesiod. Theog.
 709. V. Ruhnken. ad hymn. in Cerer. v. 83. De voce ἄπλε-
 τος, vastus, immanis, Platoni usurpata etiam de legg. III.
 p. 683. A. ἐν χεῖρονος τινὲς μήκεσιν ἀπλέτοις, vid. intpp. ad
 Moerin p. 24.

τὰ μέρος λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. ΘΕΑΙ. Πῶς οὖν δὴ ληψόμεθα; ΞΕ. Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἶδεσιν αὐτὴν τιθεμένων ῥᾶον· ἡμερώτεροι γάρ· παρὰ δὲ τῶν εἰς σῶμα πάντα ἐλκόντων βία χαλεπώτερον, ἴσως δὲ σχεδὸν ἀδύνατον, ἀλλ' ὧδέ μοι δεῖν δοκεῖ περὶ αὐτῶν δρᾶν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Μάλιστα μὲν, εἴ πη δυνατόν ἦν, ἔργω βελτίους αὐτοὺς ποιεῖν· εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχωρεῖ, λόγῳ ποιῶμεν ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον αὐτοὺς ἢ νῦν ἐθέλοντας ἀν' ἀποκρίνασθαι τὸ γὰρ ἐμολογηθὲν παρὰ βελτιόνων που κυριώτερον ἢ τὸ παρὰ χειρόνων· ἡμεῖς δὲ οὐ τούτων φροντίζομεν, ἀλλὰ τὰληθῆς ζητοῦμεν. ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα. ΞΕ. Κέλευε δὴ τοὺς βελτίους γεγονότας ἀποκρίνασθαί σοι καὶ τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἀφερμῆνευε. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσαι. ΞΕ. Λε-

66. τὸ γὰρ ἐμολογηθὲν παρὰ βελτιόνων. — Sic Cod. Paris cum Ald. et Bas. 1. Ex Bas. 2. ubi prostat περὶ βελτιόνων, mendum hoc fluxit in Stephanianam.

§. 67. καὶ τὸ λεχθὲν — ἀφερμῆνευε, quodque ab iis dictum fuerit, ipsorum quasi nomine et verbis proloquere. Nam pro illis respondendi vices in seqq. sustinet Theaetetus. In his quod vulgo legitur ἐφερμῆνευε, audacter mutavi in ἀφερμῆνευε, quod idem mox §. 70. in Ald. et Bass. compareret, σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ τούτων ἀφερμῆνευε, ubi unus Steph. edidit ἐφερμῆνευε. Praeterea ἀφερμηνεύειν clare proloqui s. explicare, saepius legitur apud Platonem, ut de legg. II. 660. C. ὡς σὺ κατ' Αἴγυπτον ἀφερμηνεύεις. VII. p. 809. B. δεῖ δὲ — πάντα — λόγον ἀφερμηνεύειν. ἐφερμηνεύειν si usquam reperitur, vix aliud sonet quam ἐπεκδηγεῖσθαι, qua potestate voc. ἐφερμηνευτικός apud Grammaticos legitur.

- γόντων δὴ θνητὸν ζῶον εἶ φασιν εἶναί τι. ΘΕΑΙ.
 Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τοῦτο δὲ οὐ σῶμα ἔμψυχον
 ὁμολογοῦσι; ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τιθέντες τι
 P. 247
 a. τῶν ὄντων ψυχὴν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τί δαί;
 ψυχὴν οὐ τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δὲ ἄδικόν φασιν
 εἶναι, καὶ τὴν μὲν φρόνιμον, τὴν δὲ ἀφρονα; ΘΕΑΙ.
 Τί μὴν; ΞΕ. Ἄλλ' οὐ δικαιοσύνης ἕξει καὶ πα-
 ρουσία τοιαύτην αὐτῶν ἐκάστην γίγνεσθαι, καὶ
 τῶν ἐναντίων ἐναντίαν; ΘΕΑΙ. Ναί, καὶ ταῦτα
 ξύμφασιν. ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τό γε δυνατόν τῶ
 παραγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι πάντως εἶναι
 τι φήσουσι; ΘΕΑΙ. Φασὶ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὔσης
 b. οὖν δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως καὶ τῆς ἄλλης ἀρε-
 τῆς καὶ τῶν ἐναντίων καὶ δὴ καὶ ψυχῆς, ἐν ἧ
 ταῦτα ἐγγίγνεται, πότερον ὄρατόν καὶ ἀπτόν εἶ-
 ναι φασὶ τι αὐτῶν ἢ πάντα ἀόρατα; ΘΕΑΙ.
 68. Σχεδὸν οὐδὲν τούτων γε ὄρατόν. ΞΕ. Τί δέ; τῶν
 τοιούτων μῶν σῶμά τι λέγουσιν ἴσχειν; ΘΕΑΙ.
 Τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταυτὰ ἀποκρίνονται πᾶν, ἀλ-
 λά τὴν μὲν ψυχὴν αὐτὴν δοκεῖν σφισι σῶμά τι

§. 68. Τί δέ; τῶν τοιούτων μῶν σῶμά τι — Hoc τι sine dubio ad σῶμα pertinet neque trahi potest ad genit. τῶν τοιούτων, ut ex proximis his intelligitur. ἀλλὰ τὴν μὲν ψυχὴν αὐτὴν δοκεῖν σφισι σῶμά τι κεκτῆσθαι. Itaque ni Plato scripserit τῶν τι τοιούτων μῶν σ. τι λ. ἰ. distinxerim Τί δὲ τῶν τοιούτων; μῶν σῶμά τι λέγ. ἴσχειν (sc. αὐτά); Ut Phaedon. p. 78. Τί δὲ τῶν πολλῶν καλῶν, οἷον ἀνθρώπων ἢ ἵππων —; ἀρεὰ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχει etc. — Τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταυτὰ ἀποκρ. κατὰ ταυτὰ eodem modo. Ita iam Cornarius legit quum veritit secundum eadem. Edd. κατὰ ταῦτα.

κεκτῆσθαι, φρόνησιν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ὧν ἠρώτηκας αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν ἢ μηδὲν εἰ τῶν ὄντων αὐτὰ ὁμολογεῖν ἢ πάντ' εἶναι σώματα διίσχυρίζεσθαι. ΞΕ. Σαφῶς γὰρ ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, βελτίους γεγονόασιν οἱ ἄνδρες· ἐπεὶ τούτων οὐδ' ἂν ἐν ἐπαισχυνθεῖεν οἱ γε αὐτῶν σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθονες, ἀλλὰ διατείνοντ' ἂν, πᾶν δ' μὴ δυνατοὶ ταῖς χερσὶ συμπιέζειν εἰσὶν ὡς ἄρα τοῦτο οὐδὲν τοπαράπαν ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οἶα διανοοῦνται λέγεις. ΞΕ. Πάλιν τοίνυν ἀνερωτῶμεν αὐτούς. Εἰ γάρ τι καὶ σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχωρεῖν ἀσώματον, ἔξαρκεῖ τὸ γὰρ ἐπὶ τε τούτοις ἅμα καὶ ἐπ' ἐκείνοις, ὅσα δ' ἔχει σῶμα, ξυμφυῆς γεγονὸς, εἰς δ' βλέποντες ἀμφοτέρα εἶναι λέγουσι, τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον. Τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν· εἰ δέ τι τοιοῦτον 69.

68. αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν — Xenoph. Mem. Socr. III, 14, 1. Οἱ οὖν τὸ πολὺ φέροντες ἡσχύοντο τὸ μὴ κοιναίνειν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου καὶ τὸ μὴ ἀντιτιθέναι τὸ ἑαυτῶν. Sic recte illa legebantur ante Ernestium, qui primus sincera corrupit. Eurip. Iphig. Aul. 452. Τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὐτῆς αἰδοῦμαι τάλας. — οἱ γε αὐτῶν σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθ. Sparti et ex ipsa terra nati, terrestres animae, quibus nihil commune cum τοῖς ἀνθρώποις et ἀοράτοις. σπαρτοὺς dictos constat Cadmi socios, a Cadmo satos ac terrā procreatos. Pausan. IX, 5. Schol. ad Apollon. Rhod. III. v. 1178. et 1183. Apollod. III, 4. Idem mox §. 71. dicuntur οἱ γηγενεῖς. V. Valcken. ad Eurip. Phoen. v. 670. p. 236.

§. 69. Τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀπ. In Ed. Ald. haec ita distinguuntur: — τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον. τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν· εἰ δέ τι τοιοῦτον πεπενησσι, σκάπει προτεινομ. ἡμῶν ἄρ' ἐθέλ.

πεπόνθασι, σκόπει, προτεινομένων ἡμῶν, ἄρ' ἐθέλοισεν ἂν δέχεσθαι καὶ ὁμολογεῖν τοιοῦδ' εἶναι τὸ ὄν. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ; λέγε καὶ τάχα εἰσόμεθα. ΞΕ. Λέγω δὴ τὸ καὶ ὅποιανοῦν τινα κερτημένον δύναντιν εἴτε εἰς τὸ ποιεῖν ἕτερον, ὅτιοῦν πεφυκός, εἴτε εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φαυλοτάτου, καὶ εἰ μόνον εἰσάπαξ, πᾶν τοῦτο ὄντως εἶναι· τίθεμαι γὰρ ὄρον ὀρίζειν τὰ ὄντα, ὡς ἔστιν οὐκ ἄλλο τι πλὴν δύναμις. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἐπεὶπερ αὐτοὶ γε οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ παρόντι τούτου βέλτιον λέγειν, δέχονται τοῦτο. ΞΕ.

— εἶναι τὸ ὄν. Θ. Τὸ ποῖον δὴ; etc. In Bas. 2. Θ. 'Τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀπορῶεν, εἰ δὴ τι τοιοῦτον πεπόνθασι. Ξ. Σκόπει πρῶτ. — τὸ ὄν. Θ. Τὸ ποῖον δὴ; Quemadmodum interpungere voluit Steph., in cuius Ed. operarum errore deest Theaeteti nomen ante haec τάχ' οὖν ἴσως — πεπόνθασι. Nos, mutato δὴ in δε, veram loci distinctionem resutivimus. εἴτε εἰς τὸ ποιεῖν — Ald. εἴ τις τὸ ποιεῖν. Bass. εἴτε τὸ ποιεῖν. Nostrum restituit Cornarius. Ποιεῖν ἕτερον, ὅτιοῦν πεφυκός est efficere aliud, quidquid est. — καὶ εἰ μόνον εἰσάπαξ. de legg. I. p. 646. B. Γ. ὡς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα, καὶ εἰ μηδενός ἄλλου χάριν, ἀλλὰ τοῦ θαυμαστοῦ τε καὶ ἀτόπου etc. Menon. p. 72. C. Οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν, καὶ εἰ πολλαὶ καὶ παντοδαπαί εἰσιν, ἐν γέ τι εἶδος ταυτὸν ἅπασαι ἔχουσι etc. Aristoph. Acharn. 1020. μέτρησον εἰρήνης τί μοι καὶ πέντ' ἔτη. Quibus locis, ut innumeris aliis, καὶ per se positum est neque cum reliqua sermonis structura cohaeret. — τίθεμαι γὰρ ὄρον ὀρίζειν τὰ ὄντα, ὡς etc. Pono enim, definitionem continere ea quae sunt, ut sint nihil aliud quam vis. Ita etsi haec possunt explicari, subblanditur tamen Boeckhii mei coniectura suadentis, τίθεμαι γὰρ ὄρον ὀρίζων τὰ ὄντα ὡς ἔστιν etc.

69. Ἄλλ' ἐπεὶπερ — τούτου βέλτιον λέγειν. Infra §. 96. καὶ λεπτέον βέλτιόν τι τῶν νῦν εἰρημένων. Cratyl. §. 95. λέγει εἴ

Καλῶς ἴσως γὰρ εἰσύσερον ἡμῖν τε καὶ τούτοις ἕτερον ἂν φανείη. Πρὸς μὲν οὖν τούτους τοῦτο ἡμῖν ἐνταῦθα μενέτω ζυνομολογηθέν. ΘΕΑΙ. Μένει. ΞΕ. Πρὸς δὲ τοὺς ἑτέρους ἴωμεν τοὺς τῶν 70. εἰδῶν φίλους· σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ τούτων p 248 ἀφερμήνευε. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσαι. ΞΕ. Γένεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν χωρὶς που διελόμενοι λέγετε; ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ σώματι μὲν ἡμᾶς γενέσει δι' αἰσθήσεως κοινωνεῖν, διὰ λογισμοῦ δὲ ψυχῇ πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν, ἣν αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ὡς-αὐτως ἔχειν φατέ, γένεσιν δὲ ἄλλοτε ἄλλως. ΘΕΑΙ. Φαμὲν γὰρ οὖν. ΞΕ. Τὸ δὲ δὴ κοινωνεῖν, b. ὧ πάντων ἀρξοῖς, τί τοῦθ' ὑμᾶς ἐπ' ἀμφοῖν φῶ-

τι ἔχεις βέλτιον. Hic ti vel potius οὐδὲν omīssum ut in eod. Cratyl. §. 40. οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον εἰς ὅ,τι ἐπανενήκαμεν εἰς. Xenoph. Anab. III, 2, 37. εἰ μὲν οὖν ἄλλος τις βέλτιον ὄρα, ubi nulla erat mutandi necessitas.

§. 70. τὰ παρὰ τούτων ἀφερμήνευε. Cf. not. ad §. 67. — Γένεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν — λέγετε. Haec est lectio Ald. et Bass., quam mutavit Stephanus Cornarii iussu edens τὴν μὲν οὖν γένεσιν, τὴν δ' οὐσίαν — λέγετε. Mutationem peperit ignorantia obvii fossim apud scriptores loquendi generis, cuius quae protuli exempla ad Theaetet. §. 96., his facili negotio multo plura ex melioribus imprimis Codd. MSS. accedent. Velut, ut unum hoc prof-ram, de rep. V. p. 455. B. in verbis, ἀρα οὕτως ἔλεγες, τὸν μὲν εὐφυῆ πρὸς τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν ῥαδίως τι κινηθάνοι, ὁ δὲ χαλεπῶς; Codicis Paris. auctoritate ista ὁ μὲν futurus editor expungere debet. — διὰ λογισμοῦ δὲ ψυχῇ πρὸς τὴν ὄ. ο. Variatur structura in his πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν, ne dativo ψυχῇ alius statim τῇ ὄντως οὐσίᾳ adderetur. Aperte enim haec πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν praecedenti respondent γένεσι. — ἐπ' ἀμφοῖν, in utroque, et τῇ γένεσι et τῇ οὐσίᾳ.

μεν λέγειν; ἄρ' οὐ τὸ νῦν δὴ παρ' ἡμῶν ῥηθέν;
 ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Πάθημα ἢ ποίημα ἐκ
 δυνάμεώς τινος ἀπὸ τῶν πρὸς ἀλλήλα ξυνιόντων
 γιγνόμενον. Τάχ' οὖν, ὦ Θεαίτιτε, αὐτῶν. τὴν
 πρὸς ταῦτα ἀπόκρισιν σὺ μὲν οὐ κατακούεις,
 ἐγὼ δὲ ἴσως διὰ συνήθειαν. ΘΕΑΙ. Τίν' οὖν δὴ
 71. λέγουσι λόγον; ΞΕ. Οὐ συγχωροῦσιν ἡμῖν τὸ
 c. νῦν δὴ ῥηθέν πρὸς τοὺς γηγενεῖς οὐσίας πέρι.
 ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ἰκανὸν ἔθεμεν ὅρον που
 τῶν ὄντων, ὅταν τῷ παρῆ ἢ τοῦ πάσχειν ἢ δρᾶν
 καὶ πρὸς τὸ σμικρότατον δύναμις; ΘΕΑΙ. Ναί.

70. σὺ μὲν οὐ κατακούεις, tu non clare et penitus perci-
 pis. Auctor dialogi Ἐραστῶν nomine inscripti init. ἐτυγχάνειν
 οὖν δύο τῶν μειρακίων ἐρίζοντε, περὶ ὅτου δὲ, οὐ σφόδρα κατή-
 κουον. Ibid. p. 133. Β. λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ἵν' αὐτοῦ κατα-
 κούει τὰ παιδικά.

§. 71. Ἰκανὸν ἔθεμεν ὅρον — Similiter conformata sermo-
 nis structura Hipp. Mai. §. 6. πολλοῖς συνδοκεῖ, ὅτι τὸν σοφὸν
 αὐτὸν αὐτῷ μάλιστα δεῖ σοφὸν εἶναι. τούτου δ' ὅρος ἐστὶν ἄρα,
 ὅς ἂν πλείστον ἀργύριον ἐργάσῃται. Neque multum hinc distat,
 quae magis etiam a nostro recedit sermone, illa loquendi ra-
 tio Herodot. I, 136. Ἀνδραγαθίη δ' αὕτη ἀποδέκεται μετὰ τὸ
 μάχεσθαι εἶναι ἀγαθόν, ὅς ἂν πολλοὺς ἀποδέξῃ παῖδας. Ari-
 stoph. Thesmoph. 177. sqq. Ἀγαθόν, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις
 ἐν βραχεῖ πολλοὺς καλῶς οἴσῃτε συντέμνει λόγους. Xenoph.
 Hellen II, 3. 51. Ἐγὼ — νομίζω, προστάτου ἔργον εἶναι οἴου
 δεῖ, ὅς ἂν ὄρῃν τοὺς φίλους ἐξαπατωμένους μὴ ἐπιτρέπη. Dio
 Chrysost. Or. II, p. 90. ὡς καὶ τοῦτο ἰκανὸν σημεῖον ἀρετῆς ἢ
 κακίας, οἵτινες ἂν ἐγκρατῶς τὰς εὐτυχίας ἢ τουναντίον μετ'
 ὑβρείως φέρωσιν. Xenoph. Anab. II, 6, 6. Ταῦτα οὖν φιλοπο-
 λέμου δοκεῖ ἀνδρὸς ἔργα εἶναι, ὅστις, ἐξόν — εἰρήνην ἄγειν ἀνευ
 αἰσχύνης καὶ βλάβης, αἰρεῖται πολεμεῖν. Quae afferre debebam
 ad Phaedon. §. 35. — καὶ πρὸς τὸ σμικρότατον, vel ad mi-
 nimum faciendum patiendumve.

ΞΕ. Πρὸς δὴ ταῦτα τόδε λέγουσιν, ὅτι γένεσι
 μὲν μέτεσι τοῦ πάσχειν καὶ ποιεῖν δυνάμεως·
 πρὸς δὲ οὐσίαν τούτων οὐδέτερου τὴν δύναμιν
 ἀρμόττειν φασί. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν λέγουσί τι; ΞΕ.
 Πρὸς ὃ γε λεκτέον ἡμῖν, ὅτι δεόμεθα παρ' αὐ-
 τῶν ἔτι πυθέσθαι σαφέστερον, εἰ προσομολογοῦσι d.
 τὴν μὲν ψυχὴν γιγνώσκειν, τὴν δ' οὐσίαν γιγνώ-
 σκεσθαι. ΘΕΑΙ. Φασὶ μὴν τοῦτό γε. ΞΕ. Τί
 δέ; τὸ γιγνώσκειν ἢ τὸ γιγνώσκεισθαι φατε ποίη-
 μα ἢ πάθος ἢ ἀμφοτέρων; ἢ τὸ μὲν πάθημα,
 τὸ δὲ θάτερον; ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδέτε-
 ρου τούτων μεταλαμβάνειν; ΘΕΑΙ. Δῆλον ὡς
 οὐδέτερον οὐδέτερου· τὰναντία γὰρ ἂν τοῖς ἐμ-
 προσθεν λέγοιεν. ΞΕ. Μανθάνω τόδε γε, ὡς τὸ
 γιγνώσκειν εἴπερ ἔσαι ποιεῖν τι, τὸ γιγνώσκόμε e.

71. ἢ τὸ μὲν πάθημα, τὸ δὲ θάτερον — Genuina haec sunt haud dubie, quamvis desint in Bas. 2. nec latine legantur in germana Ficini versione. Quippe praeterquam quod τὸ γιγνώσκειν per se ipsum esse potest vel πάθημα vel ποίημα τι vel utrumque, itemque τὸ γιγνώσκεισθαι, fieri potest, ut, quum alterum πάθημα sit, alterum sit ποίημα. Non igitur redundant haec; imo si absint, proxima ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδέτερου τούτων μεταλαμβάνειν cum praeced. non cohaerebunt. πάθημα autem hoc miror sic statim post πάθος illatum. An primitus scriptum ποίημα?

71. Δῆλον ὡς οὐδέτερον — In Edd. Bass. et Steph. loquentium in his vices ita distribuuntur: — μεταλαμβάνειν; δῆλον ὡς — λέγοιεν. Θ. Μανθάνω τόδε γε. Ξ. Ὡς τὸ γιγνώσκειν —. Sed haec δῆλον ὡς — λέγοιεν, interrogationi suae prorsus praeter Platonicum dialogi morem subiiceret ipse Eleates, praesertim quum Theaeteto partes tribuerit illorum hominum verbis

νον ἀναγκαῖον αὐτῷ συμβαίνει πάσχειν· τὴν οὐσίαν δὴ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον γιγνώσκομένην ὑπὸ τῆς γνώσεως, καθόσον γιγνώσκεται, κατὰ τοσοῦτον κινεῖσθαι διὰ τὸ πάσχειν, ὃ δὴ φάμεν οὐκ ἂν γενέσθαι περὶ τὸ ἡρέμοῦν. ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς.

72. ΞΕ. Τί δαί πρὸς Διός; ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζῶην καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἢ ῥαδίως πεισθισόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι, μηδὲ p. 249^a ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ ἅγιον νοῦν οὐκ ἔχον ἀκίνητον ἕως εἶναι; ΘΕΑΙ. Δεινὸν μὲν τ' ἂν, ὃ ξένη, λόγον συγχωροῖμεν. ΞΕ. Ἄλλὰ νοῦν μὲν ἔχειν, ζῶην δὲ μὴ φῶμεν; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Ἄλλα ταῦτα μὲν ἀμφοτέρωθεν ἐνόντ' αὐτῷ λέγομεν, οὐ μὲν ἐν ψυχῇ γε φήσομεν αὐ-

ad singula respondendi §. 70. init. Porro Eleatae adsignata haec sic procul dubio adiunxisset Plato: ἢ δὴλον, ὃ Θεαίτι. In Cod. Paris. sic distinctum: Θ. Μανθάνω. Ξ. Τόδε γε, ὡς —. In Ald. autem Theaeteto tribuuntur haec, Μανθάνω τόδε γε ὡς τὸ γινώσκειν — συμβαίνει πάσχειν, Eleatae et praeced. illa τί δὲ τὸ γινώσκειν — λέγοιεν et quae subsequuntur, τὴν οὐσίαν — περὶ τὸ ἡρέμοῦν. De vera loci distinctione adeo evidente ut ipsa se oculis ingerat, primus monuit Heusdius.

§. 72. Τί δαί πρὸς Διός; ὡς ἀλ. — ἢ ῥαδίως πεισθ. Simplicius in Aristot. Phys. III. f. 92. ubi haec profert usque ad verba μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ, omisit hoc ἢ. de rep. II. p. 396. B. τί δέ; ἵππους χρεμετίζοντας καὶ ταύρους μυκωμένους καὶ ποταμούς· ψαφουῦντας — καὶ πάντα αὐτὰ τοιαῦτα ἢ μιμησονται; V. p. 469. C. τί δέ; σκυλεύειν, ἣν δ' ἐγὼ, τοὺς τελευταίαντας πλὴν ὀπλων, ἐπειδὴν νικήσωσιν, ἢ καλῶς ἔχει ἢ οὐ; Xenoph. Oecon. 12, 15. τί δέ; ἔφην ἐγὼ, οἵτινες αὐτῶν ἐρωτικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνειν, ἢ καὶ οὗτοι ἀδύνατοί εἰσι — παιδεύεσθαι; Mox id. Simpl. λόγ. συγχωροῖμεν ἂν.

τὸ ἔχειν αὐτά; ΘΕΑΙ. Καὶ τίν' ἂν ἕτερον ἔχοι
 τρόπον; ΞΕ. Ἄλλὰ δῆτα νοῦν μὲν καὶ ζῶν
 καὶ ψυχὴν, ἀκίνητον μὲντοι τοπαράπαν ἔμφυχον
 ὃν ἐσάναι; ΘΕΑΙ. Πάντα ἔμοιγε ἄλογα ταῦτ'
 εἶναι φαίνεται. ΞΕ. Καὶ τὸ κινούμενον δὴ καὶ κί- ^{b.}
 νησιν συγχωρητέον ὡς ὄντα. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;
 ΞΕ. Ξυμβαίνει δ' οὖν, ὧ Θεαίτητε, ἀκινήτων τε
 ὄντων, νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ.
 ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ. Καὶ μὴν ἔάν αὐ φε- 73.
 ρόμενα καὶ κινούμενα πάντ' εἶναι συγχωρῶμεν,
 καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ταυτὸν τοῦτο ἐκ τῶν ὄντων
 ἐξαιρήσομεν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τὸ κατὰ ταυτὰ
 καὶ ὡσαύτως καὶ περὶ τὸ αὐτὸ δοκεῖ σοι χωρὶς
 εἰσαίσεως γενέσθαι ποτ' ἂν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. ^{c.}

72. Ἄλλὰ δῆτα νοῦν μὲν — καὶ ψυχὴν sc. ἔχειν, quod
 etsi facile excidere post ψυχὴν potuerit, non tamen ego sine
 Codd. auctoritate intruserim. Tum Simpl. γελοῖα pro ἄλο-
 γα, deinde συγχωρητέον pro συγχωρ. — Ξυμβαίνει δ' οὖν, ὧ
 Θεαίτ., ἀκινήτων τε ὄντ. Pro δ' οὖν Simpl. νοῦν, ὀmisso dein-
 de τε post ἀκινήτων. Haec vero ut scripta sunt ἀκινήτων τε
 ὄντων, ne nulla hinc exeat sententia, genitivus hic ἀκινήτων ὄν-
 των pendere putandus est a seq. μηδενί. Atqui eorum, quae
 immobilia sunt, nihil mente praeditum esse, id non nunc
 demum efficitur, sed iam ante dictum fuit vel sumptum po-
 tius tanquam clarum per se et apertum verbis Ἄλλὰ δῆτα
 νοῦν μὲν καὶ — ψυχὴν (ἔχειν), ἀκίνητον μὲντοι τοπαράπαν ἔμ-
 ψυχον ὃν ἐσάναι; Haec me movent, ut sinceram scripturam
 fuisse putem ἀκινήτων τε ὄντων τῶν ὄντων, νοῦν —. Haec νοῦν
 μηδενί — μηδαμοῦ cum vertit Ficinus, mentem nulli rerum
 immobilium nusquam nullo modo de nullo adesse, post μη-
 δαμοῦ insertum videtur legisse μηδαμῆ. Non male.

- Τί δ', ἀνευ τούτων νοῦν καθορᾶς ὄντα ἢ γενόμενον ἂν καὶ ὅπουοῦν; ΘΕΑΙ. Ἦμισα. ΞΕ. Καὶ μὴν πρὸς γε τούτον παντὶ λόγῳ μαχητέον, ὃς ἂν πιστήμην, ἢ φρόνησιν ἢ νοῦν ἀφανίζων ἰσχυρίζηται περὶ τινος ὀπιοῦν. ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΞΕ. Τῷ δὴ φιλοσόφῳ καὶ ταῦτα μάλιστα τιμῶντι πᾶσα, ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη διὰ ταῦτα μῆτε τῶν ἐν ἢ καὶ τὰ πολλὰ εἶδη λεγόντων τὸ πᾶν ἐσηκός ἀποδέχεσθαι, τῶν δὲ αὖ πανταχῆ τὸ ὄν κινούντων μηδὲ τοπαράπαν ἀκούειν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν παιδῶν εὐχὴν, ὅσα ἀκίνητα καὶ κεινημένα, τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν, ξυναμφότερα λέγειν.
74. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα. ΞΕ. Τί δὴ οὖν; ἄρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιεληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Βαβαὶ μὲν τ' ἂν ἄρα, ὧ Θεαίτητε, ὡς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ

§. 73. Τί δ', ἀνευ τούτων — ὅπουοῦν; Ficin. *Cernis usquam sine his mentem vel fuisse vel esse (imo futurum esse); ut reperisse in suo codice videatur ἢ ὄντα ἢ γενόμεν.* Pro καθορᾶς Cod. Paris. καθορᾶν et ὀπιοῦν pro ὅπουοῦν, mox τῷ δὴ φιλοπόνῳ pro τῷ δὴ φιλοσόφῳ.

73. ὅσα ἀκίνητα καὶ κεινημένα — Horum neque sensum neque structuram expedito nisi cum Schleiermachers legatur, ὡς ἀκίνητα καὶ κεινημένα τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν ξυναμφότερα, λέγειν. — κατὰ τὴν τῶν παιδ. εὐχ. secundum votum puerorum, ut immobilia moveantur, optantium. Verbum ξυναμφότερα non ad λέγειν, sed ad praecedd. pertinet τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν. §. 75. (ὐκ ἄρα κινήσεις καὶ στάσεις ἐστὶ ξυναμφότερον τὸ ὄν, ἀλλ' ἕτερον δὴ τι τούτων.

§. 74. Βαβαὶ μὲν τ' ἂν ἄρα, ὧ Θεαίτ. Non levem haec corruptelam subiisse, satis vel ex particulis hisce intelligitur,

γνώσεσθαι περί τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως. ΘΕΑΙ. Πῶς αὖ καὶ τί τοῦτ' εἴρηκας; ΞΕ. ὦ μακάριε, οὐκ ἔννοεῖς ὅτι νῦν ἐσμεν ἐν ἀγνοίᾳ τῇ πλείεῃ περὶ αὐτοῦ, φαινόμεθα δέ τι λέγειν ἡμῖν αὐτοῖς; ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ γοῦν ὅπῃ δ' αὖ λελήθαμεν οὕτως ἔχοντες, οὐ πάνυ ξυνήμι. ΞΕ. Σκόπει δὴ σαφέστερον, εἰ ταῦτα νῦν ξυνομολογοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθείμεν ἅπερ αὐτοὶ τότε ἠρωτῶμεν τοὺς λέγοντας εἶναι τὸ πᾶν θερμόν καὶ ψυχρόν. ΘΕΑΙ. Ποῖα, ὑπόμνησόν με. ΞΕ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ πειράσομαί γε δρᾶν τοῦτο ἐρωτῶν σε καθάπερ ἐκείνους τότε, ἵνα ἅμα τι καὶ προῖωμεν.

μὲντ' ἂν ἄρα post interiectionem βαβαὶ absurde inculcatis. Nam ὡς ad βαβαὶ pertinet manifeste. de rep. II. p. 361. D. βαβαὶ, ἣν δ' ἐγώ, ὃ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐξῆρωμένως κάτερον — ἐκκαθαίρεις τῶν ἀνδρῶν. Ibid. V p. 459. B. βαβαὶ, ὃ φίλε ἱταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων etc. Atque pro μὲντ' ἂν in Cod. Paris. scriptum exiit μέτ' ἂν, cui in margine appositum μηδὲν ἂν, ibidemque in marg. pro περι τὴν legitur πλὴν τὴν. His si conferatur Ficini haec versio: *Papae, o Theaetete, quanta nunc in ambiguitate versamur! nihil enim aliud nunc praeter difficultatem considerandi nosse mihi videtur*, itemque illa Cornarii ex Cod. MS. Platonem interpretati, *Papae, o Theaetete, ita mihi nunc videtur nihil de ipso praeterquam considerandi ambiguitatem nosse!* vestigia certe germanae scripturae referre haec, quam illinc eruimus, videbitur: βαβαὶ ἄρα, ὃ Θεαίτητε, ὡς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ μηδὲν ἂν γνώσεσθαι περί πλὴν τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως. ἄρα post βαβαὶ eodem modo positum Alcib. I, p. 118. B. βαβαὶ ἄρα, ὃ Ἀλκιβιάδη, εἶον πάθος πέπονθας. — Ἐμοὶ γοῦν sc. φαινόμεθα τι λέγειν. Scripsi Ἐμοὶ γοῦν pro Ἐμοιγ' οὖν. Mox meliores libri haud dubie dabunt ἐπερωτηθῆμεν. — τότε ἠρωτῶμεν V. §. 60.

75. ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς. ΞΕ. Εἶεν δὴ· κίνησιν καὶ στάσιν
 ἄρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις; ΘΕΑΙ.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Καὶ μὴν εἶναί γε ὁμοίως φῆς
 ἀμφοτέρα αὐτὰ καὶ ἐκάτερον; ΘΕΑΙ. Φημί γὰρ
 b. οὖν. ΞΕ. Ἄρα κινεῖσθαι λέγων ἀμφοτέρα καὶ
 ἐκάτερον, ὅταν εἶναι συγχωρῆς; ΘΕΑΙ. Οὐδα-
 μῶς. ΞΕ. Ἄλλ' ἐσάναι σημαίνεις λέγων αὐτὰ
 ἀμφοτέρα εἶναι; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Τρίτον
 ἄρα τι παρα ταῦτα τὸ ὄν ἐν τῇ ψυχῇ τιθεῖς,
 ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν τε στάσιν καὶ τὴν κίνησιν πε-
 ριεχομένην συλλαβῶν καὶ ἀπιδῶν αὐτῶν πρὸς
 τὴν τῆς οὐσίας κοινωσίαν, οὕτως εἶναι προσείπας
 c. ἀμφοτέρα; ΘΕΑΙ. Κινδυνεύομεν ὡς ἀληθῶς τρί-
 τον ἀπομαντεύεσθαι τι τὸ ὄν, ὅταν κίνησιν
 καὶ στάσιν εἶναι λέγωμεν. ΞΕ. Οὐκ ἄρα κινήσεις
 καὶ στάσεις ἐστὶ ζυναμφοτέρον τὸ ὄν, ἀλλ' ἕτερον
 δὴ τι τούτων. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Κατὰ τὴν αὐ-
 τοῦ φύσιν ἄρα τὸ ὄν οὔτε ἐσηκεν οὔτε κινεῖται.
 ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ. Ποῖ χρὴ τὴν διάνοιαν ἐτι
 τρέπειν τὸν βουλόμενον ἐναργῆς τι περὶ αὐτοῦ
 παρ' ἑαυτῷ βεβαιώσασθαι; ΘΕΑΙ. Ποῖ γὰρ;
 ΞΕ.

§. 75. Τρίτον ἄρα τι — Hoc pro vulgato ἄρτι substituendum monuit iam Schleierm. Paullo post in his κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ex Ald. et Bass. αὐτοῦ revocavi pro eo, quod Steph. edidit, αὐτοῦ. In seqq. Ποῖ χρὴ τὴν διάνοιαν ἐτι τρέπειν etc. peritum Platonici sermonis lectorem offendat paullulum hoc asyndeton. Euthyd. §. 44. Ποῖ οὖν, ἔφην ἐγὼ, τραπίμαθ' ἂν ἐτι;

ΞΕ. Οἶμαι μὲν οὐδαμῶσε ἔτι βράδιον. Εἰ γὰρ τι μὴ κινεῖται, πῶς οὐχ ἔσηκεν; ἢ τὸ μηδαμῶς ἕως πῶς οὐκ αὖ κινεῖται; τὸ δὲ ὄν ἡμῖν νῦν ἑκτὸς τούτων ἀμφοτέρων ἀναπέφανται· ἢ δυνατὸν οὖν τοῦτο; ΘΕΑΙ. Πάντων μὲν οὖν ἀδυνατώτατον. ΞΕ. Τόδε τοίνυν μνησθῆναι δίκαιον ἐπὶ 76. τούτοις. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ὅτι τοῦ μὴ ὄντος ἐρωτηθέντες τοῦνομα ἐφ' ὅτι ποτὲ δεῖ φέρειν, πάση συνεχομέθα ἀπορία· μέμνησαι; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Μῶν οὖν ἐν ἐλάττονί τινι νῦν ἴσμεν ἀπορία περὶ τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ μὲν, ὡς e. ξένη, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, ἐν πλείονι φαινόμεθα. ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐνταῦθα κείσθω διηπορημένον· ἐπειδὴ δὲ ἐξίσου τό τε ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν ἀπορίας μετελήφατον, νῦν ἐλπίς ἤδη, καθάπερ ἂν αὐτῶν θάτερον εἴτε ἀμυδρότερον εἴτε σαφέστερον ἀναφαίνηται, καὶ θάτερον οὕτως ἀναφανείσθαι· καὶ εἰ μὴ μᾶλλον ἰδεῖν δυνάμεθα, τὸν γοῦν λόγον ὅπῃπερ ἂν οἰοίτε ὧμεν εὐπρεπέσα- p. 25x
a.

§. 76. πάση συνεχομέθα ἀπορία. Vulgo συνεχομέθα. Illud et ratio postulat et expressit Ficinus: Quod de non entis nomine interrogati, cuius conveniret, declarare nequimus.

76. καὶ θάτερον οὕτως ἀναφανείσθαι. Sic nihil dubitavi corrigere, quod prostat in Edd. ἀναφαίνεσθαι. Eodem in genere peccatum fuit §. 63. extr. — τὸν γοῦν λόγον — διαξόμεθα. Manifesto vitio in Edd. hucusque propagatum fuit διασόμεθα, quo vocabulo contrarium prorsus significatur quam quo opus est h. l. Dio Chrysost. Or. VII. init. ἴσως γὰρ οὐ μόνον πρεσβυτικὸν πολυλογία καὶ τὸ μηδένα διαθεῖσθαι βραδίας

τα διωξόμεθα οὕτως ἀμφοῖν ἅμα. ΘΕΑΙ. Κα-
 77. λῶς. ΞΕ. Λέγωμεν δὴ καθ' ὄντινά ποτε τρόπον
 πολλοῖς ὀνόμασι ταυτὸν τοῦτο ἐκάστοτε προσαγο-
 ρεύομεν. ΘΕΑΙ. Οἷον δὴ τί; παράδειγμα εἰπέ. ΞΕ.
 Λέγομεν ἀνθρώπων δήπου πύλλ' ἅττα ἐπονομάζον-
 τες, τὰ τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐτῶ καὶ τὰ σχή-
 ματα καὶ τὰ μεγέθη καὶ κακίας καὶ ἀρετὰς, ἐν οἷς
 πᾶσι καὶ ἑτέροις μυρίοις οὐ μόνον ἀνθρώπων αὐ-
 β. τὸν εἶναί φαμεν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸν καὶ ἕτερα

τῶν ἐμπιπτόντων λόγων. *Repositum illud a nobis tum sensus requirit, tum liquido reddidit Ficinus vertens, sermonem — persequamur. de rep. V. p. 454. A. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἶδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διάκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐκνότησιν, ἔριδι, οὐ διαλέκτα πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Xenoph. Mem. II, 1 34. οὕτω πως διάκειν Πρωδικὸς τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλίου παιδεύσιν· ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἐτι μεγαλειοτέρως ἐήμασιν etc., ubi ab Hemsterhusio excogitatum et probatum a Ruhnkenio διάκειν (a διοικεῖν) nē temporis quidem ratio admittit. Aut διοικεῖν enim scribere aut διάκησε debuit Xenophon, quum extaret adhuc, de quo agit ibi, Prodicī scriptum. Conf. ibi §. 22.*

§. 77. καθ' ὄντινά ποτε τρόπον. — Vulgatius foret ὄντινα (vel τίνα) ποτέ τρόπον, neque tamen illud est infrequens. Cratyl. §. 57. ἔχεις ἂν εἰπεῖν πῶς καθ' ὄντινα τρόπον καλεῖται; Phileb. p. 20. A. εἴ πη καθ' ἕτερόν τινα τρόπον οἶδ' εἰ — δη-
 λῶσαι etc. Politic. p. 366. B. ὡς ἐστὸν κατὰ δή τινα τρόπον — ἔχοντε — Xenoph. Cyrop. VIII, 2, 5. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπώνηται. Demosth. in Leptin. §. 105. Εἰ γὰρ ἂ κατὰ μὴδὲνα ἄλλον ἔχουσι τρόπον δεῖξαι δίκαιον ὑμᾶς ἀφελῆσθαι etc. — Οἷον δὴ τί; πα-
 ράδειγμα εἰπέ. Perperam vulgo ὄϊον δὴ τί παρὰδ. V. not. ad Theaetet. §. 150. — Λέγομεν ἀνθρώπων etc. Simplicius haec usque ad verba οἰόμενος τοῦτο αὐτὸ εὐρηκίαι affērens in Aristot. Phys. I. f. 21. b., omisso λέγομεν, post ἀνθρώπων inseruit

ἀπείρα, καὶ τὰλλα δὴ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὕτως ἐν ἑκάστων ὑποθέμενοι πάλιν αὐτὸ πολλά καὶ πολλοῖς ὀνόμασι λέγομεν. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις. ΞΕ. Ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε νέοις καὶ τῶν γερόντων τοῖς ὀψιμαδέσι θόνην παρεσκευάκαμεν. εὐθύς γὰρ ἀντιλαβέσθαι παντὶ πρόχειρον, ὡς ἀδύνατον τὰ τε πολλά ἐν καὶ τὸ ἐν πολλά εἶναι, καὶ δήπου χαίρουσιν οὐκ ἐὼντες ἀγαθὸν λέγειν ἀνθρώπον, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀγαθὸν ἀγαθόν, τὸν δὲ ἀνθρώπον ἀνθρώπον. Ἐντυγχάνεις γὰρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγὼμαι, πολλὰκις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν ἐνίοτε πρὸς βυτέρους ἀνθρώποις καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθαυμακόσι, καὶ δὴ τι καὶ πάνσοφον οἰομένοις τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέ-

μέν. Tum id. sine articulo καὶ μεγέθης atque paullo post πάλιν καὶ αὐτὸ πολλοῖς ὀν., praetermissis his πολλά καί.

77. Ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε νέοις — Phileb. p. 14. C. Π. Ἀρ' οὖν λέγεις, ὅταν τίς ἐμὲ φῆ Πρώταρχον, ἕνα γεγονότα φύσει, πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἀλλήλοις, μέγαν καὶ μικρὸν, τιθέμενος (ἢ τιθέμενος) καὶ βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτὸν, καὶ ἄλλα μυριά; (Sic illa interpungenda) Σ. Σὺ μὲν — εἴρηκας τὰ δεδημευμένα τῶν θαυμασῶν περὶ τὸ ἐν καὶ πολλά, συγκεχωρημένα δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὑπὸ πάντων ἤδη, μὴ δεῖν τοιούτων ἀπτεσθαι, παιδαριώδη καὶ ἑάδια καὶ σφῆρα τοῖς λόγοις ἐμπόδια ὑπολαμβάνοντων γίνεσθαι. — ἀντιλαβέσθαι. Simpl. ἐπιλαβέσθαι, ut de rep. VI. p. 490. D. σοῦ ἐπιλαβόμενου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν etc. Sed idem valet vulgatum. Gorg. §. 132. εἰάν δέ τῃ ἡμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἑμαυτῷ, χρη' ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. Tum male id. Simpl. τὸν μὲν ἀγαθόν, ibidemque deinde omissum γὰρ et ἐνίοτε, et αὐτὸ illud in verbis τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέαι.

78. ναι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Ἴνα τοίνυν πρὸς ἀπαντας ἡμῖν ὁ λόγος ἦ τοὺς πρόποτε πρὸς οὐσίας καὶ ὀτιοῦν διαλεχθέντας, ἔσω καὶ πρὸς τοὺς α.
- α. τοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅσοις ἔμπροσθεν διειλέγημεθα, τὰ νῦν ὡς ἐν ἐρωτήσῃ λεχθῆσόμενα. ΘΕΑΙ. Τὰ ποῖα δὴ; ΞΕ. Πότερον μῆτε τὴν οὐσίαν κινήσει καὶ ἑάσει προσάπτωμεν μῆτε ἄλλο ἄλλῳ μηδὲν μηδενὶ, ἀλλ' ὡς ἄμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατα μεταλαμβάνειν ἀλλήλων οὕτως αὐτὰ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν λόγοις τιθῶμεν; ἢ πάντα εἰς ταυτὸν ξυνάγωμεν ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις; ἢ τὰ μὲν, τὰ δὲ μή; Τούτων, ὦ Θεαίτητε, τί ποτ' ἀν' προαρεῖσθαι. τούτους φήσασιν;
- ε. ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν ἔχω πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι. Τί οὖν οὐ καθ' ἐν ἀποκρινόμενος ἐφ' ἑκάστου τὰ ζυμβαίνοντα ἐσκέψω; ΞΕ.

§. 78. Τί οὖν οὐ καθ' ἐν ἀποκρινόμενος — Edd. ἀποκρινόμενον, quod in ἀποκρινόμενον mutandum iudicavit Heusdius, hoc sensu: cur non, respondentibus iis ad singula, ex unoquoque responso quid efficeretur, considerasti (imo consideras v. not. ad Charmid. §. 5.) Mutationi speciem quandam conciliant proxima Eleatae: Καλῶς λέγεις, καὶ τιθῶμέν γε αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει, πρῶτον etc. At vero qui hucusque pro philosophis illis respondit Theaetetus, nunc quum negotio huic iam non parem se esse dixerit (ἐγὼ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν ἔχω πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι), quis non expectet, ut ad Eleaten has deferat respondendi partes? Quod his demum verbis faciet τί οὖν οὐ καθ' ἐν ἀποκρινόμενος ἐφ' ἑκάστου τὰ ζυμβαίνοντα ἐσκέψω; (nam σύ hoc ad plenum sensum requiri arbitror) non item, si scribatur ἀποκρινόμενον. Recepto igitur hoc illorum nomine respondendi negotio, Eleates, τιθῶμέν

Καλῶς λέγεις, καὶ τιθῶμέν γε αὐτοὺς λέγειν, εἰ 79.
 βούλει, πρῶτον, μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν
 ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. Οὐκ οὖν κινήσις τε καὶ p.25a
 ἡσυχία οὐδαμῆ μετέξεται οὐσίας; ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ^a
 οὖν. ΞΕ. Τί δέ; ἔσαι πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ
 προσκοινωνοῦν; ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔσαι. ΞΕ. Ταχὺ
 δὴ ταύτη γε τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα
 γέγονεν, ὡς ἔοικεν, ἅμα τε τῶν τὸ πᾶν κινούν-
 των καὶ τῶν ὡς ἐν ἰσάντων καὶ ὅσοι κατ' εἶδη
 τὰ ὄντα κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχοντα εἶναι φα-
 σιν αἰεὶ. Πάντες γὰρ οὗτοι τό γε εἶναι προσά-
 πτουςιν, οἱ μὲν ὄντως κινεῖσθαι λέγοντες, οἱ δὲ
 ὄντως ἐσηκότες εἶναι. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ.

γε, inquit, αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει, πρῶτον, μηδενὶ μηδὲν μη-
 δεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν, eamque illorum re-
 sponsionem una cum Theaeteto deinde examinat. A Stephe-
 no commendatum ἀποκρινόμενος confirmat Cod. Paris.

§. 79. μηδενὶ μηδέν. — κοινωνίας εἰς μηδέν. Dativus μηδενὶ
 pendet a voc. κοινωνίας. εἰς μηδέν est nulla in re. — ἔσαι
 πότερον αὐτῶν, num erit alterutrum eorum. V. not. ad Theae-
 tet. §. 8. Male Cod. Paris. Τί δέ ἔσαι; πότερον — προσκοινω-
 νῆν; — τῶν τὸ πᾶν κινούντων. Eos dicit qui statuebant, ἐκ φρεσὶς
 τε καὶ κινήσεως καὶ ἡσυχίας πρὸς ἄλληλα γίνεσθαι πάντα —
 εἶναι γὰρ οὐδέποτε οὐδέν, αἰεὶ δὲ γίνεσθαι, Protagoram, Hera-
 elitum, Empedoclem. Theaetet. §. 25. Contra αἱ ὡς ἐν ἰσάντες
 philosophi Eleatae sunt, Parmenides imprimis, cui totum fuit
 Οὐλον, μενουγενές τε καὶ ἀτρεμές ἢ ἀτέλεσον. Simplic. in Arist.
 Phys. I. p. 31., qui ibid. et p. 19. hos illius versus profert
 ἐπεὶ τό γε Μοῖρ' ἐπέδησεν Οὐλον ἀκίνητόν τ' ἐμέναι, ᾧ (l. τῆ
 quocirca) πᾶντ' ὄνομα ἔστιν (omnia vera sunt verba et praeie-
 rea nihil) Ὅσσα βροτοὶ κατέθεντο πεποιθότες εἶναι ἀληθῆ, Γί-
 νεσθαί τε καὶ ὄλλυσθαι, εἶναι τε καὶ οὐχί, Καὶ τόπον ἀλλάσ-

Καὶ μὴν καὶ ὅσοι ποτὲ μὲν συντιθέασιν τὰ πάντα,
 b. ποτὲ δὲ διαιροῦσιν, εἴτε εἰς ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς ἄπειρα,
 εἴτε εἰς πέρασ ἔχοντα στοιχεῖα διαιρούμενοι καὶ ἐκ
 τούτων συντιθέντες, ὁμοίως μὲν, ἐὰν ἐν μέρει τοῦ-
 το τιθῶσι γιγνόμενον, ὁμοίως δὲ καὶ, ἐὰν αἰὲ,
 κατὰ πάντα ταῦτα λέγοιεν ἂν οὐδὲν, εἴπερ μη-
 80. δεμία ἐστὶ ξύμμιξις. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. ΞΕ. Ἐπι-
 τοίνυν ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελασώτατα μετίοι-
 εν τὸν λόγον οἱ μηδὲν ἰδῶντες κοινωνία παθήμα-
 c. τος ἑτέρου θάτερον προσαγορεύειν. ΘΕΑΙ. Πῶς;
 ΞΕ. Τῷ τε εἶναί που περὶ πάντα ἀναγκάζονται
 χρῆσθαι καὶ τῷ χωρὶς καὶ τῷ ἄλλων καὶ τῷ

σειν, διὰ τε χροά φανὸι ἀμείβειν. — *Mox illa καὶ μὴν καὶ ὅσοι ποτὲ μὲν συντιθέασιν τὰ πάντα etc. liquido ad Empedoclem et Heraclitum pertinent. V. §. 58.*

§. 80. Ἐπι τοίνυν ἂν αὐτοὶ — μετίειεν τὸν λόγον — Ita
 ma:go Cod. Paris.; nam in textu ibi ut in Bas. 2. legitur με-
 τίειμεν, (Ficin. *transigeremus* . Ald. μετοίημεν, unde Steph.
 edidit μετείημεν. — Τῷ τε εἶναί που περὶ πάντα ἂν. Nam hi
 ipsi, qui nusquam huiusmodi εἰδῶν s. notionum commu-
 nionem esse patiuntur, dum εἶναι πάντα χωρὶς ἄλλων dicunt,
 iungunt inier se haec εἶναι, et πάντα, et χωρὶς et ἄλλων. —
 ὡςπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλεία. Schol. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς
 τινα κακὰ μαντευομένων, λεγομένη ἐξ Εὐρυκλείου ἐγγαστριμύθου
 μάντεως, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μάντεων Εὐρυκλείης ἔλεγον. Ἐγ-
 γαστριμύθος δὲ ἐστὶν ὁ ἐν γαστρὶ μαντευόμενος. Τοῦτον καὶ Ἐγ-
 γαστριμάντιν, νῦν τινες ὑθωνά φασι, Σοφοκλῆς δὲ Στερεόμαντιν.
 Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξί. (v. 1014.) Μιμησάμενος τὴν Εὐρυ-
 κλείου μαντείαν καὶ διάνοιαν (ubi vid. Schol.). In alio ad
 Plat. Scholio legitur Εὐρυκλῆς γὰρ ἰδοὺ δαίμονά τινα ἐν τῇ
 γαστρὶ ἔχειν τὸν ἐγκελευόμενον αὐτῷ περὶ τῶν μελλόντων λέγειν.
 — οὗτος δὲ, προειπὼν τινὶ ποτὲ τὰ μὴ κατ' ἠδονὴν κακῶς ἀπήλ-

καθ' αὐτὸ καὶ μυρίοις ἑτέροις, ὧν ἀκρατεῖς ὄντες εἴργεσθαι καὶ μὴ συνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις, οὐκ ἄλλων δέονται τῶν ἐξελεγχόντων, ἀλλὰ, τὸ λεγόμενον, οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα περιφέροντες αἰεὶ πορεύονται. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ λέγεις ὁμοίον τε καὶ ἀληθές. ΞΕ. Τί δ', d. ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῶμεν δύναμιν ἔχειν ἐπὶ κοινωνίας; ΘΕΑΙ. Τοῦτο μὲν οἶόςτε καὶ γὰρ διαλύειν. ΞΕ. Πῶς; ΘΕΑΙ. Ὅτι κίνησις γε αὐτὴ παντάπασις ἴσαστ' ἂν καὶ στάσις αὖ πάλιν αὐτὴ κινεῖτο, ἕπερ ἐπιγιγνοῖσθην ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε που ταῖς μεγίσταις ἀνάγκαις ἀδύνατον, κίνησιν τε ἴσασθαι καὶ στάσιν κινεῖσθαι. ΞΕ.

80. Τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῶμεν — Edd. ἐῶμεν, quod locum post εἰ haberet. Tum vel ἐπὶ κοινωνίαν scribendum vel uno vocabulo ἐπικοινωνίας, monuit Schleiermacherus. Quorum posterius præfero ob illa §. 79. μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδὲν et §. 85. ἔπειτα κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως. Atque ἐπικοινωνεῖν hac in re posuit §. 78. ἢ πάντα εἰς ταυτὸν ξυνάγωμεν ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις. Quae subsequuntur statim, Τοῦτο μὲν οἶόςτε καὶ γὰρ διαλύειν, in Editis ad Eleatae sermonem irabuntur, ut deinde quaerenti Theaeteto Eleates respondeat illa Ὅτι κίνησις — καὶ στάσιν κινεῖσθαι. Qua distinctione nihil ineptius. Non Eleatae, qui singula hucusque tam accurate prompteque excuserit et refellerit, sed Theaeteto convenire haec τοῦτο μὲν οἶόςτε καὶ γὰρ διαλύειν, ita clarum est et evidens, ut mutationem cuius probaturum me sperem, praesertim in re ubique ratione magis quam ad librorum scriptorum editorumque auctoritatem exigenda. Iam in Theaeteti his Ὅτι κίνησις γε (l. τε) αὐτὴ etc. non magis dubitanter bis reposui αὐτὴ pro αὐτῇ. Sic et Ficinus: quoniam et motus ipse omnino quiesceret etc.

Πῶς γὰρ οὐ; τὸ τρίτον δὴ μόνον λοιπόν. ΘΕΑΙ.
 81. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν γέ τι τούτων ἀναγκαῖον,
 ε. ἢ πάντα, ἢ μηδέν, ἢ τὰ μὲν ἐθέλειν, τὰ δὲ μὴ
 συμμίσγυσθαι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Καὶ
 μὴν τὰ γε δύο ἀδύνατον εὐρέσθαι. ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΞΕ. Πᾶς ἄρα ὁ βουλόμενος ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι
 τὸ λοιπὸν τῶν τριῶν θήσει. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν
 οὖν. ΞΕ. Ὅτε δὴ τὰ μὲν ἐθέλει τοῦτο δρᾶν, τὰ
 p. 253 δ' οὐ, σχεδὸν οἷον τὰ γράμματα πεπονθότ' ἀν
 a. εἶπ'· καὶ γὰρ ἐκείνων τὰ μὲν ἀναρμωσεί που πρὸς
 ἄλληλα, τὰ δὲ ξυναρμώττει. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;
 ΞΕ. Τὰ δὲ γε φωνήεντα διαφερόντως τῶν ἄλλων
 οἷον δεσμὸς διὰ πάντων κεχώρηκεν, ὥστε ἀνευ
 τινὸς αὐτῶν ἀδύνατον ἀρμώττειν καὶ τῶν ἄλλων
 ἕτερον ἕτερον. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε. ΞΕ. Πᾶς
 οὖν οἶδεν ὅποια ὅποιοις δυνατὰ κοινωνεῖν, ἢ τέχνης
 δεῖ τῶ μέλλοντι δρᾶν ἰκανῶς αὐτά; ΘΕΑΙ. Τέ-

§. 81. Καὶ μὴν τὰ γε δύο ἀδύνατον εὐρέσθαι. Vulgo εὐρέσθαι
 ναι, in quo proximum Theaeteti καὶ adhaesit. ἀδύνατον h. l.
 pro ἀδύνατα positum, ut Parmen. §. 64. Ταῦτα δὲ ἀδύνατον
 ἐφάνη, ubi vid. not. Τὰ γε pro τὰ τε est e Stephani cor-
 rectione.

81. ὅποια ὅποιοις δυνατὰ κοιν. Ita pro δύναται Ed. Bas. 2. —
 ἢ τέχνης δεῖ τῶ μέλλοντι δρᾶν ἰκανῶς αὐτά; Quidnam facere?
 An ξυντιθέναι τὰ ξυναρμώττοντα? At nihil de huiusmodi com-
 positione dictum, neque sane arte est opus ad litteras arte
 congruenterque componendas, sed ei opus est arte, qui quae
 componi queant, quae non, accurate distinguere et enume-
 rare velit. Ita non potest hoc δρᾶν αὐτά alio nisi ad antece-
 dens οἶδεν referri, ut subblandiri queat nonneminis coniectu-
 ra mutatum hoc δρᾶν in ὀρᾶν vel διορᾶν volentis. Nihilomi-

χνης. ΞΕ. Ποίας; ΘΕΑΙ. Τῆς γραμματικῆς. ΞΕ.
 Τί δὲ περὶ τοὺς τῶν ὀξέων καὶ βαρέων φθόγ- 82.
 γους; ἄρ' οὐχ οὕτως ὁ μὲν τοὺς συγκεραυνυμέ- b.
 νους τε καὶ μὴ τέχνην ἔχων γιγνώσκειν μουσικὸς,
 ὁ δὲ μὴ ξυνοίει ἀμουσος; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ.
 Καὶ κατὰ τῶν ἄλλων δὴ τεχνῶν καὶ ἀτεχνιῶν
 τοιαῦτα εὐρήσομεν ἕτερα. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ.
 Τί δ', ἐπειδὴ καὶ τὰ γένη πρὸς ἀλλήλα κατὰ
 ταυτὰ μίξεως ἔχειν ὠμολογήκαμεν, ἄρ' οὐ μετ'

nus sincerum illud ego existimo positaque haec δεῖν αὐτὰ
 pro iterato verbo εἶδέναι. Non dissimilis est ratio Phaedr.
 §. 115. extr. — τί ἂν οἶε ἀκούσαντας εἰπεῖν; Φ. Τί δ' ἄλλο γέ
 ἢ εἶσθαι, εἰ προσέπισαται καὶ οὐστυνας δεῖ καὶ ὁπότε ἕκαστα
 τούτων ποιεῖν καὶ μέχρις ὅπου; Σ. Εἰ οὖν εἶποι ὅτι οὐδαμῶς,
 ἀλλ' ἀξιώ τὸν ταῦτα πῶς ἐμοῦ μαθόντα αὐτὸν οἶόντε εἶναι
 ποιεῖν ἢ ἐρωτᾶς; in quibus postrema haec ποιεῖν ἢ ἐρωτᾶς,
 quae inepto molimine mutare olim volui, manifesto spectant
 ad illud προσέπισαται καὶ οὐστυνας etc. In Aristophanis Lysi-
 strata v. 1089. quaerenti ἤπου πρὸς ἄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμ-
 βάνει; respondet alter μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δεῶντες ἐπιτετέμε-
 μεθα, ibidemque v. 1162. ad verba ἀμῆς γε λῶμες (διαλλαγῆ-
 ναι) αἴ τις ἀμὲν τοῦ γυγκλον λῆ τοῦτ' ἀποδόμην — τὰν Πύλον,
 ὡς περὶ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάττομες, respondetur μὰ τὸν
 Ποσειδῶν, τοῦτο μὲν γ' οὐ δράσετε (h. e. οὐκ ἀποδαθήσεται
 ὑμῖν ἢ Πύλος.). Quibus locis quum locutio τοῦτο δεῖν non
 ad actionem, sed ad πάθος quoddam referatur, quanto id
 magis fieri potuit h. l. ubi sermo de scientiā? αὐτὰ autem
 positum hic ut saepe pro αὐτό.

§. 82. Καὶ — τεχνῶν καὶ ἀτεχνιῶν — §. 103. οὐδεμίαν γὰρ
 εὔτε οὕτως οὐτ' ἐκείως πράξιν οὐδ' ἀπραξίαν — δηλοῖ τὰ φωνη-
 θέντα. Phaedr. §. 120. μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς καὶ ἐπὶ φύσιν
 τοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος, ubi adscripsi illa de legg. II.
 p. 653. E. — οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσει τάξεων οὐ-
 δὲ ἀταξιάων, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἀρμονία. — κατὰ ταυτὰ
 μίξεως ἔχειν ὠμ. h. e. ὡσαύτως μίξεως ἔχ. Genitivi enim plane

- ἐπισήμης τινὸς ἀναγκαῖον διὰ τῶν λόγων πορεύ-
 εσθαι τὰν ὀρθῶς μέλλοντα δέξειν, ποῖα ποίοις
 συμφωνεῖ τῶν γενῶν καὶ ποῖα ἀλλήλα οὐ δέχε-
 ται; καὶ δὴ καὶ διὰ πάντων εἰ συνέχοντα τοι-
 αῦτ' ἐστίν, ὥστε συμμίγνυσθαι δυνατὰ εἶναι; καὶ
 πάλιν ἐν ταῖς διαιρέσεσιν, εἰ δι' ὅλων ἕτερα τῆς
 διαιρέσεως αἷτια; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐπισήμης
 δεῖ, καὶ σχεδόν γε ἴσως τῆς μεγίστης; ΞΕ. Τί
 οὖν αὖ προσεροῦμεν, ὦ Θεαίτητε, ταύτην; ἢ πρὸς
 Διὸς ἐλάθομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπροσόντες
 ἐπισήμην καὶ κινδυνεύομεν ζητοῦντες τὸν σοφι-
 στὴν πρότερον ἀνευρηκέναι τὸν φιλόσοφον; ΘΕΑΙ.
 83. Πῶς, λέγεις; ΞΕ. Τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι καὶ
 d. μίτε ταυτὸν εἶδος ἕτερον ἠγήσασθαι μίτε ἕτερον
 ὃν ταυτὸν μῶν οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν ἐπι-

eadem in his est ratio quae in vulgari illa loquendi forma,
 quum dicitur οὕτως ἔχω γνώμης, πῶς ἔχεις γνώμης; ἀρεῖτα σώ-
 ματος ἔχω etc. V. Valcken. ad Eur. Phoen. v. 364. p. 130.

82. εἰ συνέχοντα τοιαῦτ' ἐστίν. — Absone hic, ut saepe alias,
 Edd. ταῦτα pro τοιαῦτα, quod vitium in re manifesta tole-
 rare non potui. Quod deinde sequitur δι' ὅλων, idem fere
 est quod praecedens διὰ πάντων. V. Steph. Thes. T. II.
 p. 1280. F.

§. 83. Τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι — Quod h. l. κατὰ γένη
 διαιρεῖσθαι, idem Phaedr. §. 110. dixit κατ' εἶδη διατίμνειν.
 Nam idem hic ut alias εἶδη s. ἰδέαι et γένη. Ad διαιρεῖσθαι
 autem non supplendum εἶδη, sed per se positum illud pro
 διαίρεσιν ποιῖσθαι. Iam cur scribamus τὸ τὰ γένη διαιρεῖσθαι,
 causam ego idoneam non video. — τῆς διαλεκτικῆς. Phaedr.
 §. 111. Τούτων δὴ ἔγωγε αὐτὸς τε ἐραστῆς — τῶν διαιρέσεων καὶ
 συναγωγῶν, ἵν' οἴσστε ὧ λέγειν τε καὶ φρονεῖν, ἐάν τε τινα ἄλ-

σήμες εἶναι; ΘΕΑΙ. Ναί, φήσομεν. ΞΕ. Οὐκοῦν ὅ γε τοῦτο δυνατὸς δρᾶν μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν, ἐνὸς ἐκάστου κειμένου χωρὶς, πάντα διατεταμένην ἱκανῶς δαίσιθάνεται, καὶ πολλὰς ἐτέ-

λον ἠγήσασθαι δυνατὸν εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφυκότα δρᾶν, τοῦτον δὴ ἄνω κατόπισθε μετ' ἴχνιον ὅσε θεῶ. Καὶ μέντοι καὶ τοὺς δυναμένους αὐτὸ δρᾶν εἰ μὲν ὀρθῶς ἢ μὴ προσαγορεύω, θεὸς εἶδε, καλῶ δὲ οὖν μέχρι τοῦδε διαλεκτικούς.

83. Οὐκοῦν ὅ γε τοῦτο δυνατὸς — Verborum in his sensu nihil planius apertiusque; interiorum loci intellectum qui certa et evidenti explicatione recluderet, mihi quidem iudicio adhuc repertus est nemo. Nam de ea, quam acutissimus ille ad versionem suam attulit Platonis interpretis noster, etsi philosophi fuerit iudicare, non, quo nos munere fungimur, Grammatici: tamen si, quod posuit ille, Eleates infra demum exposita quinque illa εἰδῶν genera, τὸ ἓν, τὰ ἕτερα, τὰ ταυτὸν, τὴν κίνησιν, τὴν εἰσίν, his significarit verbis, magnopere mirari ego me fateor, a Theaeteto tanquam de clara iam et manifesta re haec subiici, παντῶσιν μὲν οὖν, ac non potius πῶς λέγεις; οὐ γὰρ μανθάνω. Unum mihi aliunde locum dari velim; ubi istum in modum primariam dialogi legem migraverit Plato. Porro si maxime μία haec ἰδέα διὰ πολλῶν — πάντα διατεταμένη referri possit ad τὸ ἓν, itemque quae postremo nominantur, πολλὰ χωρὶς πάντῃ διαρισμέναι ad τὴν κίνησιν et τὴν εἰσίν, utpote πρὸς ἀλλήλων ἀμίκτω §. 86.: reliqua tamen duo τὸ ταυτὸν et ἕτερον quomodo lateant in mediis verbis, ut τὸ ταυτὸν significari poterit per μίαν ἰδέαν πολλὰς ἕτερας ἀλλήλων ἕξωθεν περιέχουσας, τὸ ἕτερον rursus per μίαν δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημμένην, mihi quidem adeo non liquet, ut τὸ ταυτὸν quoque, quatenus est τὸ αὐτὸ ἑαυτῶ §. 86., et τὸ ἕτερον, quatenus quidque est ἕτερον τῶν ἄλλων §. 88. extr., μίαν utrumque ἰδέαν referre videatur διὰ πολλῶν, ἐνὸς ἐκάστου κειμένου χωρὶς, πάντα διατεταμένην. Iam ut ipsi afferamus aliquid philosophis examinandum, πολλῶν hoc in primo horum membro non de ἰδέαις s. generibus ego, sed de rebus singularibus, quae barbaramente dicuntur *individua*, acciperim vel propterea, quod subsequitur ἐνὸς ἐκάστου κειμένου χ., non

ρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἔξωθεν περιεχομένηας, καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ζυνημμένῃν, καὶ πολλὰς χωρὶς πάντα διωρισμένηας· τοῦτο δ' ἔστιν, ἢ τε κοινωνεῖν ἕκαστα δύναται καὶ ὅπῃ μὴ, διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίσασθαι. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἀλλὰ μὴν τό γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δώσεις, ὡς ἐγώμῃ, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. ΘΕΑΙ.

34. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλω δοίη τις; ΞΕ. Τὸν μὲν δὴ φιλόσοφον ἐν τοιοῦτῳ τινὶ τόπῳ καὶ νῦν καὶ ἔπειτα ἀνευρήσομεν, εἰὰν ζητῶμεν, ἰδεῖν μὲν χαλε-

μιᾶς ἑκάστης κειμένης χ. Atque sic πολλὰ καλὰ, μεγάλα etc. apud Platonem saepe opponi constat αὐτῷ τῷ καλῷ, μεγάλῳ etc. Quae sequuntur πολλὰ ἕτερα ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἔξωθεν περιεχομένηαι, his εἶδη illa ἄμικτα describi puto, τὴν κίνησιν et τὴν στάσιν, τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, τὸ ἄρτιον et τὸ πρεϊτὸν etc., quae contraria inter se tamen extrinsecus una aliqua ιδέα comprehendantur. Velut supra §. 75. ὑπὸ τοῦ ὄντος dixit τὴν τε στάσιν καὶ τὴν κίνησιν περιεχομένην. Porro in his καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ζυνημμένῃν non dubito quin hac πολλῶν ὅλων appellatione εἶδη s. γένη πολλὰ designentur. ut adiecto verbo ὅλων haec πολλὰ opponantur illis, quae ante dixit; ὅλον autem dici aliquid vel partium, vel specierum respectu, monuit iam in Lex. suo Stephanus. Unam igitur hanc formam, quae per multa patens genera in unum coit circuli instar in se redeuntis, vide an. unam dicat ιδεάν, quae multa genera, in quibus singulis ipsa insit, ita completatur, ut ea quasi partes vel membra in unum colligendo totum aliquod efficiat. His contrariae sunt, quae subiiciuntur, πολλὰ χωρὶς πάντα διωρισμένηαι, quae non possunt in unum copulari neque ita ad unum redigi genus, ut velut partes unam quasi formam contineant. Proposui haec, ne ἀσύμβολος plane hinc discederem: certiora nobis et evidentiora proferant philosophi.

πὸν ἐναργῶς καὶ τοῦτον· ἕτερον μὴν τρόπον ἢ τε²⁵⁴
 τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἢ τε τούτου. ΘΕΑΙ.
 Πῶς; ΞΕ. Ὁ μὲν ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ
 ὄντος σκοτεινότητα, τριβῇ προσαπτόμενος αὐτῆς,
 διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου κατανοῆσαι χαλε-
 πός· ἢ γὰρ; ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Ὁ δὲ γε φιλό-
 σοφος τῇ τοῦ ὄντος αἰεὶ διὰ λογισμῶν προσκεί-
 μενος ἰδέα διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς χώρας οὐδα-
 μῶς εὐπετῆς ὀφθῆναι· τὰ γὰρ τῆς τῶν πολλῶν
 ψυχῆς ὄμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶν-
 τα ἀδύνατα. ΘΕΑΙ. Καὶ ταῦτα εἰκὸς οὐχ ἦτ- b.
 τον ἐκείνων οὕτως ἔχειν. ΞΕ. Οὐκοῦν περὶ μὲν
 τούτου τάχα ἐπισκεψόμεθα σαφέστερον, ἂν ἔτι
 βουλομένοις ἡμῖν ἢ περὶ δὲ τοῦ σοφιστοῦ που δῆ-
 λον ὡς οὐκ ἀνετίον, πρὶν ἂν ἰκανῶς αὐτὸν θεα-
 σώμεθα. ΘΕΑΙ. Καλῶς εἶπες. ΞΕ. Ὅτ' οὖν δὴ 85.
 τὰ μὲν ἡμῖν τῶν γενῶν ὁμολόγηται κοινωνεῖν ἰδέ-

§. 84. ἕτερον μὴν τρόπον ἢ τε τοῦ σοφ. In his sermo ita potest apud animum expleri: ἕτερον μὴν τρόπον ἢ τε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἐστὶ χαλεπότης ἢ τε τούτου. Demosth. in Leptin. §. 97. Εἰ μὲν γὰρ τις ἔχει δεῖξαι κάκεινους ἂν ἴδωσάν τῳ τε τοῦτ' ἀφηρημένους, συγχωρῶ καὶ ὑμᾶς ταυτὸ τοῦτο ποιῆσαι· καίτοι τότε αἰσχρὸν ὁμοίως· εἰ δὲ etc., ubi, ut Reiskius corrigi volebat, καίτοι τότε αἰσχρὸν αἰσχρὸν ὁμοίως (ἐστὶ), mente potius explenda oratio.

§. 85. Ὅτ' οὖν δὴ τὰ μὲν ἡμῖν — Horum, quae in Edd. prava interpunctione laborant, sensum bene declaravit Ficinus: Postquam ergo inter nos convenit, ex generibus quaedam vicissim congregari, quaedam penitus dissidere: et alia quidem cum paucis, alia cum multis, nonnulla quoque per

- λειν ἀλλήλοις, τὰ δὲ μὴ, καὶ τὰ μὲν ἐπ' ὀλίγον, τὰ δ' ἐπὶ πολλὰ, τὰ δὲ καὶ διὰ πάντων
- c. οὐδὲν πωλύει τοῖς πᾶσι κεκοινωνηκέναι· τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ξυνεπισπώμεθα τῷ λόγῳ τῆδε σκοποῦντες, μὴ περὶ πάντων τῶν εἰδῶν, ἵνα μὴ ταρᾶτῶμεθα ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ προελόμενοι τῶν μεγίστων λεγομένων ἅττα, πρῶτον μὲν, ποῖα ἕκαστά ἐσιν, ἔπειτα κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως· ἵνα τό τε ὄν καὶ μὴ ὄν εἰ μὴ πάσῃ σαφηνείᾳ δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὖν λόγου γε ἐνδεεῖς μηδὲν γιγνόμεθα περὶ αὐτῶν, καθόσον ὁ τρόπος ἐνδέχεται τῆς νῦν σκέψεως, εἰάν ἄρα ἡμῖν πῆ παρεικάθη τὸ μὴ ὄν λέγουσιν, ὡς ἔσιν ὄντως
- d. μὴ ὄν, ἀθρόοις ἀπαλλάττειν. ΘΕΑΙ. Οὐποῦν
86. χρή. ΞΕ. Μέγιστα μὲν τῶν γενῶν, ἀ νῦν δὴ διηίμεν, τό τε ὄν αὐτὸ καὶ εἰσὶς καὶ κίνησις. ΘΕΑΙ. Πολύ γε. ΞΕ. Καὶ μὲν τῷ γε δύο φαμὲν αὐτοῖν ἀμίκτω πρὸς ἀλλήλω. ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΞΕ. Τὸ δὲ γε ὄν μικτὸν ἀμφοῖν· ἐσὸν γὰρ ἀμφω που. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τρία δὴ

omnia omnibus cohaerere: sequamur deinceps rationem sermonis huius etc.

85. ἵνα τό τε ὄν καὶ μὴ ὄν — Accuratus posuisset τό τε ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν vel τὸ ὄν τε καὶ μὴ ὄν. Paullo post ubi succedunt haec εἰάν ἄρα ἡμῖν πῆ παρεικάθη etc., in Edd. legitur παρεικάθη, sensu nullo. Adscripseram παρείκη. Atticum παρεικάθη restituit Boeckhius. V Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 87. Sensus est: si forte nobis, quando, quod non est, id re vera non esse dicimus, impune liceat abire.

γίγνεται ταῦτα. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Οὐκοῦν αὐτῶν ἕκασον ποῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ' αὐτῷ ταυτόν. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Τί ποτ' αὖ νῦν οὕτως εἰρήκαμεν τό τε ταυτόν καὶ θάτερον; πότερα δύο γένη τινὲ αὐτῶ; τῶν μὲν τριῶν ἄλλω, ξυμμιγνυμένω μὴν ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης αἰεὶ καὶ περὶ πέντε, ἀλλ' οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτέον; ἢ τό τε ταυτόν τοῦτο καὶ θάτερον ὡς ἐκείνων τι προσαγορεύοντες λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς; ΘΕΑΙ. Ἴσως. ΞΕ. Ἄλλ' οὔτε μὴν κίνησις γε καὶ στάσις οὐθ' ἕτερον οὔτε ταυτόν ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ὅτι περ' ἂν κοινήν προσεῖπτόμεν κίνησιν καὶ στάσιν, τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν οἶόντε ἐῖναι. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Κίνησις τε ἕσεται

P. 255
a.

87.

§. 86. πότερα δύο γένη τινὲ αὐτῶ — Sic mecum correxit, quod vulgo legitur αὐτοῦ, Schleiermacherus. — καὶ περὶ πέντε, ἀλλ' etc. h. e. καὶ περὶ αὐτῶν ὡς περὶ πέντε, ἀλλ' οὐ περὶ τριῶν ὄντων σκεπτέον. — ὡς ἐκείνων τι προσαγορεύοντες λανθ. Particulam ὡς, quam nescio cur eiecerit Steph., ex Ald. et Bass. revocavi, προσαγορεύοντες ὡς τι ἐκείνων (sc. ὄν) ἵτα ἀρpellantes tanquam sit de illis aliquid. Ita mox §. sq. ἀμφότερα οὕτως αὐτὰ ταυτόν ὡς ὄντα προσεῖπόμεν. Phaedon. §. 110. ὃ δὴ μοι φαίνονται — οἱ πολλοὶ — ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν, ubi vid. not. Pro τι male Edd. τί.

§. 87. Ἄλλ' οὔτε μὴν κίνησις — οὐθ' ἕτερον οὔτε ταυτόν ἐστὶ. Cur non potius οὔτε θάτερον vel certe οὐ θάτερον? In proximis deinde his, τοῦτο οὐδέτερον αὐτῶν etc., non ad remotiora τὸ ταυτόν et τὸ ἕτερον, sed ad κίνησιν et στάσιν refertur hoc αὐτοῖν. Neque motum neque statum illud esse posse dicit; quicquid utriusque, et motui et statui, tanquam commune aliquid tribuimus. — Κίνησις τε ἕσεται etc. Sermoni copulam de suo indidit Ficinus vertens, Quia et motus sta-

- καὶ στάσις αὐτῆς κινήσεται· περὶ γὰρ ἀμφοτέρω
 θάτερον ὁποτέρου γιγνόμενον αὐτοῖν ἀναγκά-
 σει μεταβάλλειν αὐτὸ θάτερον ἐπὶ τὸναντίον τῆς
 b. αὐτοῦ φύσεως ἅτε μετασχὸν τοῦ ἐναντίου. ΘΕΑΙ.
 Κομιδῆ γε. ΞΕ. Μετέχεται μὴν ἀμφὼ ταυτοῦ
 καὶ θάτερου. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Μὴ τοίνυν λέ-
 γωμεν κίνησιν γ' εἶναι ταυτόν ἢ θάτερον μηδ' αὐ-
 τῶν. ΘΕΑΙ. Μὴ γάρ. ΞΕ. Ἄλλ' ἄρα τὸ ὄν
 καὶ τὸ ταυτόν ὡς ἐν τι διανοπτέον ἡμῖν; ΘΕΑΙ.
 Ἴσως. ΞΕ. Ἄλλ' εἰ τὸ ὄν καὶ τὸ ταυτόν μηδὲν
 διάφορον σημαίνετον, κίνησιν αὐτῶν πάλιν καὶ στάσιν
 ἀμφοτέρω εἶναι λέγοντες ἀμφοτέρω οὕτως αὐτὰ
 c. ταυτόν ὡς ὄντα προσερούμεν. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ μὴν
 τοῦτό γε ἀδύνατον. ΞΕ. Ἀδύνατον ἄρα ταυτόν
 καὶ τὸ ὄν ἐν εἶναι. ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ. Τέταρ-
 τον

ret etc. Cuius non durior defectus h. l. quam in praeced. Ὅ-
 τιπερ' ἀν' κοινῇ etc. quibus ὅτι praefigi nemo voluerit. Conf.
 de rep. II. p. 376. A. VI. p. 508. C. Notanda tamen haec
 forma orationis, quae mollius sane ita decurreret, Κίνησις τε
 γὰρ οὕτως ἀν' αἰή καὶ στάσις αὐτῆς κινῶντο. — περὶ γὰρ ἀμφοτέ-
 ρω θάτερον ὁπ. Haec ita iungenda et intelligenda: θάτερον
 γὰρ ὁποτέρου αὐτοῖν (nam alterutrum eorum utrumvis, sive
 motus sive status) περὶ ἀμφοτέρω γιγνόμενον (quando in utro-
 que inerit, in motu vel statu) ἀναγκάσει etc. alterum coget
 in contrariam rursus suae naturam abire, quoniam hoc alte-
 rum contrarii particeps factum est. V. c. si quis communiter
 τοῦ ταυτοῦ naturam quieti et statui tribuat atque hoc ταυτόν
 idem esse quod motum ipsum velit: motus non modo in mo-
 tu, sed etiam in statu erit; ita status in motum mutatus. —
 τῆς αὐτοῦ φύσεως. Sic pro αὐτοῦ Ald. et Bass.

τον δὴ πρὸς τοῖς τρισὶν εἶδεσιν εἶδος τὸ ταυτὸν
 τιθῶμεν. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τί δέ; τὸ 88.
 θάτερον ἄρα ἡμῖν λεκτέον πέμπτον; ἢ τοῦτο καὶ
 τὸ ὄν ὡς δύο ἄττα ὀνόματα ἐφ' ἐνὶ γένει διανοεῖ-
 σθαι δεῖ; ΘΕΑΙ. Τάχ' ἄν. ΞΕ. Ἄλλ' οἶμαί σε
 συγχωρεῖν, τῶν ὄντων τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὐτά,
 τὰ δὲ πρὸς ἄλλα αἰεὶ λέγεσθαι. ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ;
 ΞΕ. Τὸ δ' ἕτερον αἰεὶ πρὸς ἕτερον· ἢ γάρ; ΘΕΑΙ.
 Οὕτω. ΞΕ. Οὐκ ἄν, εἴ γε τὸ ὄν καὶ τὸ θάτερον μὴ d.
 πάμπολου διεφερέτην· ἀλλ' εἴπερ θάτερον ἀμφοῖν
 μετεῖχε τοῖν εἶδοῖν ὡςπερ τὸ ὄν, ἦν ἄν ποτέ τι καὶ
 τῶν ἑτέρων ἕτερον οὐ πρὸς ἕτερον· νῦν δὲ ἀτεχνῶς ἡμῖν
 ὅτιπερ ἄν ἕτερον ἦ, συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης πρὸς

§. 88. Τί δέ; τὸ θάτερον ἄρα ἡμῖν λεκτέον πέμπτον; Sic
 Ed. Ald. nisi quod ἄρα habet, atque inde Stoph. In Bas. 2.
 legitur ἄρα μὴ λεκτέον πέμπτον;

88. ἀλλ' εἴπερ θάτερον ἀμφοῖν μετεῖχε τοῖν εἶδοῖν — sc.
 τοῦ αὐτοῦ καθ' αὐτὸ εἶναι et τοῦ ἕτερον αἰεὶ πρὸς ἕτερον εἶναι. —
 ἦν ἄν ποτέ τι τῶν ἑτέρων ἔτ. *esset interdum eorum, quae alia
 sunt, aliquid aliud non ad aliud etc.* — ἀτεχνῶς ἡμ. ὅτιπερ
 etc. ἀτεχνῶς, quod pertinet ad ὅτιπερ, h. l. idem fere est
 quod ἀπλῶς, sine exceptione, prorsus. Aristoph. Vesp. 722.
 Καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν ὅτι βούλει σύ. Nub. 453.
 θεῶντων ἀτεχνῶς ὅτι κηρῆζουσιν. Quem in modum adiungi so-
 let imprimis vocabulo οὐδεῖς. Plato Politic. p. 287. E. συχνὸν
 εἶδος καὶ τῇ ζητουμένῃ γε, ὡς οἶμαι, προσῆκον οὐδὲν ἀτεχνῶς
 ἐπιστήμη. Aristoph. Plut. 362. ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιᾶς ἐσιν οὐδε-
 νός. Av. 605. ὡς ἀνθρώπος γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς
 ὑγιαίνει. Atque eadem potestate capienda vox Gorg. §. 101.
 ἀτεχνῶς γε αἰεὶ σκυτίας τε καὶ κναφείας καὶ μαγείρους λέγων
 καὶ ἰατροὺς οὐδὲν παύη, nec scribendum ibi ἀτίχως.

- ἕτερον τοῦτο, αὐτὸ, ὅπερ ἐστὶν, εἶναι. ΘΕΑΙ. Λέγεις καθάπερ ἔχει. ΞΕ. Πέμπτον δὴ τὴν Σατέρου φύσιν λεκτέον ἐν τοῖς εἶδεσιν οὕσαν, ἐν οἷς
- ^{a.} προαιρούμεθα. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ διὰ πάντων γε αὐτὴν αὐτῶν φήσομεν εἶναι διελκλυθυϊάν ἐν ἑκάστω γὰρ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων οὐ διὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ μετέχειν τῆς ἰδέας τῆς Σατέρου. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ.
89. Ὡς δὴ λέγωμεν ἐπὶ τῶν πέντε καθ' ἑν ἀναλαμβάνοντες. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Πρῶτον μὲν κίνησιν ὡς ἐστὶ παντάπασιν ἕτερον γένεως· ἢ πῶς λέγομεν; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Οὐ γένεσις ἀρ' ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Ἐστὶ δέ γε διὰ τὸ μετέχειν τοῦ ὄντος. ΘΕΑΙ. Ἐστὶ. ΞΕ. Αὐτίς δὴ πάλιν ἢ κίνησις ἕτερον ταυτοῦ ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ. Οὐ ταυτὸν ἀρα ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΞΕ. Ἀλλὰ μὲν αὕτη γ' ἦν ταυτὸν διὰ τὸ μετέχειν αὐτὸ πάντ' αὐτοῦ. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΞΕ. Τὴν

88. ἐν τοῖς εἶδεσιν οὕσαν, ἐν οἷς προαιρούμεθα — Posteriorius in his ἐν tanquam e praecedente syllaba natum expungerem, ni obstaret eiusdemmodi exemplum ap. Xenoph. de Vectig. 4, 13. Ἄπ' αὐτῶν μὲν οὖν ἔγωγε, ἀφ' ὧν μέλλω λέγειν, οὐδὲν τι ἀξίῳ θαυμάζεσθαι ὡς δυσεύρετόν τι ἐξευρηκός.

§. 89. Ἀλλὰ μὲν αὕτη γ' ἦν ταυτὸν — Quum non motus tantum, sed, quod et statim additis his διὰ τὸ μετέχειν πάντ' αὐτοῦ exprimitur et supra significatum est §. 86. ve. bis illis Οὐκοῦν αὐτῶν ἑκάστω τοῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ' ἑαυτῷ ταυτὸν, reliqua etiam omnia, τὸ ὄν, ἢ γένεσις, ἢ κίνησις, atque adeo τὸ Σατέρον, ad ἰδίαν τοῦ ταυτοῦ referri aliquo modo queat: me quidem magnopere offendit istud αὕτη γε, haec

κίνησιν δὴ ταυτόν τ' εἶναι καὶ μὴ ταυτόν ὁμολο-
γητέον καὶ οὐ δυσχεραντέον· οὐ γὰρ ὅταν εἴπω-
μεν αὐτὴν ταυτόν καὶ μὴ ταυτόν, ὁμοίως εἰρή-
καμεν· ἀλλ' ὅπότεν μὲν ταυτόν, διὰ τὴν μέθε-
ξιν ταυτοῦ πρὸς αὐτὴν οὕτω λέγομεν· ὅταν δὲ b.
μὴ ταυτόν, διὰ τὴν κοινωνίαν αὐτῆς πατέρου, δι'
ἣν ἀποχωριζομένη ταυτοῦ γέγονεν οὐκ ἐκεῖνο,
ἀλλ' ἕτερον· ὥστε ὀρθῶς αὐτὴ λέγεται, πάλιν οὐ
ταυτόν. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ
εἴ πη μετελάμβανεν αὐτὴ κίνησις σάσεως, οὐδὲν
ἂν ἀτοπον ἦν σάσιμον αὐτὴν προσαγορεύειν. ΘΕΑΙ.
Ὅρθότατά γε, εἴπερ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα

quidem, quod quam vim habeat h. l., plane non assequor. Aptius longe ac prope necessarium ad sensum fuerit αὐτὴ πη γε, a Ficino quoque redditum, qui vertit, attamen idem quodammodo est propter participationem (sc. motus). Sic deinde Οὐκοῦν καὶ εἴ πη μετελάμβανεν αὐτὴ κίνησις σάσεως, et, mox §. 90. οὐχ ἕτερον ἀλλ' ἐστὶ πη καὶ ἕτερον (ἢ κίνησις). Sincerum hoc iudicans Cornarius proxima sic refingi voluit, διὰ τὸ μετέχειν αὐτὴ πάλιν ταυτοῦ.

89. ἀλλ' ὅπότεν μὲν ταυτόν — οὕτω λέγομεν. Ald. et Bass. λέγωμεν, cui etsi locus in his nullus, tamen quum post haec ὅπότεν μὲν ταυτόν e praecedd. intelligere oporteat εἴπωμεν, cui per temporum rationem non convenit sequens λέγομεν, primitus scriptum fuisse suspicor, ἀλλ' ὅπότεν μὲν ταυτόν λέγωμεν, διὰ τ. μ. — οὕτω λέγομεν. Tum Cod. Paris. γέγονεν ὡς οὐκ ἐκεῖνο, in quo forsitan latet γεγ. πως οὐκ ἐκ.

90. Ὅρθότατά γε, εἴπερ τῶν γενῶν — Parum haec praecedenti proxime quaestioni congruere videtur Theaeteti responsio; non enim ex eo, quod idearum aliae inter se misceri possunt, aliae non possunt, efficitur, ut, si qua particeps motus esset quietis, posset ille stabilis nominari. Hinc obo-

- τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μή.
- c. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐπὶ γε τὴν τούτου πρότερον ἀπόδειξιν ἢ τῶν νῦν ἀφικόμεθα ἐλέγχοντες ὡς ἐστὶ κατὰ φύσιν ταύτη. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ.
90. Λέγωμεν δὴ πάλιν· ἡ κίνησις ἐστὶν ἕτερον τοῦ ἑτέρου, καθάπερ ταυτοῦ τε· ἦν ἄλλο καὶ τῆς σάσεως. ΘΕΑΙ. Ἀναγκαῖον. ΞΕ. Οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐστὶ πῃ καὶ ἕτερον κατὰ τὸν νῦν δὴ λόγον. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Τί οὖν δὴ τὸ μετὰ τοῦτο; ἄρ' αὖ τῶν μὲν τριῶν ἕτερον αὐτὴν φήσομεν εἶναι, τοῦ δὲ τετάρτου μὴ φῶμεν, ὁμολογήσαντες αὐτὰ εἶναι πέντε περὶ ὧν καὶ ἐν οἷς προὔθεμεθα σκοπεῖν;
- d. πῆν; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ἀδύνατον γὰρ συγχω-

riebatur olim suspicio, ut intercidisse aliqua putarem, sic forsan restituenda: οὐδὲν — πρόσαγορεύειν· νῦν δὲ οὐ μεταλαμβάνει; Θ. Οὐ γὰρ οὖν. Ξ. Ἄτοπον ἄρα σάσιμον αὐτὴν πρόσαγορεύειν. Θ. Ὁρθότατά γε, εἶπερ etc. Quam suspicionem probavit Schleiermacherus. Verum quod supra bis dictum fuit, §. 86. Καὶ μὴν τῷ γε δύο (τὴν σάσειν et τὴν κίνησιν) φάμεν — ἀμίκτα πρὸς ἀλλήλα et §. 89. πρῶτον μὲν κίνησιν (λέγωμεν) ὡς ἐστὶ παντάπασιν ἕτερον σάσεως — Οὐ σάσις ἄρ' ἐστὶ, cur id tertio repeteretur h. l.? Atque commode iam videntur cohaerere haec omnia, si Theaeteti haec responsio spectare ad praegressam omnino putetur Eleatae disputationem inde a verbis §. 89. Ὅδε δὴ λέγωμεν ἐπὶ τῶν πέντε etc., non ad unam hanc, quae proxima praecessit, illius interrogationem, Οὐκοῦν καὶ εἴ πῃ μετελ. Quippe quum in proximis his Eleatae verbis haec lateret sententia, nullo modo participem quietis motum esse posse: ad hanc refertur Theaeteti hoc τὰ δὲ μή, ad superiora illud τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι.

§. 90. ἄρ' αὖ τῶν μὲν τριῶν ἕτερον — Sic certa emendatione mutavi, quod in Edd. legitur, ἄρ' αὐτῶν μ. τ. Mox in verbis, Καὶ πῶς; ἀδύνατον γὰρ — φανέντος, colloquii vices ex

ρεῖν ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ νῦν δὴ φανέντος.
 ΞΕ. Ἀδεῶς ἄρα τὴν κίνησιν ἕτερον εἶναι τοῦ ὄντος
 διαμαχόμενοι λέγωμεν. ΘΕΑΙ. Ἀδέεσατα μὲν
 οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν δὴ σαφῶς ἢ κινήσεις ὄντως οὐκ
 ὄν ἐσι καὶ ὄν, ἐπεὶπερ τοῦ ὄντος μετέχει. ΘΕΑΙ.
 Σαφέστατά γε. ΞΕ. Ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης τὸ μὴ
 ὄν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι καὶ κατὰ πάντα τὰ γέ-
 νη κατὰ πάντα γὰρ ἢ θατέρου φύσις ἕτερον
 ἀπεργαζομένη τοῦ ὄντος ἕκασον οὐκ ὄν παύει, καὶ ο.
 ζύμπαντα δὴ κατὰ ταυτὰ οὕτως οὐκ ὄντα ὀρ-
 θῶς ἐροῦμεν, καὶ πάλιν, ὅτι μετέχει τοῦ ὄντος,
 εἶναί τε καὶ ὄντα. ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει. ΞΕ. Περὶ 91.
 ἕκασον ἄρα τῶν εἰδῶν πολὺ μὲν ἐσι τὸ ὄν, ἀπει-
 ρον δὲ πλήθει τὸ μὴ ὄν. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Οὐκ-
 οῦν καὶ τὸ ὄν αὐτὸ τῶν ἄλλων ἕτερον εἶναι λε-

antiqua illa et germana Ficini translatione constituit. Vulgo
 haec omnia ἀδύνατον γὰρ — φανέντος. ἀδεῶς ἄρα — λέγωμεν
 Eleatae tribuuntur.

90. Ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης — Idem hoc quod ἔστιν ἄρα
 ἀναγκαῖον. §. 95. ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὄν ἐσι σαφέστατα ἐξ ἀνάγ-
 κης εἶναι μὴ ὄν. Atque ita capienda illa §. 88. νῦν δὲ ἀτεχνῶς
 ἡμῖν ὅτιπερ ἀν ἕτερον ἢ, συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης πρὸς ἕτερον
 τοῦτο αὐτὸ, ὅπερ ἐστιν, εἶναι. Demosth. in Macart. p. 1052.
 ed. Reisk. ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἦν, ὧ ἄνδρες δικασαί, τῶ ἀρχοντι,
 ἀμφοτέρω ἐκάστῳ ἐγγέχαι τῶν ἀμφισβητούντων. Ibid. p. 1050. πε-
 ρίεργον δὴ μοι δοκεῖ εἶναι λέγειν περὶ τούτων, πλὴν ὅσ' ἐξ ἀνάγ-
 κης ἐστιν ἐπιμνησθῆναι. p. 1065. Αναγνῶναι μὲν τὰς μαρτυρίας
 ταύτας ἐξ ἀνάγκης ἦν, ὧ ἄνδρες δικ.

§. 91. Περὶ ἕκασον ἄρα τῶν εἰδῶν — Unicuique τῶν εἰδῶν
 multa sunt quae tribui possint, velut τῇ κινήσει tribui aliqua-
 tenus potest τὸ ὄν, τὸ ταῦτόν, τὸ ἕτερον εἶναι, quorum respe-

- p. 257
 a. κτίον; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΞΕ. Καὶ τὸ ὄν ἄρ' ἡμῖν,
 ὅσαπέρ ἐσι τὰ ἄλλα, κατὰ τοσαῦτα οὐκ ἔσιν·
 ἐκεῖνα γὰρ οὐκ ὄν ἐν μὲν αὐτό ἐσιν, ἀπέραντα
 δὲ τὸν ἀριθμὸν τᾶλλα οὐκ ἔσιν αὖ. ΘΕΑΙ. Σχε-
 δὸν οὕτω. ΞΕ. Οὐκοῦν δὴ καὶ ταῦτα οὐ δυσχε-
 ραντέον, ἐπείπερ ἔχει κοινωνίαν ἀλλήλοις ἢ τῶν
 γενῶν φύσις εἰ δέ τις ταῦτα μὴ συγχωρεῖ, πεί-
 σασ ἡμῶν τοὺς ἔμπροσθεν λόγους οὕτω πειδέτω
 τὰ μετὰ ταῦτα. ΘΕΑΙ. Δικαιότατα εἴρηκας. ΞΕ.
 b. Ἰδῶμεν δὴ καὶ τόδε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ὅπό-
 ταν τὸ μὴ ὄν λέγωμεν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐναντίον
 τι λέγομεν τοῦ ὄντος, ἀλλ' ἕτερον μόνον. ΘΕΑΙ.
 Πῶς; ΞΕ. Οἷον ὅταν εἴπωμέν τι μὴ μέγα, τότε
 μαλλόν τί σοι φαινόμεθα τὸ σμικρὸν ἢ τὸ ἴσον
 δηλοῦν τῷ ῥήματι; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Οὐκ
 ἄρ', ἐναντίον ὅταν ἀπόφασις λέγηται σημαίνειν,

ctu multifariam illud esse dixeris, (περὶ εἶναι τὸ ὄν περι-
 τό): contra quatenus unumquodque diversum est a ceteris
 omnibus, non idem igitur est quod cetera: ἄπειρον περι-
 αὐτὸ ἐστὶ τὸ μὴ ὄν. Nam ὅσαπέρ ἐσι τὰ ἄλλα, κατὰ τοσαῦτα οὐκ
 ἔστι. Conf. §. 95. extr.

91. εἰ δέ τις ταῦτα μὴ συγχωρεῖ — Ficinus: si quis au-
 tem minus haec accipit, sciendum, positus superioribus, con-
 cedi haec insuper oportere. Hic, ut saepe, liberio-
 rem interpretis illius stilum, non diversae lectionis vestigia agnosci-
 mus. Nam ne illud quidem concedimus, verbo πειδέτω ad-
 iungendum fuisse ἡμᾶς. In proximis autem, ubi Edd. ha-
 bent Εἰδῶμεν, cui non est in his locus, rescripsi Ἰδῶμεν a Fi-
 cino expressum: videamus et hoc. §. 18. Ἐτι δὲ καὶ τῆδε
 ἰδῶμεν.

91. Οὐκ ἄρ', ἐναντίον ὅταν ἀπόφ. Non igitur, quum con-

συγχωρησόμεθα, τοσοῦτον δὲ μόνον, ὅτι τῶν ἄλλων τι μὲνύει τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων, μᾶλλον δὲ τῶν πραγμάτων, ^{c.} περὶ ἅττ' ἂν κέηται τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὑσερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Τόδε δὲ διανοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ ξυ- 92. δοκεῖ. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ἡ θατέρου μοι φύσις φαίνεται κατακεκρματίσθαι καθάπερ ἐπισήμη. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Μία μὲν ἐστὶ που καὶ ἐκείνη, τὸ δ' ἐπὶ τῷ γιγνόμενον μέρος αὐτῆς ἕκασον ἀφορισθὲν ἐπωνυμίαν ἴσχει τινὰ ἰδίαν· διὸ πολλὰί τεχναι τ' εἰσὶ λεγόμεναι καὶ ἐπισιῆμαι. ΘΕΑΙ. ^{d.}

trarium significare negatio dicitur, concedemus. Sic interpungenda haec et intelligenda esse Stephanus vidit; nam si ita interpunxeris, Οὐκ ἄρ' ἐναντίον, ὅταν ἀπόφασις λέγηται, σημαίνει συγχωρησόμεθα, scabri quid habebit oratio, quoniam vel σημαίνεσθαι scribi oportuit vel ὅταν ἀπόφασιν λέγωμεν. Mox iungenda haec τι τῶν ἄλλων τῶν ἐπιόντων ὀνομ. ex iis aliquid, quae diversa sunt a sequentibus nominibus. In seqq. passivo significato usurpati verbi ἐπιφθεγγεσθαι donec certum exemplum reperero, haec sic putabo refingenda: περὶ ἅττ' ἂν κέηται ἢ ἐπιφθεγγόμεθα ὕ. τ. ἀ. ὀ.

§. 92. Τὸ ποῖον; Ita Cod. Paris. Vitiose Edd. Τί τὸ ποῖον; Statim post, utrum h. l. articulus ἢ ante ἐπισήμη requiratur necne, definire ego non ausim. Conf. ad §. 109.

92. τὸ δ' ἐπὶ τῷ γιγνόμενον — In his male hucusque editum fuit ἴσχειν, quum ἐστὶ praecesserit, non εἶναι, quanquam ne hoc quidem bene penderet ab illo φαίνεται. Porro quae statim post in Edd. leguntur, τινὰ ἑαυτῆς ἰδίαν, in his absone inculcatum ἑαυτῆς libri Parisini auctoritate expunxi, ex eodemque optimo Codice in proximis dedi τέχναι τ' εἰσὶ. Vulgo τέχναι τισί.

- Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὰ τῆς Φατέρου φύσεως μόρια μιᾶς οὔσης ταυτὸν πέπονθε τοῦτο; ΘΕΑΙ. Τάχ' ἄν, ἀλλὰ πῆ δὴ λέγωμεν; ΞΕ. Ἔσι τῷ καλῷ τι Φατέρου μόριον ἀντιτιθέμενον; ΘΕΑΙ. Ἔσι. ΞΕ. Τοῦτ' οὖν ἀνώνυμόν ἐροῦμεν ἢ τιν' ἔχον ἐπωνυμίαν; ΘΕΑΙ. Ἐχον· ὁ γὰρ μὴ καλὸν ἐκάστοτε φθεγγόμεθα, τοῦτο οὐκ ἄλλου τινὸς ἕτερόν ἐστιν ἢ τῆς τοῦ καλοῦ φύσεως.
93. ΞΕ. Ἴθι νῦν τόδε μοι λέγε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;
- e. ΞΕ. Ἄλλοτι τῶν ὄντων τινὸς ἐνὸς γένους ἀφορισθὲν καὶ πρὸς τι τῶν ὄντων αὖ πάλιν ἀντιτιθεθὲν, οὕτω ἔμβεβηκεν εἶναι τὸ μὴ καλόν; ΘΕΑΙ.

92. Τάχ' ἄν, ἀλλὰ πῆ δὴ λέγ. Suum Platoni rediit e Cod. Paris., quicum conspirat Ficinus, nisi quod λέγει expressit: *Forsitan. Verum qua ratione, declara.* Ab Aldo inde Editores vulgarunt, Θ. Τάχ' ἄν. Ξ. Ἀλλὰ πῆ δὴ λέγωμεν· ἔσι τῷ κ.

§. 93. Ἄλλοτι τῶν ὄντων — *Numquid ab uno quopiam genere eorum, quae sunt, separatim et rursus alicui eorum, quae sunt, oppositum, ita contingit, ut sit non pulchrum? Th. Ita. Hosp. Contingit itaque, ut non pulchrum sit oppositio, qua, quod est, opponitur ei, quod est.* Stephani verbis explicui haec, a Ficino hunc in modum reddita: *Cum aliquid in parte quadam entium determinatum sit rursusque alicui entium opponatur, contingatque ita non pulchrum dici, sequitur, non pulchrum esse aliquid, quandoquidem est illud cui opponitur.* In quibus ille priora secus intellexit, postremo sic videtur legisse: — εἶναι τὸ μὴ καλόν, ὄντος δὲ πρὸς ὃ ἢ ἀντίθεσις, ὡς εἶσι, εἶναι συμβαίνει τι μὴ καλόν, sensu perverso. Nimirum quum in Edd. Ald. et Bass. vitiose legeretur, ὄντως δὲ πρὸς ὄν — εἶναι τι συμβαίνει —, a Cornario Stephanus hanc nostram recepit scripturam, quam ipsa flagitat argumentatio, et, quantum colligi ex varietate libri Pari-

οὕτω. ΞΕ. ὄντος δὴ πρὸς ὃν ἡ ἀντίθεσις, ὡς
 ἔοικ', εἶναι συμβαίνει τὸ μὴ καλόν. ΘΕΑΙ. Ὁρ-
 θότατα. ΞΕ. Τί οὖν; κατὰ τοῦτον τὸν λόγον
 ἄρα μᾶλλον μὲν τὸ καλὸν ἡμῖν ἐστὶ τῶν ὄντων,
 ἥττον δὲ τὸ μὴ καλόν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Ὁμοί- p. 258
 ὡς ἄρα τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μέγα αὐτὸ εἶναι λε- a.
 κτέον; ΘΕΑΙ. Ὁμοίως. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ
 δίκαιον τῷ δικαίῳ κατὰ ταυτὰ θειέον πρὸς τὸ
 μηδέν τι μᾶλλον εἶναι θάτερον θατέρου; ΘΕΑΙ.
 Τί μήν; ΞΕ. Καὶ τᾶλλα δὴ ταύτη λέξομεν, ἐπέ-
 περ ἡ θατέρου φύσις ἐφάνη τῶν ὄντων οὕσα, ἐκεί-
 νης δὲ οὔσης, ἀνάγκη δὴ καὶ τὰ μόρια αὐτῆς
 μηδενὸς ἥττον ὄντα τιθέναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;
 ΞΕ. Οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου
 φύσεως καὶ τῆς τοῦ ὄντος πρὸς ἄλληλα ἀντικεί- b.

sini ab Heusdio vulgata potest, a Codice illo affirmatam re-
 perit Ruhnkenius. Neque enim quidquam diversitatis inde
 enotatum. Nulla igitur iam restat in his dubitatio, nisi quod
 τι istud in Edd. vet. unde huc irrepserit, nemo fere decer-
 nat. An natum hoc putemus ex τῶι? Cuius quidem sic po-
 siti exempla dedimus ad Theaetet. §. 115. Nam quod vir
 eximius hinc illud pro articulo ante ἀντίθεσις reponi
 voluit, et articulum ego illum ἡ rectum h. l. atque adeo ne-
 cessarium esse, et, si ὃν τι scripsisset Plato, eundem scriptu-
 rum fuisse iudico, ὄντος δὴ τινος πρὸς ὃν τι etc. In praeced.
 denique, uti nunc legitur ξυμβέβηκεν εἶναι, pro ξυμβεβηκέναι
 primus edidit Stephanus.

93. Οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ δίκαιον — Ergo et non iustum per-
 inde atque iustum poni oportet, si respicias illud quod nihilo
 magis alterum est altero?

93. Οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου φύς. Ver-

μένων ἀντίθεσις οὐδὲν ἥττον, εἰ Θέμις εἰπεῖν, αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐσά ἐσιν, οὐκ ἐναντίον ἐκείνῳ σημαίνουσα, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ἕτερον ἐκείνου.

94. ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε. ΞΕ. Τίν' οὖν αὐτὴν προσείπωμεν; ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι τὸ μὴ ὄν, ὃ διὰ τὸν σοφιστὴν ἐζητοῦμεν, αὐτὸ ἐστὶ τοῦτο. ΞΕ. Πότερον οὖν, ὡς περ εἶπες, ἐστὶν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον, καὶ δεῖ φαρῆσθαι ἤδη λέγειν, ὅτι τὸ μὴ ὄν βεβαίως ἐστὶ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἔχον, ὡς περ τὸ μέγα ἦν μέγα καὶ τὸ καλὸν ἦν καλὸν καὶ τὸ μὴ μέγα μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν; αὐτῷ δὲ καὶ τὸ μὴ ὄν κατὰ ταυτὸ ἦν τε καὶ ἐστὶ μὴ ὄν, ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἐν, ἢ τινα ἔτι πρὸς αὐτὸ, ὧ

borum haec est iunctura: οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ ἀντίθεσις τῆς φύσεως μορίου-φατέρου etc. oppositio naturae partis alicuius ex idea τοῦ φατέρου etc. — αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐσά ἐσιν. Vulgo vitiose οὐσία pro οὔσα, quod e Simplicio in Aristot. Phys. I. f. 53. 2. reposui. Mox id. Simpl. ἕτερον κἀκείνου.

§. 94. ὃ διὰ τὸν σοφιστὴν. — Simpl. διὰ τὴν σοφιστικὴν. — Πότερον οὖν — ἐστὶν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσ. ἐλλ. *Utrum igitur nullius ceterorum οὐσίαν non assequitur*, h. e. uti recte verit̄ Ficinus, *utrum nihilominus, quam ceterorum quidquam, essentiam habet?* Xenoph. Hipparch. III. 8. Οὐ μέντοι τὸν μὴ καλῶς πάνυ ταῦτα ποιούντα ἀποδοκιμασίον. Πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀπειροὶ εἶναι, τούτων ἐλλείπονται.

94. καὶ τὸ μὴ μέγα μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν; *Libri hucusque editi καὶ τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλόν; Mancam orationem, ut ratio postulat, redintegravi cum Boeckhio in Plat. Minöem, p. 150. In proximis vellem ἐνάριθμον ὄν τῶν πολ. vel εἶδος ἐν ὄν.*

Θεαίτητε, ἀπιστίαν ἔχομεν; ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν.
ΞΕ. Οἷσθ' οὖν ὅτι Παρμενίδη μακροτέρως τῆς
ἀπορρήσεως ἠπισήκαμεν; ΘΕΑΙ. Τί δῆ; ΞΕ.
Πλέον ἢ κείνος ἀπεῖπε σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρό-
σθεν ἔτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ. ΘΕΑΙ.

94. Οἷσθ' οὖν ὅτι Παρμενίδη μακροτέρως τῆς ἀπορρῆ-
καμεν; Ita Ald. Bass. et Simplicius in Aristot. Phys. I. f. 29.
2. nisi quod apud hunc corrupte scriptum ἀπορρήσεως. Ste-
phanus h. l. temere Cornario obsecutus edidit Παρμενίδου μα-
κροτέρω τῆς ἀπορρῆ. ἀφισήκαμεν, quae non dubito quin ex Fi-
cini versione confinixerit Cornarius. Ficinus: *advertisne, quam*
longe a Parmenidis mente divertimus? ἀπισεῖν hic, ut alias
saepe, idem est quod ἀπειθεῖν (v. not. ad Theaetet. §. 11.)
Scilicet quum illud inquiri vetuisset Parmenides, an esset
omnino τὸ μὴ ὄν, Eleates nihilominus cum Theaeteto non
solum; an esset, sed etiam, quale esset, quaesivit, idque ex
genere τοῦ θατέρου esse demonstravit; plus igitur, quam in-
dagare Parmenides vetuit, quaerendo invenit, Παρμενίδη μα-
κροτέρως τῆς ἀπορρῆσεως ἠπίσηκε. Hinc statim inferuntur haec,
Πλέον ἢ κείνος ἀπεῖπε σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ζητή-
σαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ. Neque μακροτέρως, etsi nondum
alias reperi, sine libris ego mutem in μακροτέρω, quoniam
μακρὰν ἀπισεῖν inauditum videtur loquendi genus. Porro uti
μειζόνως, καλλίονως ex frequenti est usu, quidni itidem pro-
bum fuerit μακροτέρως pro μακρότερον?

94. Πλέον ἢ κείνος — ἔτι ζητήσαντες — Πλέον Platonis
more pro πλέον e Simplicio reposui. Pro ἔτι ζητήσ. idem
ἐπιζητήσαντες. Male. Protag. §. 116. καὶ οὐ μόνον ἐπισήκης
(ἐνδεία ἐξαμαρτάνειν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας), ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ
πρόσθεν ἔτι ἀμολογήκατε ὅτι μετρητικῆς. Postremum in his
αὐτῷ, quod non tam ad ἀπεδείξαμεν, quam ad totam sen-
tentiam pertinet, non video cur necesse sit mutare in αὐτό.
— Tum Simplic. Οὐ γὰρ μήποτε τό γε μὴ ὄν εἶόντε εἶναι.
Versum emendavi ad §. 47. In proximis idem Simpl. vucula
οὖν male omissa, λέγει γὰρ οὕτω. §. 112. Θ. Ἦν γὰρ οὖν. Po-
litic. p. 310. Β. Σ. Εἰκὸς γὰρ οὖν. de legg. III. 656. Β. Σχῶ-

- d. Πῶς; ΞΕ. Ὅτι ὁ μὲν πού φησιν, Οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῆ εἶναι μὴ ὄντα, Ἄλλα σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα. ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν οὕτω. ΞΕ. Ἡμεῖς δέ γε οὐ μόνον τὰ μὴ ὄντα ὡς ἔσιν ἀπεδείξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος ὃ τυγχάνει ὄν τοῦ μὴ ὄντος ἀπεφηνάμεθα τὴν γὰρ πατέρου φύσιν ἀποδείξαντες οὐσάν τε καὶ κατακεκερματισμένην ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα πρὸς
- e. ἀλλήλα τὸ πρὸς τὸ ὄν ἕκασον μῦθον αὐτῆς ἀντιτιθέμενον ἐτολμήσαμεν. εἰπεῖν ὡς αὐτὸ τοῦτ' ἔσιν ὄντως τὸ μὴ ὄν. ΘΕΑΙ. Καὶ παντάπασί γε, ᾧ ξένη, ἀληθέστατά μοι δοκοῦμεν εἰρηκέναι.
95. ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμᾶς εἴπη τις ὅτι τούναντίον τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὄν ἀποφαινόμενοι τολμῶμεν λέγειν ὡς ἔσιν· ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου τινὸς αὐτῶ χαίρειν πάσαι λέγομεν, εἴτ' ἔσιν εἴτε μὴ, λόγον

λῆ γὰρ οὖν δὴ τις ἂν ἄλλο σκοπῶν — πολιτείας ἄλλας θεάσαιτο —. de rep. V. p. 471. A. ἐλπίζω γὰρ οὖν ἑλαττον ἀμάρτημα etc. Conf. Porson. ad Eurip. Med. 585. Neque rectius ibid. deinde deest γε in his ἡμεῖς δέ γε etc. De usu particularum δέ γε vid. id. Porson. ad Eur. Orest. 1234. Statim post Simpl. οὐ μόνον ὡς ἔσι τὰ μὴ ὄντα ἀπ., qui ordo Graecam structuram elegantiam perimit.

94. τὸ πρὸς τὸ ὄν ἕκασον μῦθον — h. e. ἕκασον αὐτῆς μῦθον τὸ πρὸς τὸ ὄν ἀντιτιθέμεν. Quod sensus postulat, ἕκασον pro vulgato ἕκαστου dedit Simplicius. Paulo post id. Simpl. Καὶ παντάπασιν, ᾧ ξένη, τὰληθές.

§. 95. ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐν. — αὐτῶ χαίρειν πάσαι λέγ. αὐτῶ sc. τῶ ὄντι, qui dativus pendet a verbo ἐναντίον, siquidem χαίρειν λέγειν περὶ τινος perinde dicitur atque ἐᾶν περὶ

ἔχον ἢ καὶ παντάπασιν ἄλογον ὃ δὲ νῦν εἰρή-^{p. 259}
καίμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἢ πεισάτω τις ὡς οὐ κα-^{a.}
λῶς λέγομεν ἐλέγξας, ἢ, μέχριπερ ἂν ἀδυνατῆ
λευκτέον, καὶ ἐκείνῳ καθάπερ καὶ ἡμεῖς λέγομεν,
ὅτι συμμίγνυται τε ἀλλήλοις τὰ γένη καὶ τὰ τε
ἂν καὶ θάτερον διὰ πάντων καὶ δι' ἀλλήλων διε-
ληλυθότα, τὸ μὲν ἕτερον, μετασχὸν τοῦ ὄντος,
ἔστι μὲν διὰ ταύτην τὴν μέθεξιν, οὐ μὴν ἐκείνῳ
γε οὐ μετέσχεν, ἀλλ' ἕτερον ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος
ὄν ἐστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης εἶναι μὴ ὄν· τὸ δὲ ^{b.}
ὄν αὖ θάτερον μετεπιληθὸς ἕτερον τῶν ἄλλων ἂν
εἴη γενῶν· ἕτερον δ' ἐκείνων ἀπάντων ὄν οὐκ ἔστι
ἕκαστον αὐτῶν οὐδὲ ζύμπαντα τὰ ἄλλα, πληρὴν
αὐτό. Ὡστε τὸ ὄν ἀναμφισβητήτως αὖ μυρία
ἐπὶ μυρίοις οὐκ ἔστι, καὶ τὰλλα δὴ καθ' ἕκαστον

τιος. Post αὐτῶ Simplic. in Aristot. Phys. I. 29. 2. inseruit
τούτῳ, idem tamen bis omisit f. 52. 2. Pro πάσαι autem
idem posteriore loco bis citat πολλά, non male. Phileb. p. 59.
B. Τὸν μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίαν καὶ Φίληβον χρῆ συχνὰ
χαίρειν ἴαν. Aristoph. Acharn. 200. χαίρειν κελεύων πολλά τοὺς
Ἀχαρνέας. ibid. 832. καὶ χαῖρε πολλά γε. Id. Pace 718. ἀλλ', ὦ
φίλ' Ἐρμῆ, χαῖρε πολλά. Vulgato tamen patrocinarum Cod.
Paris. videtur. Deinde post ἄλογον requiri puto adiectum ὄν.
Haec λόγον ἔχον et ἄλογον declaravit §. 48. 49. 50.

95. καθάπερ καὶ ἡμεῖς λέγομεν — In his καὶ hoc acces-
sit e Simplicio. Receptum confirmavi ad Phaedon. §. 23. In-
didemque post συμμίγνυται voculam τε inserui. Mox in ver-
bis ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὄν ἐστι σαφέστατα etc., ubi ἐστὶ — ἐξ
ἀνάγκης idem est quod ἀναγκαῖόν ἐστι (v. ad §. 90.), unde
pendet infinit. εἶναι, ἐστὶ non habet Simpl. — Inferius paul-
lo ubi haec leguntur, καὶ τὰλλα δὴ καθ' ἕκαστον οὕτω καὶ

- οὕτω καὶ ζύμπαντα πολλαχῆ μὲν ἔσι, πολλα-
 96. χῆ δ' οὐκ ἔσι. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Καὶ ταύ-
 ταις δὴ ταῖς ἐναντιώσεσιν εἴτε ἀπισεῖ τις, ἐπι-
 σκεπτέον αὐτῷ καὶ λεκτέον βέλτιόν τι τῶν νῦν
 εἰρημένων· εἴτε ὡς τι χαλεπὸν κατανενοηκῶς χαί-
 c. ρει τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα
 τούς λόγους ἔλκων, οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς
 ἐσπούδακεν, ὡς οἱ νῦν λόγοι φασί. Τοῦτο μὲν
 γὰρ οὔτε τι κομψὸν οὔτε χαλεπὸν εὐρεῖν· ἐκεῖνο
 δ' ἤδη καὶ χαλεπὸν ἅμα καὶ καλόν. ΘΕΑΙ. Τὸ
 ποῖον; ΞΕ. Ὅ καὶ πρόσθεν εἴρηται, τὸ ταῦτα
 ἔασαντα ὡς δυνατὰ τοῖς λεγομένοις οἴοντ' εἶναι
 καθ' ἕκαστον ἐλέγχοντα ἐπακολουθεῖν, ὅταν ἦε
 d. τις ἕτερον ὃν πη ταυτὸν εἶναι φῆ καὶ ὅταν ταυ-
 τὸν ὃν ἕτερον, ἐκεῖνη καὶ κατ' ἐκεῖνο ὁ φησι τού-

ζύμπαντα cet. quum Ficinus verterit, et alia quoque simili-
 ter tam univērsa quam singula etc. scriptum a Platone suspi-
 cor καὶ τᾶλλα δὴ καὶ καθ' ἕκαστον οὕτ. καὶ ζύμπ.

§. 96. τὸ ταῦτα ἔασαντα ὡς δυνατὰ — h. e. ὡς οὐ χαλεπὰ
 εὐρεῖν. Iungenda enim haec ὡς δυνατὰ praecedentibus verbis; se-
 quentibus ne iungantur, vetat et multitudinis numerus δυνατὰ
 et verborum positura, quae hunc, opinor, in modum posuisset
 Plato: τοῖς λεγομένοις, ὡς δυνατὸν (quantum potest), οἴοντ' εἶναι.
 Verba τοῖς λεγομένοις explicantur sequentibus, ὅταν τέ τις
 ἕτερ. — φῆ etc., illa autem ἐκεῖνη καὶ κατ' ἐκεῖνο pertinent ad
 praegressa ἐλέγχοντα ἐπακολουθεῖν. Porro πη iungendum cum
 ταυτὸν, idemque mox intelligendum ad ἕτερον. Hoc igitur
 dicit Plato: philosophi esse, si quis, quod aliud est, id certa
 quadam ratione (πη, non ἀμνηστῆ) idem esse, et si, quod
 idem est, id aliud esse dicat, haec singulatim exquirere et
 expendere posse ea ratione atque eius rei respectu, quam

των πεποιθέναι πρότερον. Τὸ δὲ ταυτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμηγέτη καὶ τὸ θάτερον ταυτὸ καὶ τὰ μέγα μικρὸν καὶ τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον, καὶ χαίρει οὕτω πάντῃ αἰεὶ προφέροντα ἐν τοῖς λόγοις, οὔτε τις ἔλεγχος οὗτος ἀληθινὸς ἄρτι τε τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτομένου δῆλος νεογενῆς ὄν. ΘΕΑΙ. Κομῶδῃ μὲν οὖν. ΞΕ. Καὶ γὰρ, ὃ γὰρ, 97. τὸ γε πᾶν ἀπὸ πάντος ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν ἄλλως τε οὐκ ἐμμελές καὶ δὴ καὶ πάντα πασιν ε. ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου. ΘΕΑΙ. Τί δῆ; ΞΕ. Τελεωτάτη πάντων λόγων ἐστὶν ἀφάνισις τὸ διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ πάντων· δια γὰρ τὴν ἀλλήλων τῶν εἰδῶν συμπλοκὴν ὁ λόγος γέγονεν

horum utrique accidisse ille dicat. Velut quod aliud (ἕτερον) est, id demonstratum est etiam ταυτὸν esse, quatenus unumquodque est αὐτὸ ἑαυτῷ ταυτὸν (§. 86.) seu quatenus quidque μετέχει ταυτοῦ (§. 89.). Idem rursus ταυτὸν, quatenus diversum est ab eo quod est, a motu, a statu etc., ἕτερον est. Hoc igitur μετέχειν ταυτοῦ vel τοῦ ἕτερου est id quod accidit τῷ ἕτερω vel ταυτῷ, (ὃ πέποιθε τούτων πρότερον). Ita porro, uti paullo ante docuit, τὸ ἕτερον quatenus particeps est τοῦ ὄντος (μετασχὸν τοῦ ὄντος), ipsum quoque est ὄν; quatenus autem diversum est ab eo quod est (ἕτερον τοῦ ὄντος αὐτοῦ), rursus est μὴ ὄν. Iam non audies Cornarium haec, ἐκείνη καὶ κατ' ἐκεῖνο ὁ φησι τούτῳ (sic enim in Edd. legitur) πεποιθέναι πρότερον, in totum, ut ait, eximentem, velut quae expositionis vice in margine adscripta in contextum irrepserint et etiam sic corrupta sint nec certam sententiam exhibeant. Pro τούτῳ nostrum τούτων dedit Cod. Paris., idem exhibens πρότεροι (utrumvis), cuius loco e glossemate, opinor, Bas. 2. τὸ ἕτερον habet. Cf. §. 79. init. Ficinus loci huius sensum adeo non est assecutus, ut interpretationem eius apponere pigeat.

ἡμῖν. ΘΕΑΙ. Ἀλλήθῃ. ΞΕ. Σκόπει τοίνυν ὡς ἐν
 P. 260
 a. καιρῷ δὴ νῦν τοῖς τοιούτοις διεμαχόμεθα καὶ
 προσαναγκάζομεν ἕαν ἕτερον ἑτέρῳ μέγισται.
 ΘΕΑΙ. Πρὸς δὴ τί; ΞΕ. Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν
 τῶν ὄντων ἐν τι γενῶν εἶναι· ταύτου γὰρ σερ-
 θέντες, τὸ μὲν μέγιστον, φιλοσοφίας ἀν σερθηδεῖ-
 μέν, ἐτι δ' ἐν τῷ παρόντι δεῖ λόγου ἡμᾶς διο-
 μολογήσασθαι τί ποτ' ἐστίν· εἰ δὲ ἀφηρέθημεν
 αὐτὸ μὴ εἶναι τοπαράπαν, οὐδὲν ἂν ἐτι που
 λέγειν

§. 97. Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν τῶν ὄντων — Excidisse in
 his πολλῶν suspicatus est Heusdius, legendumque τῶν πολλῶν
 ὄντων ἐν τι γ., velut supra §. 94. dicitur, τὰ μὴ ὄν — ἐναρέθμων
 τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἐν. Alius suspicetur, τῶν ὄντων ἐν τι γέ-
 νος εἶν., ut §. 93. Ἄλλοτε τῶν ὄντων τινὸς ἐνὸς γένους ἀφορισθῆναι
 καὶ πρὸς τι τῶν ὄντων αὐτὸ πάλιν ἀντιτεθῆναι, οὕτω συμβέβηκεν
 εἶναι τὸ μὴ καλόν; Mihi quidem integra haec prorsus viden-
 tur, dicique τὰ ὄντα γένη genera ea quae sunt revera; quem-
 admodum demonstratum est τὸ μὴ ὄν esse ἐν τι γένος seu ὄν-
 τως ὄν.

97. εἰ δὲ ἀφηρέθημεν αὐτὸ μὴ εἶναι τοπ. Si legeremus
 εἰ δὲ ἀφηρέθημεν αὐτὸ μὴ εἶναι ἕαν τοπαράπαν, structurae
 plane eadem esset ratio, quae in Soph. Philoctet. 1303. Τί
 μ' ἄνδρα πολέμιον ἐχθρὸν τ' ἀφείλαν μὴ κτανεῖν τάξαις ἐμοῖς;
 Eurip. Troad. 1145. τὸ δεσπέτου τάχος ἀφείλετ' αὐτὴν παῖδα
 μὴ δοῦναι τάφα, et, ubi tamen abest negatio, in eiusd. Hip-
 polyto 1218. ὡς ἀφηρέθη Σκίρωνος ἀπτάς ὄμμα τούμῳν εἰς-
 ορᾶν. Nunc ut in Sophocleo illo loco nemo haereret, si pro
 κτανεῖν poeta θανεῖν scripsisset, ita ne haec quidem quidquam
 habent offendiculi, sive post αὐτὸ, ut vulgus facit, ὡς sup-
 pleas, sive in hoc ἀφηρέθημεν latere putes ἠαναγκάσθημεν ὁμο-
 λογεῖν, quemadmodum de rep. V. p. 451. B. in his, ἀφείμεθα
 σε καθαρόν εἶναι, vel Philebo p. 50. D. ubi legitur ἑάδιον —
 ἀφείναι με μηκέτι ἐπ' ἐκείνα ἴοντα δεῖν μηκύνειν τοὺς λόγους,
 utro-

λέγειν οἷός τ' ἦμεν· ἀφῆρέθημεν δ' ἄν, εἰ συνεχω-^{b.}
 ρήσαμεν μηδεμίαν εἶναι μίξιν μηδενὶ πρὸς μηδέν.
 ΘΕΑΙ. Ὅρξῳς τοῦτό γε· λόγον δὲ διότι νῦν διο- 98.
 μολογητέον, οὐκ ἔμαθον. ΞΕ. Ἄλλ' ἴσως τῆδ'^{c.}
 ἐπόμενος ῥᾶς' ἄν μάθοις. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὸ
 μὲν δὴ μὴ ὄν ἡμῖν ἐν τι τῶν ἄλλων γένος ἀνε-
 φάνη· κατὰ πάντα τὰ ὄντα διεσπαρμένον. ΘΕΑΙ.
 Οὕτω. ΞΕ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο σκεπτέον, εἰ
 δόξη τε καὶ λόγῳ μίγνυται. ΘΕΑΙ. Τί δή; ΞΕ.
 Μὴ μίγνυμένου μὲν αὐτοῦ τούτοις, ἀναγκαῖον
 ἀληθῆ πάντ' εἶναι· μίγνυμένου δὲ, δόξα τε ψευ-
 δῆς γίγνεται καὶ λόγος· τὸ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δο-
 ξάζειν ἢ λέγειν τοῦτ' ἐστὶ που τὸ ψεῦδος ἐν δια-
 νοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ.
 Ὅντος δέ γε ψεύδους, ἔστιν ἀπάτη. ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΞΕ. Καὶ μὴν, ἀπάτης οὔσης, εἰδώλων τε καὶ εἰ-
 κόνων ἢ δὴ καὶ φαντασίας πάντα ἀνάγκη μεσᾶ
 εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τὸν δέ γε σο-
 φιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταπε-

utrobique verbo ἀφίεσθαι inest notio τοῦ ὁμολογεῖν, εἰπεῖν, unde constructionis forma explicari potest.

§. 98. ἐν τι τῶν ἄλλων γένος — Proisus ut Eurip. Med. 940. — καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ (i. e. γυναῖκα τὴν ἐμὴν), εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία, h. e. εἴπερ τοιαύτη ἐστὶ γυνὴ οἷαί εἰσιν αἱ ἄλλαι. Ex dispari genere sunt quae notantur ad Phaedon. §. 137.

98. Τὸν δέ γε σοφιστὴν ἐφ. ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταπεφυγέναι — h. e. λεληθέναι καταφυγέντα. Xenoph. Hellen. IV. 5, 5. αἱ δὲ ἐν τῷ Ηρακλῆα καταπεφυγότες ἐξήμεσαν, ubi praeces-

- φευγῆναι μὲν, ἕξαρνον δὲ γεγονέναι τοπαράπαν
- d. μὴδ' εἶναι ψεῦδος· τὸ γὰρ μὴ ὄν οὔτε διανοεῖσθαι τινα οὔτε λέγειν· οὐσίας γὰρ οὐδὲν οὐδαμῆ τὸ μὴ ὄν μετέχειν. ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα. ΞΕ.
99. Νῦν δέ γε τοῦτο μὲν ἐφάνη μετέχον τοῦ ὄντος, ὥστε ταύτη μὲν ἴσως οὐκ ἂν μάχοιτο ἔτι· τάχα δ' ἂν φαίη, τῶν εἰδῶν τὰ μὲν μετέχειν τοῦ μὴ ὄντος, τὰ δ' οὐ, καὶ λόγον δὴ καὶ δόξαν εἶναι τῶν οὐ μετεχόντων· ὥστε τὴν εἰδαλοποιητικὴν καὶ
- e. φανταστικὴν, ἐν ἧ φάμεν αὐτὸν εἶναι, διαμάχοιτ' ἂν πάλιν ὡς παντάπασιν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ δόξα καὶ λόγος οὐ κοινωνεῖ τοῦ μὴ ὄντος· ψεῦδος γὰρ τοπαράπαν οὐκ εἶναι, ταύτης μὴ συνισαμένης τῆς κοινωνίας. Διὰ ταῦτ' οὖν λόγον πρῶτον καὶ δόξαν καὶ φαντασίαν διερευνητέον ὅτι ποτ' ἔστιν, ἵνα φανέκτων καὶ τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τῶ μὴ ὄντι κατίδωμεν, κατιδόντες δὲ τὸ ψεῦδος ὄν ἀπο-

sit, ἐς δὲ τὸ Ἥραιοι κατέφυγον καὶ ἄνδρες etc. Non enim hanc verbi structuram nisi in perfecto tempore reperiri arbitror, similiter ut βεβηκέναι ἐπί τινος, ἐν τινι dicitur (Xenoph. Oecon. VIII. 17. βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ), βῆναι ἐν τινι non item; neque huc traxerim illud e Xenoph. Cyrop. V 4, 15. ἀπὸ τῶν ὁ Ἀσσύριος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως· οὐ δὴ κατέφυγε, συντυγχάνει etc., ubi nisi οἱ scribere malis, eadem ibi ratio ostinebit, quae Phaedonis loco illo §. 131: Ἀφικομένην δὲ ὄφρα αἱ ἄλλοι, ubi vid. not., itemque Anab. VI. 1, 16. ἡμεῖς μὲν γὰρ ἀποδραίμεν ἂν οὐδαμῶ ἐνθένδε. — De re ipsa vid. §. 55.

§. 99. ἐν ἧ φάμεν αὐτὸν εἶναι, ut ἐν φιλοσοφίᾳ τις εἶναι dicitur Phaedon. §. 5. ubi vid. not. Minus recte Ficini. in qua illum locavimus.

99. τὴν κοινωνίαν — τῶ μὴ ὄντι. §. 80. ἂν πάντα ἀλλήλοις

δείξωμεν, ἀποδείξαντες δὲ τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ p. 261
 ἐνδήσωμεν, εἴπερ ἔνοχός ἐστιν, ἢ καὶ ἀπολύσαν-^a
 τες ἐν ἄλλῳ γένει ζητῶμεν. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ γε, 100.
 ὦ ξένε, ἔοικεν ἀλήθῃς εἶναι τὸ περὶ τὸν σοφιστὴν
 κατ' ἀρχὰς λεχθῆν, ὅτι δυσθήρατον εἴη τὸ γέ-
 νος. Φαίνεται γὰρ οὖν προβλημάτων γέμειν, ὧν
 ἐπειδάν τι προβάλη, τοῦτο πρότερον ἀναγκαῖον
 διαμάχεσθαι πρὶν ἐπ' αὐτὸν ἐκείνον ἀφίκεσθαι·
 νῦν γὰρ μόγις μὲν τὸ μὴ ὂν ὡς οὐκ ἔστι προβλη-
 θῆν διεπεράσαμεν, ἕτερον δὲ προβέβληται, καὶ b.
 δεῖ δὴ ψεῦδος ὡς ἔστι καὶ περὶ λόγον καὶ περὶ
 δόξαν ἀποδείξαι, καὶ μετὰ τοῦτο ἴσως ἕτερον
 καὶ ἔτ' ἄλλο μετ' ἐκεῖνο, καὶ πέρασ, ὡς ἔοικεν,
 οὐδὲν φανήσεται ποτε. ΞΕ. Θαρξέειν, ὦ Θεαίτη-
 τε, χρὴ τὸν καὶ μικρόν τι δυνάμενον εἰς τὸ
 πρόσθεν αἰεὶ προϊέναι. Τί γὰρ ὁ γ' ἀθυμῶν ἐν
 τούτοις δράσειεν ἂν ἐν ἄλλοις, ἢ μηδὲν ἐν ἐκείνοις
 ἀνύπτων ἢ καὶ πάλιν εἰς τοῦπισθεν ἀπωσθεῖς;

ἴωμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας. §. 91. ἐπεὶπερ ἔχει κοινωνίαν
 ἀλλήλοις ἢ τῶν γενῶν φύσις. Ut dicitur §. 85. κοινωνεῖν ἀλλήλοις
 et τοῖς πᾶσι κοινωνῶν κενεαί. — τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ ἐνδήσωμεν.
 Bas. 2. αὐτὸν σοφιστὴν, unde fecerim αὐτὸν τὸν σοφ. Pro αὐτὸ
 Edd. errore manifesto αὐτόν.

§. 100. Τί γὰρ ὁ γ' ἀθυμῶν — ἐν ἄλλοις, ἢ μηδὲν — ἀπω-
 σθεῖς; Quid enim, qui in his animum despondet, in aliis
 faciat (h. e. quantum concidet animo), quando in illis aut
 nihil perficiet aut etiam retro repulsus fuerit? Sic aptius haec
 mihi cum Schleiermacherso visa sunt coniungi, quam si, quae
 vulgata est interpunctio, subsequentibus verbis iungantur haec,
 ἢ μηδὲν ἐν ἐκείνοις ἀνύπτων ἢ καὶ πάλιν — ἀπωσθεῖς. — ἀνύπ-

- σχολῆ που, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον,
 c. ὁ γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν. Νῦν δ' ἐπεὶ
 ᾧ γὰρ, τοῦτο ὃ λέγεις διαπεπέρανται, τὸ τοι
 μέγιστον ἡμῖν τεῖχος ἤρημένον ἂν εἴη, τὰ δ' ἄλλα
 ἤδη ῥᾶω καὶ σμικρότερα. ΘΕΑΙ. Καλῶς εἶπες.
 101. ΞΕ. Λόγον δὴ πρῶτον καὶ δόξαν, καθάπερ ἐρρή-
 θη, νῦν διαλάβωμεν, ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογι-
 σώμεθα, πότερον αὐτῶν ἀπτεται τὸ μὴ ὂν ἢ
 παντάπασιν ἀληθῆ μὲν ἐστὶν ἀμφοτέρω ταῦτα,
 ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς.
 ΞΕ. Φέρε δὴ, καθάπερ ἐπὶ τῶν εἰδῶν καὶ τῶν
 d. γραμμάτων ἐλέγομεν, περὶ τῶν ὀνομάτων πάλιν
 ὡσαύτως ἐπισκεψώμεθα· φανεῖται γὰρ πη ταύ-
 τη τὸ νῦν ζητούμενον. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον οὖν δὴ
 περὶ τῶν ὀνομάτων ὑπακουσέον; ΞΕ. Εἴτε πάν-
 τα ἀλλήλοις ξυναρμόττει, εἴτε μηδὲν, εἴτε τὰ
 μὲν ἐθέλει, τὰ δὲ μή. ΘΕΑΙ. Δῆλον τοῦτό γε;

των. Imo αὐτῶν vel potius ἀνύτων. V Porson. ad Eurip.
 Phoen. v. 463. Proverbio, σχολῆ — ὁ γε τοιοῦτος ἂν ποτε
 ἔλοι πόλιν, quod nescio an alibi legatur, Erasmus in Adagg.
 IV, p. 941. comparat illud ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὐπω τρέπαιον
 ἴστησαι.

§. 101. ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα — Sic mutavi,
 quod inaudito significato h. l. positum exhibent Edd., ἀπο-
 λογησώμεθα, ἀπολογίζεσθαι h. l. est rem accurate et quasi
 ratione inita exprēdere. Max in verbis, φανεῖται γὰρ πη ταύ-
 τη τὸ νῦν ζητούμ. quamvis, quod in Edd. legitur φαίνεται
 Ficinus quoque legerit vertens, videtur enim quod nunc quae-
 ritur, ita sese habere, sensus tamen φανεῖται flagitat, cum
 illo itidem permutatum §. 63. extr. Et cf. §. 76.

ὅτι τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δ' οὐ. ΞΕ. Τὸ τοιόνδε λέγεις ἴσως, ὅτι τὰ μὲν ἐφεξῆς λεγόμενα καὶ δηλοῦντά τι ξυναρμόττει, τὰ δὲ τῇ συνεχείᾳ μη-
 δὲν σημαίνοντα ἀναρμολογεῖ. ΘΕΑΙ. Πῶς τί τοῦτ' 102.
 εἶπες; ΞΕ. Ὅπερ ᾤηθην ὑπολαβόντα σε προσ-
 ομολογεῖν. Ἔστι γὰρ ἡμῖν πού τῶν τῇ φωνῇ πε-
 ρὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων διττὸν γένος. ΘΕΑΙ.
 Πῶς; ΞΕ. Τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κλη-
 θέν. ΘΕΑΙ. Εἰπέ ἐκάτερον. ΞΕ. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς p. 262
 πράξεσιν ὃν δῆλωμα ῥῆμά που λέγομεν. ΘΕΑΙ.
 Ναί. ΞΕ. Τὸ δὲ γ' ἐπ' αὐ τοῖς ἐκεῖνα πράττουσι
 σημείον τῆς φωνῆς ἐπιτεθὲν ὄνομα. ΘΕΑΙ. Κο-

§. 102. Πῶς τί τοῦτ' εἶπες; Bas. 2. Πῶς; τί τοῦτ' εἶπ. uti distinguere volebat Steph.; alioquin scribendum esse πῶς τοῦτ' εἶπες; Sic iunctim scribenda haec docui ad Hipp. Mai. §. 40., in quibus coartata est Graeco more duplex interrogatio, πῶς τοῦτο εἶπες; et τί τοῦτο εἶπες; In proximis ὅπερ ᾤηθην ὑπολαβ. accus. ὅπερ ad ὑπολαβόντα pertinet: quod intelligere te, putavi quum assentirere. Assensus erat verbis Δῆλον τοῦτό γε, ὅτι τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δὲ μή. — τῶν τῇ φωνῇ — δηλωμάτων. V. not. ad Cratyl. §. 85.

102. Τὸ δὲ γ' ἐπ' αὐ τοῖς ἐκεῖνα πράττουσι — Libri editi ἐπ' αὐτοῖς habent, cui addi debuit art. τοῖς, quanquam ne hoc ipsum quidem ἐπ' αὐτοῖς τοῖς — πράττουσι satis his foret accommodum. Aptissimum contra est αὐ, ut §. 6. Οὐκ οὖν καὶ πάλιν ὅταν λέγηται λίαν ἔλαφος ἵππος, ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὐ πράττόντων ἀνομάσθη. Sic autem collocatae particulae non desunt exempla. Politic. p. 302. D. Ἐκ μὲν τῆς μοναρχίας βασιλικὴν καὶ τυραννικὴν, ἐκ δ' αὐ τῶν μὴ πολλῶν τὴν τε εὐνύμων ἔφαρκεν ἀριστοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν. ἐκ δ' αὐ τῶν πολλῶν τότε μὲν ἀπλὴν ἐπωνομάζοντες ἐτίθεμεν δημοκρατίαν etc. Phaedon. §. 11. — δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τὸ ἕτερον, ἀπὸ δ' αὐ τοῦ ἑτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον.

- μὴ μὲν οὖν, ΞΕ. Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' οὐκ ἔμαθον. ΞΕ. Δῆλον γὰρ ὡς πρὸς
- β. ἕτερόν τι βλέπων ἄρτι ξυνωμολόγεις· ἐπεὶ τοῦτ' αὐτὰ ἐβουλόμην εἰπεῖν, ὅτι συνεχῶς ᾧδε λεγόμενα ταῦτα οὐκ ἔστι λόγος. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἶον, βαδίζει τρέχει καθεύδει, καὶ τᾶλλα ὅσα πράξεις σημαίνει ῥήματα, κἂν πάντα τις ἐφεξῆς αὐτ' εἴπη, λόγον οὐδὲν τι μᾶλλον ἀπεργάζεται.
103. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ; ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ πάλιν ὅταν λέγηται, λέων ἔλαφος ἵππος, ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὖ πραττόντων ὀνομάσθη, καὶ κατὰ ταύτην δὴ τὴν συνέχειαν οὐδεὶς πω συνέση
- γ. λόγος· οὐδεμίαν γὰρ οὔτε οὕτως οὔτ' ἐκείνως πράξιν οὐδ' ἀπραξίαν οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα, πρὶν ἂν τις τοῖς ὀνό-

Xenoph. Mem. Socr. III, 1. 8. ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγονται, ὑπὸ δὲ αὖ τῶν ἀθῶνται. Hoc in genere saepius peccatum est, ut Theaetet, §. 94. extr. φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων, ubi scr. ἀπ' αὖ τῶν, et de rep. IX. p. 577. Β. παραγεγοτός ἐν τε τοῖς κατ' οἰκίαν πράξεσι — καὶ ἐν αὐτοῖς δημοσίοις κινούνοισι, ubi recte Ficinus expressit ἐν αὖ τοῖς: rursusque popularibus in periculis. — Pro ἐκείνα quod praebet Stob. ἐκείνας, non aliunde firmatum recipere dubitavi, quum nihil sit hac generis mutatione in libris veterum frequentius.

102. κἂν πάντα τις ἐφεξῆς αὐτ' εἴπη — Vulgo αὖ τ' εἴπη, Stob. αὐτὰ, unde vulgatum correxi.

§. 103. ὅσα τε ὀνόματα — ὀνομάσθη — quotquoti voca-

μασι τὰ ῥήματα κεράση· τότε δὲ ἤρμოსέ τε καὶ λόγος ἐγένετο εὐθύς ἢ πρώτη συμπλοκῆ, σχεδὸν τῶν λόγων ὁ πρῶτος, εἰ καὶ ὀμικρότατος. ΘΕΑΙ. Πῶς ἄρ' ᾧδε λέγεις; ΞΕ. Ὅταν εἴπῃ τις, ἄνθρωπος μανθάνει, λόγον εἶναι φῆς τοῦτον ἐλάχιστόν τε καὶ πρῶτον; ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΞΕ. Διηλοῖ γὰρ ἤδη που τότε περὶ τῶν ὄντων ἢ γιγνόμενων ἢ γεγρονότων ἢ μελλόντων, καὶ οὐκ ὀνομάζει μόνον, ἀλλὰ τι περαίνει συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι· διὸ λέγειν τε αὐτόν, ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν, εἶπομεν, καὶ δὴ καὶ τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγγάμεθα λόγον.

hula dicta s. posita sunt et in usum recepta. — τότε δὲ ἤρμოსέ τε καὶ λόγος ἐγένετο. Sic Stob. cum Ficino: tunc vero primum conveniunt. Vulgo τότε δή. De aoristi hoc usu imprimis ubi, ut h. l., duo verba coniunguntur, vid. notata ad Phaedon. §. 49. — In proximis Theaeteti verbis etsi sermo sic potest resolvi, πῶς ἄρα λέγεις ᾧδε λέγων; insolitum tamen Platoni in hac formula est hoc ᾧδε. Expectaverit quisque πῶς ἄρα τᾶδε λέγεις;

103. διὸ λέγειν τε αὐτόν — Haec in Edd. ita leguntur: διὸ λέγειν τε καὶ αὐτόν — εἶπομεν, καὶ δὴ τῷ πλέγματι, in quibus importune locatum prius καὶ reposui post καὶ δὴ, auctore Stobaeo, apud quem scriptum καὶ δὴ καὶ τῷ πλ., atque corruptum εἶπομεν ex eod. Stob. et Bas. 2. mutavi in εἶπομεν, dicere solemus, ut subsequitur ἐφθεγγάμεθα. Supra §. 1. ὅς φησιν, ἄλλους τε θεοὺς — καὶ δὴ καὶ τὸν ἕνιον — ξυνοπαδὸν γιγνόμενον — καθορᾶν. Ion. p. 530. B. ἀναγκαῖον — ἐν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρέβειν πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς, καὶ δὴ καὶ μάλιστ' ἐν Ὀμήρῳ. Quamquam rem singulae fere scriptorum paginae testantur. Pro ἐφθεγγάμεθα Stob. ἐπεφθεγγάμεθα. Ut Phileb. p. 13. D. μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγγατο προσειπὼν.

104. ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς. ΞΕ. Οὕτω δὴ καθάπερ τὰ πράγματα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἤρμοττε, τὰ δ' οὐ, καὶ περὶ τὰ τῆς φωνῆς αὐ̄ σημεία, τὰ μὲν οὐχ ἀρμόττει, τὰ δὲ ἀρμόττοντα αὐτῶν λόγον ἀπειργάσατο. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἐτι δὴ μικρὸν τόδε. ΘΕΑΙ. Τὸ ἵποιον; ΞΕ. Λόγον ἀναγκαῖον, ὅτανπερ ἦ, τινὸς εἶναι λόγον, μὴ δέ τινος ἀδύνατον. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ ποιόν τινα αὐτὸν εἶναι δεῖ; ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Προσέχωμεν δὴ τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς. ΘΕΑΙ. Δεῖ γοῦν. ΞΕ. Λέξω τοίνυν σοι λόγον συνθεῖς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος· ὅτου δ' ἂν ὁ λόγος ἦ, σύ μοι φράζεις. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσαι κατα δύναμιν. ΞΕ. Θεαίτητος κάθηται· μῶν μὴ μακρὸς ὁ λόγος; ΘΕΑΙ. Οὐκ, ἀλλὰ μέτριος. ΞΕ. Σὸν ἔργον δὴ φράζεις περὶ οὗ τ' ἐστὶ καὶ ὅτου. ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι περὶ ἐμοῦ τε καὶ

p. 263
a.

§. 104. Οὕτω δὴ — καὶ περὶ τὰ τῆς φωνῆς αὐ̄ σημεία, τὰ μὲν — Variandae orationis causa interpositum hoc περὶ, ita ut post haec Οὕτω δὴ — καὶ περὶ τὰ — σημεία suppleri queat ἔχει, similiter cum alibi infertur tum Menon. p. 72. C. Οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν, κὰν εἰ πολλαὶ καὶ παντοδαπαὶ εἰσιν, ἐν γέ τι εἶδος ταυτὸν ἅπασαι ἔχουσι.

104. Ἐτι δὴ μικρὸν τόδε sc. ἴδωμεν, quod subaudiendum, non inserendum. de legg. II. 655. B. Ἐτι δὲ τόδε· πότερον ἅπαντες πάσαις χορείαις ὁμοίως χαίρομεν, ἢ πολλοῦ δεῖ; Xenoph. Hellen. VII. 1. 4. Ἐτι δὲ καὶ τόδε· οὐδ' ἀμείψεν ἂν τριήρεις πλείους ἀθροῖαι ἐκπλεύσειαν ἢ παρ' ἡμῶν. Similiterque Politic. p. 306. A. Οὐκ ἔμαθον. Ξ. Ἄλλ' ἂνδε πάλιν· ἀνδρίαν γὰρ οἶμαί σε ἠγεῖσθαι μέγας ἐν ἀρετῆς ἡμῖν εἶναι. — Mox de infinitivo

ἔμός. ΞΕ. Τί δὲ ὄδ' αὖ; ΘΕΑΙ. Ποῖος; ΞΕ. Θεαί-
 τητος, ὃ νῦν ἐγὼ διαλέγομαι, πέτεται. ΘΕΑΙ.
 Καὶ τοῦτον οὐδ' ἂν εἰς ἄλλως εἴποι πλὴν ἐμόν
 τε καὶ περὶ ἐμοῦ. ΞΕ. Ποιὸν δὲ γέ τινα φάμεν 105.
 ἀναγκαῖαν ἕκασον εἶναι τῶν λόγων. ΘΕΑΙ. Ναί. β.
 ΞΕ. Τούτων δὴ ποιὸν τινα ἑκάτερον φατέον εἶναι;
 ΘΕΑΙ. Τὸν μὲν ψευδῆ που, τὸν δὲ ἀληθῆ. ΞΕ.
 Λέγει δὲ αὐτῶν ὁ μὲν ἀληθῆς τὰ ὄντα ὡς ἔστι
 περὶ σοῦ. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Ὁ δὲ δὴ ψευ-
 δῆς ἕτερα τῶν ὄντων. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὰ μὴ
 ὄντ' ἄρα ὡς ὄντα λέγει. ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ.
 ὄντων δὲ γε ὄντα ἕτερα περὶ σοῦ· πολλὰ μὲν
 γὰρ ἔφαμεν ὄντα περὶ ἕκασον εἶναι που, πολλὰ
 δὲ οὐκ ὄντα. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὔν. ΞΕ. Ὀν c.

illo pro imperativo in verbis *σύ μοι φράζειν* v. not. ad §. 6.
 Deinde ubi Eleatae verbis illis *τί δὲ ὄδ' αὖ;* a Theaeteto sub-
 iicitur *Ποῖος;* rectius fuerit *Ὀποῖος;*

§. 105. ὄντων δὲ γε ὄντα ἕτερα περὶ σοῦ, *sed quae diver-
 sa sunt ab iis, quae sunt, de te, s. respectu tui, h. e. sed*
haec ἕτερα τῶν ὄντων s. μὴ ὄντα non sunt simpliciter diversa
ab his quae sunt, sed quatenus de te est sermo, non de aliis
rebus. Pro ὄντων Edd. Ald. et Bass. ὄντως, idemque reddidit
Ficinus; te vera entia de te alia; qua scriptura sensus effi-
citur ab his prorsus alienus. Neque enim illud quaeri h. l.
potest, verene alia haec sint, nec ferri posset haec ἕτερα non
addito iterum genitivo τῶν ὄντων s. ὄντων. Tenui igitur cum
Schleiermachero evidentem, quam Stephanus iam recepit,
Cornarii lectionem, cuius veritatem liquido confirmant haec
quoque quae adduntur, πολλὰ μὲν γὰρ ἔφαμεν ὄντα περὶ ἕκα-
σον εἶναι που, πολλὰ δὲ οὐκ ὄντα. Nimirum in hac disputa-
tionē, qua ostenditur, falsam orationem (λόγον ψευδῆ) esse
posse, illud rem continet quod, quando μὴ ὄντα de te qua-

ὑπερον δὴ λόγον εἴρηκα περὶ σοῦ, πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν ὠρισάμεθα τί ποτ' ἐστὶ λόγος, ἀναγκασιότατον αὐτὸν ἓνα τῶν βραχυτάτων εἶναι. ΘΕΑΙ. Νῦν δὴ γοῦν ταύτη ξυνομολογήσαμεν. ΞΕ. Ἐπειτα δέ γε τινός. ΘΕΑΙ. Οὕτως. ΞΕ. Εἰ δὲ μὴ ἐστὶ σός, οὐκ ἄλλου γε οὐδενός. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ; ΞΕ. Μηδενός γε ἂν οὐδ' ἂν λόγος εἴη τοπαρᾶπαν ἀπεφήναμεν γάρ, ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν, λόγον ὄντα μηδενός εἶναι λόγον. ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα. ΞΕ. Περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάπασιν, ὡς ἔοικεν, ἢ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ τε ρημά-

caenque dicuntur, ea non sunt omnino μὴ ὄντα, adeo ut quod Sophistae volebat cavillatio, ne intelligi quidem, nedum sermone proferri possint, sed quatenus ad eam, qua de agitur, rem referantur, cuius respectu ἕτερα sunt τῶν ὄντων, sc. τῶν περὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα ὄντων.

105. Πῶς γάρ; Ξ. Μηδενός γε ἂν — Imo Μηδενός δέ γε ἂν vel certe, Μηδενός δὲ ἂν. Post paullo in verbis, Περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα — λόγος ψευδῆς, infinit. γίνεσθαι ita est positus, quasi praecessisset ἔοικε, non ὡς ἔοικε. Uti in Phaedr. §. 128. Παντάπασιν γάρ, ὃ καὶ κατ' ἀρχαίως εἶπομεν τοῦδε τοῦ λόγου, ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δεῖ etc. ubi vid. not. Herodot. I, 191. νῦν δὲ ἐξ ἀπροσδοκίτου σφι παρέστησαν οἱ Πέρσαι ὑπὸ δὲ μεγάλῃ τῆς πόλιος, ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτη οἰκημένων, τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος ἐλακκότων, τῶν τὸ μέσον οἰκόντας τῶν Βαβυλωνίων οὐ μανθάνειν ἐσλακώτας etc. Xenoph. Anab. VI, 2, 18. Καὶ εἰκότως ἄρα ἡμῖν οὐ γίνεσθαι τὰ ἱερά· ὡς γὰρ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου χθὲς ἤκοντος πλοίου ἤκουσα τίνος, ὅτι Κλέανδρος ἐκ Βυζαντίου ἀρμοσῆς μέλλει ἤξειν, ubi nollem γὰρ uncis nuper seclusum. Alia dedit Erfurdtius ad Soph Antig. 732. — Haec autem, περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ — παντάπασιν, ὡς ἔοικε, ἢ τοιαύ-

των γιγνομένη και ὀνομάτων ὄντως τε και ἀλη-
 θῶς γίνεσθαι λόγος ψεύδης. ΘΕΑΙ. Ἀληθέ-
 σατα μὲν οὖν. ΞΕ. Τί δὲ δὴ διάνοιά τε και δό- 106.
 ξα και φαντασία; μῶν οὐκ ἤδη δῆλον ὅτι ταῦ-
 τα γένη ψευδῆ τε και ἀληθῆ πάνθ' ἡμῶν ἐν
 ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται; ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ὡδ'
 εἴση ῥᾶρον, ἀν' πρῶτον λάβης αὐτά, τί ποτ' ἐςί, e.
 και τί διαφέρουσιν ἕκαστα ἀλλήλων. ΘΕΑΙ. Δί-
 δου μόνον. ΞΕ. Οὐκοῦν διάνοια μὲν και λόγος
 ταυτὸν, πλὴν ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐ-
 τὴν διάλογος ἀνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ
 ἡμῖν ἐπωνομάσθη, διάνοια; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν
 οὖν. ΞΕ. Τὸ δὲ γ' ἀπ' ἐκείνης ρεῦμα διὰ τοῦ
 σώματος ἰὸν μετὰ φθόγγου κέκληται λόγος;
 ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν λόγοις γε αὐτὸ

τη σύνθεσις etc. eodem structurae tenore procedunt quo illa
 in Phaedon. §. 37. χωριζόμενα δὲ φρονήσεως και ἀλλαττόμενα
 ἀντὶ ἀλλήλων, μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετή etc.

§. 106. μῶν οὐκ ἤδη δῆλον, ὅτι ταῦτα γένη — Verba sic
 ordinanda: ὅτι ταῦτα πάντα ἐγγίγνεται γένη ψευδῆ τε και
 ἀληθῆ etc., haec omnia ut genera et vera et falsa animis no-
 stris inesse. Parum tamen huc convenit vocabulum γένη,
 rectiusque, opinor, apud Stob. legitur ἔτι ταῦτά γε ψ.

106. Οὐκοῦν διάνοια μὲν — Respexit hunc locum Theo
 Smyrn. Mathem. p. 113. κατὰ δὲ Πλάτωνα τετραχῶς λέγεται
 λόγος, ἢ τε διάνοια ἀνευ φθόγγου, και τὸ μετὰ φωνῆς ρεῦμα
 ἀπὸ διανοίας και ἡ τῶν τοῦ ὅλου σοικείων ἀπόδοσις και ἡ τῆς
 ἀναλογίας. — In verbis deinde, Καὶ μὴν ἐν λόγοις γε αὐτὸ
 ἴσμεν ὄν, αὐτὸ positum pro τοῦτο, V. ad Lysid. §. 2., ubi ta-
 men αὐτοῦ illud perperam accepi; pro σοῦ ibi positum
 docuit Heusdus Spec. Crit. in Plat. 96.

ἴσμεν ὄν; ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Φάσιν τε καὶ
 P. 264^a ἀπόφασιν. ΘΕΑΙ. Ἴσμεν. ΞΕ. Ὅταν οὖν τοῦτο
 ἐν ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ σιγῆς,
 πλὴν δόξης ἔχεις ὅτι προσείπης αὐτό; ΘΕΑΙ.
 Καὶ πῶς; ΞΕ. Τί δ', ὅταν μὴ καθ' αὐτήν, ἀλ-
 λά δι' αἰσθήσεως παρῆ τινι τὸ τοιοῦτον αὐ πά-
 107. θος, ἄρ' οἶδόντε ὀρθῶς εἰπεῖν ἕτερόν τι πλὴν φαν-
 ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπέπερ λό-
 γος ἀληθῆς ἦν καὶ ψευδῆς, τούτων δ' ἐφάνη διά-
 νοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος,
 δόξα δὲ διανοίας ἀποτελεούσης, φαίνεται δὲ δ'
 b. λέγομεν, σύμμιξις αἰσθήσεως καὶ δόξης· ἀνάγκη
 δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ ξυγγενῶν ὄντων ψευδῆ
 τε αὐτῶν ἕνια καὶ ἐνίοτε εἶναι; ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;
 ΞΕ. Κατανοεῖς οὖν, ὅτι πρότερον εὐρέθη ψευδῆς

106. Τί δ' ὅταν μὴ καθ' αὐτήν — καθ' αὐτήν, non καθ' αὐτό, posuit illaturus deinde ἡ δόξα, ἢ cuius locum substituitur τὸ τοιοῦτον αὐ πάθος.

§. 107. τούτων δ' ἐφάνη διάν. τούτων, ex his, quae deinde memorata sunt. — φαίνεται δὲ ὁ λέγομεν, συμμ. quod autem dicimus, quum dicimus φαίνεται. Ion. p. 536. Α. ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης Μούσης, ὁ δ' ἐξ ἄλλης ἐξήρηται· ὀνομάζομεν δὲ αὐτὸ κατέχεται. Theaetet. §. 24. Σ. Οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτως ἐκατέρῃ; Θ. Ναί. Σ. Τὸ δὲ γε φαίνεται αἰσθάνεσθαι εἶναι; Quae exempla opinionem convellunt Stephani pro φαίνεται requirentis φαίνεσθαι. In proximis ψευδῆ τε αὐτῶν ἕνια cet. importunum istud τε expungendum potius quam in γε mutandum ego existimō.

107. Κατανοεῖς οὖν, ὅτι πρότερον — Sic Ed. Ald. et Stob. cum Ficino qui vertit, advertisne, nos facilius quam putabamus etc. Contra Bas. 2. πρότερον. Quorum prius probabat

δόξα καὶ λόγος ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν ἢ ἐφο-
 βήθημεν ἄρτι, μὴ παντάπασιν ἀνήνυτον ἔργον
 ἐπιβαλλοίμεθα ζητοῦντες αὐτό; ΘΕΑΙ. Κατα-
 νοῶ. ΞΕ. Μὴ τοίνυν μηδ' εἰς τὰ λοιπὰ ἀδυμῶ-
 μεν. Ἐπειδὴ γὰρ πέφανται ταῦτα, τῶν ἔμπρο- c.
 σθεν ἀναμνησθῶμεν κατ' εἶδη διαιρέσεων. ΘΕΑΙ.
 Ποίων δὴ; ΞΕ. Δειλόμεθα τῆς εἰδωλοποιικῆς
 εἶδη δύο, τὴν μὲν εἰκασικὴν, τὴν δὲ φαντασικὴν.
 ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τὸν σοφιστὴν εἴπομεν ὡς
 ἀποροῖμεν εἰς ὁποτέραν θήσομεν. ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦ-
 τα. ΞΕ. Καὶ τοῦθ' ἡμῶν ἀπορουμένων ἔτι μεί-
 ζων κατεχύθη σκοτοδινία, φανέντος τοῦ λόγου

Steph. tanquam magis sequentibus conveniens, quoniam si-
 gnificare vellet Eleates, se via quadam faciliore minusque
 aspera, quam putassent, ad id quod quaerebant, pervenisse:
 mihi admodum est dubium, num omnino Graece *πρῶτως τι*
εὐρεῖν magis dici potuerit quam Latine *leniter* s. *mansuete*
aliquid invenire, pro *facile invenire*. Si verum est *πρῶτοτερον*
 neque in eo delituit forte ~~πρῶτοτερον~~ (v. ad Parmen. §. 19.),
 sic intellexerim: *mansuetius aliquid* (minus difficilius) *reper-*
ta est falsa opinio. προσῆλ

107. τῆς εἰδωλοποιικῆς. Sic Ald. In Edd. Bass. est εἰδω-
 λοποιητικῆς, ut §. 45. extr. et §. 99. Sed infra §. 111. lege-
 mus εἰδωλοποιικῶ. §. 112. εἰδωλοποιική. §. 116. εἰδωλοποιικῆς.
 Velut utrumque promiscue ponitur, ὀψοποιική et ὀψοποιητική.
 V. not. ad Gorg. §. 42.

107. Καὶ τὸν σοφιστὴν εἴπ. ὡς ἀπ. εἰς ὁποτέραν θήσομεν.
 Sic correxi, quod hucusque legebatur εἰς ὁποτέρ' ἄν. θήσομεν
 an θήσοιμεν scriberetur, nihil intererat. de legg. III. p. 683.
 B. Εἰ γοῦν — τις ἡμῖν ὑπόσχοιτο θεός, ὡς, εἰάν ἐπιχειρήσωμεν
 τὸ δεύτερον τῇ τῆς νομαθεσίας σκέψει, τῶν. νῦν εἰρημίνων λόγων
 οὐ χεῖρους — ἀκουσόμεθα. Xenoph. Hellen. II. 3. 50. — γνηρὸς

- τοῦ πᾶσιν ἀμφισβητοῦντος, ὡς οὔτε εἰκῶν οὔτε εἰδωλον οὔτε φάντασμα εἶη τοπαράπαν οὐδέν,
- d. διὰ τὸ μηδαμῶς μηδέποτε μηδαμοῦ ψεῦδος εἶναι.
108. ΘΕΑΙ. Λέγεις ἀληθῆ. ΕΞΕ. Νῦν δέ γ', ἐπειδὴ πέφανται μὲν λόγος, πέφανται δ' οὔσα δόξα ψευδῆς, ἐγχωρεῖ δὴ μιμήματα τῶν ὄντων εἶναι καὶ τέχνην ἐκ ταύτης γίνεσθαι τῆς διαφύσεως ἀπατητικῆν. ΘΕΑΙ. Ἐγχωρεῖ. ΕΞΕ. Καὶ μὴν ὅτι γ' ἦν ὁ σοφιστῆς τούτων πότερον, διωμολογημένον ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν ἦν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΕΞΕ.
- e. Πάλιν τοίνυν ἐπιχειροῦμεν σχίζοντες διχῆ τὸ προτεθὲν γένος πορεύεσθαι κατὰ τοῦπὶ δεξιὰ αἰὲ

— ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφύξοιτο. V, 2, 38. διδάσκων, ὅτι οἱ Ὀλύμπιοι κατεστραμμένοι τὴν μείζω δυνάμειν Μακεδονίας εἶεν καὶ οὐκ ἀνήσουσι τὴν ἐλάττω, εἰ μὴ τις αὐτούς παύσει τῆς ὑβρεως. Anab. III, 5, 13. ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζοντες, ὅποι ποτὲ τρέψονται οἱ Ἕλληνες καὶ τί ἐν νῶ ἔχοιεν. IV, 5, 28. θαρρεῖν ἐκέλευεν αὐτὸν λέγων, ὅτι οὔτε τῶν τέκνων σερήσοιτο τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἀπίασιν etc. VII, 1, 34. ἀπέκρινατο ὅτι πειθαρχομένοις αὐτοῖς οὐ μεταμελήσει, ἀλλὰ τοῖς τε οἴκοι τέλει ταῦτα ἀπαγγελεῖ καὶ αὐτὸς βουλευσάτω περὶ αὐτῶν —. De sententia conf. §. 44—46.

§. 108. Καὶ μὴν ὅτι γ' ἦν ὁ σοφ. τούτων πότερον — Redit sermo ad praegressa illa, καὶ τὸν σοφιστὴν εἶπομεν ὡς ἀποροῦμεν εἰς ὅποτέραν (τὴν εἰκαστικὴν ἢ τὴν φανταστικὴν) φήσομεν. Τούτων ἰgitur refertur ad εἰκαστικὴν et φανταστικὴν, quae in proximo quoque significavit quum dixit, ὡς οὔτε εἰκῶν — οὔτε φάντασμα εἶη τοπαράπαν οὐδέν. Vulgo distinguunt — ὁ σοφιστῆς τούτων, πότερον διαμολογ., quasi usquam πότερον diceretur in simplici quaestione, non subsequente particula ἢ. πότερον h. l., ut ante, est i. q. ὅποτερονοῦν, *alterutrumque*.

μέρος τοῦ τμηθέντος· ἐχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ
κοινωνίας, ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιε-
λόντες τὴν οἰκίαν λιπόντες φύσιν ἐπιδείξωμεν
μάλις α μὲν ἡμῖν αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἐγ-
γυτάτῳ γένοι τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφυκόσι.
ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς. ΞΕ. Οὐκοῦν τότε μὲν ἤρχόμεθα ^{109.}
ποιητικὴν καὶ κτητικὴν τέχνην διαιρούμενοι; ΘΕΑΙ. ^{P. 265}
Ναί. ΞΕ. Καὶ τῆς κτητικῆς ἐν θηρευτικῇ καὶ ἐν ^{a.}
ἀγώνια καὶ ἐν ἐμπορικῇ καὶ τισιν ἐν τοιούτοις εἰ-
δεσιν ἐφαντάζετο ἡμῖν; ΘΕΑΙ. Πάνυ· μὲν οὖν.

108. τὴν οἰκίαν λιπόντες φύσιν — Cod. Paris. τὴν ἴδιον οἰ-
κίαν λιπόντες, φύσιν — manifesta fraudis origine. — ἔπειτα
δὲ καὶ τοῖς ἐγγυτάτῳ γένοι etc. h. e. τοῖς γνησίως φιλοσόφοις,
qui natura quasi proxime ad hanc disputandi verumque in-
vestigandi rationem accedunt. Utrumque dicitur ἐγγυτάτα
(s. ἐγγυτάτω) τινὲ εἶναι γένους et γένει. Apolog. Socr. p. 30.
A. μᾶλλον δὲ τοῖς ἀσοῖς (ταῦτα ποιῆσω), ὅσα μοι ἐγγυτέρω
εἰς γένει. Lach. 187. E. ὃς ἂν ἐγγυτάτω Σωκράτους ἢ λόγῳ ἄσ-
περ γένει, καὶ πλησιάζῃ διαλεγόμενος, (quem locum nollem
nuper a praeclaris viris sollicitatum. Sensus est: qui sermone
s. disputandi ratione quasi genere cognatus est Socrati ad
eiusque colloquia accedit. Novo loquendi generi ἐγγυτάτω
τινὲ εἶναι λόγῳ quid miremur addita haec ἄσπερ γένει?). Con-
tra Hipp. Mai. §. 56. Καὶ γὰρ μοι τυγχάνει ἐγγυτάτα γένους
ἂν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκῶν. Isaeus de hered. Dicaeog. p. 63.
Reisk. οὕτως αὐτοῦς Δικαιογένης οὕτως ἐγγυτάτω ἂν γένους
ἐπιτρέπουεν.

§. 109. Καὶ τῆς κτητικῆς ἐν θηρευτικῇ — Genitivus hic
τῆς κτητικῆς ad seqq. omnia, θηρευτικῆ, ἀγώνια, ἐμπορικῇ
pertinet, quae supra partes positae sunt artis illius acquiren-
di. — καὶ τισιν ἐν τοιούτοις. de legg. I. p. 644. A. τὴν δὲ εἰς
χρήματα τείνουσαν ἢ τινα πρὸς ἰσχὺν — τροφήν etc. — ἐφαν-

ΞΕ. Νῦν δὲ γ', ἐπειδὴ μιμητικὴ περιείληφεν αὐ-
 τὸν τέχνην, δῆλον ὡς αὐτὴν τὴν ποιητικὴν δίχα
 διαιρετέον πρώτῃν. Ἡ γὰρ που μίμησις ποίησις
 b. τίς ἐστὶν εἰδώλων μέντοι, φησὶν, ἀλλ' οὐκ αὐ-
 τῶν ἐκείνων· ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.
 ΞΕ. Ποιητικῆς δὴ πρώτον δύο ἔστω μέρη. ΘΕΑΙ.
 Ποίω; ΞΕ. Τὸ μὲν θεῖον, τὸ δ' ἀνθρώπινον.
 ΘΕΑΙ. Οὐπω μεμάθηκα. ΞΕ. Ποιητικὴν, εἴπερ
 μεμνήμεθα τὰ κατ' ἀρχαίς λεχθέντα, πᾶσαν
 ἔφαμεν εἶναι δύναμιν, ἥτις ἀν' αἰτία γίγνεται τοῖς
 μὴ πρότερον οὐσιν ὑπερον γίγνεσθαι. ΘΕΑΙ. Με-
 μνήμεθα.

τάξετο ἡμῖν sc. ὁ σεφετής. In succedentibus his, Νῦν δὲ γ',
 ἐπειδὴ μιμητικὴ περ. α. τέχνην, quamvis facile exciderit art. ἢ,
 in artium tamen nominibus praecipue articulum negligi con-
 stat. Gorg. §. 11. λόγου βραχέες δεόνται (αἱ τέχναι) — οἷον
 γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία etc. §. 20. Οὐκ ἄρα ἐπιτορική μόνη
 πειθοῦς ἐστὶ δημιουργός. de rep. VII. p. 522. Β. τί ἐστ' ἀλλοῦ
 λείπεται μάθημα μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς καὶ τῶν τεχνῶν κε-
 χωρισμένον; ibid. p. 525. Α. ἀλλὰ μὴ λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμη-
 τικὴ περὶ ἀριθμὸν πᾶσα. Charmid. §. 28. Οὐκοῦν καὶ ἰατρικὴ
 ἐπιστήμη ἐστὶ τοῦ ὑγιανοῦ; — Εἰ τοῖνον με — σὺ ἔροιο, ἰατρικὴ
 — τί ἡμῖν χρησίμη ἐστὶ etc. §. 38. Ταυτὸν οὖν ἐστὶν ἐπιστήμη τε
 καὶ ἀνεπισημοσύνη ὑγιανοῦ etc. — Ἀλλὰ τὸ μὲν, οἶμαι, ἰατρι-
 κή, τὸ δὲ πολιτικὴ etc. Dempto igitur quater articulo in Gorg.
 §. 11. nunc scripserim, οἷον ἀριθμητικὴ καὶ λογιστικὴ καὶ γεω-
 μετρικὴ καὶ πεπτευτικὴ γε etc., ubi eum nonnisi primo ἀριθμη-
 τικὴ optima praefigunt libri, Edd. quater habent. Alia dabit
 Schaefer. in Meletem. p. 5. Atque talia lectores admoniti
 facile centenis augebunt exemplis.

109. ποιητικῆς δὴ πρώτον — Stob. ποιητικῆς — ἔστω δύο
 μέρη μὲν, θεῖον, τὸ δὲ ἀνθρώπ. Unde fecerim, Θ. Ποίω; Ξ.
 Θεῖον, τὸ δ' ἀνθρώπινον. Cf. ad §. 70.

μνήμεθα. ΞΕ. Ζῶα δὴ πάντα θνητὰ καὶ φυτὰ, ἴσο-
 ῖσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται c.
 καὶ ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυνίσταται σώματα τηκτὰ
 καὶ ἀτηκτα, μῶν ἄλλου τιγός ἢ Θεοῦ δημιου-
 γοῦντος φήσομεν ὑστερον γίνεσθαι πρότερον οὐκ
 ὄντα; ἢ τῶ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι
 χρώμενοι; ΘΕΑΙ. Ποίω; ΞΕ. Τῶ τὴν φύσιν αὐ-
 τὰ γεννᾶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἀνευ
 διανοίας φύουσης· ἢ μετὰ λόγου τε καὶ ἐπιση-

§. 110. ἢ τῶ τῶν πολλῶν δόγμ. κ. ῥ. χρώμενοι; Participii
 χρώμενοι loco si posuisset χρησόμεθα, legitimo more proce-
 deret oratio; nunc ita fere progressuram, ἢ τῶ τῶν πολλῶν
 δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι (φήσομεν) τὴν φύσιν αὐτὰ γεν-
 νᾶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης etc., interpellat subiectum
 Ποίω, cui accommodantur subseqq. Τῶ τὴν φύσιν αὐτὰ γεν-
 Velut sermonem interrumpit interiectum Τὸ ποῖον; in Par-
 men. §. 58. Ἄρ' οὖν ἐστὶ τὸ ἀτοπον τοῦτο, ἐν ᾧ τότ' ἂν εἴη ὅτε
 μεταβάλλει; Τὸ ποῖον δὴ; Τὸ ἐξαίφνης. Politic. p. 277. Ε.
 Ε. Τούς — παιδάς ἴσμεν, ὅταν ἄρτι γραμμάτων ἔμπειροι γί-
 γινονται. Σ. Τὸ ποῖον; Ε. Ὅτι τῶν τοιχείων ἕκαστον ἐν ταῖς βρα-
 χυτάταις — τῶν συλλαβῶν ἰκανῶς διαισθάνονται. Adde Ari-
 stoph. Plut. 400. X. δεῖ γὰρ πρῶτα Β. τί; X. βλέψαι ποιῆσαι
 νό. Β. τίνα βλέψαι; φράσον. X. τὸν Πλοῦτον etc. Ita explicari
 haec malim, quam ad χρώμενοι simpliciter apud animum re-
 peri φήσομεν (an ita loquemur, ut vulgi sequamur opinionem
 sermonemque?) Certe φάναι sic simpliciter positum non me-
 mini; neque id Stephano visum, post χρώμενοι aliquid dec-
 se suspicanti, quod participio huic iungeretur. Hoc tamen si
 quis praeferat, ne sic quidem syllabam in his mutandam agno-
 scet. Nimirum in primo interrogationis membro vocula μῶν,
 ut Latinum num, vim habet negandi: num alio quoquam quam
 deo auctore fieri illa dicemus, quum ante non fuerint? Iam
 additur contrarium: an forte vulgi opinione sermoneque uten-
 tes? tum iterum prima inferitur quaestio, ἢ μετὰ λόγου τε καὶ

- μης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης; ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ἴσως διὰ τὴν ἡλικίαν πολλάκις ἀμφοτέρα
- d. μεταδοξάζω νῦν μὴν βλέπων εἰς σὲ καὶ ὑπολαμβάνων, οἶσθαί σε κατὰ γε θεὸν αὐτὰ γίνεσθαι, ταύτη καὶ αὐτὸς νενόμικα. ΞΕ. Καλῶς γε, ὦ Θεαίτητε, καὶ εἰ μὲν γέ σε ἠγούμεθα τῶν' εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἄλλως πως δοξαζόντων εἶναι, νῦν ἂν τῷ λόγῳ μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίως ἐπεχειροῦμεν ποιεῖν ὁμολογεῖν· ἐπειδὴ δέ σου καταμανθάνω τὴν φύσιν, ὅτι καὶ ἄνευ
- e. τῶν παρ' ἡμῶν λόγων αὐτὴ πρόσεισιν ἐφ' ἄπερ

ἐπισήμης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης; sc. ταῦτα φήσομεν γίνεσθαι; Proclus ut Euthyphr. p. 9. E. Οὐκοῦν ἐπισκοπῶμεν αὐ τοῦτο, ὃ εὐθύφρον, εἰ καλῶς λέγεται; ἢ ἔωμεν καὶ οὕτως ἡμῶν τε αὐτῶν ἀποδεχόμεθα καὶ τῶν ἄλλων, εἰάν μόνον φῆ τίς τι ἔχειν οὕτω, ξυγχαροῦντες ἔχειν; ἢ σκεπτέον, τί λέγει ὁ λέγων; Criton. p. 49. A. Οὐδενὶ τρόπῳ φαμέν ἰκόντας ἀδικητέον εἶναι; ἢ τιλὲ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τιλὲ δὲ οὐ; ἢ οὐδαμῶς τό γε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλόν, ὡς πολλάκις ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ὁμολογήθη, ὅπερ καὶ ἄρτι ἐλέγετο; (ubi pro ἡμῖν Euseb. μὲν, quo recepto postrema sic legenda suspicor, ὡς πολλάκις μὲν ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ὁμολογήθη, ἀτὰρ καὶ ἄρτι ἐλέγετο.) Denique h. l. Stob. — χρώμιοι ποιητῶν τὴν φύσιν etc. Idemque deinde ἀπὸ τοῦ θεοῦ.

110. καὶ ὑπολαμβάνων οἶσθαί σε — Ita lib. Paris. cum Stob. Vulgo ὑπολαμβάνω, quod sine libris corrigi debebat.

110. μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίως — Notandum hoc ἀναγκαίως significatu activo, atque eo, quem saepe ἀναγκάζειν habet, probandi evincendique (v. not. ad Theaet. §. 27.). Eadem activa vi Hom. Odyss. ε. 399. ὃς τὸν ξεῖνον ἀναγασ ἀπὸ μεγάροιο δῖσθαι μύθῳ ἀναγκαίῳ. — Mox in verbis αὐτὴ πρόσεισι Bas. 2. et Stob. αὐτῇ. Vulgo αὐτῆ. αὐτῆ, per se ipsa, sponte, repro-

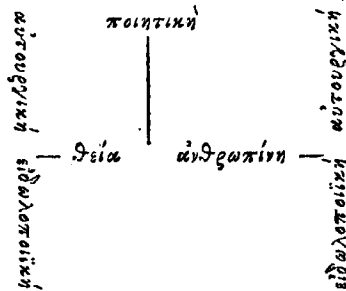
νῦν ἔλκεσθαι φῆς, ἐάσω· χρόνος γὰρ ἐκ περιτ-
 τοῦ γίγνοιτ' ἄν· ἀλλὰ θήσω, τὰ μὲν φύσει λε-
 γόμενα ποιεῖσθαι θεία τέχνη, τὰ δ' ἐκ τούτων
 ὑπ' ἀνθρώπων συνιστάμενα ἀνθρωπίνη, καὶ κα-
 τὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον δύο ποιητικῆς γέννη, τὸ
 μὲν ἀνθρώπινον εἶναι, τὸ δὲ θεῖον. ΘΕΑΙ. Ὁρ-
 θῶς. ΞΕ. Τέμνε δὴ δυοῖν οὐσαιν δίχα ἑκατέραν I I I.
 αὐταῖν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἷον τότε μὲν κατὰ p. 266
 πλάτος τέμνων τὴν ποιητικὴν πᾶσαν, νῦν δὲ αὖ^a
 κατὰ μῆκος. ΘΕΑΙ. Τετμήσθω. ΞΕ. Τέτταρα
 μὴν αὐτῆς οὕτω τὰ πάντα μέρη γίγνεται, δύο

nendum vidit etiam Fischerus. — Χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γί-
 γνοιτ' ἄν, nam mora foret supervacanea, s. tempus ex super-
 vacaneo consumeremus. Qui vertit nam supervacanea dispu-
 tatio talis esset, Ficinus videri potest legisse λόγος pro χρό-
 νος, eaque vocabula a scribis sexcenties permutata constat. —
 τὰ μὲν φύσει λεγόμενα sc. ποιεῖσθαι. Plane ita Latine dixeris:
 sed ponam, quae natura dicuntur, ea divina arte fieri.

§. III. Τέμνε δὴ — ἑκατέραν αὐταῖν. Bas. 2. αὐτοῖν. ἑκα-
 τέραν sc. ποιητικὴν. In eadem Ed. deinde uno haec tenore
 continentur: νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος τετμήσθω. Τέτταρα μὴ
 etc. eundemque in modum haec reddidit Ficinus: *Quemad-*
modum ars effectrix universa per latitudinem est divisa, ita
nunc per longitudinem dividatur: atque ita quatuor illius
partes efficiuntur etc. Οἷον h. l. non est quemadmodum, sed
 potius quasi, referturque ad seqq. κατὰ πλάτος et κατὰ μῆ-
 κος; post νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος mente repetendum est τέμνων.
 Sic, inquit, divide, quasi tum ποιητικὴν universam per lati-
 tudinem, nunc vero rursus per longitudinem dividens. Nimi-
 rum qui rem per latitudinem in duas divisit partes, tum ean-
 dem per longitudinem in totidem dividit, quatuor is rei fa-
 cit partes. τότε autem hoc spectat ad superiora, Ποιητικῆς δὴ
 πρώτον δύο ἔστω μέρη. Ποίω; Τὸ μὲν θεῖον, τὸ δ' ἀνθρώπινον

- μὲν τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια· δύο δ' αὖ τὰ πρὸς Θεῶν, Θεΐα. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὰ δέ γ' ὡς ἑτέρως αὖ διηρημένα, μέρος μὲν ἐν ἀφ' ἑκατέρας τῆς μερίδος αὐτοποιητικόν, τῷ δ' ὑπολοίπῳ σχεδὸν μάλισ' ἀν λεγοίσθην εἰδωλοποιικῶ, καὶ κατὰ ταῦτα δὴ πάλιν ἢ ποιητικῇ διχῇ διαιρεῖται. ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπῃ ἑκατέρα αὖθις. ΞΕ. Ἡμᾶς μὲν που καὶ τᾶλλα ζῶα καὶ ἐξ ὧν τὰ πεφυκότε' ἐστὶ, πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ τὰ τούτων ἀδελφὰ Θεοῦ γεννήματα πάντα ἴσμεν αὐτὰ ἀπειργασμέ-
- b.

§. 109. Iam divisionis huius tale nascitur σχῆμα:

III. Τὰ δέ γ' ὡς ἑτέρως αὖ διηρ. Quae autem alio modo rursus divisa sunt, eorum unum genus ex utraque parte αὐτοποιητικόν, reliqua autem duo εἰδωλοποιικῶ potissimum aliquis dixerit. Haec τὰ δέ γε — διηρημένα sunt instar nominativi absoluti; ὡς ἑτέρως autem pro ἑτέρως dictum ut Phaedr. §. 139. et saepe alias. — καὶ κατὰ ταῦτα δὴ — Sic Ald. et Bass. pro ταῦτα, quod male invexit Stephanus. Statim post pro λέγε, quod habet Bas. 2., Ald. et Bas. 1. Λέγεται. In marg. Bas. 1. appositum est λέγε δαί, unde quis non statim faciat λέγε δὴ?

III. Ἡμᾶς μὲν που — Ita correxi, quod Edd. habent, ἡμεῖς, quo retento, etiam additum τᾶλλα ζῶα pro nominativo habendum iidemque haec πῦρ καὶ ὕδωρ, sensu absongo.

να ἑκάσῃ· ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Τούτων δέ γε ἐκάστων εἶδωλα, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ, παρέπεται, δαιμονία καὶ ταῦτα μηχανῇ γεγονότα. ΘΕΑΙ. Ποῖα; ΞΕ. Τὰ τε ἐν τοῖς ὑπνοῖς καὶ ὅσα μεθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφυῆ λέγεται· σκιά μὲν, ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται· διπλοῦν δὲ, ἢνίκ' ἀν φῶς οἰκεῖόν τε καὶ ἀλλότριον c. περὶ τὰ λαμπρὰ καὶ λεῖα εἰς ἓν συνελθόν τῆς ἔμπροσθεν εἰωθυίας ὄψεως ἐναντίαν αἴσθησιν παρασχόν εἶδος ἀπεργάζεται. ΘΕΑΙ. Δύο γὰρ οὖν ἐσι ταῦτα θείας ἔργα ποιήσεως, αὐτό τε καὶ τὸ

Mox in his, Τούτων δέ γε ἐκάστων εἶδωλα ne reponas ἐκάστω, vetat multitudinis numero positum εἶδωλα. Proximum deinde Ποῖα pro vulgato Ποῖα requirunt subiecta haec Τὰ τε ἐν ταῖς πν. καὶ ὅσα —.

III. διπλοῦν δὲ — Obscuro loco vide an lucis aliquid afferat Timaeus Platonis p. 46. A. Τὸ δὲ περὶ τὴν τῶν κατάρτων εἰδωλοποιίαν καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα, κατιδεῖν οὐδὲν ἐτι χαλεπόν· ἐκ γὰρ τῆς ἐκτὸς ἐντὸς τε τοῦ πυρὸς ἐκατέρου κοινίας ἀλλήλοις, ἐνός τε αὖ περὶ τὴν λειότητα ἐκάστω γενόμενου καὶ πολλαχῇ μεταρρυθμιθέντος πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνεται, τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον πυρὸς τῷ περὶ τὴν ὄψιν πυρὶ περὶ τὸ λεῖον καὶ λαμπρὸν ξυμπαγεῖ (i. ξυμπαγούς) γιγνομένη· δεξιὰ δὲ φαντάζεται τὰ ἀριστερά, ὅτι τοῖς ἐναντίοις μέρεσι τῆς ὄψεως περὶ τὰ ἐναντία μέρη γίγνηται ἐπαφή παρὰ τὸ καθεστὸς ἔθος τῆς προσβολῆς κ. τ. λ. Ex quibus illud certe intelligi arbitror, διπλοῦν h. l. significare *imaginationem quae in speculo redditur*, εἶδος autem τῆς ἔμπροσθεν εἰωθυίας ὄψεως ἐναντίαν αἴσθησιν παρασχόν tum fieri, quando in speculo δεξιὰ cernantur τὰ ἀριστερά et vicissim. Rem nobis accurate aliquando explicabit, qui unus hodie Timaeum pernitus intelligit, A. Böckhius.

112. παρακολουθοῦν εἶδωλον ἐκάσῳ. ΞΕ. Τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἄρ' οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομικῇ φήσομεν ποιεῖν, γραφικῇ δὲ τιν' ἑτέραν, οἷον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐρηγοροῦσιν ἀπειργασμένην;
- d. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτω κατὰ δύο διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὖ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτὸ, φαρμῆν, αὐτουργικῆ, τὸ δὲ εἶδωλον εἰδωλοποιικῆ. ΘΕΑΙ. Νῦν μᾶλλον ἔμαθον, καὶ τίθημι δύο διχῆ ποιητικῆς εἶδη. Φεία μὲν καὶ ἀνθρώπινη κατὰ Φάτερον τμήμα· κατὰ δὲ Φάτερον τὸ μὲν αὐτῶν ὄν, τὸ δὲ ὁμοιωμάτων τινῶν γέννημα. ΞΕ. Τῆς τοίνυν

§. 112. Τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἄρ' οὐκ — Accusativus hic τὴν ἡμ. τέχνην ex eo genere est quod explicui ad Gorg. §. 66. Sequentia ἄρ' οὐκ etc. sic intellige: *nonne ipsam domum facere nos aedificandi arte dicimus, pingendi autem arte aliam aliquam, somni instar humani vigilantibus exhibitam?* ὄναρ ἀνθρώπινον hoc dicit, quoniam τὰ ἐν ὕπνοις εἶδωλα supra dixit δαίμονία μηχανῆ γεγονότα.

112. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα — καὶ τᾶλλα h. e. *etiam in ceteris*. In his autem ut ratio constet structuræ, quæ nulla prorsus in vulgata scriptura est, alius post εἰδωλοποιικῆ excidisse suspicetur ποιῆ, alius corrigat αὐτουργικῆς et εἰδωλοποιικῆς, alius αὐτουργικῆ scripserit et εἰδωλοποιικῆ, ut ex prioribus subaudiatur ποιῆν ἡμᾶς). Quod si in prægressis pro οἰκοδομικῆ legeretur οἰκοδομικὴν et deinde γραφικῆν pro γραφικῆ, in his conicerem αὐτουργικὴν et εἰδωλοποιικὴν, nunc certam medelam a libris MSS. expectandam iudico. Ac ne proxima quidem satis sincera videntur; aptius certe vinciam orationem accusativi præberent pro nominativis, Φείαν μὲν καὶ ἀνθρώπινην κατὰ Φάτ. τμ. Quod deinde sequitur γέννημα, activa h. l. potestate usurpatur pro γενήσσει, ut Φρέμμα de nutrimento Politic. p. 289. B. Ad hoc autem γέννημα genitivum utrumque pertinere, et αὐτῶν et ὁμοιωμάτων τινῶν, monere vix attinet.

εἰδωλουργικῆς ἀναμνησθῶμεν ὅτι τὸ μὲν εἰκασ-
 κόν, τὸ δὲ φαντασικὸν ἐμελλεν εἶναι γένος, εἰ τὸ ^{e.}
 ψεῦδος ὄντως ὃν ψεῦδος καὶ τῶν ὄντων ἐν τι φα-
 νείη πεφυκός. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν
 ἐφάνη τε καὶ διὰ ταῦτα δὴ καταριθμήσομεν αὐ-
 τῷ νῦν ἀναμφισβητήτως εἶδη δύο; ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΞΕ. Τὸ τοίνυν φαντασικὸν αὖθις διορίζομεν ^{112.}
 χα. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὸ μὲν δι' ὀργάνων γηγρό- ^{113.}
 μενον, τὸ δὲ αὐτοῦ παρέχοντος ἑαυτὸν ὄργανον ^{a.}
 τοῦ ποιοῦντος τὸ φάντασμα. ΘΕΑΙ. Πῶς φήσ;
 ΞΕ. Ὄταν, οἶμαι, τὸ σὸν σχῆμά τις τῷ ἑαυτοῦ
 χρώμενος σώματι προσόμοιον ἢ φωνὴν φωνῇ φαί-
 νεσθαι ποιῇ, μίμησις τοῦτο τῆς φαντασικῆς μά-
 λις ἀκλιταί που. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Μιμητι-
 κὸν δὴ τοῦτο αὐτῆς προσειπόντες ἀπονεμώμεθα
 τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφῶμεν μαλακισθέντες καὶ πα-

112. καταριθμήσομεν αὐτῷ δύο εἶδη — αὐτῷ sc. τῷ ψεῦδει, quod quum vere esse apparuerit, duo haec sibi genera requirit quasi τῆς εἰδωλουργικῆς. Sic tuendum nunc arbitror hunc quem dicunt dativum commodi, neque mutandum in αὐτῷ (sc. τὸ εἰκαστικὸν et τὸ φαντασικόν).

§. 113. Ὄταν, οἶμαι, τὸ σὸν σχῆμά τις — quando quis suo utens corpore facit, ut tua figura similis s. assimilata appareat, s. quando quis suo corpore tuam figuram similitudine repraesentet. Alias sic potius, opinor, haec dedisset scriptor: ὅταν τῷ σῶ σχήματι τις τὸ ἑαυτοῦ προσόμοιον ποιῇ, ut eadem de re de rep. III. p. 393. C. Οὐκοῦν τό γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλῳ ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα μιμῆσθαι ἐστὶν ἐκεῖνον ᾧ ἂν τις ὁμοιοῖ; hic propter verba τῷ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι conversa est oratio. — ἢ φωνὴν φωνῇ φαίν. π. h. e. ἢ τὴν σὴν φωνὴν χρώμενος τῇ ἑαυτοῦ φωνῇ προσόμοιον φαίνεσθαι ποιῇ.

- b. ῥέντες ἑτέρῳ συναγαγεῖν τε εἰς ἓν καὶ πρέπουσαν ἐπωνυμίαν ἀποδοῦναί τιν' αὐτῷ. ΘΕΑΙ. Νενεμήσθω, τὸ δὲ μεθείσθω. ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἔτι διπλοῦν, ὧ' Θεαίτητε, ἄξιον ἠγείσθαι δι' αὐτὸ δὲ, σκόπει. ΘΕΑΙ. Λέγε. ΞΕ. Τῶν μιμουμένων οἱ μὲν εἰδότες ὃ μιμοῦνται τοῦτο πράττουσιν, οἱ δ' οὐκ εἰδότες· καίτοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως θήσομεν; ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν. ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε ἄρτι λεχθέν εἰδόντων ἦν μίμημα· τὸ γὰρ σὸν σχῆμα καὶ σὲ γιγνώσκων ἂν τις μιμήσαιοτο. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ.
114. Τί δαὶ δικαιοσύνης τὸ σχῆμα καὶ ὅλης συλλή-
- c. βδην ἀρετῆς; ἄρ' οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν, δοξάζοντες δέ πη, σφόδρα ἐπιχειροῦσι πολλοὶ τὸ δοκοῦν σοφισι τοῦτο ὡς ἐνὸν αὐτοῖς προθυμεῖσθαι φαίνεσθαι ποιεῖν, ὀτιμάλιστα ἔργοις τε καὶ λόγοις μι-

113. καίτοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνωσίας — atqui quod maius discrimen ponemus quam quod interest inter inscientiam scientiamque? Qui sensus ut sponte hinc nasceretur, insertio ἢ expectabam, καίτοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἢ ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως θήσομεν; Hoc tamen ipse, opinor. omisit Plato, ut in his Lysias orator p. 801, οὐ γὰρ ἐλάττους τούτων ἢ πόλις τετίμηκε τῶν ἐπὶ Φυλῆν ἐλθόντων, ubi Markland, volebat ἢ τῶν ε. φ. κ. ut vitaretur ambiguum.

§. 114. σφόδρα ἐπιχειροῦσι — προθυμεῖσθαι. σφόδρα ad προθυμεῖσθαι pertinet. ἐπιχειροῦσι προθυμεῖσθαι verteris h. l. instituunt studere. Nam ἐπιχειρεῖν non magis h. l. quam usquam alibi meram facit verbi, cuius infinitivus additur, periphrasin, quamvis ita saepe ponatur, ut pinguiore sermone vix satis exprimi queat. Ut quum dicitur ἐπιχειρεῖς λέγειν et similia. Iam conf. Sturzii Lex. Xenoph. V. I. p. 339.

μούμενοι; ΘΕΑΙ. Καὶ πάνυ γε πολλοί. ΞΕ. Μῶν οὖν πάντες ἀποσιγῶσιν τοῦ δοκεῖν εἶναι δίκαιοι μηδαμῶς ὄντες, ἢ τούτου πᾶν τούναντίον; ΘΕΑΙ. Πᾶν. ΞΕ. Μιμητὴν δὴ τοῦτόν γε ἕτερον ἐκείνου λεκτέον, οἶμαι, τὸν ἀγνοοῦντα τοῦ γινώσκοντος. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πόθεν οὖν ὄνομα ἐκατέρῳ τις αὐτῶν λήψεται πρέπον; ἢ δῆλον δὴ χαλεπὸν ὄν, διότι τῆς τῶν γενῶν κατ' εἶδη διαίρεσεως παλαιά τις, ὡς ἔοικεν, αἰτία τοῖς ἐμπροσθεν καὶ ἀσύννοους παρῆν, ὥστε μὴδ' ἐπιχειρεῖν μὴδένα διαιρεῖσθαι, καθὸ δὴ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα εὐπορεῖν. Ὅμως δὲ, καὶν ἢ τολμηρότερον εἰρησθαι, διαγνώσεως ἕνεκα τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομιμητικὴν προσεπίτωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπισήμης ἰσορικὴν τινα μίμησιν. ΘΕΑΙ. Ἐσω. ΞΕ. Θατέρῳ τοίνυν χρυσεῖον· ὁ γὰρ σοφιστῆς οὐκ ἐν τοῖς εἰδόσιν ἦν, ἀλλ' ἐν τοῖς μι-

114. διότι τῆς τῶν γενῶν κατ' εἶδη διαίρ. propterea quod generum in partes divisionis vetus quaedam atque incogitata causa superioribus extitit, ut ne conaretur quidem quisquam dividere etc. Si sana sunt haec, illud dici videtur: difficile esse, in huiusmodi divisione apta reperire vocabula, propterea quod antiqui, a quibus facta sint vocabula; in hac generum divisione non philosophicam rationem secuti sint, sed veteri quadam causa ducti eaque ἀσύννοα, h. e. rationis intelligentiaeque experte, ita ut multis in rebus de divisione illa ne cogitarint quidem. Iustis itaque aptisque generum horum nominibus dialecticum saepe destitui. Acute tamen pro αἰτία a Boeckhio meo olim coniectatum memini ἀήθεια, quo reposito sensus exit planissimus. In proximis deinde pro vulgato ἀπορεῖν e Cod. Paris. restitui εὐπορεῖν.

- μουμένοις δὴ. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΞΕ. Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα ὡςπερ σίδηρον, εἴτε ὑγίης εἴτε διπλόνην ἔχων τινὰ ἐσιν ἐν ἑαυτῷ.
- ΘΕΑΙ. Σκοπῶμεν. ΞΕ. Ἐχει τοίνυν καὶ μάλα
 p.268^{a.} συχνήν· ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐσιν, οἰόμενος εἶδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει· τὸ δὲ θατέρου σχῆμα διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδησιν ἔχει πολλὴν ὑπόψιαν καὶ φόβον ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισαι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἐσιν ἑκατέρου γένους ὧν εἴρηκας. ΞΕ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἀπλοῦν μιμητὴν τινα, τὸν δὲ εἰρωνικὸν μιμητὴν θήσομεν; ΘΕΑΙ. Εἰκὸς γοῦν. ΞΕ. Τούτου δ' αὖ τὸ γένος ἐν ἧ' δύο φῶμεν; ΘΕΑΙ. Ὅρα σύ. ΞΕ. Σκοπῶ, καὶ μοι διττῶ κα-
 b. ταφαίνεσθόν τινε· τὸν μὲν δημοσίᾳ τε καὶ μακροῖς λόγοις πρὸς πλήθη δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι καθορῶ· τὸν δὲ ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐ-
 116. τὸν αὐτῷ. ΘΕΑΙ. Λέγεις ὀρθότατα. ΞΕ. Τίνα οὖν ἀποφαινόμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι;

§ 115. εἴτε διπλόνην ἔχων — Tim. Lex, διπλόνην. ἐπὶ σιδήρῳ εἴρηται, ὅταν ἀπὸ τινος ἐνώσεως ἀπόλυσίς τις ἢ εἰς παράθεσι μαῖλλον ἢ ἐνώσειν· ἐπὶ δὲ ἡθους τροπικῶς τὸ μὴ ὑγίης δηλοῖ, ubi vid. Rubnk. Usurpatur igitur vox de ferro, quod non ex uno cūsum est, sed commissuram habet alicubi, ut pro uno sit duplex.

115. Πάνυ μὲν οὖν — ὧν εἴρηκας. Cod. Paris. ὡς εἴρηκας, uti vertit Ficinus: ut narrasti.

§. 116. Τίνα οὖν ἀποφαινόμεθα — Bass. I. 2. ἀποφαινόμε-

πότερα πολιτικὸν ἢ δημολογικόν; ΘΕΑΙ. Δημολογικόν. ΞΕ. Τί δὲ τὸν ἕτερον ἐροῦμεν; σοφὸν ἢ σοφιστικόν; ΘΕΑΙ. Τὸ μὲν που σοφὸν ἀδύνατον, ἐπεὶπερ οὐκ εἰδὸτα αὐτὸν ἔθεμεν· μιμητὴς δ' ὢν τοῦ σοφοῦ δηλονότι παρωνύμιον αὐτοῦ τι λήψεται, καὶ σχεδὸν ἤδη μεμάθηκα ὅτι τοῦτον δεῖ προσειπεῖν ἀληθῶς αὐτὸν ἐκείνον τὸν παντάπασιον ὄντως σοφιστήν. ΞΕ. Οὐκοῦν συνδήσωμεν αὐτοῦ, καθάπερ ἐμπροσθεν, τὸ ὄνομα συμπλέξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸ δὴ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς μιμητικόν, τοῦ φαντασικοῦ γένους ἀπὸ τῆς εἰδωλοποιοικῆς οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικόν τῆς ποιήσεως ἀφωρισμένον ἐν λόγους

θα. Mox in verbis, τὸ μὲν που σοφὸν ἀδύνατον (sc. εἰπεῖν), nihil dubitavi, quod in Edd. legitur, τὸν mutare in τό. Phaedr. §. 145. Φ. Τίνας οὖν τὰς ἐπανουμίας αὐτῶ νέμεις; Σ. Τὸ μὲν σοφόν, ὃ φαῖδρε, καλεῖν ἔμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ καὶ θεῶ μόνον πρέπειν· τὸ δὲ ἢ φιλόσοφον ἢ τι τοιοῦτον μᾶλλον γε ἂν αὐτῶ καὶ ἀρετόντι καὶ ἐμμελεσίεως ἔχοι. — ἤδη μεμάθηκα ὅτι etc. Ita Aid. et Bass. Nescio cur Steph. dederit ὅτι.

116. Τὸ δὴ τῆς ἐναντιοποιολογ. Vulgo τὸν δὴ τῆς ἐναντ. quum tamen supra §. 115. ipsum hominem non μιμητικὸν dixerit, sed μιμητὴν, recteque dicatur τὸ μιμητικόν (pars μιμητικῆ) τῆς ἐναντιοποιολογικῆς, vix item recte ὁ μιμητικὸς τῆς ἐναντιοπ. Certe μιμητικὸς τῆς ἐναντιοποιολογικῆς foret is, qui imitari potest τὴν ἐναντιοπ., velut διδασκαλικὸς τῆς αὐτοῦ σοφίας Euthyphr. p. 3. C. is est qui suam docere artem potest. Sic Xenoph. Oecon. 13, 5. ἀρχικὸς ἀνθρώπων, δεσποτικὸς ἀνθρώπων. Deinde si τὸν retineas, neutiquam sermonis cohaeret constructio. Correxī igitur cum Schleierm. τὸ et lenem satis structuræ ἀνακολουθίαν agnosco, ut, quum post haec, Τὸ δὴ

τὸ Φαυματοποιικὸν μέρος, ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ὃς ἂν φῆ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι, ταλιθέστατα, ὡς ἔοικεν, ἔρει. ΘΕΑΙ. Παντάπασιν μὲν οὖν.

τῆς ἐναντ. — μέρος ita fere pergere voluisset, τοῦτο ὃς ἂν φῆ τὸ ὄντως σοφιστικὸν εἶναι, statim Homericum loquendi genus adhibens ad ipsum Sophisten sermonem reflexerit. Nam sumpta sunt haec ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ex Iliad. ζ. 211. 241. Iam verba hunc in modum inter se pendent: τὸ δὴ μιμητικὸν (sc. μέρος, quod postea subiicitur) τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικῆς μέρους τῆς δοξαστικῆς, τοῦ φαντασικοῦ γένους ἐν λόγοις τὸ φαυματοποιικὸν μέρος ἀπὸ τῆς εἰδωλοποιικῆς τῆς ποιήσεως οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικὸν ἀφωρισμένον —. Iam miro artificio a fine ad initium (ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχὴν) in unum colligatas videmus cuncias proximae divisionis partes, quae ita se exceperant, ut ποιητικῆς pars esset ἢ εἰδωλοποιικῆ, εἰδωλοποιικῆς ἢ φαντασικῆ, huius ἢ μίμησις, μίμησις ἢ δοξομιμητικῆ, quam h. l. δοξαστικὴν appellat, δοξαστικῆς τὸ εἰρωνικὸν μέρος, huius denique τὸ ἐναντιοποιολογικὸν s. τὸ τῆς ὄντως σοφιστικῆς γένος. — Pro ἐναντιοποιολογικῆς, quod habet Ald., male Bass. ἐναντιολογικῆς, neque rectius Ald. ἀφωρισμένου. Sed ἀνθρωπικὸν dubito an usquam alias in Platonicis libris pro ἀνθρωπινὸν reperiat.

Π Λ Α Τ Ω Ν Ο Σ

Π Ρ Ω Τ Α Γ Ο Ρ Α Σ

ΕΤΑΙΡΟΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΚΑΛΔΙΑΣ ΚΡΙΤΙΑΣ ΠΡΟΔΙΚΟΣ ΙΠΠΙΑΣ.

Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; ἢ δῆλα δὴ ὅτι ^{p.309}
ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; ^{a.}

Πόθεν, ὦ Σώκρατες — Protulit haec usque ad verba Ἀλκιβ. ἔχει Athenaeus V, 19. Schweigh. p. 345., ubi in Cod. φαίνει scriptum, quam secundae personae formam nunc vellem ubique a me Platonis orationi restitutam. Ad seqq. ἢ δῆλα δὴ, in quibus etiam nuperrimus Athenaei Editor ἢ praetulit, optime iam Stephanus talem esse monuerat huius loquendi generis usum, ut ab eo diceretur, cui, postquam de aliqua re quempiam interrogasset, statim in mentem veniret id ipsum, quod ex illo scire voluisset, q. d. an potius de hoc non es interrogandus, quum ego coniectura assequi possim? Unice igitur in hac formula verum aptumque est ἢ. Scripsi autem et h. l. et §. 51. extr. δῆλα δὴ, utrobique etiam Stephano monente, pro vulgato δηλάδη, itidemque corrigendum Menexen. init., Euthyphr. p. 4. B. et sexcenties alibi. Alterum recte ponitur ubi particulae vim habet neque cum reliqua structura cohaeret. Initium autem hoc ita verterat in translatione sua Cicero, laudante Prisciano l. VI. p. 706. Putsch. *Quid tu? unde tandem appares, o Socrate? an id quidem dubium non*

- Καὶ μὴν μοι καὶ πρώην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαί-
νετο ἀνὴρ ἔτι· ἀνὴρ μέντοι, ὧ Σώκρατες, ὡς γ' ἔν
ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, καὶ πώγωνος ἤδη ὑπο-
πιμπλάμενος. ΣΩ. Εἶτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέν-
b. τοι Ὀμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεσάτην ἦβην
εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἦν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει; ΕΤ.
Τί οὖν τανῦν; ἦ παρ' ἐκείνου φαίνη; καὶ πῶς
πρὸς σὲ ὁ νεανίας διάκειται; ΣΩ. Εὖ ἔμοιγε ἔδο-
ξεν· οὐχ ἦκιστα δὲ καὶ τῇ νῦν ἡμέρᾳ· καὶ γὰρ
πολλά

*est quin ab Alcibiade? — ἀπὸ κυνηγεσίου. Venatoria vo-
cabula ad rem amatoriam traducta dabit D. Wytttenbachii
Ep. Crit. p. 51. Deinde Athen. inserto art. ἐφαίνετο ὁ ἀνὴρ.
Vid. not. ad Phaedon. §. 108., quanquam h. l. ego iunxerim
potius haec καλὸς ἀνὴρ. Porro id. Athen. vulgatiore ordine,
ὡς γ' ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι, ut Xenoph. Sympos. 4, 25. ὡς
ἐν ὑμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι. Formulam germana Ficini versio omit-
tit; Serranus, qui hoc, ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, ea significa-
tione, quae hic notetur, legisse se nunquam fatetur. ita ver-
tit: *et qui inter nos etiam ipsos annumeraretur.* Etiam hoc
indoctum latuit hominem, αὐτὸν h. l. notare solum, item ut
in simili formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν (v. ad Euthyd. § 21.).*

Γ. οὐ σὺ μέντοι Ὀμ. . Omisso οὐ, Athen. σὺ μέντοι — εἶ.
Οὐ — μέντοι sic positum de rep. VII. p. 521. D. Οὐκ ἀθλη-
τὰς μέντοι πολέμου ἔφαμεν ταύτους ἀναγκαῖον εἶναι νέους ὄντας;
Xenoph. Cyrop. V, 3, 8. Εἰπέ μοι, οὐκ ἔλεγες μέντοι σὺ, ὅτι
τὸν ἐκτμηθέντᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου οἶσι ἀνὸν ἡμῖν γενέσθαι;
Homeri autem quem respicit versus est Odys. κ. 279. πρῶ-
τον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεσάτη ἦβη. In proximis post Ἀλκι-
βιάδης Athen. αὐτὸς inseruit, cuius ego vim h. l. non as-
sequor.

Δ. Τί οὖν τανῦν; ἦ παρ' ἐκ. Ed. Steph. Τί οὖν τανῦν ἦ
παρ' ἐκ. Atque ita Ald. et Bas. 2. nisi quod comma in his
post τανῦν appositum est. Ego ita distinxissem, τί οὖν; τα-
νῦν ἦ παρ' ἐκ., si usquam sic positum ἦ extaret.

πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε βοηθῶν ἐμοὶ, καὶ οὖν ἄρ-
 τι ἀπ' ἐκείνου ἔρχομαι. Ἄτοπον μέντοι τί σοι
 ἐθέλω εἰπεῖν· παρόντος γὰρ ἐκείνου, οὔτε προς-
 εἶχον τὸν νοῦν ἐπελανθανόμην τε αὐτοῦ θαμά.
 ΕΤ. Καὶ τί ἂν γεγονὸς εἴη περὶ σὲ κακείνον το- 2.
 σοῦτον πρᾶγμα; οὐ γὰρ δὴ πού τινι καλλίονι
 ἐνέτυχες ἄλλω ἔν γε τῆδε τῇ πόλει. ΣΩ. Καὶ c.
 πολὺ γε. ΕΤ. Τί φῆς; ἀσῶ ἢ ξένω; ΣΩ. Ξέ-
 νω. ΕΤ. Ποδαπῶ; ΣΩ. Ἀβδηρίτη. ΕΤ. Καὶ οὐ-
 τω καλὸς τις ὁ ξένος ἔδοξέ σοι εἶναι, ὥστε τοῦ
 Κλεινίου υἱέος καλλίων σοι φανῆναι; ΣΩ. Πῶς
 δ' οὐ μέλλει; ὧ μακάριε, τὸ σοφώτατον κάλλιον
 φαίνεσθαι; ΕΤ. Ἄλλ' ἢ σοφῶ τινι ἡμῖν, ὧ Σώ-
 κρατες, ἐντυχὼν πάρει; ΣΩ. Καὶ σοφωτάτῳ μὲν
 οὖν δήπου τῶν γε νῦν, εἴ σοι δοκεῖ σοφώτατος d.
 εἶναι Πρωταγόρας. ΕΤ. Ὡ τί λέγεις· Πρωταγό-
 ρας ἐπιδεδήμηκε; ΣΩ. Τρίτην γε ἡδὴ ἡμέραν.
 ΕΤ. Καὶ ἄρτι ἄρα ἐκείνῳ συγγεγονὼς ἦκεις; ΣΩ.
 Πάνυ γε πολλὰ καὶ εἰπὼν καὶ ἀκούσας. ΕΤ. p.310
 Τί οὖν οὐ διηγήσω ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, εἰ μὴ σέ 3.

§. 2. Καὶ οὕτω καλὸς τις — Ald. et Steph. οὕτως. Bas. 2.
 οὔτος. — Πῶς δ' οὐ μέλλει — τὸ σοφώτατον κ. φ. Ne masculino quidem genere satis, me iudice, quadraret h. l. ³superlativus, πῶς δ' οὐ μέλλει — ὁ σοφώτατος καλλίων φαίνεσθαι; Nunc quum γνώμην quandam hæc referant, quis substituere compar. σοφώτερον dubitet in perpetua fere utriusque terminationis — ὅτερος et — ὄτατος permutatione? Ficinus: quid prohibet — quo minus quod sapientius est, sit et pulchrius?

§. 3. Τί οὖν οὐ διηγήσω — Hinc, ut notavi ad Charmid.

τι κωλύει, καθιζόμενος ἐνταυθοῖ, ἐξανασήσας τὸν παῖδα τουτονί; ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ χάριν γε εἶσομαι, ἐὰν ἀκούητε. ΕΤ. Καὶ μὴν καὶ ἡμεῖς σοί, ἐὰν λέγῃς. ΣΩ. Διπλῆ ἂν εἴη ἢ χάρις· ἀλλ' οὖν ἀκούετε. Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί, ἔτι βαθέος ὄρθρου, Ἴπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου υἱός, Φάσωνος δὲ ἀδελφός, τὴν θύραν
 b. τῆ βακτηρία πάνυ σφόδρα ἔκρουε, καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέωξέ τις, εὐθύς εἶσώ ἤει ἐπειγόμενος καὶ τῆ φωνῇ μέγα λέγων, ᾧ Σώκρατες, ἔφη, ἐγρηγορας ἢ καθεύδεις; Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ, Ἴπποκράτης; ἔφην, οὗτος. Μή τι νεώτε-

§. 5., Sympos. p. 173. B. Τί οὖν οὐ διηγῆ σὺ μοι; e Cod. Paris., qui διηγῆσῃ habet, reponendum διηγῆσω. Aoristi hunc usum post τί οὖν non sine vi pro praesente illati, qui ita fefellit Stephanum, ut h. l. coniceret, τί οὖν; οὐ διηγῆσαι, quod ne Graecum quidem, semel admoniti innumeris locis observabunt studiosi. Soph. Oed. Tyr. 1002. Τί δῆτ' ἐγὼγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ, ἐπίπερ εὔνοος ἦλθον, ἐξελυσάμεν; Atque ita §. 22. Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, οὐ καὶ Πρόδικον καὶ Ἰππίαν ἐκαλέσαμεν; Alia addere piget. — τὸν παῖδα τουτονί, unum de servis ἀκολουθοῖς, qui assederat una."

3. Ἴπποκράτης, ἔφην, οὗτος. Μή τι —. οὗτος hoc cum Cornario Serranoque Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 279. excitandi potestate accepit, *Hippocrates, heus tu etc.*, Ficinum reprehendens quod verterit, *Hippocrates hic est, inquam. O Hippocr. numquid novi?* Frequenter sane sic ponitur οὗτος, ut Sympos. init. Ὁ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλώδωρος, οὐ περιμενεῖς. Ibid. p. 214. Ε. Οὗτος, φάναι τὸν Σωκράτη, τί ἐν νῷ ἔχεις; Aristoph. Eccl. 520. αὐτῆ, πόθεν ἦκεις, Πραξαγόρα; Thesmoph. 689. ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; αὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς; Aristoph. Eqq. 820. παῦσαι γ' οὗτος, καὶ μὴ σκίεβολλε πδηγά. Nostro tamen loco quid vetat cum Ficino interpretari, Hip-

ρον ἀγγέλλεις; Οὐδέν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθά γα. Εὖ ἂν λέγοις, ἢν δ' ἐγὼ ἔσι δὲ τί, καὶ τοῦ ἐνὲκα τννικὰδε ἀφίκου; Πρωταγόρας, ἔφη, ἦκει, σὰς παρ' ἐμοί. Πρώην, ἔφην ἐγὼ σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι; Νῆ τοὺς Θεοὺς, ἔφη, ἐσπέρας

procrates est hic (Hippocratis vocem agnosco)? Illo enim significatu nescio an potius iunxisset haec ita Plato, Ἴπποκράτης οὐτὸς, ἔφην, μὴ τι ν. ἀ., et cur, quaeso, in cubiculum ad se irruentem hominem sic excitet Socrates? Itaque cum Ficino distinxi. — νεώτερον προ κακόν per euphemismum poni monuit, allato etiam hoc loco, Valcken. ad Herod. III. 62. p. 227., ubi tamen quum scripsit, νεώτερον κακόν, quod ibi legitur ap. Herodot., qui dixerit, neminem se nosse, non recordatus est vir summus illa Pindari Pyth. IV. 275. μὴ τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναθήσης κακόν. Ceterum νεώτερον poni constat pro νέον; quod et ipsum ita usurpatur cum alibi, tum Eur. Med. 37. δέδοικα δ' αὐτὴν μὴ τι βουλευέση νέον. βαρεῖα γὰρ φρήν. — Εὖ ἂν λέγοις. Non iubendi, ut alias (v. not. ad Parmen. §. 1.), sed confirmandi vim habet h. l. optativus adiuncto ἂν. Soph. Oed. Colon. 645. Θ. ἐν ᾧ τί πράξεις; — Ο. ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων. Θ. μέγ' ἂν λέγοις δάρεμα τῆς ξυνοουσίας.

§. 4. Πρωταγόρας, ἔφη, ἦκει, σὰς παρ' ἐμοί. Sic interpungendum, ut σὰς pertineat ad ἔφη, iam Steph. monuit. Iocularis est error Ficini verentis, *Protagoras venit et prope me divertit*, quem secutus Serranus in animadvv. *non absurdum* iudicat, *in aedibus Calliae Protagoram divertisse, et in Hippocratis tamen vicinia habitare*; novo scilicet usu vocis εἶναι. In proximis, Πρώην, ἔφην ἐγὼ. σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι; ubi ad Πρώην statim quisque subaudiat ἦκει, miror Heusdium ita distinguere iubentem, Πρώην, ἔφην, ἐγὼ σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι; *ego iam pridem, tu vero modo audisti?* Hunc sensum ita potius dedisset scriptor: Πρώην, ἔφην, ἐγὼ γα πέπυσμαι. σὺ δὲ ἄρτι; nec profecto hoc ἐγὼ separare a praeced. ἔφην Graecorum lectorum potuit quisquam. πρώην autem h. l. non est iam pridem, sed nudius tertius. Cf. §. 2. extr. Thucyd. III.

γε, καὶ ἅμα ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος ἐκαθέζετο παρὰ τοὺς πόδας μου καὶ εἶπεν, Ἐσπέρας δῆτα μάλα γε οὐδὲ ἀφικόμενος ἐξ Οἰνός. Ὁ γάρτοι παῖς με ὁ Σάτυρος ἀπέδρα, καὶ δῆτα μέλλων σοι φράζειν, ὅτι διωξιόμην αὐτόν, ὑπό τινος ἄλλου ἐπελαθόμην· ἐπειδὴ δὲ ἦλθον καὶ δεδειπνηκότις ἦμεν καὶ ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι, τότε μοι ἀδελφός λέγει ὅτι ἦκει Πρωταγόρας· καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθύς παρὰ σὲ ἵεσαι, ἔπειτά

113. ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐδενὶ ἐμαχόμεθα χθές, ἀλλὰ πρῶν ἐν τῇ ἀποχωρήσει. Atque sic accipiendum in formula illa χθές καὶ πρῶν. — παρὰ τοὺς πόδας μου. Etym. M. v. ἀσκάντης, ubi haec proferuntur, habet παρ' ἐμέ.

4. ἐξ Οἰνός. De Oenoῶ, duplici pago Attico, altero ad Eleutheras, ad Marathonem altero, vid. Wessel. ad Diod. Sic. IV, 60. — ὑπό τινος ἐπελαθόμην. Aristoph. Nub. 851. ἀλλ' ὅ,τι μάθοιμ' ἐκάστοτε, ἐπελανθανόμην εὐθύς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν. Xenoph. Sympos. IV, 32. αἰεὶ τι ἀπέβαλλον ἢ ὑπὸ τῆς πόλεως ἢ ὑπὸ τῆς τύχης. Quaeque id genus occurrunt innumera. — ἐπειδὴ δὲ ἦλθον, postquam vero redii. Sic ἐλθεῖν positum a Lysia pro Μαῆτιθ. p. 572. Reisk. καὶ οὔτε τῶν τειχῶν καθαιρουμένων οὔτε μεθισταμένης τῆς πόλεως, ἀλλ' ἦλθομεν πρὶν τοὺς ἀπὸ Φυλῆς εἰς τὸν Πειραιῶν καταελθεῖν etc. ubi vid. Markl., itemque ἵεσαι de Eratosth. caede p. 26. τούτῳ ἡλίῳ δευκότος ἴοντι ἐξ ἀγροῦ ἀπήνησα, ubi ἴοντι pro ἐπανιόντι positum recte iudicat Reisk. Eurip. Suppl. 458. ἦκεις δὲ δὴ τί τῆσδε γῆς πεχρημένος; Κλαίων δ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ πέμψεν πόλις. — τότε μοι ἀδελφός λ. Imo ὁ ἀδελφός s. ἀδελφός. — καὶ ἔτι μὲν ἐνεχ. Xenoph. Anab. V. 10, 15. Ξενοφῶν δὲ ἔτι μὲν ἐνεχείρησεν ἀπαλλαγεῖς τῆς στρατιᾶς ἐκπεύσαι. Ξυομένω δ' αὐτῷ — ἐσήμνηεν ὁ θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι. Hellen. II. 4, 11. Cί δὲ ἀπὸ Φυλῆς ἔτι μὲν ἐπεχείρησαν μὴ ἀνίεσαι αὐτούς· ἐπεὶ δὲ μέγας ὁ κύκλος ἂν πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι — ξυνοσπειράθησαν ἐπὶ τὴν Μουῦχιαν, ubi vitium in his ἔτι μὲν suspicatus est Morus, Schneiderus coniecit τίως.

μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα με ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕπνος ἀνῆκεν, εὐθύς ἀνασάς, οὕτω δεῦρο ἐπορευόμην. Καὶ ἐγὼ γιγνώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πτοίησιν, τί οὖν σοί, ἦν δ' ἐγὼ, τοῦτο; μῶν τί σε ἀδικεῖ

4. πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν — Sympos. p. 217. D. διελεγόμεν πόρρω τῶν νυκτῶν. Cyrop. IV 5, 13. καὶ οὕτω δὴ ἀφικνοῦνται — περὶ μέσας πᾶς νύκτας. V 3, 52. ἤνικα δ' ἦν ἐν μέσῳ νυκτῶν. In quibus loquendi formulis νύκτες horas nocturnas denotant. Singularem numero Herodotus IX. 44. ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο. — ἐκ τοῦ κόπου, post lassitudinem. Xenoph. Hellen. IV 8, 18. ὁ δὲ Θίμβρων ἐτύγχανεν ἐξ αἰετοῦ διασκηνῶν μετὰ Θερασάνδρου, quum in Cyrop. II, 1, 35. dixerit διασκηνούτων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπήρτετο ὁ Κύρος. Id. Cyrop. I, 4, 28. ἐναυθὰ δὴ τὸν Κύρον γελάσαι ἐκ τῶν πρόσθεν θακρῶν. Haec aliaque id genus plura, in alijs dialogis a nobis praetermissa, in hoc propterea explicui accuratius, quod ab hoc potissimum incipiendam tironibus Platonicorum librorum lectionem iudico. Quapropter exposui, attigi certe omnia, in quibus ipse obscuritatis vel dubitationis quidquamprehendisse olim me memini.

4. εὐθύς ἀνασάς, οὕτω — V. not. ad Phaedon. §. 13. — τὴν ἀνδρείαν. Sic pro ἀνδρείαν, quod in Ed. Steph. legitur, Ald. et Bas. 2. τὴν ἀνδρ. κ. τ. πτοίησιν, audacius vehementiusque hominis ingenium, quod non facile deterreatur subitotique impetu incalescat. — Τί οὖν σοί — τοῦτο; sc. διαφέρει; — μῶν τί σε ἀδικεῖ Πρωτ. ἀδικεῖ pro ἠδίκηκε, qui frequens est in hoc verbo usus, similiter ut φεύγειν usurpatur pro φυγεῖν, exulare. §. 40. τιμωροῦνται καὶ κολάζονται οἱ τε ἄλλοι ἄνθρωποι οὓς ἂν εἴωνται ἀδικεῖν etc. Gorg. §. 80. εἰάν δὲ ἄλλαν ἀδικῆ ὁ ἐχθρὸς —, μηχανητέον ὅπως ἂν διαφύγῃ καὶ μὴ δῶ δίκην ὁ ἐχθρὸς, ἀλλ' εἰάν τε χρυσίον ἠερακῶς ἢ πολὺ, μὴ ἀποδιδῆ ταῦτο etc. §. 78. εἴτ' Ἀρχέλαος εἴτ' ἄλλας ἀνθρώπων ὁσισοῦν μὴ δίδασσι δίκην ἀδικῶν. Lysias p. 136. Reisk. ἀξιῶ δὲ, ᾧ βουλῇ, εἰ μὲν ἀδικῶ, μηδεμίᾳς συγγνώμης τυγχάνειν cet. p. 173. Ὅτι μὲν οὖν οὔτε πρῆνοια ἐγένετο οὔτε ἀδικῶ ταῦτον, ᾧ βουλῇ — ἐπιδέδικται. p. 633. ἐκείνοι δὲ, σφῶν αὐτῶν προκαταγόντες ἀδικεῖν,

5. Πρωταγόρας; Καὶ ὅς γελάσας, Νῆ τοὺς Θεοὺς, ἔφη, ὧ Σώκρατες, ὅτι γε μόνος ἐστὶ σοφός, ἐμὲ δὲ οὐ ποιεῖ. Ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία, ἔφην ἐγὼ, ἂν αὐτῷ διδάξῃ ἀργύριον καὶ πείθῃς ἐκείνον, ποιήσῃ καὶ σὲ σοφόν. Εἰ γὰρ, ἢ δ' ὅς, ὧ Ζεῦ καὶ Θεοί, ἐν τούτῳ εἶη· ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίπομι

οἰχονται, ἵνα μὴ δοῦν δίκην. p. 759, οἱ σαφῶς εἰδότες τοὺς μὴ ἀδικούντας καὶ τοὺς πολλὰ ἐξημαρτηκότας ζητοῦσι κερδαίνειν etc. p. 835, ἥδη — τινὲς εἰς κρίσιν κατασάντες ἀδικεῖν μὲν ἔδοξαν, ἀποφαίνοντες δὲ τὰς τῶν προγόνων ἀρετάς — συγγνώμης ἔτυχον παρ' ἐμῶν. Utrumque, et praeteritum tempus et praesens, iungitur ab eod. p. 678. οἱ δ' ἠδικηκότες ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγορούς οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

§. 5. ἂν αὐτῷ διδάξῃ — Ald. et Bas. 2. δίδως et deinde πείθεις, quorum hoc correxit Stephanus, prius immutatum reliquit. ἐκείνον hoc post αὐτῷ illatum, quod in ἐκείνῳ (sc. ἀργυρίῳ) mutatum aliquis voluit, exemplis adstruxi ad Phaedon, §. 138. init.

5. Εἰ γὰρ, ὧ Ζεῦ καὶ Θεοί — Demosth. in Leptin. §. 34. σκέψασθε δὴ, πρὸς Διὸς καὶ Θεῶν. Aristoph. Plut. 1. ὡς ἀργαλίον πρῶγμ' ἐστίν, ὧ Ζεῦ καὶ Θεοί, ubi vid. Schol. et Bergl. Plene Xenoph. Cyrop. II, 2, 10. Ὁ δὲ Κύρος εἶπεν, ὧ Ζεῦ καὶ πάντες Θεοί. Demosth. pro Phorm. extr. νῆ τὸν Διὰ καὶ τοὺς Θεοὺς ἅπαντας. De Latinis cf. Gronov. et Drakenb. ad Liv. III. 25. — εἰ γὰρ ἐν ταύτῳ εἶη, utinam in hoc positum sit! Lucian. Encom. Dem. §. 2. εἰ γὰρ ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη, ubi mox sequitur eodem sensu, εἰ οὖν ἡμῶν ἐπαρκέσοι τὸ εὐχεσθαι. — ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίπῃ, οὐδ'. Vertit haec Steph., etenim neque mearum neque amicorum facultatum quidquam reliqui facerem, quasi legisset ἀπολίπομι. Sensus hic potius est: nulla in re neque ex meis neque ex amicorum facultatibus deficiam s. déero. Phileb. p. 52. D. Τί ποτ' ἄρα, ὧ Σώκρατες, ἐρωτᾶς βουλόμενος; Ε. Μηδὲν, ὧ Πρωταγόρα, ἐπιλείπειν, εἰ τὸ μὲν ἄρ' αὐτῶν ἑκατέρου καθαρόν ἐστι, τὸ δ' οὐ καθαρόν. — ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα i. e. δι' αὐτὰ ταῦτα. —

οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων· ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ
 νῦν ἤκω παρὰ σέ, ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῆς αὐ-
 τῷ· ἐγὼ γὰρ ἅμα μὲν καὶ νεώτερός εἰμι, ἅμα
 δὲ οὐδὲ ἑώρακα Πρωταγόραν πώποτε οὐδ' ἀκή-
 κοά οὐδέν· ἔτι γὰρ παῖς ἦ ὅτε τοπρῶτον ἐπεδή-
 μησεν. Ἀλλὰ γὰρ, ὡς Σώκρατες, πάντες τὸν
 ἄνδρα ἐπαινοῦσι καὶ φασὶ σοφώτατόν εἶναι λέ-
 γειν. Ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν, ἵνα
 ἔνδον καταλάβωμεν; καταλύει δ', ὡς ἐγὼ ἤκου-
 σα, παρὰ Καλλίᾳ τῷ Ἴππονίου. Ἀλλ' ἴρωμεν.^a

οὐτ' ἀκήκοα οὐδὲν, sc. αὐτοῦ, quod petendum e praeced. accu-
 sativo. Velut infra §. II. extr. in his, ὃν οὔτε γινώσκεις, ὡς
 φῆς, οὔτε διείλεξαι οὐδέπαπατε, ad διείλεξαι intelligitur αὐτῷ.
 Lysias, Or. XXII. p. 726, οἷς ὑμεῖς χαριεῖσθε καὶ προθυμοτέ-
 ρους ποιήσετε sc. αὐτούς.

5. ἔτι γὰρ παῖς ἦ ὅτε — Vetus hoc ἦ pro ἦν, quamvis
 uno hoc, quod sciam, Platonis nostri loco atque in una Ed.
 Ald. legatur (nam Bas. 2. ἦν habet), nolui tamen sine libris
 MSS. oblitterare. Sic semel apud Platonem in vulgato quidem
 textu ἦτω pro ἔτω extat de rep. II. p. 361. C. Nam apud Ari-
 stoph. saepius illud ἦ reperitur. V. Bergl. ad Av. 1363. Pier-
 son. ad Moer. p. 172. — τοπρῶτον. Sic Ald. In Bas. 2. est
 τοπρῶτερον, in quo et τοπρῶτον latere potest et τοπρῶτερον,
 utrumque aptum h. l.

5. παρὰ Καλλίᾳ τῷ Ἴππονίου, apud hominem Sophistae,
 Protagorae imprimis, deditissimum. V. not. ad Theaetet. §. 57.
 Vitam hominis fortunamque attingere de celebratissima illa
 gente disputantes Perizon. ad Aelian. V. H. 14, 16. et Gro-
 nov. Obs. IV. 7., itemque Hemsterbus. ad Lucian. Timon. 24.
 Nos praecipua de eo veterum loca haec collegimus: Xenoph.
 Hellen. IV. 5, 13. V. 4, 22. VI. 3, 2 et 3. Sympos. VIII.
 39. sq. Andocid. de Myst. Reisk. p. 61. sqq. in Alcib. p. 118.
 Lysias pro Aristoph. Reisk. p. 649. Aristoph. Ran. 432. ibiq.
 Schol. et ead. ad Av. 284. et Conc. 805. Max. Tyr. Diss. XX.

6. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Μήπω, ἀγαθὲ, ἐκείσε ἴωμεν, πρῶ-
γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δεῦρο ἕξανασῶμεν εἰς τὴν αὐ-

p. 391. Reisk. Athen. XII. p. 537. B. Conf. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 95. sq. Apud Calliam autem Protagoram divertisse post mortem demum patris eius Hipponici, quum paternam ille hereditatem adisset, quod statuit Athen. V. 18. p. 339. Schweigh. ego quoque liquido intelligi arbitror ex loco infra sequente §. 18. ἐπε-
δήμει γὰρ ἄρα Περὸδικος ὁ Κείος, ἦν δὲ ἐν οἰκίματί τινι, ᾧ προτοῦ
μὲν ὡς ταμειρίᾳ ἐχρῆτο Ἰππώνικος, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν κατα-
λύοντων ὁ Καλλίας καὶ τοῦτο ἐκκενώσας ξένοις καταλύσειν πεποιήκει.
Hipponicum autem hunc constat in proelio apud Delium oc-
cubuisse Ol. 89. 1. V. Andocid. in Alcib. p. 117. ed. Reisk. Porro quum teste Athenaeo l. l. in fabula Κολάκων nomine inscripta, quam praetore Alcaeo Ol. 89. 3. docuit Eupolis, Protagoras tanquam Athenis commorans induceretur, eum au-
tem Amipsias Comicus in fabula Conno, duobus annis prius data, inter Sophistas Athenis tum commorantes praetermisisset, sequitur, Protagoram Athenas iterum vel Ol. 89. 2. praetore Aminia, vel intra certe illud biennium venisse, quum-
que Protagoram nudius tertius advenisse paullo ante dixerit Socrates (§. 2. extr.), intra hos duo annos dialogi huius tempus incidere. At vero infra §. 47. Pherecratis οἱ Ἄγριοι anno ante, πέρυσσι, data dicitur, quam datam testatur Athenaeus praetore Aristione Ol. 89. 4. Ita rursus necesse est, colloquium hoc pertinere ad Ol. 90. 1. Mitto quam de Hippiam Eleo, sermonis huius particeps, dubitationem movit Athenaeus, qui bello Peloponnesiaco non potuerit cum civibus aliquot (§. 17. extr.) tuto Athenis versari nisi per annuas inducias illas factas praetore Isarcho Ol. 89. 1. vel praetore Aminia Ol. 89. 2., ut hoc quoque nomine dialogus ad Ol. 90. 1. referri vix queat: graviora his multo attulit ad versionem suam p. 219. Schleiermacherus: cum Socrate, quem exacto septuagesimo aetatis anno mortuum constat Ol. 94. 1., Protagoram tanquam cum iuvene disputare; Alcibiadem, qui in hoc libro appelletur πρῶτον ὑπηγητής, iam Ol. 90. 1. ducem Atheniensium Peloponnesum invasisse (Thucyd. V 52.); Agathonem, qui intra eandem Olympiadem 90, 4. (v. Athen. V. p. 217.) festo Lenaico tragicus vicerit, in hoc dialogi puerum vocari (§. 18.); denique Periclem tanquam vivum adhuc memorari

λὴν καὶ περιϊόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ἕως ἀν
φῶς γένηται· εἶτα ἴωμεν· καὶ γὰρ ταπολλά· Πρω-
ταγόρας ἔνδον διατρίβει· ὥστε, θάρρει, καταλι-
ψόμεθα αὐτόν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔνδον. Μετὰ ταῦ-
τα ἀνασάντες εἰς τὴν αὐλὴν περιήειμεν, καὶ ἐγὼ
ἀποπειρώμενος τοῦ Ἰπποκράτους τῆς ῥώμης διε- b.
σκόπουν αὐτόν καὶ ἠρώτων, Εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ
Ἰπποκράτες, παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς

(§. 28. extr.), eiusque filios narrari huic ipsos interfuisse colloquio (§. 16.), quorum tamen uterque ante patrem et Xanthippus quidem pestilentia illa Ol. 87. 3. absumptus fuisset (Plutarch. Pericl. p. 172. B. Athen. XI. p. 505. extr. Casaub.). Has tot tam graves difficultates nondum inventum est qui commode tolleret, neque inventum iri opinamur. Sed tota res ad illam pertinet quaestionem, quantum sibi sumpserint veteres in temporum ratione, ubi accuratam historiae fidem nemo requireret.

§. 6. Μῆπω, ἀγαθὲ — scilicet Μῆπω, ὦ γαθὲ. — ἐξαπατῶ-
μεν εἰς τὴν αὐλὴν. Phaedon. §. 149. ἀνίστατο εἰς οἴκηκά τι, ubi
vid. not. — καὶ γὰρ ταπολλά. Ald. et Bas. 2. τὰ πολλά —
ὥστε, θάρρει, καταλ. Xenoph. Cyrop. V, 4, 36. ἦν δὲ τις
ἄρα καὶ βελτιῶν αὐτοῦ Φανῆ· θάρρει, ἔφη ὦ Κῦρε, οὐδὲν σε
δεήσει τῷ ἀγαθῷ ἀνδρὶ μάχεσθαι. VII, 3, 12. Ἀλλὰ θάρρει,
ἔφη, ὦ Κῦρε, οὐ μὴ σε κρύψω etc. Soph. Oedip. Colon. 1185.
οὐ γὰρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει γνώμης.

6. Μετὰ ταῦτα ἀνασάντες — Sic Ald. In Bas. 2. legitur
μεταῦτα. — τοῦ Ἰπποκρ. τῆς ῥώμης. ῥώμην h. l. intelligo
hominis fortitudinem, qui non facile posset ab incepto de-
terreri. Thucyd. II, 43. ἀλγεινότερα γὰρ ἀνδρὶ γε φρόνημα ἔχον-
τι ἢ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκρωσις ἢ ὁ μετὰ ῥώμης
καὶ κοινῆς ἐλπιδὸς ἅμα γιγνόμενος ἀναίσθητος θάνατος. Aeschin.
in Timarch. p. 82. Reisk. σκέψασθε τὴν μεγάλην ῥώμην Ἠγησάν-
δρου καὶ Τιμάρχου· μεθυσθέντες γὰρ ποτε καὶ αὐτοὶ καὶ τῶν
συγκυβευτῶν τινες καὶ ἄλλοι — εἰσπηδήσαντες νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν
— πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκευάρια etc. Ac supra §. 5. ἀνδρείαν
et πτοίησιν tribuerat homini. Conf. v. ἐξέωςθαι in Steph.
Thes. T. III. p. 730: B—F. — Εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Ἰπ. Sic

- ἵναί ἀργύριον τελῶν ἐκείνω μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ ὡς παρὰ τίνα ἀφιζόμενος καὶ τίς γενησόμενος; ὡς περ ἂν εἰ ἐπενόεις παρὰ τὸν σαυτοῦ ὁμώνυμον ἔλθων Ἴπποκράτη τὸν Κῶον τὸν τῶν Ἀσκληπιαδῶν ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σαυτοῦ μισθὸν ἐκείνω, εἰ τίς σε ἤρετο, εἶπέ μοι, μέλλεις τελεῖν, ᾧ Ἴπποκράτες, Ἴπποκράτει μισθὸν ὡς τίνι ὄντι; τί ἂν ἀπεκρίνω; εἶπον ἂν, ἔφη, ὅτι ὡς ἱατρῶ. Ὡς
- c. τίς γενησόμενος; Ὡς ἱατρὸς, ἔφη. εἰ δὲ παρὰ Πολύκλειτον τὸν Ἀργεῖον ἢ Φειδίαν τὸν Ἀθηναῖον ἐπενόεις ἀφικόμενος μισθὸν ὑπὲρ σαυτοῦ τελεῖν ἐκείνοις, εἰ τίς σε ἤρετο, τελεῖν τοῦτο, τὸ ἀργύριον ὡς τίνι ὄντι ἐν νῶ ἔχεις Πολυκλείτῳ τε καὶ Φειδία; τί ἂν ἀπεκρίνω; εἶπον ἂν ὡς ἀγαλαματοποιόις. Ὡς τίς δὲ γενησόμενος αὐτός; Δηλονότι ἀγαλαματοποιός. εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· παρὰ δὲ

Ald. In Bas. 2, verbo ἔφη additum ἐγώ. Quod sequitur τελῶν, h. l. futuri est temporis.

6. ὡς περ ἂν εἰ ἐπενόεις — εἰ τίς σε ἤρ. Triplici etiam ei in protasi Menon, p. 74. B. εἰ τίς σε ἀνέροιτο τοῦτο ὃ νῦν δὴ ἐγώ ἔλεγον, τί ἐστὶ σχῆμα, ᾧ Μένων; εἰ αὐτῷ εἶπες ὅτι τρογγυλότης, εἰ σοι εἶπεν ἄπερ ἐγώ, πότερον σχῆμα ἢ τρογγυλότης ἐστὶν ἢ σχῆμά τι, εἶπες δήπου ἂν ὅτι σχῆμά τι. Mox qui sequitur aor. ἀπεκρίνω, pro imperf. ἀπεκρίνου, de eo dixi ad Gorg. §. 3. p. 6.

§, 7. Πολύκλειτον — De Polycleto statuaria et architecto et de Phidia sculptore, excellentissimis Periclis aetate artificibus, quum sint e Pausania, Plinio aliisque notissimi, plura afferre non attinet. Uterque iunguntur et Max. Tyr. Diss. XXVI., et saepius alibi. — ὡς τίς δὲ γενησόμενος a. Bas. 2. — δὲ ὁ γενησ.

δὴ Πρωταγόραν νῦν ἀφικόμενοι ἐγὼ τε καὶ σὺ d.
 ἀργύριον ἐκείνω μισθὸν ἔτοιμοὶ ἐσόμεθα τελεῖν
 ὑπὲρ σοῦ, ἂν μὲν ἐξικνῆται τὰ ἡμετέρα χρήμα-
 τα καὶ τούτοις πείθωμεν αὐτόν· εἰ δὲ μὴ, καὶ
 τὰ τῶν φίλων προσαναλίσκοντες· εἰ οὖν τις ἡμᾶς
 περὶ ταῦτα οὕτω σφόδρα σπουδάζοντας ἔροιτο,
 εἰπέ μοι, ᾧ Σώκρατες τε καὶ Ἰππόκρατες, ὡς τί-
 νι ὄντι τῷ Πρωταγόρᾳ ἐν νῶ ἔχετε χρήματα τε-
 λεῖν; τί ἂν αὐτῷ ἀποκριναίμεθα; τί ὄνομα ἄλ-
 λο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν; ὡς- e.
 περ περὶ Φειδίου ἀγαλματοποιὸν καὶ περὶ Ὀμή-

7. ἀργύριον ἐκείνω μισθὸν — Male Bas. 2. ἐκεῖνο. — ἂν
 μὲν ἐξικνῆται τὰ ἡμ. χρ. — πείθ. αὐτόν. Post haec etiamsi
 subiliceretur non προσαναλίσκοντες, sed προσαναλώσομεν, non
 tamen, quod volebat aliquis, per structuram sermonis intelli-
 gi h. l. posset illud ἀνανταπόδοτον in priore orationis parte ἂν
 μὲν — πείθωμεν αὐτόν, supplendum per formulam εἰ ἂν ἔχοι,
 de quo praeter alios vid. Casaub. ad Athen. V, c. 12. Schweigh.
 p. 43. Hemsterbus. ad Aristoph. Plut. p. 133. Kuster. ad eund.
 v. 468. Valckenar. ad Loca q. Nov. Foed. p. 402. Sup-
 plendum mente totum illud, quod in praecedd. verbis la-
 tebat, τὰ ἡμέτερα τελούντες s. ταῦτα ἀναλίσκοντες. Cuius
 generis simillimum exemplum est Xenoph. Mem. Socr. III. 9.
 II. ἐπεδείκνυεν ἐν τῇ νηὶ τὸν μὲν ἐπιστάμενον ἀρχάοντα, τὸν δὲ
 ναύκληρον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ νηὶ πάντας πειθόμενους
 τῇ ἐπισταμένῳ, καὶ ἐν γεωργίᾳ τοὺς κεκτημένους ἀγροῦς — καὶ
 τοὺς ἄλλους ἅπαντας — ἂν μὲν αὐτοὶ ἠγῶνται ἐπίστασθαι ἐπι-
 μελεῖσθαι· εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἐπισταμένοις οὐ μόνον παροῦσι πειθα-
 μένους, ἀλλὰ καὶ ἀπόντας μεταπεμπομένους κ. τ. λ., ubi male
 interpungunt ἠγῶνται ἐπίστασθαι, ἐπιμελεῖσθαι, quo infinitivo
 inter participia reliqua nihil molestius. Subaudiendum
 potius αὐτοὺς ἐπιμελομένους.

7. εἰπέ μοι, ᾧ Σωκρ. τε καὶ Ἰππόκρ. Ut Euthyd. §. 29.
 εἰπέ μοι, ᾧ Σωκρ. τε καὶ ὑμῶς οἱ ἄλλοι, ubi vid. notata. Mox
 cum Ald. et Bas. 2. distinxi sic: — ἀκούομεν; ὡςπερ — ποιη-

ρου ποιητήν, τί τοιοῦτον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν; Σοφιστὴν δὴ τοι ὀνομάζουσί γε, ὦ Σώκρατες, τὸν ἄνδρα εἶναι, ἔφη. Ὡς σοφιστῆ ἄρα ἐρχόμεθα τελοῦντες τὰ χρήματα; Μάλιστα. Εἰ οὖν καὶ τοῦτο τίς σε προσέροιτο, Αὐτὸς δὲ δὴ ὡς τίς γενησόμενος ἔρχη παρὰ τὸν Πρωταγόραν; Καὶ ὅς εἶπεν ἐρυθριάσας, ἦδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι, Εἰ μὲν τι τοῖς ἔμπροσθεν ἔοικεν, δῆλον ὅτι σοφιστὴς γενη-

τήν, τί τοιοῦτον — ἀγαματοποιόν. Plene τὸ ὄνομα τὸν ἀγαματοποιόν, uti Graeci loquuntur. Cratyl. §. 42. ἐκ τούτων τῶν ὀνομάτων ἢ Τηθύς τὸ ὄνομα συγκεῖται. Ut h. l., ibid. §. 20. Πότερον οἶε Ὅμηρον ὀρθότερον ἠγεῖσθαι τῶν ὀνομάτων κεῖσθαι τῷ παιδί, τὸν Ἀσυάνακτα ἢ τὸν Σκαμάνδριον; Pro ἀκούομεν vitiose Bas. 2. ἠκούομεν. — Σοφιστὴν — ὀνομάζουσιν — εἶναι. De addito hoc εἶναι vid. nostra ad Theaetet. §. 45. Staum post male Edd. ἄρα.

§. 8. Αὐτὸς δὲ δὴ ὡς τίς γενησ. Ita Bas. 2. ut §. 6. ὡς τίς γενησόμενος et §. 7. ὡς τίς δὲ γενησόμενος. Ex Ed. Ald. Steph. repetiit ὡς τίς γενησ. — ὑπέφαινε τι ἡμέρας. Utrumque de die illucescente dicitur, et ὑποφαινέει (Xenoph. Anab. IV, 3. 7. ὡς τάχιστα ἕως ὑπέφαινε, ἐθύοντο etc.), et ὑποφαινέει ἡμέρα, (ibid. IV. 2. 7. ἐπειδὴ ἡμέρα ὑπέφαινε. Cyrop. IV 5, 14. ἐπειδὴ ἡμέρα ὑπέφαινε, ut recte ibi dederat Zeunius e Cod. Guelf. pro ὑπεφαινέειτο.) Demetr. de Elocut. c. 218. Schneid. p. 87. Ὅπερ δὲ ὁ Πλάτων φησὶ ἐπὶ τοῦ Ἰπποκράτους, ἐρυθριάσας ἦδη τῆ νυκτὶ, ἦδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι, ὅτι μὲν ἐναργέστατόν ἐστι, παντὶ δῆλον. ἢ δ' ἐνεργεῖα γέγρην ἐκ τῆς Φροντίδος τῆς περὶ τὸν λόγον καὶ τοῦ ἀπομνημονεύσαι, ὅτι νύκτωρ πρὸς αὐτὸν εἰσῆλθεν ὁ Ἰπποκράτης. — Εἰ μὲν τι τοῖς ἔμπροσθεν ἔοικε. Frustra conii. Steph. τοῦτο ἔοικε. Omissum saepius hoc τοῦτο s. τὸ πρᾶγμα docui ad Theaetet. §. 72. Phaedon. §. III. ἴσως μὲν οὖν, ὡς εἰκάσω, τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν.

σόμενος. Σὺ δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς θεῶν, οὐκ ἀν-
 ἀσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν πα-
 ρέχων; Νῆ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, εἴπερ γε ἀ-
 διανοοῦμαι χρὴ λέγειν. Ἄλλ' ἄρα, ὦ Ἱππόκρα-
 τες, μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σοῦ τὴν πα-
 ρὰ Πρωταγόρου μάθησιν ἔσεσθαι, ἀλλ' ὅσαπερ
 ἢ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο καὶ κιθαριστοῦ b.
 καὶ παιδοτρέβου· τούτων γὰρ σὺ ἐκάστην οὐκ ἐπὶ
 τέχνη ἔμαθες ὡς δημιουργὸς ἑσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ

8. Σὺ δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς θεῶν — *Te vero — nihilne pu-*
det in Graecorum conspectu Sophisten (hominem mercede
docentem) te praeberere? — εἰς τοὺς Ἕλληνας coram Graecis.
Sympos. ed. Wolf. p. 3. τούτου δὲ καὶ ἡ Περίου Φυγάτης Ἄλ-
κησις ἱκανὴ μαρτυρίαν παρέχεται ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου (ut
dicto huic fidem conciliaret) εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐβλήσασα μὴ
ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν, ubi non est positum pro ἐν
τοῖς Ἕλλησι. — Ἄλλ' ἄρα, ὦ Ἱππόκρ. Ficini forsán versione
hac, sed enim vide, o Hippocr., ne forte alio téndat iustum
hoc Protagoricae artis studium, ductus Stephanus pro ἄρα
legendum scripsit ἔρα: alioquin id esse subaudiendum. In
qua correctione opus fuerit subiunct. ὑπολαμβάνης. Pro ἄρα
ex Edd. Ald. et Bas. 2. revocassem ego ἄρα, ni post haec
ἀλλ' ἄρα offenderet subsequens istud μὴ, quod si adiungi vo-
culae ἄρα voluisset scriptor, dedisset, opinor Ἄλλ' ἄρα
μὴ, ὦ Ἱππόκρ., οὐ τοιαύτ. ὑπολ. (v. not. ad Phaedon. §. 23.)
quanquam ἄρα μὴ, quod sciam, non aliter usurpatur usquam
nisi ut, qui interroget, rem negari velit, quum h. l. utique
affirmans requiratur responsio. Tenui igitur, quod Stephanus
edidit, ἀλλ' ἄρα, multis illud locis in libris scriptis editisque
obvium, ut interrogatio incipiat a particula μὴ, quae perinde
ut μῶν saepe ibi quoque adhibita reperitur, ubi affirmatur
res, non negatur. Cf. Herm. ad Viger. p. 766. Ut h. l. ἀλλ'
ἄρα — μὴ Euthyd. §. 46. Ἄλλ' ἄρα, ὦ πρὸς Διός, μὴ ὁ
Κτήσιππος ἦν ὁ ταῦτ' εἰπών, ἐγὼ δὲ οὐ μέμνημαι; Apolog.

- παιδεία, ὡς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει. Πάνυ μὲν οὖν μοι δοκεῖ, ἔφη, τοιαύτη μᾶλλον εἶναι ἢ παρὰ Πρωταγόρου μάθησις. Οἶσθα οὖν ὃ μέλλεις νῦν πράττειν, ἢ σε λανθάνει; ἦν δ' ἐγώ. Τοῦ πέρι; Ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σαυτοῦ παρασχεῖν θεραπεῦσαι ἀνδρῖ, ὡς φῆς, σοφιστῆ· ὅ,τι δέ ποτε ὁ σοφιστῆς ἐστὶ, θαυμάζοιμ' ἂν εἰ οἶσθα. Καίτοι εἰ τοῦτ' ἀγνοεῖς, οὐδὲ ὅτω παραδίδως τὴν ψυχὴν οἶσθα, οὐτ' εἰ ἀγαθῶ οὐτ' εἰ κακῶ πράγματι. Οἶμαί γ', ἔφη, εἰδέναι. Λέγε δὴ, τί ἡγῆ εἶναι τὸν σοφιστῆν. Ἐγὼ μὲν, ἦ δ' ὅς, ὡς πτερ τοῦνομα λέγει, τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο μὲν ἔξεσι λέγειν καὶ περὶ ζωγράφων καὶ περὶ τεκτόνων, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες· ἀλλ' εἰ τις ἔροιτο ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες, εἴποίμεν ἂν που αὐτῶ,

p. 25. A. Ἄλλ' ἄρα, ὦ Μέλιτε, μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστικὰ διαφθεῖρουσι τοὺς νεωτέρους; — τὸν ἰδιώτην. Ion. p. 531. C. διεληλυθε — περὶ ὁμιλιῶν πρὸς ἀλλήλους — καὶ ἰδιωτῶν καὶ δημιουργῶν. Vid. Ruhnck. ad Longin. §. 34. p. 258. — Τὸν ἐλεύθερον, a mercenaria doctrina alienum.

§. 9. ὡς πτερ τοῦνομα λέγει — Videlicet vocabulum σοφιστοῦ h. l. ducitur a verbis σοφός et εἰδέναι, quasi σοφιστῆς sit ὁ τῶν σοφῶν ἴσῆς, quemadmodum in Cratyl. §. 52. Ἡφαίστου nomen explicatur ὁ Φάειος ἴσῶρ. σοφὰ h. l. ut saepe σοφόν τι, res significant quae doctrina et eruditione continentur. — τῶν τί σοφῶν. quo pertineant haec σοφὰ, quorum pictores sunt periti, vel circa quam rem versentur ea σοφὰ, ut expl. Steph.

ὅτι τῶν πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων·
καὶ τᾶλλα οὕτως· εἰ δέ τις ἐκεῖνο ἔροιτο, ὁ δὲ
σοφιστῆς τῶν τί σοφῶν ἐστι; τί ἂν ἀποκρινοίμεθα
αὐτῷ; ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; τί ἂν εἴποιμεν
αὐτὸν εἶναι; Ὡς Σώκρατες, ἐπιστάτην τοῦ ποιῆ-
σαι δεινὸν λέγειν. Ἴσως ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀληθεῖ 10.
λέγοιμεν, οὐ μέντοι ἰκανῶς γε· ἐρωτήσεως γὰρ
ἔτι ἢ ἀπόκρισις ἡμῖν δεῖται, περὶ ὅτου ὁ σοφι-
στῆς δεινὸν ποιεῖ λέγειν· ὡς περὶ ὁ καθαριστῆς δεινὸν
δήπου ποιεῖ λέγειν περὶ οὐπὲρ καὶ ἐπισήμονα,
περὶ καθαρίσεως· ἦ γάρ; Ναί. Εἶεν· ὁ δὲ δὴ
σοφιστῆς περὶ τίνος δεινὸν ποιεῖ λέγειν; ἢ δῆλον
ὅτι περὶ οὐπὲρ καὶ ἐπίσταται. Εἰκός γε. Τί δὴ
ἐστὶ τοῦτο περὶ οὗ αὐτός τε ἐπισήμων ἐστὶν ὁ σο-

9. ὁ δὲ σοφιστῆς τῶν τί σοφῶν ἐστι; In his quum praegres-
sa oratio vetet haec τῶν τί σοφῶν masculino genere accipere,
facile e praecedd. ad ἐστὶ subauditur ἐπισήμων, quod nescio
cur excidisse putarit Heusdius. Nec magis eidem in proximis
adstipulor a Platone, viro, ut ait, venustissimo, scriptum
fuisse iudicanti — τί ἂν εἴποιμεν; Εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι, ὃ
Σώκρ. ἐπιστάτην τ. π. δ. λ. Qua correctione non ass. quor
quid ad sermonis concinnitatem proficiamus; imo repugnat
illa Platonicae consuetudini, de qua in ista scriptura vix ferri
posset additamentum istud τί ἂν εἴποιμεν; V. not. ad Cra-
tyl. §. 20, 2. Non tamen ego diffiteor, redundantiā aliquā
inesse sermoni, qua facile liberaretur omissis his, τί ἂν ἀπο-
κρινοίμεθα αὐτῷ; aut deinceps legendo: ποίας ἐργασίας ἐπι-
στάτην ἂν εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι; Interim hic nihil sine librorum
MSS. consensu tentandum.

§. 10. ἢ δῆλον ὅτι περὶ οὐπὲρ κ. ε. Edd. δηλονότι περὶ
οὐπ. sine ἢ, quod insertum a nobis Platonici sermonis periti
probabunt.

φισῆς καὶ τὸν μαθητὴν ποιεῖ; Μαὶ Δί', ἔφη, οὐκ-
 II. ἐτι ἔχω σοί λέγειν. Καὶ ἐγὼ εἶπον μετὰ τοῦτος,
 p. 313 Τί οὖν; οἶσθ' αἰς οἶόν τινα κίνδυνον ἔρχη ὑπο-
^{a.} θήσων τὴν ψυχὴν; ἢ, εἰ μὲν τὸ σῶμα ἐπιτρέ-
 πειν σε ἔδει τῷ διακινδυνεύοντα ἢ χρησὸν αὐτὸ
 γενέσθαι ἢ πονηρὸν, πολλὰ ἂν περισκεψῶ εἴτ'
 ἐπιτρεπτέον εἴτε οὐ, καὶ εἰς συμβουλήν τοὺς τε
 φίλους ἂν παρεκάλεῖς καὶ τοὺς οἰκείους σκοπού-
 μενος ἡμέρας συχνάς: ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ
 σώματος ἡγῆ, τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ
 τὰ

§. II. πολλὰ ἂν περισκεψῶ — Vid. not. ad Gorg. §. 149.
 I. In seqq. his, ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῆ, τὴν ψυ-
 χὴν, a glossatore profectum τὴν ψυχὴν nobis olim videbatur,
 probante Schleiermachers ad Vers. p. 394.; nunc Platonis id
 esse pro certo affirmarim. Nimirum neque verbi collocatio
 displicere debet, quae plane est eadem de legg. I. p. 631. G.
 — ἄνπερ ἐπιταί (πλοῦτος) φρονήσει, ὁ δὲ πρῶτον αὐτῶν δειῶν
 ἡγεμονοῦν ἐστὶν ἀγαθόν, ἢ φρονήσις· δεύτερον δὲ μετὰ τῶν σώ-
 φραν ψυχῆς ἔξις. de rep. IX. p. 583. E. ὁ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ
 ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι, τὴν ἡσυχίαν, τοῦτό ποτε ἀμφοτέρω ἔσαι,
 λύπη τε καὶ ἡδονή, ubi non αὐτή, sed τοῦτο illatum uti h. l.
 ἐν ᾧ, quamvis praecesserit τὴν ψυχὴν: neque vero non illa
 deinceps verbi iteratio τὴν σὴν ψυχὴν, sic posita in extrema
 periodo, mirantis sermoni insignem quandam vim addere et
 gravitatem videtur. — καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὔ ἢ κ.
 π. Gemina prorsus sermonis structura Eurip. Iphig. Taur.
 1056. ᾧ φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω, καὶ τὰ μ' ἐν ὑμῶν
 ἐστὶν ἢ καλῶς ἔχειν ἢ μηδὲν εἶναι καὶ τερηθῆναι πατρός. Lucian.
 Piscat. §. 23. ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνό-
 τατα δόξαι ἢ τοιαῦτα πισευθῆναι οἷα οὗτος ἀπέφηνε. Potuit
 h. l. sic quoque scribi, ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ πότερον εὔ ἢ κα-
 κῶς πράξεις, ut Lysias scripsit de Eratosth. caede p. 40. ἐν
 ὑμῶν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶ-
 ναι.

τὰ σα ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονη-
 ροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ ^{b.}
 πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπικοινωνῶ οὔτε ἡμῶν
 τῶν ἑταίρων οὐδενὶ, εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἴτε καὶ οὐ
 τῷ ἀφικομένῳ τούτῳ ξένῳ τὴν σὴν ψυχὴν, ἀλλ'
 ἑσπέρας ἀκούσας, ὡς φησὶ, ὄρθριος ἦκων περὶ
 μὲν τούτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιῆ,
 εἴτε χρὴ ἐπιτρέπειν σαυτὸν αὐτῷ εἴτε μὴ, ἔτοι-
 μος δ' εἴ ἀναλίσκειν τὰ τε σαυτοῦ καὶ τὰ τῶν
 φίλων χρήματα, ὡς ἤδη διεγκωκῶς ὅτι πάντως
 συνεχέον Πρωταγόρα, ὃν οὔτε γιγνώσκεις, ὡς φησὶ,
 οὔτε δεῖλεξαι οὐδεπώποτε, σοφιστὴν δ' ὀνομάζεις,
 τὸν δὲ σοφιστὴν, ὅ,τι ποτέ ἐσι, φαίνῃ ἀγνοῶν, ᾧ ^{c.}
 μέλλεις σαυτὸν ἐπιτρέπειν; Καὶ ὅς ἀκούσας, 12.

ναι. Mox post illa ὁ δὲ περὶ πλ. nota iteratum δὲ in his, πε-
 ρὶ δὲ τούτου etc. §. 30. extr. ἃ δὲ ἤξε μεγέθει, τῷ δὲ αὐτῷ
 αὐτὰ ἔσασε. §. 47. ἐφ' ᾧ δὲ ἢ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς
 παισὶ — ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται etc. Cf. Phaedon.
 §. 62. Demosth. in Mid. Spald. p. 53. τίς οὖν ὑβρίζων παύ-
 σεται, καὶ δι' ἃ ταῦτα ποιεῖ, χρήματα ἀφαιρεθήσεται, εἰ τοῦ-
 τον μὲν ὡς περὶ δεινὰ πάσχοντα ἐλεήσετε· εἰ δὲ τις πίνης ἂν μὴ-
 δὲν ἡδικηκῶς ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς ἀδίκως ὑπὸ τούτου περι-
 πίπτωκε, τούτῳ δὲ μὴ συνοργισθήσεσθε; ubi Marklandus vole-
 bat τούτῳ δὴ. Vid. ibi Buttmann. p. 128 sq. et conf. Boeckh.
 in Plat. Min. p. 133. Xenoph. Cyrop. VI, 2, 14. ὅτι δὲ ἡμεῖς
 πολὺ μὲν πλείους συνειλέγμεθα νῦν ἢ ὅτε ἐνικῶμεν ἐκείνους, πο-
 λὺ δὲ ἀμεινον σὺν θεῷ παρεσκευάσμεθα νῦν ἢ πρόσθεν, ταῦτα δὲ
 ἐρῶντες οὐ θαρσύνετε. Male nunc ibi ex Weiskii correctione
 legitur ταῦτα δὴ. In tanta exemplorum frequentia mirere Val-
 ckenarium in his Theocriti I. 10. εἰ δὲ κ' ἀρίστη Τήναις ἄρνα
 λαβεῖν, τὸ δὲ τῶν δῖν ὑσέρῳ ἀξῆ corrigentem τὴ γὰρ τῶν δ.,
 quod recepit Brunckius. — τούτῳ ξίνῳ. Scr. τούτῳ τῷ ξίνῳ.

Ἔοικεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Ἄρ' οὖν, ὦ Ἱπποκράτες, ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὧν ἔμπορός τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων, ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται; φαίνεται γὰρ ἔμοιγε τοιοῦτός τις. Τρέφεται δὲ ψυχὴ, ὦ Σώκρατες, τίνι; Μαθήμασι δήπου, ἦν δ' ἐγὼ καὶ ὅπως γε μὴ, ὦ ἑταῖρε, ὁ σοφιστὴς ἐπαινῶν ἅ πωλεῖ, ἐξαπατήσῃ ἡμᾶς, ὡς περὶ οἱ περὶ τὴν τοῦ σώματος τροφήν,

d. ὁ ἔμπορός τε καὶ κάπηλος· καὶ γὰρ οὗτοί που ὧν ἀγούσιν ἀγωγίμων οὔτε αὐτοὶ ἴσασιν ὅτι χρῆσόν ἢ πονηρόν περὶ τὸ σῶμα, ἐπαινοῦσι δὲ

§. 12. φαίνεται γὰρ ἔμοιγε τοιοῦτός τις. Hippocrati haec tribuit Ficini versio, eumque in modum verba in Edd. Ald. et Steph. distinguuntur. Cui rationi tum vocula γὰρ obstat, quam ita potius usurpasset Plato, Πάνυ μὲν οὖν· φαίνεται γὰρ καὶ ἔμοιγε τοιοῦτός τις, tum magis etiam subiecta haec statim ab Hippocrate interrogatio, Τρέφεται δὲ ψυχὴ, ὦ Σώκρ. τίνι; nequiquam illa conveniens homini qui continuo concessisset illud de Sophista doctrinarum caupone. Contra si Socrati haec assignaveris, nihil offendere hic potest praeterea abruptiorem paullo sermonis transitum in his, Τρέφεται δὲ ψυχὴ — τίνι, quae Platonicis dialogi more vel hoc vel simili modo annexa expectarit aliquis, Τῶν ποίων λέγεις, ὦ Σώκρ.; τίνι δὲ τρέφεται ἡ ψυχὴ; Quaequam mihi quidem tota haec displicet quaestio in re adeo per se aperta et evidenti. — Statim post, quamvis praegresso ὅπως, tenui tamen aor. i. subiunctivum ἐξαπατήσῃ, admodum nunc dubitans de veritate praeccepti illius Dawesiani, Xenoph. Cyrop. VII. 5, 82. ὅπως τῶν τε ἀγαθῶν, ἢ ἀρίστον καὶ ἡδίστον, ἀπολαύσωμεν, καὶ ὅπως τοῦ πάντων χαλεπωτάτου ἀπειροὶ γενώμεθα; ubi quis substituat soloeum ἀπολαύσωμεν pro ἀπολαυσόμεθα? Aristophan. Eccles. 116. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε, ὅπως προμελετήσωμεν, ἀκεῖ δὲ λέγειν, ubi corrigere metrum prohibet. De discrimine ἐμποροῦ et καπήλου vid. notat. ad Gorg. §. 155.

πάντα πωλοῦντες, οὔτε οἱ ὠνούμενοι παρ' αὐ-
 τῶν, ἐὰν μή τις τύχη γυμνασικὸς ἢ ἰατρὸς ὢν·
 οὕτω δὴ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κα-
 τὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες
 τῷ αἰεὶ ἐπιθυμοῦντι ἐπαινοῦσι μὲν πάντα ἃ πω-
 λοῦσι, τάχα δ' ἂν τινες, ὧ ἄριστε, καὶ τούτων
 ἀγνοοῖεν ὢν πωλοῦσιν ὅτι χρησὸν ἢ πονηρὸν
 πρὸς τὴν ψυχὴν· ὡς δ' αὐτως καὶ οἱ ὠνούμενοι ε.
 παρ' αὐτῶν, ἐὰν μή τις τύχη περὶ τὴν ψυχὴν
 αὐτῷ ἰατρικὸς ὢν. Εἰ μὲν οὖν σὺ τυγχάνεις ἐπι- 13.
 σήμων τούτων τί χρησὸν καὶ πονηρὸν, ἀσφαλές
 σοι ὠνεῖσθαι μαθήματα καὶ παρὰ Πρωταγόρου
 καὶ παρ' ἄλλου ὄτουοῦν· εἰ δὲ μὴ, ὄρα, ὧ μα-
 κάριε, μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς τε καὶ
 κινδυνεύῃς· καὶ γὰρ δὴ καὶ πολὺ μείζων κίνδυνος^{p. 314}
 ἐν τῇ τῶν μαθημάτων ὠνῇ ἢ ἐν τῇ τῶν σιτίων·
 σιτία μὲν γὰρ καὶ ποτὰ πριάμενον παρὰ τοῦ
 καπήλου καὶ ἐμπόρου ἔξεστιν ἐν ἄλλοις ἀγγείοις

§. 13. Εἰ μὲν οὖν σὺ τυγχάνεις ἐπισήμων τούτων. Eorum
 memor quae attuli ad Gorg. §. 124., hic tamen post illa, ἐὰν
 μή τις τύχη γυμνασικὸς ἢ ἰατρὸς ὢν et ἐὰν μή τις τύχη — αὐτῷ
 ἰατρικὸς ὢν, non dubito quin e textu post ἐπισήμων exciderit
 ὢν. — μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς. Proverbiale loquendi ge-
 nus, περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς, carissima pignora in aleam
 dare, in qua φίλτατα proprie de uxore et liberis usurpatur
 (de legg. I. extr. — ἐπιτρέποντα αὐτοῦ θυγατέρας τε καὶ υἱούς
 καὶ γυναῖκα, οὕτως ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντα ἕθους ψυχῆς
 θεάσασθαι), ad animum h. l. transfertur. Conf. Gorg. §. 146.
 ibiq. notata, et Wernsdorf. ad Himer. p. 874. — παρὰ τοῦ
 καπήλου. Sic scripsi pro παρὰ του, in quo molestissime in-
 culcatum pronomen. Articulum h. l. perinde ut recentiores

- ἀποφέρειν, καὶ, πρὶν δέξασθαι αὐτὰ εἰς τὸ σῶμα πιόντα ἢ φαγόντα, καταθέμενον οἴκαδε ἕξει συμβουλεύσασθαι, παρακαλέσαντα τὸν ἐπαίοντα, ὅ,τι τε ἕδυστον καὶ ποτέον καὶ ὅ,τι μὴ, καὶ ὅποσα καὶ ὅποτε, ὥστε ἐν τῇ ὠνῇ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος· μαθήματα δὲ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ ἀγ-
 β. γείῳ ἀπενεγκεῖν, ἀλλ' ἀνάγκη, καταθέμεντα τὴν τιμὴν, τὸ μάθημα ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ λαβόντα καὶ μαθόντα ἀπιέναι ἢ βεβλαμμένον ἢ ὠφελι-
 14. μένον. Ταῦτα οὖν σκοπώμεθα καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν· ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι. Νῦν μέντοι, ὥσπερ ὠρμήσαμεν, ἴωμεν καὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἀνδρός· ἔπειτα ἀκούσαντες καὶ ἄλλοις ἀνακοίνωσώμεθα·

gentes usurpant Graeci. de rep. III. p. 406. D. τέκτων κάμων ἀξιοῖ παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον πίων ἕξιμέσαι τὸ νόσημα. Pudet plura congerere, ubi statim obvium in proximis exemplum, τὸν ἐπαίοντα. — καὶ ὅποσα. Sic cum Ald. Steph. ὅποσον Bas. 2.

§. 14. ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι ὥστε — Eurip. Androm. 80. Γέρον ἐκείνος ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. Xenoph. Cyrop IV 5, 8. ὀλίγοι ἔσμεν ὥστε ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν. Haec aliaque de hoc genere, non praetermisso loco nostro, attulit ad Iul. Or. I. in Bibl. Crit. P. X. p. 65. D. Wyttenbachius, in hac forma comparativi loco positivum poni ratus. Sane etsi eodem fere redit utrumque, ἡμεῖς ἔτι νεώτεροι ἢ ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι et ἡμεῖς ἔτι νέοι ὥστε τοσ. πρ. δ., illo tamen praecise negatur ἢ τοῦ διελέσθαι δύναμις, hoc lenius idem significatur, huiusmodi fere sensu: nobis nonnisi iuvenilis quaedam facultas suppetit ad tantam rem diiudicandam. μᾶλλον subaudiendum ad νέοι agnoscerem ego, si sequeretur ἢ ὥστε τοσ. π. δ.

καὶ γὰρ οὐ μόνος Πρωταγόρας αὐτόφι ἐστίν, ἀλλὰ καὶ Ἰππίας ὁ Ἡλείος οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ σοφοί. Δόξαν ἡμῖν ταῦτα, ἐπορευόμεθα· ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ προθύρῳ ἐγενόμεθα, ἐπισάντες περὶ τινος λόγου διελεγόμεθα, ὃς ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐπέπεσεν ἢ οὖν μὴ ἀτελής γένοιτο, ἀλλὰ διαπερανάμενοι, οὕτως εἰσίοιμεν, πάντες ἐν τῷ προθύρῳ διε-

14. οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον τὸν Κ. sc. αὐτόφι εἶναι. Lach. p. 180. A. Ἐγὼ μὲν κριωνεῖν ἔταιμος· οἶμαι δὲ καὶ Λάχητα τόνδε. Euthyphr. p. 3. E. σύ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμὴν. Sympos. p. 176. A. — δέομαι ἀναφυχῆς τινος, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλούς. Xenoph. Sympos. VIII, 7. Ὅτι γε μὴν σύ — ἐραῖς Αὐτολύκου, πᾶσα μὲν ἡ πόλις οἶδε πολλοὺς δ' οἶμαι καὶ τῶν ξένων. — Δόξαν ἡμῖν ταῦτα pro δόξαντα ἡμῖν ταῦτα, ut Xenoph. Hellen. III, 2. 19. δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθεν etc. Uti h. l., id. Xenoph. Anab. IV 1, 13. δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκέρυξαν οὕτω ποιῶν.

14. ἐν τῷ προθύρῳ — loco illo ante μέσασυλον θύραν et cellam θυραεῖο. V Schneideri Epimetr. ad Xenoph. Mem. Socr. p. 291. Ubi quod scripsit vir eruditissimus, qui domum alienae domus videre et cum eo loqui vellet, eum μέσασυλον hanc θύραν pulsasse, quod Graeci dixerint κρούειν; contra domo exiturum eandem dici κόπτειν, ut, qui forte ante ostium adstitisset, sibi caveret: hoc ego discrimen inter κρούειν et κόπτειν observavi nusquam. Contra Schol. ad Aristoph. Nub. 133. παρατηρητέον ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔσωθεν κρουόντων κόπτειν λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν. ἰκανῶς δὲ διέσειλε Μέναιδρος ἐπὶ μὲν τῶν ἔσω, κόψω τὴν θύραν, εἰπάω, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω, ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών. Conf. Moerin p. 211. ibiq. Pierson. Ceterum improbatum Phrynicho κρούειν perinde atque κόπτειν τὴν θύραν apud optimos scriptores de introituris reperiri constat.

15. λεγόμεθα, ἕως συνᾶμολογήσαμεν ἀλλήλοις. Δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρός, εὐνοῦχός τις, κατήκουεν ἡμῶν, κινδυνεύει δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν ἀχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν· ἐπειδὴ
- d. γοῦν ἐκρούσαμεν τὴν θύραν, ἀνοίξας καὶ ἰδῶν ἡμᾶς, Ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ, καὶ ἄμα ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν τὴν θύραν πάνυ προθύμως ὡς οἰόντ' ἦν ἐπήραξε. Καὶ ἡμεῖς πάλιν ἐκρούομεν, καὶ ὃς ἐγκεκλεισμένης τῆς θύρας ἀποκρινόμενος εἶπεν, ὦ ἄνθρωποι, ἔφη, οὐκ ἀκηκόατε ὅτι οὐ σχολὴ αὐτῷ; Ἀλλ', ὦ ἄγαθὲ, ἔφην ἐγὼ, οὔτε παρὰ Καλλίαν ἤκομεν οὔτε σοφισταί ἐσμεν, ἀλλὰ θάρρει· Πρωταγόραν γάρ τοι δεόμενοι ἰδεῖν ἤλθομεν. Εἰσαγγεῖλον οὖν. Μόγισ οὖν
- e. μνοί ἰδεῖν ἤλθομεν. Εἰσαγγεῖλον οὖν. Μόγισ οὖν
16. ποτε ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέωξε τὴν θύραν. Ἐπει-

§. 15. δοκεῖ εἶν μοι, ὁ θυρωρός, εὐνοῦχός τις — Positum sic de rebus factis, quarum quis meminit, δοκεῖν notari ad Theaet. §. 2. Eunuchus hic fuit ianitor, ut in ditissima Calliae domo Persarumque luxum imitante, Conf. Terent. Eun. I, 2, 88.

15. Ἔα, ἔφη — Indignantis hic vocula ἔα, alias rem inexpectatam mirantis est imprimis in formula illa ἔα τί τοῦτο seu ἔα τί χρῆμα. V. Valcken. ad Emip. Hippol. v. 905. — οὐ σχολὴ αὐτῷ, domino. V. Casaub. ad Theophr. Charact. II. p. 34. ed. Lips. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 335. — ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν. Atticum magis foret τοῖν.

15. μόγισ οὖν ποτε ἡμῖν — ποτὲ h. l. prorsus ita dictum est, ut Latine toties aliquando dicitur pro tandem aliquando. Herodot. I. 116. ἐκπλαγείς δὲ τούτοις ἐπὶ χροῖον ἀφθόγγος ἦν· μόγισ δὲ δὴ κατε ἀνεειχθεὶς εἶπε etc. Xenoph. Cyrop. VII, 2, 19. ἐπεὶ δ' ἐγὼ πολλά μὲν πέμπων ἀναθήματα χροῦσά, πολ-

δὴ δὲ εἰσήλθομεν, κατελάβομεν Πρωταγόραν ἐν τῷ προσώῳ περιπατοῦντα, ἐξῆς δ' αὐτῷ συμπεριεπάτουν ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ Θάτερα Καλλίας ὁ Ἴππονίκου καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὁμομήτριος Πάραλος ὁ Περικλέους καὶ Χαρμίδης ὁ Γλαύκω-^{p. 315}_{a.}

λὰ δ' ἀργυρᾶ, κάμπολλα δὲ θύων ἐξιλασάμενη ποτὲ αὐτὸν etc. Lucian. Dial. Mort. 9. init. Ἐκείς ποτὲ, ὃ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη, οἶμαι, οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν κατὸν βεβιωκώς. Aristoph. Ran. 268. Ἐμμελλον ἄρα παύσειν ποδ' ἡμᾶς τοῦ κοῤῥῆ. Pindar. Pyth. IV 522. ἀλλ' εὐχεται οὐλομένην νοῦσον διαντήσας ποτὲ οἶκον ἰδεῖν. — Sequenti ἀνθρώπος articulum ὁ sine librorum suffragiis ego non praefixerim. Conf. not. ad Phaedon. §. 105. 1.

§. 16. ἐν τῷ προσώῳ. Ald. hic et §. seq. προσώῳ. πρόσσον h. l. videtur dici quod Vitruv'io VI, 10. dicitur *peristylum*, quatuor illud porticibus constans, quae ab ianua introeuntibus quadratam aream quasi quoddam impluvium circumdabant. Ita per ianuam μέσσυλον introeῦντι statim prospectus patebat in oppositam porticum τὸ καταντικρὺ πρόσσον §. seq. Ad huius peristyli porticum unam positum fuit τὸ ταμιεῖον, cella penaria, cuius mox mentio §. 18., unde hoc ipsum σοᾶ dicitur Aristoph. Eccles. 13. Conf. Schneider. Epimetr. ad Xenoph. Mem. p. 291. Rem accuratius aliquando explicatam dabit, qui hodie regnat in hac antiquitatis parte, A. Hirtius.

16. ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ Θάτερα. Ut dicitur ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστέρα, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον. — ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὁμομήτριος. Nam Hipponici secundi uxorem, Calliae matrem, postea duxerat Pericles ex eaque Xanthippum et Paralum genuerat. Plutarch. Pericl. p. 165. C. ἦν μὲν αὐτῷ (τῷ Περικλεῖ) γυνὴ προσήκουσα μὲν κατὰ γένος, συνακηκυῖα δ' ἱππονίκα πρότερον, ἐξ οὗ Καλλίαν ἔτεκε τὸν πλούσιον· ἔτεκε δὲ καὶ παρὰ τῷ Περικλεῖ Ξάνθιππον καὶ Πάραλον. De Periclis his filiis, Xanthippo et Paralo, hominibus nequam, vid. Plutarch. l. l. p. 171. E. Plat. Alcib. I, p. 118. D. Menon. p. 94. B. Charmides, Glauconis f., satis est notus ex cognomine Platonis sermone. Conf. ibi §. 3.

νος, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ Θάτερα ὁ ἕτερος τοῦ Περιπλά-
 ους Ξάνθιππος καὶ Φιλιππίδης ὁ Φιλομήλου καὶ
 Ἀντίμοιρος ὁ Μενδαῖος, ὅσπερ εὐδοκιμεῖ μάλις α
 τῶν Πρωταγόρου μαθητῶν καὶ ἐπὶ τέχνῃ μαν-
 θάνει ὡς σοφιστῆς ἐσόμενος. Τούτων δὲ ὀπισθεν
 ἠκολούθουν ἐπακούοντες τῶν λεγομένων, τὸ μὲν
 πολὺ ξένοι ἐφαίνοντο, οὓς ἄγει ἐξ ἐκάστων πόλεων
 ὁ Πρωταγόρας, δι' ὧν διεξέρχεται, κηλῶν τῆ φω-
 νῆ ὡςπερ Ὀρφεύς, οἱ δὲ κατὰ τὴν φωνὴν ἔπον-

Mox pro ὁ ἕτερος ex perpetua illa in libris permutatione Edd.
 Ald. et Bas. 2. ὁ ἑταῖρος. — ὁ Μενδαῖος. Mende Thraciae
 urbs, in peninsula Pellene sita. Vid. Stéph. Byzant. p. 550.
 ibiq. Berkel.

16. ὅσπερ εὐδοκιμεῖ — καὶ ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει. Quod in
 Edd. Ald. et Bas. 2. comparat εὐδοκίμει, id potius in εὐδοκι-
 μεῖ, quam sequens μανθάνει in ἐμάνθανεν mutare debebat
 Stephanus. Praesenti utrobique opus, quum colloquio So-
 phistarum digressus Socrates statim haec eodem illo die
 amicis narret. — τούτων δὲ ὀπισθεν ἠκολ. Sic Ald. et Bas. 2.
 De suo Stephanus tacite edidit τούτων δὲ οἱ ὀπισθεν ἠκολού-
 θουν, probabili satis coniectura, quam tamen nondum aliun-
 de firmatam religio vetuit in textu relinquere. Quis enim
 praestet, non hanc potius scriptoris manum fuisse: τούτων δὲ
 ὀπισθεν ἠκολούθουν ἐπακούοντες τῶν λεγομένων, ἃν τὸ μὲν πολὺ
 ξένοι ἐφαίνοντο etc., quae quidem reddidit Ficinus: *A tergo
 praeterea sequebantur alii auscultantes Protagoram, quorum
 plurimi peregrini esse videbantur etc.* — κηλῶν τῆ φωνῆ, vel-
 ut Sirenum aliqua, de quibus proprium hoc κηλεῖν. De ver-
 bo Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 303. „*Mulcere* aliquem
 fistula, carmine, verbis et oratione κηλεῖν dicebatur et θείλ-
 γειν. quorum prius, usitatius, non de Orpheo tantum, Ario-
 ne aliisque poetis, sed et de oratoribus adhibetur Pericle,
 Protagora, Callistrato ceterisque sic auditores permulcentibus,
 ut, quo vehunt, perducant.“ Ald. κηλῶν. Verum praebet
 Bas. 2.

ται κεκλημένοι· ἦσαν δὲ τινες καὶ τῶν ἐπιχω- b.
 ρίων ἐν τῷ χορῷ. Τοῦτον τὸν χορὸν μάλιστα 17.
 ἔγωγε ἰδὼν ἤσθην ὡς καλῶς εὐλαβοῦντο μηδέ-
 ποτε ἐμποδῶν ἐν τῷ ἔμπροσθεν εἶναι Πρωταγό-
 ρου, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ἀνασρέφοι καὶ οἱ μετ'
 ἐκείνου, εὖ πως καὶ ἐν κόσμῳ περιεσχίζοντο οὐ-
 τοι οἱ ἐπήκοοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ ἐν κύκλῳ πε-
 ριιόντες αἰεὶ εἰς τὸ ὀπίσθεν καθίσάντο κάλλιπα·
 Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα, ἔφη Ὀμηρος, Ἰππίαν τὸν
 Ἡλείῳ, καθήμενον ἐν τῷ καταντικρῦ προσῶφ ἐν c.
 θρόνῳ· περὶ αὐτὸν δ' ἐκάθηντο ἐπὶ βάθρων Ἐρυ-
 ξίμαχος τε ὁ Ἀκουμενοῦ καὶ Φαῖδρος ὁ Μυρσί-
 νούσιος καὶ Ἀνδρῶν ὁ Ἀνδροτίωνος, καὶ τῶν ξέ-

§. 17. Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα — *Odyss.* λ. 601. Τὸν δὲ μετ'
 εἰσενόησα βίην Ἡρακλεῖον, εἶδ' αὖλον *cei.* Hic cur Stephanus
 scripserit, magis sibi placiturum φαίη ἂν Ὀμηρος, ego, quum
 ipsa Homeri haec verba, τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα, proferantur,
 plane non assequor. Prorsus ita Menon. p. 76. D. Ἐκ ταύτων
 δὴ σύνες ὅτι λέγω, ἔφη Πίνδαρος. Theaet. §. 71. Νῆ τὸν Δία,
 ὦ Σώφρ., μάλα μυρία δῆτα, φησὶν Ὀμηρος, οἷός μοι — πρά-
 γματα παρέχουσι. Qui vero totum hoc, ἔφη Ὀμηρος, in
 fraudis suspicionem vocavit, vir eximius recordabatur, opinor,
 talium, ut Cratyl. §. 68. ἀλλὰ μὴ λίαν — ἀρεβολογοῦ, μὴ μ'
 ἀπογυιάσης μένος. Sophist. extr. Ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ
 αἵματος ὅς ἂν φῆ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι, ubi nulla adiecta
 Homeri mentio; mihi interim nihilo minus genuini haec co-
 loris videntur.

17. Ἐρυξίμαχος ὁ Ἀκουμενοῦ. Ald. et Steph. Ἀκουμένου,
 ut scriptum adhuc *Sympos.* p. 176. B., olim fuit in *Xenoph.*
Mem. Socr. III, 13, 2. Rectum Ἀκουμενοῦ h. l. habet *Bas.* 2.
 Celeberrimo huic aetatis illius medico in arte filius successit
Eryximachus, iidem e *Platonis Phaedro* §. 115. *Symposioque*
 satis notus. — *Andronem* hunc *Androtionis* filium etiam in

νων πολιταί τε αὐτοῦ καὶ ἄλλοι τινές· ἐφαίνοντο
 δὲ περὶ φύσεώς τε καὶ τῶν μετεώρων ἀστρονομικὰ
 ἅπαντα διερωτᾶν τὸν Ἴππῖαν, ὃ δ' ἐν θρόνῳ κα-
 θήμενος ἐκάστοις αὐτῶν διέκρινε καὶ διεξήκει τὰ
 18. ἐρωτώμενα. Καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε ἐσεῖδον·
 d. ἐπεδήμει γὰρ ἄρα Πρόδικος ὁ Κεῖος, ἦν δὲ ἐν οἰ-
 κημάτι· τινι, ᾧ προτοῦ μὲν ὡς ταμείῳ ἐχρήστο
 Ἴππώνικος, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν κατα-

Gorgia memoravit §. 93. — περὶ φύσεώς τε καὶ τῶν μετεώρων.
 Articulum in his omissum a Steph. ex Ald. et Bas. 2. restitui.
 De Hippiae hoc studio Hipp. Mai. §. 11. Ἐπαινοῦσι δὲ δὴ σε,
 πρὸς θεῶν, ᾧ Ἴππία, καὶ χαίρουσιν ἀκούοντες πᾶσι· ἢ δὴ λόγῳ
 δὴ ὅτι ἐκεῖνα ἀσὺ κάλλιστα ἐπίστασαι, τὰ περὶ τῶν ἀστῶν τε καὶ
 τὰ οὐράνια πάθη; Atque Hipp. Min. p. 367. E. ita cum Hippia lo-
 quitur Socr. ἔτι τοίνυν καὶ τὸν τρίτον ἐπισκεψόμεθα, τὸν ἀστρο-
 νόμον, ἧς αὖ σὺ τέχνης ἔτι μᾶλλον ἐπιστημάτων οἶμι εἶναι ἢ τῶν
 ἐμπροσθεν (τῆς λογιστικῆς καὶ γεωμετρίας).

... §. 18. Καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε ἐσεῖδον. Odys. λ. 582.
 Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον. An Sophistae huius avaritiam tan-
 git hac Tantalii appellatione? — ἐπεδήμει. A colloquio mo-
 do digressus Socrates qui potest h. l. dicere ἐπεδήμει, com-
 morabatur in urbe, Prodicus illo ipso tempore adhuc, opinor,
 Athenis commorante? Non enim ἐπιδήμειν simpliciter signifi-
 catu adesse, uti reddidit Ficinus, neque, si adveniendi signifi-
 ficatu accipias hoc loco, non debebat scribi ἐπιδηδήμει, ut
 Ion. init. Πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδηδήμας; ἢ οἴκοθεν ἐξ Ἐφί-
 σαν; Ergo rescribendum ἐπιδημεί, cui concinit in seqq. illud
 πεπαίηκεν. — γὰρ ἄρα. de rep. IV. p. 438. A. πάντες γὰρ
 ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν. de legg. III. p. 698. D. συνα-
 ψαντες γὰρ ἄρα τὰς χεῖρας σαγηνεύσασιν πᾶσαν τὴν Ἑσπερικὴν
 οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Sympos. p. 205. B. ἀφελόντες γὰρ
 ἄρα τοῦ ἔρωτός τι εἶδος ὀνομάζομεν. Sophocl. Aj. 1378. σὸν
 γὰρ ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται. Sic ibi Iunt. et Cod.
 M^s, quod tamen Porson. ad Eurip. Phoen. 1366. mutare iu-
 bet in σὸν γ' ἄρα τοῦργον.

λυόντων ὁ Καλλίας καὶ τοῦτο ἐκκενώσας ξένοις
κατάλυσιν πεποίηκεν. Ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἔτι
κατέκειτο ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ σρώ-
μασι καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς ἐφαίνετο, παρεκά-
θηντο δὲ αὐτῷ ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίταις Παι-
σανίας τε ὁ ἐκ Κεραμείων καὶ μετὰ Παισανίου
νέον ἔτι μειράκιον, ὡς μὲν ἐγῶμαι, καλὸν τε κά-
γαθὸν τὴν φύσιν· τὴν δ' οὖν ἰδέαν πάνυ καλός.
Ἔδοξα ἀκούσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἀγάθωνα, καὶ
οὐκ ἂν θαυμάζομι εἰ παιδικὰ Παισανίου τυγ-
χάνει ὢν. Τοῦτό τ' ἦν τὸ μειράκιον, καὶ τῷ
Ἀδειμάντῳ ἀμφοτέρω, ὃ τε Κήπιδος καὶ ὁ Λευκο-

18. Παισανίας τε ὁ ἐκ Κεραμείων. V. Perizon. ad Aelian. V. H. II, 21. ἐκ Κεραμείων, e *Ceramico*, qui ἄσμος fuit φυλῆς Ἀκαμαντίδος. — τὴν δ' οὖν ἰδέαν πάνυ καλός. Conf. Sympos. p. 174. A. Aristoph. Thesmoph. 191. sq. Unde ὁ καλός Ἀγάθων Plutarch, Sympos. III, 1. p. 645. D. Athen. Deipnos. V. init. καλός hoc, quod in καλὸν mutari voluit Steph., positum ego accipio πρὸς τὸ σημαίνόμενον, ut deinde εἰ παιδικὰ τυγ-
χάνει ὢν, non ὄν. Lysias in Simon, p. 151. — ἐγὼ πρότερον μὲν ἐξέπλευσα ἐκ τῆς πόλεως ἔχων τὸ μειράκιον — ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμεν, πάλιν ἤγον αὐτὸν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμανος etc. — παιδικὰ Παισανίου. Xenoph. Sympos. VIII, 32. Παισανίας ὁ Ἀγάθωνος τοῦ ποιητῆ ἑραστής. Conf. Plat. Sympos. p. 193. C. Aelian. V. H. II, 21.

18. τοῦτό τ' ἦν τὸ μειράκιον. ἦν ni positum h. l. putetur pro παρῆν (conf. Phaedon, §. 6.), quaerendum loco remedium. Schleiermacher placuit, εἰ παιδικὰ Παισανίου τυγ-
χάνει ὢν τοῦτ' τὸ μειράκιον. Καὶ etc., in quibus dubium mihi hoc τοῦτ', quod non aliter nisi δεικτικῶς de eo quod praesens est, usurpari opinor. Itaque etiamnum suspicor, τοῦτ' τ' οὖν τὸ μειρ. — Adimantus, Cepidis f. nescio an alibi memoretur; Leucolophidae filii, Atheniensium ducis contra Spar-

- λοφίδου καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίνοντο. Περὶ δὲ ὧν διελέγοντο, οὐκ ἐδυνάμην ἔγωγε μαθεῖν ἕξωθεν καίπερ λιπαρῶς ἔχων ἀκούειν τοῦ Προδίκου· πάνσοφος γάρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ εἶναι καὶ θεῖος ἀλλὰ
- p.316
a. διὰ τὴν βαρύτητα τῆς φωνῆς βόμβος τις ἐν τῷ οἰκῆματι γιγνόμενος ἀσαφῆ ἐποίει τὰ λεγόμενα.
19. Καὶ ἡμεῖς μὲν ἄρτι εἰσεληλύθειμεν, κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπειξήλαθον Ἀλκιβιάδης τε ὁ καλός, ὡς φῆς σὺ καὶ ἐγὼ πείθομαι, καὶ Κριτίας ὁ Καλλαισχρου. Ἡμεῖς οὖν ὡς εἰσήλαθμεν, ἔτι μικρὰ ἄττα διατρέψαντες καὶ ταῦτα διαθεασάμενοι προσῆμεν πρὸς τὸν Πρωταγόραν, καὶ ἐγὼ εἶπον,
- b. ὦ Πρωταγόρα, πρὸς σέ τοι ἦλθομεν ἐγὼ τε καὶ

tanos, mentionem facit Xenoph. Hellen. II, 4, 21. Conf. Aristoph. Ran. 1561. ubi pater appellatur *λευκόλοφος*, (de qua in hoc ipso nomine varietate vid. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. Bip. T. I. p. 414.) ibique Schol. Notior his *Adimantus* est *Aristonis* filius, *Platonis* et *Glauconis* frater.

18. πάνσοφος γάρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ — Subaudito certe articulo intelligendum hoc ἀνὴρ. de rep. I. p. 331. E. Σικωνίδης γε οὐ ῥάδιον ἀπισεῖν· σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνὴρ. Dio Chrysost. Or. II, p. 73. Reisk. ἐχεῖν μέντοι μηδὲ τῶν ἄλλων ἀμειλῶς ἔχειν· σοφοὶ γὰρ οἱ ἄνδρες. — διὰ τὴν βαρύτητα τῆς φωνῆς. Diog. Laërt. IX. 50. καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρα φησὶ, βαρῦφανον εἶναι τὸν Προδίκον, quae tamen pro in-siticiis habenti Menagio facile assentior.

§. 19. μικρὰ ἄττα διατρέψαντες, *paullulum morati*. Male Cornar. *Pauca quaedam collocuti*. — πρὸς σέ τοι ἦλθομεν. Proprium hunc usum voculae *τοι* pronomini cum vi quadam adiunctae omisit in opere suo Hoogeveenius. Herodot. I. 41. Πρὸς δὲ τούτῳ καὶ σέ τοι χρεῶν ἐστὶ εἶναι ἔνθα ἀπολαμπρύνεται τοῖσι ἔργοισι. Xenoph. Cyrop. VI, 2, 14. Ἄνδρες σύμμαχοι,

Ἰπποκράτης οὗτος. Πότερον, ἔφη, μόνῳ βουλό-
μενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων; Ἡμῖν
μὲν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν διαφέρει· ἀκούσας δὲ οὐ
ἐνεκα ἤλθομεν, αὐτὸς σκέψαι. Τί οὖν δή ἐσιν,
ἔφη, οὐ ἐνεκα ἤκετε; Ἰπποκράτης ὅδε ἐστὶ μὲν
τῶν ἐπιχωρίων, Ἀπολλοδώρου υἱός, οἰκίας με-
γάλης τε καὶ εὐδαίμονος, αὐτὸς δὲ τὴν φύσιν
δοκεῖ ἐνάμιλλος εἶναι τοῖς ἡλικιώταις· ἐπιθυμεῖν
δὲ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει·
τοῦτο δὲ οἶεται οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ συγ-
γένοιτο· ταῦτ' οὖν ἤδη σὺ σκόπει, πότερον περὶ
αὐτῶν μόνος οἶει δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους

ἐγὼ τοι ὑμᾶς συνεκάλεσα etc. Aristoph. Plut. 1100. σέ τοι, σέ
τοι λέγω, χαρίων, ἀνάμεινον. Av. 356. ἀλλ' ἐγὼ τοί σοι λέγω,
406. ἰὼ ἔπεψ', σέ τοι καλῶ. Soph. Ai. 1. 28. σέ τοι τὸν ἐκ τῆς
αἰχμαλωτίδος λέγω. El. cit. 5. 2. εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ'
ἄλλου, σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν. Antigon. 2-8. ἀναξ, ἐμοί τοι,
μή τι καὶ θεήλατον τοῦργον τόδ', ἢ ξύννοια βουλευεῖ πάλα.
Eurip. Hippol. 433. δέσποιν', ἐμοί τοι συμφορὰ μὲν ἀρτίως ἢ
σὴ πάρεσχε δεινὸν — φόβον.

19. τοῦτο δὲ οἶεται οἱ μάλιστα γενέσθαι — In his quam-
vis, quae Stephani fuit suspicio, facile post μάλιστα exciderit
ἄν, quod additum infra §. 105. ἢ οἶμαι ἂν ἔγωγε κάλλιστα φα-
νερόν γενέσθαι, non id tamen sermonis usus requirit. Ly-
sias Or. VIII. p. 65. ἀλλ' οἶμαί σε ἔχαρον γενέσθαι ἂ ἐναν-
τίον Ἀθηναίων ἀπάντων ἐποίησας. p. 47. νῦν δὲ πεισθεῖς, ἴφ'
ἂν τότε ἐπίσθης, εἰ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ταξιαρχῶν τὰ ὀνό-
ματα μόνον εἶποις, μέγα τι ἔου παρ' αὐτῶν διαπραξάσθαι. Or.
XXVIII. p. 818. οἶμαι δ' ἔγωγε πάντας ὑμᾶς ὁμολογῆσαι etc.
Or. XXXIII. p. 912. ἠγήσατο γὰρ τὸν ἐνθάδε σύλλογον ἀρχὴν
γενέσθαι τοῖς Ἑλλήσι τῆς πρὸς ἀλλήλους φιλίας. Quae Oratoris
loca immerito suspecta fuisse Marklando, satis, opinor, do-
cebit eorum, quam ad Phaedon. §. 32. attulimus, similitudo.
— πότερον περὶ αὐτῶν μόνος οἶει δεῖν διαλέγεσθαι. μόνος in his

20. ἢ μετ' ἄλλων. Ὁρθῶς, ἔφη, προμηθεῖ, ὃ Σώκρατες, ὑπὲρ ἐμοῦ ξένον γὰρ ἄνδρα καὶ κατιόντα εἰς πόλεις μεγάλας καὶ ἐν ταύταις πείθοντα τῶν νέων τοὺς βελτίστους ἀπολείποντας τὰς τῶν ἄλλων συνουσίας καὶ οἰκείων καὶ ὀφθνείων καὶ πρεσβυτέρων καὶ νεώτερον ἑαυτῷ συνεῖναι ὡς
- d. βελτίους ἰσομένους διὰ τὴν ἑαυτοῦ συνουσίαν, χρὴ εὐλαβεῖσθαι τὸν ταῦτα πράττοντα· οὐ γὰρ σμικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε γίνονται καὶ ἄλλαι δυσμένειαι τε καὶ ἐπιβουλαί. Ἐγὼ δὲ τὴν σοφιστικὴν τέχνην φιμῶ μὲν εἶναι παλαιάν, τοὺς δὲ μεταχειριζομένους αὐτὴν τῶν παλαιῶν ἀν-

sermonis ratio flagitabat, non μόνον, quod hunc efficeret sensum: *utrum tu putes de his aliquem solum disputare debere* etc. Lysias XXV. p. 774. εἰ δὲ οἴεσθε χρῆναι, οὐς ἐκεῖνοι παρέλιπον, ἀδικοῦντες ὑμεῖς ἀπολέσαι, οὐδεὶς τῶν πολιτῶν ἀπολείφθησεται, ubi poeseos Graecae quam prosae longe peritior vir, Marklandus, ὑμᾶς reponere iubet, recte Reiskius monet, nominativos hos ἀδικοῦντες et ὑμεῖς aptos esse ex οἴεσθε. Id. Or. XXX. p. 845. οἴησεται χρῆναι ἐμοῦ κατηγορῶν ὑμῖν μὴ δοῦναι δίκην. Xenoph. Anab. I. 1. 8. ἡξίου ἀδελφός ὢν αὐτοῦ δοθῆναι οἱ ταύτας τὰς πόλεις. Hieron. II. 8. Αὐτοὶ τε γούν ὀπλισμένοι οἴονται ἀνάγκην εἶναι διάγειν καὶ ἄλλους ὀπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι.

§. 20. ξένον γὰρ ἄνδρα — ἑαυτῷ συνεῖναι. Callide in postremis reticet, quod addere poterat, *χρήματα δίδοντας*. Apolog. Socr. p. 19. E. τούτων ἕκαστος (Gorgias, Prodicus, Hippias, quos modo nominavit) οἷόςτ' ἐστὶν ἰὼν εἰς ἕκαστην τῶν πόλεων τοὺς νέους, οἷς ἔξῃσι τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προῖκα ξυνοῖναι ἢ ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι τὰς ἐκείνων ξυνοῖναι ἀπολείποντας σφίσι ξυνοῖναι χρήματα δίδοντας καὶ χάριν προσεῖδέναι, quae Platoni sublegit ineptus ille imitator, qui Theagem dialogum confinxit, p. 128. A.

δρῶν φοβουμένους τὸ ἐπαχθές αὐτῆς πρόσχημα ποιῆσθαι καὶ προκαλυπτεσθαι τοὺς μὲν ποίησιν, οἷον Ὅμηρον τε καὶ Ἡσίοδον καὶ Σιμωνίδην, τοὺς δὲ αὖτε τελετάς τε καὶ χρησμωδίας, τοὺς ἀμφὶ τε Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον· ἐπίους δὲ τινὰς ἡσθῆμαι καὶ γυμνασικὴν, οἷον Ἴκκος τε ὁ Ταρραντῖνος καὶ ὁ νῦν ἔτι ὢν οὐδενός ἤττον σοφιστῆς· Ἡρόδικος ὁ Σηλυβριανός, τὸ δὲ ἀρχαῖον Μεγα-

20. Ἴκκος ὁ Ταρραντῖνος — de legg. VIII. p. 839. E. Ἄρ' αὖν οὐκ ἴσμεν τὸν Ταρραντῖνον Ἴκκον ἀκαῆ, διὰ τὸν Ὀλυμπίασι τε ἀγῶνα καὶ τοὺς ἄλλους ὧν (l. ὡς) διὰ φιλονικίαν καὶ τέχνην, καὶ τὸ μετὰ τοῦ σαφρονῆ ἀνδρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κερτημένους, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πάποτε γυναικὸς ἠψατο οὐδ' αὖτε παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ; καὶ δὴ καὶ Κρίσσωνα καὶ Ἄσυλλον καὶ Διόπομπον καὶ ἄλλους παμπόλλους ὁ αὐτὸς που λόγος ἔχει. Eustath. in Dionys. Perieg. v. 376. Ὅτι ἡ Τάρας, ἢ καὶ Ταρραντός, ἐγγυὸς κέεται ἀλός· ὅθεν Ἴκκος (sic) ἦν ὁ Ταρραντῖνος, ἰατρός, ὃς ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ εἰς παροιμίαν κέεται, τὴν λέγουσαν Ἴκκοῦ δέπνον ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. Conf. Perizon. ad Aelian. V. H. XI, 1. — οὐδενός ἤττον σοφ. Sic Ald. et Bas. E. Ficino, opinor, qui vertit. *Sophista nullo inferior*, Steph. dedit ἤττων. Mox de Herodico Selybriano Plato de rep. III. p. 406 A. Ἡρόδικος παιδοτρέβης ὢν καὶ νοσώδης γενόμενος μίξας γυμνασικὴν ἰατρικὴν ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὑπερον πολλοὺς, ubi vid. Schol. Conf. nostra ad Phaedr. §. 2. et Wyittenbach. ad Plutarchi. de S. N. V. p. 50., ubi tamen hunc cum Herodico, Gorgiae fratre, medico Leontino confudit. — ὁ Σηλυβριανός. Sic Ald. Cum Bas. 2. Steph. Σηλυβριανός. Vid. Wesseling. ad Diodor. XIII, 66. ad Herodot. VI. 33. Schneid. ad Xenoph. Anab. VII, 2, 28. Thraciae urbs *Selybria* fuit ad Propontidem inter Byzantium et Perinthum sita. — τὸ δὲ ἀρχ. Μεγαρεύς. Megaris igitur natus quum Selybriam se contulisset ibique vixisset diu, inde nomen traxit Selybriani, ut Thurii Herodotus, Siculi Epicharmus, alia alii.

ρεύς· μουσικὴν δὲ Ἀγαθοκλῆς τε ὁ ὑμέτερος πρό-
 σχημα ἐποίησατο, μέγας ὢν σοφιστῆς, καὶ Πυθο-
 21. κλείδης ὁ Κεῖος καὶ ἄλλοι πολλοί. Οὗτοι πάν-
 τες, ὡς περ λέγω, φοβηθέντες τὸν φθόνον ταῖς
 τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο· ἐγὼ
 p. 317 δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρο-
 a. μαι· ἠγοῦμαι γὰρ αὐτοὺς οὐ τι διαπράξασθαι
 ὁ ἐβουλήθησαν, οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθρώπων
 τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν ὧν περ
 ἐνεκα

20. Ἀγαθοκλῆς — Praeceptor hic Damonis appellatur La-
 cher. p. 180. D. Pythoclidides Periclis praeceptor commemora-
 tur Alcib. I. p. 118. C. ubi Schol. Πυθοκλείδης μουσικὸς ἦν
 τῆς σεμνῆς μουσικῆς διδάσκαλος καὶ Πυθαγόρειος, οὗ μαθητῆς
 Ἀγαθοκλῆς, οὗ Λαμπροκλῆς, οὗ Δάμαν. Conf. Plutarch. Pe-
 ricl. p. 153. F. de Musica p. 1136. C. — ὁ Κεῖος. Bas. 2. ὁ
 Κεῖος.

§. 21. Ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι — Recte
 Cornar. Ego vero his omnibus in hoc non consentio, qui sen-
 sus hinc clarius prodiret absque hoc εἶναι, quod redundare
 visum Budaeo Comm. L. Gr. p. 223. itemque Hemsterhasio
 ad Lucian. Iud. Vocal. extr. Bip. T. I. p. 321., ubi tamen
 neque in Lucianeis his, ὁ δὲ σαυρός εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἰδη-
 μιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται, neque in apposito
 ab Hemsterh. loco ex Aristot. Polit. VII, p. 219. νῦν δὲ τοσοῦ-
 τον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν, veram ego in verbo redundan-
 tiam agnosco. Neque advocem huc illa τὸ κατ' αὐτὸν εἶναι, τὸ
 νῦν εἶναι cet.; sic ut h. l. sine articulo positi εἶναι unum adhuc
 simile exemplum reperi Herodot. V, 3. ed. Schaeef. νόμοισι δὲ οὗτοι
 παραπλησίοισι πάντες χρεῖνται κατὰ πάντα εἶναι, quamquam hoc
 εἶναι unus ibi codex praebuit. — οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθ.
 non enim latent, opinor, eos homines qui possunt in civitati-
 bus efficere ea propter quae haec praetexuntur, sc. φθόρους
 καὶ ἄλλας δυσμενείας καὶ ἐπιβουλὰς §. 20. Ni forte praestet
 πράττειν h. l. accipere pro τὰ πράγματα πράττειν, principes

ἕνεκα ταῦτ' ἐς τὰ προσχήματα· ἐπεὶ οἱ γέ πολλοί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν αἰσθάνονται, ἀλλ' ἄτ' ἂν οὗτοι διαγγέλλωσι, ταῦτα ὕμνοῦσι. Τὸ οὖν ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδράναι, ἀλλὰ καταφανῆ εἶναι, ἢ πολλή μωρία καὶ τοῦ ἐπιχειρήματος καὶ πολὺ δυσμενεσέρου παρέχεται ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους· ἠγοῦνται γὰρ τὸν τοιοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πανοῦργον εἶναι. Ἐγὼ οὖν τούτων τὴν ἐναντίαν ἀπάσαν ὁδὸν 22. ἐλήλυθα, καὶ ὁμολογῶ τε σοφιστῆς εἶναι καὶ παιδεύειν ἀνθρώπους καὶ εὐλάβειαν ταύτην οἶμαι βελτίω ἐκείνης εἶναι, τὸ ὁμολογεῖν μᾶλλον ἢ ἕξαρνον εἶναι, καὶ ἄλλας πρὸς ταύτη ἔσκεμμαι· ὥστε, σὺν θεῷ εἰπεῖν, μηδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστῆς εἶναι. Κάϊτοι πολλὰ γέ 6.

esse in re publica, (ut positum Demosth. de Coron. p. 240. αἱ δὲ πόλεις ἐνόησαν, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασι, τῶν δὲ ἰδιωτῶν καὶ πολλῶν τὰ μὲν οὐ προσωμέων etc.), ita igitur haec intelligere: neque enim latent eos qui in civitatibus res gerere possunt, quorum hominum causa huiusmodi quaeruntur velamenta. — ταῦτα ὕμνοῦσι, ea decantant. V. Ruhnken; ad Tim. Lex. p. 262.

21. Τὸ οὖν ἀποδιδράσκοντα — *Horum structuram explicui ad Theaetet. §. 5. 2. — πολλή μωρία καὶ τοῦ ἐπιχ., tum magna est conatus huius, stultitia, tum multo infensiores reddi necesse est homines.*

§. 22. σὺν θεῷ εἰπεῖν. V. ad Theaetet. §. 22. — εἰμὶ ἐν τῇ τέχνῃ; Soph. Oed. Tyr. 562. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; Σικελῶι ἐν ποιῆσει γενόμενος, *poetae*, Herodot. II. 82. Cf. ad Phaedon. §. 5. De Protagora Plat. Menon. p. 91. E. εἶμαι — αὐτὸν ἀποθάνειν ἐγγὺς ἐβδομήκοντα ἔτη γεγοιότα; τετρακῆκοντα δὲ ἐν τῇ τέχνῃ οἶτα· καὶ ἐν ἅπασι τῷ χρόνῳ τούτῳ

- ἔτι ἤδη εἰμὶ ἐν τῇ τέχνῃ καὶ γὰρ καὶ τὰ ξύμ-
παντα πολλά μοί ἐσιν· οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων
ἀν ἡμῶν καθ' ἡλικίαν πατήρ εἶην. Ὡστε πολὺ
μοι ἡδιστὸν ἐσιν, εἴ τι βούλεσθε, περὶ τούτων
ἀπάντων ἐναντίον τῶν ἔνδον ὄντων τὸν λόγον ποι-
εῖσθαι. Καὶ ἐγὼ, ὑπώπτευσά γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν
- d. τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἰππία ἐνδείξασθαι καὶ
καλλωπίσασθαι ὅτι ἔρασαί αὐτοῦ ἀφιγμένοι εἴη-
23. μεν, Τί οὖν, ἔφη ἐγὼ, οὐ καὶ Πρόδικον καὶ Ἰππίαν
ἐκαλέσαμεν καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν, ἵνα ἐπακούσωσιν
ἡμῶν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Βούλεσθε
οὖν, ὁ Καλλίας ἔφη, συνέδριον κατασκευάσωμεν, ἵνα
καθεζόμενοι διαλέγησθε; Ἐδόκει χρῆναι. Ἄσμε-

ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὴν εὐδοκίμων οὐδὲν πέπαυται. — τὰ
ξύμπαντα, totius vitae anni. Indigna memoratu sunt quae huc
e Serrani versione Stephanus attulit. — οὐδενὸς ὅτου οὐ πάν-
των cet. Elegans meo quidem sensu asyndeton hoc οὐδενὸς ὅ-
του. ita Stephano displicuit, ut καὶ ante οὐδενὸς intercidisse con-
iicerit. Hom. Odys. ξ. 96. ἢ γὰρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἀσπετος· οὔτιμι τόσ-
ση ἀνδρῶν ἡρώων etc. Magis offendere potest post οὐδενὸς ὅτου οὐ,
cuiusvis, illatum hoc πάντων, cuius tamen non desunt similia.
Demosth. in Leptin. §. 4. Τί οὖν καλύει πάντα ἀφρηῆσθαι καὶ
ἅλας τὴν πολιτείαν ἡμῶς κατὰ τοῦτο τὸν λόγον; Οὐ γὰρ ἐσιν
ἐφ' ὅτῳ τοῦτο οὐ πεκόνδατε τῶν πάντων. Ibid. §. 14. extr.
Καίτοι τῶν ἀπασῶν ἡστινοσεῶν πολιτείας τὸ κομίζεσθαι — χύ-
ριον ἀν ἀφέλης etc. Xenoph. Anab. III, 1, 20. τὰ δ' αὖ τῶν
στρατιωτῶν ὁπότε ἐνδυμοίμην, ὅτι τῶν μὲν ἀγαθῶν πάντων οὐ-
δενὸς ἡμῖν μετεῖη, εἴ μὴ πριαίμεθα etc. — περὶ τούτων ἀπάν-
των ἐν. Vellem περὶ τούτου ἀπάντων ἐν. vel περὶ τούτων ἐναν-
τίον ἀπάντων τῶν ἐ. ο. : certe ἀπάντων pertinet ad seqq. τῶν
ἔνδον ὄντων. — Τί οὖν — οὐ — ἐκαλέσαμεν etc. V. not. ad
§. 3.

§. 23. Ἐδόκει χρῆναι. Sic ἀσυνδέτως infra §. 72. Ἐδόκει
πᾶσι οὕτω ποιητέον εἶναι. Herodot. I. 120. — καὶ οὖν ἐς τί

νοι δὲ πάντες ἡμεῖς ὡς ἀκουσόμενοι ἀνδρῶν σοφῶν καὶ αὐτοὶ τε ἀντιλαβόμενοι τῶν βάθρων καὶ τῶν κλινῶν κατεσκευάζομεν παρὰ τὸν Ἰππίαν· ἐκεῖ γὰρ προϋπῆρχε τὰ βάθρα. Ἐγὼ δὲ τούτῳ Καλλίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης ἠκέτην ἄγοντε τὸν ^e Προδίκον, ἀνασήσαντες ἐκ τῆς κλίνης καὶ τοῦ μετὰ τοῦ Προδίκου. Ἐπειδὴ δὲ πάντες συνεκαθεζόμεθα, Πρωταγόρας, Νῦν δὴ ἀν, ἔφη, λέγοις, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ καὶ οἶδε πάρεσις περὶ ὧν ὀλίγω πρότερον μνείαν ἐποιοῦ πρὸς ἐμὲ ὑπὲρ

ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; Εἶπαν οἱ μάγοι, Εἰ μὲν περίεσι τε καὶ ἐβασίλευσε ὁ παῖς etc. Xenoph. Anab. III, 2, 38. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲς ἀντέλεγεν, εἶπεν, Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατείνάτω τὴν χεῖρα. Ἔδοξε ταῦτα. VI, 3, 9. Ἐνταῦθα ὁ Ξενοφῶν λέγει, Δοκῆ μοι, ὦ ἄνδρες, σχεπητοὶ — —. Συνεδόκει ταῦτα πᾶσι. VII, 3, 6. Καὶ ὅτῳ, ἔφη, ταῦτα δοκεῖ ἀράτω τὴν χεῖρα. Ἀντεῖναν πάντες. — καὶ αὐτοὶ τε ἀντιλαβόμενοι τι β. Haec ni gravior mendum invasit, in vitio certe est istud *τε*, cui in seqq. subijici καὶ οἱ παῖδες vel tale aliquid debebat. Hoc igitur eiecto, quum ad κατεσκευάζομεν facile mente repetatur *συνέδειον*; nihil ego ad loci integritatem requiro. Nam Stephano coniectanti ἀνεσκευάζομεν sc. τὰ βάθρα καὶ τὰς κλινὰς, coniecturae facile gratiam facimus.

23. ἄγοντε τὸν Προδίκον; ἀνασήσαντες — Malim ἀνασήσαντες: aliis certe generis sunt illa Phaedr. §. 144. *ναὶ κατάβαίντες*. Euthyd. §. 7. *ἀμφω βλέψαντες*. Sophist. §. 7. *ἄν ἡγησάμενοις*. Aristoph. Ran. 566. *ναὶ δείσασαι*. — *συνεκαθεζόμεθα*. Bas. 2. *συνεσκευάζόμεθα*, non, ut inde attulit Steph., *συνεσχευάζόμεθα*. Quod vocabulum usurpatum de iis, qui collectis vasis alio commigrant, hic iocose poni potuisse de sedilibus in alium coenaculi locum translatis Stephanus putabat, inde istud ἀνεσκευάζομεν in praeced. fingens; ego non nisi de *discessuris* dici arbitror.

24. τοῦ νεανίσκου. Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι ἡ αὐτὴ μοί
 p. 31^c ἔστιν ἀρχὴ, ᾧ Πρωταγόρα, ἥπερ ἄρτι, περὶ ᾧν
^{a.} ἀφικόμεν. Ἰπποκράτης γὰρ ὁδε τυγχάνει ᾧν ἐν
 ἐπιθυμίᾳ τῆς σῆς συνουσίας· ὅ,τι οὖν αὐτῶ ἀπο-
 βήσεται, ἐὰν σοι συνῆς, ἠδέως ἀν φησι πυθέσθαι.
 Τοσοῦτος ὁ γε ἡμέτερος λόγος. Ὑπολαβῶν οὖν
 ὁ Πρωταγόρας εἶπεν, ὦ νεανίσκε, ἔσαι τοίνυν
 σοι, ἐὰν ἐμοὶ συνῆς, ἢ ἀν ἡμέρα ἐμοὶ συγγένη,
 ἀπιέναι οἵκαδε βελτίονι γεγονότι, καὶ ἐν τῇ ὕσε-
 ραίᾳ ταυτὰ ταῦτα καὶ ἐκάσῃς ἡμέρας αἰεὶ ἐπὶ
 25. τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας εἶπον,
 b. ὦ Πρωταγόρα, τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν λέ-
 γεις, ἀλλὰ εἰκός· ἐπεὶ κὰν σὺ καίπτερ τηλικούτος
 ᾧν καὶ οὕτω σοφός, εἴ τίς σε διδάξαιεν ἢ μὴ
 τυγχάνεις ἐπιστάμενος, βελτίων ἀν γένοιο· ἀλλὰ
 μὴ οὕτως, ἀλλ' ὥσπερ ἀν εἰ αὐτίκα μάλα με-
 ταβαλῶν τὴν ἐπιθυμίαν Ἰπποκράτης ὁδε ἐπι-

§. 25. ἢ μὴ τυγχάνεις ἐπισ. Bas. z. ὁ pro ἢ. — ἀλλὰ μὴ οὕτως. Sic §. 55. Μὴ μοι, ἦν δ' ἐγώ. Menon. p. 74. D. εἰ οὖν — ἔλεγεν ὅτι αἰεὶ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα· ἀλλὰ μὴ μοι οὕτως, ἀλλ' ἐπειδὴ etc. Demosth. Philipp. I. p. 45. μὴ μοι μυρίους μὴδὲ δισμυρίους ξένους μὴδὲ τὰς ἐπιστολιμαίους ταύτας δυνάμεις, ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔσω. Arrian. Dissert. Epictet. I. 16. καὶ μὴ μοι νῦν τὰ μεγάλα. Aristid. T. I. p. 531. μὴ γάρ μοι Λυσίμαχον ἔτι μὴδὲ Ἀλέξανδρον αὐτὸν μὴδὲ Θεσεία καὶ Μύθους. Aristoph. Nub. 85. μὴ μοί γε τοῦτον μὴδαμῶς τὸν Ἰππίον. Acharn. 345. ἀλλὰ μὴ μοι πρόσφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος. Eurip. Med. 960. μὴ μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. — Tum in his, εἰ αὐτίκα μάλα μεταβαλῶν etc. e Bas. z. recepi hoc μάλα, ab Aldo et Steph. praetermissum. Iam haec αὐτίκα μάλα pertinent ad ἐπιθυμήσεις. Xenoph. Oecon. XV,

θυμήσειε τῆς συνουσίας τούτου τοῦ νεανίσκου τοῦ
 νῦν ἐπιδημοῦντος νεωστὶ, Ζευξίππου τοῦ Ἡρακλεώ-
 του, καὶ ἀφικόμενος παρ' αὐτὸν, ὥσπερ παρὰ
 σὲ νῦν, ἀκούσειεν αὐτοῦ ταυτὰ ταῦτα ἅπερ σοῦ,
 ὅτι ἐκάστης ἡμέρας ξυνὼν αὐτῷ βελτίων ἔσαι καὶ c.
 ἐπιδώσει, εἰ αὐτὸν ἐπανέροιτο, Τί δὴ φῆς βελ-
 τίω ἔσεσθαι καὶ εἰς τί ἐπιδώσειν; εἶποι ἂν αὐ-
 τῷ Ζευξίππος, ὅτι πρὸς γραφικὴν; κὰν εἰ Ὀρ-
 θαγόρα τῷ Θηβαίῳ συγγενόμενος, ἀκούσας ἐκεί-
 νου ταυτὰ ταῦτα ἅπερ σοῦ, ἐπανέροιτο αὐτὸν
 εἰς ὅτι βελτίων καθ' ἡμέραν ἔσαι συγγιγνόμενος
 ἐκείνῳ, εἶποι ἂν ὅτι εἰς αὐλισιν· οὕτω δὴ καὶ
 σὺ εἶπε τῷ νεανίσκῳ καὶ ἐμοὶ ὑπὲρ τούτου ἐρω-
 τῶντι, Ἴπποκράτης ὁδε Πρωταγόρα συγγενόμε- d.
 νος, ἢ ἂν ἡμέρα συγγένηται, βελτίων ἅπεισι γε-
 νόμενος καὶ τῶν ἄλλων ἡμερῶν ἐκάστης οὕτως
 ἐπιδώσει εἰς τί, ὦ Πρωταγόρα, καὶ περὶ τοῦ;
 Καὶ ὁ Πρωταγόρας ἐμοῦ ταῦτα ἀκούσας, Σὺ τε 26.
 καλῶς, ἔφη, ἐρωτᾷς, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐγὼ τοῖς
 καλῶς ἐρωτῶσι χαίρω ἀποκρινόμενος. Ἴπποκρά-
 τῆς γὰρ παρ' ἐμὲ ἀφικόμενος οὐ πείσεται ἅπερ

g. Ἄλλ' εἴ μοι αὐτίκα μάλα δάξειε γεωργεῖν, ὅμοιος ἂν μοι δε-
 κῶ εἶναι τῷ περιόντι ἱατρῷ cet. Qui mox memoratur Zeuxip-
 pus Heracleota pictor, vix aliunde est notus, quanquam eius
 mentionem agnovit in Xenoph. Sympos. IV. 63. Bachius. Ne-
 que tibicinem hunc Thebanum, Orthagoram, memoratum
 alibi adhuc reperimus. — Deinde ubi sequuntur haec, οὕτω
 δὴ καὶ σὺ εἶπε etc. scribendum δὲ pro δὴ δοῦμι ad Phaedon.
 §. 46.

ἀν' ἔπαθεν ἄλλω τῷ συγγενόμενος τῶν σοφιστῶν.
 Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι λωβῶνται τοὺς νέους τὰς
 ο. γὰρ τέχνας αὐτοὺς πεφευγότας ἀκόντας πάλιν αὖ
 ἀγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς τέχνας, λογισμούς
 τε καὶ ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν καὶ μουσικὴν
 διδάσκοντες· καὶ ἅμα εἰς τὸν Ἰππίαν ἀπέβλεψε·
 παρὰ δ' ἐμὲ ἀφικόμενος μαθήσεται οὐ περὶ ἄλλοι
 λου του ἢ περὶ οὗ ἦκει. Τὸ δὲ μάθημά ἐστιν
 εὐβουλία περὶ τε τῶν οἰκείων, ὅπως ἀν' ἄριστα
 τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ, καὶ περὶ τῶν τῆς πό-
 P. 319
 a. λεως, ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατώτατος ἀν' εἶν
 27. καὶ πράττειν καὶ λέγειν. Ἐρ', ἔφην ἐγὼ, ἔπομαι

§. 26. τὰς γὰρ τέχνας αὐτοὺς πεφευγότας — Quod in Gorgia §. 88. de philosophia Callicles dicit, esse eam, si quis eam tractaret diutius, corruptelam hominum, idem de ceteris artibus existimantes Atheniensium adolescentes satis habebant, παιδείας χάριν πρῶτα καιὸν in scholis percepisse elementa; ad Sophistas accedebant, ut politiceν rhetoricenque addiscerent. Igitur quum artes ceteras sedulo illi effugerent, ne, ut ibi idem ait Callicles, ἀνδρῶν fierent, Φεύγοντες τὰ μίσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγορὰς — καταδευκότες δὲ τὸν λοιπὸν βίον ἐργασίας βιοῦντες: ab ipsis Sophistis retrahi eos ad artes dicit h. l. Protagoras et perinde his institui artibus, quasi vellent ἐπὶ τέχνῃ discere, — πάλιν αὖ. Sic Bas. 2. A reliquis Edd. abest hoc αὖ.

§. 27. Ἐρ', ἔφην ἐγὼ — Sic recte Bas. 2. Nam Ald. et Steph. ἄρα habent, Interrogativum Ficini quoque germana expressit versio, *An intelligo, quod vis, Protagora?* Nimirum ut ἄρα apud poetas interdum initio positum occurrat, quod affirmat Valcken, ad Eur. Hippol. p. 306., male tamen ille offensus ibi interrogazione illa Ἐρ' εἶσθα etc. neque ullum ibi exemplum rei proferens; apud prosae quidem scriptores magnopere dubito num huiusmodi certum usquam suppetat

σου τῷ λόγῳ; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν τὴν πολι-
τικὴν τέχνην, καὶ ὑπισχνεῖσθαι ποιεῖν ἄνδρας
ἀγαθούς πολίτας. Αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτό ἐστιν,
ἔφη, ὃ Σώκρατες, τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγγέλλο-
μαι. Ἡ καλὸν, ἦν δ' ἐγὼ, τέχνημα ἄρα κέρη-
σαι, εἴπερ κέρησαι· οὐ γὰρ ἄλλο τι πρὸς σέ
εἰρήσεται ἢ ἄπερ νοῶ. Ἐγὼ γὰρ τοῦτο, ὃ Πρω-
ταγόρα, οὐκ ὦμην διδακτὸν εἶναι· σοὶ δὲ λέγον-
τι οὐκ ἔχω ὅπως ἂν ἀπισῶ. Ὅθεν δὲ ἠγοῦμαι
αὐτὸ οὐ διδακτὸν εἶναι μηδ' ὑπ' ἀνθρώπων πα-
ρασκευαστὸν ἀνθρώποις, δίκαιός εἰμι εἰπεῖν. Ἐγὼ
γάρ, Ἀθηναίους, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες,

exemplum. Velut Xenoph. Cyrop. IV, 6, 4. utique scribendum κατεργάσατό τε τὸν λέοντα καὶ εἶπεν, Ἔρα βέβληκα μία
δις ἐφιξῆς καὶ καταβέβληκα θῆρα ἑκατεράκις; iidemque ibid.
VII, 5, 40. Οὕτω δὲ ἰ Κῦρος λέγει, Ἔρα, ἔφη, ὃ ἄνδρες, νῦν
μὲν καιρὸς διαλυθῆναι; αὐτίκην δὲ πρῶ ἐλθετε: quibus locis ἄρα
positum est pro ἄρ' οὐ, quemadmodum ἄρ' οὖν pro ἄρ' οὖν οὐ
in frequenti est usu (v. not. ad Cratyl. §. 12.) Idemque statu-
endum nunc iudico de illo ἄρ' οὖν, in quo tuendo operam
perdidi ad Plat. Charm. §. 15.

27. οὐκ ἔχω ὅπως ἂν ἀπισῶ. Aut scribendum fuit ὅπως ἂν
ἀπισοίην, aut ὅπως ἀπισῶ. Xenoph. Cyrop. V, 5, 24 οὐκ οἶδ'
ὅπως ἂν ἔχοιμι. Menon. p. 91. D. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως
σοὶ πισύσω. Euthyphr. p. 11. B. οὐκ ἔχω ἔγωγε ὅπως σοὶ
εἴπω ὃ νοῶ. Nam ὅπως ἂν sequente subiunctivo est eo ut.
§. 43. ἐπιμελοῦνται — ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακοεργῶσι. Ari-
stoph. Eqq. 925. ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους σπέυσω σ' ὅπως
ἂν ἰγγραφής. Herodot. I, 20. — πέμψαντα ἀγγελοὶ κατέπειαι,
ὅπως ἂν τι προσιδῶς πρὸς τὸ παρεὸν βουλευῆται. — οὐ διδακτὸν
εἶναι μηδ' ὑπ' ἀνδρ. In his οὐ ad unum διδακτὸν pertinet, qui-
cum in unam quasi vocem coaluit, quum contra μηδὲ ad to-
tum hoc ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις εἶναι pertineat;
unde variata negatio. — ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες sc. φασί.

φικῆν σοφούς εἶναι. Ὅρα οὖν, ὅταν συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπειδὴν μὲν περὶ οἰκοδομίας τι δεῖν πράξαι τὴν πόλιν, τοὺς οἰκοδόμους μεταπεμπομένους συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδομημάτων· ὅταν δὲ περὶ ναυπηγίας, τοὺς ναυπηγούς καὶ τὰλλα πάντα οὕτως ὅσα ἡγούνται μαθητὰ τε καὶ διδασκὰ εἶναι· εἴαν δὲ τις ἄλλος ἐπιχειρῆ αὐτοῖς συμβουλεύειν ὃν ἐκεῖνοι μὴ οἴονται δημιουργόν εἶναι, καὶ πάνυ καλὸς ἢ καὶ πλούσιος καὶ τῶν γενναίων, οὐδὲν τι μᾶλλον ἀποδέχονται, ἀλλὰ καταγελῶσι καὶ θαρρυβοῦσιν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποσῆ ἢ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθρουβηθεὶς ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκῶσω-

27. τοὺς οἰκοδόμους μεταπεμπομένους — Postremum vocabulum h. l. παθητικῶς dictum accipio, velut activum μεταπέμπειν saepius apud Thucydidem reperitur (v. intpp. ad Thom. Mag. p. 610). Atque Lysias p. 137. εἰ μεταπεμφθέντες ἤλθομεν ἢ οὐδενὸς καλέσαντος. p. 537. μετεπέμφθη δ' ὑπὸ Ἀρχεβιάδου. — ὅσα ἡγούνται μαθητὰ. Sic cum Bas. 2. Steph. In Ald. legitur ὁ. ἢ. μαθήματα.

27. ὃν ἐκεῖνοι μὴ οἴονται. Perperam Aldum secutus Steph. edidit οἴονται. οἴονται praebet Bas. 2. — οἱ τοξόται. Schol. ad Aristoph. Acharn. 54. Εἰσὶν οἱ τοξόται δημόσιοι ὑπὸνείμαι, φύλακες τοῦ ἄσπυ, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵτινες πρότερον μὲν ἄκουσιν τὴν ἀγορὰν μέσση σκηνοποιησάμενοι, ὑστερον δὲ μετέβησαν εἰς Ἄρειον παγόν — ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Σκύθαι καὶ Πευσίνιοι, Πευσίνιος τις τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς. — ἀφελκῶσιν. Xenoph. Mem. Socr. III, 6, 1. Γλαύκωνα — ὄντων (l. τῶν ἄλλων οἰκείων καὶ φίλων οὐδὲν ἠδύνατο παύσαι ἐλκόμενόν τε ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ καταγέλασον ὄντα. Aristoph. Eqq. 665. καὶ εἶλον αὐτὸν εἰ Γερυτάνεις χ' οἱ τοξόται. Id. Eccles. 258. ἐκείνο μόνον ἄσκηπτον, ἢ σε τοξόται ἐλκῶσιν,

σιν ἢ ἐξαίρωνται, κελεύοντων τῶν πρυτάνεων. Πε- 28.
 ρὶ μὲν οὖν ὧν οἶονται ἐν τέχνῃ εἶναι, οὕτω δια-
 πράττονται· ἐπειδὴν δέ τι περὶ τῆς πόλεως διοι- d.
 κήσεως δέη βουλευσάσθαι, συμβουλεύει αὐτοῖς
 ἀνισάμενος περὶ τούτων ὁμοίως μὲν τέκτων, ὁμοί-
 ως δὲ χαλκεύς, σκυτοτόμος, ἔμπορος, ναύκλη-
 ρος, πλούσιος, πένης, γενναῖος, ἀγεννῆς, καὶ
 τούτοις οὐδεὶς τοῦτο ἐπιπλήττει, ὥσπερ τοῖς πρό-
 τερον, ὅτι οὐδαμῶθεν μαθῶν οὐδὲ ὄντος διδα-
 σκάλου οὐδενὸς αὐτῶ, ἔπειτα συμβουλεύειν ἐπι-
 χειρεῖ· δῆλον γὰρ ὅτι οὐχ ἠγοῦνται διδακτὸν εἶ-

ὅ,τι δράσεις ποτ'. Πε. ἐξαγκανιῶ ἀδί· μέση γὰρ οὐδέποτε
 ληφθήσομαι. Γ. ἡμεῖς δὲ γ', ἢν αἴρωσ, ἰᾶν κελεύσομεν, ubi
 quod αἴρειν, idem h. l. dicitur ἐξαίρεσθαι, *sublatum e popu-
 li turba eximere.*

§. 28. καὶ τούτοις οὐδεὶς τ. ἐπιπλ. ὅτι — μαθῶν — ἐπιχει-
 ρεῖ. Sequitur pluralem singularis numerus, quasi scripsisset
 τούτων οὐδενί. Attuli de hoc genere aliqua ad Gorg. §. 75.;
 addam his alia, quo magis intelligatur, quam frequens haec
 ratio optimis sit scriptoribus. §. 39. οὐδεὶς κολάζει τοὺς ἀδικούν-
 τας πρὸς ταύτῃ τὸν νόον ἔχων καὶ τούτου ἕνεκα ὅτι ἠδίκησεν.
 §: 62. ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθενούσι μὴ χεῖσθαι ἐλαίῳ — ἐν
 τούτοις οἷς μέλλει ἔθεσθαι. Politic. p. 299. Α. δεήσει — εἰσα-
 γειν τοὺς ἀρξάντας καὶ εὐθύειν, κατηγορεῖν δὲ τὸν βουλόμενον,
 ὡς οὐ κατὰ τὰ γράμματα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκυβέρνησε τὰς ναῦς.
 de rep. III. p. 413. Δ νέους ἄντας εἰς δειμάτ' ἄττα κομισίον —
 βασιλεύοντας πολὺ μᾶλλον ἢ χρυσὸν ἐν πυρὶ, εἰ δυσγοήτετος
 καὶ εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται, φύλαξ αὐτοῦ ἢν ἀγαθός. Aristoph.
 Pac. τῶν δὲ συμμάχων ἴσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
 αἰτίας ἂν προστιθέτες, ὡς φροεῖ τὰ βρασιδου. Eccles. 672. Βλ.
 οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι. Π, περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;
 Vesp. 552 Ὁν (τὸν δικαστὴν) πρῶτα μὲν ἔρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ'
 ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπῆχεις· κάκειτ'

- 320
 α. ναι. Μὴ τοίνυν ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως
 ε. ἔχει, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἡμῖν οἱ σοφώτατοι καὶ ἀριστοί
 τῶν πολιτῶν ταύτην τὴν ἀρετὴν ἢν ἔχουσιν οὐχ
 οἴοιτε ἄλλοις παραδιδόναι. Ἐπεὶ Περικλῆς ὁ του-
 τῶνι τῶν νεανίσκων πατὴρ τούτους ἂ μὲν διδα-
 σκάλων εἴχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευεν· ἂ δὲ

εὐθὺς προσιόντι ἐμβάλλει (sc. τῆς τούτων τῶν ἀνδρῶν) μοι τὴν
 χεῖρ' ἀπαλὴν, ubi male Brunckius de suo dedit προσιῶν τις,
 invito etiam libro Rav. Neque rectius Markland. Eur. Suppl.
 in his, v. 435. Ἔστι δ' ἐπισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεσέροις τὸν εὐτυχοῦν-
 τα ταῦθ' ὅταν κλύη κακῶς (sc. τῶν ἀσθενεσέρων τις) neutro ge-
 nere accepit hoc τοῖς ἀσθενεσέροις, quod alioquin sequi debe-
 ret κλύοσι, non κλύη. Sensus est, licet pauperibus eadem ad-
 versus potentes dicere, quando quis eorum male audit.

28. μὴ τοίνυν ὅτι — ἀλλὰ ἰδίᾳ — Omissum h. l., ut
 crebro, καὶ ποτὶ ἀλλά. Dio Chrysost. Or. I. p. 51. —
 πατέρα δὲ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἀρχομένων οὐ λόγῳ κεκλή-
 σθαι μόνον ἀλλὰ τοῖς ἔργοις ταῦτο ἐπιδείκνυσθαι. p. 64.
 πολλοῖς γοῦν οὐ μόνον κρήματα ἀπειρα — ἀλλὰ βασιλείας καὶ
 πόλεις ὅλας ἐδαγήσατο. Quibus locis Reiskius καὶ inseri vo-
 luit, de suo inseruit Lysiae Orat. XXI. p. 707. μὴ μόνον τῶν
 δημοσίων λειτουργιῶν μεμνήσθαι, ἀλλὰ τῶν ἰδίων ἐπιτηδευμάτων
 ἐνθυμεῖσθαι. Plato de leg. II. p. 666. E. ὄθεν οὐ μόνον ἀγα-
 θὸς ἀν' στρατιᾶς εἶη, πόλιν δὲ καὶ ἀστὴν δυνάμεινας διοικεῖν. VI.
 p. 742. D. Φημί γὰρ — Κνωσίου κρήναι — μὴ μόνον ἀφοσιώ-
 σασθαι περὶ τῆς χώρας ἣν νῦν κατοικίσετε, συντόμως δ' ἐπιμελη-
 θῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν. Conf. Hindenburg. ad
 Xenoph. Mem. I, 6, 2., et de eadem apud Latinos ellipsi
 Drakenborch, ad Liv. II, 6, 1.

28. ἐπεὶ Περικλῆς — In Menone Socrates p. 94. B. εἰ δὲ
 βούλει, Γερικλέα, οὕτω μεγαλοπρεπῶς σοφὸν ἄνδρα, οἶσθ' ὅτι
 δύο υἱεῖς ἔδρεψέ, Γάραλον καὶ Εἰάνθιππον. Τούτους μὲντοι ἰπ-
 πίας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων, καὶ μουσικὴν καὶ
 ἀγωνίαν καὶ τᾶλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται, οὐδενὸς χεί-
 ρους· ἀγαθούς δὲ ἄνδρας ἄρα οὐκ ἐβούλετο ποιεῖται; δοκῶ μὲν,

αὐτὸς σοφὸς ἐστίν, οὔτε αὐτὸς παιδεύει, οὔτε τῶ
 ἄλλῳ παραδίδωσιν, ἀλλ' αὐτοὶ περιϊόντες νέμον-
 ται ὡς περ ἄφετοι, ἐάν που αὐτόματοι περιτύ-
 χωσι τῇ ἀρετῇ. Εἰ δὲ βούλει, Κλεινίαν τὸν Ἄλ- 29.
 κιβιάδου τούτου νεώτερον ἀδελφὸν ἐπιτροπεύων
 ὁ αὐτὸς οὔτος ἀνὴρ Περικλῆς, δεδιὼς περὶ αὐτοῦ
 μὴ διαφθαρεῖ δὴ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, ἀποσπάσας

ἐβαύλετο. ἀλλὰ μὴ οὐκ ἦ διδάκτον. — οὔτε αὐτὸς παιδεύει. Sic
 correxi, quod ex Ald. et Bass. propagavit Steph., παιδεύειν.
 Periclem, quem mortuum Ol. 87, 4. ex Thucydide II, 65. et
 Athenaeo V p, 337. constat, his verbis tanquam vivum me-
 morari, repugnante ratione temporis, quod sermoni huius as-
 signare oporteat, animadvertimus ad §. 5. Conf. Schneider.
 ad Xenoph. Sympos. VIII, 39.

28. νέμονται ὡς περ ἄφετοι — de rep. VI. p. 498. C. Ὅταν
 δὲ λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται
 τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι (δεῖ) καὶ μηδὲν ἄλλο πράττειν ὅτι
 μὴ πάρεργον, τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιάσασθαι etc. Eurip.
 Ion. 821. ὁ δ' ἐν θεῶν δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται.
 Scilicet proprium est hoc ἄφετος de grege numini alicui con-
 secrato. Synes. Ep. 57. ὡς περ ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τῷ κόσμῳ ζῶν
 ἄφετος, ἀνειμένον ζῶν. Unde animantes ἄφετοι θεῷ τινί, ut
 Arrian. Exr. Alex. VII, 20. Xenoph. Cyneg. p. 980. C. τὰ
 μὲν οὖν λίαν νεογνά οἱ φιλοκυνηγέται ἀφίᾳσι τῇ θεῷ.

§. 29. Κλεινίαν τὸν Ἀλκιβιάδου τούτου. Sic scripsi pro
 vulgato τούτου, quod non posset nisi δεικτικῶς ad hominem
 praesentem referri. Correctionem praecepit Gallicus libri in-
 terpres, Grou. Fratrem hunc suum Alcibiades in Alcib. I. p.
 118. E. μαϊνόμενον ἄνθρωπον appellat. — δεδιὼς περὶ αὐτοῦ. In-
 fra §. 35. Ζεὺς δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν. Vid. notat. ad Eu-
 thyd. §. 10. — μὴ διαφθαρεῖ. Dawesii praecepto illi Misc. Crit.
 p. 85. seq., ex quo h. l. ob praeteriti temporis verbum ἐπαί-
 δευε sermonis ratio requireret optat. διαφθαρεῖ, tot repugnare
 video apud optimos scriptores optimorumque Codd. suffragiis
 confirmata exempla, ut nonnisi addi entibus libris sequen-

ἀπὸ τούτου καταθέμενος ἐν Ἀρίφρονος ἐπαίδευσί, καὶ πρὶν ἔξ μῆνας γεγονέναι, ἀπέδωκε τούτῳ οὐκ

dum id putem, citra eorum testimonia nihil usquam movendum. Velut, ut de sexcentis aliqua proferam, Euthyd. §. 41. ἐγὼ φοβηθεὶς μὴ λουδογία γένηται. πάλιν κατεπραῦναν τὸν Κτήσιππον καὶ εἶπον etc. Herodot. I, 9. ὁ μὲν δὴ λέγων ταῦτα ἀπεμάχιστο ἀρρωδῶν μὴ τί οἱ ἐξ αὐτῶν γένηται κακόν. I. 22. Ταῦτα δὲ ἐποίησε τε καὶ προηγόρευε Θρασύβουλος τῶνδ' εἰνεκεν, ὅπως ἂν δὴ ὁ κήρυξ ἀγγείλῃ Ἀλυάττῃ. I. 46. διέπεμπε δὲ πειρασόμενος τῶν μανθίων, ὅτι φρονόσιον, ὡς, εἰ φρονόσιον τὴν ἀληθινήν εὐρεθείη, ἐπίεργταί σφρα δεύτερα πέμπων etc. I. 165. — Χῖοι τὰς νήσους — οὐκ ἐβούλοτο ἀνεαμένοισι πωλείν δειμαίνοντες, μὴ αἱ μὲν ἐμπόριον γέωνται, ἡ δὲ αὐτῶν νῆσος ἀποκληῖσθῃ τούτου εἰνεκα. I. 196. etc. ἄλλο δὲ τι ἐξευρήσασιν νεωστὶ γενέσθαι, ἵνα μὴ ἀδικῶσιν αὐτὰς μηδ' ἐς ἑτέραν πόλιν ἄγωνται. Lysias Or. I. Reisk. p. 13. πολλάκις ἡ γυνὴ ἀπῆκε κατά καθευδήσουσα ὡς τὸ παιδίον, ἵνα τὸν τιτθὸν αὐτῷ δίδῃ καὶ μὴ βοᾷ. Or. II p. 63. πρὸς τοὺς ἑτέρους ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἐκινδύνευσαν, ὑπὲρ μὲν τῶν, ἵνα μηκέτι — πλείω περὶ τοὺς θεοὺς ἐξευρίσων, ὑπὲρ δὲ τῶν ἑτέρων, ἵνα μὴ πρότερον εἰς τὴν αὐτῶν ἀπέλθωσι etc Ibid. p. 98. ἐξέλιπον ὑπὲρ τῆς ἑλλάδος τὴν πόλιν, ἢ ἐν μέρει πρὸς ἑκατέρων (δύναμιν) κινδυνεύσωσι. Id. pro Mantith. p. 579. αὐτὸς ἔδωκε δυοῖν ἀνδρῶν τριάκοντα δραχμὰς ἑκατέρῳ οὐκ ὡς πολλὰ κερτημένους, ἀλλ' ἵνα παραδειγμα τούτου τοῖς ἄλλοις γένηται. Id in Nicom. p. 849. οὐκ ὑπὲρ ὑμῶν ὀργιζόμενοι Κλεοφῶντος κατηγοροῦν, ἀλλ' ἵνα ἐκεῖνον ἀπακτείναντες αὐτοὶ ὑμᾶς κακῶς ποιῶσι. Xenoph. Anab. VII, 1, 2. Φαρνάβαζος φοβούμενος τὸ στρατεύμα, μὴ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν στρατεύηται, πέμψας πρὸς Αναξίβιον — εἰδῆτο. Hellen. II, 1, 2. τό τ' αὖ ἀπολλύναι ἀνθρώπους ξυμμάχους πολλοὺς δεῖν ἑφαίνετο εἶναι, μὴ τινα καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας διαβολὴν σχοῖεν καὶ οἱ στρατιῶται δύνουσι ἐς τὰ πράγματα ᾧσιν. IV, 2, 18. εἰ δὲ Ἀθηναῖοι, ἵνα μὴ διάσπασθῶσιν, ἐπηκολούθουν. Cyrop. III, 2, 27. — ἔχοντο πρὸς τοὺς πολεμίους, ὅπως αὖ καὶ τὰ ἐκείνων κατίδωσιν. Conf. quae mox notabimus ad §. 30. — Iam in his μὴ διαφθαρεῖ δὴ ὑπὸ Ἀλκιβ. ironice positum hoc δὴ, quo mitigetur grave hoc dictum in praesentem Alcibiadem.

20. ἐν Ἀρίφρονος sc. οἴκῳ. Vid. Iens. Lectt. Lucian. p. 351.

ἔχων ὅτι χρήσαιτο αὐτῷ· καὶ ἄλλους σοι παμ- b.
 πόλλους ἔχω λέγειν, οἳ αὐτοὶ ἀγαθοὶ ὄντες οὐ-
 δένα πώποτε βελτίω ἐποίησαν οὔτε τῶν οἰκείων
 οὔτε τῶν ἀλλοτρίων. Ἐγὼ οὖν, ὦ Πρωταγόρα,
 εἰς ταῦτα ἀποβλέπων οὐχ ἠγοῦμαι διδακτὸν
 εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐπειδὴ δὲ σοῦ ἀκούω ταῦ-
 τα λέγοντος, κάμπτομαι καὶ οἶμαί τί σε λέ-
 γειν, διὰ τὸ ἠγεῖσθαι σε πολλῶν μὲν ἔμπει-
 ρον γεγονέναι, πολλὰ δὲ μεμαθηκέναι, τὰ δὲ
 αὐτὸν ἐξευρηκέναι. Εἰ οὖν ἔχεις ἐναργέστερον
 ἡμῖν ἐπιδείξαι ὡς διδακτὸν ἐστὶν ἢ ἀρετὴν, μὴ
 φθονήσης, ἀλλ' ἐπίδειξον. Ἄλλ, ὦ Σώκρα- c.
 τες, ἔφη, οὐ φθονήσω· ἀλλὰ πρότερον ὑμῖν ὡς
 πρεσβύτερος νεωτέροις μῦθον λέγων ἐπιδείξω, ἢ
 λόγῳ διεξιελθῶν; Πολλοὶ οὖν αὐτῷ ὑπέλαβον

Kuster. ad Aristoph. Plut. 237. et 242. *Agrhron* hic Xan-
 thippi filius, frater Periclis, una cum Pericle tutor fuit Alci-
 biadis teste Plutarcho Alcib. p. 191. F. — πρὶν ἔξ μῆνας γε-
 γονέναι. Phaedon. §. 131. ἕως ἂν δὴ τινες χρόνοι γένωνται. Ly-
 sias Or. VI. p. 268. πρὶν ἡμέρας πέντε γενέσθαι, ubi Reiskius
 volebat διαγενέσθαι vel ἐπιγενέσθαι. — ἀπέδωκε τούτῳ. sc.
 ὁ Ἀρίφρων τῷ Περικλεῖ. Subitam hanc in verbo ἀπέδωκε no-
 minativi mutationem saepius attingi; sed magno opere me offen-
 dit additum hoc τούτῳ, pro quo quis non malit ἀπέδωκεν
 αὐτῷ, vel ἀπέδωκε τούτον vel ἀπέδωκεν οὗτος? — κάμπτομαι,
de sententia deducor. Lach. p. 192. E. εἰ τις ἰατρός ἢ, πε-
 ριπνευμονία τοῦ υἵος ἔχομένου ἢ ἄλλου τινὸς καὶ δεομένου πιεῖν
 ἢ φαγεῖν δοῦναι, μὴ κάμπτοιτο, ἀλλὰ καρτεροῖ. Thucyd. III,
 58. Καίτοι ἀξιοῦμεν — καμφθῆναι ὑμᾶς καὶ μεταγνῶναι, εἴ τι
 ὑπὸ Θηβαίων ἐπέσθητε, ubi nollem e margine receptum ab
 editoribus poeticum γναμφθῆναι.

29. ἢ λόγῳ διεξιελθῶν; Bas. 2. ἢ ὡς νεωτέροις λόγῳ διεξιελ-

- τῶν παρακαθημένων ὀποτέρως βούλοιο οὕτω διεξιέναι. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ἔφη, χαριέστερον εἶναι,
30. μῦθον ὑμῖν λέγειν. Ἦν γάρ ποτε χρόνος ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτοις χρόνος ἦλθεν εἰμαρμένος γενέσεως,
- d. τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῆ κεράννυται. Ἐπειδὴ δ' ἀγειν αὐτὰ πρὸς φῶς ἐμελλον, προσέταξαν Προμηθεῖ καὶ Ἐπιμηθεῖ κοσμησαί τε

ῥῶ; — ὀποτ. βούλ., οὕτω διεξιέναι. Accessit hoc οὕτω e Cod. Paris., unde enotata aliqua a Ruhnkenio Specimini Critico suo in Platonem adiunxit Heusdius, itemque e Prisciani l. XVIII. p. 1212. Putsch, ubi legitur πολλοὶ οὖν — ὀπότερος βούλοιο οὗτος ἐντεύξεσθαι.

§. 30. χρόνος ἦλθεν εἰμαρμ. Imo, articulo praefixo, ὁ εἰμαρμένος, ut §. 32. ἤδη δὲ καὶ ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα παρήν, ἐν ἣ ἔδει καὶ ἀνθρώπων ἐξιέναι cet. — τῶν ὅσα. Vid. not. ad Sophist. §. 56.

30. Προμηθεῖ καὶ Ἐπιμηθεῖ —, Filius uterque Iapeti et Clymenes. Hesiod. Theog. 513. vel Asiae, Oceani filiae. Apollod. I. 2. — ὡς πρέπει. Quamvis praegresso προσέταξαν, probum tamen puto hoc πρέπει neque mutandum in πρέπει. Praeterito enim ita quum alias (vid. ad §. 29.), tum ibi impritis subiici praesens solet, ubi alicuius oratio vel sententia profertur. Hom. Odys. ε. 100. αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμεν ἑρήρας ἑταίρους σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείων, μή πῶ τις λωτοῖο φαγῶν ν σοιο λάθῃται. Herodot. I. 20. Μιλήσιοι — πρᾶσιθεῖσι τοῦτοις, Περίανδρον — πέμψαντὰ ἄγγελον κατεπιπέυ, ὅπως ἂν τι πρᾶσιδῶς πρὸς τὸ παρὸν βουλευῆται. Lyctias Or. I. p. 14. καὶ ἐγὼ τὴν γυναῖκα ἀπίεαι ἐκέλευον καὶ δοῦναι τῷ παιδί τὸν τιτθὸν ἵνα παύσῃται κλαίον. Ibid. p. 23. καὶ δῆσας ἡρώτων, διὰ τί ὑβρίζει εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμὴν εἰσιών. Id. in Andocid. p. 257. παρήνεσε κρῖναι τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα ἵνα ἀκούσαντες καὶ ἰδόντες σωφρονέστεροι οἱ ἄλλοι ᾖσι. Id. p. 311. καὶ ἐγὼ μὲν ἡρώτων αὐτοῖς, εἰ δὲ ἐμὲ κακῶς λέγει Διόδαρον,

καὶ νεῖμαι δυνάμεις ἐκάστοις ὡς πρέπει. Προμηθεῖα δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς νεῖμαι. Νείμαντος δὲ μου, ἔφη, ἐπίσκεψαι· καὶ οὕτω πείσας νέμει· νέμων δὲ τοῖς μὲν ἰσχυρὸν ἀνευ τάχους προσῆπτε, τὰ δ' ἀσθενέστερα τάχει ἐκόσμαι, τὰ δὲ ὀπλιζε, τοῖς δ' ἀοπλον διδούς φύσιν ἀλλήλην τιν' αὐτοῖς ἐμπχανᾶτο δύναμιν εἰς σωτηρίαν· ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν σμικρότητι ἤμπισχε, πτηνῶν

ubi male Reisk. edidit λέγοι. Id. p. 392. ὁ δ' ἔφασκεν, βαδίζειν εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ, ἵνα καὶ τὰ ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ θκίψηται. Plato Apolog. Socr. p. 17. A. ἐν ᾧ ἔλεγεν ὡς χρῆ (sic pro χρῆ Bas. 2.) ἡμᾶς εὐλαβεῖσθαι μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατηθῆτε, ubi male edidi ἐξαπατηθεῖτε. Xenoph. Cyrop. V, 1, 30. ἐκ τούτου ἐκέλευσε — οὕτω κατασῆσασθαι, ὅπως ποιοῦντες οἱ ἐν ταῖς σκηναῖς ἅπαντες τὰ δέοντα φέρωσιν εἰς τὰς τάξεις τοῖς Πέρσαις καὶ τοῖς ἵππους τεθεραπευμένους παρέχουσι. Anab. II, 5, 36. οὗτοι προσελθεῖν ἐκέλευον εἴ τις εἴη τῶν Ἑλλήνων ἢ στρατηγὸς ἢ λοχαγὸς, ἵνα ἀπαγγείλωσι τὰ παρὰ βασιλέως. Pèrregram igitur Dawesii secutus praeceptum Charmid. §. 15. in his, ἔπειτα μέντοι εἶπεν, ὅτι οἱ δοκεῖ σωφροσύνη εἶναι τὸ κασμίως πάντα πράττειν edidi δοκοῖ.

30. Προμηθεῖα δὲ παραιτεῖται — Ficin. *Prometheum itaque rogavit Epimetheus etc.* Aptum tamen h. l. δέ. — αὐτὸς νεῖμαι, ut sibi liceret dispensare. Pari structura sermonis Hom. II. i. 183. Τῷ δὲ βᾶτην — πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήχῳ Ἐνοσιγαιῷ, ἐηιδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

30. τὰ δ' ἀσθενέστερα — τὰ δὲ ὀπλ. Ita Cod. Paris., ut legendum iam Cornarius monuerat. Edd. τοὺς δὲ ὀπλ. Ceterum peritos vix attinet monere, quantum in hac narratione tum singula, ut ἀοπλος φύσις, σμικρότητι ἄμπισχεῖν, πτηνὸς φυγὴ aliaque, tum totus orationis color habitusque a Platoni stilo discordet. Summum, opinor, in his imitantis philosophi appateret artificium, si quid de propria Protagorae dictione superesset.

φυγὴν ἢ κατάγειον οἴκησιν ἔνεμεν· ἃ δὲ πῦξε με-
 p. 321 γέθει, τῷ δὲ αὐτῷ αὐτὰ ἔσωζε· καὶ τὰλλα
 a. οὕτως ἐπανισῶν ἔνεμε. Ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο εὐ-
 31. λάβειαν ἔχων μή τι γένος αἰσωθείη. Ἐπειδὴ δὲ
 αὐτοῖς ἀλληλοφθοριῶν διαφυγὰς ἐπήρκεσε, πρὸς
 τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιεν-
 νὺς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ σερροῖς δέρμασιν,
 ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα, δυνατοῖς δὲ καὶ
 καύματά, καὶ εἰς εὐνάς ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχοι τὰ
 αὐτὰ ταῦτα σρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκά-
 b. σω, καὶ ὑπὸ ποδῶν τὰ μὲν ὄπλαϊς, τὰ δὲ θρι-
 ξὶ καὶ δέρμασι σερροῖς καὶ ἀναίμοις. Τούντεῦθεν
 τροφὰς

§. 31. Ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς ἀλληλοφθοριῶν — Cod. Paris. ἀλ-
 ληλοφθορίας. Ex eod. libro statim post recepi εὐμάρειαν pro
 eo, quod legitur in Edd., εὐμαρίαν. Plato Lysid. §. 3. εὐμά-
 ρεια ἧμῖν ἐστὶ etc. Xenoph. Oecon. V, 9. ποῦ πλείων εὐμάρεια;
 Euripid. Bacch. 1117. Br. ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπέδιδου χε-
 ροῖν. Sophocl. Philoct. 284. τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ἃ
 τέκνον (εὐρισκον). Trachin. 193. οὐκ εὐμαρεία χράμενος πολλῆ
 γύναϊ.

31. ὅπως ὑπάρχοι — Sic pro ὑπάρχη Cod. Paris. — Ad
 seqq. καὶ ὑπὸ ποδῶν etc. haec notavit Steph.: „Pro θριξὶ legi-
 tur etiam τύλοις. Ficinus autem utrumque posuit, (vertens, pe-
 dibusque soleas addidit, ungulas, setas, callum, pelles itidem
 quam durissimas). Et post ἀναίμοις (pro quo Edd. Ald. et
 Baas. ἀνέμοις) legitur haec in vet. ταρσοῦς δ' ἐπεσερέωσεν.“
 Vetus scilicet exemplar Serrani est verasio, qui addidit, *pedis-
 que plantam compacta ossium articulatione firmavit*. Illud
 autem τύλοις vereor ne fluxerit ex Ficini-verseone, qui *calli*
 verbo hoc ἀναίμοις expressit; certe quid τύλοι h. l. differant
 a δέρμασι σερροῖς, ego non intelligo. ἀναίμοις hoc praeclare
 Cor-

τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξεπóριζε, τοῖς μὲν ἐκ γῆς βοτάνην, ἄλλοις δὲ δένδρων καρπούς, τοῖς δὲ ρίζας, ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφήν ζώων ἄλλων βοράν· καὶ τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσῆψε, τοῖς δ' ἀναλισκομένοις ὑπὸ τούτων πολυγονίαν, σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων. Ἄτε δὴ οὖν οὐ πάνυ τι σοφὸς ὢν ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔλαθεν αὐτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα. Λοιπὸν 32. δὴ ἔτι ἀκόσμητον αὐτῷ ἦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ ἠπóρει ὅτι χηρῆσαιτο. Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομὴν, καὶ ὄρα τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ

Cornarius reposuit. Sic sana haec sunt omnia; quae penderè liquet a praegresso ἀμφιγνός.

31. ἄτε δὴ οὖν οὐ πάνυ τι σοφὸς — Vulgò τοι πρότι. — εἰς τὰ ἄλογα. Ficinus: *dotes omnes inscius effudit in bruta, neque advertit nihil ex tanta sibi largitione superflue; quo genus nostrum deinde donaret etc.* Quorum postremà meo quidem iudicio superflua prorsus et ab ipso addita Ficino Heuslius tamen in Ficini Codd. apparuisse iudicat, et tam *arripit* (apte) locum hunc subsequi, ut, quin ab ipso profecta sint Platone, dubitari nequeat. Sublestam in talibus Ficini fidem luculentis mox exemplis demonstrabimus ad §. 34. 42. 1:

§. 32. Λοιπὸν δὴ ἔτι ἀκόσμη: Cod. Paris. λοιπὸν δὲ ἀκόσμη: ἔτι. — ἠπóρει ὅτι χηρῆσαιτο — Xenoph. Cyrop. V, 6, 1. Ὅπως περὶ τῶν φρουρίων ἂν εἰλήφεσθαι, βουλευσάιντο, ὅτι χηρῆσαιτο: Plato Lysid. §. 23. Τί οὖν δὴ χηρῆσόμεθα εἰ etc: ubi vid. not: — γυμνόν τε καὶ ἄν. Plutarch: de Fortuna p. 98: D: μόνος δὲ ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν Πλάτωνα γυμνός καὶ ἀνοπλός καὶ ἀνυπόδιδτος καὶ ἄστρατος ὑπὸ τῆς φύσεως ἀποδέλειπται:

- ἀνυπόδητον καὶ ἄσρωτον καὶ ἄοπλον. Ἦδη δὲ καὶ ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα παρῆν, ἐν ἣ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. Ἀπορία οὖν ἐχόμενος ὁ Προμηθεύς, ἦντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ
- d. πῶ εὖροι, κλέπτει Ἡφαίστου καὶ Ἀθηναῖς τὴν ἐν τεχνῶν σοφίαν σὺν πυρὶ· ἀμήχανον γὰρ ἦν ἀνευ πυρὸς αὐτὴν κτητὴν τῶ ἢ χρησίμην γενέσθαι.
33. καὶ οὕτω δὴ δωρεῖται ἀνθρώπῳ. Τὴν μὲν οὖν περὶ τὸν βίον σοφίαν ἀνθρώπος ταύτῃ ἔσχε, τὴν δὲ πολιτικὴν οὐκ εἶχεν· ἦν γὰρ παρὰ τῷ Δίῳ. Τῷ δὲ Προμηθεῖ εἰς μὲν τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς οἴκησιν οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν εἰς δὲ τὸ
- e. τῆς Ἀθηναῖς καὶ Ἡφαίστου οἴκημα τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεῖτην, λαθῶν εἰσέρχεται καὶ κλέψας

32. ἀμήχανον γὰρ ἦν — κτητὴν τῶ — Cod. Paris. vitiose κτητάντο χρῆσθ. — Aeschyl. Prometh. v. 109. Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς Πηγὴν κλοπαίαν ἢ διδάσκαλος τέχνης Πάσης βροτοῖς πέφυκε καὶ μέγας πόρος.

§. 33. οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν — Hoc οὐκέτι sic intelligo: Prometheo, quum in Vulcani Minervaeque officinam intrare posset, non tamen illud quoque permissum erat, ut et Iovis arcem intraret. — πρὸς δὲ καὶ etc. insuper, praeterquam quod ipsa eum Iovis deterreret maiestas. — αἱ Διὸς φυλακαί. Intelliguntur Κράτος et Βία. Hesiod. Theog. 395. sq. Καὶ Κράτος ἠδὲ Βία ἀρεδείκτα γείνατο τέκνα (Στυξ) τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάευσθε Διὸς δόμος οὐδέ τις ἔδρη Οὐδ' ὄδος ἔσπη μὴ κείνοισ θεοῖς ἡγεμονεύει· ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζηνὶ βαρυτύπων ἰδριόωνται. Callim. H. in Iov. 67. σὴ τε Βία τό τε Κράτος, ὃ καὶ πέλας εἴσαο δίφραυ, ubi vid. Spanhem. — εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηναῖς κ. H. Revertitur sermo ad praegressa; accuratius haec ita ad-

τὴν τε ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου καὶ τὴν ἄλλην τὴν τῆς Ἀθηνᾶς δίδωσιν ἀνθρώπῳ, καὶ ἐκ τούτου εὐπορία μὲν ἀνθρώπῳ τοῦ βίου γίνε-
ται, Προμηθεΐα δὲ δι' Ἐπιμηθεΐα ὕσερον, ἥπερ ^{P. 322}
λέγεται, κλοπῆς δίκη μετῆλθεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ^{34.}
ἀνθρώπος θεΐας μετέσχε μοίρας, πρῶτον μὲν
διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν ζῶων μόνον θεοῦς
ἐνόμισε, καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἰδρῦεσθαι καὶ
ἀγάλματα θεῶν, ἔπειτα φωνὴν καὶ ὀνόματα τα-
χύ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, καὶ οἰκῆσεις καὶ ἐσθῆ-
τας καὶ ὑποδέσεις καὶ σρωμνάς καὶ τὰς ἐκ γῆς
τροφὰς εὔρετο. Οὕτω δὲ παρεσκευασμένοι κα-
ταρχὰς ἀνθρώποι ᾤκουν σποράδην, πόλεις δὲ οὐκ ^{b.}
ἦσαν ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων διὰ τὸ παν-
ταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι, καὶ ἡ δημιουργικὴ

iungerentur: ἀλλ', ὅπερ ἔλεγον, εἰς τὸ τῆς Ἀθ. — Pro ἔμπυ-
ρον male Cod. Paris. ἔμπυρον. — Προμηθ. δὲ δι' Ἐπιμηθ.,
Epimethei culpa, qui ad facinus illud temeritate sua addu-
xerat Prometheum. Illud ἥπερ probum est utique nec mutan-
dum in ἥπερ.

§. 34. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀνθρώπος θεΐας — Ficin. Quoniam ve-
ro solus ex omnibus animantibus homo divinae sortis parti-
ceps effectus est, principio solus ob hanc cognitionem deos
esse putavit. Ex his num quisquam coniectabit, legisse eum,
ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀνθρ. ζῶων μόνον θεΐας μ. μ. ? — καὶ ἐπεχείρει
βωμ. Hic, uti deinde in verbis καὶ οἰκῆσεις etc., abest a
Cod. Paris. vocula καὶ, vix librarij errore bis omissa. Vereor
ne ipse Plato Protagorae stilum imitatus omiserit. Conf. ad
§. 30. et 42. not. 2. Tum id. Cod. εὔρατο, dubia apud At-
ticos forma. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 1. p. 216. —
καταρχὰς. Sic Ald. et Bas. 2.

- τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφήν ἱκανή βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν Θηρίων πόλεμον ἐνδεής· πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὐπω εἶχον, ἥς μέρος πολεμική· ἐζήτουν δὲ ἀθροίζεσθαι καὶ σώζεσθαι κτίζοντες πόλεις. Ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν, ἠδίκουν ἀλλήλους ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην,
35. ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. Ζεὺς οὖν δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν, μὴ ἀπόλοιτο πᾶν,
- ο. Ἐρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν' εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί.' Ἐρωτᾷ οὖν Ἐρμῆς Δία, τίνα οὖν τρόπον δόσῃ δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. Πότερον ὡς αἱ τέχναι νεπέμνηται, οὕτω καὶ ταύτας

34. ἠδίκουν ἀλλήλους — Ita Bas. 2. atque inde Steph. In Ald. et Cod. Paris. deest ἀλλήλους.

§. 35. Ἐρωτᾷ οὖν Ἐρμῆς Δία, τίνα οὖν τε. Vulgo διὰ τίνα οὖν τρόπον. In Cod. Paris. omissum hoc διὰ. Quod olim reposui Δία, reponendum et Heusdius vidit, et quis non videat Graece vel mediocriter doctus? Nisi quis Graecum esse credat διὰ τίνα τρόπον pro τίνα τρόπον vel κατὰ τίνα τρόπον. Laudavit ad h. l. idem vir doctus I. Rhoerium ad Porphyg. p. 9., Sext. Emp. adv. Rhet. II. 295. Max. Tyr. Diss. XX. init. — Πότερον ὡς αἱ τέχναι νεν. Eleganter omissum ἔφη, ut obliqua oratio statim in rectam transeat, de qua sermonis conversione vid. Longin. vel Dionys. de Sublim. XXVII. Lysias in Diogit. p. 897. καλέσας αὐτοὺς εἶπε Διογείταν, ὅτι καταλίποι αὐτοῖς ὁ πατήρ εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου καὶ τριάκοντα σατῆρας. Ἐγὼ οὖν πολλὰ τῶν ἑμαυτοῦ διδαπάνηκα εἰς τὴν ὑμῶν τροφήν etc. Xenoph. Cyrop. I. 4. extr. Ἐπαύθη δὲ τὸν Κῦρον γελᾶσαι τε ἐκ τῶν πρόσθεν θακρῶν καὶ εἰπεῖν αὐτῷ ἀπίοντα θαρρῆν ὅτι παρῆται αὐτῶν ὀλίγου χρόνου ὥστε ὄρᾶν σοὶ ἐξῆσαι καὶ βούλη ἀσκαρδαμνητεῖ. Mutata vicissim in obliquam id. Anab. VII. 1. 39. Ἐλθὼν δὲ Κλεάνδρος, μάλα μό-

νείμω; νενέμνται δὲ ὧδε· εἰς ἔχων ἰατρικὴν πολλοῖς ἰκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοὶ καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νείμω; Ἐπὶ πάντας, ἔφη δ. ὁ Ζεὺς, καὶ πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἀν γένοιτο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν ὡς περὶ ἄλλων τεχνῶν καὶ νόμον γε θεὸς παρ' ἐμοῦ, τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείρειν ὡς νόσον πόλεως. Οὕτω δὴ, ὦ Σώκρατες, 36. καὶ διὰ ταῦτα οἱ τε ἄλλοι καὶ Ἀθηναῖοι ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ λόγος ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς, ὀλίγοις οἴονται μετεῖναι συμ-

μαί, ἔφη, διαπραξάμενος ἤκω· λέγειν γὰρ Ἀναξίβιον, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον εἶη etc. Conf. Abresch. Diluc. Thuc. p. 131. — καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί. sc. ἕκαστος πολλοῖς ἰκανὸς ἰδιώταις. Ipse haec narrans Plato scripsisset, opinor, καὶ εἰ ἄλλοι δημιουργοὶ αἰσάτως.

§. 36. ὅταν μὲν περὶ — τεκτονικῆς ἢ λόγος. Additur in hac formula ubique fere articulus. §. 62. περὶ οὗ ἂν ἢ ὁ λόγος. Hipp. Mai. §. 55. ἐπ' ἄλλῃ τινὶ ἀρχῇ πρὸς ἣν ἂν ὁ λόγος ἢ. Menon. p. 93. A. περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει ἂν. Sophist. §. 7°. ἵνα πρὸς ἅπαντας ἡμῖν ὁ λόγος ἢ. Lachet. p. 188. B. ἠπιστάμην ὅτι οὐ περὶ τῶν μειρακίων ἡμῖν ὁ λόγος ἔσται. Cratyl. §. 105. περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ἢ. Criton. p. 47. C. περὶ ἂν νῦν ἢ βουλὴ ἡμῖν εἶσι. Lysias in Eratosth. p. 431. οὐ περὶ πολιτείας ὑμῖν εἶσαι, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας ὁ λόγος. Aeschin. in Timarch. p. 135. εἰ πρὸς ἄλλους τινὰς ἦν ὁ λόγος, μοι περὶ τῆς αἰτίας. Neglecto articulo, ut h. l., Euthyphr. p. 5. C. πολὺ ἂν ἡμῖν πρότερον περὶ ἐκείνου λόγός γένοιτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ περὶ ἐμοῦ, et Hipp. Mai. §. 30. περὶ οὗ ἂν λόγος ἢ. In huiusmodi formula si quis ab ipsis scriptoribus articulum modo adiectum, modo omissum fuisse putet, eum suo iudicio frui patimur. Illud enim non vereor, ne quis antea teneatur nobis Pla-

βουλῆς, καὶ ἐὰν τις ἐκτὸς ὧν τῶν ὀλίγων συμ-
 βουλευῆ, οὐκ ἀνέχονται, ὡς σὺ φῆς, εἰκότως, ὡς
 ἐγὼ φημι ὅταν δὲ εἰς συμβουλήν πολιτικῆς ἀρε-
 τῆς ἴωσιν, ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἵεναι
 καὶ σωφροσύνης, εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχον-
 ται, ὡς παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς
 ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶναι πόλεις. Αὕτη, ὧ Σώκρατες,
 37. τούτου αἰτία. Ἴνα δὲ μὴ οἷη ἀπατάσθαι ὡς

tion. Alcib. I, p. 105. D. Τί δὴ οὖν — τοῦτό ἐσί· σοι πρὸς λόγον
 ὃν ἔφησθα ἐρεῖν etc.; aut Eurip. Orest. 440, πάντων πρὸς ἀσῶν
 (κύκλω εἰλίσσομαι) ὡς θάνα· βραχυὸς λόγος, aut, ubi simili-
 ter art. deest, Xenoph. Anab. V, 5. 3. ἀπεδείξαντο οἱ μάντιες
 γνώμην, ὅτι οὐδαμῆ προσίοιτο οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον. (conf. ibid,
 c. 6, 37.) et si qua id genus alia reperiuntur.

36. ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἵεναι — de legg. I. p. 632.
 C. ὁ θεὸς τοὺς νόμους ἅπασι τούτοις φύλακας ἐπίσῃσει, τοὺς
 μὲν διὰ φρονήσεως, τοὺς δὲ δι' ἀληθοῦς δόξης ἰόντας. Xenoph.
 Gyrog. II, 2, 24. Ἡ γὰρ πονηρία διὰ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν
 παρενομιῆν ταύτας ἔχει συνανακείθουσας πολλοὺς αὐτῇ ὁμογνω-
 μοεῖν. VIII, 1, 26. — τὸ δίκαιον ἰσχυρῶς ὀρέων μᾶλλον καὶ τοὺς
 ἄλλους ὡς τ' ἂν τῶν μὲν αἰσχυρῶν κερδῶν ἀπέχεσθαι, διὰ τοῦ δι-
 καίου, δ' ἐθέλειν πορεύεσθαι. Sic recte ibi aliquot libri, ubi
 nunc legitur περιζέσθαι. Distant ab his paululum illa δι'
 ἔχθρας, διὰ φόβου, δι' ἀπεχθείας, διὰ φόβου ἵεναι s. ἐλθεῖν
 aliaque istiusmodi, de quibus vid. Valcken. ad Eurip. Phoen.
 482. p. 177. — ἢ μὴ εἶναι πόλεις. Subaudiri potest ἀναγκαῖον
 ὄν. I haedr. §. 52. τοῦτο δὲ αὐτ' ἀπόλλυσθαι οὔτε γίνεσθαι
 δυνατόν· ἢ πάντα τε οὐρανὸν πᾶσαν τε γῆν συμπεσοῦσαν εἶναι.
 Parmen. §. 71. extr. Ἀλλήλων ἄρα ἐστὶν (ἄλλα). τοῦτο γὰρ
 αὐτοῖς ἐτι λείπεται, ἢ μηδενὸς εἶναι ἄλλαις. Soph. Oed. Col.
 1402. τοιοῦτον οἷον οὐδὲ φανῆσαι τινι ἔξεσθ' ἐταίρων οὐδ' ἀπο-
 στέψαι πάλιν, ἀλλ' ὄντ' ἀναυδον τῆδε συγκύρσαι τύχη.

§. 37. Ἴνα δὲ μὴ οἷη ἀπατάσθαι ὡς — sed ne falso tibi
 a me et per fraudem quandam persuaderi illud putes, re ve-

τῷ ὄντι ἠγοῦνται πάντες ἄνθρωποι πάντα ἄνδρα μετέχειν δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς ἀρετῆς, τόδε αὖ λάβε τεκμήριον· ἐν γὰρ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥσπερ σὺ λέγεις, ἐάν τις φῆ ἀγαθὸς ἀύλητῆς εἶναι ἢ ἄλλην ἠντινοῦν τέχνην ἢν μὴ ἔσιν, ἢ καταγελωῶσιν ἢ χαλεπαίνουσι, καὶ οἱ οἰκειοὶ προσιόντες νουθετοῦσιν ὡς μαινόμενον· ἐν δὲ δικαιοσύνῃ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ πολιτικῇ ἀρετῇ, ἐάν τινα καὶ εἰδῶσιν ὅτι ἀδίκος ἔσιν, ἐάν οὗτος αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τάληθῆ λέγη ἐναντίον πολλῶν, ὃ ἐκεῖ σωφροσύνην ἠγοῦντο εἶναι, τάληθῆ λέγειν, ἐνταῦθα μανίαν· καὶ φασὶ πάντας δεῖν φάναι εἶναι δικαίους, ἐάν τε ᾧσιν ἐάν τε μὴ, ἢ μαινέσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιο-

ra omnes homines credere etc. Pendent enim haec ὡς τῷ ὄντι etc. a praeced. ἀπατάσθαι, non, quo Ficinus traxit, a seqq. τόδε αὖ λάβε τεκμήριον. Cratyl. §. 65. Ἴσως γὰρ ἂν σε καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἐξαπατήσαιμι ὡς οὐκ ἀκηκῶς λέγω. Xenoph. Anab. V. 7, 6. Ἔσιν οὖν ὅσις τοῦτο δύναται ἂν ὑμᾶς ἐξαπατήσαι, ὡς ὁ ἥλιος, ἐνθα μὲν ἀνίσχει, ἔδεται δ' (I. μὲν) ἐνταῦθα, ἔθεν δὲ ἔδεται, ἀνίσχει δ' ἐντεῦθεν;

3-. ὃ ἐκεῖ σωφροσύνην ἠγοῦντο εἶναι. ἐκεῖ i. e. ἐν ἄλλαις τέχναις. ἐνταῦθα, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ πολιτικῇ ἀρετῇ. — ἐνταῦθα μανίαν sc. ἠγοῦνται εἶναι. de rep. VIII. p. 550. E. τουντεῦθεν τοίνυν προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι, ὅσα ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμωτέραν (sc. ἠγοῦνται). Caecus hic fuit Cornarius, quum corrigi voluit ὅτι εἰκὴ οἱ σωφροσύνην ἠγοῦντο εἶναι, ita haec vertens: si is contra se ipsum vera dicat coram multis, quod frustra in ipso temperantiam esse putarint, vera dicere hic insaniam et furorem esse dicunt.

- c. σύννη, ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγέ-
πως μετέχειν αὐτῆς, ἢ μὴ εἶναι ἐν ἀνθρώποις.
38. Ὅτι μὲν οὖν πάντ' ἀνδρα εἰκότως ἀποδέχονται
περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον διὰ τὸ ἡγεῖ-
σθαι παντὶ μετεῖναι αὐτῆς, ταῦτα λέγω. Ὅτι
δὲ αὐτὴν οὐ φύσει ἡγοῦνται εἶναι οὐδ' ἀπὸ τοῦ
αὐτομάτου, ἀλλὰ διδακτόν τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας
παραγίγνεσθαι ὧς ἂν παραγίγηται, τοῦτό σοι
μετὰ τοῦτο πειράσομαι ἀποδείξαι. Ὅσα γὰρ
ἡγοῦνται ἀλλήλους κακὰ ἔχειν ἀνθρώποι φύσει
- d. ἢ τύχη, οὐδεὶς θυμοῦται οὐδὲ νοουθετεῖ οὐδὲ δι-
δάσκει οὐδὲ κολάζει τοὺς ταῦτα ἔχοντας, ἵνα
μὴ τοιοῦτοι ᾦσιν, ἀλλ' ἐλεοῦσιν· οἷον τοὺς αἰ-
σχροὺς ἢ σμικροὺς ἢ ἀσθενεῖς τίς οὕτως ἀνόητος
ὥστε τι τούτων ἐπιχειρεῖν ποιεῖν; ταῦτα μὲν γὰρ
ἴσασιν, οἶμαι, ὅτι φύσει τε καὶ τύχη τοῖς ἀν-

37. ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα — Non sine libris ego, post ἀνα-
γκαῖον inseram ὄν. de rep. II. p. 358. C. πάντες αὐτὸ εἰ ἐπιτη-
δεύοντες ἄκοντες ἐπιτηδεύουσι, ὡς ἀναγκαῖον, ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγα-
θόν. Xenoph. Cyrop. V 1, 13. ὁρᾷς ὅτι σὺ πρῶτος, ὡς οὐκ
ἀναγκαῖον τὸ κλέπτειν, αἰτιάσθαι τὸν κλέπτοντα; Dio Chrysost.
Or. II. p. 90. προΐασι γοῦν αὐτῶ σιγῇ δευδιότες σημάτων, αἱ δὲ βάρβαροι μετὰ πολλοῦ θορύβου —, ὡς τοῦτο μάλιστα σω-
τήριον καὶ νικηφόρον ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ μὴ ἀδεεῖς εἶναι τῶν ἡγε-
μόνων τοὺς στρατιώτας, et ibid. μοχ παρὰ δὲ τοῖς Τρωσὶν —
ἰθὺς εἶναι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν —
ωες καὶ τοῦτο ἵκανὸν σημεῖον ἀρετῆς ἢ κακίας, οἵτινες ἂν ἐγκρα-
τῶς τὰς εὐτυχίας — φέρασιν.

§. 38. Ὅσα γὰρ ἡγοῦνται — ἀνθρώποι φύσει ἢ τύχη. Fi-
cin. vel natura vel casu. Unde scripserim ἢ φύσει ἢ τύ-

Φρώποις γίγνεται τὰ καλὰ καὶ τὰ ἐναντία τού-
 τοις· ὅσα δὲ ἐξ ἐπιμελείας καὶ ἀσκήσεως καὶ δι-
 δαχῆς οἴονται γίνεσθαι ἀγαθὰ ἀνθρώποις, ἐάν
 τις ταῦτα μὴ ἔχη, ἀλλὰ τὰναντία τούτων κα-
 κὰ, ἐπὶ τούτοις που οἱ τε θυμοὶ γίνονται καὶ
 αἱ κολάσεις καὶ αἱ νουθετήσεις· ὧν ἔσιν ἕν καὶ
 ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀσέβεια καὶ συλλήβδην πᾶν τὸ
 ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. Ἐνθεν δὴ πᾶς
 παντὶ θυμοῦται καὶ νουθετεῖ, δηλονότι ὡς ἐξ
 ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὐσης. Εἰ γὰρ
 ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν, ὡς Σώκρατες, τοὺς
 ἀδικοῦντας τί ποτε δύναται, αὐτό σε διδάξει,
 ὅτι οἱ γε ἄνθρωποι ἠγοῦνται παρασκευασθὸν εἶναι
 ἀρετῆν. Οὐδεὶς γὰρ κολάζει τοὺς ἀδικοῦντας
 πρὸς τούτῳ τὸν νοῦν ἔχων καὶ τούτου ἕνεκα ὅτι
 ἠδίκησεν, ὅστις μὴ ὡςπερ θερίον ἀλογίως τιμω-

χη. — ταῦτα — γίγνεται τὰ καλὰ καὶ τὰ ἐναντ. ταῦτα per-
 tinet ad seqq. τὰ καλὰ κ. τ. ε. τ. Postrema sic posuit Ficini.
haec mala eorumque contraria.

§. 39. Εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι — *Nam si cogitare velis,*
iniuste facientium poena quo spectet s. quam vim habeat, ipsa
per se docebit te etc. — οὐδεὶς γὰρ κολ. τ. ἀδ. πρὸς τούτῳ τὸν
 νοῦν ἔχων — *Aristoph. Nub. 1008. ἢν ταῦτα ποιῆς ἀγὰ φεράζω,*
καὶ πρὸς τούτοις προσέχης τὸν νοῦν. — ὅτι ἠδίκησεν. Ne cor-
rigas ἠδίκησαν vetant quae attuli ad §. 28. Sententiam
profert Seneca de Ira I. 16. Nam, ut Plato (imo apud Pla-
tonem Protagoras) ait, nemo prudens punit, quia peccatum
est, sed ne peccetur. Revocari enim propter terita non possunt;
futura prohibentur. Et quos volet nequitiae male cedentis
exempla fieri, palam occidet, non tantum ut pereant ipsi,
sed ut alios pereundo deterreant. Cf. Plat. de legg. IX. p.
 854. D. Gorg. §. 170. Gell. N. A. VI, 14.

- ρεΐται· ὁ δὲ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἕνεκα ἀδικήματος τιμωρεΐται· οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγέννητον θείη ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος χάριν, ἵνα μὴ αὖτις ἀδικήσῃ μήτε αὐτὸς οὗτος μήτε ἄλλος ὁ τοῦτον ἰδὼν κολασθέντα καὶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων διανοεΐται παιδευτὴν εἶναι ἀρετὴν· ἀποτροπῆς γοῦν ἕνεκα
40. κολάζει. Ταύτην οὖν τὴν δόξαν πάντες ἔχουσιν
- c. ὅσοι περ τιμωροῦνται καὶ ἰδία καὶ δημοσία. Τιμωροῦνται δὲ καὶ κολάζονται οἱ τε ἄλλοι ἄνθρωποι οὐς ἂν οἴωνται ἀδικεῖν καὶ οὐχ ἦκιστα Ἀθηναῖοι, οἱ σοὶ πολῖται· ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ Ἀθηναῖοί εἰσι τῶν ἡγουμένων παρασκευαστὸν εἶναι καὶ διδασκτὸν ἀρετὴν. Ὡς μὲν οὖν εἰκότως ἀποδέχονται οἱ σοὶ πολῖται καὶ χαλκῶς καὶ σκυτοτόμου συμβουλευόντος τὰ πολιτικά, καὶ ὅτι διδασκτὸν καὶ παρασκευαστὸν ἡγοῦνται
- d. ἀρετὴν, ἀποδέδεικται σοι, ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς,
41. ὥς γέ μοι φαίνεται. Ἔτι δὴ λοιπὴ ἀπορία ἐστὶν ἢν ἀπορεῖς περὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν, τί δὴ

§. 40. Τιμωροῦνται δὲ καὶ κολάζονται — Iungi haec solert. Demosth. Philipp. III. p. 122. ἐκόλαζον δ' αὐτὰ καὶ ἐτιμωροῦντο οὐς ἂν αἴσθαιτο δωροδοκοῦντας. Aristot. Eth. III, 5. κολάζουσι καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρώντας μοχθηρά. In quibus τιμωρεῖσθαι ad poenam referri puto legibus debitam, κολάζειν ad castigationem emendationemque peccantium. κολάζεσθαι, ut h. l., active positum Aristoph. Vesp. 405. νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοῦ ξύθυμον, ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον ἐντέτατ' ὀξύ.

§. 41. Ἔτι δὴ λοιπὴ ἀπορία ἐστὶν ἢν ἀπορεῖς. Malim, prae-

ποτε οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὐτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν ἢ διδασκάλων ἔχεται καὶ σοφούς ποιοῦσιν, ἢν δὲ αὐτοὶ ἀρετὴν ἀγαθοὶ, οὐδενὸς βελτίους ποιοῦσι. Τούτου δὴ πέρι, ὦ Σώκρατες, οὐκέτι μῦθόν σοι ἐρῶ, ἀλλὰ λόγον. Ὡς γὰρ ἐννόησον· πρότερόν ἐσί τι ἐν ἡ οὐκ ἔσιν, οὗ ἀναγκαῖον πάντα τοὺς πολίτας μετέχειν, εἴπερ μέλλει πόλις εἶναι. Ἐν τούτῳ γὰρ αὕτη λύεται ἡ ἀπορία ἢν σὺ ἀπορεῖς, ἢ ἄλλοθι οὐδαμοῦ. Εἰ μὲν γὰρ ἔσι, καὶ τοῦτό ἐσι τὸ ἐν

fixo articulo, ἡ ἀπορία. Conf. tamen Xenoph. Anab. III, 1, 11. — τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὐτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν — διδάσκουσι pro eo quod frequentius hoc significatu usurpatur, διδάσκονται, (§. 41, 42.) institui curant. Menon. p. 94. B. Τούτους μόντοι (τοὺς υἱεῖς αὐτοῦ) — ἰππίας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χειρὸς Ἀθηναίων (ὁ Περικλῆς) etc. Nam proprie magister puerum διδάσκει, pater qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Quae aliquando a poetis confundi animadvertit Porson. ad Eurip. Med. 297.; miror cur non prosarios etiam scriptores adiecerit. Tu vid. Hémsterh. ad Arg. Plut. Aristoph. p. 4. et conf. Tim. Lex. v. διδάξάμενος p. 83. ibiq. Ruhnk. Plane ut eodem significatu et παιδεῦσαι dicitur et παιδεύσασθαι. Menon. p. 93. D. καὶ ἄλλα πολλά καὶ θυμασὰ ἐργάζετο (ὁ Θεμιστοκλέους υἱός), ἃ ἐκεῖνος (ὁ πατήρ) αὐτὸν ἐπαίδευσάτο καὶ ἐποίησε σοφόν, ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἶχετο. Ibid. 94. A. Οὐκοῦν καὶ οὗτος τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ Λυσίμαχον, ὅσα μὲν διδασκάλων εἶχετο, κάλλιστα Ἀθηναίων ἐπαίδευσεν. — ἢ διδασκάλων ἔχεται, quae a magistris pendent h. e. ad quae magistri requiruntur. Est idem fere quod ἢ διδασκάλων δεῖται. Alcib. I. p. 120. B. — μήτε μαθητῶν ἔχεται, μέλλοντα τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι, μήτε ἀσκεῖν ὅσα δεῖται ἀσκήσεως. — εἴπερ μέλλει πόλις εἶναι. Ald. εἴπερ μέλει πολίτης εἶναι, unde exculpi posset εἴπερ μέλλει πολίτης τις εἶναι, nisi aptius longe et verum utique esset,

- p. 325 οὐ τεκτονική οὐδὲ χαλκεία οὐδὲ κεραμεία, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ τὸ ὅσιον εἶναι καὶ συλλήβδην ἐν αὐτὸ προσαγορεύω εἶναι, ἀνδρὸς ἀρετὴν εἰ τοῦτ' ἐστὶν οὐ δεῖ πάντας μετέχειν καὶ μετὰ τούτου πάντ' ἀνδρα, εἴαν τι καὶ ἄλλο βούληται μανθάνειν ἢ πράττειν, οὕτω πράττειν, ἀνευ δὲ τούτου μὴ, ἢ τὸν μὴ μετέχοντα καὶ διδάσκειν καὶ κολάζειν, καὶ παῖδα καὶ ἀνδρα καὶ γυναῖκα, ἕως πέρ ἂν κολαζόμενος βελτίων γένηται, ὅς δ' ἂν μὴ ὑπακούῃ κολαζόμενος καὶ διδασκόμενος, ὡς.
- b. ἀνίατον ὄντα τοῦτον ἐμβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων ἢ ἀποκτείνειν· εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκότος, οἱ ἀγαθοὶ ἀνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα

quod a Cornario commendatum Ed. Bas. 2. atque inde Steph. exhibet, εἴπερ μέλλει (Bas. 2. μέλλῃ) πόλις εἶναι. Idque et Ficinus reddidit, si modo constare civitas debeat, et confirmant illa §. 35. οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν (δικῆς καὶ αἰδούς) μετέχουσιν, tum illa §. 45. ubi haec repetit Protag., εἴπερ ἀληθῆ ἔγω' ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔλεγον, ὅτι τούτου τοῦ πράγματος, τῆς ἀρετῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. — οὐδὲ κεραμεία. Ald. et Bas. 2. κεραμεία. Conf. Gorg. §. 149. — ἐν αὐτὸ προσαγορεύω εἶναι, unum dico id esse. Phileb. p. 13. B. Πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις. V. not. ad Theaetet. §. 45. — μετὰ τούτου — οὕτω πράττειν. Verbo οὕτω repetuntur quodammodo praecedd. μετὰ τούτου. Cf. ad Gorg. §. 135.

41. ὅς δ' ἂν μὴ ὑπακούῃ — Male Ald. et Bas. 2. ὑπακούοι. — οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκότος οἱ ἀγαθοὶ ἀνδρες εἰ τ. μ. ἄ. Expuncto in his εἰ, ut verba οἱ ἀγαθοὶ ἀνδρες τὰ μ. ἄλ. διδ. a prioriē eī pendeant, facilem decurrere ac dilucidam orationem iudicat Heusdius. Sane etsi in longiore hac protasi quater repetitum εἰ per se displicere non debet, sic tamen positum po-

διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μὴ, σκέψαι ὡς
 θαυμασίως γίνονται οἱ ἀγαθοί. "Οτι μὲν γὰρ 42.
 διδάκτον αὐτὸ ἡγοῦνται καὶ ἰδία καὶ δημοσία,
 ἀπεδείξαμεν διδάκτου δὲ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ,
 τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τοὺς υἱεῖς διδάσκονται, ἐφ' οἷς
 οὐκ ἔστι θάνατος ἢ ζημία ἐὰν μὴ ἐπίσωνται· ἐφ'
 ᾧ δὲ ἢ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ
 φυγαὶ μὴ μαθοῦσι μηδὲ θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρε-
 τὴν καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ χρημάτων τε δημεύ- c.
 σεις καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ξυλλήβδην τῶν οἰκῶν

stremum hoc ei habet quod offendat; positum certe vellem
 statim post πεφυκότες. Non tamen invitis ego libris expun-
 xerim. — σκέψαι ὡς θαυμασίως γίν. οἱ ἀγαθοί, quam miris
 modis boni in civitate existant Huic sententiae quum ex-
 spectares ut tale aliquid subiiceretur, nam si non boni fiunt
 disciplina, num natura eos fieri putemus? in alia omnia sta-
 tim abit argumentatio, liquidoque ex iis, quae sequuntur,
 intelligitur, requiri h. l. sententiam qua mira et perversa si-
 gnificetur istiusmodi patrum ratio, filios virtutem, quam doceri
 posse ipsi putent, non tamen docentium. Qui parum haec
 cohaerere vidit Schleiern. coniecit ὡς θαυμασίοι σοὶ γίνον-
 ται οἱ ἀγαθοί, in quibus nec σοὶ satis placet nec γίνονται
 pro εἰσί. Mihi de mendo subolet in verbo γίνονται.

§. 42. ἐφ' ᾧ δὲ ἢ τε ζημία θάνατος — Edd. ἐφ' ὧν, quod
 miror adhuc a nemine correctum vel propter praecedd. ἐφ'
 οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἢ ζημία. Aeschin. in Ctesiph. p. 642.
 Reisk. ἐφ' οἷς ἐσιν ἐκ τῶν νόμων ζημία θάνατος (l. ἢ ζημία
 θάν.) ταῦτά τινες οὐκ ἔξαγοῦνται πράττειν. Lysias Or. XXII.
 p. 715. εἴ τι πεποίηκας παρὰ τοὺς νόμους, ἐφ' οἷς θάνατος ἢ
 ζημία. Id. Or. XXX. p. 863. πολλοὺς ἤδη τῶν πολιτῶν ἐπὶ
 κλοπῇ χρημάτων ἀπεκτείνετε. Neque alia ratione τὰς ἐπὶ ταῖς
 εὐεργεσίαις δωρεὰς dixit Demosth. Leptin. §. 133. Notanda
 autem in his traiectio haec voculae τε, quae poni post θά-

ἀνατροπαί, ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν; Οἴεσθαι γε χρεῖ, Σώκρατες. Ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι μέχρις οὐπὲρ ἂν ζῶσι καὶ διδάσκουσι καὶ νοθετοῦσιν. Ἐπειδὴν θᾶτον συνή τις τὰ λεγόμενα, καὶ τροφός καὶ μήτηρ καὶ παιδαγωγός καὶ αὐτός ὁ πατήρ περὶ τούτου διαμάχονται,
 d. ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσαι ὁ παῖς, παρ' ἑκάστων καὶ

ματος potius debebat! — ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκ. Cf. ad Phaedon. §. 34. not. 2. Postrema haec ita vertit Ficinus: *in his non omni diligentia patres erudiunt, et ubi minae huiusmodi urgent, doctrina curaque levior adhibetur.* Cf. ad §. 31. extr.

42. Οἴεσθαι γε χρεῖ, Σώκρ. Ne hic quidem asyndeton tolerans Stephanus legere se dicit Οἴεσθαι γε χρεῖ, Σώκρ., ὅτι ἐκ παίδων cet., quo nemo non sentit quantum orationi gravitatis decedat. Formula Οἴεσθαι γε χρεῖ sic solet interponi. Criton. p. 53. C. Οὐκ οἶσι ἀσχημον φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; Οἴεσθαι γε χρεῖ. Ἄλλ' ἐκ μὲν τούτων τῶν πόλεων ἀπαρεῖς etc. Ibid. p. 54. B. Ἐάν δὲ εἰς ἄδου ἀποδημήσης, οὐχὶ ἐπιμελήσονται, εἴπερ γέ τι ὄφελος αὐτῶν ἐστὶ τῶν σοι φασκόντων ἐπιτηδείων εἶναι; Οἴεσθαι γε χρεῖ. Ἄλλ', ὦ Σώκρ. etc. Phaedon. §. 34. — οὐκ ἄσμενος εἰσιν αὐτόσε; Οἴεσθαι γε χρεῖ, εἰάν τῶ ὄντι γε ἦ, ὦ ἑταῖρε, φιλόσοφος σφόδρα γὰρ αὐτῶ ταῦτα δόξει etc. — Ἐπειδὴν θᾶττον i q. ἐπειδὴν τάχιστα, *simulatque*. Alcib. I. p. 105. A. ἠγγῆ, εἰάν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθης, τοῦτο δὲ ἕσσεσθαι μάλα ἡμερῶν ὀλίγων, παρελθὼν δὴ ἐνδείξασθαι etc. Xenoph. Cyrop. III. 3, 20. συσκευαζόμεθα, καὶ ἦν τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταίη, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. *Recepta autem e Bas. α. interpunctione, quam et Ficinus secutus est vertens Nam cum primum puer quae dicuntur intelligit, nutrix, mater etc. rursus sermonem feci ασύνδετον.* Conf. ad §. 34. not. 1.

42. παρ' ἑκάστων καὶ ἔργον — Male Ficin. *contendunt, ut in singulis tum verbis tum operibus optimus puer evadat.*

ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες καὶ ἐνδεικνύμενοι ὅτι τὸ μὲν δίκαιον, τὸ δὲ ἀδίκον, καὶ τόδε μὲν καλὸν, τόδε δὲ αἰσχρὸν, καὶ τόδε μὲν ὅσιον, τόδε δὲ ἀνόσιον, καὶ, τάδε μὲν ποίει, τάδε δὲ μὴ ποίει· καὶ ἐὰν μὲν ἐκὼν πείθῃται· εἰ δὲ μὴ, ὥσπερ ξύλον διασρεφόμενον καὶ καμπτόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς. Μετὰ δὲ ταῦτα 43. εἰς διδασκάλων πέμποντες πολὺ μᾶλλον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παιδῶν ἢ γραμμάτων τε καὶ κισθάρσεως οἱ δὲ διδάσκαλοι τούτων τε ἐπιμελοῦνται καὶ ἐπειδὴν αὐτὰ γράμματα μάθωσι καὶ μέλλωσι συνήσειν τὰ γεγραμμένα ὥσπερ τότε τὴν φωνὴν, παρατιθέασιν αὐτοῖς ἐπὶ τῶν βάρβρων ἀναγιγνώσκειν ποιη-

Quo sensu Plato καθ' ἕκαστον καὶ ἔργ. scripsisset. καθ' ἕκαστον καὶ ἔργον καὶ λόγ. est eo ipso tempore quo quidque vel fit vel dicitur Demosth. in Pantaenet. p. 966. Reisk. ἀπάντων ἀνδρῶν εἰωθότων καθ' αὐτὰ τὰ δεικνύμενα μᾶλλον ἢ χερῶν ἐγγεγραμμένων ἀνακτεῖν. Id. in Lepim. §. 117. δεῖ κεκολασμένους αὐτοὺς καθ' αὐτὰ τὰ δεικνύμενα φαίνεσθαι, eo ipso tempore quo peccaverint, ubi vid. F. A. Wolfius.

42. καὶ ἐὰν μὲν ἐκὼν πείθῃται· sc. εὖ ἂν ἔχοι, quod interdum addi solet, plerumque reticeri. Vid. Valcken. Adnott. Crit. in L. Q. Novi Test. p. 301. et quos laudavi ad §. 7. not. 2. — ὥσπερ ξύλον διασρεφόμεν. Hinc colorem duxisse Heusdio visus est Themist. Orat. XXI. p. 249. A. Καθ' ἅπασαν τῶν κλάδων τοὺς διασρεφόμενους φύλας οὐκ ἂν ποτε εὐθεῖς μηχανήσαιο τὰς χερσὶ μαλατῶν τε καὶ ἐπικαμπῶν, ἀλλ' ἀνατρέχουσιν αὐτοῖς ἐπὶ τὴν σκολιότητα τῆς γενέσεως. Quidni ex ipsa potius natura!

§. 43. ἐπὶ τῶν βάρβρων — Sic de subselliis scholasticis vocabulo utitur et Demosth. pro Coron. p. 313. παῖς μὲν ἂν με-

- τῶν ἀγαθῶν ποιήματα καὶ ἐκμανθάνειν ἀναγκά-
 ζουσιν, ἐν οἷς πολλαὶ μὲν νοουθετήσεις ἐνεῖσι,
 α. ^{p. 326} πολλαὶ δὲ διέξοδοι καὶ ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια πα-
 λαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἵνα ὁ παῖς ζηλῶν μι-
 μῆται καὶ ὀρέγεται τοιοῦτος γενέσθαι. Οἱ τ' αὖ
 κίθαρις, ἕτερα τοιαῦτα, σωφροσύνης τε ἐπι-
 μελοῦνται καὶ ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶ-
 σι. πρὸς δὲ τούτοις, ἐπειδὴν κίθαρίζειν μάθω-
 σιν, ἄλλων αὖ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα δι-
 δάσκουσι μελοποιῶν εἰς τὰ κίθαρίσματα ἐντεί-
 β. νοντες, καὶ τοὺς ῥυθμούς τε καὶ τὰς ἀρμονίας
 ἀναγκάζουσι οἰκειοῦσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν παί-
 δων, ἵνα ἡμερώτεροί τε ᾧσι καὶ εὐρυθμότεροι καὶ
 εὐαρμωστότεροι γιγνόμενοι χρήσιμοι ᾧσιν εἰς τὸ λέ-
 γειν τε καὶ πράττειν. Πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀν-
 θρώπου

τὰ πολλῆς ἐνδείας ἐτράφη ἅμα τῷ πατρὶ πρὸς τῶν διδασκαλείᾳ
 προσεδρεύων, τὸ μέλαν τρίβων καὶ τὰ βάρη σπογγίζων καὶ τὸ
 παιδαγωγεῖον κορῶν. — διέξοδοι — παλ. ἀνδρῶν ἀγαθῶν, nar-
 rationes de antiquis viris laude praestantibus. Significatur
 epica poesis, fortasse et gnomica. Nam ἐγκώμια haec ad me-
 licam trahere poesin vetant quae mox sequuntur. — ἕτερα
 τοιαῦτα, tali iidem modo. Ut τὰ αὐτὰ ταῦτα interponitur
 Menon. p. 90. D. Οὐκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων, τὰ
 αὐτὰ ταῦτα, πολλὴ ἀνοιά ἐστι, βουλομένους αὐλητὴν τινὰ παιᾶ-
 σαι παρὰ μὲν τοὺς ὑπισχνουμένους διδάξει τὴν τέχνην — μὴ
 εἰδὲν πέμπειν. ταῦτόν τοῦτο Demosth. in Mid. p. 21. Spald.
 ἐπειδ' ὁ πλήγεις ἐκεῖνος ὑπὸ τοῦ Πολυζήλου ταῦτό τούτο, ἰδίᾳ
 διαλυσάμενός — οὐδ' εἰσήγαγε τὸν Πολυζήλον, et saepe alias.
 Scilicet h. l. post haec ἕτερα τοιαῦτα illaturus πράττουσιν, hoc
 praetermisso, statim subiecit seqq. σωφρ. τ. ἐπιμι — εἰς τὰ
 κίθαρ. ἐκτείνοντες. V. not. ad Phaedon, §. 10.

θρώπου εὐρυθυμίας τε καὶ εὐαρμοσίας δέϊται.
 Ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις εἰς παιδοτρέβου πέμπου- 44,
 σιν, ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι
 τῇ διανοίᾳ χρησῆ ὄσση καὶ μὴ ἀναγκάζονται
 ἀποδειλιᾶν διὰ τὴν πονηρίαν τῶν σωμάτων καὶ
 ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσι καὶ c.
 ταῦτα ποιοῦσιν οἱ μάλιστα δυνάμενοι, μάλιστα δὲ
 δύνανται οἱ πλουσιώτατοι, καὶ οἱ τούτων υἱεῖς
 πρωϊαίτατα εἰς διδασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξά-
 μενοι φοιτᾶν ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Ἐπει-
 δὲ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν, ἡ πόλις
 αὐτοὺς τε νόμους ἀναγκάζει μανθάνειν καὶ κα-
 τὰ τούτους ζῆν κατὰ παράδειγμα, ἵνα μὴ αὐ-
 τοὶ ἐφ' αὐτῶν εἰκῆ πράττωσιν ἀλλ' ἀτεχνῶς d.

§. 44. καὶ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ μάλιστα δυνάμενοι — Hoc scilicet credo, facere id eos qui maxime possunt. Quid? qui non possunt magis quam ceteri (μάλιστα), num facere negligunt prorsus? Hoc dicens Protagoras suam ipse argumentationem labefactasset. Non dubito equidem quin Plato scripserit, καὶ ταῦτα ποιοῦσι μάλιστα οἱ μάλιστα δυνάμενοι uti veritit Ficin. Haec nempe observant maxime ii qui maxime possunt. — πρωϊαίτατα εἰς διδασκάλων τ. ἡλ. Hoc πρωϊαίτατα pertinet ad seqq. τῆς ἡλικίας; διδασκάλων autem pro eo quod, nescio unde, reposuit Steph., διδασκαλίαν, ex Ald. et Bas. 2. revocavi. — ἐπειδὴν δὲ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλ. Cratyl. §. 53. Ἐκ μὲν οὖν τῶν θεῶν — ἀπαλλαγῶμεν. — In verbis deinde, κατὰ τούτους ζῆν κατὰ παράδειγμα, ni duriter, inusitate certe, quod sciam, reticetur ὡς vel ὡσπερ. Facile succurrat cuivis κατὰ τούτους ζῆν κατὰπέρ παράδειγμα; in quibus alterum κατὰ, deesset ex usu illa, de quo dixi ad Theaet. §. 70.; quanquam talia notanda potius quam statim corrigenda.

ὥσπερ οἱ γραμματισαὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμάς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμμάτιον διδῶσι καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν· ὥς δὲ καὶ ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα, ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὐρήματα, κατὰ τούτους ἀναγκάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι· ὅς δ' ἂν ἐκτὸς βαίῃ τούτων, κολάζει, καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτη καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοθι πολ-
45. λαχοῦ, ὡς εὐθυγούσης τῆς δίκης, εὐθῦναι. Το-

44. ὥσπερ οἱ γραμματισαὶ — Comparavit locum Spaldingius meus cum Quintiliani verbis his I. O. V 14, 31. *Nam quid illa miserius lege velut praeformatas infantibus litteras persequentium* etc.; mihi dubium num usquam γραμμή de littera usurpetur, atque ὑπογράφειν γραμμάς τῇ γραφίδι cum Stephano Thes. I. p. 877. interpretor, *lineas quasdam penicillo praeducere*, quo recta procedat scriptura. Porro quum γράμματα in usu fuerit de scriptis librisve perinde ac συγγράμματα (vid. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. IV, 2, 8.), quidni rectum inde fuerit diminutiva forma γραμμάτιον? Hoc igitur teneo, donec Cod. MS. exhibuerit γραμματίον. — ὥς δὲ καὶ ἡ πόλις ν. ὑπ. Sic, addito accentu, scribere quam cum Cornario corrigere malui οὕτω καὶ ἡ π. Nam δὲ hoc post Schaeferi animadversionem in Meletematum Crit. Spec. I. p. 59., aureo illo libello, quo certa accurataque doctrina plenior in his litteris novimus nullum, nostramque ad Phaedon. §. 46. in dubium nemo vocet; ὥς autem pro οὕτως etsi rarissimum apud Atticos est, non tamen desunt exempla. de rep. VII. p. 530. D. Κινδυνεύει ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὅσα παγῆναι. Soph. Oed. Col. 1230. πάντοθεν βέριος ὡς τις ἀκτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται, ὡς καὶ τόνδε κατάκρας — ἄται κλονεῖουσι —. Ibid. 1117. ὁδ' εἰδ' ὁ σώσας τούδε χερὶ κλύει, πάτερ, καὶ σοὶ γε τοῦργον τοῦμόν ὡς ἔσαι βραχύ. Vellem tamen plura ex prosariis sup-
peterent scriptoribus. — εὐθῦναι. Sic recte Ald. et Bas. 2.

In the first you have mistaken WS (H.E.) with accent from the following tis for WS = H.E. and in 1118 WS does not appear in our present text

σαύτης οὖν τῆς ἐπιμελείας οὐσης περὶ ἀρετῆς ἰδίᾳ •
καὶ δημοσίᾳ, θαυμάζεις, ὦ Σώκρατες, καὶ ἀπο-
ρεῖς εἰ διδασκτόν ἐστιν ἀρετή; Ἄλλ' οὐ χρὴ θαυ-
μάζειν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, εἰ μὴ διδασκτόν.
Διὰ τί οὖν τῶν ἀγαθῶν πατέρων πολλοὶ υἱεῖς
φαῦλοι γίνονται, τοῦτο αὐτὸ μάθε. Οὐδὲν γὰρ
θαυμασόν, εἴπερ ἀληθῆ ἔγωγε ἐν τοῖς ἐμπροσθεν
ἔλεγον, ὅτι τούτου τοῦ πράγματος, τῆς ἀρε-
τῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. P. 327
a.

Pravo accentu Steph. εὐθύνας. Quod non assequor cur in
εὐθύνη mutatum voluerit Cornarius, quum hoc significato de
ratione, quam quis reddit, provinciae gestae vel vitae omni-
no multitudinis plerumque numero ponatur vocabulum, ut
εὐθύνας ἀπαιτεῖν, ὑπέχειν, διδόναι etc. Ac Ficini. directiones,
id est, εὐθύνας, vocantur. Tim. Lex. p. 125. Εὐθύνας. δίκαι
κατὰ τῶν ἀρξάντων κακῶς, ubi vid. not. Ruhnkenii.

§. 45. Διὰ τί οὖν τῶν ἀγ. πατ. πολλοὶ υἱεῖς φαῦλοι —
Verbo πολλοὶ caret Ed. Ald. et Ficini versio: Quaerebas prae-
terea, quam ob causam bonorum patrum filii mali reperian-
tur. E Bas. 2. addidit Stephanus. — ὅτι τούτου τοῦ πρά-
γματος — οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. Imperitum esse explicat Ste-
phanus; sequi enim h. l. verbum eam nominis ἰδιώτης signi-
ficationem qua ponatur pro imperito genitivo iunctum, quem
interdum etiam subaudiri videri. Sic sane interdum nomen
ponitur v. c. Plat. Tim. p. 20. Α. Κριτίαν δὲ που πάντες οἱ
τῆδ' ἴσμεν οὐδενός ἰδιώτην ὄντα ὧν λέγομεν. Demosth. Philipp. I.
p. 50. νομίζετε, τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑσθλὴν — αἰεὶ τοῦ
καθήκοντος χρόνου γίνεσθαι, ἂν τε δεινοὶ λάχουσιν ἂν τε ἰδιώ-
ται οἱ τούτων — ἐπιμελησόμενοι. Verumtamen quum Prota-
goras h. l. respiciat quae supra dixit §. 36. οὕτω δὲ; ὦ Σώκρ.,
καὶ διὰ ταῦτα etc., hic itidem ut alibi ἰδιωτεύειν opponi ar-
bitror τῷ δημιουργόν εἶναι, ut hoc ille dicat: in ceteris quidem
rebus alios esse δημιουργούς, alios ἰδιώτας; in iustitia nemini
licere ἰδιώτη esse. Sed unumquemque quasi δημιουργόν
quendam esse oportere. Quemadmodum mox dicet §. 47-

Εἰ γὰρ δὴ ὃ λέγω οὕτως ἔχει, ἔχει δὲ μάλιστα πάντων οὕτως, ἐνθυμήθητι ἄλλο τῶν ἐπιτηδεύ-
 46. μάτων ὅτιοῦν καὶ μαθημάτων προελλόμενος. Εἰ μὴ οἰόντ' ἦν πόλιν εἶναι, εἰ μὴ πάντες ἀλλήτοι ἡμεν, ὅποῖός τις ἐδύνατο ἕκαστος, καὶ τοῦτο ἰδία καὶ δημοσία πᾶς πάντα καὶ ἐδίδασκε καὶ ἐπέπληττε τὸν μὴ καλῶς ἀυλοῦντα καὶ μὴ ἐφθόνη

οὕτως οἴου καὶ νῦν, ὅστις σοι ἀδικώτατος φαίνεται ἄνθρωπος τῶν ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τετραμμένων, δίκαιον αὐτὸν εἶναι καὶ δημιουργὸν τούτου τοῦ πράγματος (τῆς δικαιοσύνης) κ. τ. λ.

45. Εἰ γὰρ δὴ, ὃ λέγω, οὕτως ἔχει — *Nam si quod dixi (τὸ μηδὲνα δεῖν τῆς ἀρετῆς ἰδιωτεύειν) ita (ut dixi) se habet, habet autem omnium maxime se ita, rem considera quovis alio studiorum disciplinarumque genere in exemplum assumpto. Non usus est corrigere ὡς λέγω. Stephanum autem minor horum principium ita vertentem: An autem ita sit — tecum reputa etc.*

§. 46. εἰ μὴ πάντες ἀλλήτοι ἡμεν. Bas. 2. vitiose εἶμεν. — ὅποῖός τις ἐδύνατο ἕκαστος sc. εἶναι, *qualiscunqve quisque esse posset.* — ἐπέπληττε τὸν μὴ καλῶς ἀυλοῦντα. Notandus hic accusativus. Nam ἐπιπλήττειν, ut vicinae potestatis verbum ἐπιτιμᾶν, apud prosarios scriptores alias nusquam nisi tertio casu iunctum adhuc reperi. Theaetet. §. 39. διότι μοι νῦν δὴ ἐπέπληξας εἰπόντι αὐτό. de legg. VII. p. 805. B. πεποίηκάς με τανῦν αὐτὸν ἐμαυτῷ ἐπιπλήττειν. Alcib. I. ὡς μηδὲ ἐπιπλήττοι τις αὐτῷ. Isocr. ad Nicocl. p. 15. B. Steph. τὸ φανερώς ἐξεῖναι τὸς φίλους ἐπιπλήξαι. Demosth. Amat. Or. Reisk. p. 1411. τοῖς ἀφανῆ καὶ ταπεινῆ τὴν φύσιν ἔχουσιν οὐδ' ὅταν μὴ καλῶς τι πράξωσιν, ἐπιπλήττομεν. Aeschin. in Timarch. p. 173. Reisk. τούτων εἰς παρεπιδῶν ἰσχυρῶς ἐπέπληξε τοῖς Λακεδαιμονίοις. Alia dabit Stephani Thesaurus, Prosarios dixi scriptores, ne quis antestetur Iliad. ψ. 580. εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω καὶ μ' οὐτινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν, quanquam dativus ibi potest agnosci, aut incerti poetae versum ap. Stob. Grot. Tit.

τούτου· ὡςπερ νῦν τῶν δικαίων καὶ τῶν νομίμων οὐδείς φθονεῖ οὐδ' ἀποκρύπτεται ὡςπερ τῶν ἄλλων τεχνημάτων· — λυσιτελεῖ γὰρ, οἶμαι, ἡμῖν b. ἢ ἀλλήλων δικαιοσύνη καὶ ἀρετή· διὰ ταῦτα πᾶς παντὶ προθύμως λέγει καὶ διδάσκει καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα· — εἰ οὖν οὕτω καὶ ἐν αὐλήσει πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν εἶχομεν ἀλλήλους διδάσκειν, οἶει ἂν τι, ἔφη, μᾶλλον, ᾧ Σώκρατες, τῶν ἀγαθῶν αὐλητῶν ἀγαθοῦς αὐλητὰς τοὺς υἱεῖς γενέσθαι ἢ τῶν φαύλων; Οἶμαι μὲν οὐ, ἀλλὰ ὅτου ἔτυχεν ὁ υἱὸς εὐφυέστατος γενόμενος εἰς αὐλησιν, οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ἠξήθῃ, ὅτου δὲ ἀφύης, ἀκλεῆς, καὶ πολλακίς μὲν ἀγαθοῦ c.

4. τολμῶ κατεπειν, μήποτ' οὐκ εἰσὶν θεοί· Κακοὶ γὰρ εὐτυχοῦντες ἐπιπλήττουσί με. — οἶει ἂν τι, ἔφη, μᾶλλον, ᾧ Σώκρ. Pro οἶει ἂν — μᾶλλον τι. Xenoph. Cyrop. I. 6. II. οἶει τι ἔφη, ἥττοι τοῦτο εἶναι αἰσχρὸν.

46. οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ἠξήθῃ. de rep. IV. p. 424. E. αἷς — ἐνόμους τε καὶ σπουδαίους ἐξ αὐτῶν ἀνδρας αὐξάνεσθαι ἀδύνατον ὄν. VIII. p. 565. C. τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὐξεῖν μέγαν. de legg. III. p. 681. A. Τῶν οἰκήσεων τούτων μειζρόνων αὐξανόμενων ἐκ τῶν ἐλαττόνων. Xenoph. Cyrop. IV. 2, 3. ἀπὸ τῆς μάχης τὸ τοῦτου ὄνομα μέγιστον ἠξέστα. Demosth. Philipp. III. p. 116. ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ — ὁ Φίλιππος ἠξήθαι. Eurip. Bacch. 181. δεῖ γὰρ νῦν ὄντα παῖδα θυγατρὸς ἐξ ἐμοῦς Διόνυσον — ὅσον κατ' ἡμᾶς δυνατὸν, αὐξεσθαι μέγαν. Eiusdem generis sunt ἀρετῆς μέγας Aristoph. Vesp. 1023. μακρὸν τείνειν τὸν λόγον, cf. ad Gorg. §. 47. et similia certe ista, διδάσκειν τινα σκυτία, τέκτονα. v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. Arg. p. 4. πρέπειν τι γράφειν Plat. Phaedr. §. 105. aliaque id genus plura. — Statim deinde ad ἀκλεῆς e praecedd. mēte supplendum

- αὐλητοῦ φαῦλος ἀν' ἀπέβη, πολλάκις δ' ἀν' φαύ-
λου ἀγαθός· ἀλλ' οὖν αὐληταὶ γοῦν πάντες
ἦσαν ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας καὶ μηδὲν αὐ-
47. λήσεως ἐπαίοντας. Οὕτως οἴου καὶ νῦν, ὅστις
σοι ἀδικώτατος φαίνεται ἀνθρώπος τῶν ἐν νόμοις
καὶ ἀνθρώποις τετραμμένων, δίκαιον αὐτὸν εἶ-
ναι καὶ δημιουργὸν τούτου τοῦ πράγματος, εἰ
d. δέοι αὐτὸν κρίνεσθαι πρὸς ἀνθρώπους, οἷς μήτε
παιδεία ἐστὶ μήτε δικασήρια μήτε νόμοι μηδὲ
ἀνάγκη μηδεμία διὰ παντὸς ἀναγκάζουσα ἀρετῆς
ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' εἶεν ἀγριοὶ τινες, οἷοίπερ οὗς
πέρυσι Φερεκράτης ὁ ποιητῆς ἐδίδαξεν ἐπὶ Ληναίῳ.
Ἦ σφόδρα ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις γενόμενος

ἐγένετο, ἀπέβη. — ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας, si compararentur cum
rudibus. Loquendi hoc genus ὡς πρὸς τινὰ eximie illustravit
Iensius ad Lucian. Timon. 15.

§. 47. τῶν ἐν νόμοις — τετραμμένων. de legg. I. r. 625.
A. ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τίθραφθε νομικοῖς. — δίκαιον
αὐτὸν εἶναι — εἰ δέοι —. Suaderem δίκαιον ἀν' αὐτ., ni deter-
rent ea quae in Meletem. Crit. Spec. I. p. 55. protulit Schae-
ferus. Nam ut, quod ibi luculenter docuit vir eruditissimus,
in apodosi structurae huius hypotheticae indicat. ἦν particula
ἀν saepe caret, quidni item interdum infinitivus εἶναι? — οἷς
μήτε παιδεία ἐστὶ. Accuratius post δέοι foret εἶη, praesertim
quum mox inferatur εἶν. Sic tamen variatae orationis unus Xe-
nophon facile triginta praebebit exempla, quae colligere nunc
piget — οἷοίπερ οὗς πέρυσι Φερεκράτης — quales erant in
fabula quam superiore anno docuit Pherecrates in certamine
Lenaico. Ita haec explicuit Casaubon. ad Athen. V. p. 240.
Ed. Schw. Athenaeus l. I. ἐδιδάχθησαν οἱ Ἄγριοι ἐπ' Ἀριστίω-
νος ἀρχοντος (Ol. 89. 4.) — ἐπὶ Ληναίῳ. τὰ Ληναῖα dicuntur
et ὁ ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών. „Lenaicum enim fuit ambitus septus

ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι ἀγαπῆσαις ἀν εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτῳ καὶ Φρυγῶνδῳ, καὶ ἀνολοφύραι' ἀν ποθῶν τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν· νῦν δὲ τρυφᾶς, ὃ Σώκρατες διότι πάντες διδάσκαλοί εἰσιν ἀρετῆς, καθόσον δύνανται ἕκαστος, καὶ οὐδεὶς σοι φαίνεται.

in urbe, complectens vetustissimum Bacchi Lenaei templum, propter quod deinde theatrum exstructum est, in quo scenioia certamina committerentur.“ RÜHNKEN. in Auctar. Emendatt. ad Hesych. T. I. p. 999. — Ceterum hoc, ὃς πέρουσι Φερεικράτης ὁ π. ἐδίδαξεν ἐπὶ Ἀθηναίῳ, Protagoras, quum non superiore anno, sed puero adhuc Hippocrate Athenis fuisset (§. 5.), ex fama et auditione acceptum dicit. ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ — μισάνθρω. Cornarius: *Profecto si inter tales homines esses, quales in choro erant illi humanum genus odio habentes etc.* Atque ita reliqui intpp. haec ὥσπερ οἱ — μισ. ad praecedd. ἐν τοῖς τοιούτοις trahunt. Sed alii sunt ἀγχοιοι, alii μισάνθρωποι, neque in illa sermonis iunctura scribendum ὥσπερ sed οἰοίπερ fuit. Fabulae huius Pherecrateae plura extant apud Athenaeum et Scholiastem Aristophanis aliosque; de ipso eius argumento notatum nihil reperio. Igitur quantum assequi coniectura queam, rem ita institutam fuisse opinor a Pherecrate, ut chorum facerent homines non suae tantum rei publicae, sed omnium omnino hominum osores (μισάνθρωποι), qui, civitate sua relicta, quum inter feros immanesque homines secessissent, mox resipiscentes illam, unde abierant, societatem hominum civilemque vitam requirerent. Quorum exemplo Protagoras Socratem dicit eiulaturum desiderio vel pravisaimorum Athenis hominum. — Εὐρυβάτῳ καὶ Φρυγῶνδῳ. Aeschin. in Ctesiph. p. 527. Ἀλλ, οἱμαί, οὔτε Φρυγῶνδας οὔτε Εὐρύβατος οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο etc., ubi de utroque homine, quorum nomina ob insignem morum pravitatem in proverbium abiere, erudite egit Taylorus. Conf. Wessel. ad Diod. Fragm. l. IX. ed. Bip. T. IV. p. 308.

εἶθ' ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς τίς διδάσκαλος τοῦ ἐλ-
 p. 328 ληνίζειν, οὐδ' ἂν εἰς φανείη, οὐδέ γ' ἂν, οἶμαι,
 ἂν εἰ ζητοῖς, τίς ἂν ἡμῖν διδάξειε τοὺς τῶν χειροτε-
 χνῶν υἱεῖς αὐτὴν ταύτην τὴν τέχνην ἣν δὴ παρὰ
 τοῦ πατρὸς μεμαθήκασι, καθόσον οἴοσ' ἦν ὁ
 πατήρ καὶ οἱ τοῦ πατρὸς φίλοι ὄντες ὁμοτέχνοι,
 τούτους ἔτι τίς ἂν διδάξειεν, οὐ ῥάδιον οἶμαι εἶ-
 ναι, ᾧ Σώκρατες, τούτων διδάσκαλον φανῆναι.
 τῶν δὲ ἀπείρων παντάπασι ῥάδιον· οὕτω δὲ ἀρε-
 48. τῆς καὶ τῶν ἄλλων πάντων. Ἀλλὰ κἂν εἰ ὀλί-
 γον ἐστὶ τις ὅστις διαφέρει ἡμῶν προβιβᾶσαι εἰς

* 47. εἶθ' ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς — Nequē interrogandi vi po-
 situm h. l. est εἶτ' nec significare potest deinde, tum; nul-
 lum omnino locum hic habet. A Platone scripsum suspicor
 καὶ οὐδεὶς σοι φαίνεται εἶναι ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς etc. ὥσπερ
 enim sic solet ἀσυνδέτως adiungi. de rep. III. p. 413. D.
 Οὐκοῦν καὶ τρίτου εἶδους τοῦ τῆς γοητείας ἀμιλλαν ποιητέον
 καὶ θεατέον, ὥσπερ τοὺς πάλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύ-
 βους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ φοβεροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δειμά-
 τὰ τε κομιστέον καὶ εἰς ἠδονὰς αὖ μεταβλητέον. Conf. not. ad
 Plat. Theaetet. §. 76. — τίς ἂν ἡμῖν διδάξειε. „Pronomen
 ἡμῖν sonabit in gratiam nostram vel rogatu nostro: nisi forte
 aute διδάσκαλος sit ponendum.“ STEPHANUS. Eundem prono-
 minis usum cum vernacula frequentet, piget afferre exempla,
 quae innumera sunt apud utriusque sermonis scriptores.

47. ἢν δὴ παρὰ τοῦ πατρὸς μεμ. Expectabam ἢν ἤδη, cui
 opponebatur deinceps illud ἔτι. — καθόσον οἴοσ' ἦν ὁ πατ.
 sc. αὐτοὺς διδάσκειν. Minus accurate Cornar. quantum in eo
 pater praestabat. — τῶν δὲ ἀπείρων παντάπ., eorum, vero qui
 prorsus adhuc imperiti sunt, facile magistrum inventum iri,
 Miro ergo Cornarius ἀπείρων vertit infinitorum, Ficinus innu-
 merabilem.

§. 48. Ἀλλὰ κἂν εἰ ὀλίγον — διαφέρει — προβιβᾶσαι. Si

ἀρετὴν, ἀγαπητόν. Ὡν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἷς εἶναι
καὶ διαφερόντως ἀν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· νοῆ-
σαί τινα πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι
καὶ ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πράττομαι καὶ ἔτι
πλείονος, ὥστε καὶ αὐτῷ δοκεῖν τῷ μαθόντι. Διὰ
ταῦτα καὶ τὸν τρόπον τῆς πράξεως τοῦ μισθοῦ
τοιούτου πεποιήμαι· ἐπειδὴν γάρ τις παρ' ἐμοῦ
μάθῃ, εἴαν μὲν βούληται, ἀποδέδωκεν ὃ ἐγὼ
πράττομαι ἀργύριον· εἴαν δὲ μὴ, ἐλθὼν εἰς ἱερόν, ε.
ὁμόσας, ὅσου ἀν φησι ἀξία εἶναι τὰ μαθήματα,

quis antecellat in provehendo ad virtutem vel tantillum.
Gorg. §. 154. ἀλλὰ γὰρ μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ
ἐπιτρέπειν — οὐδὲν τούτων διέφερον ἐκείνοι. — νοῆσαι τινα. de
ter. VII. p. 523. E. Τί δέ; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρό-
τητα ἢ ὄψις ἄρα ἰκανῶς ὄρα καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει, ἐν μέσῳ
τινὰ αὐτῶν κῆσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτων; Frustra igitur Lysid. §. 14.
in verbis his, ὅταν βούλωνται αὐτοῖς τινα ἀναγνωσθῆναι ἢ γρα-
φῆναι, requirebam τι. — ἀξίως τοῦ μισθοῦ. De Protagora
Laert. IX, 52. πρῶτος μισθὸν εἰσεπράξατο μῖνας ἑκατὸν, ubi
vid. Menag. — ὥστε καὶ αὐτῷ δοκεῖν τῷ μαθ. Cornar. *propter*
etiam ipsi visum fuerit qui a me didicerit, itemque Ficinus,
ut ipsi discipuli iudicant, quasi legerint ὥστε καὶ αὐτῷ δ. τ.
μ. Neque tamen incommodum est hoc ὥστε, ita ut ipsi quo-
que discipulo videatur. Mox τοιούτου explicatur seqq. ἐπι-
δὴν γὰρ τις etc. quando quis ex me didicit, ubi voluerit, iam
numeravit ille quam exigo mercedem; sin minus, templum
ingressus iureiurando aestimat, quanto sibi pretio digna vide-
atur institutio, deinde persolvit. Sic recte habet hoc ἀπο-
δέδωκεν quamvis subsequente κατέθηκε, nec corrigendum ἀπέ-
δωκεν. — ἐλθὼν εἰς ἱερόν. Aeschin. in Timarch. p. 131. λαβὼν
εἰς τὴν αὐτοῦ χεῖρα τὰ ἱερά καὶ ὁμόσας μὴ λαβεῖν δῶρα —
εἰληφῶς ἠλέγχθη. Factis sacris aramye tenentes veteres iurasse,
satis est notum. — ὅσου ἀν φησι ἀξία εἶν. Scribi certe φησὶν
oportebat; sed soloeum utique hoc ὅσου ἀν φησι, pro quo

- τοσοῦτον κατέθηκε. Τοιοῦτόν σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ καὶ μῦθον καὶ λόγον εἴρηκα, ὡς διδασκτὸν ἀρετὴ καὶ Ἀθηναῖοι οὕτως ἠγοῦνται, καὶ ὅτι οὐδὲν θαυμαστὸν τῶν ἀγαθῶν πατέρων φαύλους υἱεῖς γενέσθαι καὶ τῶν φαύλων ἀγαθούς· ἐπεὶ καὶ οἱ Πολυκλείτου υἱεῖς, Παράλου καὶ Ξανθίππου τοῦδε ἠλικιῶνται, οὐδὲν πρὸς τὸν πατέρα εἰσὶ, καὶ ἄλλοι ἄλλων δημιουργῶν· τῶνδε
- d. δὲ οὐπὼ ἀξιὸν τοῦτο κατηγορεῖν ἔτι γὰρ ἐν αὐ-
49. τοῖς εἰσὶν ἐλπίδες· νέοι γάρ. Πρωταγόρας μὲν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτά ἐπιδειξάμενος ἀπεπαύσατο τοῦ λόγου, καὶ ἐγὼ ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκλημένος ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον ὡς ἐροῦντά τι,

Steph. reponi voluit ὅσου ἂν φῆ ἀξία, mihi reponendum videtur ὅσου ἂν φῆ οἱ ἀξία εἶν. — τῶν ἀγαθῶν πατέρων. Ald. πατέρων. Illud, quod reponendum Cornarius monuit, exhibet Bas. 2. — τῶνδε δὲ οὐπὼ ἀξ. τῶνδε ad praesentes Paralum et Xanthippum, ut semper pronom. ὅδε, refertur. Addit autem haec adolescentium gratiae captator propter illa, quae de iis supra Socrates dixerat §. 28. extr.

§. 49. καὶ ἐγὼ ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκλημένος — Ald. et Bas. 2. κεκλημένος, quod praeunte Cornario itemque Ficino correxit Stephanus. Iungenda autem haec iudicans Heusdius, ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκλημένος, vertit, et ego ita eius oratione captus, ut mihi diu etiam post aures deliniret, adhuc eum intuebar etc., comparato illo Menexeni loco p. 235. Β οὕτως ἑναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λίγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ἄτα, ὡς μόγις τετάρτη ἢ πέμπτη ἡμέρα ἀναμιμνήσκομαι ἑμαυτοῦ καὶ αἰσθάνομαι οὐ γῆς εἶμι. Cuiusmodi sensum significantius h. l. scriptor expressisset. Multo meo quidem iudicio aptius haec ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον trahentur ad seq. ἔβλεπον, praesertim quum utravis ratio ad sensum nihil fere discriminis faciat.

ἐπιθυμῶν ἀκούειν· ἐπειδὴ δὲ ἠσθόμην ὅτι τῶ
ὄντι πεπαυμένος εἶη, μόγις πως ἑμαυτὸν ὡς περ-
εὶ συναγείρας εἶπον βλέψας πρὸς τὸν Ἴπποκρά-
τη, ὦ παῖ Ἀπολλοδώρου, ὡς χάριν σοι ἔχω
ὅτι προὔτρεψάς με ὧδε ἀφικέσθαι. Πολλοῦ γὰρ
ποιοῦμαι ἀκηκόεναί αἶ ἀκήκοα Πρωταγόρου. Ἐγὼ
γὰρ ἐν μὲν τῶ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἠγούμην οὐκ
εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν, ἢ ἀγαθοὶ οἱ ἀγα-
θοὶ γίνονται, νῦν δὲ πέπεισμαι· πλὴν σμικρὸν
τί μοι ἐμποδῶν, ὃ δηλονότι Πρωταγόρας ῥαδίως
ἐπεκδιδάξει, ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδί-
δαξε. Καὶ γὰρ εἰ μὲν τις περὶ αὐτῶν τούτων
συγγένοιτο ὄτρωοῦν τῶν δημηγόρων, τάχ' ἂν καὶ p.329
τοιούτους λόγους ἀκούσειεν ἢ Περικλέους ἢ ἄλλου
τινὸς τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν· εἰ δὲ ἐπ' ἀνέροιτό τινα τι,
ὡς περ βιβλία οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι
οὔτε αὐτοὶ ἐρέσθαι, ἀλλ' εἴαν τις καὶ σμικρὸν
ἐπερωτήσῃ τι τῶν ῥηθέντων, ὡς περ τὰ χαλκεῖα
πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει, εἴαν μὴ
ἐπιλάβηται τις, καὶ οἱ ῥήτορες οὕτω σμικρὰ ἔρω-

49. ἄλλου τινος τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν — Lysias Or. XVII. p. 586. ἴσως τινὲς ὑμῶν — διὰ τὸ βούλεσθαι με ἄξιον εἶναι τινος ἠγούνται καὶ εἰπεῖν ἂν μᾶλλον ἑτέρου δύνασθαι. Id. Or. XXX. p. 862. οὐχ ὅταν τοὺς ἀδυνάτους εἰπεῖν καλῶζητε, ἀλλ' ὅταν παρὰ τῶν δυναμένων λέγειν δίκην λαμβάνητε. Demosth. Lep- tin. §. 129. οὗτός ἐστιν οὐδενὸς ἤττον, ἢ ἄνδρες Ἀθ., τῶν λεγόν- των δεινός εἰπεῖν, ubi viro summo iam non nova videbitur dictio δεινός εἰπεῖν pro δεινός λέγειν. — τί τῶν ῥηθέντων, eorum quae dicta sunt ab oratoribus istis. Perperam in marg. Steph., eorum quae dicta fuerunt a Protagora. — ἐὰν μὴ ἐπιλάβη-

50. τῆθεντες δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. Πρω-
 b. ταγόρας δὲ ὅδε ἱκανὸς μὲν μακροῦς λόγους καὶ
 καλοῦς εἰπεῖν, ὡς αὐτὰ δηλοῖ, ἱκανὸς δὲ καὶ
 ἐρωτηθεὶς ἀποκρίνεσθαι κατὰ βραχὺ καὶ ἐρόμενος
 περιμεῖναι τε καὶ ἀποδέξασθαι τὴν ἀπόκρισιν,
 ἃ ὀλίγοις ἐστὶ παρεσκευασμένα. Νῦν οὖν, ὦ Πρω-
 ταγόρα, σμικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν, εἰ

ταί τις, πῶς quis manum his vasis admovent. — δολιχὸν
 κατατείνουσι τοῦ λόγου. Male haec verbis adscripsi illis Gorg.
 159. νῦν γοῦν συχνοῦς τείνω τῶν λόγων quorum dispar est rati-
 o. Neque vero Stephano assentior δολιχὸν scribere iu-
 benti, quoniam h. l. substantivum requiratur; dici δολιχὸν
 τοῦ λόγου eadem metaphora qua diceretur σάδιον τοῦ λόγου,
 qualem etiam esse in verbo ἀναμετρεῖσθαι, quum de oratio-
 ne diceretur. Num quod dicitur κατατείνειν τὸν δρόμον, ideo
 etiam dici κατατείνειν τὸ σάδιον potuit? δολιχὸν τοῦ λόγου
 perinde dictum quidem iudico atque ἀμήχανον εὐδαιμονίας,
 χαλεπὸν τοῦ βίου. V. not. ad Theaetet. §. 82. ubi laudare
 neglexi Musgr. ad Soph. Antig. 1209.

§. 50. ὡς αὐτὰ δηλοῖ — Frequentissimo ex usu sunt for-
 mulae αὐτὸ δείξει, (res ipsa indicabit. Terent. Eun. IV, 3,
 16.) v. ad Hipp. Mai. §. 18.; αὐτὸ σημαίνει Eurip. Bacch. 974.
 αὐτὸ πρὸς λέγει Aristoph. Eqq. 204., in quibus modo τοῦτον
 (vel τὸ πρᾶγμα Aeschin. de fals. leg. p. 148.) addi, modo
 omitti, l. l. demonstravimus. Inde h. l. reponi Steph. voluit
 αὐτὸ, non ego. Nam ut Xenoph. Cyrop. VI, 1, 7. legimus,
 οὐκ οἶδα — εἰ τι δεῖ λόγων, ὅπου αὐτὰ τὰ ἔργα δείκνυσι τὸ
 κράτιστον, ubi scribi etiam αὐτὸ τὸ ἔργον potuit, ac Soph.
 Oed. Tyr. 341. ἤξει γὰρ αὐτὰ (res ipsa) κὰν ἐγὼ σιγῇ στέγω,
 omninoque αὐτὰ εἰ ταῦτα pro αὐτὰ εἰ ταῦτο singulis fere
 paginis occurrere constat, ita h. l., dum librorum MSS, testi-
 monia desunt, editorum auctoritate standum arbitror.

50. Νῦν οὖν — σμικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν. Plat.

μοι ἀποκρίναισι τόδε. Τὴν ἀρετὴν φησὶ διδασκτὸν εἶναι, καὶ ἐγὼ, εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ παιδοίμην ἂν, καὶ σοὶ πείθομαι. Ὁ δ' ἐθαύμασά σου λέγοντος, τοῦτό μοι ἐν τῇ ψυχῇ ἀποπλήρωσον. Ἐλεγες γὰρ, ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδῶ πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις, καὶ αὐ

Epist. VIII. p. 353. — σχεδὸν αἰεί τις σμικροῦ ἐπιδειξῆς εἶναι τὸ μὴ πάντα κατὰ νοῦν πράττειν. Xenoph. Hellen. IV, 1. 56, τίνας ἂν δίοιο μὴ οὐχὶ πάμπαν εὐδαίμων εἶναι; Eurip. Iphig. Aul. 41. καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδείξ μὴ οὐ μαίνεσθαι. Talia, opinor, obversabantur eruditissimo Matthiae, quum in Gramm. Gr. p. 769. μὴ in his deesse suspicaretur, in quo parum appendicem hanc attendit, εἴ μοι ἀποκρίναισι τόδε. Reiecto quod olim arridebat, πάντ' ἂν ἔχων εἴ μ. ἀ. τ., structuram ego resolvendam nunc puto intellecta ante haec πάντ' ἔχειν particula ὡς, quam alibi multo etiam durius reticeri ibid. docuit Matthiae §. 768. seq. In his igitur σμικροῦ τιος ἐνδείξ εἶμι ὡς πάντ' ἔχειν, nunc paullulum quid requiro ut omnia habeam, quum haec lateat sententia, νῦν οὖν πάντ' ἂν ἔχοιμι, recte subiunguntur seqq. εἴ μοι ἀποκρίναισι τόδε. — εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ παιδοίμην ἂν, καὶ σοὶ πείθ. Offensus vocula ἂν in protasi posita corrigendum olim putabam εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ, παιδοίμην ἂν καὶ σοί. Ὁ δὲ ἐθαύμ. Correctionis inanitatem mox exemplorum similitudo coarguit. Demosth. Leptin. §. 50. Οἰκοῦν αἰσχρὸν, εἰ μέλλοντες μὲν εὖ πάσχειν συκοφάντην ἂν τὸν ταῦτα λέγοντα ἠγοῖσθε cet. Plat. Menon. p. 98. B. ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἶδέναι (ὀλίγα δ' ἂν φαίην), ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ἂν οἶδα. Xenoph. Cyrop. III, 5, 56. Τοὺς δ' ἀπαιδευτοὺς παντάπασιν ἀρετῆς θαυμάζοιμ' ἂν, ἔφη, εἴ τι πλέον ἂν ὠφελήσειε λόγος καλῶς ῥηθείς εἰς ἀνδραγαθίαν cet. Non igitur poetarum propria haec est ratio. V. Schaefer. Melet. p. 51. — τοῦτό μοι ἐν τῇ ψυχῇ ἀποπλήρωσον, hoc, quod mancum quasi est in animo meo, plenum perfectumque redde. Discedunt enim haec a vulgari illa dictione, ἀποπληρεῖν s. ἀποπιμπλάναι τινα, .ε. τὴν ψυχὴν τιος, explere alicuius voluntatem. — καὶ αὐ πολλοῦ ἐν τοῖς λόγοις §. 36. exlr. 38. exlr. 41.

πολλαχοῦ ἐν τοῖς λόγοις ἐλέγετο ὑπὸ σοῦ ἡ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ ὀσιότης καὶ πάντα ταῦτα ὡς ἐν τι εἶη συλλήβδην, ἀρετή. Ταῦτ' οὖν αὐτὰ δῖελθέ μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ, πότερον ἐν μὲν τί ἐσιν ἡ ἀρετή, μόρια δὲ αὐτῆς ἐσιν ἡ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ ὀσιότης, ἢ ταῦτ' ἐσιν, ἃ νῦν

- d. δὴ ἐγὼ ἔλεγον, πάντα ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ ἐνὸς ὄντος. Τοῦτ' ἐσιν ὃ ἐτι ἐπιποθεῖ. Ἀλλὰ ῥᾶδιον τοῦτό γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνασθαι, ὅτι ἐνὸς ὄντος, τῆς ἀρετῆς, μόρια ἐσιν ἃ ἐρωτᾷς. Πότερον, ἔφην, ὥσπερ προσώπου τὰ μόρια μόρια ἐσι, σῶμα τε καὶ εἶς καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ὄτα, ἢ ὥσπερ τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια οὐδὲν διαφέρει τὰ ἕτερα τῶν ἑτέρων, ἀλλήλων καὶ τοῦ ὅλου, ἀλλ' ἢ μεγέθει καὶ σμικρότητι; Ἐκείνως μοι φαίνεται.
- e. ὦ Σώκρατες, ὥσπερ τὰ τοῦ προσώπου μόρια ἔχει πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ μεταλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι τούτων τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων οἱ μὲν ἄλλο, οἱ δὲ ἄλλο, ἢ

§. 51. ὥσπερ προσώπου τὰ μόρια μόρ. quomodo faciei partes sunt partes, quae eatenus vocantur partes quatenus inter se differunt. In hoc sensu nemini redundare videbitur posterius μόρια. Mox vellem ἀλλήλων τε καὶ τοῦ ὅλ. non sunt diversa alia ab aliis, tum inter se, tum a toto.

51. Πότερον οὖν — καὶ μεταλαμβάνουσιν — οἱ μὲν ἄλλο — Legitima haec est sermonis structura, μεταλαμβάνειν, μετέχειν, μεταδιδόναι τι, quae verba ubi genitivo iunguntur, subaudiendus est accusativus μέρος s. τι. V. nostra ad Sophist. §. 42. Schaefer. Melet. Crit. p. 20. sq. Ac de verbo quidem

ἀνάγκη, εἴανπερ τις ἐν λάβῃ, ἅπαντα ἔχειν; Οὐ-
 δαμῶς, ἔφη· ἐπεὶ πολλοὶ ἀνδρείοί εἰσιν, ἄδικοι
 δὲ, καὶ δίκαιοι αὖ, σοφοὶ δὲ οὐ. Ἔσι γὰρ καὶ
 ταῦτα μέρια τῆς ἀρετῆς, ἔφην ἐγὼ, σοφία τε καὶ
 ἀνδρεία; Πάντων μάλιστα δήπου, ἔφη, καὶ μέ- p. 330
 γιστόν γε ἢ σοφία τῶν μορίων. Ἐκασον δὲ αὐτῶν a.
 ἔσιν, ἦν δ' ἐγὼ, ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο; Ναί. Ἡ
 καὶ δύναμιν αὐτῶν ἕκασον ἰδίαν ἔχει, ὥσπερ τα
 τοῦ προσώπου· οὐκ ἔσιν ὀφθαλμὸς οἷον τὰ ὠτὰ
 οὐδ' ἢ δύναμις αὐτοῦ ἢ αὐτῆ, οὐδὲ τῶν ἄλλων
 οὐδέν ἔσιν οἷον τὸ ἕτερον οὔτε κατὰ τὴν δύναμιν
 οὔτε κατὰ τὰ ἄλλα ἄρ' οὖν οὕτω καὶ τὰ τῆς
 ἀρετῆς μέρια οὐκ ἔσι τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον, b.
 οὔτε αὐτὸ οὔτε ἢ δύναμις αὐτοῦ; ἢ δῆλα
 δὴ ὅτι οὕτως ἔχει, εἴπερ τῷ παραδείγματί
 γε ἔοικεν; Ἄλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει, ὧ Σώκρατες.

μεταλαμβάνειν ne plura congeramus, satis est tritae in iudi-
 ciis formulae admonere, μεταλαμβάνειν τὸ πέμπτον μέρος τῶν
 ψήφων, cui unum illud addo ex Demosth. in Neaer. p. 1348.
 ὀλίγας ψήφους μεταλαβῶν ἐκ πεντακοσίων ἀνδρῶν. Iam ut re-
 cte dicitur μεταλαμβάνειν τῆς ἀρετῆς, μέρος τι et μέρος ἄλλο
 τι, cur non item τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων μεταλαμβάνειν τι
 ἄλλο; Aut quid aliud est μεταλαμβάνουσι τούτων τῶν τῆς
 ἀρετῆς μορίων οἱ μὲν ἄλλο, οἱ δὲ ἄλλο, quam hoc, μεταλαμ-
 βάνουσι ταύτης τῆς ἀρετῆς οἱ μὲν ἄλλο μέρος, οἱ δ' ἄλλο;
 Ita, quod Stephanus coniecit, οἱ μὲν ἄλλου, οἱ δὲ ἄλλου, ne
 Graecum quidem existimo, non magis quam si quis dicat
 μεταλαμβάνειν s. μετέχειν μέρος τινός. — Mox Bas. 2. Ἐστὶ
 γὰρ οὖν καὶ ταῦτα μ. Crebro alias sic iunctis particulis (v.
 Porson. ad Eurip. Med, 585.) dubito tamen an locus sit in
 interrogatione. Porro pro ἀνδρείαν, quod edidit Steph., ite-

52. Καὶ ἐγὼ εἶπον· Οὐδὲν ἄρα ἐστὶ τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων ἄλλο οἷον ἐπισήμη οὐδ' οἷον δικαιοσύνη οὐδ' οἷον ἀνδρεία οὐδ' οἷον σωφροσύνη οὐδ' οἷον ὀσιότης. Οὐκ ἔφη. Φέρε δὴ, ἔφην ἐγὼ, κοινῆ σκεψώμεθα ποῖόν τι αὐτῶν ἐστὶν ἕκαστον. Πρῶτον μὲν τὸ τοιόνδε· ἢ δικαιοσύνη πρᾶγμα, τί ἐστὶν ἢ
- c. οὐδὲν πρᾶγμα; ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ· τί δὲ σοί; Καὶ ἐμοί, ἔφη. Τί οὖν, εἴ τις ἔροιτο ἐμέ τε καὶ σέ, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἶπετον δὴ μοι, τοῦτο τὸ πρᾶγμα ὃ ἄνομάσατε ἀρετὴ, ἢ δικαιοσύνη, αὐτὸ τοῦτο δίκαιόν ἐστιν ἢ ἀδίκον; Ἐγὼ μὲν ἂν αὐτῷ ἀποκριαίμην ὅτι δίκαιον· σὺ δὲ τί ἂν ψῆφον θεῖο; τὴν αὐτὴν ἐμοὶ ἢ ἄλλην; Τὴν αὐτὴν, ἔφη. Ἐστὶν ἄρα ἢ δικαιοσύνη τοιοῦ-
- d. τον οἷον δίκαιον εἶναι, φαῖν ἂν ἐγωγε ἀποκριόμενος τῷ ἐρωτῶντι· οὐκοῦν καὶ σὺ; Ναί, ἔφη.
53. Εἰ οὖν μετὰ τοῦτο ἡμᾶς ἔροιτο, Οὐκοῦν καὶ ὀσιότητά τινά φατε εἶναι; φαῖμεν ἂν, ὡς ἐγῶμαι. Ναί, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν φατε καὶ τοῦτο πρᾶγμα τι εἶναι; Φαῖμεν ἂν ἢ οὐ; Καὶ τοῦτο συνέφη.

Πότε-

rum hic et in seqq. saepius ex Ald. et Bas. 2, dedi ἀνδρείαν, in re incerta librorum fidem sequendum ratus. Vide tamen Schaeferi Meletem. Crit. p. 41. — Extrem. §. pro vulgato ἢ δηλαδὴ posui ἢ δηλαδὴ. Vide quae ad init. dial. adscriptimus.

§. 52. Οὐδὲν ἄρα — μορίων ἄλλο οἷον — Schol. γράφεται, οἷον ἐπισήμη· ἐν ἄλλῳ δὲ, μορίων ἀλλοίων. Vitiose. Non ita multo post pro εἶπετον Bas. 2, εἶπατον.

Πότερον δὲ τοῦτο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα φατε τοιοῦτον πεφυκέναι οἷον ἀνόσιον εἶναι ἢ οἷον ὄσιον; Ἀγανακτήσασίμ' ἂν ἔγωγ', ἔφην, τῷ ἐρωτήματι καὶ εἶποιμ' ἂν, Εὐφήμει, ὦ ἀνδρῶπε σχολῆ μέντ' ἂν τι ἄλλο ὄσιον εἴη, εἰ μὴ αὐτὴ γε ἡ ὀσιότης ὄσιον ἔσαι. Τί δὲ σύ; οὐχ οὕτως ἂν ἀποκρίναιο; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Εἰ οὖν μετὰ τοῦτ' εἶποι ἐρωτῶν ἡμᾶς, Πῶς οὖν ὀλίγω πρότερον ἐλέγετε; ἄρ' οὐκ ὀρθῶς ὑμῶν κατήκουσα; ἐδόξατέ μοι φάναι τῆς ἀρετῆς μόρια εἶναι οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἷον τὸ ἕτερον· εἶποιμ' ἂν ἔγωγε ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας; ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἶει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Πρωταγόρας γὰρ ὅδε p. 831 ταῦτα ἀπεκρίνατο, ἐγὼ δὲ ἡρώτων. Εἰ οὖν εἶποι, ἀληθῆ ὅδε λέγει, ὦ Πρωταγόρα; σὺ φῆς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον μόριον οἷον τὸ ἕτερον τῶν τῆς ἀρετῆς; σὸς οὗτος ὁ λόγος ἐσί; τί ἂν αὐτῷ ἀποκρίναιο; Ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁμολογεῖν. Τί οὖν, ὦ Πρωταγόρα, ἀποκρινούμεθα αὐτῷ 54. ταῦτα ὁμολογήσαντες, εἰάν ἡμᾶς ἐπανέρηται, Οὐκ ἄρα ἐστὶν ὀσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρᾶγμα, οὐ-

§. 53. Ἀγανακτήσασίμ' ἂν ἔγωγ', ἔφην — Sic Bas. 2. Stephanus hic, ut alibi saepius, revocato Aldinae vitio edidit ἔφην.

§. 54. Οὐκ ἄρα ἐστὶν ὀσιότης οἷον δίκ. εἶναι, πρᾶγμα. Haec ita inagenda, οὐκ ἄρα ἐστὶν ὀσιότης πρᾶγμα (τοιοῦτον) οἷον δίκαιον εἶναι. §. 52. οὐχ. ἔστιν ἄρα ἡ δικαιοσύνη τοιοῦτον οἷον

δὲ δικαιοσύνη οἶον ὅσιον, ἀλλ' οἶον μὴ ὅσιον· ἢ
 δ' ὀσιότης οἶον μὴ δίκαιον, ἀλλὰ δίκαιον ἄρα
 β. τὸδε ἀνόσιον; τί αὐτῷ ἀποκρινόμεθα; Ἐγὼ
 μὲν γὰρ αὐτὸς καὶ ὑπὲρ γε ἑμαυτοῦ φαίην ἂν
 καὶ τὴν δικαιοσύνην ὅσιον εἶναι καὶ τὴν ὀσιότητα
 δίκαιον, καὶ ὑπὲρ σοῦ δὲ, εἴ με ἐφῆς, ταυτὰ ἂν
 ταῦτα ἀποκρινόμεν, ὅτι ἦτοι ταυτὸν ἐστὶ δικαιο-
 τῆς ὀσιότητι ἢ ὅτι ὁμοιότατον, καὶ μάλιστα πάν-
 των ἢ τε δικαιοσύνη οἶον ὀσιότης καὶ ἢ ὀσιότης
 οἶον δικαιοσύνη. Ἄλλ' ὅρα εἰ διακωλύεις ἀπο-
 κρίνασθαι, ἢ καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτως. Οὐ πά-
 νυ μοι δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἀπλοῦν

δίκαιον εἶναι. Iam quum statim adiungi potuisset, ἀλλ' οἶον
 μὴ δίκαιον, praetermissum hoc subiicitur deinde, ἢ δ' ὀσιό-
 τῆς οἶον μὴ δίκαιον, neque hactenus de scripturae integritate
 dubitaverit quisquam, quamvis paullum discedat Ficini trans-
 latio haec, non ergo talis est sanctitas, ut res iusta sit, ne-
 que iustitia talis ut sancta, sed illa talis ut non iusta, haec
 ut non sancta. Proxima, licet manifesto vitiosa, sic tamen
 uti leguntur in Ed. Ald. et Bas. 2., tenenda putavi, donec
 veram lectionem tersiores asserant libri. Nam Stephanus
 unum ἀλλὰ expunxit, reliqua retinuit ita explicans in marg.,
 iustum igitur hoc est non sanctum s. sanctitatis expert, et
 addens, Ficinum ita interpretari quasi legerit ἀδικον ἄρα τὸ
 μὲν, τὸ δὲ ἀνόσιον. Interpretatur autem illé ita: iniusta ita-
 que illa, haec profana. Quem sensum quum ipsa flagitet
 argumentationis συνάφεια, non dubito quin scripserit Plato,
 ἀλλ' ἀδικον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον. In quibus eleganter omissum
 τὸ μὲν, hoc ἀλλὰ autem, quo facile carerem, tuetur tamen
 adhuc Edd. auctoritas. — δικαιοτῆς ὀσιότητι. Omissum in
 Steph. Thes. vocabulum δικαιοτῆς saepius etiam apud Xe-
 noph. legitur, ut Cyrop. VIII, 8, 13. Anab. II, 6, 26. Deiu-
 de Bas. 2. μάλιστα καὶ πάντων ἢ τε δικ.

εἶναι, ὥστε συγχωρῆσαι τὴν τε δικαιοσύνην ὅσιον
 εἶναι καὶ τὴν ὀσιότητα δίκαιον, ἀλλὰ τί μοι δο-
 κεῖ ἐν αὐτῷ διάφορον εἶναι. Ἀλλὰ τί τοῦτο δια-
 φέρει; ἔφη. Εἰ γὰρ βούλει, ἔσω ἡμῖν καὶ δικαιο-
 σύνη ὅσιον καὶ ὀσιότης δίκαιον. Μὴ μοι, ἦν δ' 55.
 ἐγώ· οὐδὲν γὰρ δεῖμαι τὸ, Εἰ βούλει, τοῦτο καὶ,
 Εἰ σοι δοκεῖ, ἐλέγχεσθαι, ἀλλ' ἐμέ τε καὶ σέ·
 τὸ δ' ἐμέ τε καὶ σέ τοῦτο λέγω οἰόμενος οὕτως
 τὸν λόγον βέλτις' ἂν ἐλέγχεσθαι, εἴ τις τὸ εἰ
 ἀφέλοι αὐτοῦ. Ἀλλὰ μέντοι, ἦ δ' ὅς, προσέεικε d.
 τι δικαιοσύνη ὀσιότητι καὶ γὰρ ὀτιοῦν ὀφροῦν
 ἀμνητέπη προσέεικε· τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι

§. 55. Μὴ μοι — Vid. not. ad §. 25. — οὐδὲν γὰρ δεῖ-
 μαι τὸ, Εἰ β. *Neque enim requiro, ut istud, si vis, (h. e.
 huiusmodi propositio, in qua ponitur formula ista) explore-
 tur redurguaturque etc.* Ad seqq. τὸ δ' ἐμέ τε καὶ σέ e prae-
 cedd. mente subaudiendum ἐλέγχεσθαι. Haec me et te dum
 dicat, *ipsum argumentationem (λόγον)* intelligere se dicit;
*illam sic optime exploratum iri, si quis illud si ex ea su-
 stulerit.* Duplicī haec correctione tentavit Cornarius, pro ἐλέγ-
 χεσθαι reponens λέγεσθαι, tum inter εἰ et ἀφέλοι inserens
 βούλει. Quorum prius convincere non attinet; speciosius est
 alterum, si quis in universum haec dicta existimet, εἴ τις τὸ
 εἰ ἀφέλοι αὐτοῦ. Nam cur tandem, si vel maxime λόγος ipse
 exploretur, a quavis absteineatur conditionali propositione?
 Veruntamen si hoc εἰ ad illa εἰ βούλει et εἴ σοι δοκεῖ retule-
 ris, ut, sublata inde vocula εἰ, relinquatur βούλει vel δοκεῖ
 σοι, *ponis, existimas*: hoc, opinor, dicit Socr., velle se
 utriusque ipsorum sententiam sine ulla conditione proferri.
 Atque, interposito isto βούλει, nescio quid languidi ignavi-
 que sententia habet, neque illud legit Ficinus, qui vertit,
cum conditio ista si ex eo tollitur.

55. τὸ γὰρ λευκὸν τ. μ. ἔσω ὅπη προσέεικε. Vulgatum in

ἔστιν ὅπη προσέειπε καὶ τὸ σκληρὸν τῷ μαλακῷ,
καὶ τὰλλα, ἃ δοκεῖ ἐναντιώτατα εἶναι ἀλλήλοις
καὶ ἃ τότε ἔφασκεν ἄλλην δύναμιν ἔχειν καὶ οὐκ
εἶναι τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον, τὰ τοῦ προσώπου
μόρια ἀμνηστέη προσέειπε καὶ ἔστι τὸ ἕτερον οἶον
e. τὸ ἕτερον· ὥστε τούτῳ γε τῷ τρόπῳ κὰν ταῦτα
ἐλέγχῃς, εἰ βούλοιο, ὡς ἀπάντ' ἔστιν ὅμοια ἀλ-
λήλοις· ἀλλ' οὐχὶ τὰ ὁμοίων τι ἔχοντα ὅμοια
δίκαιον καλεῖν, οὐδὲ τὰ ἀνόμοιόν τι ἔχοντα ἀνό-
μοια, κὰν πάνυ μικρὸν ἔχη τὸ ἀνόμοιον ἢ τὸ
56. ὅμοιον. Καὶ ἐγὼ Θαυμάσας εἶπον πρὸς αὐτόν,
Ἦ γὰρ οὕτω σοι τὸ δίκαιον καὶ τὸ ὄσιον πρὸς
ἀλλήλα ἔχει ὥστε ὁμοίων τι μικρὸν ἔχειν ἀλ-
λήλοις; Οὐ πάνυ, ἔφη, οὕτως· οὐ μέντοι οὐδὲ
αὐτὸς ὡς σύ μοι δοκεῖς οἶσθαι. Ἀλλὰ μὴν, ἔφην
ἐγὼ, ἐπειδὴ δυσχερῶς δοκεῖς μοι ἔχειν πρὸς τοῦ-
p. 332
a. το, τοῦτο μὲν ἐάσωμεν· τόδε δὲ ἄλλο ὧν ἔλεγες

Edd. ὁ μὴ πρὶ, pro quo ἔστιν ὅ,τι vel ἔστιν ἢ suasit Steph., mu-
tavi cum Schleierm. in ὅπη.

55. κὰν πάνυ μικρὸν ἔχη τὸ ἀνόμ. ἢ τὸ ὅμ. iuxta quoque
si paullulum admodum dissimile habent aut simile. Integram
hanc scriptoris manum integra praestat Ficini interpretatio
sic vertentis, si exiguum quiddam habent simile et dissimile.
Vulgo κὰν πάνυ μικρὸν ἔχη τὸ ὅμοιον quae ut scripta sunt,
non possunt non ad haec tantum pertinere, οὐδὲ τὰ ἀνόμοιόν
τι ἔχοντα ἀνόμοια, sensu praepostero. Locum sic redinte-
grandum viderat Schleierm., germana tum Ficini versione de-
stitutus.

§. 56. Ἦ γὰρ οὕτω — Sic Ald. et Bas. 2. Male Steph. Ἦ.
— Ἀφροσύνην τι καλ., ἔφην. Τούτῳ etc. Haec sic scripta ex-

ἐπισκεψόμεθα. Ἄφροσύνην τι καλεῖς; ἔφην· τούτῳ τῷ πράγματι οὐ πᾶν τούναντίον ἐστὶν ἡ σοφία; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Πότερον δὲ ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ ὠφελίμως, τότε σωφρονεῖν σοὶ δοκοῦσιν οὕτω πράττοντες, ἢ εἰ τούναντίον ἔπραττον; Σωφρονεῖν, ἔφη. Οὐκοῦν σωφροσύνη σωφρονοῦσιν; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν οἱ μὴ^b ὀρθῶς πράττοντες ἀφρόνως πράττουσι καὶ οὐ σωφρονοῦσιν οὕτω πράττοντες; Συνδοκεί μοι, ἔφη. Τούναντίον ἄρα ἐστὶ τὸ ἀφρόνως πράττειν

hibet Ald. et Bas. α. ἀφροσύνην τί καλεῖς ἔφην τούτῳ τῷ πράγματι, οὗ — ἡ σοφία; quae ita corrigi voluit Cornarius ἀφροσύνην τί καλεῖς, ἔφην; τοῦτο τὸ πᾶν τούναντίον ἐστὶν ἡ σοφία, insipientiam quid appellas? num hanc rem cuius in locum contrarium est sapientia? Certa et evidens est, quam dubitanter proposuit Stephanus, correctio, Τούτῳ τῷ πράγματι οὐ πᾶν τούναντίον ἐστὶν ἡ σοφία; qua tamen equidem in hoc loco non defungor. Nam post haec ἀφροσύνην τι (male Steph. quoque τί) καλεῖς; ἔφην ex Platonis consuetudine nemo non expectaverit statim illatum· Ναί, ἔφη, s. Ἐγώ γε, ἔφη, quod apparet quam facile scriba transmiserit. Gorg. §. 43. Σώμα που καλεῖς τι καὶ ψυχήν; Ἐ. Πῶς γὰρ οὐ; §. 109. ἐπισήμην που καλεῖς τι; Κ. Ἐγώ γε. Alcib. 1. p. 124. Β. Τί δὲ, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι καλεῖς τι ὅτου οὖν πράγματος; Α. Ἐγώ γε. Menon. p. 88. Α. Σωφροσύνην τι καλεῖς καὶ δικαιοσύνην — καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα; Μ. Ἐγώ γε. Ut centena alia mittam.

56. ἢ εἰ τούναντίον ἔπραττον, Neque imperfecto tempori in his est locus neque particulae εἰ, sed scribi debuit ἢ ὅταν τούναντίον πράττωσι vel ἢ τούναντίον πράττοντες. Porro his neutiquam congruit, quod respondetur, σωφρονεῖν, cuius loco subiici oportebat οὐκ, ἀλλ' οὕτω πράττοντες vel saltem οὕτω πράττοντες. Corrigendum itaque: ἢ τούναντίον πράττειν. Σωφρονεῖν, ἔφη.

- τῷ σωφρόνως; Ἔφη. Οὐκοῦν τὰ μὲν ἀφρόνως
 πρραττόμενα ἀφροσύνη πρραττεται, τὰ δὲ σωφρό-
 νως σωφροσύνη; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν εἴ τι ἰσχυρῶς
 πρραττεται, ἰσχυρῶς πρραττεται, καὶ εἴ τι ἀσθε-
 νεία, ἀσθενῶς; Ἐδόκει. Καὶ εἴ τι μετὰ τάχους,
 ταχέως, καὶ εἴ τι μετὰ βραδυτήτος, βραδέως;
 Ἔφη. Καὶ εἴ τι δὴ ὡσαύτως πρραττεται, ὑπὸ
 τοῦ αὐτοῦ πρραττεται, καὶ εἴ τι ἐναντίως, ὑπὸ
 57. τοῦ ἐναντίου; Συνέφη. Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστι τι
 καλόν; Συνεχώρει. Τούτῳ ἔστι τι ἐναντίον πλὴν τὸ
 αἰτχρόν; Οὐκ ἔστι. Τί δέ; ἔστι τι ἀγαθόν; Ἔστι.
 Τούτῳ ἔστι τι ἐναντίον πλὴν τὸ κακόν; Οὐκ ἔστι. Τί
 δέ; ἔστι τι ὄξύ ἐν φωνῇ; Ἔφη. Τούτῳ μὴ ἔστι τι ἐναν-
 τίον ἄλλο πλὴν τὸ βαρύν; Οὐκ, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ'
 ἐγὼ, ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐναντίων ἐν μόνον ἔστιν ἐναντίον
 d. καὶ οὐ πολλά; Συνωμολόγει. Ἴδι δὴ, ἦν δ' ἐγὼ,
 ἀναλογισώμεθα τὰ ὠμολογημένα ἡμῖν ὠμολο-
 γήκαμεν ἐν ἐνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι, πλείω δὲ μή;
 Ὡμολογήκαμεν. Τὸ δὲ ἐναντίως πρραττόμενον ὑπὸ
 ἐναντίων πρραττεσθαι; Ἔφη. Ὡμολογήκαμεν δὲ
 ἐναντίως πρραττεσθαι, ὃ ἂν ἀφρόνως πρραττηται,
 τῷ σωφρόνως πρραττομένῳ; Ἔφη. Τὸ δὲ σωφρό-
 νως πρραττόμενον ὑπὸ σωφροσύνης πρραττεσθαι,
 e. τὸ δὲ ἀφρόνως ὑπὸ ἀφροσύνης; Συνεχώρει. Οὐκ-
 οῦν, εἴπερ ἐναντίως πρραττεται, ὑπὸ ἐναντίου

§. 57. ὃ ἂν ἀφρόνως πρραττηται — Ald. et Bas. 2. πρρατ-
 τεται, quod, ut alia huiusmodi, tacite correxit Stephanus. —

πράττοιτ' ἄν; Ναί. Πράττεται δὲ τὸ μὲν ὑπὸ σωφροσύνης, τὸ δὲ ὑπὸ ἀφροσύνης; Ναί. Ἐναντίως; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ὑπὸ ἐναντίων ὄντων; Ναί, Ἐναντίον ἄρα ἐστὶν ἀφροσύνη σωφροσύνης; Φαίνεται. Μέμνησαι οὖν, ὅτι ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὁμολόγηται ἡμῖν ἀφροσύνη σοφία ἐναντίον εἶναι; Συνομολόγει. Ἐν δὲ ἐνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι; Φημί. Πότερον οὖν, ὡς Πρωταγόρα, λύσωμεν τῶν λό- 58. γων; τὸ ἐν ἐνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι, ἢ ἐκεῖνον ἐν p. 333 ὃ ἐλέγετο ἕτερον εἶναι σωφροσύνης σοφία, μόριον ^{a.} δὲ ἑκάτερον ἀρετῆς, καὶ πρὸς τῷ ἕτερον εἶναι καὶ ἀνόμοια καὶ αὐτὰ καὶ αἱ δυνάμεις αὐτῶν, ὡς περ τὰ τοῦ προσώπου μόρια; Πότερον οὖν δὴ λύσωμεν; Οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφοτέροι οὐ πάνυ μουσικῶς λέγονται· οὐ γὰρ συνάδουσιν οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλήλοις· πῶς γὰρ ἂν συνάδοιεν, εἴπερ γε ἀνάγκη ἐνὶ μὲν ἐν μόνον ἐναντίον εἶναι, πλείοσι δὲ μὴ, τῇ δὲ ἀφροσύνη ἐνὶ ὄντι σοφία b.

Paullo post Edd. Ἐναντίον ἄρα ἐστὶν ἀφ., inaudito voculae ἄρα positu.

§. 58. τὸ ἐν ἐνὶ μόνον ἐναντ. Omissum ante haec est τὸν, similiter ut toties ὁ μὲν omittitur ante ὁ δέ. Nam τὸ hoc recte habet. Phaedon. §. 93. ἄνπερ μείνη ἢδε ἢ οἴησις, τὸ ἀρμονίαν μὲν εἶναι σύνθετον πρᾶγμα etc. ubi conf. not. — Mox in his. οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφοτέροι οὐ πάνυ μουσικῶς λέγονται etc., lenem agnosco Sophistae irrisiōnem. qui supra §. 43. πάντα τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοσίας δεῖσθαι dixisset.

58. πλείοσι (Edd. πλείοσιν) δὲ μὴ. Ut ante §. 57. dixit, ὁμολογήκαμεν ἐν ἐνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι, πλείω δὲ μὴ, ita hic

ἐναντία καὶ σωφροσύνη αὐ φαίνεται; ἢ γὰρ, ὡς
 Πρωταγόρα, ἔφη ἐγώ, ἢ ἄλλως πως; Ὁμολό-
 γησε καὶ μάλ' ἀκόντως. Οὐκοῦν ἐν ἅν εἶη ἡ σω-
 φροσύνη καὶ ἡ σοφία; τὸ δὲ πρότερον αὐ ἐφάνη
 ἡμῖν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὀσιότης σχεδόν τι ταυ-
 59. τὸν ὄν. Ἴδι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ὡς Πρωταγόρα, μὴ
 ἀποκάμωμεν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ διασκεψώμε-
 θα ἄρα τί σοι δοκεῖ ἀδικῶν ἀνθρώπος σωφρο-
 6. νεῖν ὅτι ἀδικεῖ; Αἰσχυνοίμην ἂν ἐγώγ', ἔφη, ὡς
 Σώκρατες, τοῦτο ὁμολογεῖν· ἐπεὶ πολλοί γέ φα-
 σι τῶν ἀνθρώπων. Πότερον οὖν πρὸς ἐκείνους
 τὸν λόγον ποιήσωμαι, ἔφην, ἢ πρὸς σέ; Εἰ βού-
 λει, ἔφη, πρὸς τοῦτον πρῶτον τὸν λόγον δια-
 λέχθητι τὸν τῶν πολλῶν. Ἄλλ' οὐδὲν μοι δια-

quoque magis placeret πλείω, praesertim propter subsequē, in
 quibus uni ἀφροσύνη plura opponuntur σοφία et σωφροσύνη.
 Illud tamen et Ficinus expressit, pluribus vero nequaquam,
 atque res redit eodem. — ἢ γὰρ, ὡς Πρωτ. Non φαίνεται
 suppleverim, ut haec interrogatio ad postrema tantum, τῇ δὲ
 ἀφροσύνη — φαίνεται; pertineat, sed potius οὕτως ἔχει, s.
 οὕτω σοι δοκεῖ, sc. οὐ συναδεῖν τοὺς λόγους τούτους; In pro-
 ximis Ὁμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως male ὑποσημνήν Edd. post
 ὁμολόγησε habent. καὶ h. l. non copulat, sed auget vim vo-
 cis μάλα.

§. 59. ἐπεὶ πολλοί γέ φασι τ. ἀνθ. Refertur hoc ἐπεὶ ad
 praegressum ἐγώγ', q. d. *me pudere dico, nam multi qui-
 dem confitentur.* Sed ante πολλοί fortasse excidit art. οἱ,
 quam suspicionem movent seqq. πρὸς τοῦτον — τὸν λόγον δια-
 λέχθητι τὸν τῶν πολλῶν. — πότερον οὖν πρ. ἐκ. τ. λ. ποιήσω-
 μαι. Nonne aptius ποιήσωμαι, ut ante §. 58. πότερον οὖν —
 λύσωμεν τῶν λόγων? — τὸν τῶν πολλῶν. Prior articulus ope-

φέρει, εἰ μόνον σύ γε ἀποκρίνη, εἴτ' οὖν δοκεῖ σοι ταῦτα, εἴτε μή· τὸν γὰρ λόγον ἔγωγε μά-
 λις αἰξετάζω· συμβαίνει μέντοι ἴσως καὶ ἐμὲ
 τὸν ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἀποκρινόμενον ἀξετάζεσθαι.
 Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρω- d.
 ταγόρας· τὸν γὰρ λόγον ἠτιᾶτο δυσχερῆ εἶναι·
 ἔπειτα μέντοι συνεχώρησεν ἀποκρίνεσθαι. Ἴδι βο.
 δὴ, ἔφην ἐγὼ, ἐξ ἀρχῆς μοι ἀποκρίναι, ἡ δοκουσί-
 τινές σοι σωφρονεῖν ἀδικοῦντες; Ἔστω, ἔφην. Τὸ
 δὲ σωφρονεῖν λέγεις εὖ φρονεῖν; Ἔφην. Τὸ δ' εὖ
 φρονεῖν εὖ βουλευέσθαι ὅτι ἀδικοῦσιν; Ἔστω, ἔφην.
 Πότερον, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ εὖ πράττουσιν ἀδικοῦντες,
 ἢ εἰ κακῶς; Εἰ εὖ. Λέγεις οὖν ἀγαθὰ ἅττα εἶ-
 ναι; Λέγω. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ταῦτ' ἐσὶν ἀγα-
 θὰ ἢ ἐσὶν ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις; Καὶ ναὶ e.

rarum errore abest ab Ed. Steph. — εἴτ' οὖν δοκεῖ σοι ταῦτα.
 Imo ταῦτά, eudem quae modo.

59. συμβαίνει μέντοι ἴσως — accidit tamen, ut, dum al-
 terius sententiam accurate proferimus excutimusque, nostra
 quoque ipsorum appareat exploreturque. In his καὶ τὸν ἀπο-
 κρινόμενον Cornarius pronom. σὲ intercidisse iudicavit. Quasi
 non optime in universum loqueretur Socr. Nam τὸν ἀποκρι-
 νόμενον est τὸν αἰεὶ ἀποκρινόμενον. Ficinus antiquus: contigit
 tamen ex hoc et me interrogantem et respondentem exami-
 nari.

§. 60. Τὸ δ' εὖ φρονεῖν εὖ βουλευέσθαι — Certum est quod
 dubitanter suasit Steph. βουλευέσθαι pro vulgato βούλεσθαι,
 expressum illud etiam a Ficino: Bene autem sapere bene con-
 sultare in eo quod iniuste agunt. ὅτι autem cave mutes in
 ὅτι. §. 59. ἄρα τί σοι δοκεῖ ἀδικῶν ἀνθρώπος σωφρονεῖν ὅτι
 ἀδικεῖ;

μα Δί, ἔφη, κὰν μὴ τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμα
 61. ἦ, ἔγωγε καλῶ ἀγαθά. Καί μοι ἐδόκει ὁ Πρω-
 ταγώρας ἦδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν καὶ
 παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίνεσθαι. Ἐπειδὴ
 οὖν ἰώρων αὐτὸν οὕτως ἔχοντά, εὐλαβούμενος
 p. 334 ἡρέμα ἡρόμην, Πότερον, ἦν δ' ἔγώ, λέγεις, ὧ
 a, Πρωταγώρα, ἂ μὴδενὶ ἀνθρώπων ὠφέλιμά ἐστιν,
 ἦ, ἂ μὴδὲ τοπαράπαν ὠφέλιμα, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα σὺ ἀγαθὰ καλεῖς; Οὐδ' αὐμῶς, ἔφη, ἀλλ'
 ἔγωγε πολλὰ οἶδ' ἂ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελῆ
 ἐσι, καὶ σιτία καὶ ποτὰ καὶ φάρμακα καὶ ἄλ-

§. 61. παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρ. Proprie de milite
 in acie collocato usurpatum hoc παρατετάχθαι, h. l. aptissi-
 me positum de eo qui in certamen quasi compositus vide-
 tur, quo respondendi partes declinet, non assequor cur ita
 displicuerit Cornario, ut obtrudere Platoni verbum voluerit
 vix ullius exempli, παρατεταράχθαι, ad respondendum per-
 turbatus,

61. ἀλλ' ἔγωγε πολλὰ οἶδ' ἂ ἀνθ. Multifarie tentata haec
 meo quidem iudicio sana sunt prorsus. Quippe in his, ἂ
 ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελῆ ἐσι, vocula μὲν post ἀνθρώποις posita
 satis arguit, statim loquentis animo obversari quaedam homi-
 nibus opposita, quae deinceps inferuntur. ἵππους, βοῦς, κύν-
 νας, δένδρα. Quae si sic voluisset complecti, τὰ ἄλλα ζῶα
 καὶ τὰ φυτὰ, eadem fere sententia perspicue commodeque
 enunciari ita potuit: Ἐγὼ πολλὰ οἶδα ἂ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφε-
 λῆ ἐσι, καὶ σιτία καὶ ποτὰ καὶ φάρμακα καὶ ἄλλα μυρία,
 τοῖς δὲ ἄλλοις ζῴοις καὶ φυτοῖς ὠφέλιμα, ἢ τοῖς ἀνθρώποις
 ὠφέλιμα, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνωφελῆ. Nunc quum statim post re-
 rum noxiarum (ἀνωφελῶν) mentionem cogitatio subierit τῶν
 ὠφελίμων (utilium), haec continuo subiungens scriptor oratio-
 nem ita conformavit: Equidem multa novi quae hominibus
 quidem partim inutilia s. noxia sunt, ut alimenta, reme-

λα μυρία, τὰ δὲ γε ὠφέλιμα: τὰ δὲ ἀνθρώποις
 μὲν οὐδέτερα, ἵπποις δὲ· τὰ δὲ βουσί μόνον, τὰ
 δὲ κυσί, τὰ δὲ γε τούτων μὲν οὐδενί, δένδροις δὲ,
 τὰ δὲ τοῦ δένδρου ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὰ, ταῖς
 δὲ βλάταις πονηρά· οἶον καὶ ἡ κόπρος πάντων
 τῶν φυτῶν ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλ-

dia, alia innumera, partim utilia; alia quae hominibus non sunt utilia, sed equis, aut hominibus non nociva, sed equis. Quae postrema βραχυλόγως sic effert, τὰ δὲ ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα, ἵπποις δὲ, in quibus οὐδέτερα recte Steph. explicat nec inutilia nec utilia; ἀδιάφορα s. utentibus ab utilitate nocivae indifferentia intelligere vetant adiecta ἵπποις δὲ, propter quae nihil suppleri nisi ὠφέλιμα aut ἀνωφελεῖ potest, faciendum a lectore hoc totum suppletur ἢ ὠφέλιμα ἢ ἀνωφελεῖ. Ita his omnibus, πολλά ἂν ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελεῖ — τὰ δὲ γε ὠφέλιμα, opponuntur haec τὰ δὲ ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα, ἵπποις δὲ; illa autem, τὰ δὲ γε ὠφέλιμα non nisi his respondent, ἢ ἀνωφελεῖ ἔστι, ut post haec ἂν ἀνθρώποις μὲν intelligi possit τὰ μὲν atque sermo ita expleri, ἔγωγε πολλά οἶδα ἂν ἀνθρώποις μὲν τὰ μὲν ἀνωφελεῖ ἔστι — τὰ δὲ γε ὠφέλ. Sic §. 29. in his, δια τὸ ἠγεσθαι σε πολλῶν μὲν ἔμπειρον γεγονέναι, πολλά δὲ μεμαθηκέναι, τὰ δὲ αὐτὸν ἐξευρηκέναι, post πολλά δὲ suppleri potest τὰ μὲν. Xenoph. Cyrop. IV 5. 46. Ὄρατε γὰρ δὴ νυνὶ πρῶτον, ἵπποι ὅσοι ἡμῖν παρέειν, οἱ δὲ προσάγονται. Hellen. I. 2, 14. — οἱ αἰχμαλῶται — ᾤχοντο εἰς Δεκείλειαν, οἱ δ' εἰς Μίγαζα. Πλάτ. Gorg. §. 24. τὰ νεώρια ταῦτα καὶ τὰ τέχνη καὶ ἡ τῶν λιμένων κατασκευὴ ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς γέγονε, τὰ δ' ἐκ τοῦ Περικλέους. Conf. not. ad Theaetet. §. 66. Heusd. Specim. Crit. p. 75, sq. et de eodem Latino- rum usu Gronov. ad Liv. III. 37. 8. Denique voc. ἀνωφελῆς h. l. ut Latinum inutilis, per μείωσιν quandam noxium vel damnosum significat, quod declarant sqq. τὰ δὲ τοῦ δένδρου ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὰ, ταῖς δὲ βλάταις πονηρά. Xenoph. Hellen. I 7. 28. ἀναμνήσθητε ὡς ἀλγεινὸν καὶ ἀνωφελές ἦδη ἔστι. Mem. Socr. II, 6, 4. τί δὲ, ὅστις διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ χρηματίζεσθαι μηδὲ πρὸς ἕν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται ἢ ὁπόθεν αὐτὰς.

λομένης εἰ δὲ θέλοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλώνας ἐπιβάλλειν, πάντα ἀπόλλυσιν. Ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον τοῖς μὲν φυτοῖς ἅπασιν ἐστὶ πάγκαλον καὶ ταῖς θριξὶ πολειμώτατον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου, ταῖς δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἀρωγὸν καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι.

62. Οὕτω δὲ ποικίλον τί ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ παντοδαπὸν, ὥστε καὶ ἐνταῦθα τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ σώματος ἀγαθὸν ἐστὶ τῷ ἀνθρώπῳ, τοῖς δ' ἐντὸς ταυτὸ τοῦτο κἀκίσον, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἰατροὶ πάντες ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθενούσι μὴ χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἀλλ' ἢ ὅτι σμικροτάτῳ ἐν τούτοις οἷς μέλλει ἔδεσθαι, ὅσον μόνον τὴν δυσχέρειαν κατασβέσαι τὴν ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι ταῖς διὰ τῶν ῥινῶν γιγνομένην ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ

κερδανῆ; (οὐ δοκεῖ σοι οὗτος χαλεπὸς s. πανηρὸς φίλος εἶναι;) Ἄφεκτέον καὶ τούτου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· ἀνωφελέης γὰρ ἂν εἴη τῷ χρωμένῳ. Pariterque vocabulum ἄχρηστον usurpari, docuit Casaubon. ad Polyb. p. 1547. Conf. Xenoph. Oecon. 8, 4.

61. εἰ δὲ θέλοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους — Malim εἰ δ' ἐθέλοις, non propter subsequens ἀπόλλυσι pro ἀπόλλυσι ἂν vel ἀπολέσει, quae satis frequens modi in hac structura permutatio, sed propter adscripta illa Phaedoni §. 36. Quanquam codicum hic expectanda auctoritas. Statim post inepte Ficinus pro πάγκαλον vel legit vel legere sibi visus est πάγκαλον, quum vertit, oleum quoque arboribus omnibus herbisque maxime prodest.

§. 62. οἷς μέλλει ἔδεσθαι sc. ὁ ἀσθενῶν. Vid. not. ad §. 28. — ἐν τοῖς σιτίοις. Ficin. ad obsoniorum quorundam malevolentiam offensionem reiticiendam. Quasi legerit ἐν τισι σι-

ὄψοις. Εἰπόντος οὖν ταῦτα αὐτοῦ, οἱ παρόντες
 ἀνεθορύβησαν ὡς εὖ λέγοι. Καὶ ἐγὼ εἶπον, ὦ
 Πρωταγόρα, ἐγὼ τυγχάνω ἐπιλήσιμων τις ὢν
 ἄνθρωπος, καὶ ἐάν τις μοι μακρὰ λέγη, ἐπι- d.
 λανθάνομαι περὶ οὗ ἂν ἦ ὁ λόγος. Ὡςπερ οὖν,
 εἰ ἐτύχανον ὑπόκωφος ὢν, ᾧ οὐ ἂν χρῆναι, εἴ-
 περ ἐμελλές μοι διαλέγεσθαι, μείζον φθέγγε-
 σθαι ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους· οὕτω καὶ νῦν, ἔπει-
 δὴ ἐπιλήσιμον ἐπέτυχες, σύντεμνε μοι τὰς ἀπο-
 κρίσεις καὶ βραχυτέρας ποίει, εἰ μέλλω σοι ἔπε-
 σθαι. Πῶς οὖν κελεύεις με βραχέα ἀποκρίνε-
 σθαι; ἢ βραχυτέρά σοι, ἔφη, ἀποκρίνωμαι ἢ
 δεῖ; Μηδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ. Ἄλλ' ὅσα δεῖ, ἔφη; e.
 Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Πότερα οὖν ὅσα ἐμοὶ δοκεῖ δεῖν
 ἀποκρίνεσθαι, τοσαῦτά σοι ἀποκρίνωμαι, ἢ ὅσα
 σοί; Ἀκήκοα γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι σὺ οἶσθ' εἴ 63.
 καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλον διδάξαι περὶ τῶν αὐτῶν
 καὶ μακρὰ λέγειν, ἐὰν βούλη, αὐτως ὥστε τὸν
 λόγον μηδέποτε ἐπιλιπεῖν, καὶ αὖ βραχέα οὐ-
 τως ὥστε μηδένα σου ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν. Εἰ
 οὖν μέλλεις ἐμοὶ διαλέγεσθαι, τῷ ἑτέρῳ τρόπῳ p. 335
 a.

τίοις — ὡς εὖ λέγοι, quam egrègè diceret, h. e. ὅτι οὕτως εὖ
 λέγει. V. ad Phaedon. §. 1. 3. extr.

62. ἢ βραχυτέρά σοι — ἀποκρίνωμαι. Ità Steph. In Ald.
 et Bas. g. legitur vitiose, ἀποκρίνομαι.

§. 63. Ἀκήκοα γοῦν, ἦν δ' ἐγώ — In artificijs Sophista-
 rum hoc fuit, Tisiæ Gorgiaeque inventum, οἱ συζητούντες τε
 λόγων καὶ ἀπὸ τῆρα μήτην περὶ πάντων ἀνθρώπων. Phaedr. §. 113.

- χρῶ πρός με, τῆς βραχυλογίας. ὦ Σώκρατες,
 ἔφη, ἐγὼ πολλοῖσι ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικώ-
 μιν ἀνθρώποις, καὶ εἰ τοῦτο ἐποίουν ὃ σὺ κε-
 λεύεις, ὡς ὁ ἀντιλέγων ἐκέλευέ με διαλέγεσθαι,
 οὕτω διελεγόμην, αὐθενὸς ἂν βελτίων ἐφαινόμην
 οὐδ' ἂν ἐγένετο Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἑλλη-
 64. σι. Καὶ ἐγὼ, ἔγνων γὰρ ὅτι οὐκ ἤρρεσεν αὐτὸς
 αὐτῷ ταῖς ἀποκρίσεσι ταῖς ἐμπροσθεν καὶ ὅτι
 οὐκ ἐφελήσοι ἐκὼν εἶναι ἀποκρινόμενος διαλέγε-
 b. σθαι, ἠγησάμενος οὐκέτι ἐμὸν ἔργον εἶναι παρεῖ-
 ναι ἐν ταῖς συνουσίαις, Ἄλλὰ τοι, ἔφη, ὦ Πρω-
 ταγόρα, οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω παρὰ τὰ σοὶ
 δοκοῦντα τὴν συνουσίαν ἡμῖν γίγνεσθαι, ἀλλ'
 ἐπεὶ δὲ σὺ βούλη διαλέγεσθαι ὡς ἐγὼ δύναμαι
 ἐπεσθαι, τότε σοὶ διαλέξομαι. Σὺ μὲν γὰρ, ὡς
 λέγεται περὶ σοῦ, φῆς δὲ καὶ αὐτὸς, καὶ ἐν μα-
 κρολογία καὶ ἐν βραχυλογία οἷός τ' εἶ συνουσίας
 c. ποιεῖσθαι· σοφὸς γὰρ εἶ· ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦ-
 τα ἀδύνατος· ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν οἷός τ' εἶναι. Ἄλλὰ

Conf. Gorg. §. 7. — πρὸς με. Sic Ald. et Bas. 2., neque hoc
 iam sine librorum assensu mutem ego in πρὸς ἐμὲ, ut feci
 Charmid. §. 1. locisque aliis. — De structura in seqq., καὶ
 εἰ τούτο ἐποίουν ὃ σὺ κ., ὡς ὁ ἀντιλέγων cet., vid. notata ad
 Sophist. §. 52.

§. 64. ἠγησάμενος οὐκέτι ἐμὸν ἔργ. εἶν. Suspicionem ante οὐ-
 κέτι intercidisse οὖν. Suspicionem probabunt Platonis stilo
 assueti.

64. ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύνατος — Miror hic Ste-
 phani iudicium conitientis πρὸς τὰ μακρὰ, alioquin subau-

σὲ ἔχρῃν ἡμῖν συγχωρεῖν τὸν ἀμφοτέρω δυνάμενον,
 ἵνα συνουσία ἐγίγνετο· νῦν δὲ, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεις
 καὶ ἐμοί τις ἀσχολία ἐστὶ καὶ οὐκ ἂν οἴοιςτ' εἶην
 σοι παραμεῖναι ἀποτείνοντι μακροὺς λόγους, ἐλ-
 θεῖν γὰρ ποί με δεῖ, εἶμι· ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν
 ἴσως οὐκ ἀνδῶς σου ἤκουον. Καὶ ἅμα ταῦτα 65.
 εἰπὼν ἀνίσταμην ὡς ἀπιῶν, καὶ μου ἀνισταμένου
 ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ, d.
 τῇ δ' ἀριστερᾷ ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος τούτου·
 καὶ εἶπεν, Οὐκ ἀφήσομέν σε, ὦ Σώκρατες. Ἐάν
 γὰρ σὺ ἐξέλθῃς, οὐχ ὁμοίως ἡμῖν ἔσονται οἱ
 διάλογοι. Δέομαι οὖν σου παραμεῖναι ἡμῖν· ὡς
 ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐνός ἡδῖον ἀκούσαιμι ἢ σοῦ τε καὶ
 Πρωταγόρου διαλεγομένων. Ἀλλὰ χάρισαι ἡμῖν

diendum fore infinitivum aliquem. Neutrum verum, sed ut dicitur aliquis δύνασθαι τι, ita τοῦτο δυνατός ἂν. Politic. p. 295. B., ita h. l. τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύνατος. Similia sunt Aristot. Rhet. 2, 13. πάντα προφοβητικός, Lysiae in Philon. p. 869. οὐχ ἔν τι μόνον, ἀλλὰ πάντα τολμηρός. Eurip. Iphig. Aul. 1255. συνετός τὰ οἴκτρα, quaeque dedit ad Sophocl. Antig. iv. 788. Musgräv. Conf. Matthiae Gramm. Gr. p. 444. — ἐπεὶ ἰβουλόμην ἂν eta, facultas mihi deest, non voluntas, nam vellem me posse.

64. συγχωρεῖν τὸν ἀμφοτέρω δυνάμενον. — Ald. et Bas. 2. συγχωρεῖ τὸν ἀμφοτέρον δυνάμενα, quod sic correxit Cornarius, συγχωρεῖν τὸν ἀμφοτέρον δυνάμενον. Nos Stephani scripturam tenuimus. — ἵνα συνουσία ἐγίγνετο. V. Matthiae Gramm. Gr. p. 738.

§. 65. τῇ δ' ἀρ. ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος τ. Ald. τὰ τριβ. Bas. 2. τοῦ τρίβ., unde restitui neglectum a Stephano articulum.

- πᾶσι. Καὶ ἐγὼ εἶπον, ἦδη δὲ ἀκροήκειν ὡς ἐξιῶν,
 Ω παῖ Ἰππονίου, αἰ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλο-
 σοφίαν ἀγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φιλοῦ-
 ὥστε βουλοίμην ἐν χαρίζεσθαι σοι, εἴ μου θυ-
 νατὰ θεοιο· νῦν δ' ἐστὶν ὡς περὶ ἀν εἰ θεοιοῦ μου,
 Κρίσωνι τῷ Ἰμεραίῳ δρομεὶ ἀκμάζοντι ἔπεσθαι,

65. αἰ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἀγαμαι — *Semper quidem ego tuam admiror discendi cupiditatem, sed nunc quoque laudo eam amoque.* In his nempe offendit praesens hoc ἀγαμαι, quamvis eius loco poni ἠγάσθην vel ἠγάμην poterit. Ut Xenoph. Sympos. 8, 8. Αἰ μὲν οὖν ἔγωγέ ἠγάμην τὴν σὴ φύσιν, νῦν δὲ καὶ παλὸν μᾶλλον etc. Themisth. Orat. XI. p. 147. B. καὶ δὴτα ἐγὼ — ἀλλὰ τε, ἠγάσθην πολλάκις τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, ἀτὰρ οὖν καὶ τοῦτο θαυμαστῶς ἀγαμαι καὶ ἐπαινῶ. Quae loca cum aliis attulit in Specim. Crit. Heusdius p. 70. qui tamen quod ἠγάμαι conici posse putavit ex Ficini versione, *tuam semper philosophiam admiratus sum*, absouam finxit formam ἠγάμαι pro ἠγάσμαι, quod ne ipsum quidem usquam reperias.

65. Κρίσωνι τῷ Ἰμεραίῳ δρομεὶ — *σταδιοδρόμος* cursu is vicit certamine Olympico Ol. 83. 84. 85. V. Diod. Sic. XII. c. 5. 23. 29. Dionys. Hal. Ant. Rom. XI. init. Pausan. V. 23. Quem nemo confundet cum Crisote Himeraeo eo quicum Alexandrum cursu contendisse scribit Plutarchus de Adul. et Am. Discr. p. 38. E. — τῶν δολιχοδρόμων, τῶν Schol. δολιχοδρόμοι ἐστὶν οἱ τὸν δόλιχον τρέχοντες (XXIV. stadiorum spatium duodecies ultrā citroque certando emittentes. V. Schol. ad Pindar. Ol. III. 38. Suid. v. δόλιχος et διάυλος. Quamquam in spatii longitudine differunt veteres. V. Schneid. Lex. h. v.), οὗ αἰτία ἦδε· δερμακήμεκες ἐξ Ἀραβίας ἐφοίτων εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν πολεμικῶν ἀγγελοι, καὶ ἀπείρητο αὐτοῖς ἰππευεῖν, ἀλλ' αὐτοεργοῖς εἶναι τοῦ δρόμου. Τὸ αἰ εὖν ἐν βραχεί τῆς ἡμέρας διαδραμεῖν σταδία, ἀπόσα ὁ δόλιχος, δρομακήμεκας ἐργάζεται καὶ ἐγυμναζέσθαι ἐν τῷ πολέμῳ. Ἰμεροδρόμοι δὲ οἱ τὰς βασιλικὰς διατάξεις ταχύτατα διακογόμενοι. *Cursores* hi sunt ἡμερο-

ἢ τῶν δολιχοδρόμων τῶ ἢ τῶν ἡμεροδρόμων δια- p. 336
 θεῖν τε καὶ ἔπεισθαι· εἴποιμι ἄν σοι, ὅτι πολὺ^a
 σοῦ μᾶλλον ἐγὼ ἐμαυτοῦ δέομαι θεύσι τούτοις
 ἀκολουθεῖν, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι· ἀλλ' εἴ τι
 δέη θεάσασθαι ἐν τῷ αὐτῷ ἐμέ τε καὶ Κρίσωνα
 θεόντας, τούτου δέου συγκαθεῖναι· ἐγὼ μὲν γὰρ
 οὐ δύναμαι ταχὺ θεῖν, οὗτος δὲ δύναται βρα-
 δέως. Εἰ τοῦν ἐπιθυμεῖς ἐμοῦ καὶ Πρωταγόρου
 ἀκούειν, τούτου δέου, ὥσπερ τοπρῶτόν μοι ἀπε-
 κρίνατο διὰ βραχέων καὶ αὐτὰ τὰ ἐρωτώμενα,
 οὕτω καὶ νῦν ἀποκρίνεσθαι. Εἰ δὲ μὴ, τίς ὁ
 τρόπος ἔσται τῶν διαλόγων; Χωρὶς γὰρ ἔγωγ'^b
 ᾠμν εἶναι τὸ συνεῖναι τε ἀλλήλοισ διαλεγομέ-

ἡμεροδρόμοι, *ingens die uno spatium cursu emelientes* Liv. 31, 24. Qui etiam *δρομοκῆρυκες*, ut videtur, et *ἡμεροσκόποι* dicti. V Duker. ad Liv. 4. l. Pervulgatum autem non in Persis modo, sed in Graecia etiam fuit hoc genus tabellariorum, ut unaquaeque civitas huiusmodi habuisse cursores videatur. V. Bos. ad Nep. Milt. 4. Quorum, unus Phidippides (v. Wessel. ad Herodot. VI, 105.) biduo Athenis Lacedaemonem MXXL stadia, alii uno die MCC stadia cucurrisse narrantur. Plin. Hist. Nat. VII, 20. Steph. Schediasm. VI, 2. Lips. Epist. Cent. ad Ital. et Hisp. LIX. — *διαθεῖν*, *cursu certare*. Plutarch. II. p. 58. E. *διαθεῖν πρὸς Ἀλέξανδρον*. Quam certandi significationem τῆς *δια* in compositis verbis certatim illustrant eruditi. Vid. quos laudavit Herm. ad Viger. p. 811. — *συγκαθεῖναι* sc. *ἑαυτόν*. ut Theaetet. §. 65. *ἀλλ' ἴλεω τῆ διανοία συγκαθεῖς ὡς ἀληθῶς σκέψη*, tibi vid. not. Aristot. Hist. Anim. V, 2. *Ὀχεύεται μὲν ἡ θήλεια συγκαθεῖσα καὶ διαβαίνουσα*. Et conf. virum in paucis eruditum, Lobeckium ad Soph. Ai. v. 842.

65. Χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ᾠμν εἶναι — H. e. ἄλλο μὲν ἔγωγ' ᾠμν εἶναι τὸ συνεῖναι ἀλλήλοισ διαλεγομένους, ἄλλο δὲ τὸ δη-

66. νους καὶ τὸ δημηγορεῖν. Ἄλλ' ὀρέῳς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας ἀξιῶν αὐτῷ τε ἐξεῖναι διαλέγεσθαι ὅπως βούλεται καὶ σοὶ ὅπως ἂν αὖ σὺ βούλη. Ὑπολαβὼν οὖν ὁ Ἄλκιβιάδης, Οὐ καλῶς λέγεις, ἔφη, ὦ Καλλία· Σωκράτης μὲν γὰρ ὅδε ὁμολογεῖ μὴ μετεῖναι οἱ μακρολογίας καὶ παραχωρεῖ Πρωταγόρα τοῦ δὲ διαλέγεσθαι οἷός τ' εἶναι καὶ ἐπίσασθαι λόγον

μηγορεῖν. Soph. Oed. Col. 808. χωρὶς τὸ τ' εἰπεῖν πολλά καὶ τὸ καίρια. Aristoph. Thesmoph. 10. M. Οὐ φησὶ σὺ χεῖναι μ' οὐτ' ἀκούειν οὐδ' ὀρεῖν. E. Χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου ὅτιν ἡ φύσις, τοῦ μὴτ' ἀκούειν μὴδ' ὀρεῖν, εὐ ἴσθ' ὅτι. Platon. Euthyd. §. 43. ἐνταῦθα γὰρ δὴ χωρὶς μὲν ἡ ποιοῦσα τέχνη, χωρὶς δὲ ἡ χρωμένη διήρηται τοῦ αὐτοῦ πέρι.

§. 66. Ἄλλ' ὀρέῳς, ἔφη, ὦ Σώκρ. — ἔφη hoc quum non alio trahi nisi ad Calliam queat, non opus inserere, quod inseri post ἔφη (imo post ὦ Σώκρατες) Cornarius voluit, ὁ Καλλίας, quamvis id reddiderit Ficinus: *Vides, o Socrates, inquit Callias.* Haec ἀλλ' ὀρέῳς per se sententiam efficiunt, ut Xenoph. Cyrop. IV, 5. 45. Ἄλλ' ὀρεῳτε, ἔφη, ὑμεῖς ἡμεῖς μὲν γὰρ διεφυλάξαμεν ὑμῖν ταῦτα etc. Hieron. I, 16. ἀλλ' ὀρέῳς, ἐκείνῳ γ' οὐκ ἂν ἔτι πείσαις ἀνδρώπων οὐδένα etc. in quo corrigendo miris modis laborarunt Editores. Aristoph. Pac. 330. X. οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσασμεν τί σε. Ter. Ἄλλ' ὀρεῳτ', οὐπω πέπαυσθε. Quibus geminum illud ὀρέῳς vel ὀρεῳτε, modo orationi praemissum, modo interpositum. Eurip. Bacch. 315. ὀρέῳς; σὺ χαίρεις, ὅταν ἐφισῶσιν πύλαις πολλοί, τὸ Πενθέως δ' ὄνομα μεγαλήνη πόλις κακῆνος, οἶμαι, τέρεπται τιμώμενος. Orest. 581. ὀρέῳς; Ὀδυσσεῖος ἄλοχον οὐ κατέκτανε Τηλέμαχος. οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν, ubi vid. Porson. Quibus locis dubito an opus fuerit interrogandi signo. Aristoph. Thesmoph. 490. ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὀρεῳτ', Ευριπίδης, et mox 496. ταῦθ', ὀρέῳς, οὐδεπώποτ' εἶπεν.

τε δοῦναι καὶ δέξασθαι θαυμάζοιμ' ἂν εἴ τω c.
 ἀνθρώπων παραχωρεῖ. Εἰ μὲν οὖν καὶ Πρωτα-
 γόρας ὁμολογεῖ φαυλότερος εἶναι Σωκράτους δια-
 λεχθῆναι, ἐξαρκεῖ Σωκράτει· εἰ δὲ ἀντιποιεῖται,
 διαλεγέσθω ἐρωτῶν τε καὶ ἀποκρινόμενος, μὴ ἐφ'
 ἐκείνῃ ἐρωτήσῃ μακρὸν λόγον ἀποτεινών, ἐκκρού-
 ων τοὺς λόγους καὶ οὐκ ἐθέλων δίδόναι λόγον,

66. θαυμάζοιμ' ἂν εἴ — παραχωρεῖ. De indicat. hoc
 παραχωρεῖ legitime post θαυμάζοιμ' ἂν villato vid. not. ad
 Gorg. §. 15. Igitur haec ratio Reiskium, quum in Lysiae Or.
 XXII. p. 724. καίτοι πῶς ἂν οὐ θαυμαστὸν εἴη, εἰ περὶ τῶν
 αὐτῶν ἀμαρτημάτων δικάζοντες μᾶλλον ἐπιθυμεῖτε παρα
 τῶν ἀγνωμέτων δίκην λαμβάνειν; de suo posuit ἐπεθυμέετε. —
 Quod statim post legitur ἐξαρκεῖ, futuro tempore acceperim
 pro ἐξαρκέσει. Hoc autem quum Socrati satis fore dicit
 Alcibiades, ex suo ipsius ingenio de illo eum existimare
 apparet.

66. ἐκκρούων τοὺς λόγους — eludens argumenta iisque
 fraudulenter se subtrahens. Plutarch Sympos. IV, 5. p. 169.
 E. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐξέφη, βουλομένων τιῶν ἀντικατατείνειν,
 τὸν ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ καλλίστρατος ἔφη etc. Demosth.
 adv. Boeot. p. 1021. Reisk. Ἰν' ὡςπερ καὶ πρότερον ἔνδεκα ἔτη
 διήγαγε κακουργῶν, οὕτω καὶ τὰ νῦν ἀποδιαιτηθέντα μου λύ-
 σασ ἐξ ἀρχῆς με συκοφαντῇ καὶ τὴν δίκην ταύτην ἐκκρούῃ. ibi-
 demque μοχ ταύτην τοίνυν τὴν πρόκλησιν οὐ διεξάμενος, ἀλλ'
 ἐιδερεύων με καὶ τὴν δίκην ὅτι πλεῖστον χρόνον ἐκκρούειν βουλομέ-
 νος κατηγορήσει etc. In Mid. ed. Spald. p. 44. οὐδέπω καὶ
 τήμερον εἰσελθεῖν δεδύνημαι· τοσαύτας τέχνας καὶ σιγήσεις οὐ-
 τος εὐρέσκων ἐκκρούει. Neque dubito quin Theaetet. §. 30.
 in his, ἥδη ἂν — συνελθόντες σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην
 ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν, melior liber prae-
 biturus aliquando sit ἐξεκρούομεν. Vox ducta a pugilatu, cu-
 ius proprium κρούειν. de r-p. IV p. 422. B. Οὐδ' εἰ ἐξείη —
 ὑποφύγοντι (τῷ πύκτῃ) τὸν πρότερον αἰεὶ προσφερόμενον ἀνα-
 στρέφοντα κρούειν etc. — οὐκ ἐθέλων δίδόναι λόγον. Non male Fi-

- ἀλλ' ἀπομυκύνων, ἕως ἀν' ἐπιλάθωνται· περὶ
 d. ὅτου τὸ ἐρώτημα ἦν οἱ πολλοὶ τῶν ἀκουόντων·
 ἐπεὶ Σωκράτει γε ἐγὼ ἐγγυῶμαι μὴ ἐπιλήσεσθαι,
 οὐχ' ὅτι παίζει καὶ φησιν ἐπιλήσμων εἶναι. Ἐμοὶ
 μὲν οὖν δοκεῖ ἐπεικέστερα Σωκράτης λέγειν. Χρὴ
 γὰρ ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαίνεσθαι.
67. Μετὰ δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡς ἐγῶμαι, Κριτίας
 ἦν ὁ εἰπὼν, ὦ Πρόδικε καὶ Ἰππία, Καλλίας μὲν
 δοκεῖ μοι μάλα πρὸς Πρωταγόρου εἶναι· Ἀλκιβιά-
 δης δὲ αἰὲ φιλόνηκός ἐστι πρὸς ὅστι ἀν' ὀρμήσῃ.
- e. Ἡμᾶς δὲ οὐδὲν δεῖ συμφιλονεικεῖν οὔτε Σωκράτει
 οὔτε Πρωταγόρᾳ, ἀλλὰ κοινῇ ἀμφοτέρων δεῖσθαι
 p. 337 μὴ μεταξὺ διαλυῖσθαι τὴν συνουσίαν. Εἰπόντος
 ἄ. δὲ αὐτοῦ ταῦτα, ὁ Πρόδικος, Καλῶς μοι, ἔφη,

cinus vertit *occasionem interciperere disputandi*. Xenoph. Hellen. I. 1. 28. εἰ δὲ τις ἐπικαλοῖη τι αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χεῖρηναι δίδόναι. V. 2. 20. Λεχθέντων δὲ τούτων, ἐδίδσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς συμμάχοις λόγον καὶ ἐκέλευον συμβουλευεῖν etc. — οὐχ' ὅτι παίζει καὶ φ. *quamvis iocetur* etc. Quae vularum οὐχ' ὅτι significatio latuit h. l. Stephanum. Vid. nota ad Lysid. §. 37.

§. 67. ὦ Πρόδικε καὶ Ἰππία — Addito τε §. 52. 68. 70, 104. ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες. Lachet. init. et p. 179. B. 189. D. ὦ Νικία τε καὶ Λάχης. Phaedon. §. 59. 91. 92. 146. ὦ Σιμμία τε καὶ Κίβης. de legg. I. p. 635. E. ὦ Κλεινία τε καὶ Λακεδαιμόνιε ξένη. Ibid. III. p. 702. B. et V. p. 747. D. ὦ Μέγιλλέ τε καὶ Κλεινία. Praetermissa tamen vocula Lachet. p. 180. A. ὦ Λυσίμαχε καὶ Μελησία. p. 186. E. ὦ Λάχης καὶ Νικία. de legg. III. p. 693. A. VI. p. 780. E. ὦ Κλεινία καὶ Μέγιλλε. Tim. p. 19. C. ὦ Κριτία καὶ Ἐρμόκρατες. Ne talia quidem quamvis minuta negligi ab editore debent.

67. ὁ Πρόδικος, καλῶς μοι — Venustissime perstringitur

δοκεῖς λέγειν, ὦ Κριτία. Ἢρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοιοῖς-
 δε λόγοις παραγιγνομένους κοινούς μὲν εἶναι ἀμ-
 φοῖν τοῖν διαλεγόμενοιν ἀκροατάς, ἴσους δὲ μή.
 Ἔσι γὰρ οὐ ταυτόν. Κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι δεῖ
 ἀμφοτέρων, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ· ἀλλὰ τῷ
 μὲν σοφωτέρῳ πλεόν, τῷ δὲ ἀμαθεσέρῳ ἔλατ-
 τον. Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ 68.
 Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν καὶ ἀλλήλοις
 περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή·
 ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὐνοίαν οἱ φίλοι b.
 τοῖς φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ
 ἀλλήλοις· καὶ οὕτως ἂν καλλίστη ἡμῖν ἢ συνου-
 σία γίγνοιτο. Ὑμεῖς τε γὰρ οἱ λέγοντες μάλιστα
 ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκιμοῖτε καὶ
 οὐκ ἐπαινοῖσθε· εὐδοκιμεῖν μὲν γὰρ, ἐσι πάρα

in discriminandis vocum potestatibus male sedulus homo,
 quem μυρία τινὰ περὶ ὀνομάτων διαιροῦντα audisse se dicit
 in Charmide Socrates §. 24. ubi vid. notata. — ἴσους δὲ μή.
 Scilicet solebant haec tanquam eiusdem fere potestatis iungi,
 κοινός et ἴσος. Andocid. in Alcib. Reisk. p. 114. δέομαι ὑμῶν,
 τῶν λόγων ἴσους καὶ κοινούς ἡμῖν ἐπιστάτας γενέσθαι. De-
 mosth. pro Cor. p. 227. τὰ τοῦ ὑστέρου λέγοντος δίκαια εὐνοί-
 κῶς προδίδεται καὶ παρασχών ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέ-
 ροις ἀκροατῆν οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Id.
 in Arphob. p. 844. νῦν δὲ, σὺν θεοῖς εἰπεῖν, ἄνπερ ἴσοι καὶ κοι-
 νοὶ γίνησθε ἡμῶν ἀκροαταί, πολλὰς ἐλπίδας ἔχω μηδὲν ἧττον
 ὑμᾶς τὴν ἀναιδεῖαν τὴν τούτου γνώσεσθαι τῶν πρῶτερον δικασάν-
 των. — Seqq. Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς cet. sic vertit Cicero ap.
 Priscian. VIII. p. 803. Nunc a vobis, o Protagora et Socrate,
 postulo, ut de isto concedatis alter alteri, et inter vos de
 huiuscemodi rebus controversemini, non concertetis.

§. 68. καὶ οὐκ ἐπαινοῖσθε — Non καὶ οὐ, sed ἀλλ' οὐ

- ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκούοντων ἀνευ ἀπάτης, ἐπαινεῖσθαι δὲ ἐν λόγῳ πολλάκις παρὰ δόξαν ψευδομένων· ἡμεῖς τ' αὖ οἱ ἀκούοντες μάλισ' ἂν οὕτως εὐφραϊνοίμεθα, οὐχ ἠδείμεθα· εὐφραίνεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντά αὐτῇ τῇ διανοίᾳ· ἠδεῖσθαι δὲ ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἠδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. Ταῦτα οὖν εἰπόντος τοῦ Προδίκου, πολλοὶ πάνυ τῶν παρόντων ἀπεδέξαντο. Μετὰ δὲ τὸν Πρόδικον Ἴππίας ὁ σοφὸς εἶπεν, ὦ ἄνδρες, ἔφη, οἱ παρόντες, ἠγοῦμαι ἐγὼ ὑμᾶς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους καὶ πολίτας ἅπαντας εἶναι φύσει οὐ νόμῳ· τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγε-
- c.
- 69.
- d.

scribi oportuit, vel potius, utroque omisso, εὐδοκίμοις, οὐκ ἐπαινοῖσθε, velut deinde μάλισ' ἂν οὕτως εὐφραϊνοίμεθα, οὐχ ἠδείμεθα. Neque particulam reddidit Ficinus: maxime a nobis audientibus probaremini, non laudaremini, inquam.

§. 69. ὦ ἄνδρες — ἠγοῦμαι ἐγὼ ὑμᾶς συγγενεῖς τε — Imo ὑμᾶς, uti mox ὑμᾶς οὖν αἰσχερὸν ἐτι., neque video cur se a ceteris h. l. segreget Hippias. — φύσει, οὐ νόμῳ. Naturam legibus plures certe Sophistarum opposuisse easque prae illa contempsisse, multis veterum locis constat. Istos luculenter philosophus describit de legg. X. p. 889. E. θεοῦς — εἶναι πρῶτον φασιν οὗτοι τέχνη, οὐ φύσει, ἀλλὰ τισὶ νόμοις — καὶ δὴ καὶ τὰ κατὰ φύσει μὲν ἄλλα εἶναι, νόμῳ δὲ ἕτερα. Τὰ δὲ δὴ δίκαια οὐδ' εἶναι τοσαύτην φύσει. Unde germanus ille Sophistarum discipulus in Gorgia Calicles §. 84. ὡς τὰ πολλὰ δὲ ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν ἢ τε φύσει καὶ ὁ νόμος, ubi vid. seqq. Atque legum prae ceteris contemptor Hippias a Xenophonte in Mem. Socr. sic loquens inducitur IV, 4, 1.j. νόμους πᾶς ἂν τις ἠγήσαιο σπουδαῖον

νές ἐσιν· ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων
πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. Ἡμᾶς οὖν
αἰσχροὺς τὴν μὲν φύσιν τῶν πραγμάτων εἶδέναι,
σοφωτάτους δὲ ὄντας τῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' αὐ-
τὸ τοῦτο νῦν συνεληλυθότας τῆς τε Ἑλλάδος εἰς
αὐτὸ τὸ πρυτανεῖον τῆς σοφίας καὶ αὐτῆς τῆς

πρᾶγμα εἶναι ἢ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, οὗς γε πολλάκις αὐτοὶ
οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται, ubi tamen mirere
quam docilem deinde Socrati ille se praebeat auditorem; ne-
que sane meo quidem iudicio disputatio illa Xenophontis in
Socraticis istis fidem confirmat. — ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν τ.
α. Manifesto respicitur Pindaricum illud, Νόμος ὁ πάντων
βασιλεὺς Θεατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει Δικαίῳ τὸ βιαιότατον
ὑπερτάτα χεῖρι. — ed. Heyn. T. III. p. 76. seqq., in quo si
vera est Boeckhii mei coniectura, quam mihi quidem plane
persuasit, post ἀθανάτων a Pindaro additum fuisse κατὰ φύ-
σιν (v. lib. in Plat. Min. p. 176. sq.), clarius multo in his,
ὁ δὲ νόμος — πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται, Sophistae
mens et consilium perspicietur. — πολλὰ βιάζεται, multa vi
exprimit. Demosth. in Leptin. §. 123. Μηδὲν οὖν φιλονεικεῖ,
Λεπτίνῃ, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδέν. Atque sic dici constat
ἀναγκάζειν τι, cogere aliquid.

69. κατ' αὐτὸ τοῦτο, hoc ipso nomine. — τὸ πρυτανεῖον
τῆς σοφίας. Prytanea aedificia fuere Vestae sacra, cui per-
petuus ibi ignis fovebatur; quo aedificiorum genere nulla in
Graecia urbs carebat. V. Casaub. ad Athen. XV. p. 700. D.
Ita ἰσία et πρυτανεῖον fere idem sunt. V. id. ad Athen. V. p.
157. D. Sapientiae igitur prytaneum h. l. Athenas Hippias
dicit vel quod sapientiae ibi tanquam Vestae sacer quasi
ignis foveretur eoque confugeret illa aliunde expulsa, velut
τὴν κοινὴν ἰσίαν τῆς Ἑλλάδος Athenas Pythius dixit (Aelian. V.
H. IV, 6. ubi vid. Perizon.), ἰσίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλή-
νων idem ap. Athen. V. p. 187. D., vel quod meritissimi ci-
ves quotidie Athenis in prytaneo convenirent publicae σιτή-
σεως causa. Quemadmodum Celeum quandam Plutarchus

πόλεως εἰς τὸν μέγιστον καὶ ὀλβιώτατον οἶκον τόν-
 . δε μηδὲν τούτου τοῦ ἀξιώματος ἀξίον ἀποφίνα-
 ε· σθαι, ἀλλ' ὥσπερ τοὺς φαυλοτάτους τῶν ἀν-
 70. θρώπων διαφέρεται ἀλλήλοις. Ἐγὼ μὲν οὖν
 καὶ δέομαι καὶ συμβουλεύω, ὃ Πρωταγόρα τε
 καὶ Σώκρατες, συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαι-
 τητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων εἰς τὸ μέσον, καὶ
 P.³³⁵ μῆτε σὲ τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος πῶν διαλόγων
 a. ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίαν, εἰ μὴ ἡδὺ Πρωτα-
 γόρα, ἀλλ' ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς
 λόγοις, ἵνα μεγαλοπρεπέστεροι καὶ εὐσχημονέστε-
 ροὶ ἡμῶν φαίνωνται, μὴτ' αὖ Πρωταγόραν πάντα

narrat Sympos. III. p. 667. D. πρῶτον εὐδοκίμων καὶ ἀγαθῶν
 ἀνδρῶν κατασκευάσαντα συνέδρον καθημερινὴν ἐνοματὰι πρωτα-
 γόρου.

ξ. 70. πάντα κάλων ἐκτείναντα — A nautis, qui vento
 secundo velisque plenissimis navigantes omni fane contento
 vehuntur, ductum hoc proverbium¹ πάντα κάλων ἐξίεναι, κι-
 νεῖν, ἐκτείνειν, omni conatu tentare aliquid. Quod illustra-
 tum a Kustero ad Aristoph. Eq̄. 753. deinde more suo tra-
 ctavit, adhibito hoc quoque loco, vir omnium eruditissi-
 mus, Valckenarius Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 233. B. Post
 ἐκτείναντα Stephanus καὶ desiderans inveniri tamen addit et
 alibi duo participia, copula non interiecta. Exemplum sta-
 tim in primo Platonis dialogo occurrit p. 4. C. ὁ οὖν πατήρ,
 συνήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ· καταβαλὼν εἰς
 τὰ φρενὶν τινα, πῆμπει δὲ ἄνδρα etc. Adde hoc libro ξ. 94.
 σύ γ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκηρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἑλ-
 λήνας, σοφιστὴν ἐπονομάσας, σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσας — δι-
 δάσκαλον. Xenoph. Hellen. I, 2, 14. χειμῶν ἐπήει, ἐν ᾧ οἱ αἰ-
 χμαλωτοὶ Συρακούσιοι εἰργαμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις, διο-
 ρυξάντες τὴν πέτραν, ἀποδράντες νυκτός, ἄχοντο εἰς Δελφείων. —

κάλων ἐκτείναντα οὐρία ἐφέντα φεύγειν εἰς τὸ πέ-
λαγος τῶν λόγων ἀποκρύψαντα γῆν, ἀλλὰ μέ-
σον τοι ἀμφοτέρους τεμεῖν. Ὡς οὖν ποιήσετε καὶ
πέψθεσθέ μοι ῥαβδοῦχον καὶ ἐπιστάτην καὶ πρύ-
τανιν ἐλέσθαι, ὃς ὑμῖν φυλάξει τὸ μέτριον μῆ-
κος τῶν λόγων ἐκατέρου. Ταῦτα ἤρесе τοῖς πα-
ροῦσι καὶ πάντες ἐπήνεσαν, καὶ ἐμέ τε ὁ Καλ-

οὐρία ἐφέντα sc. ἐαυτόν. V. Valcken. l. l. — ἀποκρύψαντα γῆν, e
conspectu terrae ablatum. Loquendi hoc genus, ἀποκρύ-
πτειν γῆν, terram e conspectu amittere (Phaeacum abscondi-
tus arces. Virgil. Aen. III. 291. Sicaniam quaerit quum
neddum absconderit Iden. Claudian. de rapr. Pros. III. 140)
post Budaeum in Comm. Gr. L. p. 172. pluribus illustravit
exemplis in Thes. Stephanus T. II. p. 465. — ἀλλὰ μέσον
τοι ἀμφ. τεμ. Plat. Epist. VIII. p. 355. D. δίκαιον ἂν ἴσως
καὶ ξυμφέρον γίγνοιτο ὑμῖν πᾶσι μέσον τεμεῖν, *medium tenere*.
Ne τοι quidem in τι mutandum Stephano credo, nedum re-
ponendum ἀμφοτέρου, pro quo ἀμφοτέρων dedisset Plato. τε-
μεῖν pro τέμνειν post φεύγειν posuit, ut ante ἐφεῖναι καὶ χα-
λάσαι post ζητεῖν.

70. Ὡς οὖν ποιήσετε καὶ πέψθεσθέ μοι — „Fortasse, οὐ-
τως οὖν ποιήσετε καὶ πέψθεσθέ μοι.“ STEPHANUS. FICINUS: Ef. 37, 85.
ficite, quaeso, quod consulo, utque id servetis integrius,
eligite sceptriferum quendam praesidem atque iudicem, unde
coniectet aliquis, Οὕτως οὖν ποιήτετε καὶ, ἔπως ποιήσετε, πέ-
ψθεσθέ μοι etc. An ὡς h. l., ut supra, positum pro οὕτως, ac
deinde rescribendum πέψθεσθε? Quanquam hoc ne opus qui-
dem fuerit, nec duriter meo quidem sensu procedit in his
oratio, *Ita igitur facietis, mihi que obtemperate etc.* Sed vix
quidquam h. l. diiudicari sine libris MSS. poterit. — ῥαβδοῦ-
χον. Aristoph. Pac. 733. Χεῖρ μὲν τύπτει τοὺς ῥαβδοῦχοις, εἴ
τις κωμωδοποιητὴς αὐτὸν ἐπήγει πρὸς τὸ θίατρον παραβάς ἐν τοῖς
ἀναπαύσεισι, ad quae Schol. ἦσαν ἐπὶ τῆς θυμῆλις ῥαβδοφόροι
τινὲς οἱ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλοντο τῶν θιατρῶν. ἢ ῥαβδοῦχος εἶπε

- λίαις οὐκ ἔφη ἀφήσειν καὶ ἐλέσθαι ἐδύνοντο ἐπι-
 71. σάτην. Εἶπον οὖν ἐγὼ, ὅτι αἰσχρὸν εἶη βραβευ-
 τὴν αἰρεῖσθαι τῷ λόγῳ. Εἴτε γὰρ χείρων ἔσαι
 ἡμῶν ὁ αἰρεθεὶς, οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χείρω
 τῶν βελτιόνων ἐπισηατεῖν· εἴτε ὁμοιος, οὐδ' οὕτως
 ὀρθῶς ὁ γὰρ ὁμοιος ἡμῖν ὁμοια καὶ ποιήσει,
 c. ὥστε ἐκ περιττοῦ εἰρήσεται. Ἄλλα δὴ βελ-
 τίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε. Τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ὡς
 ἐγὼμαι, ἀδύνατον ὑμῖν ὥστε Πρωταγόρου τοῦδε

τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς Αἰσχυμνήτας εἶπεν. Po-
 sterius verum. V. Fabri Agonist. I, 19. — καὶ ἐμέ τε ἂ Καλ.
 Non traiectum hoc τε, sed vitiosum potius arbitror mutan-
 dumque in γε.

§. 71. ὁ γὰρ ὁμοιος ἡμ. ὁμοια καὶ ποιήσει. Eodem particulae
 positiu Cratyl. §. 3. Ἐμοὶ δοκεῖ ὅτι ἂν τίς τῷ θῆται ὄνομα, τοῦ-
 το εἶναι καὶ τὸ ὀρθόν. — ὥστε ἐκ περ. εἰρήσεται. Sic Ald. et
 Bass., pro quo de coniectura Stephanus reposuit αἰρεθήσει-
 ται. In re incerta prius revocare malui, quum proba di-
 ctio videatur, εἰπεῖν τινα βραβευτήν, certaminis praesidem re-
 nunciare aliquem. Ne in proximis quidem certa a libris
 est scriptio. Pro αἰρήσεσθε enim, quod et ipsum primus
 edidit Stephanus non ullo usquam ille scripto libro in
 Platone adiutus, Edd. Ald. et Bass. praebent αἰρήσεσθαι, id-
 que et Ficinus vertit, *Praestantiorcm vero nobis quenquam
 eligere impossibile re vera est, ut arbitror, quippe cum Prota-
 gora hoc sapientior alius eligi nequeat, et Cornarius, At ut
 praestantiorcm nobis eligatis, revera a vobis fieri posse non
 puto, ut sapientior aliquis hoc Protagora eligatur. Sed in
 his, Ἄλλα δὴ βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθαι — ἀδύνατον ὑμῖν, quis
 ferat futurum hoc αἰρήσεσθαι pro αἰρεῖσθαι? Nihil hic cer-
 tius ego existimo Stephani correctione, quum ἄλλα δὴ, ut
 ἄλλα et ἄλλα γὰρ (at, at enim) sic occupandi seu obici-
 endi vi poni soleat. de rep. II. p. 365. D. Ἄλλα δὴ θεός
 οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. Οὐκοῦν εἰ μὲν μὴ*

σοφώτερόν τινα ἐλέσθαι· εἰ δὲ αἰρήσεσθε μὲν μηδὲν βελτίω, φήσετε δὲ, αἰσχροὺν καὶ τοῦτο τῶδε γίγνεται, ὥσπερ φαύλῳ ἀνθρώπῳ ἐπιστάτην αἰρεῖσθαι· ἐπεὶ, τό γ' ἐμὸν, οὐδέν μοι διαφέρει.

εἶσιν ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων μέλει, καὶ ἡμῶν οὐ μελη-
 τίον τῶ λαιθάειν. Criton. p. 54. A. Ἄλλα δὴ τῶν παιδῶν ἔνε-
 κα βούλει ζῆν, ἵνα αὐτοὺς ἐκτρέψῃς καὶ παιδεύσῃς. Τί δέ; εἰς
 ἑστραλίαν αὐτοὺς ἀνάγων θρεῖψεις τε καὶ παιδεύσεις —; Ne-
 que in asyndeto hoc haerebit quisquam, Τῆ μὲν ἀληθείᾳ etc.,
 quod et sermoni vim indit et frequens omnino est in vocula μέν,
 plerumque tamen addito γε. Xenoph. Mem. Socr. III, 14, 5.
 Ἄρα γένοιτ' ἂν. ἔφη, πολυτελεστέρα ὄψοποιία ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα
 λυμαινομένη ἢ ἢν ὄψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίαν, καὶ ἅμα παν-
 τοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ σῶμα λαμβάνων; Πλείω μὲν γε τῶν ὄψο-
 ποιῶν συμμιγνύων πολυτελέστερα ποιεῖ, ubi e sola versione Bessar.
 Zeunius edidit πλείω μὲν γάρ. Demosth. in Mid. p. 39. Spald.
 σκέψασθε δὴ — ὅσα πλείονα ὄργῃν ἐμοὶ προσῆκε παρασῆναι
 πάσχοντι ταῦτα ὑπὸ Μειδίου ἢ τότε ἐκείνῳ τῶ Εὐαίῳ τῶ τῶ
 Βοιωτῶν ἀποκτείνοντι. Ὁ μὲν γε ὑπὸ γνωρίμου καὶ τούτου με-
 θύοντος — ἐπλήγη, ubi iam non novissimus Editor γάρ pro
 γε requiret. Lysias in Alcib. p. 519. — πειράσομαι περὶ πάν-
 των τῶν πεπραγμένων μεθ' ὑμῶν αὐτὸν τιμαρῆσασθαι. Περὶ
 μὲν τῶν ἄλλων Ἀρχεστρατίδης ἱκανῶς κατηγορήσει etc. Ibi
 Markl. μέντοι suasit pro μίν. Aeschin. in Timarch. p. 53.
 σκέψασθε δὴ — ἔσον διαφέρει ὁ Σόλων Τιμαρχοῦ καὶ οἱ ἀκ-
 δεῖς ἐκεῖνοι ἦν — ἐπεμνήσθην. Ἐκεῖνοι μὲν γε ἠσχύνοντο ἔξω
 τὴν χεῖρα ἔχοντες λέγειν cer., ubi de H. Wolfii sententia γάρ
 pro γε Taylorus edidit, Conf. p. III, 37. Dio Chrysost. Or.
 XXXIII. p. 5. Reisk. τοιγαροῦν μένος (Ἀρχίλοχος) καὶ μετὰ
 τὴν τελευταίην — πῆς μεγίστης ἐτυχῆ μαρτυρίας παρὰ τοῦ δαιμο-
 νίου. Τὸν μὲν γε ἀποκτείναντα αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων ἐξελαύνων ἐκ
 τοῦ νεῶ Μουσῶν αὐτὸν ἀνεῖπε θρασυπῶτα ἀνηρηκίαι. — Deni-
 que ὥστε illud post ἀδύνατον ἡμ. positum ut saepe, sic, ut
 omitti potuerit. Politic. p. 295. A. πῶς γάρ ἂν τις ἱκανὸς γέ-
 νοιτ' ἂν ποτε, ἢ Σάκερ., ὥστε αἰεὶ — προστάττειν τὸ προσῆκον;
 Phaedr. §. 120. τὸ μὲν δύνασθαι ὥστε ἀγωνιστὴν τίλειον γαί-
 εσθαι, εἰκὸς ἔχειν ὥσπερ τᾶλλα, ubi vid. not. Aristoph. Nub.

- Ἄλλ' οὕτωςι ἐθέλω ποιῆσαι, ἴν', ὃ προθυμείσθε, συνουσία τε καὶ διάλογοι ἡμῖν γίγνωνται εἰ μὴ βούλεται Πρωταγόρας ἀποκρίνεσθαι, οὗτος μὲν
- d. ἐρωτάτω, ἐγὼ δὲ ἀποκρινοῦμαι, καὶ ἄμα πειράσομαι αὐτῷ δεῖξαι ὡς ἐγὼ φημι χρῆναι τὸν ἀποκρινόμενον ἀποκρίνεσθαι ἐπειδὴν δὲ ἐγὼ ἀποκρίνωμαι, ὅπως ἂν οὗτος βούληται ἐρωτᾶν, πάλιν οὗτος ἐμοὶ λόγον ὑποσχέτω ὁμοίως. Ἐὰν οὖν μὴ δοκῇ πρόθυμος εἶναι πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, καὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς κοινῇ δευσόμεθα αὐτοῦ ἄπερ ὑμεῖς ἐμοῦ, μὴ διαφείρειν τὴν συνουσίαν, καὶ οὐδὲν δεῖ τούτου ἕνεκα εἶνα
- e. ἐπιστάτην γενέσθαι, ἀλλὰ πάντες κοινῇ ἐπιστά-
72. τήσετε. Ἐδόκει πᾶσιν οὕτω ποιητέον εἶναι, καὶ ὁ Πρωταγόρας πάνυ μὲν οὐκ ἠθέλεν, ὁμοῦς δὲ ἠναγκάσθη ὁμολογήσαι ἐρωτήσῃν καὶ, ἐπειδὴν ἱκανῶς ἐρωτήσῃ, πάλιν δώσειν λόγον κατὰ σμικρὸν ἀποκρινόμενος. Ἠρξάτο οὖν ἐρωτᾶν οὕτωςι πως, Ἠγοῦμαι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι, περὶ ἐπῶν δεινὸν
- p. 339 εἶναι ἔστι δὲ τοῦτο, τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμε-
- a.

378. ὃ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τις αὐτὰς, οὐκ ὁ Ζεὺς, ἄστε φέρεσθαι; Eurip. Hippol. 710. ἀλλ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ἄστε σωθῆναι, τέκνον. Orest. 52. ἐλπίδα δὲ δὴ τιν' ἔχομεν ἄστε μὴ θανεῖν. Sophocl. Philoct. 656. ἄρ' ἐστὶν ἄστε κάγγυθεν θίαν λαβεῖν cet. 900. Οὐ δὴ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν ἄστε μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι; Xenoph. Cyrop. VI, 3, 19. πάνυ γὰρ μοι, ἔφη, ἐμέλησεν ἄστε εἰδέναί, ὅποσον κατεῖχον χωρίον. Conf. Markland. ad Eurip. Iphig. Taur. v. 1380.

μενὰ οἰόντ' εἶναι ξυνιέναι ἃ τε ὀρθῶς πεποίηται
καὶ ἃ μὴ, καὶ ἐπίσασθαι διελεῖν τε καὶ ἐρωτῶ-
μενον λόγον δοῦναι· καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσαι τὸ ἐρώ-
τημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, περὶ οὐπὲρ ἐγώ τε καὶ
σύ νῦν διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμέ-
νον δὲ εἰς ποίμσιν· τοσοῦτον μόνον διοίσει. Λέγει
γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος
υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλα-
θείως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ b.

§. 72. καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσαι τὸ ἐρώτημα — Ald. τα ἐρώτ.
Bas. 2. τῷ ἐρώτ., unde repetitii Steph., quum tamen de vitio
iam monuisset Cornarius. — διαλεγόμεθα. Ald. et B. 2. δια-
λεγόμενα. Neque rectius eaed. Edd. statim post μετενηνε-
γμένον.

72. πρὸς Σκόπαν — Theocr. XVI, 36. Πολλοὶ δὲ Σκοπα-
δαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σκῆν Μάσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο
βόεσσι· Μυρία δ' ἀμπ' ἴδιον Κραναῖον ἐνδιάσκον Ποιμίνες ἔκκερτα
μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεῶνδαις· Ἄλλ' οὐ σφιν τῶν ἥδος — εἰ μὴ
δεινὸς αἰδὸς ὁ Κήϊος (Simonides) αἰέλα Φωνέων Βάρεβιτον ἐς πολύ-
χορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομάσους Ὀπλοτέρους, τιμᾶς δὲ καὶ ἀπίες
ἔλλαχον ἵπποι, Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγῶνων.
ubi Schol. Κραναῖν πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κραναῖος
Κρέοντος καὶ Ἐχερατίας υἱός. Καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοισι. —
Κρεῶνδας δὲ ὁ Σκόπας. — Τὸν Σιμωνίδην φησὶ, παρόσον ἐκεῖνος
τοῖς προσηρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν ἐπινίκια ἔγρα-
ψε καὶ Θρήνους. Conf. Cic. de Orat. II, 86. Quintil. XI, 2.
De Scopadarum gente egit Perizon, ad Aelian. XII, 1., accu-
ratus in Dissert. de Simonide Ceo Van Goens C. 4. §. V. p.
99. sqq. Adde Schneider. ad Aristot. Polit. in Add. p. 491.
sq. Iam locus sequitur ex Simonidis Cei in Scopam carmi-
ne, quo de loco vid. ad §. 89. not. 3. — ἀλαθείως. Male
B. 2. ἀληθείως. — τετράγωνον. Aristot. Rhet. III, 11, τὸν ἀγα-
θὸν ἄνδρα φᾶναι εἶναι τετράγωνον μεταφορᾷ· ἄμφω γὰρ τέλεια.
Id. Ethic. Nicom. I, 10. αἰὲ γὰρ ἢ μάλιστα πάντων πράξει καὶ

- νόω τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον. Τοῦτο
 73. ἐπίσασαι τὸ ἄσμα ἢ πᾶν σοι διεξέλθω; Καὶ
 ἐγὼ εἶπον ὅτι οὐδὲν δεῖ· ἐπίσαιμαί τε γὰρ καὶ
 πάνυ μοι τυγχάνει μέμεληκὸς τοῦ ἄσματος. Εὖ,
 ἔφη, λέγεις· πότερον οὖν καλῶς σοι δοκεῖ πεποιῆ-
 σθαι καὶ ὀρθῶς ἢ οὐ; Πάνυ, ἔφη, ἔγωγε, καὶ
 ὀρθῶς. Δοκεῖ δέ σοι καλῶς πεποιῆσθαι, εἰ ἐναν-
 τία λέγει αὐτὸς αὐτῷ ὁ πεισιτής; Οὐ καλῶς,
 c. ἦν δ' ἐγώ. Ὅρα δὴ, ἔφη, βέλτιον. Ἄλλ', ὦ γα-
 θὲ, ἔσκεμμαί ικανῶς. Οἶσθα οὖν, ἔφη, ὅτι προῖ-
 ὄντος τοῦ ἄσματος λέγει πρυ, Οὐδέ μοι ἐμμελέως

θεωρήσει τὰ κατ' ἀρετὴν καὶ τὰς τύχας οἷσι κάλλιστα καὶ πάν-
 τη πάντως ἐμμελῶς ὅ γ' ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς καὶ τετράγωνος
 ἄνευ ψόγου. Cf. Suid. v. τετράγωνος. Cuper. Obs. I. 11. Me-
 taphora ducta vel, ut Gesnerus putat in Thes. v. quadratus,
 à corpore solido quadrato, qui cubus etiã dicitur, formato
 ita, ut, in quamcunque partem ceciderit, semper rectum sit.
 vel potius a quadrata figura, in qua paria inter se latera an-
 guli que sunt omnia que inter se respondent, ut nihil quasi
 desit, nihil supersit.

§. 73. Πάνυ, ἔφη, ἔγωγε, καὶ ὀρθῶς. Platonicam respon-
 dendi proprietatem loco huic restitui putat Heusdinus, si lega-
 tur, Πάνυ, ἔφη, ἐγὼ, ἔμοιγε, καὶ καλῶς καὶ ὀρθῶς. Certe,
 ut καλῶς inseratur. in primis sequentem requirere interroga-
 tionem, δοκεῖ δέ σοι καλῶς πεποιῆσθαι, εἰ —. Probabilis viri
 eximii suspiciò, ni forte probabilior est ἀμικί in praecedd.
 post πεποιῆσθαι expungere illa καὶ ὀρθῶς iubentis. Sed et
 γε istud in ἔγωγε vitiosum est h. l., quum non praecesserit
 πότερον οὖν καλῶς δοκεῖς πεποιῆσθαι, quibus praegressis inter-
 rupti possent, πάνυ, ἔφη, ἔγωγε. Ficinus: *Utrum bene recte-
 que dixisse tibi videtur Simonides, an non? s. Immo optime.*

73. Οὐδέ μοι ἐμμελῶς τὸ Πιττάκ. ἵμεται — εἶρ. *Neque
 recte et convenienter quamvis a viro sapiente dictum iudica-*

τὸ Πιττάκειον νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φά-
 τος εἰρημένον· χαλεπὸν φάτο ἐσθλὸν ἔμμεναι.
 Ἐννοεῖς, ὅτι ὁ αὐτὸς οὗτος καὶ τάδε λέγει κακεί-
 να τὰ ἔμπροσθεν; Οἶδα, ἦν δ' ἐγώ. Δοκεῖ οὖν
 σοι, ἔφη, ταῦτα ἐκείνοις ὁμολογεῖσθαι; Φαίνεται
 ἔμοιγε· — καὶ ἅμα μέντοι ἐφοβούμην μή τι λέ-
 γη· — Ἀτὰρ, ἔφην ἐγώ, σοὶ οὐ φαίνεται; Πῶς d.
 γὰρ ἂν φαίνοιτο ὁμολογεῖν αὐτὸς ἑαυτῷ ὁ ταῦ-
 τα ἀμφοτέρω λέγων, ὅς γε τὸ μὲν πρῶτον αὐ-
 τὸς ὑπέθετο χαλεπὸν εἶναι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέ-
 σθαι ἀληθεία, ὀλίγον δὲ τοῦ ποιήματος εἰς τὸ
 πρόσθεν προελθὼν ἐπελάθετο καὶ Πιττακὸν τὸν

*tur a me Pittaci illud etc. Iudicandi hac potestate verbum
 νέμειν imprimis frequentat Sophocles. Oedip. Col. 879. τὰ δ'
 ἄρ' οὐκ ἐτι νέμω (Schol. νομιῶ, unde scr. νεμῶ) πόλιν. Electr. 150.
 σέ, σ' ἐγαγε νέμω θεόν. Ai. 1331. φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀρ-
 γείων νέμω. Trachin. 483. ἡμαρτον, εἴ τι τήνδ' αμαρτίαν νέ-
 μεις. De Pittaci autem hoc dicto Zenob. Cent. VI. Prov. 38.
 Χαλεπὰ τὰ καλά· παροιμία ἧς μέμνηται καὶ Πλάτων· ἐλέχθη
 δὲ ἐντεῦθεν· Περιάνδρον τὸν Κορίνθιον κατ' ἀρχὰς μὲν εἶναι δη-
 μοτικόν, ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλεῖν καὶ τυραννικὸν ἀπὸ
 δημοτικοῦ γενέσθαι· καὶ ταῦτα Πιττακὸν πυθόμενον τὸν Μιτυ-
 ληναῖον καὶ δέισαντα περὶ τῆς αὐτοῦ γνώμης φυγεῖν τότε τυραν-
 νεῖσθαι Μιτυληναίων (Schol. Plat. in Hipp. Mai. p. 135. δει-
 σαντα περὶ τῆς αὐτοῦ γνώμης καθίσει τε ἐπὶ τὸν βωμὸν ἰκίτην
 καὶ ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς ἀξιοῦν). Ἄλλα πυθανομένων δὲ ἦν
 αἰτίαν ἀφίετο τῆς ἐξουσίας, εἰπεῖν τὸν Πιττακόν, ὡς ἄρα χα-
 λεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, νομίσαντα διὰ τὰ συμβάντα τῷ Περιάν-
 δρῳ δυσχερέστατον εἶναι τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Σόλωνα δὲ
 ταῦτα πυθανόμενον εἰπεῖν, χαλεπὰ τὰ καλά. — μή τι λέγῃ.
 V. ad §. 29. — Paullo post ubi ex Ald. Stephanus repetiit
 ἀλαθεία, quum Simonides non hoc, sed ἀλαθείως posuerit,
 qui h. l. usus fuerit Dorica forma? Rescripsi ex Bas. 2. ἀλη-*

ταυτὰ λέγοντα ἑαυτῶ, ὅτι χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τούτων μέμφεται τε καὶ οὐ φησιν ἀποδέχασθαι αὐτοῦ τὰ αὐτῶν λέγοντος. Καίτοι ὅποτε τὸν ταυτὰ λέγοντα αὐτῶ μέμφεται, δῆλον ὅτι καὶ ἑαυτὸν μέμφεται· ὥστε ἦτοι τὸ πρότερον ἢ ὕστερον οὐκ ὀρθῶς λέγει. Εἰπὼν οὖν ταῦτα πολλοῖς θόρυβον παρέσχε καὶ ἔπαινον τῶν ἀκούοντων, καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον ὡς περὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεῖς ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα, εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθορυβησάντων· ἔπειτα, ὡς γε πρὸς σὲ εἰρησθαι τάληθῆ, ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει τί λέγει ὁ ποιητής, τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον καὶ καλέσας αὐτὸν, ὦ Πρόδικε, ἔφην ἐγὼ, σὸς μέντοι Σιμωνίδης πολίτης· δίκαιος εἶ βοηθεῖν τῷ ἀνδρί. Δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σε ὡς περ

θεία, ut in Edd. legitur §. 75. — ὥστε ἦτοι τὸ πρότερον. ἢ ὕστερον ο. ο. λ. τὸ πρότερον (vel potius τοπρότερον) h. l. adverbialiter positum; ne quis deinde requirat τὸ ὕστερον.

§. 74. Εἰπὼν οὖν τ. πολλοῖς θόρυβον παρέσχε, excitavit vel materiem praebuit acclamandi. Aeschin. in Timarch. p. 170. μηδενὶ δὴ τρόπῳ καθ' ἡμῶν αὐτῶν γέλατα τῆ σοφιστῆ καὶ διατριβὴν παρέσχητε. Xenoph. Cyrop. VI, 1, 39. Ἐγὼ γε — καὶ ὑπὸ τῶν φίλων οἶδα ὅτι ὡς σὲ πεφευγῶς λόγοι ἀν παρήχομαι, ubi scribi potuit etiam τοῖς φίλοις.

74. ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει — Imo ἐγγένηται. Symros. p. 184. Α. πρῶτον μὲν τὸ ἀλίσκεσθαι ταχὺ αἰσχερῶν γενόμεναι, ἵνα χρόνος ἐγγένηται, ὅς δὴ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζεσθαι. Phaedon. §. 81. ἵνα χρόνου ἐγγυνομένου βουλευσώμεθα τί ἐροῦμεν. Adde Wesseling. ad Diod. Sic. V. 76.

ὡς περ ἔφη Ὀμηρος τὸν Σκάμανδρον πολιορκούμε-^{p. 340}
 νον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Σιμόντα παρακαλεῖν^{a.}
 εἰπόντα, Φίλε κασίγητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέ-
 ροί περ σχῶμεν. Ἄταρ καὶ ἐγὼ σὲ παρακαλῶ,
 μὴ ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρσῃ.
 Καὶ γὰρ οὖν καὶ δέεται τὰ ὑπὲρ Σιμωνίδου ἐπα-
 νόρθωμα τῆς σῆς μουσικῆς, ἢ τό τε βούλεσθαι
 καὶ ἐπιθυμεῖν διαιρεῖς ὡς οὐ ταυτόν ὄν, καὶ ἄ^{b.}
 νῦν δὴ εἶπες πολλά τε καὶ καλά· καὶ νῦν σπό-
 πει εἰ σοὶ συνδοκεῖ ὅπερ ἐμοί. Οὐ γὰρ φαίνεται
 ἐναντία λέγειν αὐτὸς αὐτῷ Σιμωνίδης. Σὺ γὰρ,
 ὦ Πρόδικε, προαπόφηναι τὴν σὴν γνώμην ταυ-
 τόν σοι δοκεῖ εἶναι τὸ γενέσθαι καὶ τὸ εἶναι, ἢ
 ἄλλο; Ἄλλο, νῆ Δί, ἔφη ὁ Πρόδικος. Οὐκοῦν, 75.
 ἔφην ἐγὼ, ἐν μὲν τοῖς πρώτοις αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης
 τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφίνατο, ὅτι ἀνδρα ἀγαθὸν
 ἀληθεία γενέσθαι χαλεπὸν εἶναι; Ἀλλ᾽ ἤ λέγεις,
 ἔφη ὁ Πρόδικος. Τὸν δὲ γε Πιπτακόν, ἦν δ᾽ ἐγὼ,

74. ὡς περ ἔφη Ὀμηρος — *Iliad.* φ. 308., ubi post illa
 φίλε κασ. — σχῶμεν sequuntur haec, ἐπεὶ τάχα αὐτὸ μέγα
 Πριάμοιο ἄγκυρος ἐκπέρσει, unde deinceps sumptum a Πρω-
 ταγόρῃ hoc ἐκπέρσῃ. *Eurip.* *Phoeniss.* 573. ὅψι δὲ πολλὰς αἰχμα-
 λωτίδας κορῶς βία πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθεῖναι. *Id.* *ar.*
Stob. *Eclogg.* *Eth.* *Tit.* III. φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτα-
 εῖν χρεῶν. *Soph.* *Ai.* 896. οἴχακ', ὄλαλα, διαπτόρεθμαι, φί-
 λοι. *Trach.* 1104. τυφλῆς ὑπ' αὐτῆς ἐκπτόρεθμαι τάλας.
 Nam in soluta oratione vix alias sic positum πέρσειν et ἐκπέ-
 ρσειν reperias, quamvis simili verbo *Xenoph.* *Mem. Socr.* II, I,
 17. dixerit — τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιαύτοις πείνη καὶ δίψα
 etc.) πολιορκεῖσθαι. — τῆς σῆς μουσικῆς. *Vid.* *Locell.* ad *Xe-*
noph. *Ephes.* p. 126., ubi tamen μουσικῆν h. l. perperam in-
 terpretatur *artem dialecticam.*

μέμφεται, οὐχ ὡς οἶεται Πρωταγόρας, τὸ αὐτὸ
 ἐαυτῷ λέγοντα, ἀλλ' ἄλλο· οὐ γὰρ τοῦτο ὁ Πιπ-
 τακὸς ἔλεγε, τὸ χαλεπὸν γενέσθαι ἐσθλόν, ὡς-
 περ ὁ Σιμωνίδης, ἀλλὰ τὸ ἔμμεναι. Ἔστι δὲ οὐ
 ταῦτόν, ὃ Πρωταγόρα, ὡς φησι Πρόδικος ὅδε,
 τὸ εἶναι καὶ τὸ γενέσθαι. Εἰ δὲ μὴ τὸ αὐτὸ ἐστὶ
 τὸ εἶναι τῷ γενέσθαι, οὐκ ἐναντία λέγει ὁ Σι-
 μονίδης αὐτὸς ἐαυτῷ, καὶ ἴσως ἂν φαίη Πρόδι-
 d. κος ὅδε καὶ ἄλλοι πολλοὶ καθ' Ἡσίοδον, γενέ-
 σθαι μὲν ἀγαθὸν χαλεπὸν εἶναι, τῆς γὰρ ἀρε-
 τῆς ἐμπροσθεν τοὺς θεοὺς ἰδρῶτα θεῖναι· ὅταν
 δέ τις αὐτῆς εἰς ἄκρον ἵκηται, ρηϊδίην δ' ἔπειτα
 76. πέλειν, χαλεπὴν περ εὐῶσαν, ἐκτῆσθαι. Ὁ μὲν
 οὖν Πρόδικος ἀκούσας ταῦτα ἐπήνεσέ με, ὁ δὲ
 Πρωταγόρας, Τὸ ἐπ' ἀνόρθωμά σοι, ἔφη, ὃ Σώ-
 κρατες, μείζον ἀμάρτημα ἔχει ἢ ὁ ἐπανορθοῖς.

§. 75. καθ' Ἡσίοδον — E. κ. η. v. 287. sqq. — χαλεπὴν
 περ εὐῶσαν, ἐκτῆσθαι. Distinxi post εὐῶσαν, quo ἐκτῆσθαι
 hoc trahatur ad remotius ρηϊδίην, non ad proximum χαλεπὴν,
 cui si adiunxeris, non redundat modo, sed mutari etiam de-
 bet in κτῆσθαι. Ab ipso autem Platone hoc additum esse,
 declarant sequentia illa Protagorae, quibus Socratis haec ver-
 ba respicit, Πολλὴ ἂν ἀμαθία εἴη τοῦ ποιητοῦ, εἰ οὕτω φαῦ-
 λόν τι φησὶν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι etc.; et qui tandem
 hoc addere in mentem venisset glossatori? De forma hac
 ἐκτῆσθαι, Ionicis frequentata, Eustath. ad Hom. II. ι. p. 759.
 41. τὸ ἐκτῆσθαι Ἀττικὸν ἐστὶ καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικὸν δὲ ἀποβλη-
 θέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. Ex Ionicis scriptoribus
 exempla collegit Fischerus Animadv. in Weller. P. II. p. 288.
 Apud Platonem uti h. l. ἐκτῆσθαι legitur Menon. p. 97. E.
 Theaetet. §. 133. ed. Ald. et Steph. ubi forsitan bis scribendum
 πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ ἐκτῆσθαι ἕνεκα.

Καὶ ἐγὼ εἶπον, Κακὸν ἄρα μοι εἶργασαι, ὡς εἴοικεν, ὦ Πρωταγόρα, καὶ εἰμί τις γελοῖος ἰατρός, ἰώμενος μείζον τὸ νόσημα ποιῶ. Ἄλλ' οὕτως ἔχει, ἔφη. Πῶς δὴ; ἦν δ' ἐγώ. Πολλή ἄν, ἔφη, ἀμαθία εἴη τοῦ ποιητοῦ, εἰ οὕτω φαῦλόν τι φησὶν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι, ὃ ἐστὶ πάντων χαλεπώτατον, ὡς ἀπασὶ δοκεῖ ἀνθρώποις. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Νη- τὸν Δία, εἰς καιρὸν γε παρατε- 77. σύχηκεν ἡμῖν ἐν τοῖς λόγοις Πρόδικος ὁδε. Κινδυνεύει γάρ τοι, ὦ Πρωταγόρα, ἢ Προδίκου σοφία θεία τις εἶναι πάλαι, ἢ τοι ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρξαμένη, ἢ καὶ ἐτι παλαιότερα σὺ δὲ ἄλλων p. 341 a.

§. 76. Κακὸν ἄρα μοι εἶργασαι — Xenoph. Cyrop. V, 3. ο. εἰ οὖν τὸς θεοῦ ἐξελέντες τὰ νομιζόμενα καὶ τῆ στρατιᾷ τὰ ἱκανὰ δοίμεν τὴν ἄλλην τούτω λείαν, ἃ ἂν, ἔφη, καλὸν ποιῶσαιμεν etc. ubi neque cum Brodaeo καλῶς, neque cum Steph. καλόν τι reponendum. Ibid. V. 3, 31. ἀλλὰ μὴν καὶ σύμφερόν γ' ἂν, ὡς ἐγὼ δοκῶ, πράττομεν ἡμῖν αὐτοῖς. Aristoph. Ran. 1023. τοῦτ' ἐμὲ σοὶ κακὸν εἶργασαι. — ἰώμενος μείζον τ. ν. π. Ficinus, qui pro qui dum curare cogitando, morbum exaureo. In quibus hoc qui pro qui de suo interposuit. Certe non ὡς ἰώμενος ceteri, sed ὅσῳ ἰώμ. scripsisset Plato. — Πολλή ἄν, ἔφη, ἀμαθία εἴη τ. π., εἰ — φησὶν — Apolog. Socr. p. 2. B. πολλή γάρ ἂν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους, εἰ εἰς μὲν μόνους αὐτοὺς διαφθείρω, οἱ δὲ ἄλλοι ἀφελουῶσι. Xenoph. Hieron. I. 8. ἀλλ' ἐν τοῖσδ' ἔφη, διαφθεροῖ ἂν, εἰ πολλὰ πλάσια μὲν δι' ἑκάστου τούτων εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει, in quibus Brunckius ad Aristoph. Plut. 1037. εὐφραίνονται — ἔχει correxit, male ille Hemsterhusii miratus iudicium in versu illo Aristoph. Id. Xenoph. Oecon. 9, 16. ἐδίδασκον αὐτὴν, ὡς οὐκ ἂν ἀχθοῖτο δικαίως, εἰ πλείω αὐτῇ πράγματα προστάττω ἢ τοῖς οἰκέταις etc. Neque aliter, ubi praemittitur protasis, Mem. Socr. IV, 2, 31. εἰ γὰρ μηδὲ ταῦ-

πολλῶν ἔμπειρος ὢν ταύτης ἄπειρος εἶναι φαίνη, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ἔμπειρος διὰ τὸ μαθητὴς εἶναι Προδίκου τουτουῖ, καὶ νῦν μοι δοκεῖς οὐ μανθά-
νειν, ὅτι καὶ τὸ χαλεπὸν τοῦτο ἴσως οὐχ οὕτω Σικμωνίδης ὑπέλαβεν ὥσπερ σὺ ὑπολαμβάνεις, ἀλλ' ὥσπερ περὶ τοῦ δεινοῦ Προδίκός με οὕτοσι νοῦθετεῖ ἐκάστοτε, ὅταν ἐπαινῶν ἐγὼ ἢ σὲ ἢ ἄλλο τινα λέγω, ὅτι Πρωταγόρας σοφός καὶ δει-
b. νός ἐσιν ἀνὴρ, ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι τάγα-

τα εἶδα, καὶ τῶν ἀνδραπόδων φαυλότερος ἂν εἴην. Anab. VII. 6. 15. Ἐπεὶ γε μὴν ψευδεσθαι ἤρξατο Σεύθης περὶ τοῦ μισθοῦ, εἰ μὲν ἐπαινῶ αὐτὸν, δικαίως ἂν με καὶ αἰτιῶσθε καὶ μισοῖτε.

§. 77. οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ἔμπειρος διὰ τὸ μαθητ. εἶν. Stephanus quum sic distinxit, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ, ἔμπειρος, διὰ τὸ μ., iungi voluit ἄπειρος εἶναι φαίνη, οὐχ ἔμπειρος, ὥσπερ ἐγὼ etc. Quae distinctio recte abest ab Ald. et Bas. 2. Aristoph. Eqq. 784. ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ἐραψάμενός σοι τουτὶ φέρω. Eurip. Bacch. 916. Brunck. ἀλλ' ἐξ ἔθρας σοι πλέκαμος ἐξέστηχ' ὅδε, οὐχ ὡς ἐγὼ νιν. ὑπὸ μίτρα καθήμενος. Plat. Gorg. §. 163. ὑμᾶς — ἀπορεῖν ποιεῖ πικρότατα πόματα διδούς καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἀναγκάζων, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ πολλά καὶ ἠδία καὶ παντοδαπὰ εὐώχουν ὑμᾶς, ubi vid. adscripta. — διὰ τὸ μαθ. εἶναι Procl. Conf. Cratyl. §. 2. Menon. p. 96. D.

77. ὅταν ἐπαινῶν ἐγὼ ἢ σὲ — Non perspecto in his sermonis nexu Ficinus: *verum tanquam malum et grave quiddam intelligendum esse crebro me Prodicus admonet; nam quoties — ita dico etc. ἀσυνδέτως haec, ὅταν ἐπαινῶν —, ἐρωτᾷ, adiunguntur praecedentibus, apta et ipsa ex praegresso ὥσπερ, quod iterum ante haec apud animum intelligi potest. Ad haec autem apodosis redditur deinde verbis, ἴσως οὖν καὶ τὸ χαλεπὸν etc. — σοφός καὶ δεινός. Hipp. Min. p. 373. B. σοφός γὰρ ἦν καὶ δεινός κατὰ τὸν σὸν λόγον. Aristoph. Ran. 968. Θεραμείους σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινός ἐς τὰ πάντα. Eccles.*

Θὰ δεινὰ καλῶν — τὸ γὰρ δεινόν, φησὶ, κακὸν ἔστιν· οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστω δεινοῦ πλοῦτου οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης οὐδὲ δεινῆς ὑγείας, ἀλλὰ δεινῆς νόσου καὶ δεινοῦ πολέμου καὶ δεινῆς πενίας· ὡς τοῦ δεινοῦ κακοῦ ὄντος — ἴσως οὖν καὶ τὸ χαλεπὸν αὐτῶν οἱ Κεῖοι καὶ ὁ Σιμωνίδης ἢ κακὸν ὑπολαμβάνουσιν ἢ ἄλλο τι ὃ σὺ οὐ μανθάνεις. Ἐρώμεθα οὖν Πρόδικον, δίκαιον γὰρ τὴν Σιμωνίδου φωνὴν τοῦτον ἐρωτᾶν, τί ἔλεγεν, ὦ Πρόδικε, τὸ χαλεπὸν Σιμωνίδης; Κακόν, ἔφη. Διὰ ταῦτ' ἄρα καὶ μέμφεται, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Πρόδικε, τὸν c.

245. Οὐκ ἔτος ἄρ', ὦ μὲλ', ἦςθα δεινὴ καὶ σοφὴ. Adde allata ad Phaedr. §. 50. — οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστω δεινοῦ πλοῦτου cet. In his si ante genitivos hosce per, quod sunt qui ubique advocent, splendendum putetur, quanquam id nusquam ita in prosa oratione omitti censeo, ne hoc quidem Graecum existimo, οὐδεὶς λέγει ἐκάστω περὶ δεινοῦ πλοῦτου, sed potius, οὐδεὶς λέγει δεινὸν πλοῦτον. Quenam igitur structurae huius ratio? Non eam ego expedio nisi per exclamationem quandam haec accipiendo, δεινοῦ πλοῦτου, δεινῆς εἰρήνης cet., quamvis non praefixa exclamandi vocula, ὦ, φεῦ, similive. Theocrit. Adoniaz. 75. χρηστῶ κ' οἰκτίρμονας ἀνδρός! ad quae Valckenarius formulae non multas, reperiri similes notavit, ubi nec vocula neque saltem littera ὦ genitivis praefigatur. Nobis ad manum haec sunt. Xenoph. Cyrop. II, 2, 3. εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τυχῆς, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν! Aristoph. Eccles. 757. Τῆς μαριίας, τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅτι δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη — ἐπαναμένειν etc. Acharn. 88. καὶ τίς εἶδε πάποτε βοῦς κριβανίτας; Τῶν ἀλαξονευμάτων! 833. Πολυπραγμοσύνης! νῦν ἐς κεφαλὴν τρίποιτ' ἐμοί. Eurip. Bacch. 259. Τῆς εὐσεβείας! (proh pietas!) ὦ ξέν', οὐκ αἰδῆ θεούς; ubi Tragicorum certe corruptior saepius quam emendator Brunckius de coniectura reposuit φεῦ τῆς ἀσεβείας. H. l. si vere iudicavi, comma ponendum post ἐκάστω,

Πιττακὸν λέγοντα χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, ὡς-
 περ ἂν εἰ ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος ὅτι ἐστὶ κακὸν
 ἐσθλὸν ἔμμεναι. Ἄλλὰ τί οἶει, ἔφη, λέγειν, ὦ
 Σώκρατες, Σιμωνίδην ἄλλο ἢ τοῦτο καὶ ὄνειδί-
 ζειν τῷ Πιττακῷ ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο
 ὀρθῶς διαιρεῖν ἅτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ βαρ-
 βάρῳ τετραμμένος; Ἀκούεις δὴ, ἔφη, ἐγώ, ὦ
 Πρωταγόρα, Προδίκου τοῦδε· ἔχεις τι πρὸς ταῦ-
 79. τα λέγειν; Καὶ ὁ Πρωταγόρας, Πολλοῦ γε δεῖ,
 d. ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὦ Πρόδικε, ἀλλ' ἐγὼ εὖ οἶδ'
 ὅτι καὶ Σιμωνίδης τὸ χαλεπὸν ἔλεγεν ὅπερ ἡμεῖς
 οἱ ἄλλοι, οὐ τὸ κακὸν, ἀλλ' ὃ ἂν μὴ ῥάδιον ἦ,
 ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίνηται. Ἄλλὰ
 καὶ ἐγὼ οἶμαι, ἔφη, ὦ Πρωταγόρα, τοῦτο λέ-
 γειν Σιμωνίδην καὶ Πρόδικόν γε τόνδε εἰδέναι,

§. 78. ἅτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τετραμμένος.
 Pania Cea superbientis hominis insolens de Lesbo iudicium,
 quae melicorum principes, Alcaeam Sapphonemque, tulisset,
 num possit aliquatenus ex historia defendi, eruditioribus ego
 explicandum relinquo. Primos insulae incolae Pelaagos fuisse
 tradit Diodor. Sic. V 81., post eos Macareum sedem ibi ce-
 pisse, ἔχοντα λαοὺς ἡθροισμένους, τοὺς μὲν Ἴωνας, τοὺς δ' ἐξ
 ἄλλων ἐθνῶν παντοδαπῶν συνέζυγκότας. Ex qua advenarum
 colluvione remanserant ibi forsitan in rustico certe sermone
 vestigia.

§. 79. καὶ Πρόδικόν γε τόνδε εἰδέναι, ἀλλὰ παίζειν — Acerba
 prope haec est in Prodicum cavillatio, qui in suis de ver-
 borum differentia scholis (v. Cratyl. §. 2.) de vocabulo δεινοῦ
 nugae istas tradens haud dubie, id quod Socratis illa decla-
 rant §. 77. ἀλλ' ὡςπερ περὶ τοῦ δεινοῦ Πρόδικός με οὕτωςι νο-
 θεῖται ἰκαστέ etc., quum supra serio plane Socrati dixerit,

ἀλλὰ παίζειν καὶ σοῦ δοκεῖν ἀποπειρᾶσθαι εἰ οἷόςτ' ἔση τῷ σαυτοῦ λόγῳ βοηθεῖν· ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης οὐ λέγει τὸ χαλεπὸν κακὸν, μέγα τε κμήριόν ἐστιν εὐθύς τὸ μετὰ τοῦτο ῥήμα λέγει γὰρ ὅτι θεὸς ἂν μόνος ἔχοι τοῦτο γέρας. Οὐ δήπου τοῦτό γε λέγων, κακὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, εἶτα τὸν θεὸν φησι μόνον τοῦτο ἂν ἔχειν καὶ τῷ θεῷ τοῦτο τὸ γέρας ἀπένειμε μόνῳ· ἀκόλασον γὰρ ἂν τινα λέγοι Σιμωνίδην ὁ Πρόδικος καὶ οὐδαμῶς Κεῖον· ἀλλ' ἄ μοι δοκεῖ διανοεῖσθαι Σιμωνίδης ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι, ἐθέλω σοι εἰπεῖν, εἰ

χαλεπὸν a Simonide κακὸν intelligi §. 78. inquit, lusisse ab illo nunc dicitur neque ista nisi Protagorae tentandi causa protulisse. — καὶ σοῦ δοκεῖν ἀποπειρᾶσθαι cet. Redundat sane hoc δοκεῖν post illud οἶμαι, ut potius videri queat, quod Ed. Ald. habet, δοκεῖ. Nam δοκεῖν ex Bas. 2. dedit Steph. Hoc tamen retento, lenius procedit oratio, neque pleonasmus ille peritus offendet. Conf. not. ad Sophist. §. 23.

79. καὶ τῷ θεῷ τοῦτο τὸ γέρας ἀπέν. Inserui art. τὸ, uti insertus legitur §. 84. ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας. Neque illo non opus fuerit in proxime praecedd., ubi Simonideum versum dissolvit Plato. — καὶ οὐδαμῶς Κεῖον. Ceorum clara civitas fuit ob morum probitatem severitatemque insitutorum et universam rei publicae administrationem. Vid. Boeckh. in Plat. Min. et Legg. p. 109. Quae praeclara eximii viri animadversio Aristophani quoque lucem affert Rau. v. 970. ubi Theramenes acerbissima ironia dicitur σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινός ἐς τὰ πάντα, ὅς ἦν κακοῖς περὶ περιπέση καὶ πλησίον παρασῆ, πέπτακεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ χῆος, ἀλλὰ κῆος. Repone Κεῖος, uti legitur apud Eustath. De Chiis, perditissimis hominibus, conf. Aristoph. Pac. 171. Plutarch. Lacon. Arophetes. p. 232. F.

βούλει λαβεῖν μου πείραν ὅπως ἔχω, ὃ σὺ λέ-
 p. 3.12 γεις τοῦτο, περὶ ἐπῶν· ἐὰν δὲ βούλη, σοῦ ἀκού-
 80. σομαι. Ὁ μὲν οὖν Πρωταγόρας ἀκούσας μου
 ταῦτα λέγοντος, εἰ σὺ βούλει, ἔφη, ὦ Σώκρα-
 τες. Ὁ δὲ Πρόδικός τε καὶ ὁ Ἰππίας ἐκαλευέτην
 πάνυ καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐγὼ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀ-
 γέ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ ἄσματος τούτου, πειράσο-
 μαι ὑμῖν διεξελθεῖν. Φιλοσοφία γάρ ἐστι παλαιο-
 τάτη τε καὶ πλείστη τῶν Ἑλλήνων ἐν Κρήτῃ τε
 καὶ ἐν Λακεδαιμόνι, καὶ σοφισταὶ πλείστοι γῆς ἐκεῖ
 b. εἰσιν, ἀλλ' ἐξαργυροῦνται καὶ σχηματίζονται ἀμα-

79. ὅπως ἔχω, ὃ σὺ λέγεις τοῦτο, περὶ ἐπῶν — Adscripsit
 his Stephanus: Fortasse ὅπ. ἔχω περὶ ὃ σὺ λέγεις. Sed ne sic
 quidem mendo carere videtur hic locus. Mendi hic equidem
 nihil quidquam video, si ita intorpingatur: ὅπως ἔχω, ὃ σὺ
 λέγεις τοῦτο, περὶ ἐπῶν. ὅπως ἔχω περὶ ἐπῶν est i. q. ὅπως
 δευῖός εἰμι περὶ ἐπῶν καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἷσθε
 ξυνιέναι ἃ τε ὀρθῶς πεποιήται καὶ ἃ μὴ, quod supra Protago-
 ras Socrati dixerat ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι §. 72. Il-
 luc respiciunt interiecta haec, ὃ σὺ λέγεις τοῦτο, in quibus
 τοῦτο perinde collocatum atque in formula, quae iidem in-
 terponi solet, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο. Quanquam non mul-
 tum refrager. si quis in vulgata interpunctione sic maluerit
 explicare: quomodo habeam, quod tu dicis, istud de carmi-
 nibus, i. e. istam carmina intelligendi exigendique facultatem.

§. 80. εἰ σὺ βούλει — sc. εἰπέ μοι ὃ σοὶ δοκεῖ διανοεῖσθαι
 ὃ Σίμων. Ficin. ut lubet, quasi ἢ σὺ βούλει legisset. Sed
 hoc sensu scriptor sine dubio dedisset ὁποτέρως. Quae se-
 quuntur, Φιλοσοφία γάρ ἐστι etc., in his Socratem, hominem
 docilem et εἴρωκα, imitando Sophistam illudere (conf. ab illo
 dicta §. 20.), animadvertit iam Boeckhius in Plat. Min. p.
 27. — πλείστοι γῆς. Haec iungenda, ut ante πλείστη τῶν Ἑλ-
 λήνων. — σχηματίζονται i. q. προσποιῶνται. V. Tim. Lex.
 p. 245.

θεῖς εἶναι, ἵνα μὴ κατάδηλοι ὦσιν ὅτι σοφία τῶν Ἑλλήνων περιείσιν, ὥσπερ οὐς Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφιστὰς, ἀλλὰ δοκῶσι τῷ μάχεσθαι καὶ ἀνδρεία περιεῖναι, ἠγούμενοι, εἰ γνωσθεῖεν ὅπερ εἰσὶ, πάντα τοῦτο ἀσκήσειν· νῦν δὲ ἀποκρυψάμενοι ἐκεῖνο ἐξηπατήκασι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι λακωνίζοντας, καὶ οἱ μὲν ὧτά τε κατάγνυνται μιμούμενοι αὐτοὺς καὶ ἱμάντας περιελίττονται καὶ

80. ὥσπερ οὐς Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφιστὰς. Expungendum art. τοὺς in notis iudicat Stephanus non recordatis tritum illum utriusque sermonis morem, quo solet praecedenti pronomini relativo sequentis nominis casus accommodari. Hic τοὺς σοφιστὰς positum pro οἱ σοφισταί (sc. ἐξαγρούνται καὶ σχημ. ἀμαθεῖς εἶναι). Criton. p. 48. C. ἀς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περὶ τε χρημάτων ἀναλώσεως — μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα — σκίματα ἢ τῶν ἐσθίως ἀποκτινύτων. Sed exemplorum satis protuli ad Gorg. §. 85. in quorum plerisque certe eadem obtinet ratio. — ἀνδρεία. Sic rursus Ald. et Bas. 2. — εἰ γνωσθεῖεν ὅπερ εἰσὶ. Reliqui vulgatum sensu tolerabili, nihil tamen dubitans de veritate emendationis Heusdianae ὧ περιείσι.

80. τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι λακωνίζοντας — Sunt quos in Gorgia §. 151. τοὺς τὰ ὧτά κατεαγέτας dicit, λακωνοῦντες illi homines, κομῶντες, πεινῶντες, εὐπῶντες, σκυτάλια φοροῦντες Aristoph. Av. 1281., οἱ ἐσκυθροπάκασι καὶ λακωνίζεῖν φασὶ καὶ τρίβανας ἔχουσι καὶ ἀπλᾶς ὑποδίδονται Demosth. in Conon. p. 1267. Reisk., iidem dicti ἄτοκαταξίαι. V. Schneid. Lex. Gr. Eustath. ad Il. ψ. p. 1324. Menag. ad Laert. V, 67. Plutarch. Phoc. p. 746. B. ἦν τις Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος Λακωνιστὴς πάγωνά τε καθεμιμένος ὑπερφυῆ μεγέθει καὶ τρίβανα φορῶν ἀεὶ καὶ σκυθροπάξων. — ὧτά τε κατάγνυνται sc. σκληραῖσι τῶν λαγμῶν οὐατὰ πυγμαῖς Theocr. XX, 45. — ἱμάντας, caestus s. lora bubula, quibus manus pugiles illigabant, quo vehementiores inferrent ictus, (ἱμάντας ὀξείας ἐπὶ τῷ καρ-

φιλογυμναστούσι καὶ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦ-
σιν, ὡς δὴ τούτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων ταύς
Λακεδαιμονίους. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴν βού-
λωνται ἀνέδην τοῖς παρ' αὐτοῖς συγγενέσθαι σο-
φισταῖς καὶ ἤδη ἄχθονται λάθρα ξυγγιγνόμενοι,
ξενηλασίας ποιούμενοι τῶν τε λακωνιζόντων τού-
των καὶ ἐάν τις ἄλλος ξένος ὦν ἐπιδημήσῃ, συγ-
γίγνονται τοῖς σοφισταῖς λανθάνοντες τοὺς ξένους,

πῶ τῆς χειρὸς, ἑκατέρας Pausan. VIII. 40, 3.) cum aurium,
quibus pugiles uterentur, involucris s. ἀμφωτίσι confudit h.
I. Meursius in Misc. Lacon. I. 17. — βραχείας ἀναβολὰς φορ-
ἀναβολή, amiculum, exterius erat vestimentum, quod decora
quadam ratione subducebatur vel colligebatur (ἀνεβάλλετο,
non περιεβάλλετο) ne nimis flueret aut traheretur. Vid. Peri-
zon. ad Aesian. V. H. VII. 9. Spartani autem ἀνευ χιτῶνος
διετέλουν ἐν ἱμάτιον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν λαμβάνοντες Plutarch. Ly-
curg. p. 50. B. Xenoph. de Laced. rep. p. 677. B. Breve hoc
amiculum τρίβωνα appellat Demosth. loco ante laudato et
Plutarch. Nic. p. 535. E. aliisque locis. Inde id. de Discr.
Ad. et Am. p. 52. E. de Alcibiade, ἐν Λακεδαιμόνι κειρόμενος
ἐν χερσὶ καὶ τριβωνοφορῶν καὶ ψυχρολουτρῶν. In quo vili Spar-
tanorum vestitu ἀλαζονείαν agnoscit Aristotel. Ethic. Nicom.
IV, 7. extr. — ὡς δὴ τούτ. quasi vero etc. Nam δὴ h. I.
ironicum.

80. οἱ δὲ Λακεδ. ἐπειδὴν β. ἀνέδην etc, ἀνέδην est ἀνέτως
καὶ ἐλευθέρως. Vid. Herm. ad Viger. p. 759. — ἄχθονται.
Vitiosum in Ald. et Bass. ἄχθόνται correxit Steph. — ξενηλα-
σίας ποιούμενοι. Aristoph. Av. 1012. ὡς περ ἐν Λακεδαιμόνι ξε-
νηλατοῦνται. Plutarch. Lycurg. p. 56. C. οὐδ' ἀποδημῆν ἔδω-
κε (Λυκαῖργος) τοῖς βουλομένοις καὶ πλανᾶσθαι ξενικὰ συνά-
γοντας ἦθη καὶ μιμημάτα βίων ἀπαιδευτῶν καὶ πολιτευμάτων
διαφορὰν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀθροισμένους ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ καὶ
παραίσεροντας εἰς τὴν πόλιν ἀπέλαυνεν, οὐχ ὡς Θουκυδίδης φη-
σὶ (II. 39.), δεδιώς μὴ τῆς πολιτείας μιμητὰν γένωνται καὶ
πρὸς ἀρετὴν τε χρησίμους ἐκμάθωσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὅπως μὴ δι-

καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἕωςι τῶν νέων εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἐξιέναι, ὡςπερ οὐδὲ Κρηῖτες, ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσιν ἀ' αὐτοὶ διδάσκουσι. Εἰσὶ δὲ ἐν ταῦταις ταῖς πόλεσιν οὐ μόνον ἄνδρες ἐπὶ παιδείσει μέγα φρονοῦντες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Γινώσκτε δ' ἂν, ὅτι ἐγὼ ταῦτα ἀληθῆ λέγω καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς φιλοσοφίαν καὶ λόγους ἀριστα πεπαιδευνται, ὧδε· εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδαιμόνιον τῷ φαυλοτάτῳ συγγενέσθαι, τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὐρήσει αὐτὸν φαῦλόν τινα φαινόμενον ἔπειτα ὅπου ἂν τύχοι τῶν λεγομέ-

δάσκαλοι κακοῦ τινος ὑπάρξωσι etc. Conf. Perizon. ad Aelian. V. H. Xlii, 16. Quippe certis nonnisi diebus, festis imprimis, Spartaē commorari peregrinis licebat. V. Crag. de rep. Laced. III. 4. — καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἕωςι τῶν ν. Harpocrat. v. Κάθετος. ὁ Ἀριστοτέλης οὐκ ἐξιναί φησιν ἀποδημεῖν τοῖς Λακεδαιμόνιοις. ὅπως μὴδὲ ἐθίζονται ἄλλων νόμον εἶναι φίλοι, τοῦ μὲντοι Ἰσοκράτους τοὺς μαχίμους λέγοντος καλέσθαι ἀποδημεῖν (Busin'd. Laud. p. 225. A. ed. Steph.) Conf. Plutarch. Lyc. l. I. Institut. Lac. p. 238. D. Xenoph. vel potius incert. auct. de rep. Laced. c. 14. De Cretensium eodem instituto an aliunde constet. ignoro.

§. 81. ἀλλὰ καὶ γυναῖκες — Hic ubi mera est loquentis ironia, de huiusmodi apud Spartanos Cretensesque feminis testimonia e memoria veteri nemo requiret. Breviter acuteque dicta, quod unum istius sapientiae argumentum statim profert Socrates, non virorum modo, sed mulierum etiam Spartanarum in Graecia tum circumferebantur haud dubie, unde fluxere illa Λακαινῶν ἀποφθέγματα, Plutarcho auctori adscripta. — εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδ. Supra §. 37. εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐνοῆσαι τὸ κολάζειν — αὐτό σε διδάξει etc. Quae non ut non recordatus Stephanus h. l. coniecit ἐξ ἑσπερίωνος, p. 208. C. ἐπεὶ γε καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ ἐθέλεις εἰς τὴν ἀρετήν τιμίαν βλέψαι, θαυμάζοις ἂν etc. Conf. not. ad Phaedr. p. 276. — ὅπου ἂν τύχοι. Sermonis lege scribendum est ὅπου ἂν τύχοι.

νων, ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ συνε-
 στραμμένον ὡςπερ δεινὸς ἀκοντιστής, ὥστε φαίνε-
 σθαι τὸν προσδιαλεγόμενον παιδὸς μὴδὲν βελ-
 τίω. Τοῦτο οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσιν οἱ κα-
 τανενόηκασι καὶ τῶν πάλαι, ὅτι τὸ λακωνίζειν
 πολὺ μᾶλλον ἐστὶ φιλοσοφεῖν ἢ φιλογυμνασεῖν,
 εἰδότες ὅτι τοιαῦτα οἰόντ' εἶναι ῥήματα φθέγγε-
 σθαι τελείως πεπαιδευμένου ἐστὶν ἀνδρώπου.

82. Τούτων ἦν καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος καὶ Πιπτακὸς
 p. 343 ὁ Μιτυληναῖος καὶ Βίας ὁ Πριηνεὺς καὶ Σόλων ὁ
 ἡμέτερος καὶ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος καὶ Μύσων ὁ
 Ἁχνηεὺς, καὶ ἔβδοςμος ἐν τούτοις ἐλέγετο Λακεδαι-

λε ῥῆμα ἄξιον λ. Plutarch. de Garrul. p. 510. E. — ὅτι θαυ-
 μάζονται μᾶλλον καὶ ἀγαπῶνται καὶ σοφώτεροι δοκοῦσι τῶν
 ἐξηνίων τούτων καὶ φερομένων οἱ τρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι καὶ
 ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσπλται. Καὶ γὰρ Πλάτων
 τοὺς τοιαύτους ἐπαινεῖ δεινοῖς ἀκοντισαῖς ἰοικέσθαι λέγων, οὐλα
 καὶ πυκνά καὶ συνεστραμμένα φθεγγόμενοι. Καὶ ὁ Λυκοῦργος
 εἰς ταύτην τὴν δεινότητα τοὺς πολίτας εὐθύς ἐκ παίδων τῇ σιωπῇ
 πιέζων συνῆγε καὶ κατεπέμνου. Juvenal. VI. 448. *Non habeat
 matrona, tibi quae iuncta recumbit, Dicendi genus, aut cur-
 tum sermone rotato Torqueat enthymema,* quem locum cum
 hoc Platonis comparavit iam Muret. Var. Lectt. VIII, 21.
 Conf. Wytttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 5. De re ipsa
 Plutarch. Lycurg. p. 51. D. ἐδιδασκον δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι)
 τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χά-
 ριτι καὶ πολλὴν ἀπὸ βραχείας λέξεως ἀναθεώρησιν. Sed hoc
 pueris notum. Ad ἐνέβαλε intelligendum ἐκεῖνος, ὁ Λακεδαιμό-
 νιος. Conf. not. ad Euthyd. §. 10. extr. — ὥστε φαίν. τὸν προσ-
 διαλ. παιδὸς μὴδὲν βελτίω. Theaet. §. 87. ἡ ῥητορικὴ ἐκείνων
 (εἰς recte Euseb. pro ἐκείνη) πάντως ἀπμαραίνεται, ὡς παί-
 δων μὴδὲν δοκεῖν διαφέρειν.

§. 82. Μύσων ὁ Ἁχνηεὺς. Diog. Laert. I, 106. Μύσων Στρέ-

μόνιος Χίλων. Οὔτοι πάντες ζηλωταὶ καὶ ἐρα-
σαι καὶ μαθηταὶ ἦσαν τῆς Λακεδαιμονίων παι-
δείας, καὶ καταμάθοι ἂν τις αὐτῶν τὴν σοφίαν
τοιαύτην οὖσαν, ῥήματα βραχέα ἀξιολογηθέντα
ἐκάσῳ εἰρημένα. οὔτοι καὶ κοινῇ ξυνελθόντες

μωνος, ὡς ὅσοι Σάσικράτης Ἐμίπτον παρτιθέμενος τὸ γένος
Χηνεύς, ἀπὸ κόρης τῆς Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς, σὺν ταῖς ἑπτὰ
καταριθμεῖται, ac deinde §. 108. μένηται αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν
τῷ Πρωταγόρῳ ἀντὶ Περιάνδρου θεῖς αὐτόν. Pausanias X. 26. κα-
μὴν ἐν τῇ Οἰτῇ τὰς Χόνας fuisse dicit, ac Diodorus Sic. Fragn.
I. 14. Ed. Bip. T. IV. p. 42. Mysonem hunc Malliensem ap-
pellat. ubi vid. intpp. Contra Steph. Byzant. Χην, πόλις τῆς
Λακωνικῆς. Ὁσπολίτης Χηνεύς. Οὕτω γὰρ Μύσαν, τῶν ἑπτὰ
σοφῶν κριθέντων εἰς, Χηνεύς ἐχρημάτιζεν. ἀλλὰ καὶ Χηνεύς,
ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρῳ. Tum Platonis haec, τούτων ἦν —
Χίλων, sed parum accurate, profert. Quae de urbis situ dis-
sensio sive inde est orta, quod, licet multis post annis, La-
cedaemonii Oetaicam regionem colonis occuparunt, teste Thu-
cydide III, 92., sive quod duplex nominis huius vicus fuit,
alter in Thessalia, in Laconica alter: Platonem prius horum
agnovisse liquet; alioquin hic, ubi de Laconicae sapientiae
imitatoribus agit, Laconicum viri ortum haud dubie verbo
significasset, ut facit deinde in Chilone. Id. Steph. Byzant.
p. 387. Ἐτεία, δῆμος Λακωνικῆς καὶ τῆς Κρήτης πόλις. ὅθεν
ἦν Μύσαν, εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, χρηματίζον Ἐτειος. οὗ μένη-
ται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρῳ, Χηνέα τούτου εἰπών. Δίδυμος δὲ
συμποσιακῶν δεκάτῳ Ἦτιον αὐτὸν καλεῖ. Conf. Laert. I. 107.
— καὶ ἐβδομ. ἐν τούτ. Memoriter ita haec profert Steph.
Byzant. καὶ ἐβδομος ἐξ αὐτῆς τῆς Λακεδαιμόνος Χίλων. In Pla-
tonis verbis mecum quisque art. ὁ ἀντὶ Λακεδαιμόνιος deside-
rabit post illa Θαῖς ὁ Μιλήσ., Πιττακός, ὁ Μιτυλ. cett. Sen-
sus enim est: septimusque in his numerabatur Lacedaemoni-
nius Chilo.

82. οὔτοι καὶ κοινῇ ξυνελθ. His quum ipsum illud infe-
ratur argumentum, unde talem illorum sapientiam fuisse co-

- b. ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι εἰς τὸν νεῶν τὸν ἐν Δελφοῖς γράψαντες ταῦτα ἅ δὴ πάντες ὕμνοισι, Γνώθι σαυτὸν καὶ Μῆδὲν ἄγαν. Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; Ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας, βραχυλογία τις Λακωνικὴ, καὶ δὴ καὶ τοῦ Πιπτακοῦ ἰδίᾳ περιεφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐγκωμιαζόμενον ὑπὸ τῶν σοφῶν, τὸ Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Ὁ
- c. οὖν Σιμωνίδης ἄτε φιλότιμος ὢν ἐπὶ σοφία ἔγνω, ὅτι εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ ῥῆμα ὡς περ εὐδοκιμοῦντα ἀθλητὴν καὶ περιγένοιτο αὐτοῦ, αὐτὸς εὐδοκιμήσειε τοῖς τότε ἀνθρώποις· εἰς τοῦτο οὖν τὸ

gnoscamus, post οὗτοι requirat aliquis γὰρ, quod tamen etiam post formulas, τεκμήριον δὲ, ὃ μέγιστόν ἐστι, aliasque, omitti satis constat. De te ipsa Pausanias X, 26. οὗτοι οὖν οἱ ἄνδρες ἀφικόμενοι εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι τὰ ἀδόμενα, Γνώθι σαυτὸν καὶ Μῆδὲν ἄγαν. De utriusque dicti auctoribus veteres variant. V. Meñag. ad Laërt. I, 39. 41. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 266. Plutarch. de Garrul. p. 511. A. Καὶ τῷ ἱερῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος οὐ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν οὐδὲ τὰς Πινδάρου παιᾶνας ἐπέγραψαν οἱ Ἀμφικτύονες, ἀλλὰ τὸ Γνώθι σαυτὸν καὶ τὸ Μῆδὲν ἄγαν καὶ τὸ Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα, θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὐοκνὸν καὶ τὸ λιτόν, ἐν βραχεῖ σφρηγέλατον νοῦν περιεχοῦσης. — ἅ δ. π. ὕμνοισι in ore habent.

82. εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ ῥῆμα — καθαιρεῖν h. l. est quod alias de athleta dici solet καταβάλλειν, de gradu deiicere. Similiter ut καθαιρεῖν τινα notat saepe de regno s. imperio deiicere. V. Perizon. ad Aelian. V. H. II, 25. Et conf. mox §. 85. init. — αὐτὸς εὐδοκιμήσειε τοῖς τότε ἀνθρ. Xenoph. Hipparch. p. 971. E. Οἶδα δ' ἔγωγε καὶ Λακεδαιμονίοις ἰππικὸν ἀρξάμενον εὐδοκιμεῖν, ἐπεὶ ξένους ἰππίας προέλαβον, ubi dativi

ῥῆμα καὶ τούτου ἕνεκα τούτῳ ἐπιβουλεύων κο-
 λούσαι αὐτὸ ἅπαν τὸ ἄσμα πέποιήκεν, ὡς μρι-
 φαίνεται. Ἐπισκεψώμεθα δὴ αὐτὸ κοινῇ πάν- 83.
 τες, εἰ ἄρα ἐγὼ ἀληθῆ λέγω. Εὐθύς γὰρ τὸ
 πρῶτον τοῦ ἄσματος μανικὸν ἂν φανεῖν, εἰ βου-
 λόμενος λέγειν, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι χα- d.
 λεπὸν, ἔπειτα ἐπέβαλε τὸ μὲν. Τοῦτο γὰρ αὐδὲ
 πρὸς ἓνα λόγον φαίνεται ἐμβεβλήσθαι, εἰ μὴ
 τις ὑπολάβῃ πρὸς τὸ τοῦ Πιττακοῦ ῥῆμα ὡς περ
 ἐρίζοντα λέγειν τὸν Σιμωνίδην, λέγοντος τοῦ Πιτ-

alia longe est ratio quam h. l. Perinde atque in his simplici
 iunctum dativo verbum apud Platonem certe nusquam repe-
 rias, neque magis, opinor apud alium scriptorem, ut scri-
 bendum videatur εὐδοκίμησει ἐν τοῖς τ. α. §. 68. ὑμεῖς τε γὰρ
 οἱ λέγοντες μάλισ' ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκίμοιτε.
 Hipp. Mai. §. 2. ὡς περ' χρεὶ τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσασθαι,
 ἀλλ' εὐδοκίμησιν ἐν τοῖς πολλοῖς. de rep. X. c. p. 605. A. εἰ
 μέλλει εὐδοκίμησιν ἐν τοῖς πολλοῖς. Demosth. de fals. leg.
 p. 353. ἐπειδὴν δ' ἀκούσῃ λέγοντας εὐδοκίμοῦντας ἐν ὑμῖν. eis.
 Similiterque Xenoph. Sympos. 5, 1. ἴσως γὰρ εὐδοκίμοῦντα
 τὸν ματροπὸν παρὰ τοῖς κριταῖς ὄρεᾶ. Demosth. de Halones.
 p. 81. καὶ γὰρ εὐδοκίμησεν ὁ Πύθων παρ' ὑμῖν ἐν τῇ δημογο-
 ρίᾳ. Utrumque autem, et εὐδοκίμησῆι et εὐδοκίμησαι h. l. po-
 ni potuisse, docui ad Sophist. §. 107. Quid, quod in vul-
 gata scriptura male dicitur ἂν, nusquam ita neque Platoni ne-
 que ulli solutae orationis scriptori neglectum? — τούτου
 ἕνεκα τούτῳ ἐπιβ. τούτου ἕνεκα sc. ἵνα καθελὼν τὸ ῥῆμα αὐτὸς
 εὐδοκίμησῆι. τούτῳ sc. τῷ ῥήματι. — ἐπιβουλεύων κολουσαι
 αὐτό. Sympos. p. 203. B. ἢ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα διὰ τὴν
 αὐτῆς ἀπορίαν παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου eis. Xenoph.
 Anab. V, 6, 29. ὅτι αὐτὸς ἐπεβούλευε διαβάλλειν με πρὸς ὑμᾶς.

§. 83. Ἐπισκεψώμεθα δὴ — Imo δέ. — ἔπειτα ἐπέβαλε τὸ
 μὲν. Incipiebat enim carmen sic, "Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαδέας
 γενέσθαι χαλεπὸν eis. §. 72. — ὡς περ' ἐρίζοντα λέγειν τὸν Σιμ.,

τακοῦ, ὅτι χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, ἀμφιβε-
 τοῦντα εἰπεῖν, ὅτι οὐκ, ἀλλὰ γενέσθαι μὲν χα-
 λεπὸν ἄνδρα ἀγαθόν ἐστιν, ὃ Πιττακὲ, καὶ ὡς
 ἀληθῶς· οὐκ ἀληθεία ἀγαθόν, οὐκ ἐπὶ τούτῳ
 λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἄρα ὄντων τινῶν τῶν μὲν
 ὡς ἀληθῶς ἀγαθῶν, τῶν δὲ ἀγαθῶν μὲν, οὐ
 μέντοι ἀληθῶς· εὐηθεῖς γὰρ τοῦτό γε φανείη ἂν
 καὶ οὐ Σιμωνίδου· ἀλλ' ὑπερβατὸν δεῖ θεῖναι ἐν
 τῷ ἄσματι τὸ ἀληθείως, οὕτωςί πως ὑπειπόντα
 τὸ τοῦ Πιττακοῦ, ὡςπερ ἂν εἰ θεῖμεν αὐτὸν λέ-
 γοντα

λέγοντος cet. Ante λέγοντος interponi καὶ Cornarius voluit,
 quasi non sexcenties ita sine copula epexegetis adderetur.
 Hoc ipso libro §. 92. τοὺς τοιοῦτους μοι δοκεῖ χεῖραι μᾶλλον
 μιμεῖσθαι ἐμὲ τε καὶ σέ, καταθεμένους τοὺς ποιητὰς αὐτούς δι'
 ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιῆσθαι. — καὶ ὡς
 ἀληθῶς sc. χαλεπὸν. Hic quoque gratiam Cornario facimus
 correctionis illius, καὶ χαλεπὸν ἀληθῶς, οὐκ ἀληθεία ἀγαθόν·
 οὐ γὰρ etc.

83. εὐηθεῖς γὰρ τοῦτό γε φανείη ἂν — Sic optime Bas. 2.
 cum Ficino: *absopum namque videretur neque Simonide di-*
gnum. Cum Aldo Steph. φαίην pro φανείη. — ὑπερβατὸν δεῖ
 θεῖναι *traiectum putare oportet hoc ἀληθείως.* Aristot. Rhet. ad
 Alex. 31. σαφῶς μὲν οὖν δηλώσομεν — ἀπὸ μὲν τῶν πραγμά-
 των, εἰὰ μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ δηλώμεν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα πρα-
 χθέντα — πρῶτα λέγομεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐφεξῆς τάττωμεν —
 ἀπὸ δὲ τῶν ὀνομάτων — εἰὰ — μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ τιθῶμεν,
 ἀλλ' αἰεὶ τὰ ἐχόμενα ἐξῆς τάττωμεν. Inde figura illa ὑπερβα-
 τοῦ, *transgressionis verbi* Quintilian. VIII, 6, 62. Conf. Lon-
 gin. seu quisquis est auctor de Subl. 22. — οὕτωςί πως
 ὑπειπόντα τὸ τ. Π., sic fere Pittaci illud apud animum in-
 telligentem, quasi ipse loquatur Pittacus, Simontides respon-
 deat. Verbum ὑπειπεῖν significat *ita interpretari ut de tuo*
aliquid subicias, sive loquendo sive cogitando. V. Reisk.

Ind.

γοντά τὸν Πιττακὸν καὶ Σιμωνίδην ἀποκρινόμενον
 εἰπόντα, ὦ ἄνθρωποι, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμε-
 ναι, τὸν δὲ ἀποκρινόμενον ὅτι ὦ Πιττακέ, οὐκ p. 344
 ἀληθῆ λέγεις· οὐ γὰρ εἶναι, ἀλλὰ γενέσθαι μὲν ^{a.}
 ἐστὶν ἄνδρα ἀγαθὸν χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ
 τετράγωνον ἀνευ ψόγου τετυγμένον χαλεπὸν ἀλη-
 θείως. Οὕτω φαίνεται τὸ πρὸς λόγον τὸ μὲν ἐμ-
 βεβλημένον καὶ τὸ ἀλαθείως ὀρθῶς ἐπ' ἐσχάτῳ
 κείμενον, καὶ τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ,
 ὅτι οὕτως εἴρηται. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστὶ καὶ περὶ 84.
 ἑκάστου τῶν ἐν τῷ ἄσματι εἰρημένων, ἀποδείξαι b.
 ὡς εὔπεποιήται, πάνυ γὰρ χαριέντως καὶ με-
 μελημένως ἔχει, ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη αὐτὸ οὕτω
 διελθεῖν· ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὅλον διεξ-
 ἔλθωμεν καὶ τὴν βούλησιν, ὅτι παντὸς μᾶλλον
 ἔλεγχός ἐστι τοῦ Πιττακείου ρήματος διὰ παντὸς
 τοῦ ἄσματος. Λέγει γὰρ μετὰ τοῦτο ὀλίγα διελ-

Ind. Demosth. — εἰπόντα. Plenum foret τὸν μὲν εἰπόντα, quod frustra desiderasse Cornarium et Stephanum demonstravi ad Theaetet. §. 96.

83. Οὕτω φαίνεται τὸ πρὸς λόγον — Vel expungendum vel in τοι mutandum hoc τό. Φαίνεται πρὸς λόγον τὸ μὲν ἐμ-βεβλημένον respondet superioribus, τούτω γὰρ οὐδὲ πρὸς ἕνα λόγον φαίνεται ἐμβεβλησθαι (τὸ μὲν.) §. 102. καὶ εἰάν μὲν πρὸς λόγον δοκῆ εἶναι τὸ σκέμμα. Phileb. p. 33. B. τούτω μὲν ἐστὶ καὶ εἰσαυθὺς ἐπισκεψάμεθα, εἰάν πρὸς λόγον τι ἦ. p. 42. E. Οὐδὲν πρὸς λόγον, ὦ Πρωταγόρα, δὲ σὺ νῦν ἤρου τὸ ἐρώτημα. Ita et πρὸς ἕπος. V. Euthyd. 56. ibiq. not.

- θῶν, ὡς ἂν εἰ λέγοι λόγον ὅτι γενέσθαι μὲν ἄνδρα ἀγαθὸν χαλεπὸν ἀλαθῆως, οἶόν τε μέντοι ἐπὶ γε χρόνον τινὰ γενόμενον δὲ διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ἔξει καὶ εἶναι ἄνδρα ἀγαθόν, ὡς σὺ
- c. λέγεις, ὦ Πιπτακὲ, ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπειον· ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας· ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, ὃν
85. ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ. Τίνα οὖν ἀμήχανος συμφορὰ καθαιρεῖ ἐν πλοίου ἀρχῇ; Δηλονότι οὐ τὸν ἰδιώτην· ὁ μὲν γὰρ ἰδιώτης αἰεὶ καθήρηται. Ὡς περ οὖν οὐ τὸν κείμενον τις ἂν καταβάλοι, ἀλλὰ τὸν μὲν ἐσῶτά ποτε καταβάλοι
- d. ἂν τις, ὥστε κείμενον ποιῆσαι, τὸν δὲ κείμενον οὐ οὕτω καὶ τὸν εὐμήχανον ὄντα ποτὲ ἀμήχα-

§. 84. ὡς ἂν εἰ λέγοι λόγ. Sic pro ὡσανεὶ scribi volebat iam Steph. ὡσανεὶ et ὡσπερανεὶ in unum iuncta adverbium, non coniunctionem reddunt. Velut Gorg. §. 76. φοβούμενος ὡσπερανεὶ παῖς τὸ κάεσθαι. — In his autem non aliam video vermonis συνάφειαν nisi hanc, ut a verbis, λέγει γὰρ μετὰ τοῦτο ὀλίγα διελθὼν, illa demum pendeant, ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος etc., interpositis igitur hisce, ὡς ἂν εἰ λέγοι λόγον, ὅτι γενέσθαι — οὐκ ἀνθρώπειον, Simonidei carminis initium iterum explicetur, quo magis mens et consilium poëtae appareat in hoc carminis processu, θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας etc. Quantum enim colligi ex sequente Socratis disputatione potest, Simonidis carmen sic ab initio procedebat: Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθῆως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετραγανὸν ἄνευ ψόγου τετυγμένον — Οὐδὲ μοι ἔμμελέως τὸ Πιπτάκειον νέμεται καί τοι σοφοῦ παρὰ φῶτος εἰρημένον. Χαλεπὸν φάτο ἐσθλὸν ἔμμεναι. Θεὸς ἂν μόνος ἔχει ταῦτα γέρας. Ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ.

νος ἂν συμφορὰ καθέλοι, τὸν δὲ αἰεὶ ἀμήχανον
 ὄντα οὐ, καὶ τὸν κυβερνήτην μέγας χειμῶν ἐπι-
 πεσῶν ἀμήχανον ἂν ποιήσῃ, καὶ γεωργὸν χα-
 λεπὴ ὥρα ἐπελθοῦσα ἀμήχανον ἂν θείη, καὶ
 ἰατρὸν ταυτὰ ταῦτα τῷ μὲν γὰρ ἐσθλῷ ἐγχώ-
 ρεῖ κακῷ γενέσθαι, ὥσπερ καὶ παρ' ἄλλου ποιη-
 τοῦ μαρτυρεῖται τοῦ εἰπόντος, Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγα-
 θὸς τοτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός, τῷ δὲ
 κακῷ οὐκ ἐγχώρεῖ γενέσθαι, ἀλλ' αἰεὶ εἶναι ἀνά-
 γκη· ὥστε τὸν μὲν εὐμήχανον καὶ σοφὸν καὶ ἀγα- e.
 θὸν ἐπειδὴν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλη, οὐκ
 ἔστι μὴ οὐ κακὸν εἶναι· σὺ δὲ φῆς, ὦ Πιπτακῆ,
 χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τὸ δ' ἐστὶ γενέσθαι μὲν
 χαλεπὸν, δυνατὸν δέ· ἐσθλὸν δ' ἔμμεναι ἀδύνα-
 τον. Πράξας μὲν γὰρ εὔπᾶς ἀνὴρ ἀγαθός, κα- 86.
 κός δ' εἰ κακῶς. Τίς οὖν εἰς γράμματα ἀγαθὴ

§. 85. ὥσπερ καὶ παρ' ἄλλου ποιητοῦ — Versus laudatur etiam a Xenoph. in Mem. Socr. I, 2, 20., ubi quum praesesserint haec, μαρτυρεῖ δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ὅ τε λέγων, Ἐσθλῶν μὲν γὰρ etc. quae aliunde constat Theognidis esse, deinde sequantur illa, καὶ ὁ λέγων, Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθός, mirere Brodaeum hunc quoque versum Theognidi adscribentem. Incerti, opinor, est Gnomici. In proximis, τῷ δὲ κακῷ οὐκ ἐγχώρεῖ γενέσθαι, tam facile e praecedd. subauditur κακῷ, ut id nollem Stephanum intrudere voluisse. — τὸ δ' ἐστὶ γενέσθαι, μὲν χ. quum tamen sit fieri quidem difficile etc. V. not. ad Theaetet. §. 37.

§. 86. Κακός δ' εἰ κακῶς — sc. ἔπραξε. Haec si Platonis essent, statim expungerem hoc εἰ; quum Simonidea esse appareat, in Lyrici sermone id facere non ausim. Hic tamen retentum idem mox restitui debet, ubi repetuntur a Socrate

- p. 345 πρᾶξις ἐστὶ, καὶ τίς ἀνδρᾶ ἀγαθὸν ποιεῖ εἰς γράμ-
 a. ματα; δῆλον ὅτι ἢ τούτων μάθησις. Τίς δὲ εὐ-
 πραγία ἀγαθὸν ἰατρὸν ποιεῖ; δῆλον ὅτι ἢ τῶν
 καμνόντων τῆς Θεραπείας μάθησις. Κακὸς δὲ
 κακῶς. Τίς οὖν ἂν κακὸς ἰατρὸς γένοιτο; δῆλον
 ὅτι ᾧ πρῶτον μὲν ὑπάρχει ἰατρῶ εἶναι, ἔπειτα
 ἀγαθῶ ἰατρῶ. Οὗτος γὰρ ἂν καὶ κακὸς γένοι-
 το, ἡμεῖς δὲ οἱ ἰατρικῆς ἰδιῶται οὐκ ἂν ποτε γε-
 νοίμεθα κακῶς πράξαντες οὔτε ἰατροὶ οὔτε τε-
 κτονες οὔτε ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων· ὅστις δὲ
 b. μὴ ἰατρὸς ἂν γένοιτο κακῶς πράξας, δῆλον ὅτι
 οὐδὲ κακὸς ἰατρὸς. Οὕτω καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς
 ἀνὴρ γένοιτ' ἂν ποτε καὶ κακὸς ἢ ὑπὸ χρόνου ἢ
 ὑπὸ πόνου ἢ ὑπὸ νόσου ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς πε-
 रिπτώματος αὐτῆ γὰρ μόνη ἐστὶ κακὴ πρᾶξις,
 ἐπισήμης, σερνηθῆναι· ὁ δὲ κακὸς ἀνὴρ οὐκ ἂν
 ποτε γένοιτο κακός· ἐστὶ γὰρ αἰεὶ· ἀλλ' εἰ μέλλει
 κακὸς γενέσθαι, δεῖ αὐτὸν πρότερον ἀγαθὸν γε-
 νέσθαι. Ὡστε καὶ τοῦτο τοῦ ἄσματος πρὸς τοῦ-
 c. το τείνει, ὅτι εἶναι μὲν ἀνδρᾶ ἀγαθὸν οὐχ οἶόντε

verba. Nimirum ita ab eo haec, Πρᾶξις μὲν — κακῶς, profe-
 runtur, ut tanquam aliunde sumpta suo statim more explicet,
 omninoque in his diversus est a Platonica dictione sermonis
 color, neque, ni poëtae verba essent, ferri mox posset ista
 repetitio, κακὸς δὲ κακῶς· τίς οὖν ἂν cet. Denique quod iam
 monitum a Schleiermachers video, rem conficiunt, quae post
 dicti huius explicationem inferuntur paullo inferius, ὥστε καὶ
 τοῦτο τοῦ ἄσματος πρὸς τοῦτο τείνει, ὅτι εἶναι μὲν ἀνδρᾶ ἀγα-
 θὸν οὐχ οἶόντε διατελοῦντα ἀγαθὸν cet., in quibus verba καὶ

διατελοῦντα ἀγαθόν, γενέσθαι δὲ ἀγαθόν οἴοντες, καὶ κακόν γε τὸν αὐτὸν τοῦτον. Ἐπιπλεῖσῶν δὲ ^{κοττ. ἔπ.} ^{πλ. ἔπ. το} καὶ ἀριστοὶ εἰσιν οὓς ἂν οἱ θεοὶ φιλῶσι. Ταῦτά 87. τε οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιπτακὸν εἴρηται καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ἄσματος ἔτι μᾶλλον δηλοῖ. Φησὶ γὰρ, Τούνεκεν οὐποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν διζήμενος, κενεᾶν ἐς ἀπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω, πανάμωμον ἀνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός.

τοῦτο τοῦ ἄσματος quoniam referemus nisi ad haec, πράξας μὲν — κακῶς? — Iterum mox posita illa, κακὸς δὲ κακῶς, quum Cornario nimis viderentur abrupta, redintegrandam sic iudicavit orationem, θεραπεύει γὰρ ὁ ἀγαθὸς ἰατρὸς καλῶς, κακὸς δὲ κακῶς, Ficinum, opinor, secutus, haec dantem: qui bene curat, bonus medicus: contra qui male, malus. Qualem h. l. sententiam quis putet ab ipso profectam Platone? Mea quidem sententia abruptius illata verba mirifice incitationis sermonis vigori conveniunt.

86. ἐπιπλεῖσῶν δὲ καὶ ἀριστοὶ εἰσιν οὓς — φιλῶσι. In his quoque Simonideam sententiam statim quisque agnoscet. εἰσιν adiectum forsan a Platone itemque art. οἱ ante θεοί. — ἐπιπλεῖσῶν, diutissime, ut ἐπὶ πολὺ saepe significat diu. V. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 146.

§. 87. Τούνεκεν οὐποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γεν. Verba sic inter se apta sunt: Τούνεκεν οὐποτ' ἐγὼ διζήμενος τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν, πανάμωμον ἀνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός, ἐς κενεᾶν ἀπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω. Conf. §. 89. — ἐς ἀπρακτον. Sic Bas. 2. In Aldina εἰ est, in Steph. Ed. εἰς. — εὐρυέδ. ὄσ. καρπ. Quicumque terrae munere vescimur, Horat. Carm. II, 14, 10. ὅποσοι γῆν ἐπιφεισβόμεθα Phanocl. in Anal. Br. I. 415. Praeiverat Homerus Iliad. ζ. 142. βροτῶν αἰ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν. Conf. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 131. p. 181. εὐρυέδους volebat Steph., ut scriptum Plutarch. Sympos. IX. p. 743. F. Contra apud eund. adv. Stoic. p. 1061.

- d. Ἐπειθ' ὑμῖν εὐρῶν ἀπαγγελέω, φησὶν· οὕτω σφόδρα καὶ δι' ὅλου τοῦ ἄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι. Πάντας δὲ ἐπαίνημι καὶ φιλέω ἑκὼν ὅστις ἔρδη μὴδὲν αἰσχροῦ· ἀνάγκη δ'

B. editum *εὐρεῖδους*, duobusque aliis locis de Tranquill. p. 470. D. et de Frat. Am. p. 485. C. legitur *εὐρεῖδου*. — ἔπειθ' ὑμῖν εὐρ. ἀπαγ. Vulgare fuisset *εὐρῶν ἔπειθ' ὑμῖν ἀπ.*, ubi invenerō, cum vobis indicabo. Conf. not. ad Phaedon. §. 92. Schaefer. Meletem. Crit. p. 124. — *ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Π. ῥήματι, licet quasi intendit Pittaci dicto.* Nota in iure est formula *ἐπέξελεθῆν τιμ, reum convincere et peragere.* V. G. Bud. Comm. L. Gr. p. 53.

87. ἅ πάντας δὲ ἐπαίνημι — Sic vulgatum *ἐπαινοῖμι* mutandum recte censuit Steph. Aeolica dialecto in hac voce usum Simonidem declarat illa infra §. 89. *ὡς ἐγὼ πάντας φιλέω καὶ ἐπαινοῖμι* (sic et ibi Edd.)· καὶ τῇ φωνῇ, ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μιτυληναίων ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ ἐπαινοῖμι καὶ φιλέω. Aeolicum igitur quum *ἐπαινέμμι* fuisse. auctore Heraclide testetur Eustath. ad Odysse. a. p. 43, 16. Βασ. καθότι Αἰολεῖς καὶ ἐν δέμασι τὸ προηγούμενον ἢ τοῦ *μ* εἰς *ε* μετατιθέμεντες διπλοῦσι τὸ *μ*, οἷον πόδημι πόθεμμι, φίλημι φίλεμμι, id h. l. reponendum iudicarem, ni, quod Hermannus meus me monuit, forma haec in *ημι* desinens, quae etiam in Sapphus reliquiis reperitur, a plerisque Grammaticis tribueretur Aeolibus. Greg. Cor. de dial. Aeol. §. 55. Τὰ δὲ εἰς *ω* καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν εἰς *μ* παιῶσι· οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι. §. 63. Τὰ ἐπαινώ, αἰνέμμι. Ergo si maxime Aeolicum fuit *ἐπαινέμμι*, non tamen Doricam illam, qua usus est Simonides, dialectum id decet, hic illic Aeolismo modeste interstinctam. — *ἑκὼν ὅστις ἔρδη*. Etsi *ἑκὼν* ad *ἔρδη* pertinet, non tamen seiungere interpungendo potui propter sequentem Socratis verbi interpretationem. Ceterum non epicos tantum melicosque, sed tragicos etiam post *ὅς, ὅστις*, non addito *ἂν* subiunctivum inferre, singulae illorum paginae declarant. Eurip. Orest. 795. *ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρέποισι συντακῆ θυραῖος ἂν, μυρίων κρείσσων ἀμαίμων.* Soph. Oed. Col. 395. *γέροντα δ' ἔρθουν, φλαῦρον, ὅς νέος πύση,* ubi vid.

οὐδὲ θεοὶ μάχονται. Καὶ τοῦτ' ἔστι πρὸς τὸ αὐ-
τὸ τοῦτο εἰρημένον· οὐ γὰρ οὕτως ἀπαίδευτος
ἦν Σιμωνίδης, ὥστε τούτους φάναι ἐπαινεῖν, ὃς
ἂν ἐκὼν μηδὲν κακὸν ποιῆ, ὡς ὄντων τινῶν οἱ
ἐκόντες κακὰ ποιοῦσιν. Ἐγὼ γὰρ σχεδὸν τι οἶ-
μαι τοῦτο, ὅτι οὐδεὶς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν ἠγεῖται

Bruckn. — Quod sequitur Simonidis, ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μα-
χονται, postea in proverbium abiit. Plato de legg. VII. p.
818. A. τὰ δὲ ἀναγκαῖον αὐτῶν οὐχ εἶόντε ἀποβάλλειν, ἀλλ'
ἔικεν ὁ τὸν θεὸν πρῶτον παρομιμασάμενος εἰς ταῦτα ἀποβλέψας
εἰπεῖν, ὡς οὐδὲ θεὸς ἀνάγκη μήποτε φανῆ μαχόμενος, ὅσαι θε-
αὶ γε, οἶμαι, τῶν τε ἀναγκαίων (ἰ. τῶν γε ἀναγκῶν) εἰσίν.
Ἐπεὶ τῶν γε ἀνθρώπων, εἰς ἃς οἱ πολλοὶ βλέποντες λέγουσι
τὸ τοιοῦτον, οὗτος πάντων τῶν λόγων εὐηδέιστος ἔστι μακροῦ.
Ibid. V. p. 741. A. ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεὸς εἶναι λέγεται δυνατὸς
βιάζεσθαι. Conf. Zenob. I. 85. et Suid. Ad Callimacheum
illud Hymn. in Del. 122. Ἀναγκαίη μεγάλη θεός, ubi cum
Platonis his e legg. locis apte attulit Spanhemius e Stob.
Serm. LX. p. 33, Philisci Thebani haec, Δούλοι βασιλέων εἰσίν,
οἱ δὲ βασιλεῖς θεῶν, ὁ θεὸς Ἀνάγκης, miror doctissimum vi-
rum, dum huius in Protagora loci non meminit, auctorem
dicti ignorasse. Neque Menagius ad Laërt. I. 77., ubi Pit-
taco hoc tribuitur, sedem hanc eius verbo indicavit.

37. ὥστε τούτους φάναι ἐπαινεῖν, ὃς ἂν — Mutandum hoc
τούτους in τῶτον vel τοιοῦτον aliquando se putasse, nunc
τούτους servandum, sed pra ὃς legendum ὅστις censere se
scripsit Heusdius Spec. Crit. p. 72 Neutra est opus. Xe-
noph. Oecon. 21, 8. Τούτους δὴ δικαίως ἂν τις καλοῖη μεγα-
λογνώμονας, ᾧ ἂν ταῦτα γιγνώσκοντες πολλοὶ ἔπανται. Mok
ibid. §. 9. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις ἔργοις ἂν τε ἐπίτροπος ἢ ὁ
ἐφεσηκὼς ἂν τε καὶ ἐπιστάτης, ὃς ἂν δύνηται προθύμως καὶ ἐν-
πισταμένους παρέχεσθαι εἰς τὰ ἔργον καὶ συνεχεῖς, οὗτοι δὲ οἱ
ἀνύπνοτοι εἰσιν ἐπὶ ταγαθὰ καὶ πόλλην τὴν παρουσίαν ποιοῦν-
τες. Post ὅστις post-opus foret hoc ἂν. Id. Xenoph. Cyrop. IV,
5, 39. ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνασε, ταύτους ἡμεῖς

- e. οὐδένα ἀνθρώπων ἐκόντα ἑξαμαρτάνειν οὐδὲ αἰσχροῦ τε καὶ κακὰ ἐκόντα ἐργάζεσθαι, ἀλλ' εὖ ἴσασιν, ὅτι πάντες οἱ τὰ αἰσχροῦ καὶ τὰ κακὰ
88. ποιῶντες ἀκόντες ποιῶσι. Καὶ δὴ καὶ ὁ Σιμωνίδης οὐχ ὅς ἂν μὴ κακὰ ποιῇ ἐκόν, τούτου φησὶν ἐπαινήτης εἶναι, ἀλλὰ περὶ ἑαυτοῦ λέγει τοῦτο τὸ ἐκόν· ἠγεῖτο γὰρ ἄνδρα καλὸν κατὰ φύσιν πολλάκις αὐτὸν ἐπαναγκάζειν φίλον
- p.346
a. τινὶ γίγνεσθαι καὶ ἐπαινέτην· οἷον ἀδρὶ πολλάκις συμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον ἢ πατρίδα ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων· τοὺς μὲν οὖν πονηροὺς, ὅταν τι τοιοῦτον αὐτοῖς συμβῇ,

σχεψόμενοι τὸ ἐλλείπον ἐκπληρώσατε, V. 3. 50. διὰ ταῦτα δὲ πάντας ἀνόμαζεν αὐτοὺς, ὅτι τι προστάτται. De ipsa sententia hac, οὐδένα ἐκόντα κακὸν εἶναι vid. de legg. V. p. 731. C. 734. B. Tim. p. 86. D. de rep. IX. p. 589. C. Hipp. Mai. p. 296. C. Epictet. Diss. I. 23. II. 22. ubi vid. Upton. M. Antonin. V. II. 63. ibiq. Gatak. Quae loca indicavit ibidem Heusdius.

§. 88. ἠγεῖτο γὰρ — πολλάκις αὐτὸν ἐπαναγκ. Sic correxit Steph. Ald. et Hass: sine sensu ullo αὐτὸν pro αὐτόν. — Mox quae post haec, φίλον τινὶ γίγνεσθαι καὶ ἐπαινέτην, in Edd. leguntur. φιλεῖν καὶ ἐπαινεῖν, non video qui huc irrepserint; ex iis q. 1e mox sequuntur extr. §. περισσεύοντων ἑαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν καὶ ἐπαινεῖν, irrepisse illa adeo manifestum est, ut expungere non dubitarim, quamvis reddiderit Ficinus: ut amicus laudatorque alicuius efficiatur amareque et laudare pergat. — μητέρα ἢ πατέρα ἀλλοκ. Sic matris vocabulum saepe praerponitur. Criton p. 51. Α. λέληθέ σε ὅτι μητρός τε καὶ πατρός — τιμιώτερόν ἐστι ἢ πατρίδα. Ibid. C. βιάζεσθαι δὲ οὐχ ὅσιον οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα. Hom. Odys. i. 367. Οὔτιν δὲ με κικλήσκουσιν μήτηρ

ὥσπερ ἀσμένους ὄραν καὶ ψέγοντας ἐπιδεικνύναι καὶ κατηγορεῖν τὴν πονηρίαν τῶν γονέων ἢ πατρίδος, ἵνα αὐτοῖς ἀμελοῦσιν αὐτῶν μὴ ἐγκαλῶσιν οἱ ἄνθρωποι μηδ' ὄνειδίζωσιν ὅτι ἀμελοῦσιν, ὥστε ἔτι μᾶλλον ψέγειν τε αὐτούς καὶ ἔχθρας ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι· τοὺς ὁ ἀγαθούς ἐπικρύπτεσθαι τε καὶ ἐπαινεῖν ἀναγκάζεσθαι, καὶ, ἂν τι ὀργισθῶσι τοῖς γονεῦσιν ἢ πατρίδι ἀδικηθέντες, αὐτούς ἑαυτοὺς παραμυθεῖσθαι καὶ διαλλάττεσθαι προσαναγκάζοντας ἑαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν καὶ ἐπαινεῖν. Πολλάκις δὲ, οἶμαι, καὶ Σιμωνίδης ἠγήσατο καὶ

ἢδὲ πατήρ. De v. ἀλλόκοτος vid. Tim. Lex. p. 24. ibiq. Rubnk. — ὥσπερ ἀσμεν. Vid. not. ad Phaedon. §. 85, 3.

88. ὥστε ἔτι μᾶλλον ψέγ. ἔτι μᾶλλον sc. quam meruerint illi. V ad Phaedon. §. 20. — πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθ. Ita pro ἀνάγκαις scripsi, probante Schleiermacherso, praesertim quum idem postea voluerit Heusdius. — ἢ πατρίδι ἀδικηθέντες. Vulgo πατρίδι διαδικηθέντες, de quo mendo iam Steph. monuerat.

88. Παλλάκις δὲ, οἶμαι, καὶ Σιμ. ἠγήσ. — ἐπαινέσαι sc. δεῖν. Eurip. Orest. 548. ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτη μᾶλλον μ' ἀμῦναι τῆς ὑπόστασης τροφᾶς, ubi suppleri potest δεῖν. Lysias in Eratosth. p. 398. εἶθ' ὅτι μὲν, ὡς φῆς, ἀντιπῶν οὐδὲν ὠφέλησας, ἀξιοῖς χρηστὸς νομίζεσθαι· ὅτι δὲ συλλαβῶν ἀπίστευτος, οὐκ οἶμι ἐμοὶ καὶ ταῦτοις δοῦναι δίκην; Ibid. p. 431. ταῦτα δὲ οὐκ ἐμοὶ δοκεῖ πιστεῦσαι, ἀλλὰ ἐκείνῳ, ubi dubito an recte Reiskius reposuerit δεῖ. Xenoph. Anab. I. 3, 18. δοκεῖ δέ μοι, ἄνδρας ἐλθόντας πρὸς Κῦρον, οἵτινες ἐπιτήδαιοι, σὺν Κλεάρχῳ, ἐρωτῶν ἐκείνον, τί βούλεται ἡμῖν χρῆσθαι etc. Cyrop. VIII. 1. 12. εἰ δ' οὗτοι εἰσιν οἴους δεῖ, πάντα ἐνόμιζε καλῶς ἔσεσθαι. Ἐνίθῳ μὲν οὖν οὕτω γνοὺς εἰς σαύτην τὴν ἐπιμέλειαν, ἐνόμιζε δὲ τὴν αὐτὴν καὶ αὐτῶ ἀσκησὶν εἶναι τῆς ἀρετῆς. Οὐ γὰρ ὥστα εἶόντε εἶναι, μὴ αὐτὸν τινα ὄντα οἷον δεῖ.

- αὐτὸς ἢ τύραννον ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τοιούτων ἐπαινέσαι καὶ ἐγκωμιάσαι οὐχ ἑκὼν, ἀλλ' ἀνα-
 89. γκαζόμενος. Ταῦτα δὴ καὶ τῷ Πιττακῷ λέγει,
 c. ὅτι ἔγω, ὦ Πιττακέ, οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω ὅτι εἰμι φιλόσοφος· ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὅς ἂν μὴ κακὸς ἢ μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος. Εἰδώς γε ὀνήσει πόλιν δίκαν ὑγιῆς ἀνῆρ. Οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γὰρ εἰμι φιλόμωμος. Τῶν γὰρ ἡλιθίων ἀπειρα γένεθλα ὥστ' εἴ τις χαίρει ψέγων, ἐμ-

ἄλλους παρεομένων etc., ubi priori εἶναι Stephanus addi voluit δεῖν, probante Hutchins. Quibus aliisque locis non δεῖν omissum vere ego arbitror, sed verba ἡγεῖσθαι, λογιζέσθαι, αἰεσθαι, δοκεῖν, νομίζεν, eo usurpata significatu, ut sonent *aequum s. opus indicare*, idemque fere quod ἀξιοῦν. — ἢ τύραννον. Hieronem, in cuius aula aliquamdiu vixit Simonides (v. Xenoph. Hieron. init.) aut Scopam (v. not. ad §. 72.). In hos poetae ἐγκώμια significantur verbo ἐγκωμιάσαι.

§. 89. Ἐγὼ, ὦ Πιττ., οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω ὅτι εἰμι φιλόσοφος. Platonis, non Simonidis; haec esse, tum ipsa dictio declarat, tum quae deinceps citatur, ipsius poetae sententia, Οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γὰρ εἰμι φιλόμωμος. — ἀπάλαμνος, *ignavus et iners*, ἀμήχανος Hesych. Hesiod. ἐ. κ. ἢ. 20. ἢτε (ἔρις) καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. — εἰδώς γε ὀν. πόλιν δίκαν ὑγ. ἀν. Haec uti leguntur, δίκαν pendet ab εἰδώς, quo non animadverso, Ficinus vertit, *sciens quidem iuvabit civitatem iustam vir sanus*, Cornarius voluit πόλιν ἀδικον. Sed quamvis hinc sensus tolerabilis existat, ita tamen sermonis tenorem adiuvat praeclara Hermannii correctio, εἰδώς τ' ὀνησίπολιν δίκαν ὑγιῆς ἀνῆρ, ut aegre abstinuerim quin suo eam loco reponerem. — Οὐ μιν ἐγὼ μωμ. Sic cum Schleierm. correxi vulgatum Οὐ μὴν ἐ. μ. — ἀπειρα γένεθλα. Vulgo γενέθλα, vitioso accentu, quod observans Stephanus non erat cur inde faceret ἀπειρος ἀ γενέθλα. — ὥστ' εἴ τις χαίρει. — μεμφόμενος. In his Simonidem nemo agnoscet.

πλησθείη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος. Πάντα τοι κα-
λά τοῖσι τ' αἰσχροῖα μὴ μέμικται. Οὐ τοῦτο λέ-
γει, ὡς περ ἂν εἰ ἔλεγε, πάντα τοι λευκά, οἷς d.
μέλανα μὴ μέμικται· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη πολ-
λαχῆ· ἀλλ' ὅτι αὐτὸς καὶ τὰ μέσα ἀποδέχεται
ὥστε μὴ ψέγειν. Καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη, πανάμωμον

89. Πάντα τοι καλά — Propriam quasi sedem in γνώμαις
habet vocula τοι. Hom. Odys. 9. 329. Οὐκ ἀρετῆ κακὰ ἔρ-
γα· κίχάνει τοι βραδύς ὤκυν. 351. δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγ-
γίαι ἐγγυάσθαι. Theogn. ed. Brunck. v. 74. παῦροί τοι πολ-
λῶν πισὸν ἔχουσι ἴον. Conf. v. 97. 155. 169. 163. 211. 218.
261. 266. 351. 355. 433. 449. 455. 615. etc. Soph. Philoct.
475. τοῖσι γενναίοισι τοι τό τ' αἰσχροῖα ἔχθρον καὶ τό κρητὸν
εὐκλείες. Ibid. 637. ἢ τοι καίριος σπουδῆ, πόνου λήξαντος, ὑπὸν
κἀνάπαυλαν ἤγαγεν. Ibid. 838. καίριός τοι πάντων γνώμαν ἴσχαν
πολύ παρὰ πόδα κρητὸς ἀρνυται. Conf. Markland. ad Eurip.
Iphig. Taur. v. 1061. Xenoph. Cyrop. VIII. 7, 14. καὶ πολῖ-
ταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι καὶ σύσσιτοι ἀποσκή-
νων. Ibid. 15. Ἐαυτοῦ τοι κηδεταὶ ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Ibid. 16.
Μόνου τοι — πρωτεύοντος ἀδελφοῦ παρ' ἀδελφῶν, οὐδὲ Φθόνος
παρὰ τῶν ἄλλων ἀφικνεῖται. Anab. VI, 3, 24. Ἦδύ τοι ἀδρεῖόν
τι καὶ καλὸν νῦν εἰπόντα καὶ ποιήσαντα μνήμην — παρεῖχειν
ἑαυτοῦ.

89. Καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη — Vix haec, opinor, iterasset Pla-
to (cf. §. 87.), ni in Simonideo carmine subiecta fuissent pro-
xime praegressis h. l. illis, Πάντα τοι καλά, τ. τ. α. μ. μ.
Plane igitur assentior Schleiermachero Simonidea, seiunctis
Platonicis, hunc in modum constituenti: Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν
ἀλαθείας γενέσθαι χαλεπὸν, χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόμῳ τετρα-
γώνον ἀνευ ψόγου τετυγμένον. Οὐδὲ μοι ἐμμελείας τὸ Πιττάκειον
νέμεται καίτοι σοφοῦ παρὰ φάτος εἰρημένον. Χαλεπὸν φάτο
ἐσθλὸν ἔμμεναι. Θεὸς ἂν μόνος ἔχει τοῦτο γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ
ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι ὃν ἂν ἀρήχανός συμφορὰ καθέλη.
Πράξας μὲν γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός· κακός δ', εἰ κακῶς· ἐπι-
πλεῖστον δ' ἐκαὶ ἀρεῖται οὓς θεοὶ φιλοῦσιν. Ἐμοιοῦν ἔξαρκῆ ὅς ἂν
μὴ κακός ἢ μὴδ' ἀγαθὸν ἀπάλαμνος. Εἰδώς γ' ὀνῆται πόλιν δίκαιον

ἀνθρώπων, εὐρέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χρο-

υγιῆς ἀνῆρ. Οὐ μιν ἐγὼ μαμήσομαι· οὐ γὰρ εἰμι φιλόμαμος. Τῶν γὰρ ἡλιθίων ἄπειρα γένεθλα. Πάντα τοι καλὰ τοῖσι τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται. Τοῦνεκεν οὐποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν διζήμενος κενεὴν ἐς ἀπρακτὸν ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλεῖα, πανάμαμον ἀνθρώπων, εὐρέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χροῦς. Ἐπειδ' ὑμῖν εὐρὰν ἀπαγγελέω. Πάντας δ' ἐπαιίνημι καὶ φιλέω, ἐκὼν ὅστις ἔρδη μὴδὲν αἰσχρὸν. Ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται. Continuo omnia tenore scripsi incertus, quid ubique praetermiserit Plato, Carminis autem reliquias hasce ut numeris suis, quantum fieri posset, restitueret, rogatus a me vir in hoc genere princeps, G. Hermannus, hunc in modum singulos versus digessit:

σε. α.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν
χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ
τετράγωνον ἄνευ ψόγου τε-
τυγμένον

(desunt septem integri versus.)

σε. β.

Οὐδὲ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται,
καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰ-
ρημένον· χαλεπὸν φάτ' ἐσθλὸν
ἔμμεναι· ἢ θεὸς ἂν μόνος
ταῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ
ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλη·
πράξας γὰρ εὖ, πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός·
κακὸς δ' εἰ κακῶς· καὶ
ταῦπιπλεῖστον ἄρισται,
τούς κε θεοὶ φιλῶσιν.

ἐπαδός.

Ἐμοῖγ' ἐξαρκεῖ
ὅς ἂν μὴ κακός ᾖ,
μηδ' ἄγων ἀπάλαμνος, εἰ-
δώς τ' ὀνησίπολιν δίκαιον υγιῆς ἀνῆρ.
οὐ μιν ἐγὼ μαμήσομαι.

νός. Ἐπειθ' ὑμῖν εὐρῶν ἀπαγγελέω. Ὡστε τούτου γ' ἕνεκα οὐδένα ἐπαινέσομαι, ἀλλὰ μοι ἕξαρκεῖ, ἀν' ἣ μέσος καὶ μηδὲν κακὸν ποιῆ. Ὡς ἐγὼ πάντας φιλέω καὶ ἐπαίνημι· καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μιτυληναίων ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ ἐπαίνημι καὶ φιλέω ἐκὼν — ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκὼν διαλαβεῖν c. λέγοντα — ὅστις ἔρδη μηδὲν αἰσχροῦ· ἀκῶν δ'

οὐ γὰρ φιλόμαμος.

τῶν γὰρ ἡλιθίων ἀπειρα γένηθλα.

πάντα ταῖ καλὰ τοῖσι τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

(vel potius

πάντα τοι καλὰ, τοῖσι τ'
αἰσχρὰ μὴ μέμικται.)

τοῦνεκὲν οὐποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατόν
διζήμενος, κενεὴν ἐς ἀ-
πρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶ-
νος βαλίω, πανάμωμον ἄν-
θρωπον, εὐρυίδους ὅσοι
καρπὸν αἰνύμεθα χθονός.
Ἐπειθ' ὑμῖν (vel ἔπειτ' ὑμῖν) εὐρῶν ἀπαγγελέω.
Πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἐκὼν ὅστις ἔρδη
μηδὲν αἰσχροῦ· ἀνάγκη δ'
οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

89. ὥστε τούτου γ' ἕνεκα οὐδ. ἐπ. τούτου ἕνεκα, si hoc spectetur s. requiritur τὸ πανάμωμον εἶναι. — καὶ ἐπαίνημι. Edd. ἐπαινοῖμι. V. not. ad §. 87. — ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων. Is enim Mitylenaeus. V. Laërt. I. 74.

89. ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκὼν διαλαβ. λέγοντα — Interiectum a Socrate interpretamentum. Hic oportet post ἐκὼν distin-

- ἔσιν οὓς ἐγὼ ἐπαινῶ καὶ φιλῶ. Σὲ οὖν καὶ εἰ
 p. 347 μέσως ἔλεγες ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ, ὧς Πιττακὲς, οὐκ
 a. ἂν ποτὲ ἔψεγον· νῦν δὲ, σφόδρα γὰρ καὶ περὶ
 τῶν μεγίστων ψευδόμενος δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν.
 90. διὰ ταῦτά σε ἐγὼ ψέγω. Ταῦτά μοι δοκεῖ, ὧς
 Πρόδικε καὶ Πρωταγόρα, ἣν δ' ἐγὼ, Σιμωνίδης
 διανοούμενος πεποιθέναι τοῦτο τὸ ἄσμα. Καὶ ὁ
 Ἰππίας, εὖ μὲν μοι δοκεῖς, ἔφη, ὧς Σώκρατες,
 καὶ σὺ, περὶ τοῦ ἄσματος διεληλυθέναι. ἔσι μέν-
 τοι, ἔφη, καὶ ἐμοὶ λόγος περὶ αὐτοῦ εὖ ἔχων,
 b. ὃν ὑμῖν ἐπιδείξω, ἂν βούλησθε. Καὶ ὁ Ἀλκι-
 βιάδης, Ναι, ἔφη, ὧς Ἰππία, εἰσαυθίς γε· νῦν
 δὲ δίκαιόν ἐστιν ἂν ὁμολογησάτην πρὸς ἀλλήλω
 Πρωταγόρας καὶ Σωκράτης, Πρωταγόρας μὲν εἰ
 ἔτι βούλεται ἐρωτᾶν, ἀποκρίνεσθαι Σωκράτη, εἰ
 δὲ δὴ βούλεται Σωκράτει ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτᾶν
 91. τὸν ἕτερον. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Ἐπιτρέπτω μὲν ἐγω-
 γε Πρωταγόρα ὁπότερον αὐτῷ ἥδιον; εἰ δὲ βού-
 c. λεται, περὶ μὲν ἄσμάτων τε καὶ ἐπῶν ἐάσωμεν·

guere pronuntiando. — ἔσιν οὓς pro εἰσὶν οὓς. Xenoph. Anab. I. 5, 7. ἣν δὲ τούτων τῶν σαθρῶν οὓς πάνυ μακροῦς ἤλαυνεν, ubi vid. Schneider. — νῦν δὲ, σφόδρα γὰρ κ. τ. λ. Post λέγειν apposui μέσην στιγμήν, adhuc eam tenens rationem quam exposui ad Theaetet. §. 4.

§. 90. ἔσι μένοι, ἔφη, καὶ ἐμοὶ λόγος — Similiter ἐπιδείξω σου suarum iactator in Hipp. Mai. §. 13. Ἔσι μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος, καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος καὶ τοῖς ὄνομασι. Cf. Hipp. Min. 368. D.

§. 91. περὶ μὲν ἄσμάτων — ἐάσωμεν. Alcib. I. p. 113. D.

περὶ δὲ ὧν τὸ πρῶτον ἐγὼ σε ἠρώτησα, ὦ Πρωταγόρα, ἠδέως ἂν ἐπὶ τέλος ἔλθοιμι μετὰ σοῦ σκοπούμενος. Καὶ γὰρ δοκεῖ μοι τὸ περὶ ποιήσεως διαλέγεσθαι ὁμοιότατον εἶναι τοῖς συμποσίοις τοῖς τῶν φαύλων καὶ ἀγοραίων ἀνθρώπων. Καὶ γὰρ οὔτοι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι' ἑαυτῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ μὴδὲ διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἑαυτῶν ὑπὸ ἀπαιδεύσεως τίμιας ποιοῦσι τὰς ἀυλητρίδας, πολλοῦ μισθούμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν d.

τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα ἠγοῦνται δῆλα εἶναι. ἑσάντες οὖν περὶ αὐτῶν, σκοποῦσιν ὁπότῃρα συνοίσει πράξασιν. Mox illa, Καὶ γὰρ δοκεῖ μοι — καὶ πᾶν πολ. οἶνον πίωσιν, laudat Athen. Deipnos. III. p. 57. A. Cas. — ἀγοραίων ἀνθρώπων. ἀγοραῖος, vel, ut Critici veteres volunt, ἀγρῆσιος (v. Casaub. ad Theoph. Char. VI.) est ὁ ἐν ἀγορῇ τετραμμίνος, s. qui totos dies forum conterit, quem ἀγορῆς περιτεριμμά Comicus appellat, vilis et ex ima plebe homo. Aristoph. Eq. 191. ὅτι πόνηρος καὶ ἀγορῆς εἶ καὶ θεασός. 214. τὰ δ' ἄλλα σοι προσέτι δημαγωγικά, Φωνὴ μισρὰ, γέγονας κικῶς, ἀγοραῖος εἶ. 202. K. βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος. A. ἐν ἀγορῇ καὶ γὰρ τετραμμίμαι. 636. Ἄγε δὴ, Σπίταλοι — ἀγορῆ τ' ἐν ἧ παῖς ὦν ἐπαιδεύθην ἐγὼ, νῦν μὲν θεασός καὶ γλῶτταν εὐπορον δότε. Id. Pace 750. καπύργωσ' οἰκοδομήσας ἔπεισον μεγάλοις καὶ διανοαίσις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις. — Tum sine art. Athen. καὶ λόγων τῶν ἑαυτῶν — τίμιας ποιῶσι τὰς ἀυλητρε. Male Latinus Athenaei interpres: magni faciunt tibicinas, Sensus est, tibicinarum pretia amplificant. Xenoph. Rat. Red. p. 925. A. ἐκεῖνο μέντοι οἶδα ὅτι καὶ χρυσίον ὅταν πολὺ παραφαίνη, αὐτὸ μὲν ἀτιμότερον γίγνεται, τὸ δὲ ἀργύριον τιμιώτερον ποιῶ. Ceterum ut demus, Platonis in Symposio locum illum p. 176. E., ubi tibicina, quae advenerat, e convivio dimittitur, oppositum esse Xenophonis Symposio, quod voluit Athenaeus XI. p. 504. F.: hic ubi sermo est de veris conviviis, quibus vulgo tibicinas et saltatrices adhibitas esse constat, plane non video, cur, quod iu-

τῶν αὐλῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκείνων φωνῆς ἀλλήλοις
 σύνεισιν. Ὅπου δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ συμπόται
 καὶ πεπαιδευμένοι εἰσίν, οὐκ ἂν ἴδοις οὔτ' αὐλη-
 τρίδας οὔτ' ὄρχηστρίδας οὔτε ψαλτρίδας, ἀλλὰ
 αὐτοὺς αὐτοῖς ἱκανοὺς ὄντας συνεῖναι ἀνευ τῶν
 λήρων τε καὶ παιδιῶν τούτων, διὰ τῆς αὐτῶν
 φωνῆς λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ἐαυ-
 92. τῶν κοσμίως, κὰν πάνυ πολὺν οἶνον πῖωσιν. Οὐ-
 τω δὲ καὶ αἱ τοιαῖδε συνουσίαι ἐὰν μὲν λάβων-
 ο. ται ἀνδρῶν οἰοῖσθε ἡμῶν οἱ πολλοὶ φασιν εἶναι,
 οὐδὲν δέονται ἀλλοτρίας φωνῆς οὐδὲ ποιητῶν, οὐδ'
 οὔτε ἀνέρεσθαι οἰόντ' ἐστὶ περὶ ὧν λέγουσιν, ἐπα-
 γόμενοί τε αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις οἱ
 μὲν ταῦτά φασι τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα
 περὶ

dicabat Heusdius, magis etiam et acrius eundem illum Xenophontis libellum a Platone exagitatum putemus. Qui cupide illius, quam somniavit, Platonem inter et Xenophontem ζηλοτυπίας vestigia indagavit, ne Athenaeus quidem h. l. ullam Xenophonte libri significationem agnovit. — Deinde Athen. ξύνεισι et συμπόται.

§. 92. ἐὰν μὲν λάβωνται ἀνδρῶν — quando composites quasi faciae fuerint virorum cer. λαβίσθαι, prehendere, nancisci, perinde ut ἔχισθαι et similia, genitivo iungitur plerumque. Demosth. in Aristogit. I. p. 779. τίς δ' ἂν ἄλλος μάλλον — πᾶσαν ἀνατρέψει τὴν πόλιν, εἰ λάβοιτ' ἐξουσίας; Id. in Aristocrat. p. 675. — δηλώσαι ὡς εἶχεν εὐνοϊκῶς ἡμῖν, καιροῦ τοιοῦτου λαβόμενον. In qua tamen dictione accusativum posuit Diod. Sic. XVIII. 46. ἡξιοῦν — λήψασθαι καιρὸν οἰκεῖον ταῖς ἰδίαις ἐπιβολαῖς. Lysias Epitaph. p. 117. ὡς — εὐτυχῆς ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς ἑτέρων ἡγεμόνων λαβόμενος. Eurip. Orest. 1170. ἐνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἂν.

92. οἱ δ' ἕτερα περὶ πράγματος διαλ. alii aliud de re dis-
 putan-

περὶ πράγματος διαλεγόμενοι ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι· ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῶσι χαίρειν, αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι δι' ἑαυτῶν ἐν^{p.348} τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πείραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες. Τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ χρῆναι μᾶλλον μιμεῖσθαι ἐμέ τε καὶ σέ, καταθεμένους τοὺς ποιητὰς αὐτοὺς δι' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι τῆς ἀληθείας καὶ ἡμῶν αὐτῶν πείραν λαμβάνοντας· καὶ μὲν βούλη ἔτι ἐρωτᾶν, ἔτοιμός εἰμί σοι παρέχειν ἀπο-

putantes non tamen argumentis pervincere possunt. In his offendit articulo suo desinitum hoc πράγματος, quod ad rem iam significatam, poetarum sententias, refertur; quem defectum si quis toleret, minus tamen accurate haec scripta fatebitur; sic potius scribenda fuisse, οἱ μὲν ταῦτα λέγοντες τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα περὶ τοῦ πράγματος διαλεγόμενοι ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. Nam in utrisque sane haec inest ἀδυναμία τοῦ ἐξελέγξαι. Ita nondum displicet quod olim in mentem venit, ut legamus, οἱ μὲν ταῦτα φασὶ τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα (sc. φασὶ τ. π. ν.), περὶ πράγματος διαλεγόμενοι ἢ ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι, eique coniecturae favere videtur vetus Ficini visio: — *partim hoc, partim illud sentire poetam interpretantur, neque convincere possunt neque rem ipsam, de qua disserunt, expedire.* — Mox in illis, τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ — σέ, καταθεμένους etc. scribi, copula addita, potuit, καὶ καταθεμ., sed longe in exegesi asyndeton hoc praestat. de legg. IV. p. 70^a. B. Οὐ τοίνυν εὐκόλος ὁμοίως γίγνεται ἂν ὁ κατοικισμὸς ταῖς πόλεσιν, ὅταν μὴ τὸν τῶν ἰσμῶν γίγνηται τρόπον, ἐν γένος ἀπὸ μιᾶς τῶν χώρας οἰκίζηται cet. — ἔτοιμός εἰμί σοι παρέχειν sc. ἑμαυτόν. V. ad Gorg. §. 25. Quod subsequitur πάρασχε, a quo pendent seqq. τούτοις τέλος ἐπιθεῖναι, est *permittite*. Xenoph. Rat. Red. p. 92^a. B. παρέχει (ἢ πόλις) ἐπὶ ἰσοτελείᾳ καὶ τῶν ξέγων τῶν βουλομένων ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετέλλοις.

- κρινόμενος· ἐὰν δὲ βούλη, σὺ ἐμοὶ πάρασχε, πε-
 ρὶ ὧν μεταξύ ἐπαυσάμεθα διεξιόντες, τούτοις
 93. τέλος ἐπιθεῖναι. Λέγοντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα καὶ
 b. τοιαῦτα ἄλλα, οὐδὲν ἀπεσάφει ὁ Πρωταγόρας
 ὁπότερα ποιήσοι. Εἶπεν οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης πρὸς
 τὸν Καλλίαν βλέψας, ὦ Καλλία, δοκεῖ σοι, ἔφη,
 καὶ νῦν καλῶς Πρωταγόρας ποιεῖν οὐκ ἐθέλων,
 εἴτε δώσει λόγον εἴτε μὴ, διασαφεῖν; Ἐμοὶ γὰρ
 οὐ δοκεῖ· ἀλλ' ἦτοι διαλεγέσθω ἢ εἰπέτω ὅτι
 οὐκ ἐθέλει διαλεγέσθαι, ἵνα τούτῳ μὲν ταῦτα
 συνειδῶμεν, Σωκράτης, δὲ ἄλλῳ τῷ διαλέγῃται,
 c. ἢ ἄλλος ὅστις ἂν βούληται ἄλλῳ. Καὶ ὁ Πρω-
 ταγόρας αἰσχυνθεὶς, ὡς γέ μοι ἔδοξε, τοῦ τε
 Ἀλκιβιάδου ταῦτα λέγοντος καὶ τοῦ Καλλίου
 δεομένου καὶ τῶν ἄλλων σχεδόν τι τῶν παρόν-
 των, μόγις προὔτρεπετο εἰς τὸ διαλέγεσθαι καὶ
 94. ἐκέλευεν ἐρωτᾶν αὐτὸν ὡς ἀποκρινόμενος. Εἶπον
 δὴ ἐγὼ, ὦ Πρωταγόρα, μὴ οἴου διαλεγέσθαι μέ-
 σοι ἄλλο τι βουλόμενον ἢ ἂν αὐτὸς ἀπορῶ ἐκάστοτε,
 ταῦτα διασκέψασθαι. Ἠγοῦμαι γὰρ πάνυ λέ-
 γειν τι τὸν Ὅμηρον τὸ Σύν τε δὴ ἐρχομένῳ, καί

§. 93. καὶ τῶν ἄλλων σχεδόν τι τῶν παρόντων — Suppleri ad σχεδόν τι potest πάντων. Pari modo de legg. I. p. 644. A. ὁ — λόγος — μενέτω, ὡς οἱ γε ἐρῶς πεπαιδευμένοι σχεδὸν ἀγαθοὶ γίνονται. Demosth. Olynth. III. extr. σχεδὸν εἴρηκα ἀνομίζω συμφέρον.

§. 94. Ἠγοῦμαι γὰρ πάνυ λέγ. τι — Arbitror enim, utique verum aliquid dicere Homerum illud etc. Versus signi-

τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν· εὐπορώτεροι γὰρ πῶς ἀπαν- d.
 τές ἐσμεν οἱ ἀνθρώποι πρὸς ἅπαν ἔργον καὶ λό-
 γον καὶ διανόημα μῦθος δ' εἶπερ τε νοήσῃ, αὐ-
 τήκα περιϊὼν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξεται καὶ μεθ' ὅτου
 βεβαιώσεται, ἕως ἂν ἐντύχη. Ὡςπερ καὶ ἐγὼ
 ἕνεκα τούτου σοι ἡδέως διαλέγομαι μᾶλλον ἢ ἄλ-
 λῳ τινὶ, ἠγούμενος σὲ βέλτις· ἂν ἐπισκέψασθαι
 καὶ περὶ τῶν ἄλλων περὶ ὧν εἶδος σκοπεῖσθαι
 τὸν ἐπιεικῆ, καὶ δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς. Τίνα γὰρ e.
 ἄλλον ἢ σέ; ὅςγε οὐ μόνον αὐτὸς οἶε καλὸς κα-
 γαθὸς εἶναι, ὥςπερ τινὲς ἄλλοι αὐτοὶ μὲν ἐπιει-
 κεῖς εἰσιν, ἄλλους δὲ οὐ δύνανται ποιεῖν· σὺ δὲ
 καὶ αὐτὸς ἀγαθὸς εἶ καὶ ἄλλους οἶόςτ' εἶ ποιεῖν
 ἀγαθοὺς, καὶ οὕτω πεπίστευκας σαυτῷ, ὥστε
 καὶ, ἄλλων ταύτην τὴν τέχνην ἀποκρυπτομένων,

hicat Iliad κ. 224. Σύν τε δὴ ἔρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόη-
 σεν, ὅπως κέρδος ἔη· μῦθος δ' εἶπερ τε νοήσῃ, ἀλλὰ τί οἱ βράσ-
 σων τε νόος, λεπτή δέ τε μήτις. Sympos. p. 174 D. Σύν τε
 δὴ ἔφη, ἔρχομένῳ, πρὸ ὁ τοῦ βουλευσόμεθα ὅτι ἐροῦμεν. Au-
 cιστοί Alcib. II. p. 140. A. Ἄλλ' ἐὰν ἔμοιγε προσέχης τὸν νοῦν,
 σύν τε δύο σκεπτομένα σχεδὸν εὐρήσομεν. πρὸ ὁ τοῦ est ἕτερος
 πρὸ ἕτεροῦ. — In proximis εὐπορώτεροι γὰρ πῶς ἀπ. etc. ad
 plenum sensum deest οὕτως, quod aut inserendum aut in lo-
 cuto voculae πῶς substituendum. Nisi forte in his excidit
 σύνδεσμος. — ἕως ἂν ἐντύχη. Sic sermonis lege correxi vulgatum
 ἐντύχοι.

94. ὥςπερ καὶ ἐγὼ ἕνεκα τούτου σοι — διαλέγομαι — ἠγού-
 μενος. Herodot. I. 86. τοῦδε εἵνεκεν ἀνεβίβασε ἐπὶ τὴν πυρῆν,
 βουλόμενος εἰδέναι εἰ τίς μιν δαιμόνων εὐσεται cet. Et conf. not.
 ad I'haedon. §. 118.

94. ὥστε καὶ, ἄλλων ταύτην τὴν τέχνην ἀποκρ. Ipsius So-

- p. 349 σύ γ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκηρυζάμενος, εἰς
 a. πάντας τοὺς Ἑλληνας σοφιστὴν ἐπονομάσας, σε-
 αυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδά-
 σκαλον, πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιῶσας ἀργυ-
 95. σθαι. Πῶς οὖν οὐ σὲ χρὴ παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν
 τούτων σκέψιν καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀνακοινοῦσθαι;
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ· καὶ νῦν δὴ ἐγὼ ἐκεῖνα, ἀπερ
 τοπρῶτον ἠρώτων περὶ τούτων, πάλιν ἐπιθυμῶ
 ἐξαρχῆς τὰ μὲν ἀναμνησθῆναι παρὰ σοῦ, τὰ
 b. δὲ συνδιασκέψασθαι. Ἦν δὲ, ὡς ἐγῶμαι, τὸ ἐρώ-
 τημα τόδε· σοφία καὶ σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ
 δικαιοσύνη καὶ ὁσιότης πότερον ταῦτα πέντε ὄν-
 τα ὀνόματα ἐπὶ ἐνὶ πράγματι ἐσιν, ἢ ἐκάσῳ τῶν
 ὀνομάτων τούτων ὑπόκειται τις ἴδιος οὐσία καὶ
 πρᾶγμα ἔχον ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκασον, οὐκ ὄν

phistae verba illa respicit §. 20. sqq. — σεαυτὸν ὑποκηρυζάμε-
 νος, te ipsum praeconio quodam venditans. Aeschin. in Cte-
 siph. p. 432. ἄλλοι δὲ τινες ὑποκηρυζάμενοι (praeconis voce)
 τοὺς αὐτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἀπελευθέρους. Proxima haec, εἰς
 πάντας τοὺς Ἑλληνας σοφ. ἐπονομάσας, qua mente dicat So-
 crates, declarant superiora illius, ubi Hippocrati dixit, σὺ δὲ,
 πρὸς θεῶν, οὐκ ἂν αἰσχύναιο εἰς τοὺς Ἑλληνας αὐτὸν σοφιστὴν
 παρέχων; — πρῶτος τούτου μισθὸν ἀ. σ. Cf. ad §. 48.

§. 95. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ· καὶ νῦν δὴ ἐγὼ ἐκ. — Sic distin-
 guenda haec esse Heusdius monuit atque ipsa docet ratio.
 Edd. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ καὶ νῦν δὴ (Bas. 2. δέ.)· ἐγὼ ἐκ. De
 usu hoc vularum νῦν δὴ notavi ad Sophist. §. 14. In seqq.
 τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι, accuratius sane, interiecto σοι, scri-
 psisset, τὰ δὲ σοι συνδιασκ., nec tamen id prorsus necesse
 existimo. Mox ἀνδρεία, uti reliquis locis, Ald. et Bas. —
 Ἦν δὲ, ὡς ἐγῶμαι, τὸ ἐρώτημα τόδε. V. §. 50. sq.

οἶον τὸ ἕτερον αὐτῶν τὸ ἕτερον. Ἐφηςθα οὖν σὺ οὐκ ὀνόματα ἐπὶ ἐνὶ εἶναι, ἀλλὰ ἕκαστὸν ἰδίῳ πράγματι τῶν ὀνομάτων τούτων ἐπικεῖσθαι. c. πάντα δὲ ταῦτα μέρια εἶναι ἀρετῆς, οὐχ ὡς τὰ τοῦ χρυσοῦ μέρια ὁμοιά ἐσιν ἀλλήλοις καὶ τῷ ὄλῳ, οὐ μέρια ἐσιν, ἀλλ' ὡς τὰ τοῦ προσώπου μέρια καὶ τῷ ὄλῳ, οὐ μέρια ἐσιν, καὶ ἀλλήλοις ἀνόμοια, ἰδίαν ἕκαστα δύναμιν ἔχοντα. Ταῦτα εἰ μὲν σοι ἔτι δοκεῖ ὡςπερ τότε, φάθι· εἰ δὲ ἄλλως πως, τοῦτο διόρισαι· ὡς ἔγωγε οὐδὲν σοι ὑπόλογον τίθεμαι, ἐάν πη ἄλλη νῦν φήσης· οὐ γὰρ ἂν θαυμάζοιμι εἰ τότε ἀποπειρώμενός μου ταῦτα ἔλεγες. Ἄλλ' ἐγὼ σοι, ἔφη, λέγω, ὦ Σώ- 96. κρατες, d. ὅτι ταῦτα πάντα μέρια μὲν ἐσιν ἀρετῆς, καὶ τὰ μὲν τέτταρα αὐτῶν ἐπιεικῶς παραπλήσια ἀλλήλοις ἐσιν, ἢ δὲ ἀνδρία πάνυ πῶλύ διαφέρων πάντων τούτων. Ὡς δὲ γνώσῃ ὅτι ἐγὼ

95. ὡς ἐγὼ οὐδὲν σοι ὑπόλογον τίθεμαι — H. e. οὐδὲν ὑπολογίζομαι, nihil curo s. pensi habeo. Vulgo, ut aliis fere locis, divide, οὐδὲν σοι ὑπὸ λόγον τίθ., praeter sermonis analogiam, ὑπόλογον iam Steph. monuit et h. l. scribendum et Lach. p. 189. B. λέγ' οὖν ὅτι σοι φίλον, μηδὲν τῆ ἡμετέραν ἡλικίαν ὑπὸ λόγον ποιούμενος. Harpocrat. Ὑπόλογον. Λυσίας περὶ ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος· οὐχ ὑπόλογον ἄντα ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐν λόγῳ. Lysias Or. IV. p. 181. δεῖ ὑμᾶς — ἐνθυμουμένους, ὅτι περὶ τῆς πατρίδος μοι — ὁ ἀγὼν ἐστίν, ἐν ὑπολόγῳ ταύτας τὰς προκλήσεις ποιεῖσθαι, ubi vid. Taylor. et Markland. Cf. eiusd. Or. XXVIII. p. 284. Reisk. et Or. XXX. p. 851. Demosth. pro Phormion. p. 959. et in Theocrin. p. 1329. Apud eund. Aristogit. I. p. 790. ubi legitur, εἰ δὲ μηδένα τούτων ὑπόλογον ποιείται etc., scr. εἰ δὲ μηδὲν τούτ. ὦ. π.

ἀληθῆ λέγω· εὐρήσεις γὰρ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους μὲν ὄντας καὶ ἀνοσιωτάτους καὶ ἀκολασωτάτους καὶ ἀμαθιστάτους, ἀνδρειοτάτους δὲ διαφερόντως. Ἐχε δὴ, ἔφην ἐγώ· ἄξιον γὰρ τοι ἐπισκέψασθαι ὃ λέγεις· πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρραλέους λέγεις, ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε, ἔφη, ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἵεναι. Φέρε δὴ, τὴν ἀρετὴν καλὸν τι φῆς εἶναι, καὶ ὡς καλοῦ ὄντος αὐτοῦ σὺ διδάσκαλον σαυτὸν παρέχεις; Κάλλις οὖν, ἔφη, εἰ μὴ 97. μαίνομαί γε. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μὲν τι αὐτοῦ αἰσχροὺς, τὸ δὲ τι καλόν, ἢ ὅλον καλόν; Ὅλον που καλὸν ὡς οἶόντε μάλιχα. Οἷςθα οὖν,

§. 96. Ἐχε δὴ — *Subsiste*. Formula est revocandi *rependique, si quis alio pergere aut aliud acturus videatur*. Aristoph. Vesp. 1149. ἔχ, ὃ γὰρ, καὶ εἴθ' ἀναμπισχόμενος (Sic Cod. Rav. pro εἴθ' ἢ γ' ἀμπισχόμενος.) Pae. 1193. ἔχ, ἀποκἀθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί. Adde not. ad Gorg. §. 35. — Καὶ ἴτας γε. Alias de *audaci temerarioque periculorum facinororumve susceptore usurpatum vocabulum τοῦ ἴτου* (Aristoph. Nub. 444. θαρρῶς, εὐγλωττος, τολμηρῶς, ἴτης, βδέλυξός etc.) h. l. in meliorem ponitur partem, ut Sympos. p. 203. D. κατὰ δὲ αὐτὸν πατέρα ἐπίβουλός ἐστιν (ὁ ἴταρος) τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς καλοῖς, ἀνδρείος ἂν καὶ ἴτης καὶ σύντονος. Significatur autem h. l. vocabuli etymon ἀπὸ τοῦ ἵεναι, unde structura haec ἴτας ἐφ' ἃ cet. — εἰ μὴ μαίνομαί γε. *ulcherrimum ego dico: alioqui, ni dicerem, insanus forem*. Aristoph. Thesmoph. 470. μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκείνον, εἰ μὴ μαίνομαι. Simile huic loquendi genus, εἰ μὴ ἀδικῶ γε, illustravi ad Charmid. §. 8.

§. 97. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μὲν τι αὐτοῦ — Recte sic Stephanus. Nam in Ald. et Bass. legitur τὸ μὲν τοι. Vid. Viger. de Gr. D. Idiot. C. I. §. XVI ibiq. notata. Μοχ κολυβαῖν h. l. est *urinari*.

τίνες εἰς τὰ φρέατα κολυμβῶσι Φαρβραλέως; Ἐγω- p.350
 γε ὅτι οἱ κολυμβηταί. Πότερον διότι ἐπίσανται ^{a.}
 ἢ δι' ἄλλο τι; Ὅτι ἐπίσανται. Τίνες δὲ ἀπὸ
 τῶν ἵππων πολεμεῖν Φαρβραλέοι εἰσὶ; πότερον οἱ
 ἵππικοὶ ἢ οἱ ἀφιπποὶ; Οἱ ἵππικοί. Τίνες δὲ
 πέλτας ἔχοντες; οἱ πελτασικοὶ ἢ οἱ μή; Οἱ πελ-
 τασικοὶ, καὶ τὰ ἄλλα γε πάντα, εἰ τοῦτο ζη-
 τεῖς, ἔφη, οἱ ἐπιστήμονες τῶν μὴ ἐπισημένων Φαρ-
 βραλεώτεροί εἰσι, καὶ αὐτοὶ ἑαυτῶν, ἐπειδὴν μά-
 θωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν. Ἦδη δὲ τινὰς ἐώρακας, 98.
 ἔφην, πάντων τούτων ἀνεπιστήμονας ὄντας, Φαρ- b.
 βροῦντας δὲ πρὸς ἕκαστα τούτων; Ἐγωγε, ἦ δ' ὄς,
 καὶ λίαν γε Φαρβροῦντας. Οὐκοῦν οἱ Φαρβραλέοι
 οὔτοι καὶ ἀνδρεῖοί εἰσιν; Αἰσχρὸν μὲντ' ἂν, ἔφη,
 εἶη ἢ ἀνδρία ἐπεὶ οὔτοι γε μαινόμενοί εἰσι. Πῶς
 οὔν, ἔφην ἐγὼ, λέγεις τοὺς ἀνδρεῖους; οὐχὶ τοὺς
 Φαρβραλέους εἶναι; Καὶ νῦν γ', ἔφη. Οὐκοῦν οὔ-
 τοι, ἦν δ' ἐγὼ, οἱ οὕτω Φαρβραλέοι ὄντες οὐκ ἀν-
 δρεῖοι, ἀλλὰ μαινόμενοι φαίνονται, καὶ ἐκεῖ αὖ c.
 οἱ σοφώτατοι οὔτοι καὶ Φαρβραλεώτατοί εἰσι, Φαρ-

§. 98. Οὐκοῦν οἱ Φαρβραλέοι οὔτοι καὶ ἀνδρ. εἰσιν; Nonne
 igitur hi, quos dicimus, fidentes etiam fortes sunt? Ita h. l.
 nemo non acceperit pronom. οὔτοι. Aliter hoc accipiendum
 mox ubi sequuntur haec, Οὐκοῦν οὔτοι οἱ οὕτω Φαρβραλέοι ἄν-
 τες οὐκ ἀνδρεῖοι, ἀλλὰ μαινόμενοι φαίνονται, καὶ ἐκεῖ αὖ οἱ σο-
 φώτατοι οὔτοι καὶ Φαρβραλεώτατοί εἰσι, in quibus nemo sic
 iungere voluerit, οὔτοι οἱ σοφώτατοι, hoc sapientissimorum
 genus. Quippe hoc sensu scribi oportebat οἱ σοφώτατοι ἐκεῖ-
 νοι, quanquam ne id quidem aptum foret post illud ἐκεῖ.

- ῥαλεώτατοι δὲ ὄντες ἀνδρείοτατοι, καὶ κατὰ τοῦ-
99. τον τὸν λόγον ἢ σοφία ἂν ἀνδρία εἴη; Οὐ κα-
 λῶς, ἔφη, μνημονεύεις, ὦ Σώκρατες, ἀ' ἔλεγόν τε
 καὶ ἀπεκρινόμην σοι. Ἐγώ γε ἐρωτηθεὶς ὑπὸ σοῦ,
 εἰ οἱ ἀνδρεῖοι θαρξάλοιο εἰσὶν, ὠμολόγησα· εἰ δὲ
 καὶ οἱ θαρξάλοιο ἀνδρεῖοι, οὐκ ἠρωτήθην. Εἰ
 γάρ με τοῦτοι ἤρου, εἶπον ἂν ὅτι οὐ πάντες.
- d. Τοὺς δὲ ἀνδρείους ὡς οὐ θαρξάλοιο εἰσὶ, τὸ ἐμὸν
 ὁμολόγημα οὐδαμοῦ ἐπέδειξας ὡς οὐκ ὀρθῶς
 ὠμολόγησα. Ἐπειτα τοὺς ἐπισαμένους αὐτοὺς
 ἑαυτῶν θαρξάλεωτέρους ὄντας ἀποφαίνεις καὶ μὴ
 ἐπισαμένων ἄλλων, καὶ ἐν τούτῳ οἶε τὴν ἀν-

Omissum igitur in his post οἱ σοφώτατοι participium ὄντες, cui adiunctum foret pronom. οὗτοι ex pervulgato illo more, quem post Iensium ad Lucian, Dial. Mar. III. (ed. Bip. T. II. p. 355. sq.) et Morum ad Isocrat. Paneg. §. II. nuper in Meletem. Crit. p. 84. illustravit Schaeferus.

§. 99. τοὺς δὲ ἀνδρείους ὡς οὐ θαρξάλοιο εἰσὶ — Haec quum pendere, a proxime seq. τὸ ἐμὸν ὁμολόγημα videantur, idque ipsum, τοὺς ἀνδρείους θαρξάλοιο εἶναι, sup. a concesserit Protagoras, ubi Socrati quaerenti πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρξάλοιο λέγεις ἢ ἄλλο τι, respondit ita, καὶ ἴσας γε, ἐφ' αἷ οἱ πολλοὶ φασθῶνται ἵναί §. 96.: haereat hic aliquis in negatione οὐ, quae tamen plane est ex Graeci sermonis proprietate. Lysid. §. 41. οὐ ῥάδιον ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον, ὡς οὐ τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ κατὰ τὴν ὁμοιότητα ἀχρηστον. Atqui supra ibi demonstratum fuerat, simile simili, quatenus simile sit, inutile esse. Ergo ut ibi in his, ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον, brevilloquentia quaedam inest, sic fere explenda, non est facile priorem sententiam ita reicere, ut putemus etc., ita h. l. in verbis τὸ ἐμὸν ὁμολόγημα — ὠμολόγησα, haec fere latet sententia, quod concessi ego, nusquam tu falsum id esse demonstrans illud docuisti cet. Exemplis ibi ad Lysid.

δρίαν καὶ τὴν σοφίαν ταυτὸν εἶναι. Τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ μετιῶν καὶ τὴν ἰσχὺν οἰηθείης ἂν εἶναι σοφίαν. Πρῶτον μὲν γὰρ εἰ οὕτω μετιῶν ἔροιο με εἰ οἱ ἰσχυροὶ δυνατοὶ εἰσι, φαίνῃ ἂν· ἔπειτα, εἰ οἱ ἐπιστάμενοι παλαίειν δυνατώτεροί εἰσι τῶν μὴ ἐπισταμένων παλαίειν καὶ αὐτοὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν μάθωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν φαίνῃ ἂν. Ταῦ- 100. τα δὲ ἐμοῦ ὁμολογήσαντος, ἐξείη ἂν σοι χρωμένῳ τοῖς αὐτοῖς τεκμηρίοις τούτοις λέγειν ὡς κατὰ τὴν ἐμὴν ὁμολογίαν ἢ σοφία ἐστὶν ἰσχὺς. Ἐγὼ δὲ οὐδαμοῦ οὐδ' ἐνταῦθα ὁμολογῶ τοὺς δυνατοὺς ἰσχυροὺς εἶναι· τοὺς μέντοι ἰσχυροὺς δυνατούς· οὐ γὰρ ταυτὸν εἶναι δυνάμιν τε καὶ ἰσχύν, p.351^a ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεσθαι, τὴν δυνάμιν, καὶ ἀπὸ μανίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ· ἰσχὺν δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωματῶν. Οὕτω δὲ κακεῖ οὐ ταυτὸν εἶναι θάρσος τε

allatis adde Menon. p. 89. D. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι· ὅτι δ' οὐκ ἐστὶν ἐπιστήμη, σκέψαι ἐάν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν, ubi pro nostri sermonis indole vitiose redundat negatio. Euthyphr. p. 8. B. Ἄλλ' οἶμαι — περί γε τούτου τῶν θεῶν οὐδένα ἕτερον ἑτέρῳ διαφέρεισθαι, ὡς οὐ δεῖ δίκην δίδόναι ἐκείνον, ὅς ἂν ἀδίκως τινὰ ἀποκτείνῃ. — Mox ἔπειτα, porro, sic positum h. l., quasi praecessisset πρῶτον μὲν.

§. 100. ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀπὸ ἐπιστ. γίνεσθαι, τὴν δυνάμιν — Gorg. §. 121. — ὅτι ἢ μὲν τούτου οὐ θεραπείαι, καὶ τὴν φύσιν ἑσκεπται, καὶ τὴν αἰτίαν ἂν πράττει, καὶ λόγον ἔχει τούτων ἑκάστου δοῦναι, ἢ ἰατρική· ἢ δ' ἑτέρα etc., ubi vid. not. — In proximis, καὶ ἀπὸ μανίας γε, non hoc γε mutem

- καὶ ἀνδρείαν· ὥστε συμβαίνειν τοὺς μὲν ἀνδρείους
 θαρξάλους εἶναι, μὴ μέντοι τοὺς γ' θαρξάλους
 ἀνδρείους πάντας. Θάρσος μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ
 τέχνης γίγνεται ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ θυμοῦ τε
 b. καὶ ἀπὸ μανίας, ὥσπερ ἡ δύναμις· ἀνδρία δὲ
 ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται.
101. Λέγεις δέ τινας, ἔφην, ὧ Πρωταγόρα, τῶν ἀν-
 θρώπων εὖ ζῆν, τοὺς δὲ κακῶς; Ἔφη. Ἄρ' οὖν
 δοκεῖ σοι ἀνθρώπος ἀν εὖ ζῆν, εἰ ἀνιώμενός τε
 καὶ ὀδυνώμενος ζῶν; Οὐκ ἔφη. Τί δ', εἰ ἠδέως
 βιούσ τὸν βίον τελευτήσειεν, οὐκ εὖ ἀν σοι δοκεῖ
 οὕτως βεβιωκέναι; Ἐμοιγ', ἔφη. Τὸ μὲν ἄρα ἠδέως
 ζῆν ἀγαθόν, τὸ δ' ἀηδῶς κακόν; Εἴπερ τοῖς κα-
 c. λοῖς γ', ἔφη, ζῶν ἠδόμενος. Τί δὴ, ὧ Πρωτα-
 γόρα, μὴ καὶ σὺ, ὥσπερ οἱ πολλοὶ, ἠδέα ἅττα
 καλεῖς κακὰ καὶ ἀνιαρὰ ἀγαθὰ; Ἐγώ γε. Οἷον
 λέγεις· καθ' ὃ ἠδέα ἐσὶν, ἄρα κατὰ τοῦτο οὐκ

ego in τε, quamvis deinde sequatur, θάρσος μὲν γὰρ καὶ
 ἀπὸ τέχνης γίγνεται ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ θυμοῦ τε καὶ ἀπὸ
 μανίας. γε similiter certe in plurium rerum enumeratione
 usurpari docuimus ad Hipp. Mai. §. 47., ubi laudatis locis
 si quis forte τε reponendum iudicet, num idem iudicabit
 Xenoph. Hieron. 2, 1. Πολλὰς — ἀρῶ — ἐκόντας μεινεκτοῦν-
 τας καὶ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὕψων (imo ὀσμῶν cf. I, 24.) καὶ
 ἀφροδισίων γε ἀπεχομένους?

§. 101. οὐκ εὖ ἀν σοι δοκεῖ οὕτ. βεβ. Edd., obvio errore,
 δοκῆ. Conf. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380.

101. Οἷον λέγεις· καθ' ὃ ἠδέα ἐσ. Ita Ald. et Steph. Cum
 Bas. 2. in qua legitur, Ἐγὼ γὰρ λέγω καθ' ὃ ἠδέα ἐ., con-
 gruit Ficini haec versio: Sic autem interrogo: utrum in quan-

ἀγαθὰ, εἰ μή τι ἀπ' αὐτῶν ἀποβήσεται ἄλλο, καὶ αὐτίς αὖ τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως οὕτως οὐ, καθόσον ἀνιαρὰ, κακὰ; Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρα- d. τες, ἔφη, ἀπλῶς οὕτως ὡς σὺ ἐρωτᾷς, εἰ ἐμοὶ ἀποκριτέον ἐστίν, ὡς τὰ ἡδέα τε ἀγαθὰ ἐστὶν ἅπαντα καὶ τὰ ἀνιαρὰ κακὰ, ἀλλὰ μοι δοκεῖ οὐ μόνον πρὸς τὴν νῦν ἀπόκρισιν ἐμοὶ ἀσφαλέςε- ρον εἶναι ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντα

ium iucunda sunt, in tantum non bona etc. In qua scriptura vereor ut aptum satis sit verbum λέγω ipsumque hoc ἐγὼ, quum potius expectarit aliquis, ἐρωτῶ δὲ τοῦτο —: neque offendit illud, opinor, quod qui statim rem concedit h. l. Protagoras subiecta deinde Socratis interrogatione admonitus dubitantius loquitur, Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρ. Itaque alteram tenui, e Cod MS. ductam haud dubie. Mirantis autem est formulā Οἷον λέγεις, ut οἷον s. οἷα ποιεῖς Euthyphr. extr. Charmid. §. 30. In his vero, κατ' ὃ ἡδέα ἐστὶν etc. non nisi ἡδέα ἅπαντα illa, quae mala se vocare concessit Protagoras, intelligi posse arbitror, non, ut fecit in versione Schleierm., πάντα, neque ex his alium nisi hunc existere sensum: *quatenus dulcia sunt (illa), an eatenus non bona (sed mala) dicis, nisi quid inde aliud consequatur?* Quo tamen sensu vix quisquam acquiescet. Fallor aut scripserat Plato: κατ' ὃ ἡδέα τὰ ἡδέα ἐστὶν, ἄρα — *quatenus iucunda sunt quaecunque sunt iucunda, an eatenus non (tu dicis) bona, nisi quid inde aliud (commodi honestive) sequatur? Ac rursus quae molesta sunt, eodem modo non, quatenus molesta sunt, mala?* Quorum postrema quum Edd. sic distincta exhibeant, καὶ αὐτίς αὖ τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως; Οὕτως. Οὐ, καθόσον ἀνιαρὰ, κακὰ; Heusdius, expuncto Οὕτως, uno tenore iungi haec voluit; nihil praeter verborum distinctionem tollendam vidit Schleiermacherus. ὡσαύτως οὕτως, ita quum alias legitur, tum Xenoph. Cyrop. I, 1, 4. Κῦρος δὲ παραλαβὼν ὡσαύτως οὕτω καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη etc. VIII, 5, 3. Ὠσαύτως δὲ οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς. Atque ita Platonis haec etiam Ficinus legit quum vertit: *rursusque utrum similiter tristitia non ex eo, quod tristitia, mala.*

τὸν ἄλλον βίον τὸν ἐμὸν, ὅτι ἔστι μὲν ἅ τῶν ἠδέων οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ, ἔστι δ' αὖ καὶ ἅ τῶν ἀνιαρῶν οὐκ ἔστι κακά· ἔστι δ' ἅ ἔστι· καὶ τρίτον ἅ οὐδέ-
 102. τερα, οὔτε κακὰ οὔτ' ἀγαθὰ. Ἡδέα δὲ καλεῖς, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ τὰ ἠδονῆς μετέχοντα ἢ ποιοῦντα ἠδονῆν; Πάνυ γ', ἔφη. Τοῦτο τοίνυν λέγω, καθόσον ἠδέα ἔστιν, εἰ οὐκ ἀγαθὰ, τὴν ἠδονῆν αὐτὴν ἐρωτῶν εἰ οὐκ ἀγαθὸν ἔστιν. Ὡς περ' σὺ λέγεις, ἔφη, ἐκάστοτε, ὦ Σώκρατες, σκοπώμεθα αὐτὰ, καὶ ἐὰν μὲν πρὸς λόγον δοκῆ εἶναι τὸ σκέμμα καὶ τὸ αὐτὸ φαίνεται ἠδύ τε καὶ ἀγαθόν, συγχαρησόμεθα· εἰ δὲ μὴ, τότε ἦδη ἀμφισβητήσομεν. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, σὺ βούλει ἠγεμονεύειν τῆς σκέψεως, ἢ ἐγὼ ἠγῶμαι; Δίκαιος, ἔφη, σὺ ἠγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις
 103. τοῦ λόγου. Ἄρ' αἶν, ἦν δ' ἐγὼ, τῆδέ πη κατα-

101. ἔστι δ' ἅ ἔστι· καὶ τρίτον — ἅ ἔστι sc. τῶν ἠδέων ἀγαθὰ καὶ τῶν ἀνιαρῶν κακά. Edd. ἔστι δ' ἅ ἔστι καὶ τρίτον, sine sensu, quem primus interpunctione excitavit Schleierm.

§. 102. καὶ ἐὰν μὲν πρὸς λόγον — Vid. not. ad §. 83. extr. Rectius autem, opinor. ita dixisset Protagoras: σκοπώμεθα αὐτὰ, ἐὰν πρὸς λόγον δοκῆ εἶναι τὸ σκέμμα· καὶ ἐὰν μὲν τὸ αὐτὸ φαίνεται ἠδύ τε καὶ ἀγαθόν, συγχαρ. Sed quae est ista omnino sententia: si nobis idem esse dulce et bonum appareat, consentiemus; sin minus, tum demum controversabimur. Cedo mihi unum locum, ubi sic loquentem Socratem suum philosophus induxit. Consulto, opinor, Sophistam, dum Socratem vult imitari, haec deblaterare fecit Plato. — σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου, tu enim sermonem hunc de rebus iucundis instituis s. inducis.

φανές ἂν ἡμῖν γένοιτο; ὡςπερ εἴ τις ἀνθρώπον p. 352^a
σκοπῶν ἐκ τοῦ εἶδους ἢ πρὸς ὑγίειαν ἢ πρὸς ἄλ-
λο τι τῶν τοῦ σώματος ἔργων, ἰδὼν τὸ πρόσω-
πον καὶ τὰς χεῖρας ἄκρας, εἴποι, Ἴδι δὴ μοι
ἀποκαλύψας καὶ τὰ σήθη καὶ τὸ μετάφρενον
ἐπίδειξον, ἵνα ἐπισκέψωμαι σαφέστερον· καὶ ἐγὼ
τοιούτῳ τι ποθῶ πρὸς τὴν σκέψιν· θεασάμενος
ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδύ, ὡς
φῆς, δέομαι τοιοῦτόν τι εἰπεῖν, Ἴδι δὴ μοι, ὦ
Πρωταγόρα, καὶ τόδε τῆς διανοίας ἀποκάλυψον, b.
πῶς ἔχεις πρὸς ἐπισήμην· πότερον καὶ τοῦτό σοι
δοκεῖ ὡςπερ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις ἢ ἄλλως;
δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπισήμης τοιοῦτόν τι
οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι,
οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται,
ἀλλ', ἐνούσης πολλᾶκις ἀνθρώπων ἐπισήμης, οὐ

§. 103. θεασάμενος ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ ἀγαθ. *quum viderim ita te sentire de bono etc.* Parmen. §. 12. Τί δὲς πρὸς τόδε πῶς ἔχεις; Τὸ ποῖον; Οἶμά γε ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἐν ἑκάστω εἶδος οἶεσθαι εἶναι etc. Xenoph. Mem. IV, 8. 7. — καὶ οἱ ἐμοὶ φίλοι οὕτως ἔχοντες γνώμης περὶ ἐμοῦ διατελοῦσιν, αὐτὰρ ἐγὼ διὰ τὸ φιλεῖν ἐμέ· καὶ γὰρ οἱ τοὺς ἄλλους φιλοῦντες οὕτως ἂν εἶχον πρὸς τοὺς ἑαυτῶν φίλους· ἀλλὰ διόπερ καὶ αὐτοὶ ἂν οἴονται ἐμοὶ συνόντες βέλτιστοι γίνεσθαι. — *Statim post τοιοῦτόν τι pro τοιοῦτό τι dedi ex Ald. et Bass. Sic paullo ante τοιοῦτόν τι ποθῶ, mox περὶ ἐπισ. τοιοῦτόν τι.*

103. οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτ. ὄντ. διανοοῦνται — Ita, quod vulgo legitur οὐδὲ ὡςπερ τοιούτου a. o. d., ex sermonis usu emendavit Boeckhius in Plat. Min. p. 120., recte monens, nusquam nec dici nec posse dici διανοεῖσθαι ὡςπερ τινὸς ὄντος, sed ὡς τινος ὄντος. Iam ita haec inter se pendent;

- τὴν ἐπισήμην αὐτοῦ ἄρχειν, ἀλλ' ἄλλο τι, τοτὲ μὲν θυμὸν, τοτὲ δὲ ἠδονὴν, τοτὲ δὲ λύπην, ἐνίοτε δὲ ἔρωτα, πολλάκις δὲ φόβον, ἀτέχνῳς διανοούμενοι περὶ τῆς ἐπισήμης ὡςπερ περὶ ἀνδραπόδου, περιελκομένης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων.
- c. Ἄρ' οὖν καὶ σοὶ τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῆς δοκεῖ, ἢ καλὸν τε εἶναι ἢ ἐπισήμη καὶ οἶον ἄρχειν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἂνπερ γιγνώσκῃ τις τὰγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, μὴ ἂν κρατηθῆναι ὑπὸ μηδενός, ὥστε ἄλλ' ἄττα πράττειν ἢ ἂ ἂν ἐπισήμη κελεύοι, ἀλλ' ἱκανὴν εἶναι τὴν φρόνησιν βοηθεῖν τῷ
104. ἀνθρώπῳ; Καὶ δοκεῖ, ἔφη, ὡςπερ σὺ λέγεις, ὦ
- d. Σώκρατες, καὶ ἅμα, εἶπερ τῷ ἄλλῳ, αἰσχροὺν ἔσι καὶ ἐμοὶ σοφίαν καὶ ἐπισήμην μὴ οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι εἶναι τῶν ἀνθρωπέων πρα-

οὐδὲ περὶ αὐτοῦ ὡς ὄντος τοιοῦτου διανοοῦνται. Eodem vitio laborat adhuc locus in Xenoph. Cyrop. VIII, 7, 6. ὑμᾶς δὲ χρῆ, ὅταν τελευτήσω, ὡςπερ εὐδαίμονος ἐμοῦ καὶ λέγειν καὶ ποιῆν πάντα, ubi iam in marg. Steph. apposuerat ὡς περὶ. — In proximis male Ald. et Bass. αὐ τοῦ pro αὐτοῦ.

103. καὶ οἶον ἄρχειν τοῦ ἀνθρ. et eiusmodi aliquid quod imperet homini — πράττ. ἢ ἂ ἂν ἐπισήμη κελεύοι. Ed. Ald. et Bass. πράττειν ἢ ἂν ἐπισ., quae redintegravit Stephanus. In his vero quum ἂν non ad ἂ, sed ad κελεύοι pertineat, suus optativo est locus.

§. 104. αἰσχροὺν ἔσι καὶ ἐμοὶ — μὴ οὐχὶ — φάναι — Post αἰσχροὺν ἔσι interdum simplex μὴ, frequentius multo, ut h. l., μὴ οὐ cum infinitivo copulatum reperies. Theaetet. §. 23. Ἄλλὰ μέντοι — σοῦ γε οὕτω παρακελευομένου, αἰσχροὺν μὴ οὐ παντὶ τρόπῳ προθυμῆσθαι etc. Amator. exir. αἰσχροὺν ἐν τούτοις, ὃ ἴταῖρε, δευτέρου φαίνοσθαι ἢ τρίτου καὶ μὴ οὐχ ἠγεῖ-

γμάτων. Καλῶς γε, ἔφην ἐγώ, σὺ λέγων καὶ ἀληθῆ. Οἷςθα οὖν ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐμοὶ τε καὶ σοὶ οὐ πείθονται, ἀλλὰ πολλοὺς φασὶ γιγνώσκοντας τὰ βέλτιστα οὐκ ἐθέλειν πράττειν, ἐξὸν αὐτοῖς, ἀλλ' ἄλλα πράττειν· καὶ ἄσους δὴ ἐγὼ ἠρόμην ὅπῃ ποτὲ αἰτίον ἐστὶ τούτου, ὑπὸ ἡδονῆς φασὶν ἠττωμένους ἢ λύπης ἢ ὧν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον ὑπὸ τῆς τούτων κρατούμενους ταῦτα ποιεῖν τοὺς παιδῶντας. Πολλὰ γὰρ οἶμαι, ἔφη, ὧ Σώκρατες, καὶ ἄλλα οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι. Ἴδι δὴ μετ' ἐμοῦ ἐπιχείρησον πείθειν τοὺς ἀνθρώπους καὶ διδάσκειν ὅ ἐστιν αὐτοῖς τοῦτο τὸ πάθος, ὃ φασὶν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἠττᾶσθαι καὶ οὐ πράττειν διὰ ταῦτα τὰ βέλτιστα ἐπεὶ γιγνώσκουσιν γε αὐτά. Ἴσως γὰρ ἂν, λεγόντων ἡμῶν, ὅτι Οὐκ ὀρθῶς λέγετε, ὧ

σθαι. Xenoph. de rep. Laced. VI, 2. ἢν δὲ τις παῖς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου κατέπηκτο πρὸς τὸν πατέρα, αἰσχυρὸν ἐστὶ μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Pluribus in re obvia non est opus, praesertim quum idem vocularum usus sit post αἰσχυρῆσθαι (Xenoph. Cyrop. VIII, 4, 5. τὸν δὲ πρῶτοντα ἐν ἔδρῃ ἠσχυρῆτο μὴ οὐ πλείστα καὶ ἀγαθὰ ἔχοντα παρ' αὐτοῦ φαίνεσθαι. Anab. II, 3, 11. ὥστε πᾶσιν αἰσχυρῆν εἶναι μὴ οὐ συσπουδάξει) post ἀπέχεσθαι, ἐμποδίζεσθαι, aliaque fere omnia, in quibus latet negatio. Velut in voc. φίσχυρὸν latet οὐ καλόν, οὐκ ἀνεκτόν, post quae, uti omnino post praemissam negationem, legitime infertur μὴ οὐ. Theaetet. §. 95. Οὐδὲν μὲν οὖν ἀνεκτόν, ἢ Σώκρ., μὴ οὐ διασκέψασθαι, τί λέγουσιν ἐκάτεροι τῶν ἀνδρῶν. — Καλῶς γε, ἢ. ἢ., σὺ λέγων. Ita haec posita, quasi praecessisset, φησὶ ἐγὼ γε σοφία κρείττισον εἶναι τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων.

ἀνθρώποι, ἀλλὰ ψεύδεσθε, ἔροιντ' ἂν ἡμᾶς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, εἰ μὴ ἔστι τοῦτο τὸ πάθημα, ἡδονῆς ἠττάσθαι, ἀλλὰ τί ποτ' ἔστι καὶ τί ὑμεῖς αὐτὸ φατε εἶναι, εἶπατον ἡμῖν. Τί δὲ, ὦ Σώκρατες, δεῖ ἡμᾶς σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ἀνθρώπων, οἳ ὅτι ἂν τύχωσι, 105. τοῦτο λέγουσιν; Οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, εἶναί τι ἡμῖν
 β. τοῦτο πρὸς τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρίας πρὸς τὰλλα μόρια τὰ τῆς ἀρετῆς πῶς ποτ' ἔχει. Εἰ οὖν σοι δοκεῖ ἐμμένειν οἷς ἀρτι ἔδοξεν ἡμῖν, ἐμὲ ἠγήσασθαι ἢ οἶμαι ἂν ἐγωγε κάλλιςα φανερόν γενέσθαι, ἔπου· εἰ δὲ μὴ βούλει, εἴ σοι φίλον, ἐῷ χαίρειν. Ἄλλ', ἔφη, ὀρθῶς λέγεις καὶ πέραινε ὡςπερ ἤρξω. Πάλιν τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ ἔροιντο ἡμᾶς,

104. εἰ μὴ ἔστι τοῦτο τὸ πάθημα — τούτο τὸ πάθ. intel-
 lige τὸ γινώσκοντας τὰ βέλτιστα οὐκ ἐθέλειν πράττειν, ἐξὸν αὐ-
 ταῖς, ἀλλ' ἄλλα πράττειν, ut paullo ante ipse explicuit Socr.
 Stephanum non intelligo quid sibi voluerit et h. l. et infra
 §. 115. coniectando, εἰ μὴ ἔστι τοῦτο πάθημα, τὸ ἡδονῆς ἠτ-
 τάσθαι. Nam virum doctissimum vix deceptum puto Ser-
 rani versione hac: nisi hoc sit malum atque detrimentum,
 voluptati succumbere. — ἀλλὰ τί ποτ' ἔστι. Xenoph. Cyrop.
 VIII. 7. 22. εἰ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλὰ μίνουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώ-
 ματι συναποθνήσκει· ἀλλὰ θεοὺς γε — φοβούμενοι, μήτε ἀσε-
 βῆς μηδὲν μηδὲ ἀνόσιον — ποιήσητε —. I. 3. 6. εἰ τοίνυν οὕτω
 γινώσκεις, ὦ παῖ, ἀλλὰ κρῖα γε εὐωχοῦ cet. Sed notior hic
 vocis ἀλλὰ, certe, saltem, usus in apodosis, quam ut plu-
 ribus illustrari debeat. — ὅτι ἂν τύχωσι sc. λέγοντες, quid-
 quid forte accidit ut dicant.

§. 105. Οἶμαι — εἶναί τι ἡμῖν τοῦτο πρὸς τὸ ἐξ. Xenoph.
 de Laced. Rep. 2, 13. ἔστι γάρ τι καὶ τοῦτο πρὸς παιδείαν. —
 ἄλλο

ἡμᾶς, τί οὖν φατέ τοῦτο εἶναι, ὃ ἡμεῖς ἤττω εἶναι τῶν ἡδονῶν ἐλέγομεν; εἵποίμ' ἂν ἔγωγε πρὸς αὐτούς ὡδί· Ἀκούετε δὴ πειρασόμεθα γὰρ ὑμῖν ἐγὼ τε καὶ Πρωταγόρας φράσαι. Ἄλλο τι γὰρ, ὦ ἄνθρωποι, φατέ ὑμῖν τοῦτο γίνεσθαι ἐν τοῖσδε, οἷον πολλάκις ὑπὸ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ἀφροδισίων κρατούμενοι ἡδέων ὄντων, γινώσκοντες ὅτι πονηρὰ ἐσιν, ὅμως αὐτὰ πράττειν; Φαίεν ἂν. Οὐκοῦν ἐροίμεθ' ἂν αὐτούς ἐγὼ τε καὶ σὺ 106. πάλιν, Πονηρὰ δὲ αὐτὰ πῆ φατέ εἶναι; πότερον ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύτην ἐν τῷ παραχρῆμα παρέχει καὶ ἡδύ ἐσιν ἕκαστον αὐτῶν, ἢ ὅτι εἰς τὸν δ. ὑστερον χρόνον νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παρασκευάζει; ἢ κὰν εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὑστερον μηδὲν παρασκευάζοι, χαίρειν δὲ μόνον ποιοῖ, ὅμως δ' ἂν κακὰ εἴη, ὅτι

ἄλλο τι γὰρ, ὦ ἄνθρ., φατέ ὑμῖν τοῦτο γίνεσθαι. τοῦτο refertur ad praegressa illa ὃ ἡμεῖς ἤττω εἶναι τῶν ἡδονῶν ἐλέγομεν. In proximis, οἷον πολλάκις — κρατούμενοι — πράττειν, mente repetendum φατέ.

§. 106. πότερον ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύτην — Ita cum Bas. 2. Steph. In Ald. est τῶν ἡδονῶν. — ἢ κὰν εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὑστ. Hic diu incertus fui, in textu relinquerem receptam illam a Steph. e Bas. 2. scripturam, ἢ κὰν εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὑστερον μηδὲν παρασκευάζει, χαίρειν δ' ὅμως ποιεῖ; τὸ δ' ἀμαρτόντα χαίρειν, τοῦ κακοῦ ποιητὴ εἴη ἂν; an Aldinam hanc revocarem, ἢ κὰν εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὑστερον μηδὲν παρασκευάζει, χαίρειν δὲ μόνον ποιεῖ, ὅμως δ' ἂν κακὰ ἢ ὅτι μακρόντα χαίρειν ποιεῖ. καὶ ὅπη οὖν, quam in libro suo etiam Ficinus reperit, ita haec reddens: an etiam, si nihil tale in posterum inferunt tan-

ἀμαρτόντα χαίρειν ποιεῖ καὶ ὅπη οὖν; Ἄρ' οἶδ-
 μεθα ἂν αὐτούς, ὧ Πρωταγόρα, ἄλλο τι ἀπο-
 κρίνασθαι ἢ ὅτι οὐ κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἠδονῆς
 τῆς παραχεῖμα ἐργασίαν κακὰ ἐσιν, ἀλλὰ δια-
 e. τὰ ὑπερον γιγνόμενα, νόσους τε καὶ τᾶλλα. Ἐγὼ
 μὲν οἶμαι, ἔφη ὁ Πρωταγόρας, τοὺς πολλοὺς ἂν
 ταῦτα ἀποκρίνασθαι. Οὐκοῦν νόσους ποιοῦντα
 ἀνίας, ποιεῖ καὶ πενίας, ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ;
 ὠμολογοῖεν ἂν, ὡς ἐγὼμαι. Συνέφη ὁ Πρωταγό-
 107. ρας. Οὐκοῦν φαίνεται, ὧ ἄνθρωποι, ὑμῖν, ὡς
 φαμεν ἐγὼ τε καὶ Πρωταγόρας, δι' οὐδὲν ἄλλο

*tumque delectant, nihilominus mala sunt ex eo quod co-
 gnoscentem hominem delectant. Quippe mendis utraque adest
 apertis laborat, ut dubites, utra sit corruptior. Utram igitur
 alteri praeferrem? In hac haesitatione optimum neque alie-
 num a critici religione duxi, interim donec opem his libri
 scripti afferant, propositam a Schleiermachers lectionem sub-
 stituere, exsculptam illam lenissima ratione ex utriusque scri-
 pturae vestigiis atque ita commodam, ut omnes veri nume-
 ros explere videatur. Unum δὲ post ὅμως, quod eiecit ille,
 ex Ald. retinui. Illa ὅπη οὖν pertinent ad ἀμαρτόντα. —
 Μοχ ἠδονὴ ἢ παραχεῖμα, ut ἡ παρατυκία ἠδονὴ Xenoph. Cy-
 rop. I, 5, 9. II, 2, 24. VIII, 1 32. ἢ ἐκ τοῦ παραχεῖμα
 ἠδονὴ id. Mem. S. II, 1, 20., non est, ut vulgo expl., quae
 statim et sine labore paratur, sed cuius in praesens est fru-
 ctus citoque perit. Ita τῆς παραχεῖμα ἕνεκα χάριτος δημηγο-
 ρεῖν Demosth. Prooem. p. 1449. Ibid. p. 1425. — μᾶλλον
 ὅπως τὰ δόξαντα συναίσει σκοπεῖν ἢ ὅπως οἱ παραχεῖμα λόγοι
 χάριν ἔξουσιν. — Deinde τῆς ἠδονῆς ἐργασία dictum ut ἡ τῆς
 ἐσθλῆτος ἐκ τῶν ἐρίων ἐργασία Xenoph. Oecon. 7, 21. Quo
 significato frequentius usurpatur ἀπεργασία. Conf. §. 9. Eu-
 thyphr. p. 13. D. E. Gorg. §. 41. al. 1.*

§. 107. Οὐκοῦν φαίνεται → ὑμῖν — ὡς φαμεν ἐγὼ τε καὶ

ταῦτα κακὰ ὄντα ἢ διότι εἰς ἀνίας τε ἀποτελευ-
 τᾶ καὶ ἄλλων ἡδονῶν ἀποστρεφῆς; ὁμολογοῖεν ἄν. p. 354
 Συνεδόκει ἡμῖν ἀμφοῖν. Οὐλοῦν πάλιν ἂν αὐτούς^a
 τὸ ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα, ὦ ἄνδρες, οἱ λέγον-
 τες αὖ ἀγαθὰ ἀνιαρὰ εἶναι, ἅσα οὐ τὰ τοιαῦδε
 λέγετε, οἷον τὰ τε γυμνάσια καὶ τὰς στρατείας
 καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπείας τὰς διὰ τῶν
 καύσεων τε καὶ τομῶν καὶ φαρμακείων καὶ λι-
 μοκτονιῶν γιγνομένας, ὅτι ταῦτα ἀγαθὰ μὲν
 ἐσιν, ἀνιαρὰ δέ; φαῖεν ἄν. Συνεδόκει. Πότερον^b
 οὖν κατὰ τὸδε ἀγαθὰ αὐτὰ καλεῖτε, ὅτι ἐν τῷ
 παραχρῆμα ὀδύνας ἢ τὰς ἐσχάτας παρέχει καὶ
 ἄλγηδόνας, ἢ ὅτι εἰς τὸν ὑπερον χρόνον ὑγιεῖαί τε
 ἀπ' αὐτῶν γίγνονται καὶ εὐεξίαί τῶν σωμάτων
 καὶ τῶν πόλεων σωτηρία, καὶ ἄλλων ἀρχαὶ καὶ

Πρωταγ. Ad postrema supplendum? φαίνοσθαι ὑμῖν. — ὦ ἄνδρες, οἱ λέγοντες, vos qui dicitis. Omissio articulo, quem memini qui expungi vellet imperite, legeremus potius, ὦ ἄνδρ., ὑμεῖς λέγοντες — καὶ λιμοκτονιῶν. Medicorum vocabulum λιμοκτονία vel perfectam abstinentiam vel eum significat victum, qui per complures dies solo potu mulsaque et ptisanæ cremore continetur. V. Foësius in Oecon. Hippocr. p. 386.

107. ὑγιεῖαί τε — Cum Ald. et Bass. Steph. ὑγιεῖαι, quod Atticorum usus repudiavit. V. Porson. ad Eurip. Orest. 229. — καὶ ἄλλων ἀρχαί. Ficini, patriae salus, potentiae, divitiarumque, non reddito verbo ἄλλων, quod ferat qui potest; mihi hoc ita ieiunum videtur. ut vix Platonis putem. Nam ἀρχαί quum ubique alias, tum h. l., ubi civitatum mentio praecessit et πλοῦται adiunguntur, quid aliud quam magistratus imperiarum significat? Quis autem usquam legit in alios imperia, in alios magistratus? Minus sane offenderet καὶ

108. πλοῦτοι; φαῖεν ἄν, ὡς ἐγῶμαι. Συνεδόκει. Ταῦτα δὲ ἀγαθὰ ἐσι δι' ἄλλο τι ἢ ὅτι εἰς ἡδονὰς ἀποτελευτᾷ καὶ λυπῶν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς; ἢ ἔχετε τι ἄλλο τέλος λέγειν, εἰς ὃ
 c. ἀποβλέψαντες αὐτὰ ἀγαθὰ καλεῖτε, ἀλλ' ἢ ἡδονὰς τε καὶ λύπας; οὐκ ἄν φαῖεν, ὡς ἐγῶμαι. Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ, ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Οὐκοῦν τὴν μὲν ἡδονὴν διώκετε ὡς ἀγαθὸν ὄν, τὴν δὲ λύπην φεύγετε ὡς κακόν; Συνεδόκει. Τοῦτ' ἄρα ἠγείσθ'

ἀνθρώπων ἀρχῆ), ut scripsit Xenoph: Mem. I. r. 16. τί ἀρχὴ ἀνθρώπων, τί ἀρχικὸς ἀνθρώπων; neque tamen gemina illorum est ratio. Eiusdem plane generis exempla proferri velim, quae donec proferantur, scrupuli mihi hic aliquid haerebit. An forte καὶ ἄλλαι ἀρχαί? Coniecturae quum alia, quae non sunt ad manum, tum Euripidis illud favere videatur Med. 298. χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας, φθόρον πρὸς ἀσῶν ἀλφάνουσι δυσμενῶ.

§. 108. ἀλλ' ἢ ἡδονὰς τε καὶ λύπας. Edd. ἀλλ' ἡδονὰς τ. κ. λ., cui dubitanti iusto interdum modestior Stephanus adscripsit ἀλλ' ἢ. §. 51. Τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια οὐδὲν διαφέρει — ἀλλήλων καὶ τοῦ ἔλου ἀλλ' ἢ μεγέθει καὶ σμικρότητι. §. III. καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῆ πρὸς λύπην ἐστὶν ἀλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις; de rep. VIII. p. 553. D. τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐᾷ λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν ἀλλ' ἢ ὁπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἔσαι. Phaedon. §. 34. — μηδαμῶ ἀλλοθι καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. Xenoph. Anab. VII, 7, 53. Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχω ἀλλ' ἢ μικρόν τι. Oecon. II. 13. — οὔτε ἄλλος πάποτε μοι παρέσχε τὰ ἑαυτοῦ διοικεῖν ἀλλ' ἢ σὺ νυνὶ ἐθέλεις παρέχειν. Cui simile illud Aristoph. Pac. 475. οὐδ' οἶδε γ' εἶλικον οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπώρουμένων Conf. Bergler. ad Aristoph. Eqq. 777.

108. τὴν δὲ λύπην φεύγετε ὡς κακόν. Post illa §. 106. 107. ἀμολογοῖεν ἄν, ὡς ἐγῶμαι. Συνίφη ὁ Πρωταγόρας. dein-

εἶναι κακόν, τὴν λύπην, καὶ ἀγαθόν τὴν ἡδονήν·
 ἔπει καὶ αὐτὸ τὸ χαίρειν τότε λέγετε κακόν εἶναι,
 ὅταν μείζονων ἡδονῶν ἀποσερῆ ἢ ὅσας αὐτὸ ἔχει,
 ἢ λύπας μείζους παρασκευάζῃ τῶν ἐν αὐτῷ
 ἡδονῶν. Ἐπεὶ εἰ κατ' ἄλλο τι αὐτὸ τὸ χαίρειν
 κακόν καλεῖτε καὶ εἰς ἄλλο τι τέλος ἀποβλέ- d
 ψαντες, ἔχοιτε ἂν καὶ ἡμῖν εἰπεῖν· ἀλλ' οὐχ
 ἔξετε. Οὐδ' ἐμοὶ δοκοῦσιν, ἔφη ὁ Πρωταγόρας.
 Ἄλλο τι οὖν πάλιν καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ λυπεῖ- 109.
 σθαι ὁ αὐτὸς τρόπος; τότε καλεῖτε αὐτὸ τὸ λυ-
 πεῖσθαι ἀγαθόν, ὅταν ἢ μείζους λύπας τῶν ἐν
 αὐτῷ οὐσῶν ἀπαλλάττῃ ἢ μείζους ἡδονὰς τῶν
 λυπῶν παρασκευάζῃ; ἐπεὶ εἰ πρὸς ἄλλο τι τέ-
 λος ἀποβλέπετε, ὅταν καλῆτε αὐτὸ τὸ λυπεῖ-
 σθαι ἀγαθόν, ἢ πρὸς ὃ ἐγὼ λέγω, ἔχετε ἡμῖν e.
 εἰπεῖν· ἀλλ' οὐχ ἔξετε. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ
 Πρωταγόρας. Πάλιν τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ με ἀνέ-
 ροισθε, ὧ ἀνθρώποι, τίνας οὖν δὴ ποτε ἔνεκα

de ὁμολογοῖεν ἂν. Συνεδόκει ἡμῖν ἀμφοῖν· mox φαῖεν ἂν. Συν-
 εδόκει· atque paullo post φαῖεν ἂν, ὡς ἐγὼμαι. Συνεδόκει·
 hic quoque plenum requirens sermonem Cornarius verba
 φαῖεν ἂν ante Συνεδόκει inseri voluit. Supplendum hoc potius
 ego putarem, nisi Ficini accederet versio: S. Ἄπνοι volu-
 ptatem ut bonum sequimini, dolorem ut malum fugitis? Con-
 cederent. Pr. Profecto. Vix tamen sine libris scriptis res po-
 terit disceptari. — ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ χαίρειν τότε λέγετε. Edd.
 λέγεται, vitio manifesto, quod iam Steph. indicavit. In pro-
 ximis post μείζονων operarum errore in una Stephani Ed.
 omissum ἡδονῶν, quod ex coniectura reponi voluit Heusdius,
 exhibent Ald. et Bass. — Οὐδ' ἐμοὶ δοκοῦσι. Male, Edd. Οὐδέ
 μοι δοκ.

πολλά περὶ τούτου λέγεις καὶ πολλαχῆ; συ-
 γιγνώσκετέ μοι, φαίην ἂν ἔγωγε· πρῶτον μὲν
 γὰρ οὐ βράδιον ἀποδείξαι τί ἐστὶ ποτε τοῦτο ὃ
 ὑμεῖς καλεῖτε τῶν ἡδονῶν ἥττω εἶναι· ἔπειτα ἐν
 τούτῳ εἰσὶ πάντα αἱ ἀποδείξεις. Ἄλλ', ἔτι καὶ
 νῦν ἀναθέσθαι ἔξεσιν, εἴ πη ἔχετε ἄλλο τι φά-
 ρ. 375
 ναι εἶναι τὸ ἀγαθὸν ἢ τὴν ἡδονήν, ἢ τὸ κακὸν
 ἄλλο τι ἢ τὴν ἀνίαν. Ἡ ἀρκεῖ ὑμῖν τὸ ἡδέως
 καταβιῶναι τὴν βίον ἀνευ λυπῶν; Εἰ δὲ ἀρκεῖ
 καὶ μὴ ἔχετε μηδὲν ἄλλο φάναι εἶναι ἀγαθὸν ἢ
 κακὸν, ὃ μὴ εἰς ταῦτα τελευτᾷ, τὸ μετὰ τοῦτο
 110. ἀκούετε. Φημὶ γὰρ ὑμῖν, τούτου οὕτως ἔχοντος,
 γελοῖον τὸν λόγον γίνεσθαι, ὅταν λέγητε ὅτι
 πολλάκις γιγνώσκων τὰ κακὰ ἄνθρωπος ὅτι κα-
 κά ἐσιν, ὅμως πράττει αὐτὰ, ἔξόν μὴ πράττειν,
 ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος· καὶ ἐκπληττόμενος,
 b. καὶ αὖθις αὖ λέγετε ὅτι γιγνώσκων ὁ ἄνθρωπος
 τῶγαθα πράττειν οὐκ ἐθέλει διὰ τὰς παραχρῆ-
 μα ἡδονὰς, ὑπὸ τούτων ἡττώμενος. Ὡς δὲ ταῦ-
 τα γελοῖά ἐστι, κατάδηλον ἔσται, εἰ μὴ πολλοῖς
 ὀνόμασι χρώμεθα ἄρα, ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῶ, καὶ

§. 110. καὶ αὖθις αὖ λέγετε — Non dubito quin in his
 quae pendent a praegresso ὅταν, scribi debeat λέγητε. Erunt
 tamen qui ἀνακλόουσαν hoc tueantur. — εἰ μὴ πολλοῖς
 ὀνόμασι χρώμεθα ἄρα. Sic positae voculae ἄρα ad Gorg.
 §. 158. exempla adscripsi, unde emendatio petenda erat Cra-
 tylo §. 90. εἰ μὴ ἄρα δὴ — καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλ-
 λαγῶμεν (scilicet ἀπαλλαγείμεν), ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα οἱ θεοὶ
 ἔθεσαν καὶ διὰ ταῦτα ὁρθῶς ἔχει· ἄρα καὶ ἡμῖν κρείττος οὗτος
 τῶν λόγων ἢ ἐκεῖνος (i. εἴη ἢ ἐκεῖνος), ubi edidi — ἔχει· ἄρα

ἀγαθῶ καὶ κακῶ, ἀλλ', ἐπειδὴ δύο ἐφάνη ταῦ-
 τα, δυοῖν καὶ ὀνόμασι προσαγορεύωμεν αὐτὰ
 πρῶτον μὲν ἀγαθῶ καὶ κακῶ, ἔπειτα αὖθις
 ἰδεῖ τε καὶ ἀνιαρῶ. Θέμενοι δὴ οὕτω λέγωμεν ε.
 ὅτι γιγνώσκων ὁ ἀνθρώπος τὰ κακὰ ὅτι κακὰ
 ἔσιν, ὁμῶς αὐτὰ ποιεῖ. Ἐὰν οὖν τις ἡμᾶς ἔρη-
 ται, διὰ τί, ἠττώμενος, φήσομεν. Ὑπὸ τοῦ,
 ἐκεῖνος ἐρήσεται ἡμᾶς· ἡμῖν δὲ, ὑπὸ μὲν ἡδονῆς,
 οὐκέτι ἔξεσιν εἰπεῖν· ἄλλο γὰρ ὄνομα μετέλιπεν
 ἀντὶ τῆς ἡδονῆς, τὸ ἀγαθόν· ἐκεῖνω δὲ ἀποκρι-
 νόμεθα καὶ λέγωμεν, ὅτι ἠττώμενος. Ὑπὸ τί-
 νος; φήσει. Τοῦ ἀγαθοῦ, φήσομεν, νῆ Δία. Ἄν III.
 οὖν τύχη ὁ ἐρόμενός ἡμᾶς ὑβριζῆς ὦν, γελάσεται
 καὶ ἐρεῖ, Ἡ γελοῖον λέγετε πρᾶγμα, εἰ πράττει
 τις κακὰ γιγνώσκων ὅτι κακὰ ἔσιν, οὐ δέον αὐ- d.
 τὰ πράττειν, ἠττώμενος ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. Ἄρα,

καὶ ἡμ., edere debebam καὶ διὰ ταῦτα ἐρῶς ἔχει ἄρα, καὶ
 ἡμ. Ceterum ut extremo loco, sic et in medi. a propositione
 collocatum hoc ἄρα Sympos. p. 177. E., Ταῦ δὲ καὶ οἱ
 ἄλλοι πάντες ἄρα ἐξυπέφασάν τε καὶ ἐκέλευον, non erat cur in
 ἄμα mutaret Wyttenbach. Bibl. Crit. P. I. p. 4. Platon: de
 legg. X. p. 906. B. ψυχὰὶ δὲ τινες ἐπὶ γῆς οἰκοῦσαι καὶ ἀδι-
 κον λῆμμα (scr. λῆμα) κερτημέναι δηλονότι θειρώδεις πρὸς τῶν
 φυλάκων ψυχὰς ἄρα κυῶν ἢ τὰς τῶν νομίων etc. Xenoph. Cy-
 rop. VIII, 2. 14. τὸν τε γὰρ νομίω χρῆναι ἄρα ἔφη εὐδαίμονα
 τὰ κτήνη ποιῶντα χρῆσθαι αὐτοῖς etc. — ἀλλ' ἐπειδὴ δύο ἐφ.
 non nisi duo, non quatuor. Pro προσαγορεύωμεν, quod repo-
 suit Steph., Ald. et Bass. προσαγορεύομεν. — ἐκεῖνω δὲ ἀπο-
 κρινόμεθα καὶ λέγ. Molesta mihi praecedentium repetitio.
 Vellem sic statim scripsisset: ἐκεῖνω δὲ ἀποκρινόμεθα καὶ λέ-
 γωμεν, ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἄν οὖν τύχη rei.

φῆσει, οὐκ ἀξίων ὄντων νικᾶν ἐν ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν τὰ κακὰ, ἢ ἀξίων; Φήσομεν δηλονότι ἀποκρινόμενοι ὅτι οὐκ ἀξίων ὄντων· οὐ γὰρ ἂν ἐξημάρτανεν ὃν φασιν ἥττω εἶναι τῶν ἡδονῶν. Κατὰ τί δὲ, φῆσει ἴσως, ἀνάξιά ἐστι τὰγαθὰ τῶν κακῶν ἢ τὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν; ἢ κατ' ἄλλο τι ἢ ὅταν τὰ μὲν μείζω, τὰ δὲ μικρότερα ἦ,
 e. ἢ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω ἦ; Οὐχ ἔξομεν εἰπεῖν ἄλλο ἢ τοῦτο; Δῆλον ἄρα, φῆσει, ὅτι τὸ ἥττασθαι τοῦτο λέγεται, ἀντὶ ἐλαττόνων ἀγαθῶν μείζω κακὰ λαμβάνειν. Ταῦτα μὲν οὖν οὕτω. Μεταλάβωμεν δὴ τὰ ὀνόματα πάλιν τὸ ἡδύ τε καὶ ἀνιαρὸν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ λέγωμεν, ὅτι ἀνθρώπος πράττει, τότε μὲν ἐλέγομεν, τὰ κακὰ, νῦν δὲ λέγωμεν, τὰ ἀνιαρὰ, γιγνώσκων ὅτι ἀνιαρὰ ἐσιν, ἡττώμενος ὑπὸ τῶν ἡδέων δη-
 p. 356 λονότι ἀναξίων ὄντων νικᾶν. Καὶ τίς ἄλλη ἀνα-
 a. ξία ἡδονὴ πρὸς λύπην ἐστὶν ἀλλ' ἢ ὑπερβολὴ

§. III. Κατὰ τί δὲ, φ. ἴ., ἀνάξιά ἐστι τὰγαθὰ τῶν κακῶν — ἀνάξια τὰγαθὰ sunt τῶν κακῶν, quatenus pretio quasi non sunt malis aequiparanda, h. e. quando non sunt eligenda prae malis. — ἢ ὅταν τὰ μὲν μείζω, τὰ δὲ μικρότερα ἦ. Quippe quando maiora sunt τὰ κακὰ, minora τὰ ἀγαθὰ, tum τὰγαθὰ sunt ἀνάξια τῶν κακῶν. — ἢ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω. h. e. ἢ τὰ μὲν πλείω, τὰ δὲ ἐλ. Loquendi rationem, in qua h. l. ut fere alibi offendit Steph., illustravi ad Theaeter. §. 96. non cognita tum praeclara ad h. l. Heusdii animadversione. Illud miror eundem fugisse virum acutum, vitiose haec ita legi in Edd. ἢ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω; ἢ οὐχ ἔξ. De vitio monuit Schleiermacherus.

III. Καὶ τίς ἄλλη ἀνάξια ἡδονὴ πρὸς λύπ. Manifesto de-

ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις; ταῦτα δ' ἐστὶ μείζω τε καὶ σμικρότερα γιγνόμενα ἀλλήλων καὶ πλείω καὶ ἐλάττω καὶ μᾶλλον καὶ ἥττον. Εἰ γὰρ τις ἰΙ2. λέγοι ὅτι Ἄλλα πολὺ διαφέρει, ὡς Σώκρατες, τὸ παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς τὸν ὑστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, μῶν ἄλλω τω, φαίνη ἂν ἔγωγε, ἢ ἡδονῆ καὶ λύπης; οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτῳ ἄλλω· ἀλλ', ὥσπερ ἀγαθὸς ἰσάναι ἀνθρώπος, συνθεῖς τὰ ἡδέα καὶ συνθεῖς τὰ λυπηρά· καὶ τὸ ἐγ- b.

pravatus locus, cui lucem affert Ciceronis haec versio apud Priscian. VI. p. 693. Putsch. *Quae igitur potest esse indignitas voluptatis ad molestiam nisi in magnitudine aut longitudine alteriusutrius posita?* Unde legendum καὶ τίς ἀναξία ἡδονῆ πε. λ. quanquam vix alibi extet vocabulum ἀναξία, indignitas. Adstipulatur Ficinus: *quae vero alia inest ad dolorem indignitas voluptati, quam excessus inter se atque defectus?* — ταῦτα δ' ἐστὶ, μείζω τε etc. Haec ita quoque adiungi poterant, τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ μείζω τε καὶ σμικρότερα γίνεσθαι ἀλλήλων etc. Sic certe intelligenda.

§. 112. Ἄλλα πολὺ διαφέρει — τὸ παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς τ. ὑ. χ. — „Neminem facile (fere) vel mediocriter attendentem latere potest inserendum esse καὶ λυπηρὸν post ἡδὺ, ut τὸ παραχρῆμα ἡδὺ καὶ λυπηρὸν cum ad τῶ εἰς τὸν ὑστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, tum ad sequens ἡδονῆ καὶ λύπη respondeat. Ceterum tota haec de voluptate et tristitia disputatio multo erit ad intelligendum faciliior, si ipsi conferas egregium locum Rep. IX. p. 583. seqq.“ HEUSDIVS. De correctione magnopere dubito. Neque enim h. l. iucunda tantum iucundis aut molesta molestis, sed praecipue iucunda comparantur molestis. Ita si quis in hac comparatione discrimen esse in tempore praesenti futurove putet, cur non is dixerit, multum differre praesentem iucunditatem a futura non imo iucunditate, sed etiam molestia; qui voluptati succumbens mala eligat, quamvis mala esse sciat, eum praesentem tamen voluptatis fructum futurae praeferre molestiae?

γύς και τὸ πόρρω σήσας ἐν τῷ ζυγῷ εἶπε πό-
 τερα πλείω ἐσίν· ἐάν μὲν γὰρ ἰδέα πρὸς ἰδέα
 ἰσῆς, τὰ μείζω αἰεὶ και πλείω λεπτετέρα· ἐάν δὲ
 λυπηρὰ πρὸς λυπηρὰ, τὰ ἐλάττω και μικρό-
 τερα· ἐάν δὲ ἰδέα πρὸς λυπηρὰ, ἐάν μὲν τὰ
 ἀνιαρὰ ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἰδέων, ἐάν τε τὰ
 ἐγγύς ὑπὸ τῶν πόρρω, ἐάν τε τὰ πόρρω ὑπὸ τῶν
 ἐγγύς, ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτέον ἐν ἧ ἂν ταυτ'
 ἐνῆ· ἐάν δὲ τὰ ἰδέα ὑπὸ τῶν ἀνιαρῶν, οὐ πρα-
 κτέα. Μή πη ἄλλη ἔχει, φαῖν, ταῦτα, ὧ ἀν-
 113. θρωποι; Οἶδ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχοιεν ἄλλως λέγειν.
 Συνοδοκεῖ και ἐκείνω. Ὅτε δὴ τοῦτο οὕτως ἔχει,
 τόδε μοι ἀποκρίνασθε, φήσω· φαίνεται ὑμῖν τῆ
 ὄψει τὰ αὐτὰ μέγεθη ἐγγύθεν μὲν μείζω, πόρ-
 ρωθεν δὲ ἐλάττω, ἢ οὐ; Φήσουσι. Καὶ τὰ πα-
 χέα και τὰ πολλὰ ὡσαύτως, και αἱ φωναὶ ἴσαι
 ἐγγύθεν μὲν μείζους, πόρρωθεν δὲ μικρότεραι;
 Φαῖεν ἂν. Εἰ οὖν ἐν τούτῳ ἡμῖν ἦν τὸ εὖ πράτ-
 τειν ἐν τῷ τὰ μὲν μεγάλα μήκη και πράττειν
 και λαμβάνειν, τὰ δὲ μικρὰ και φεύγειν και

§. 113. και αἱ φωναὶ ἴσαι — Imo αἱ φωναὶ αἱ ἴσαι, vel
 αἱ ἴσαι φωναί. — Εἰ οὖν ἐν τούτῳ — ἐν τῷ τ. μ. μ. Valcke-
 narium minor in Xenoph. Mem. S. IV, 7, 5. ubi leguntur haec
 τὸ δὲ μέχρι τούτου ἀστρονομίαν μανθάνειν μέχρι τοῦ και τὰ μὲν
 ἐν τῆ αὐτῆ περιφορᾷ ὄντα — γνῶναι, illa μέχρι τούτου pro
 inutili interpolatione habentem. Aperte Weiskius ibi opposuit
 Plat. de legg. II. 670. D. μέχρι γε τοσούτου πεπαιδευθῆαι
 σχεδὸν ἀναγκαῖον μέχρι τοῦ δυνατὸν εἶναι ξυνακολουθεῖν. Ne-
 que quidquam hoc genere frequentius. §. 118. αἱ ἐπὶ τούτου

μη πράττειν, τίς ἂν ἡμῖν σωτηρία ἐφάνη τοῦ βίου; ἄρα ἢ μετρητικὴ τέχνη ἢ ἡ τοῦ φαινομένου δύναμις; ἢ αὐτὴ μὲν ἡμᾶς ἐπλάνα καὶ ἐποίησεν ἄνω τε καὶ κάτω πολλάκις μεταλαμβάνειν ταῦτα καὶ μεταμέλειν· καὶ ἐν ταῖς πράξεσι καὶ ἐν ταῖς αἰρέσεσι τῶν μεγάλων τε καὶ μικρῶν· ἢ δὲ μετρητικὴ ἄκυρον μὲν ἂν ἐποίησε τοῦτο τὸ φάντασμα, δηλώσασα δὲ τὸ ἀληθὲς ἡσυχίαν ἂν ἐποίησεν ἔχειν τὴν ψυχὴν μένουσαν ἐπὶ τῷ ἀληθεῖ, καὶ ἔσωσεν ἂν τὸν βίον; ἄρ' ἂν ὁμολογοῖεν ἄνθρωποι πρὸς ταῦτα, ἡμᾶς τὴν μετρητικὴν σώζειν ἂν τέχνην ἢ ἄλλην; Τὴν μετρητικὴν, ὡμο- 114. λόγει. Τί δ', εἰ ἐν τῇ τοῦ περίπτου καὶ ἀρτίου αἰρέσει ἡμῖν ἦν ἡ σωτηρία τοῦ βίου, ὁπότε τὸ πλεον ὀρθῶς ἑδεῖ ἐλέσθαι καὶ ὁπότε τὸ ἔλαττον, ἢ αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ ἢ τὸ ἕτερον πρὸς τὸ ἕτερον, εἴτ' ἐγγυὺς εἴτε πόρρω εἴη· τί ἂν ἔσω-

πράξεις ἅπασαι ἐπὶ τοῦ ἀλύτως ζῆν. de rep. I. p. 341. D. Οὐ καὶ ἡ τέχνη — ἐπὶ τούτῳ πίφκει ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἐκάσῃ ζητεῖν cet.; Lach. p. 183. C. ἐκ τούτων οἱ ὀνομαστοὶ γίνονται ἐκ τῶν ἐπιτηδευσάντων ἐκάστων et ibid. p. 191. B. καὶ αὐτὰν τὸν Αἰνεῖαν κατὰ τούτ' ἐνεκαμίασε κατὰ τὴν τοῦ φόβου ἐπιστήμην. Xenoph. Cyrop. III, 1, 28. παρ' ἐκείνων, οἶμαι, ἔφη (Φιλίαν τοσαύτην λάβοιμι) παρὰ τῶν μηδεπώποτε πολεμίων γεγενημένων. Lysias Or. III, p. 148. ὥστε οὐκ ἐξαρκεῖ περὶ τούτου μόνον αὐτῷ ψεύσασθαι περὶ τοῦ διδάσκειν τὸ ἀργύριον.

113. ἄνω τε καὶ κάτω παλ. μεταλαμβάνειν — Locutionem ἄνω τε καὶ κάτω imprimis verbis addi ex vocula μετὰ compositis docuit Boeckh. in Praefat. ad Simonis Socratici diall. p. XIX. — Τὴν μετρητικὴν, ὡμολόγει. Sic distinxi, monente etiam Stephano. Totum enim hoc mente repetendum, ὁμολογεῖν ἂν ἀνθρώπους, ἡμᾶς σώζειν ἂν τὴν μετρητικὴν.

- p. 357 ζεν ἡμῖν τὸν βίον; ἄρ' ἂν οὐκ ἐπισήμη, καὶ ἄρ'
 a. ἂν οὐ μετρητικὴ τις, ἐπειδήπερ ὑπερβολῆς τε καὶ
 ἐνδείας ἐσὶν ἢ τέχνη; ἐπειδὴ δὲ περιττοῦ τε καὶ
 ἀρτίου, ἄρα ἄλλη τις ἢ ἀριθμητικὴ; Ὁμολο-
 γοῖεν ἂν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι ἢ οὐ; Ἐδόκουν ἂν
 καὶ τῷ Πρωταγόρᾳ ὁμολογεῖν. Εἶεν, ὦ ἄνθρω-
 ποι· ἐπειδὴ δὲ ἡδονῆς τε καὶ λύπης ἐν ὀρθῇ τῇ
 αἰρέσει ἐφάνη ἡμῖν ἢ σωτηρία τοῦ βίου οὔσα; τοῦ
 τε πλέονος καὶ ἐλάττονος καὶ μείζονος καὶ σμι-
 d. κροτέρου καὶ πορρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω, ἄρα πρῶ-
 τον μὲν οὐ μετρητικὴ φαίνεται, ὑπερβολῆς τε καὶ
 ἐνδείας οὔσα καὶ ἰσότιτος πρὸς ἀλλήλας σκέψις;
 Ἄλλ' ἀνάγκη. Ἐπεὶ δὲ μετρητικὴ, ἀνάγκη δὴ-
 115. που τέχνη καὶ ἐπισήμη; Συμφήσουσιν. Ἦτις
 μὲν τοίνυν τέχνη καὶ ἐπισήμη ἐσὶν αὕτη, εἰσαυ-
 θις σκεψόμεθα· ὅτι δὲ ἐπισήμη ἐστὶ, τοσοῦτον
 ἐξαρκεῖ πρὸς τὴν ἀπόδειξιν, ἣν ἐμὲ δεῖ καὶ Πρω-
 ταγόραν ἀποδείξαι περὶ ὧν ἤρεσθ' ἡμᾶς· ἤρεσθε
 c. δὲ, εἰ μέμνησθε, ἡνίκα ἡμεῖς ἀλλήλοις ὡμολο-

§. 114. καὶ πορρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω. Praefixo articulo
 Steph. coniecit καὶ τοῦ πορρωτέρω καὶ τοῦ ἐγγυτ. Quidni
 etiam καὶ τοῦ μείζονος καὶ τοῦ σμικροτέρου? In quibus semel
 et recte quidem omissus articulus non poterat in his postre-
 mis inferri denuo.

§. 115. Ἦτις μὲν τοίνυν τέχνη καὶ ἐπισήμη ἐσὶν αὕτη —
 Ald. et Bas. 2. ἢ αὐτῇ, Steph. αὐτῇ. Nostrum, quod sen-
 tentia requirit, expressit Ficinus: Quae vero potissimum haec
 scientia sit. — ἤρεσθε δὲ, εἰ μέμνησθε, ἡνίκα cet. interrogastis
 enim, si meministis, quum inter utrumque nostrum conveni-

γούμεν ἐπισήμης μηδὲν εἶναι κρεῖττον, ἀλλὰ τοῦ-
 το αἰεὶ κρατεῖν ὅπου ἀν' ἐνῆ καὶ ἡδονῆς καὶ τῶν
 ἄλλων ἀπάντων, ὑμεῖς δὲ δὴ ἔφατε τὴν ἡδονὴν
 πολλάκις κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδότος ἀνθρώπου,
 ἐπειδὴ δὲ ὑμῖν οὐχ ὠμολογοῦμεν, μετὰ τοῦτο
 ἤρσεθε ἡμᾶς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες,
 εἰ μὴ ἔσι τοῦτο τὸ πάθημα ἡδονῆς ἠττάσθαι,
 ἀλλὰ τί ποτ' ἔσι καὶ τί ὑμεῖς αὐτό φατε εἶναι,
 εἴπετε ἡμῖν. Εἰ μὲν οὖν τότε εὐθύς ὑμῖν εἶπομεν 116.
 ὅτι ἀμαθία, καταγελάτε ἀν' ἡμῶν· νῦν δὲ, ἀν' α.
 ἡμῶν καταγελάτε, καὶ ὑμῶν αὐτῶν καταγελά-
 σεσθε. Καὶ γὰρ ὑμεῖς ὠμολογήκατε ἐπισήμης
 ἐνδεία ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν ἡδονῶν ἀίρεσιν
 καὶ λυπῶν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας, ταῦτα δὲ ἔσι
 ἀγαθὰ τε καὶ κακὰ, καὶ οὐ μόνον ἐπισήμης,
 ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ὠμολογήκατε ὅτι
 μετρητικῆς· ἢ δὲ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις ἀνευ
 ἐπισήμης, ἴσῃ που καὶ αὐτοὶ, ὅτι ἀμαθία πράτ- e.
 τεται· ὥστε τοῦτ' ἔσι τὸ ἡδονῆς ἠττω εἶναι, ἀμα-
 θία ἢ μεγίστη· ἥς Πρωταγόρας ὅδε φησὶν ἰατρὸς
 εἶναι καὶ Πρόδικος καὶ Ἰππίας, ὑμεῖς δὲ διὰ τὸ
 οἴεσθαι ἄλλο τι ἢ ἀμαθίαν εἶναι οὔτε αὐτοὶ οὐ-

ret; scientia nihil esse superius, sed hanc semper superare, in quocunque inesset, et voluptatem et reliqua omnia, vos autem diceretis, voluptatem saepe vincere etiam hominem scientem, id igitur quum vobis non daremus, deinde interrogastis nos etc. Hunc in modum haec inter se continuantur.

§. 116. οὔτε αὐτοὶ οὔτε τοὺς ὑμεῖς. „Post αὐτοὶ vel deest

- τε τοὺς ὑμετέροισι παῖδας παρὰ τοὺς τούτων δι-
 δασκάλους τοὺςδὲ τοὺς σοφιστὰς πέμπετε, ὡς οὐ
 διδασκτοῦ ὄντος, ἀλλὰ κηδόμενοι τοῦ ἀργυρίου
 καὶ οὐ διδόντες τούτοις κακῶς πράττετε καὶ ἰδίᾳ
 117. καὶ δημοσίᾳ. Ταῦτα μὲν τοῖς πολλοῖς ἀποκει-
 P-358
 a. κριμένοι ἂν ἦμεν· ὑμᾶς δὲ δὴ μετὰ Πρωταγόρου
 ἐρωτῶ, Ἰππία τε καὶ Πρόδικε, κοινὸς γὰρ δὴ
 ἔσω ὑμῖν ὁ λόγος, πότερον δοκῶ ὑμῖν ἀληθῆ
 λέγειν ἢ ψεύδεσθαι. Ὑπερφυῶς ἐδόκει ἅπασιν
 ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Ὁμολογεῖτε ἄρα, ἦν
 δ' ἐγώ, τὸ μὲν ἡδὺ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀνια-
 ρὸν κακόν. Τὴν δὲ Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν τῶν
 ὀνομάτων παραιτοῦμαι· εἴτε γὰρ ἡδὺ εἴτε τερ-
 πνὸν λέγεις εἴτε χαρτὸν, εἴτε ὀπόθεν καὶ ὅπως
 b. χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, ᾧ βέλτιστε Πρό-
 118. δικε, τοῦτό μοι πρὸς ὃ βούλομαι ἀποκρίναι. Γε-
 λάσας οὖν ὁ Πρόδικος συνῶμολόγησε καὶ οἱ ἄλ-

verbum προσέχεσθε aliudve eiusdem significationis, vel potius subaudiri debet ex seq. verbo πέμπετε." STEPHANUS. Notabile ἀνακόλουθον sermonis, qui ita fere progressurus, οὕτως οἱ ὑμετέροισι παῖδες παρὰ — τοὺς σοφιστὰς προσέρχονται, sic statim post αὐτοὶ convertitur.

§. 117. εἴτε γὰρ ἡδὺ — Bas. 2. εἴτε καὶ ἦ. Trita est formula loquendi ὀπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις ὀνομάζων, in qua ὀπόθεν ad illam παρ᾽ ὅθεν appellationem refertur. Cf. not. ad Phaedr. §. 130., ubi quod ductam formulam ex precantium more dixi, id male conieci ex adscriptis ibi e Cratylo verbis. — τούτό μοι πρὸς ὃ βούλ. ἀποκρίναι. τοῦτο ἀποκρίναι. h. l. est hoc (vocabulo) utere in responsione tua, ut dicas vel τὸ ἡδὺ εἶναι ἀγαθόν, vel τὸ τερπνὸν εἶν. ἀγ. etc.

λοι. Τί δὲ δὴ, ὦ ἄνδρες, ἔφην ἐγὼ, τὸ τοιόνδε; αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις ἅπασαι ἐπὶ τοῦ ἀλύπτως ζῆν καὶ ἠδέως ἄρ' οὐ καλαὶ καὶ ὠφέλιμοι, καὶ τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθόν τε καὶ ὠφέλιμον; Συνεδόκει. Εἰ ἄρα, ἔφην ἐγὼ, τὸ ἠδὺ ἀγαθόν ἐστιν, οὐδεὶς οὔτε εἰδὼς οὔτε οἰόμενος ἄλλα βελτίω εἶναι ἢ ἃ ποιεῖ καὶ δυνατὰ, ἔπειτα ποιεῖ ταῦτα, ἐξὸν τὰ βελτίω· οὐδὲ τὸ ἥττω εἶναι αὐτοῦ ἄλλο τι τοῦτ' ἐστὶν ἢ ἀμαθία, οὐδὲ κρείττω ἑαυτοῦ ἄλλο τι ἢ σοφία. Συνεδόκει πᾶσι. Τί δὲ δὴ; ἀμαθίαν ἄρα τὸ τοιόνδε λέγετε τὸ ψευδῆ ἔχειν δόξαν καὶ ἐψεύσθαι περὶ τῶν πραγμάτων τῶν

§. 118. αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις ἅπ. An potius ἐπὶ τούτῳ? Xenoph. Cyrop. IV. 6. f. οὐκ ἂν ποτε ἦλθον πρὸς σὲ ἐπὶ τῷ ἐκείνου κακῷ. VI, 3, 16. ἐπὶ γὰρ τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ καὶ ἐκινδύνεσε etc. Quanquam trita haec est in significando proposito, s. consilio praepositionis constructio. Genitivus hic si recte habet, ἐπὶ h. l. *potius* cuiusdam significatu intelligendum, velut dicitur ἢ ἐπὶ Εὐβυλῶνος ὁδός, ἐπὶ Λυδίας εἰσεσθαι, ἐπὶ Σάρδεων φεύγειν etc. Sunt igitur αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις *actiones huc ducentes s. tendentes*. — In proximis luce clarius est, quod iam monuit Schleierm., verba καὶ ὠφέλιμοι vitio data esse ex seqq καὶ ὠφέλιμον. Illis omissis, tum demum, recte procedit argumentatio, αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις — ἄρ' οὐ καλαί, καὶ τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθόν τε καὶ ὠφέλιμον; Quanquam ante καλαὶ interpositum vellem καί.

118. ἢ ἃ ποιεῖ καὶ δυνατὰ — Ita correxi. Edd. ἢ ἃ ἐποίει καὶ δύναιται, vitiose utrumque. Ineptum enim h. l. tempus imperfectum, quum statim sequatur praesens ποιεῖ, ineptius etiam vel absonum propositus istud δύναιται, quod ex Schleiermacheri correctione mutatum in δυνατὰ sensum his unice aptum reddidit. — περὶ τῶν πραγμάτων τῶν πολλοῦ ἄξ. Sic Bas. 2. Reliquae Edd. τοῦ πολλοῦ ἄξ.

- πολλοῦ ἀξίων; Καὶ τοῦτο πᾶσι συνεδόκει. Ἄλλο τι οὖν, ἔφην ἐγώ, ἐπὶ γε τὰ κακὰ οὐδεὶς ἐκὼν ἔρχεται οὐδὲ ἐπὶ ἀοίεται κακὰ εἶναι, οὐδ'
- d. ἔστι τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐν ἀνθρώπου φύσει, ἐπὶ ἀοίεται κακὰ εἶναι ἐθέλειν ἰέναι ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν, ὅταν τε ἀναγκασθῇ δυοῖν κακοῖν τὸ ἕτερον αἰρεῖσθαι, οὐδεὶς τὸ μείζον αἰρήσεται, ἐξὸν τὸ
119. ἔλαττον; Ἄπαντα ταῦτα συνεδόκει ἅπασιν ἡμῖν. Τί οὖν, ἔφην ἐγώ, καλεῖτε δέος καὶ φόβου; καὶ ἄρα ὅπερ ἐγὼ πρὸς σὲ λέγω, ὡς Πρόδικε, προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τοῦτο, εἴτε φόβον εἴτε δέος καλεῖτε; Ἐδόκει Πρωταγόρα μὲν καὶ Ἰππία δέος τε καὶ φόβος εἶναι τοῦτο, Προδίκω δὲ δέος,
- e. φόβος δ' οὐ. Ἄλλ' οὐδέν, ἔφην ἐγώ, Πρόδικε, διαφέρει, ἀλλὰ τόδε, εἰ ἀληθῆ τὰ ἔμπροσθεν ἔστιν. Ἄρα τις ἀνθρώπων ἐθέλησει ἐπὶ ταῦτα ἰέναι ἀδεδόικεν, ἐξὸν ἐπὶ ἀμὴ, ἢ ἀδύνατον ἐκ τῶν ὠμολογημένων; ἀ γὰρ δέδοικεν, ὠμολόγηται ἠγεῖσθαι κακὰ εἶναι, ἀ δὲ ἠγεῖται κακὰ, οὐδένα οὔτε

§. 119. Ἄπαντα ταῦτα συνεδόκει ἅπ. ἡμ. Ita Bas. 2. Cum Aldo Stephanus edidit συνεδοκεῖ. — In proximis, Τί οὖν, ἔφην ἐγώ, καλεῖτε δέος cet. scribendum ego existimo, Τί οὖν; ἔφην ἐγώ· καλεῖτε τι δέος καὶ φόβον; καὶ ἄρα cet. Alioquin molestissime hoc καὶ ante ἄρα inculcatum sentiet unusquisque. Parenthesin autem haec facerent, ὅπερ ἐγὼ πρὸς σὲ λέγω, ni denuo deinde inferretur λέγω; nunc sic explenda oratio: καὶ ἄρα καλεῖτε τοῦτο ὅπερ ἐγὼ πρὸς σὲ λέγω. — πρὸς σέ. Conf. not. ad §. 67.

οὔτε εἶναι ἐπὶ ταῦτα οὔτε λαμβάνειν ἐπόντα; ^{p. 359}
 Ἐδόκει καὶ ταῦτα πᾶσιν. Οὕτω δὴ τούτων ὑπο- 120.
 κειμένων, ἦν δ' ἐγώ, Πρόδικέ τε καὶ Ἰππία, ἀπο-
 λογείσθω ἡμῖν Πρωταγόρας ὅδε ἂ τοπρῶτον ἀπε-
 κρίνατο, πῶς ὀρθῶς ἔχει· μὴ ἂ τοπρῶτον παν-
 τάπασι· τότε μὲν γὰρ δὴ, πέντε ὄντων μορίων
 τῆς ἀρετῆς, οὐδὲν ἔφη εἶναι τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτε-
 ρον, ἰδίαν δὲ αὐτοῦ ἕκασον ἔχειν δύναμιν· ἀλλ'
 οὐ ταῦτα λέγω, ἀλλ' ὃ τὸ ὑστέρον ἔφη. Τὸ γὰρ
 ὑστέρον ἔφη τὰ μὲν τέτταρα ἐπιεικῶς παραπλή-
 σια ἀλλήλοις εἶναι, τὸ δὲ ἐν πάνυ διαφέρειν τῶν
 ἄλλων, τὴν ἀνδρίαν· γνώσεσθαι δέ μ' ἔφη τε ^{b.}
 κμηρίῳ τῶδε· εὐρήσεις γὰρ, ὧ Σώκρατες, ἀν-
 δρώπους ἀνοσιωτάτους μὲν ὄντας καὶ ἀδικωτά-
 τους καὶ ἀκολασωτάτους καὶ ἀμαθεστάτους, ἀν-
 δρειοτάτους δὲ, ὧ γνώση ὅτι πολὺ διαφέρει ἢ
 ἀνδρία τῶν ἄλλων μορίων τῆς ἀρετῆς. Καὶ ἐγὼ
 εὐθύς τότε πάνυ ἐθαύμασα τὴν ἀπόκρισιν, καὶ
 ἔτι μᾶλλον, ἐπειδὴ ταῦτα μετ' ὑμῶν διεξῆλθον·
 ἠρόμην δ' οὖν τοῦτον εἰ τοὺς ἀνδρείους λέγει θάρ- ^{c.}
 ραλέους, ὁ δὲ, Καὶ ἴτας γ', ἔφη. Μέννησαι, ἦν 121.
 δ' ἐγώ, ὧ Πρωταγόρα, ταῦτα ἀποκρινόμενος;

§. 120. μὴ ἂ τοπρῶτον παντάπ. V. §. 51. — ἰδίαν δὲ αὐτοῦ
 ἕκασ. Vulgo αὐτοῦ, quod in αὐτῶν mutandum coniecit Steph. —
 το γὰρ ὑστέρον ἔφη. V. §. 96. — ἀνδρίαν et deinde ἀνδρία, hic,
 ut ubique ante, Ald. et Bass. pro ἀνδρίαν et ἀνδρία, equam
 formam iniecit Steph. — ἠρόμην δ' οὖν ταῦτα εἰ λέγει. Vid.
 quae scripsi ad §. 30, 2.

Ὁμολόγησι. Ἴθι δὴ, ἔφην ἐγὼ, εἰπέ ἡμῖν, ἐπὶ τί λέγεις ἴτας εἶναι τοὺς ἀνδρείους· ἢ ἐφ' ἄπερ οἱ δειλοί; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν ἐφ' ἕτερα; Ναι, ἢ δ' ὅς. Πότερον οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θάρραλέα ἔρχονται, οἱ δὲ ἀνδρείοι ἐπὶ τὰ δεινά; Λέγεται δὴ, ὦ Σώκρατες, οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

- d. Ἀληθῆ, ἔφην ἐγὼ, λέγεις, ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλὰ σὺ ἐπὶ τί φῆς ἴτας εἶναι τοὺς ἀνδρείους· ἄρ' ἐπὶ τὰ δεινά ἠγουμένους δεινά εἶναι ἢ ἐπὶ τὰ μή; Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις, ἀπεδείχθη ἄρτι ὅτι ἀδύνατον. Καὶ τοῦτο, ἔφην ἐγὼ, ἀληθῆς λέγεις· ὥστ' εἰ τοῦτο ὅς-θῶς ἀπεδείχθη, ἐπὶ μὲν ἂ' δεινά ἠγεῖται εἶναι, οὐδεὶς ἔρχεται, ἐπειδὴ τὸ ἥττω εἶναι ἑαυτοῦ εἰ-

§. 121. ἢ ἐφ' ἄπερ οἱ δειλοί; Scripsi ἢ pro ἡ, quod vix aptum h. l., quum non sit per se liquidum, quae sint illa, ἐφ' ἄπερ ἴται οἱ δειλοί.

121. Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες — Supra enim §. 118. sq. demonstratum, neminem scientem lubentemque ire ad ea quae mala putet; timorem autem mali futuri expectationem esse; itaque neminem ire velle ad ea quae timeat seu mala fore sibi opinetur. Non igitur fortes ad τὰ δεινά, metuenda, ibunt δεινά ea esse putantes. Referuntur autem haec, Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη — ἀδύνατον, ut saepe fit in his dialogis, ad priorem hanc interrogationis partem ἄρ' ἐπὶ τὰ δεινά ἠγουμένους δεινά εἶναι; — ἐπειδὴ τὸ ἥττω εἶν. ε. σ. α. σ. V. §. 116. Nimirum si qui sunt qui irae aliisque cupiditatibus indulgentes sui que ἥττονες ferantur ad τὰ δεινά, ut sunt, eos illuc ἀμαθία quaedam perducit, quum δεινά esse illa ignorant, certe. quantum sibi mali immineat. non exputent. Aliter qui additamenti huius vim et sensum explicem, non

ρέθη ἀμαθία οὔσα. Ὁμολόγει. Ἀλλὰ μὴν ἐπὶ
 ἃ γε θαρρόουσι πάντες αὖ ἔρχονται, καὶ δειλοὶ
 καὶ ἀνδρείοι, καὶ ταύτη γε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἔρχον-
 ται οἱ δειλοὶ τε καὶ ἀνάνδροι. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, 122.
 ὦ Σώκράτες, πᾶν γε τούναντίον ἐστὶν ἐπὶ ἃ οἱ τε e.
 δειλοὶ ἔρχονται καὶ οἱ ἀνδρείοι· αὐτίκα εἰς τὸν
 πόλεμον οἱ μὲν ἐθέλουσιν ἰέναι, οἱ δὲ οὐκ ἐθέ-
 λουσι. Πότερον, ἔφην ἐγὼ, καλὸν ὄν ἰέναι ἢ αἰ-

video. — ἀμαθία οὔσα. Ita frequenti nec tamen constanti
 sermonis usu participium hoc praegresso proxime nomini ac-
 commodari solet. de rep. I. exi. ὁπότε γὰρ τὸ δίκαιον μὴ οἶδα
 ὅ ἐστι, σχολῆ εἶσομαι εἴτε ἀρετὴ τις οὔσα τυγχάνει εἴτε καὶ οὔ.
 III. p. 392. D. ἀεὶ οὐ πάντα οὔσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ ποιητῶν
 λέγεται, διήγησις οὔσα τυγχάνει cet. IV p. 420. C. οἱ γὰρ
 ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν, οὐκ ἐσθραῖα ἐναληθευμένοι εἶεν. Xenoph.
 Cyrop. VI, 1, 10. ὡς οὖν τὰ μὲν οἴκοι σρωταίαν οὔσαν, ταδε δὲ
 ἐσθρὴν, ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ — διαλύειν τήνδε τὴν πανήγυριν.
 Conf. not. ad Hipp. Mai. §. 43. Contra mox h. l. §. 125. νῦν
 δ' εἰ φανήσεται (ἢ ἀρετὴ) ἐπισήμη ον eic.

121. οἱ δειλοὶ τε καὶ ἀνάνδροι. Facillimum in his, quae
 corrupta sunt manifesto, cum Cornario reponere οἱ δειλοὶ τε
 καὶ ἀνδρείοι, idque confirmare videtur Ficini versio: atque
 hac ratione eadem et timidi et fortes aggrediuntur; ut vul-
 gariam scripturam repetitio primae in voc. ἀνδρείοι syllabae
 pepererit. Nam quod Schleiermacherus meus coniecit, οἱ ἀν-
 δρείοι τε καὶ ἀνάνδροι, in eo vereor ne quid affectatae elegan-
 tiae haec habeat sermonis variatio, καὶ δειλοὶ καὶ ἀνδρείοι, —
 οἱ ἀνδρείοι τε καὶ ἀνάνδροι, hoc quidem loco, ubi tam crebra
 τῶν δειλῶν et τῶν ἀνδρείων tanquam oppositorum inter se
 mentio.

§. 122. αὐτίκα εἰς τὸν πόλ. αὐτίκα h. l. sonat exempli
 gratia, verbi causa, ut saepe sermonis initio. Vid. Ruhnken.
 ad Tim. Lex. p. 56., qui plura tamen ibi e Platone commi-
 scuit, in quibus longe alia vocabuli potestas. — Paullo infe-

- συχρόν; Καλόν, ἔφη. Οὐκοῦν εἴπερ καλόν, καὶ ἀγαθόν ὠμολογήσαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν· τὰς γὰρ καλὰς πράξεις ἀπάσας ἀγαθὰς ὠμολογήσαμεν. Ἀληθῆ λέγεις καὶ αἰεὶ ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως. Ὁρθῶς γε, ἔφην ἐγὼ, ἀλλὰ ποτέρου φῆς
- p. 360^ο εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐθέλειν ἵεναι; καλόν ὃν καὶ
 a. ἀγαθόν; Τοὺς δειλοὺς, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, εἴπερ καλόν καὶ ἀγαθόν, καὶ ἥδύ; Ὁμολόγηται γοῦν, ἔφη. Ἄρ' οὖν γιγνώσκοντες οἱ δειλοὶ οὐκ ἐθέλουσιν ἵεναι ἐπὶ τὸ κάλλιον τε καὶ ἀμεινον καὶ ἥδιον; Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐὰν ὀμολογῶμεν, ἔφη, διαφθεροῦμεν τὰς ἔμπροσθεν ὀμολογίας. Τί δ' ὁ ἀνδρείος; οὐκ ἐπὶ τὸ κάλλιον τε καὶ ἀμεινον καὶ ἥδιον ἔρχεται; Ἀνάγκη, ἔφη,
- b. ὀμολογεῖν. Οὐκοῦν ὅλως οἱ ἀνδρεῖοι οὐκ αἰσχροὺς φόβους φοβοῦνται, ὅταν φοβῶνται, οὐδὲ αἰσχροῦ θάρρη θαρροῦσιν; Ἀληθῆ, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ αἰσχροῦ, ἄρ' οὐ καλὰ; Ὁμολόγει. Εἰ δὲ καλὰ, καὶ ἀγαθὰ; Ναί. Οὐκοῦν καὶ οἱ δειλοὶ καὶ οἱ θρασεῖς καὶ οἱ μαινόμενοι τούναντίον αἰσχροὺς γε φόβους φοβοῦνται καὶ αἰσχροῦ θάρρη θαρροῦσιν;

rius in his, ἐπὶ τὸ κάλλιον τε καὶ ἀμ. καὶ ἥδ. Ald. et Bass. καλόν pro κάλλιον, suffragante Ficino: Numquid scientes timidi ad id quod pulchrum, melius et iucundius est, proficisci volunt? Quanquam is etiam in proximis, ubi Edd. omnes habent κάλλιον, vertit pulchrum. In re manifesta Stephanum sequendum putavi.

§. 123. αἰσχροὺς γε φόβους φοβ. Imo αἰσχροὺς τε φ.

ὁμολόγει. Θαρρόυσι δὲ τὰ αἰσχρὰ καὶ κακὰ
 δι' ἄλλο τι ἢ δι' ἀγνοίαν καὶ ἀμαθίαν; Οὕτως
 ἔχει, ἔφη. Τί οὖν; τοῦτο, δι' ὃ δειλοί εἰσιν οἱ c.
 δειλοὶ; δειλίαν ἢ ἀνδρίαν καλεῖς; Δειλίαν ἔγωγ',
 ἔφη. Δειλοὶ δὲ οὐ διὰ τὴν τῶν δεινῶν ἀμαθίαν
 ἐφάνησαν ὄντες; Καὶ πάνυ γ', ἔφη. Διὰ ταύτην
 ἄρα τὴν ἀμαθίαν δειλοί εἰσιν; ὁμολόγει. Δι'
 ὃ δὲ δειλοί εἰσι, δειλία ὁμολογεῖτο παρὰ σοῦ;
 Συνέφη. Οὐκοῦν ἢ τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀμα-
 θία δειλία ἂν εἴη; Ἐπένευσεν. Ἄλλὰ μὴν, ἦν
 δ' ἐγώ, ἐναντίον ἀνδρία δειλία; Ἐφη. Οὐκοῦν ἢ
 τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν σοφία ἐναντία τῇ τού-
 των ἀμαθία ἐστί; Καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἐπένευσεν. Ἡ d.
 δὲ τούτων ἀμαθία δειλία; Πάνυ μόγις ἐνταῦ-
 θα ἐπένευσεν. Ἡ σοφία ἄρα τῶν δεινῶν καὶ μὴ
 δεινῶν ἀνδρία ἐστίν, ἐναντία οὖσα τῇ τούτων ἀμα-
 θία; Οὐκέτι ἐνταῦθα οὐτ' ἐπινεῦσαι ἠθέλησεν 124.
 εἰσίγα τε. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Τί δὴ, ὦ Πρωταγόρα,
 οὔτε σὺ φῆς ἃ ἐρώτῳ οὔτε ἀπόφης; Αὐτὸς, ἔφη,
 πέρανον. Ἐν γ', ἔφην ἐγώ, μόνον ἐρόμενος ἔτι
 σέ, εἴ σοι ὥσπερ τοπρῶτον ἔτι δοκοῦσιν εἶναί τι e.
 νες ἀνθρώποι ἀμαθέστατοι μὲν, ἀνδρειότατοι δὲ.
 Φιλονεικεῖν μοι ἔτι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, τὸ ἐμὲ
 εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον· χαρισθῆναι οὖν σοι καὶ

123. δειλία ὁμολογεῖτο παρὰ σοῦ. Bas. s. ὁμολόγηται.
 Arum utrumque.

§. 124. Φιλονεικεῖν μοι ἔτι δοκεῖς — τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀπο-
 κρινόμενον. de ger. I. p. 338. προσεποιεῖτο δὲ Φιλονεικεῖν πρὸς

λέγω, ὅτι ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἀδύνατόν μοι
δοκεῖ εἶναι. Οὗτοι, ἦν δ' ἐγώ, ἄλλου ἕνεκα ἐρω-
τῶ πάντα ταῦτα ἢ σκέψασθαι βουλόμενος πῶς
ποτ' ἔχει τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τί ποτ' ἐστὶν
αὐτό, ἢ ἀρετή. Οἶδα γὰρ ὅτι, τούτου φανεροῦ
γενομένου, μάλιστα ἂν καταδήλον γένοιτο ἐκεῖνο,
P.361^a περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος
ἀπετέιναμεν, ἐγώ μὲν λέγων ὡς οὐ διδακτὸν ἀρε-
125. τῆ, σὺ δ', ὡς διδακτὸν. Καί μοι δοκεῖ ἡμῶν ἢ
ἀρετὴ ἐξοδος τῶν λόγων ὥσπερ ἀνθρώπος κατη-
γορεῖν τε καὶ καταγελαῖν καὶ, εἰ φωνὴν λάβοι,
εἰπεῖν ἂν, ὅτι Ἄτοποί γ' ἐστὶ, ὃ Σώκρατες τε καὶ
Πρωταγόρα· σὺ μὲν λέγων, ὅτι οὐ διδακτὸν ἐστὶν
ἢ ἀρετὴ, ἐκ τοῖς ἔμπροσθεν, νῦν σεαυτῶ τάναν-
b. τία σπεύδεις, ἐπιχειρῶν ἀποδείξαι, ὡς πάντα
χρήματα ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ ἢ δικαιοσύνη καὶ ἢ
σωφροσύνη καὶ ἢ ἀνδρεία, ἃ τρόπῳ μάλισ' ἂν
διδακτὸν φανείη ἢ ἀρετὴ· εἰ μὲν γὰρ ἄλλο τι ἦν
ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀρετὴ, ὥσπερ Πρωταγόρας ἐποχείρει
λέγειν, σαφῶς οὐκ ἂν ἦν διδακτὸν· νῦν δὲ εἰ φα-

τὰ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Simplicii accusativo, uti h. l.
construuntur verbum Thucyd. V. 111. — δοθείσης αἰρέσεως πο-
λέμου πέρι καὶ ἀσφαλείας μὴ τὰ χεῖρα φιλοεικῆσαι, cum sin-
dio quodam deteriora sequi.

§. 125. εἰ μὲν γὰρ ἄλλο τι ἦν ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀρετὴ — Vul-
go. perverso sensu, ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀρετὴ, quod tamen et Fici-
nus expressit: si enim aliud quiddam esset scientia quam
virtus. Veram scripturam dubitauer, quod miror, in marg.
proposuit Stephanus. — Deinde Bas. 2. φαν. ἐπιστήμη ὅλον,

νήσεται ἐπισήμη ὄν, ὡς σὺ σπεύδεις, ὦ Σώκρα-
 τες, θαυμάσιον ἔσαι μὴ διδακτὸν ὄν. Πρωταγό-
 ρας δ' αὖ διδακτὸν τότε ὑποθέμενος νῦν τούναν- c.
 τίον ἔοικε σπεύδοντι, ὀλίγου πάντα μᾶλλον φα-
 νῆναι αὐτὸ ἢ ἐπισήμην, καὶ οὕτως ἂν ἦκιστα εἴη
 διδακτὸν. Ἐγὼ οὖν, ὦ Πρωταγόρα, πάντα ταῦ- 126.
 τα κἀθορῶν ἄνω κάτω ταραττόμενα δεινῶς πᾶ-
 σαν προθυμίαν ἔχω καταφανῆ αὐτὰ γενέσθαι, b.
 καὶ βουλοίμην ἂν ταῦτα διεξελεθόντας ἡμᾶς ἐξελε-
 θεῖν καὶ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ὅτι ἐστὶ, καὶ πάλιν ἐπισκέ-
 ψασθαι περὶ αὐτοῦ, εἴτε διδακτὸν εἴτε μὴ διδακτὸν,
 μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὁ Ἐπιμηθεὺς ἐκείνος καὶ ἐν τῇ
 σκέψει σφήλη ἐξαπατήσας, ὡς περὶ καὶ ἐν τῇ δια- d.
 νομῇ ἠμέλησεν ἡμῶν, ὡς φῆς σὺ. ἤρξεν οὖν μοι
 καὶ ἐν τῷ μύθῳ ὁ Προμηθεὺς μᾶλλον τοῦ Ἐπι-
 μηθέως, ὦ χρώμενος ἐγὼ καὶ προμηθεύμενος
 ὑπὲρ τοῦ βίου τοῦ ἑμαυτοῦ παντὸς πάντα ταῦ-
 τα πραγματεύομαι· καὶ, εἰ σὺ ἐθέλεις, ὅπερ
 καὶ κατ' ἀρχὰς ἔλεγον, μετὰ σοῦ ἂν ἦδιστα ταῦ-
 τα συνδιασκοποῖν. Καὶ ὁ Πρωταγόρας, Ἐγὼ
 μὲν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐπαινῶ σου τὴν προθυ-
 μίαν καὶ τὴν διέξοδον τῶν λόγων· καὶ γὰρ οὔτε e.

atque paullo post eadem Ed. Πρωτ. δ' αὖ διδακτὸν ὄν τότε
 ὑποθ. Unde rescribendum διδακτὸν ὄν τότε. — φανῆναι αὐτὸ
 ἢ ἐπισήμην. Ita Bas. 2. Vitiose cum Ald. Steph. ἐπισήμη.

§. 126. μὴ πολλάκις ἡμ. *ne forte* etc. V. not. ad Phae-
 don. §. 11. — ὡς περὶ καὶ ἐν τῇ διανομῇ ἡμ. V. §. 32. — ὅπερ
 καὶ κατ' ἀρχὰς ἔλ. V. §. 19. 94.

τᾶλλα δῖμαι κακὸς εἶναι ἄνθρωπος φθονερός τε
 ἥκισ' ἂν ἀνθρώπων· ἐπεὶ καὶ περὶ σοῦ πρὸς πολ-
 λούς δὴ εἴρηκα, ὅτι ὦν ἐντυγχάνω πολὺ μάλι-
 σα ἄγασμαι σέ, τῶν μὲν τηλικούτων καὶ πάνυ·
 καὶ λέγω γέ· ὅτι οὐκ ἂν θαυμάζοιμι εἰ τῶν ἐλ-
 λογίμων γένοιτο ἀνδρῶν ἐπὶ σοφία. Καὶ περὶ τού-
 των δὲ εἰσαῦθις, ὅταν βούλη, διέξιμεν· νῦν δ'
 ὄρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Ἄλλ', ἦν
 p. 362^a δ' ἐγὼ, οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοι δοκεῖ. Καὶ γὰρ
 ἐμοὶ οἵπερ ἔφην ἰέναι πάλαι ὄρα, ἀλλὰ Καλλία
 τῷ καλῷ χαριζόμενος παρέμεινα. Ταῦτ' εἰπόν-
 τες καὶ ἀκούσαντες ἀπῆμεν.

126. οἵπερ ἔφην ἰέναι — V. §. 64. extr. — Καλλία τῷ κα-
 λῷ. Notatis de hac τοῦ καλοῦ appellatione ad Hipp. Mai. §. 1.
 adde Schol. ad Aristoph. Vesp. §. 98. ἐπέγραφον οἱ Ἀθηναῖοι
 τὰ τῶν καλῶν ὀνόματα οὕτως· ὁ θεῖνος καλός. ἐγράφον δὲ καὶ
 ἐν τοίχοις καὶ ἐν θύραις καὶ ὅπου τύχη. Conf. Bergler, ad
 Aristoph. Acharn. 144. Kuster, ad Suid. v. Καλοί.

INDEX GRAECUS

VERBORUM ET LOCUTIONUM

QUAE
IN NOTIS TRACTANTUR.

- ¹ Ἀγαμέμνων p. 145.
² Ἀγανακτεῖν quarto casu iunctum 34.
³ Ἀγόραιοι 601.
⁴ Ἀδικεῖν pro ἠδικηκέναι 463.
⁵ Ἀδολέσχου etymologia Platonica 306.
⁶ Ἀδύνατος ταῦτα 553.
⁷ Ἀεὶ διὰ βίου 87.
⁸ Ἀεὶ τε καὶ νῦν 345.
⁹ Ἀθερμον novatum a Platone 214.
¹⁰ Αἰδοῖος Homericum Plato pro αἰδήμων accepit 270.
¹¹ Αἰσχύνεσθαι τὸ λέγειν 385.
¹² Αἴτιος infinitivo iunctum 177.
¹³ Ἄλλα sermonem interruptum redorditur 208. in apodosi 618.
signif. *saltem* 342. sine καὶ post οὐ μόνον 500. ἄλλὰ,
ἄλλὰ δὲ, ἄλλὰ γὰρ obliendi vi posita 564. ἀλλ' ἄρα
372. ἀλλ' ἄρα — μή —; 471. ἄλλὰ — γε semper in-
terposito verbo usurpantur 133. ἀλλ' εἶα 354. ἀλλ' ἤ 622.
ἀλλ' ὄρα 556. ἄλλὰ τί; 145.
¹⁴ Ἄλλο τι — ἤ, interiecto verbo 213.
¹⁵ Ἄλλος 234. 427. 622.
¹⁶ Ἀλλότριος τὰ ἀλλότρια 298.

- Ἄλλως, non ἀκριβῶς 380.
 Ἄλλως τε εἰ καί 138.
 Ἀμελεῖν seq. infinitivo 184.
 Ἀμιλλᾶσθαι et μάχεσθαι 303.
 Ἀμυήτων post mortem miseria 61.
 Ἀμφί· οἱ ἀμφί τινα ἑταῖροι 270.
 Ἀμφισβητικός - forma proba 304.
 Ἄν omissum 377. in protasi structuræ hypotheticae positum 535. in eiusdem structuræ apodosi omissum 528. futuro indicativi iunctum 22. Eius positura quaedam 135. post ὅς, ὅστις a poetis neglectum 592.
 Ἀναβιώσασθαι, in vitam revocare 146.
 Ἀναγκαία ὁδὸς τρέπεσθαι 364.
 Ἀναγκαῖος vi activa 444.
 Ἀνάγκη ne dii quidem repugnant 593.
 Ἀναξία, indignitas 627.
 Ἀναπλέως et ἀναπλέα 120.
 Ἀνατίθεμαι 134.
 Ἀνευφημεῖν, eululare 15.
 Ἄνηρ sine articulo 182. ἄνης Atticum, non ἀνήρ 9.
 Ἀνδρωπίνη δόξα, h. e. erroribus obnoxia 317.
 Ἄνδρωτος ὑφάντης 135.
 Ἀνίστασθαι εἰς οἶκημα 255.
 Ἀνταποδοῦναι 71.
 Ἀντιλαμβάνεσθαι 142. 397.
 Ἀνύσασθαι 62.
 Ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν ἑαυτὸν 173.
 — μεταλαμβάνειν 629.
 Ἀναφελής,noxius 549.
 Ἄξιος παντός et τοῦ παντός 271.
 Ἀπάλαμνος 596.
 Ἀπαλλαγὴ ductum ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι 219.
 Ἀπαλλάττεσθαι ἀπαλλαγῆν 321. ἐκ διδασκάλων 523.
 Ἄπας, unusquisque 223.
 Ἀπατᾶν ὡς — per fraudem persuadere 513.
 Ἀπλετος 382.
 Ἀποδέχεσθαι ἑαυτοῦ 157.
 Ἀποδιδράσκειν 185.
 Ἀποθνήσκειν καὶ τεθνᾶναι 34.
 Ἀποκρύπτειν γῆν 563.
 Ἀπολαμβάνειν de vento 7.

- Ἀπολείπειν οὐδέν 62.
 Ἀπόζήτητα quaedam Orphicorum 26.
 Ἀπτεσθαι τοῦ λόγου 132.
 Ἄρα voculae usus quidam 52. initio sermonis a prosariis quidem nusquam ponitur 496. in extrema et media propositi ne positum 624. ἄρα μή 36. 471. ἄρ' οὖν initio sermonis mutandum ubique in ἄρ' οὖν 497'.
 Ἀργαλέον ὡς 346.
 Ἀρμόττει, *convenit*, imperson. 301.
 ἄρξαμενος ἀπό τινος 366.
 Ἄρτι frequentius Platoni quam ἀρτίως 53.
 Ἄρχοντες dicti οἱ ἑνδεκά 8.
 Ἀσφαλῆς *cautus* 323.
 Ἀτεχνίαι iunctum cum τέχναις 403.
 Ἀτεχνῶς ὅστις, οὐδεὶς, αἰί 411.
 Ἀϛ̄ inter praeposit. et articulum positum 431.
 Αὐξάνομαι, αὐξομαι μέγας 527.
 Αὐτόθεν 285.
 Αὐτός· αὐτά pro αὐτό 315. 403. 534. αὐτά δηλοῖ 534. αὐτά τὰ ἴσα, τὰ ὅμοια 81. αὐτὸ post nomen gen. fem. illatum 139. αὐτὸ refertur ad plura 67. αὐτὸν, αὐτὴν pro αὐτὸ, praecedenti vocabulo accommodata 313. αὐτῶ μοι, non αὐτῶ ἐμοί 154.
 Ἀφαιροῦμαι αὐτὸ μὴ εἶναι τοπαράπ. 426.
 Ἀφαρ non aliud apud Hom. significat quam εὐδύς 340.
 Ἀφερμνεύειν 383.
 Ἀφετον νέμεσθαι 501.
 Ἀφίημί σε καθαρόν εἶναι 426.
 Ἀφροδίτη Empedoclis 369.
 Ἀφωρισμένος activa vi 326.
 Ἀχθεσθαι τί τινι 143.

B.

- Βαβαὶ ἄρα 393.
 Βάθρα, *subsellia in scholis* 521.
 Βάκχοι quinam dicti 61.
 Βέλτιον ἔχειν, λέγειν, ἄρᾶν, non addito τι 387.
 Βιάζεσθαι 362. 561.
 Βλέπειν πρὸς τι et πρὸς τινι 330.
 Βρόχος 285.

- Γάρ omissum 584. γὰρ ἄρα 484. γὰρ οὖν 421.
 Γε in plurium rerum enumeratione 612.
 Γένει γενναῖος 323.
 Γέννημα activa potestate 448.
 Γίγνεσθαι cum participio iunctum 273. de tempore positum
 503.
 Γινώσκειν τινά τι 334.
 Γλαύκου τέχνη 225.
 Γοῦν δὴ 327.
 Γραμματίων, forma proba 524.

Δ.

- Δαίμων cuiusque 219.
 Δε repetitum 109. in apodhsi duplex 475. post αὐτως, ὡς-
 αὐτως, praegresso in protasi ὡσπερ, ὅτιον 72.
 Δέδεικται, manifestum est 46.
 Δεῖ τοῦτο 352. δεῖν supplendum 595.
 Δεύτερος πλοῦς 190.
 Δὴ adiunctum verbo πολὺς 224. praemitti solet pronomini
 τις 220.
 Δὴκα δὴ et δηλαδὴ 457.
 Διὰ διὰ δικαιοσύνης ἵνα 512. δι' ἐπιθυμίας εἶναι 117. τὰ διὰ
 πάντων 357. διὰ βίου παντός 89.
 Διαβεβλήσθαι τινι 51.
 Διαγράψαι 282.
 Διαδικάζεσθαι 220.
 Διαδρεῖν, cursu certare 555.
 Διαίρειν τι, partiendo ponere aliquid 298. διαίρεισθαι i. q.
 διαίρειν ποιεῖν 404.
 Διαλέγεσθαι de discipulis 329.
 Διαπραγματεύεσθαι 95.
 Διαφέρειν ἢ 126.
 Διαφερότως verbi structura 125.
 Διαφθείρειν τοῦ χρώματος 261.
 Διδάσκειν pro διδάσκεισθαι, instituendum curare 517.
 Διδόναι λόγον 558.
 Δειλημμένος 110.
 Δευλαβεῖσθαι 112.
 Δίκαιος, debitus 270.
 Δικαιότης 540.

Διπλοῦν, *imago in speculo reddita* 447.

Διῶκειν τὸν λόγον 396.

Δολιχοδρόμος 554.

Δολιχὸν κατατείνειν τοῦ λόγου 534.

Δόξαν ταῦτα 179.

Δραῖν αὐτὰ pro iterato, quod praecessit, verbo εἶδέναι 403.

E.

Ἐα 480.

Ἐἴν τινα τι 363. ἔἴν περί τινος 600.

Ἐάν μὲν — suppletō deinde, interdum addito, εὖ ἂν ἔχοι 521.

Ἐάν θᾶπτον 520.

Ἐαυτοῦ pro ἑαυτοῦ 155.

Ἐγγίγνεσθαι de temporis spatio 570.

Ἐγγυῶσθαι τινα 254.

Ἐγγύς τι τείνειν τινός 39.

Ἐγγίματα γένους et γένει 441.

Ἐδῶσι χρῆναι adiunctum ἀσυνδέτως 492.

Ἐδος, *est plum*, vox Platoni restituenda 236.

Εἰ ἰππεύει in praesenti 468. εἰ μὲν — suppresso deinde εὖ ἂν ἔχοι 461 521. εἰ δὲ μὴ cum ellipsi quadam positum 275.

εἰ ἐθέλει, sequente futuro in apodosis 56.

Ἐθροιστικῆ 459.

Ἐἶν 480.

Ἐἶδος dativo cum infinitivo iunctum 10.

Ἐἶναι reduplicatum videtur 490.

Ἐἵπῃν pro λέγειν in formula, ἱκανός s. δεινός εἵπῃν 533.

Ἐἵγειν τινα τι 363.

Ἐἵγμος s. εἵγμός 117.

Εἰς, *coram* 471. εἰς γόητα τιθέναι τινα 339. εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι 411.

Ἐἶτα pro εἶτα δὲ 133.

Ἐἶτα semel positum 302.

Ἐκ cum genit. post 463. Ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ pro ἀναγκαῖον ἐστὶ 415.

Ἐκαστος praecedenti pronom. relativo accommodatum 241.

Ἐκβάλλειν de *flumine* 243.

Ἐκείνος statim post αὐτὸς illatum 236.

Ἐκκερῶναι τοὺς λόγους 557.

Ἐκτίσθαι 572.

Ἐκφῆρειν 43.

- Ἐκφεύγειν τὸ μὴ εἶναι — 339.
 Ἐλθεῖν, *redire* 462.
 Ἐλκεῖν ἀπὸ τοῦ βήματος *dicuntur Athenis οἱ τοξόται* 498.
 Ἐλλείπειν τί τις 80. Ἐλλείπασθαι τις 420.
 Ἐμπας participio praemissum 156.
 Ἐν· εἰ ἐν τούτῳ εἶη 464. ἐν τῇ τέχνῃ εἶναι 491. ἐν τινι πραγ-
 ματι εἶναι 10. ἐν τινι ἀνθρώπῳ τι σκοπεῖν 352. ἐν νόμοις
 τεθράφθαι 528. ἐν σοὶ ἐστὶ τὰ ἐμὰ ἢ καλῶς ἔχειν ἢ μὴ
 474. ἐν pro εἰς 427.
 Ἐναντίος ἢ 177.
 Ἐνδεής εἰμι ἀμικροῦ πάντ' ἔχειν, εἰ — 535.
 Ἐνδεῖν τοῦ εἶναι τι 83.
 Ἐνέστηκεν, *obstat* 94.
 Ἐντεθύμημαι 130.
 Ἐντείνειν εἰς μέτρον 17.
 Ἐξάδειν 125.
 Ἐξαιρέσθαι 499.
 Ἐξεπᾶδειν 96.
 Ἐοικα iunctum participii nominativo 266.
 Ἐοικε τοῖς ἐμπροσθεν sc. τὸ πρᾶγμα 470.
 Ἐπαίνημι Aeolicum 592.
 Ἐπειδὴν δᾶττον 520.
 Ἐπειτα pro ἔπειτα δὲ 133. post participium ubi sit idem quod
tamen 115.
 Ἐπύχασθαι, *gloriarī*, cum participio iunctum 341.
 Ἐπὶ cum genit. 633. ὁ ἐπὶ τινὶ τι εἰπεῖν, *nomen in re aliqua*
adhibere 349. ἐφ' ᾧ ἐστὶν ἡ ζημία θάνατος 519. ἐπὶ πλέον
plas 161. ἐπιπλεῖτον, *diuissime* 591.
 Ἐπιβουλεύειν seq. infinitivo 585.
 Ἐπιδημεῖν εἰς τόπον τινά 4.
 Ἐπικελεύειν 20.
 Ἐπίκλην γεγονέναι 290.
 Ἐπικαιονεῖν 401.
 Ἐπιλείπειν 464.
 Ἐπιπλήττειν accusativo iunctum praeter morem 526.
 Ἐπιπέλλειν de extrema morientium voluntate 252.
 Ἐπιφθίγγασθαι passivo significato inauditum 417.
 Ἐπιχειρεῖν nusquam metā efficit περίφρασιν 450.
 Ἐπος πρὸς ἔπος 275.
 Ἐπανυμίαν ἔχειν εἶναι — 198.
 Ἐργασία pro ἀπεργασία 620.

- Ὑ Ερχομαι ἐπιχειρῶν 192.
 Ὑ Ἐσχον, *adertus sum* 310.
 Ὑ Ἐσιν ὥστε 203.
 Ὑ Ἐτερα τοιαῦτα, *tali itidem modo* 522. ἕτερος subsequentē ἄλλος 300. ἕτερος additum verbo τοιοῦτος ὁ.
 Ὑ Ἐτι δὴ σμικρὸν τὸδε sc. ἴδωμεν 434.
 Ὑ Ἐτι μὲν ἐνεχείρησα etc. 462.
 Εὐδοκιμεῖν ἐν τοῖς πολλοῖς 585.
 Εὐεργεσίαι ο.π.ρ. ἀδικήμασι 246.
 Εὐθὺς ὑπομένειν τινά 340.
 Εὐκόλως διαλέγεσθαι 364.
 Εὐμάθεια 506.
 Εὐποροὶ ἀπορίαι 361.
 Εὐρυέθης χθών 591.
 Ἐφερμηνεύειν *dubia vox* 383.
 Ἐφη repetitum 96. post εἶπεν illatum 253. verbi positus quidam 17. 98. ἔφη λέγων 363.
 Ὑ Ἐχω. ἔχε δὴ 608. ἔχε cum participio aoristi 1912. ἔχειν κατὰ ταυτά τινος 403. ἔχειν τι ἀπλῶς, ἰκανῶς 68. ἔχω αὐτῷ πρὸς τι 615. ἔχον ἐστὶ pro ἔχει 193. ἔχισθαι ἐν ἀπορίᾳ 223. ἀδιδασκάλων ἔχεται 517.

H.

- Ὑ H pro ἦν, *eram* 465.
 Ὑ H particulae positus quidam 390.
 Ὑ H post comparativum omissum 450.
 Ὑ H δῆλον s. δῆλα δὴ 457.
 Ὑ Hδῆ — καί 264.
 Ὑ Hιδῆ pro ἦδειν 33.
 Ὑ Hθῆ de *sedibus* non est Atticum 111.
 Ἡμεροδρόμοι 555.
 Ὑ Ἡμισυς· ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθμοῦ 205. ἡμισυ sine articulo 176.
 Ὑ Ἡν ἀρεὰ pro ἐστὶ 54. ἦν pro παρεῖν 485.

Θ.

- Θάρρει interpositum 467.
 Θωρία 7.

I.

- Ἰάδες Μοῦσαι de *Heraclito* 368.
 Ἰδεῖν φαίνομαι 122.

Ἰδιωτεύειν πράγματός τινος 525.

Ἰδιώτης, imperitus 525.

Ἰέναι, redire 462.

Ἰκανῶς σοι 369.

Ἰμάντες 579.

Ἴσος et κοινός iuncta 559.

Ἰσάναι τὰ ἄρματα 265.

Ἰτης 608.

Ἰττω Ζεύς 25.

Κ.

Καθαριεῖν 584.

Καθαριεύειν vox suspecta 7.

Καθαρμός 60.

Καθίεναι intransitive 242.

Καθ' ὄραν, ex alto despiciere 271.

Καὶ negligitur 562. 586. 603. Voculae usus aliquis 36. 42.

Excitandi vi positum 154. 280. Καὶ δὴ καὶ 433. Καὶ μά-

λισμα 23. καὶ πάλαι 279. καὶ τοῦτο ἀρκεῖ 286. καὶ πάλ-

ιν in extremo sermone 106. καὶ πολλῶν in responsione,

non addito γε 307.

Κακὸν ἐργάζεσθαι 573.

Καλός. ἐκ καλοῦ, ἐν καλῶ 344. ὁ καλός 642. καλός μῦθος 231.

Καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις 104.

Κάμπτεσθαι, de sententia deduci 503.

Κάν εἰ 386.

Κάπειτα pro ἔπειτα 150.

Κάτα pro εἶτα 150.

Κατὰ voculae usus quidam 247. κατὰ τινα τρόπον 396. κατὰ

τὰ νοῦν 179. κατὰ σμικρὸν 275. κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν

post δοκῶ μὲν illatum 305. κατὰ μέρος 340. κατ' ὄδον τι-

να ἔρχεσθαι 347.

Καταβάλλειν εἰς ἀπιστίαν 142.

Καταβεβλήσθαι 329.

Κατακούειν 388.

Καταπεφυγῆναι ἐν τινι τόπῳ 427.

Κατασησῆναι τελετάς 60.

Κατεάξῃ, κατεάγεις etc. 129.

Κηλεῖν 482.

Κοινός et ἴσος iuncta 559.

Κολάζειν καὶ τιμωρεῖσθαι 516. κολάζεσθαι pro κολάζειν ibid.

Κοσμίως

Κοσμίως 269.
 Κρούειν et κόπτειν τὴν θύραν de introituris 479.
 Κύριος 285.
 Κωλύειν τινά τι 363.

Λ.

Λαβίσθαι 602.
 Λαβὴ supplendum 324.
 Λαθεῖν participio aoristi iunctum 91.
 Λακωνίζοντες homines 579.
 Λαμβάνειν αἰσθησίν τινα 77. πάθος, δόξαν ἐν τῇ ψυχῇ 370.
 Λαυθάειν ὡς dictum βραχυλόγως 335.
 Λέγειν adiuncto participio Φάς 363.
 Λέγειν τι (ὄνομα) τινί 303. τὶ ἐπὶ τινι 349.
 Λιμοκτονία 621.
 Λόγον δοῦναι ἑαυτῷ 320.
 Λόγος ipse dicitur διεξελθεῖν 347.

Μ.

Μακροτέρως 421.
 Μᾶλλον, iusto magis 33.
 Μεγάλα κλεινός Platonī a poeta sumptum 369.
 Μὲν voculae usus quidam 5. post δοκεῖ, οἶμαι etc. 288. μὲν γέ 74. μέντοι in responsione 41. μέντοι γέ 224.
 Μεσόγεια et μεσόγαια 215.
 Μέσος· μέσον, τὸ μεταίχμιον 382. μέσον τεταῖν 563.
 Μετὰ τοῦ λόγου 43.
 Μεταβάλλειν ἑαυτὸν ἄνω καὶ κάτω 173.
 Μεταλαμβάνειν ἄλλο τῶν μορίων 536.
 Μεταπέμπεσθαι passivè positum 498.
 Μετέχειν μέρος τί τινός 338.
 Μετιέναι τὸν λόγον 143.
 Μέχρι seq. vocali 24.
 Μὴ μοι οὕτως, μὴ μοι seq. accus. ellipticè 494.
 Μὴ οὐ post αἰσχρόν ἐσι et similia 616.
 Μηδὲν εἶναι et τὸ μηδὲν εἶναι 271.
 Μητρός vocabulum praemissum vocabulo πατρός 694.
 Μισθαρνευτικός forma dubia 294.
 Μονοειδές 100.
 Μόνος redundat 99.
 Μορφή 208.
 Μυθολογεῖν, confabulari 24.

N.

- Ναρθηκοφόροι 62.
 Νεανίας, homo insolens 355.
 Νέμειν, iudicare 569.
 Νέος πᾶς 335.
 Νέος ὥς — 478.
 Νεώτερον pro κακόν 461. νεώτερον κακόν ibid.
 Νόμιμον substantivi vim habet 319.
 Νουθετικός 304.
 Νῦν δὲ seq. fut. et imperat. 290.

Ξ.

- Ξεηλασία Spartanorum 580.
 Ξύνοια ὅτι pro simplici οἶδα 328.

Ο.

- Ὁ αὐτός ὥσπερ 129.
 Οἱ μὲν, τὰ μὲν omissa 549.
 Οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι 39.
 Οἴεσθαι γε χεῖρ 520.
 Οἶμαι i. q. μέμνημαι 197. Οἶμαι δὲ καὶ seq. accusativo elliptice posito 479. οἶμαι et similia, subiuncto aoristi infinitivo sine ἄν 487.
 Οἶος verbi usus quidam 262.
 Ὅλα pro πάντα 404. Ὅλον specierum, non partium modo respectu dictum 406.
 Ὅλωσ. 305.
 Ὅμοῦ πάντα χεῖματα 72.
 Ὅμως participio praemissum 156.
 Ὅπως subiunctivo aor. i. act. et med. iunctum 476.
 Ὅπως ἄν 497.
 Ὁρᾶς vel ὁρᾶτε, modo praefixum sermoni, modo interiectum 556.
 Ὁς ἄν post τοῦτο σημεῖον ἐστὶ τῆς ἀρετῆς et similia 388.
 Ὅσια mysteria 221.
 Ὅτι infinitivo iunctum 30.
 Ὅτι μὴ et ὅτι μὴ 47.
 Ὅν et ὅπου iuncta verbo ἀφικνεῖσθαι 222.
 Ὅν post verba quaedam redundanter illatum 610. οὐ et μὴ 30. 103. οὐ γὰρ τι 296. οὐ — μέντοι interrogative posi-

- tum 458. οὐ μήποτε seq. subiunctivo aor. I. act. et med.
 44. οὔτι Atticis quoque usitatum III.
 Οὐ μόνον γε elliptice positum 217.
 Οὐ μόνον seq. δὲ pro ἀλλὰ καὶ 500.
 Οὐ χεῖρον, οὐ κάκιον 210.
 Οὐχ ὡσπερ 574.
 Οὐδαμοῦ φανῆναι 72.
 Οὐδεὶς τις 42. οὐδὲν ἄλλ' ἢ 89. οὐδὲν δεῖνός μὴ 121. οὐδὲν ὅτι
 οὐ (non ὅτι μὴ) seq. infinitivo 233. οὐδὲν τι μᾶλλον 137.
 Οὐσία de rei natura Platonis aetate nondum vulgatum 41.
 Οὗτος notus ille 60. heus tu 460. τοῦτον, ταύτην pro ταῦτο,
 praecedenti voc. accommodata 313. Conf. Ταῦτα.
 Οὕτω in responsione addito statim verbo explicatur 101.
 participio additum 23. Οὕτω δὲ 73. Οὕτως ἔχει, seq.
 accus. cum infinit. 66.
 Οὕτως ἀφῆς ὡς οὐδὲν χεῖρμα 175.

Π.

- Παιδεῦσαι et παιδεύσασθαι, instituendum curare 517.
 Παιδικὰ de philosophia dictum 52.
 Πᾶν et πάντα ποιεῖν ὡς 249.
 Πᾶντων post οὐδεὶς ὅστις οὐ adiectum 492.
 Παρὰ de tempore 521. παρὰ πόδα 364.
 Παραμυθία persuasio 64.
 Παρασπᾶσθαι τινος sc. τι 361.
 Παρατάττεσθαι 548.
 Παραυτίκα· ἢ παραυτίκα ἡδονή 620.
 Παραχεῖμα· ἢ παραχεῖμα ἡδονή 620.
 Παρεῖναι εἰς τι 4.
 Παρέχειν, permittere 603. παρέχειν θόρυβον 570. παρέχεσθαι
 τεκμήριον 136.
 Παρίσασθαι 9.
 Πέρθειν et ἐκπέρθειν hominem 571.
 Περὶ praepositionis usus quidam 171. περὶ τινος et περὶ τι
 45. τὰ περὶ τῆς δίκης πυθίσθαι 5. οὕτω καὶ περὶ ταῦτα
 9. περὶ τούτων 434. περὶ redundat 172.
 Περιμένειν 14.
 Περιτυγχάνειν τινί 381.
 Πλάττειν τὸ σῶμα 116.
 Ποθέσομαι 181.
 Ποιεῖν de praesenti remedio 260.

- Ποῖον pro τὸ ποῖον; 356.
 Πόλιν ἐκ πάλειος ἀμείβειν 300.
 Πολλά, saepe 22.
 Πελλάκις, forte 19.
 Πολλῶ μάλλον 108.
 Πελοῦ ante comparativum trajectum 232.
 Περιθιῖσθαι de homine 571.
 Πόρκος 285.
 Πόρρω τῶν νυκτῶν 463.
 Ποτὲ, tandem aliquando 480.
 Πράττειν, principem in rep. esse 490. πράττειν κακόν, σύμφερον 573.
 Πρέπει cum dativo participii pro infinitivo 250.
 Π. ἢ coniunctivo iunctum 27.
 Πρᾶξι cum accusativo 199.
 Προθυμήσασθαι 154.
 Προκεκρίσθαι, excellere 248.
 Πρὸς, πρὸς λόγον 587. πρὸς τινά τι πράττειν 247.
 Προσαγορεύειν τι ὡς τι 409.
 Προσδιαλέγεσθαι 274.
 Προσήκειν verbi usus quidam 141.
 Πρόσσαν 481.
 Προστυχεῖν τινι 382.
 Προσάττεσθαι 302.
 Προτίθεσθαι mortuum 255.
 Πρυτανεῖον σοφίας 561.
 Πρῶτον μὲν, ἔπειτα, ἔπειτα 144.
 Πρώην, nudius tertius 461.
 Πτεῖσθαι 55.
 Πῶς ποιῶμεν; 64.
 Πῶς τί τοῦτ' εἶπες; 431.

P.

- Παιδοῦχος 563.
 Πᾶσι et ἑάδιον permutata 66.
 Πύλαξ 218.
 Πύμνη, fortitudo 467.

Σ.

- Σεμνός 311.
 Σηλυβριανός 489.

- Σικελικαὶ Μοῦσαι de Empedocle 368.
 Σιτία et σῖτα 37.
 Σκιάν τὴν σαυτοῦ δεδεῖναι 196.
 Σκότους et σκότου 187.
 Σοφιστοῦ vocabuli etymologia Platonica 472.
 Σοφός καὶ δεινός 574.
 Σπαρτοί 385.
 Στενότερος 237.
 Στερέος 183.
 Σὺ τε καγὰ 278.
 Σὺ δ' ἀλλὰ cum imperat. 341.
 Συγγραφικῶς λέγειν 199.
 Συγκαθεῖναι, omisso ἑαυτὸν 555.
 Συλλαμβάνειν cum genit. rei construitur 117.
 Συμβαίνειν verbi structura quaedam 49.
 Συνέχεσθαι ἀπορία et ἐν ἀπορία 346.
 Σύντονον et μαλακὸν in musica 368.
 Συντρέφεσθαι i. q. πήγνυσθαι, coagulari 173.
 Συγχωρεῖν verbi constructio 192.
 Σχεδόν, omisso πάντες 604.

T.

- Τὰ αὐτὰ ταῦτα, eodem modo 522.
 Τὰδε i. e. τὰ ἐνταῦθα 88.
 Τὰ μὲν omissum 549.
 Ταπολλά 278.
 Ταριχεύειν, condire cadavera 107.
 Ταῦτα post ὅσαν, ὅτι 304. i. q. τὰ ἐνταῦθα 88. Ταῦτ' ἃ δε-
 σπότη 98.
 Τε voculae usus quidam 278. τε modo additum, modo omis-
 sum 558. traiectionum 132. 147. 166. 185. 409. 519. 527.
 Τεκμαίρεσθαι sine accusativo 221.
 Τετραγῶνος ἀνήρ 567.
 Τί· τί γάρ; affirmandi formula 328. Τί τις φήσκει 286. Τί
 ἄλλο γε ἢ 32. Τί δὲ seq. genitivo 101. εἶναι τι πρὸς τι
 618. Τί ἐσιν ἃ et τίνα ἐστὶν ἃ. 3. Τί οὖν seq. aoristo 460.
 Τιθέναι τινὰ εἰς γόητα, aliquem pro impostore habere 339.
 Τίμιον ποιεῖν τι 601.
 Τινὰ pro ἄττα 531.
 Τίς, εἰς et εἰς τις 339.
 Τὸ seq. infinitivo in exclamatione 187.

- Τὸ μὴ post Φεύγειν 339.
 Τὸ ποῖον orationem interrumpens 443.
 Τοι voculae usus quidam 29. 486. 597.
 Τοιοῦτος ᾧ ἀπεικάζεις 158. Τοιοῦτον declaratur seq. adiectivo
 113.
 Τὸν ἐμέ 354.
 Τοξόται, Athenis ministri publici 498.
 Τοτὲ δὲ, non praemisso τοτὲ μὲν 256.
 Τοῦ μηδενὸς ἀξίος 271.
 Τοῦδ' ἕνεκα seq. participio 199.
 Τοῦτο δρᾶν s. ποιεῖν 327. 403.
 Τῷ seq. infinitivo, eo quod 16.

Υ.

- ὑπάρχειν verbi structura quaedam 108.
 ὑπειπεῖν 586.
 ὑπὲρ τινος δεδιέναι 141.
 ὑπερβατόν 586.
 ὑπερέχειν accusativo iunctum 199.
 ὑπερήφανος 172.
 ὑπισχνεῖσθαι seq. infinit. praes. 329.
 ὑπό· δὴν ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ 188. ὑπὸ τινος ἐπιλαθίσθαι τι 462.
 ὑπ' ἀνάγκης 223.
 ὑπόλογόν τίθεσθαι, ποιεῖσθαι 607.
 ὑποσάθμη 228.
 ὑποφαίνειν 379. ὑποφαίνει et ὑποφαίνει ἡμέτερα 470.
 ὑψηγεῖσθαι 313.

Φ.

- Φεύγειν τὸ μὴ εἶναι — 339. Φεύγειν φυγῆ 324.
 Φθειριστικὴ 312.
 Φιλονεικεῖν τι et πρὸς τι 639.
 Φλυαρία 44.
 Φύρειν 178. Φύρεσθαι 196.
 Φύσει πέφυκώς 324.

Χ.

- Χαίρειν λέγειν περὶ τινος 422. Χαίρειν πολλά 423.
 Χαλεπόν, ἐστὶν ὅπως — 346.
 Χρησθαι sine casu suo 274. 507.
 Χωρίς 555.

Ω.

Ωνεῖσθαι passive nusquam ponitur 59.

Ωρα 106.

Ως voculae usus quidam 188. positus quidam 365. pro ὡστε 117. pro μάλα 153. infinitivo iunctum pro indicat. 226. ὡς ἀναγκαῖον, non addito ὄν 514. ὡς ἐμοί 309. 336. ὡς vel ὡσπερ omissum 523. ὡς adiunctum verbo προσαγορεύειν 409. ὡς ἀληθῶς vocabulo suo subiunctum 29. ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι 45. ὡς δ' αὐτως 200. ὡς — ὡς Atticis quoque usitatum 524. ὡς περὶ τοιοῦτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦμαι, legitima verborum structura 308. ὡς οὐδὲν χεῖμα 175.

Ωσαύτως οὕτως 613. ὡσαύτως κατὰ ταυτὰ et καὶ κατὰ ταυτὰ 100. ὡσανεὶ et ὡσπερνεὶ 588.

Ὠσπερ 143. adiunctum ἀσυνδέτως 530. post ὁ αὐτὸς ei ἴσος 129. cum nominativo per parenthesis quandam positum 235. ὡσπερ γε 7^δ.

Ὠστε adiectum 565. post νέοι, ὀλίγοι ἐσμὲν etc. 478.

INDEX LATINUS

RERUM IN NOTIS EXPLICATARUM.

- Acumenus* medicus 483.
Adiectiva accusativum adsciscentia 553.
Adimantus, *Cepidis* l. 485. *Leucolophidae* f. ibid.
Aeschines in Timarch. vind. 565.
Aeschylī Telephus 220.
Agatho Pausaniae παιδικά 485.
Agathocles musicus 490.
Anachronismus Platonis 466.
Anacoluthon 140. 453. 632.
Anaxagoras parum sibi constans 163.
Andro Androtionis f. 483.
Animalia unde orta ex Ionicorum sententia 173.
Animum harmoniam esse, vulgi opinio 131. animum sanguinem esse, Empedocles dixit 173. aërem, Anaximenes et Diogenes Apoll. ibid. ignem, *Heraclitus* 174.
Aoristus praesenti iunctus 123. Eius usus quidam 17. 78.
Eius coniunctivus diversus a coniunct. praes. 15. Eius infinitivus sine ἀν post verba sperandi et similia 48.
Archelai philosophi dogma 365.
Argivoorum mos capillum tondendi 146.
Ariphro, Periclis frater 503.
Aristophanes em. in Thesmoph. 14. in Eccles. 36. in Ran. 577. vind. in Vesp. 500.
Articulus omissus ante φάσμαρον 5. ante ἄνθρωποι 7. ante Θεοί

28. ante καλὸν etc. 92. ante λόγος 512. post αὐτός 70.
 ante ἡμῖν 178. ante ποῖον 356. ante artium nomina 442.
 Eius defectus quidam 309. male omisus in formula λό-
 γος εἰς περί τινος 511. post pronom. relat. illatus 21. 579.
 verbo ἀλλότριος praefixus 298. pro pronom. οὗτος, sub-
 sequente ὅσοι 362. Eius repetitio post ἢ neglecta 311.
 ratio quaedam 38. usus quidam 477.
 Asyndeton 57. 79. 154. 410. 492. 574. in voc. μὲν, μὲν γὰρ 134.
 565.

B.

Bis intelligendum vocabulum 407.
 Breviloquentia quaedam 85.

C.

Callias Hipponici fil. Protagorae deditus 465. Eius fratres *Pa-
 ralus* et *Xanthippus* 451.
 Casus nominis remotiori verbo accommodatus 167. ex prae-
 ced. casu diversus in eadem sermonis structura petendus
 465.
Ceorum civitas probitate morum insignis 577.
Cerebrum mentis sedes 174.
Chenae urbs 583.
Chii, homines perditii 577.
Cicuta refrigerandi vim habet 264.
Cleombrotus 13.
Clinias, Alcibiadis frater 501.
 Coartata oratio 20.
 Coniunctivi modi verborum in *υμι* et *ειμαι* forma quaedam
 94. Coniunctivus pro optativo post praeteriti temporis
 verbum 501.
 Consecutio temporum quaedam 4. 21. modorum 4. 27.
Criso Himeraeus cursor 554.
Ctesippus Paeaniensis 12.
Cygni Apollinis ministri 124.

D.

Dativus pro genitivo 272. verbis substantivis adiunctus 142.
 dat. τοῖς λεχθεῖσι etc. pro ἐκ τῶν λεχθέντων adiunctio ἐν-
 νοεῖν etc. 351. dat. αὐτῷ, αὐτῇ interiectus 319.
Davesii de temporum consecutione praeceptum refut. 591.

- Delphico templo inscriptae γνώμαι* 584.
Demosthenes in *Aristogit.* em. 607. in *Mid.* vind. 241. 565.
Dio Chrysostomus vind. 5. 500.
 Dualis forma quaedam 70.

E.

- Echecrates* *Phliasius* 3.
Eleaticae scholae auctor 367.
Ellipsis τοῦ ἀνάγκη ἐπί 512. *verbi praegressi* 513. *Ellipses*
 quaedam 311. 351. 469.
Empedoclis *sententia de animis humanis* 173. *de coeli verti-*
gine 188. *de ortu rerum* 368.
Endymio 72.
Epexegesis quaedam per genit. adiuncta 177. *post εἰ τοῦτο ποι-*
εῖς et similia illata, non repetito εἰ 355.
Eryximachus medicus 483. 31.
Euenus *Parius* 18.
Eupolis *Socratis in scena irrisor* 65. *Eius dictum τὸ κέντρον*
ἐγκαταλιπεῖν τοῖς ἀκροαμένοις 155.
Euripides in *Iphig.* in *Aul.* vind. 54. in *Iphig.* in *Taur.* expl.
 339. in *Phoen.* vind. 341. in *Suppl.* expl. 500. in *Bacch.*
 vind. 575.
Eurybatus et Phrynonidas 529.
Eurycles vates ἐγκατεμίμθος 400.

F.

- Ficini interpretis fides sublesta* 507.
Formulae loquendi ταῦτα δὴ s. ταῦτα 98. *ἀλλὰ τί* 145. *ἀνω*
καὶ κάτω μεταβάλλειν ἑαυτὸν 173. *ὡς οὐδὲν χρῆμα* 175. *οὐ*
χεῖρον 210. *οὐκ ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν* 216. *κατὰ*
τὴν ἀνδραπίνην δόξαν, ὅσα ἀνδραποὶ 317. *ἔτι δὲ τότε* 434.
ὡς γ' ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρησθαι 458. *ὦ Ζεῦ καὶ θεοί* 464.
εὖ ἂν λέγοις 461. *οἴσθαι γε χρὴ* 520. *ὡς αὐτὰ δηλοῖ*
534. ἔχε δὴ 608. *οἶον λέγεις* 613. *εἰ μὴ μαίνομαι γε* 608.
ὁπότεν καὶ ὅπως χαιρεί ονομάζων 632.
Futurum Atticum in quibus verbis obtineat 28. *Futuri in uno*
verbo duplex forma et media et activa 181. *Futuri indi-*
cat. in structura hypothetica 218.

G.

- Genitivus, omissō τῆ* 333. *Genitivus in exclamatione sine ex-*
clamardi vocula 575.

Gerundii neutrum pro. fem. 296. Eius structura quaedam.
283.

H.

Heracliti sententia de rerum ortu 368.

Hermogenes Hipponici f. 12.

Herodicus Selybrianus 489.

Hippias sophista astronomiae studiosus 484.

Homerus laudatur a Platone 166. 270. 458. 483. 571. 604. re-
spicitur 454.

I.

Iccus Tarentinus 489.

Indicativus modus pro coniunctivo 294. pro optativo in stru-
ctura hypoth. 573.

Infinitivus pro imperat. 277. post verba *precandi* 505. pro
tempore finito post *ὡς εἴκει*, *ὡς λέγεται* et similia 436.

Interrogatio per repetitionem quandam triplex 444. duplex
πῶς καὶ πῆ; τί καὶ τὸ ποῖον 272.

Ionicae scholae placitum de elementis rerum 365.

Iovis custodes, *Κεάτος* et *Βία* 508.

Iurandi in templis ad aram mos 531.

L.

Lesbiorum barbarus sermo 576.

Leucippus et *Democritus* notantur a Platone 381.

Lysias em. 130. vind. 129. 338. 450. 487. 488. 503. 557. 565.
595.

M.

Megaricorum sententia quaedam respicitur a Platone 382.

Mende, Thraciae urbs 482.

Modus futuri et indicativus et optativus ubi ponantur promi-
scue 439.

Musicae nomine appellatur philosophia 20.

Mutatio structuræ 174. 217.

Myson Cheneus 583.

N.

Naturam legibus opponēbant sophistae 560.

Negatio ex proprio quodam Graecorum usu illata 610.

- Negligentior sermo ex familiaris colloquii imitatione 320. 321.
 Nominativus in suspensa oratione cum *δῆν*, *χρῆναι* iunctus
 488.
 Numerus pluralis *ταῦτα* post *ὅσον*, *ὅτι* 304. singularis statim
 post pluralem 499. dualis cum participii plurali 493. nu-
 merus participii praecedenti vocabulo accommodatus 367.

O.

- Oenoë* duplex pagus Atticus 462.
 Optativi ratio quaedam 14. optativus sec. pers. cum *ἄν* asse-
 verandi vi positus, *εὔ* *ἄν* λέγοις 461.
 Oratio in interrogationem exiens 50. a participio ad infini-
 tivum deflectens 131. Eius tenor interiecta alterius inter-
 rogatione mutatus 443. oratio recta mutata statim in
 obliquam 510. obliqua statim in rectam transiens ibid.
Orphicorum disciplinam respexit Plato 61. 65.
Orthagoras tibicen Thebanus 495.

P.

- Paralus* Periclis f. 481.
Parmenidis versus emendantur 347. 376. 399.
 Paronomasia quaedam 120.
 Participii structura quaedam 147. participii adiuncti ratio
 quaedam 11. verbi *εἶναι* participium nomini cui adici-
 tur accommodatum 637.
Pausanias e Ceramico 485.
Periclis uxor, quae ante Hipponici fuerat, Parali et Xanthip-
 pi mater 481.
Phaedo Eleus 3.
Phaedondes Thebanus 13.
Pherecratis fabula, *οἱ Ἄγριοι* 528.
Philolaus Pythagoreus 23.
Piscatus nocturnus 287.
Pittaci dictum, *χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι* 569.
Plato em. in *Phaedro* 27. in *legg.* 28. 67. *Lach.* 28. in *Gorg.*
 29. 442. in *Menou.* 66. de *rep.* 14. 66. 387. 432. in *Eu-*
thyphr. 146. in *Phileb.* 397. in *Theaet.* 432. 557. in
Criton. 444. in *Cratylo* 624. *vind.* in *Cratylo* 73. 151.
 in *Phaedro* III. 403. in *Lach.* 441. in *Apol.* et *Charim.*
 505. in *Lysid.* 531. in *Sympos.* 625. *tent.* in *Lysid.* et
 Alcib. I. 56. *explíc.* in *Lysid.* 437. in *Sympos.* 471. —

- Platonis et Xenophontis similtas 12. Platonis sententia, οὐδὲνα ἐκόντα κακὸν εἶναι 594.
- Pleonasmus participii λέγων post ἔφη, εἶπεν 363. in verbis ὡς ἐγῶμαι, ὡς ἔοικας, post φαίνεται μοι, δῆλον ἐστὶ etc. illatis 306.
- Poetae sensuum indicia damnantes 40.
- Praepositio omitta 10. 37. 91. 311. 371. repetita 412. 628. praepositionum ratio quaedam 92.
- Praesens subiunctum praeterito post ὅτι, ὅπως cet, imprimis ubi oratio vel sententia alicuius profertur 504.
- Pronominis relat. structura quaedam 205. Pronom. hoc generi sequentis vocabuli accommodatum 358. Ei subiunctum per epexegetin quendam nomen substantivum 474.
- Protagorae nomine inscriptus dialogus ad quem annum pertineat 456. Protagorae senectus 491. Eius dictionem imitatus Plato 505. 509. Eius didactrum 531. Eius βραχυλογία et μακρολογία 551.
- Protaseos repetitio quaedam 52.
- Prytanea 561.
- Proverbia: πρὸς θεὸν οὐδ' Ἡρακλῆς 146. Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη 225. τὰς ἀπάσας φεύγειν 324. καὶ τοφλῶ δῆλον 362. σχολῆ γε πόλιν ποτ' ἂν ἔλοι τοιοῦτος 430. περὶ τοῖς φιλοτάταις κυβεύειν 477. πάντα κάλων ἐξίεναι, ἐκτείνειν 562. ἀνάγκη οὐδὲ θεὸς μάχεται 593.
- Puniendi iusta ratio 515.
- Pythagoreorum dogma aliquod 27.
- Pythoclidēs musicus 490.

R.

- Responsio ad posteriorem tantum quaestionis partem refertur 167.
- Retium varia genera 285.

S.

- Scopas Cranonius 567.
- Sermonis conversio quaedam 333.
- Singularis numerus ὅς infertur post plural. οὗτοι 593.
- Simonidis carmen numeris suis restitutum 598.
- Socrates an duas uxores habuerit 257. Eius filii 256.
- Sophocles em. in Oed. Col. 341. in Antig. ibid. vind. in Trachin. 62.

Spartanorum ξενηλασία 580. amiculum *ibid.* breviloquentia 582. Spartanis non licuit peregrinari 581. Spartanarum mulierum acute dicta 581.

Spectra in sepulcris 110.

Structurae orat. is per γὰρ cohaerentis ratio quaedam 129. structuram quaedam post pronom. relat. 245.

Subiecti mutatio 72. 582.

Substantivum nom. praegresso relativo accommodatum 46. explicatur addita quadam epexegei 172.

T.

Terrae figura 179. Eius *ισοπέδιον* unde 227.

Thales an globosam terrae figuram invenerit 180.

Theocritus *vind.* 475.

Traiectio verborum 123. 139.

V.

Variatio quaedam vocabuli 276.

Verbalia in *τίον* a media verbi forma ducta 46.

Verbi neglecta repetitio 69. Verbum ex praegresso aliud intelligendum 156.

Versus poetae incerti, *αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθός* etc. 589.

X.

Xanthippus Periclis f. 481.

Xenophanes Eleaticae scholae auctor 367.

Xenophon em. in *Anab.* 513. in *Cyrop.* 497. 512. 616. in *Mem.* S. 469. 498. in *Sympos.* 273. in *Hieron.* 612. in *Oecon.* 250. *vind.* in *Mem.* S. 32. 139. 385. 396. 565. 628. in *Anab.* 176. 293. 436. in *Hellen.* 462. in *Cyrop.* 475. 573. in *Hieron.* 556. 573. *expl.* in *Mem.* S. 36.

Z.

Zeuxippus Heracleota pictor 495.

C O R R I G E N D A .

- P. 28. in textu v. 11. pro αὐτοῦ l. αὐτοῦ.
— 201. in annot. v. 5. pro „verbo ὑποσιγμῆ“ l. verba ὑποσιγμῆ
— 317. in annot. v. extr. pro ἄρα l. ἄρα
— 421. in annot. v. 20. pro μακρότερος l. μακροτέρως.
— 439. in annot. v. 7. pro πρῶταίτερον l. πρῶταίτερον.
— 447. in annot. v. 1. post ἐκείνων dele comma.
— 462. in annot. v. pro Οenoε l. Oenoë.

